

ДЖ. Р. УОРД

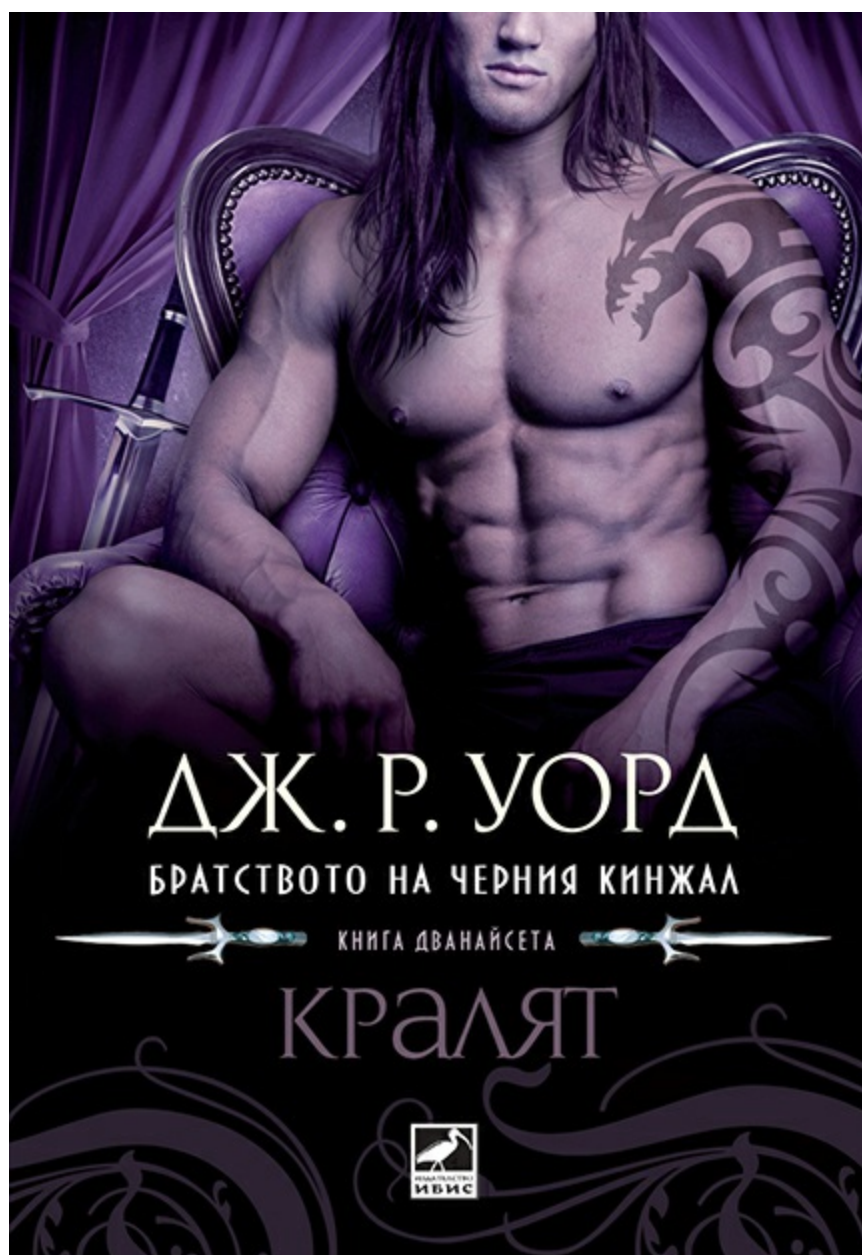
БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

КНИГА ДВАНАЙСЕТА

КРАЛЯТ

Дж. Р. Уорд
БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

Дж. Р. Уорд

братството на черния кинжал

КРАЛЯТ

книга дванайсета

Превод
Вера Паунова

Издателство ИБИС
София

J. R. Ward

THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD

The King

Copyright © Love Conquers All, Inc., 2014

All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with NAL Signet, a member of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company.

c/o Anthea Agency, Sofia

Cover photograph © Vishstudio

© Вера Паунова, превод, 2015

© Милена Ковачева, оформление на корицата, 2015

© Издателство „Ибис“, 2015

На светлата памет на:
Джона, наричан още Бу.
Наричан още Най-добрият от Райтър Дог.
Почивай в мир. Ще се видим в края на моя път ХХХ.

И

У. Джилет Бърд-младши

Благодарности

С огромна благодарност към читателите на „Братството на черния кинжал“!

Благодаря ви толкова много за цялата подкрепа и напътствията: Стивън Акселрод, Кара Уелш, Клеър Зайън и Лесли Гелбман. Благодаря също така и на всички в НАЛ – тези книги наистина са плод на колективни усилия.

С обич към отбор „Уод“ – вие си знаете кои сте. Това просто не може да се случи без вас.

Нищо от това не би било възможно без: любящия ми съпруг, който ме съветва, грижи се за мен и ми дава идеи; прекрасната ми майка, която ме е дарила с толкова обич, че никога не бих могла да ѝ се отплатя; семейството ми и скъпите ми приятели.

О, и на новата ми асистентка Наама.

аструкс нотрум – Личен телохранител, който се назначава с указ от краля.

атендантки – Избраници, служещи като лични помощнички на Скрайб Върджин.

Братството на черния кинжал – Отлично тренирани вампири воители, които защитават вида си от Обществото на лесърите. В резултат на селекция в рамките на расата братята притежават огромна физическа и психическа устойчивост, както и способността за бързо оздравяване. Повечето от тях не са кръвни братя, приемат се официално в Братството по предложение на членовете му. Агресивни, самоуверени и потайни по природа, те съществуват отделно от цивилните вампири и рядко контактуват с представители на другите класи, освен когато трябва да се хранят. За тях се разказват легенди и са на особена почит в света на вампирите. Може да бъдат убити само при много тежко нараняване, например ако получат огнестрелна рана или бъдат прободени в сърцето.

вампир – Вид, различен от хомо сапиенс. Вампирите трябва да пият кръвта на противоположния пол, за да живеят. Човешката кръв им помага да оцелеят, но силата им скоро се изчерпва. След преобразяването си, което настъпва към двацет и петата им година, те не могат да излизат на слънчева светлина и трябва редовно да пият кръв. Вампирите не могат да „превръщат“ човешки същества във вампири чрез ухапване или преливане на кръв, но могат да създадат поколение при връзка с човек, което се случва рядко. Вампирите притежават способността да се дематериализират по желание, но трябва да са спокойни и концентрирани и не трябва да носят нищо тежко със себе си. Могат да изтриват спомените на хората, докато са в краткотрайната им памет. Някои вампири са в състояние да четат мисли. Продължителността на живота им е повече от хиляда години, понякога живеят дори по-дълго.

глимера – Основното ядро на аристокрацията, което може да се сравни, грубо и само донякъде, с английското кралско семейство.

Гробницата – Свещената гробница на Братството на черния кинжал. Използва се като място за ритуали и хранилище за керамичните урни на лесърите. Ритуалите включват въвеждане в Братството, погребения и дисциплинарни наказания на братята. Никой не може да влиза в нея, освен членовете на Братството, Скрайб Върджин и кандидатите за членство на Братството.

двуборство – Конфликт между двама мъжки вампири, които се съревновават за правото да бъдат избрани за съпруг.

доген – Член на класата на прислужниците в света на вампирите. Догените имат стари, консервативни традиции в обслужването на по-високопоставените от тях и спазват строг етикет по отношение на облеклото и поведението си. Могат да излизат през деня, но остаряват сравнително бързо. Продължителността на живота им е около петстотин години.

Дънд – Ад.

екзиле дубле – Лошият или прокълнатият близък; този, който е роден втори.

ерос – Избраници, обучени в изкуството на любовта.

Избраници – Жени вампири, обучени да служат на Скрайб Върджин.

Представителки на аристокрацията, въпреки че са се отдали по-скоро на духовен, отколкото на светски живот. Почти не общуват с мъжете вампири, но могат да се отдават на воините по нареждане на Скрайб Върджин, за да се размножава кастата им. Имат способността да предсказват бъдещето. В миналото са задоволявали нуждите от кръв на членовете на Братството, но братята са изоставили тази практика.

изолация – Статут, налаган от краля на жена вампир, в резултат на молба до него, отправена от семейството на въпросната жена вампир. Поставя я под попечителство и тя трябва да се подчинява безпрекословно на своя попечител, който обикновено е най-възрастният мъж в семейството. В този случай нейният попечител има законното право да определя всички аспекти на живота ѝ и да ограничи контактите ѝ със света – всички или само някои от тях.

крих – Знак в Древния език, символизиращ достойна смърт.

кръвен роб – Вампир от мъжки или женски пол, принуден да задоволява нуждите от кръв на друг вампир. Практиката да се държат кръвни роби почти е изчезнала, макар и да не е обявена за незаконна.

леаж – Уважително обръщение на сексуално подчинена личност към нейния или неговия доминант.

ленихан – Митичен звяр, прочут със сексуалната си мощ. В съвременния жаргон се използва за мъж с необикновен размер и сексуална издръжливост.

лесър – Човек без душа, който преследва и унищожава вампирите, член на Обществото на лесърите. За да бъде убит, лесърът трябва да бъде прободен в гърдите, иначе е безсмъртен. Лесърите не се хранят, не пият нищо и са импотентни. След време косата, кожата и ирисите им губят пигментацията си, докато станат руси, без капка цвят на лицето и с бледи очи. Излъчват миризма на бебешка пудра. След като бъдат въведени в Обществото от Омега, всеки от тях получава керамична урна, в която е поставено сърцето му, след като е било извадено.

лийдайър – Могъща и влиятелна личност.

лийлан – Гальовна, ласкава дума, която може да се преведе като „любим“, „любима“.

лис – Инструмент за мъчения.

люлен – Подарък, дар.

мамен – Майка. Използва се едновременно като съществително нарицателно и като обръщение, показващо обич и привързаност.

мис – Прикриване на местности или предмети; създаване на илюзорно поле.

нала (ж.р.) или **налум** (м.р.) – Дума, която показва силни чувства. Означава „любима“ или „любим“.

Небитието – Царство, където времето не съществува. Там мъртвите отново се събират с близките си и преминават във вечността.

Обществото на лесърите – Орден на убийци, създаден от Омега за унищожаване на расата на вампирите.

Омега – Зло мистично същество, чиято цел е унищожението на вампирите поради ненавистта му към Скрайб Върджин. Живее в свят извън времето и притежава огромна власт, но не и съзидателна сила.

период на нужда – Период, през който жената вампир е фертилна и който обикновено продължава два дни. През този период жената изпитва силно сексуално желание. Той настъпва около пет години след преобразяването на жената и след това се повтаря през десет години. Всички мъжки вампири реагират, ако са край жена вампир в период на нужда. Този период може да бъде опасен, конкуриращите се мъже влизат в конфликт и се бият помежду си, особено ако жената няма партньор.

пирокант – Понятие за обозначаване на слабото място на вампира, неговата ахилесова пета. Тази слабост може да бъде вътрешна, например пристрастяване, или външна, например обичан човек.

попечител – Настойник на непълнолетен индивид. Има различни степени попечители, като най-мощните са назначените за такива на жени вампири в изолация.

преобразяване – Критичен момент в живота на вампирите, когато влизат в зрелост. От този момент нататък те трябва да пият кръв от противоположния пол, за да живеят, и не могат да понасят слънчевата светлина. Обикновено настъпва към средата на двайсетте години на индивида. Някои вампири не оцеляват след преобразяването, особено мъжките. Преди преобразяването си вампирите са физически слаби, в сексуално отношение са неактивни и неотзивчиви и не могат да се дематериализират.

претранс – Вампир от времето преди неговото преобразяване.

принцепс – Най-високото стъпало на вампирската аристокрация, по-висши по ранг са само членовете на Първото семейство и Избраниците на Скрайб Върджин. Титлата се получава по рождение, тя не се дава.

Първото семейство – Кралят и кралицата на вампирите, както и техните деца, ако имат такива.

райт – Ритуал, чрез който се удовлетворява нечия накърнена чест. Ако извършването му бъде прието от двете страни, оскърбеният избира оръжието и нанася удар на оскърбителя, който го приема, без да се защитава.

разплата – Акт на смъртно отмъщение, извършвано обикновено от мъжки вампир заради своята възлюбена.

ралман – Спасител.

симпат – Един от подвидовете във вампирската раса, който се характеризира със способността и желанието да манипулира чувствата на другите (с цел обмен на

енергия). През различни исторически периоди те са били подлагани на неправди и гонения, а в определени такива дори са били подложени на изстребление от страна на вампирите. Вече са почти на изчезване.

Скрайб Върджин – Мистична сила, тя е съветник на краля, пази архивите на вампирите и раздава привилегии. Съществува в свят извън времето и притежава огромна власт. Била е способна на един-единствен съзидателен акт, който е използвала, за да създаде вампирите.

тали – Дума, която показва добри и нежни чувства и може свободно да се преведе като „мила“ или „скъпа“.

трейнър – Дума, която се използва между двама мъже. Може да се преведе свободно като „многообичан приятел“.

уокър – Индивид, върнал се в царството на живите от Небитието. Към тях се отнасят с огромно уважение, почитани са заради мъките, които са преживели.

урд – Еквивалент на кръстник или кръстница на определен индивид.

хелрен – Вампир от мъжки пол, бракосъчетан с жена вампир. Мъжете вампири могат да имат брак с повече от една жена.

хислоп – Термин, обозначаващ моментна грешка, в резултат на която настъпва повреда или отнемане на моторизирано превозно средство; например забравяне на ключовете в колата, паркирана пред дома, довело до това, тя да бъде открадната от неизвестни извършители, би могло да се нарече хислоп.

шелан – Вампир от женски пол, бракосъчетана с мъжки. Женските вампири обикновено имат само по един партньор, защото мъжките вампири строго охраняват своята територия.

✧ Пролог ✧

Седемнайсети век, Древната страна

– Да живее Кралят!

При звука на дълбокия тържествен глас Рот, син на Рот, инстинктивно понечи да се огледа за баща си... искрица надежда, че смъртта не се бе случила и че великият владетел все още е между тях.

Но разбира се, обичният му отец все така си оставаше преминал в Небитието.

Колко дълго щеше да продължи това печално дирене, зачуди се той. Толкова безполезно и нелепо, особено при положение че светите одежди на вампирския крал обгръщаха неговата фигура; шарфовете, обточени със скъпоценни камъни, свиленото палто и церемониалните ками украсяваха неговото тяло. Ала ума му не го бе грижа за тези доказателства за наскорошната му коронация... Или пък сърцето му бе това, което не се интересуваше от всичко, което сега го определяше като крал.

Прескъпа Скрайб Върджин, без баща си бе така сам, дори и заобиколен от онези, които му служеха.

– Господарю?

Надявайки овладяно изражение на лицето си, той се обърна. На прага на кралската зала за аудиенции най-приближеният му съветник беше като колона от дим, висок и източен, обгърнат в тъмни одежди.

– Чест е за мен да ви поднеса почитанията си – промълви той, покланяйки се ниско. – Готов ли сте да приемете жената?

Не.

– Напълно.

– Да започнем ли процесията?

– Да.

Съветникът му се поклони още веднъж и се отдалечи заднешком, а Рот закрачи из залата с дъбова ламперия. Пламъчетата на свещите се полюшваха от поривите на вятъра, който незнайно как проникваше през каменните стени на замъка; огнят, който бушуваше в огромното огнище, като че ли излъчваше единствено светлина, но не и топлина.

Истината бе, че изобщо не искаше шелан... или по-скоро – партньорка, както неизбежно щеше да стане. Първото предполагаше любов, а той не можеше да предложи никому и капчица обич.

С крайцеца на очите си зърна нещо да проблясва ярко и за да убие времето до

чаканата с ужас среща, той се приближи да разгледа скъпоценните камъни, изложени върху резбованото писалище. Диаманти, сапфири, изумруди, перли... красотата на природата, пленена в ковано злато.

Най-ценни бяха рубините.

Докато посягаше да докосне кървавочервените камъни, си помисли, че е прекалено рано за всичко това. Да бъде крал, да се обвърже, стотиците различни очаквания, които тежаха на плещите му, макар да разбираше съвсем малко от всичко това.

Нуждаеше се от повече време, за да се научи от баща си...

Първото от три оглушителни почуквания отекна в помещението и Рот изпита благодарност, че наоколо няма никой, който да види как се сепна.

Второто бе също толкова силно.

На третото трябваше да отговори.

Рот затвори очи; трудно му беше да диша през болката. Как само искаше баща му да бъде до него... Това трябваше да се случи по-късно, когато бъде по-голям, направляван не от някакъв придворен, а от собствения си отец. Ала съдбата бе отнела на великия владетел годините, които му се полагаха, а сина бе обрекла на усещането, че се дави, макар наоколо да имаше предостатъчно въздух.

Не мога да го направя, помисли си Рот.

И все пак, докато третото гръмовно почукване заглъхваше, той изпъна рамене и придаде на гласа си онова звучене, което имаше гласът на баща му.

– Влез.

Тежката врата се отвори широко и пред погледа му се разкри цяла свита от придворни, печалните им сиви одежди бяха досущ като тези на съветника, който стоеше начело. Ала вниманието на Рот беше привлечено от друго. Зад групата аристократи се извисяваха внушителни фигури, присвили очи... и именно те подеха напев в един глас.

Откровено казано, той се боеше от Братството на черния кинжал.

Както повеляваше традицията, съветникът заяви с висок ясен глас:

– Господарю, нося ви приношение. Позволявате ли да ви я представя?

Сякаш благородната дъщеря беше предмет. Но разбира се, традицията и социалните норми повеляваха, че тя служи за възпроизвеждане, и в кралския двор към нея щяха да се отнасят като към всяка чистокръвна кобилка за разплод.

Как изобщо щеше да го направи? Не знаеше нищо за сексуалния акт и все пак, ако я одобрише, още на следващата нощ щеше да е зает именно с това.

– Да – чу се да казва.

Придворните прекрачиха прага по двойки, след което се разделиха и оформиха кръг покрай стените на стаята. А после напевът се усили.

Великолепните воители на Братството влязоха с маршова стъпка, огромните им тела бяха облечени в черни кожени дрехи и препасани с оръжия, а движенията им – в пълен синхрон, сякаш бяха едно цяло.

За разлика от членовете на глимерата, те не се разделиха, а останаха рамо до

рамо, гърди до гърди, оформяйки с телата си клетка, така че той не можеше да види какво се крие в нея.

Но пък съвсем ясно усети миризмата.

Промяната в него беше светкавична и необратима. В един-единствен миг мудната тежавост на живота бе заменена от пареща яснота... прераснала при приближаването на братята в агресия, която Рот не познаваше, ала нямаше никакво намерение да пренебрегне.

Вдъхна нова глътка въздух и уханието нахлу в дробовете, в кръвта, в душата му. И това не бяха благовонните масла, с които бе намазано тялото ѝ, нито парфюмите, с които бяха пропити одеждите ѝ, каквито и да бяха те. Бяха кожата ѝ под всичко това и фината смесица от женствени елементи, която, знаеше той, принадлежеше единствено на нея.

Братята спряха пред него и за първи път той не изпита страхопочитание пред смъртоносната им аура. Не. Кучешките му зъби се издължиха, горната му устна се повдигна в ръмжене.

Дори направи стъпка напред, готов да ги разкъса на парчета, за да се добере до онова, което пазеха от него с телата си.

Съветникът се прокашля, сякаш за да напомни на събралите се за своята значимост.

– Повелителю наш, семейството на тази жена я предлага на вашето внимание с цел създаване на потомство. Ако желаете да инспектирате...

– Оставете ни – изплющя гласът на Рот. – Незабавно.

Пжтресната тишина, която последва, не му направи никакво впечатление.

Съветникът понижи глас:

– Милорд, ако позволите да довърша представянето...

Тялото на Рот се раздвижи, сякаш надарено със собствена воля, завъртайки се рязко, така че погледът му да срещне този на другия мъж.

– Вън.

Зад гърба му от редиците на Братството се надигна кикот, сякаш определено им допадаше да видят как владетелят им поставя контето на място. На съветника обаче определено не му беше забавно. А Рот изобщо не го беше грижа.

Нямаше какво повече да се каже. Придворният притежаваше значителна власт, ала не беше крал.

Мъжете в сиво се изнизиха от залата с поклони и ето че Рот остана сам с братята. Начаса те отстъпиха встрани, разкривайки стройна фигура, обвита от глава до пети в черни одежди. В сравнение с воините, избраницата му бе дребна, по-ниска, по-кревка и все пак именно нейното присъствие го разтърси до основи.

– Господарю – проговори единият от братята почтително, – това е Ана.

След това простичко и по-уместно представяне воините си тръгнаха, оставяйки го сам с жената.

Тялото на Рот отново пое контрола. Хвърлени в хаос, сетивата му бушуваха около

нея, дебнеха я, макар тя да не помръдваше. Прескъпа Скрайб Върджин, не беше планирал нищо от това – нито реакцията, която предизвикваше у него нейното присъствие, нито желанието, което се гърчеше в слабините му, нито агресията, избила на повърхността.

И най-вече никога не беше предполагал...

Моя.

Беше като мълния, паднала от небесния свод, променяйки пейзажа на съществото му и издълбавайки уязвимост в гърдите му. Да, това бе правилно. Някогашният съветник на баща му действително милееше за неговите интереси. Тази жена бе точно онова, от което се нуждаеше, за да понесе самотата: дори без да е видял лицето ѝ, тя го караше да усеща могъществото на своята мъжественост; крехката ѝ дребна фигурка изпълваше кожата му, желанието да я брани му даваше целенасоченост, която до този миг му беше липсвала.

– Ана – прошепна той, спирайки пред нея. – Говори с мен.

Възцари се дълго мълчание, преди гласът ѝ, нежен и сладостен, но треперещ, да изпълни слуха му. Затворил очи, Рот се олюля, докато звукът отекваше в кръвта и костите му, по-прелестен от всичко, което бе чувал някога.

А после той се намръщи, защото нямаше никаква представа какво бе изрекла.

– Какво каза?

За миг в думите, долетели изпод воала, нямаше никакъв смисъл, а после умът потвърди значението на чутото:

– Бихте ли желали да видите друга?

Рот се намръщи объркан. Защо...

– Не сте свалили нищичко от тялото ми – чу я да казва, сякаш в отговор на неизречения му въпрос, и в същия миг си даде сметка, че тя трепери, одеждите ѝ предаваха движението, а в уханието ѝ ясно се долавяше миризма на страх.

Възбудата му бе заглушила всички други усещания – нещо, което незабавно трябваше да бъде поправено.

Вдигна масивния, покрит с дърворезба трон, и го донесе при нея, нуждата да ѝ осигури удобства му даваше допълнителни сили.

– Седни.

Тя почти падна в покрития с виненочервена кожа трон и когато ръцете ѝ, скрити под диплите на черния плат, се вкопчиха в облегалките, Рот си представи как кокалчетата ѝ побеляват, докато тя стиска, сякаш животът ѝ зависи от това.

Отпусна се на колене и вдигна очи към нея, а единствената мисъл в главата му, освен намерението да я притежава, бе, че никога не иска да я види уплашена.

Никога.

* * *

Под тежките пластове на одеждите Ана се задушаваше от жега. Или пък ужас бе това, което стискаше гърлото ѝ?

Не беше търсила тази своя съдба. Не я искаше. Би я отстъпила на която и да е от младите жени, които ѝ бяха завиждали през годините. От мига, в който се бе родила, тя бе обещана на кралския син и заради тази предполагаема чест бе отгледана от други, в уединение, скрита от всякакви контакти. Отраснала бе в отшелничество, непознала нито майчина грижа, нито бащина закрила, носеше се като самотна лодка по вълните на море от угоднически непознати, които се държаха с нея сякаш бе скъпоценен предмет, а не живо същество.

И ето че сега, когато бе настъпил решителният час, в мига, за който бе възпитана и на който бе обречена... всички години на подготовка като че ли се оказваха нахалост.

Кралят не беше щастлив – беше изхвърлил всички от стаята, където се намираха, която и да беше тя. Не беше повдигнал дори крайчеца на някоя от диплите на одеждите ѝ, както би трябвало да стори, ако възнамеряваше да я приеме. Вместо това крачеше наоколо, а въздухът тегнеше от агресията му.

Навярно го беше разгневила още повече с дързостта си. Коя бе тя, че да предлага каквото и да било на краля...

– Седни.

Ана се подчини на заповедта, оставяйки омекналите си колене да се подвият под тялото ѝ. Очакваше да я посрещне студеният корав под, но вместо това я улови меката възглавница на огромен стол.

Скърцащите дъски на пода ѝ подказаха, че той отново обикаля в кръг около нея; стъпките му бяха тежки, присъствието му – така могъщо, че тя долавяше размерите му, макар да не виждаше нищо. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, пот избиваше по тила и между гърдите ѝ, докато чакаше следващия му ход... и се боеше, че може да е агресивен. Законът му позволяваше да прави каквото си поиска с нея. Можеше да я убие или да я даде на Братството, за да се позабавляват с нея. Можеше да я съблече, да отнеме девствеността ѝ и да я захвърли... оставяйки я опозорена.

А можеше и просто да я види в голотата ѝ и да я одобри, запазвайки целомъдрието ѝ за след церемонията на следващата нощ. А може би дори... както си бе представяла в най-безплодните си сънища... щеше да я погледне за миг, а после да я покрие с дара на специалните одежди, оповестявайки намерението си да я нареди сред своите шелани... което щеше да направи живота ѝ в кралския двор по-лесен.

Чувала бе твърде много за придворните, за да очаква добро отношение от тях. И прекрасно си даваше сметка, че макар да ѝ предстоеше да бъде обвързана с краля, тя беше съвсем сама. Но ако притежаваше поне мъничко власт, може би щеше да успее да се дистанцира донякъде от всичко това, оставяйки машинациите и интригите на по-амбициозни и алчни жени от нея...

Тежките стъпки спряха рязко и подът пред нея изскърца в знак на протест, сякаш кралят беше променил положението на тялото си. Ето че моментът бе настъпил и сърцето ѝ спря да бие, сякаш не искаше да привлече вниманието на острието на Негово Величество...

С едно мълниеносно движение воалът бе отметнат от лицето ѝ и хладен въздух

изпълни дробовете ѝ.

Ана ахна при вида на онова, което се разкри пред очите ѝ.

Кралят, владетелят, върховният представител на вампирската раса беше коленичил пред стола, който ѝ беше донесъл. И наистина, това бе достатъчно смайващо само по себе си, ала не смиреността му я порази най-силно.

Той беше невъобразимо красив и от всички неща, за които бе опитала да се подготви, гледката на подобно великолепие не ѝ беше минавала и през ум.

Очите му, вдигнати към нея, имаха бледозеления цвят на едва разтворили се пролетни листа и грееха като лунна светлина, отразена във водите на езеро. А лицето му бе най-красивото, което някога бе виждала, макар това да не беше достатъчно силен комплимент, като се имаше предвид, че тя никога досега не бе зървала мъжки лик. Коса, черна като гарванови криле, се спускаше по широкия му гръб.

Ала и това не я разтърси най-силно.

А загрижеността, изписана на лицето му.

– Не се страхувай – каза той с глас едновременно кадифен и дрезгав. – Никой никога няма да те нарани, защото аз съм тук.

Сълзи опариха очите ѝ, а после устните ѝ се отвориха и думите изскочиха от само себе си:

– Господарю, не бива да коленичите.

– Как иначе бих могъл да приветствам достойно жена като теб?

Ана понечи да отговори, ала, уловена от погледа му, мислите ѝ се объркаха... струваше ѝ се недействителен този могъщ мъж, който бе преклонил честта си пред нея. За да се увери веднъж завинаги, тя вдигна ръка и понечи да стопи разстоянието между тях...

Какво правеше?

– Простете, господарю...

Той улови дланта ѝ и допирът на плът в плът я накара да ахне. Но дали само нея?

– Докосни ме – заповяда той. – Където и да е.

Пусна я и тя постави разтреперана ръка върху бузата му. Топла. Гладка от миналия наскоро по нея бръснач.

Кралят затвори очи и се притисна към дланта ѝ, а огромното му тяло потрепери.

Докато той стоеше така, без да помръдва, Ана почувства прилив на сила... не по арогантен начин, нито с амбиция за лична облага. По-скоро сякаш неочаквано бе открила сигурна опора за краката си на склон, който до този миг ѝ се бе струвал непреодолимо стръмен.

Как беше възможно?

– Ана... – прошепна той, сякаш името ѝ беше магическо заклинание.

Не бе казано нищо повече, ала езикът беше ненужен, всички части на речта и всички думи – безсилни да придадат какъвто и да било допълнителен нюанс, още по-

малко пък смисъл на близостта, която се зараждаше между тях и ги привързваше един към друг.

Най-сетне тя сведе очи.

– Не бихте ли желали да видите още от мен?

От гърдите на краля се откъсна ниско гърлено ръмжене.

– Бих искал да видя всеки сантиметър от теб... и няма да спра само с гледането.

Мирисът на възбудата му изпълни въздуха и невероятно, тялото ѝ отвърна на повика. Ала чувствената му агресия начаса бе обуздана от желязната му воля – нямаше да я има тук и сега. Не, изглежда че щеше да запази целомъдрието ѝ, докато не ѝ окажеше честта и уважението да се обвърже с нея, както повеляваше законът.

– Скрайб Върджин отвърна на молитвите ми по чудотворен начин – прошепна Ана, примигвайки, за да прогони сълзите си. Всички години, изпълнени с тревога и очакване; мечът, който в продължение на трийсет години бе надвиснал над нея, заплашващ всеки миг да се стовари върху главата ѝ...

Кралят се усмихна.

– Ако знаех, че е възможно да съществува жена като теб, сам щях да се помоля на майката на расата ни. Но аз нямах никаква представа... и по-добре. Защото не бих правил нищо друго, освен да седя и да чакам съдбите ни да се слоят, губейки години от живота си.

С тези думи той се изправи рязко и отиде до купчина одежди, изложени на показ. Те бяха във всички багри на дъгата, а Ана от съвсем малка бе учена какво означава всеки цвят в йерархията на кралския двор. Той избра за нея червено. Най-високо ценения от всички, знак, че тя ще бъде фаворитката сред всичките му жени.

Кралицата.

И тази чест би трябвало да ѝ е достатъчна. Само дето при мисълта за всички други жени, които би могъл да си вземе, Ана усети как болка пронизва гърдите ѝ.

Когато се върна при нея, той сигурно почувства тъгата ѝ, защото я попита:

– Какво те измъчва, лийлан?

Ана тръсна глава и си каза, че да го дели с други, не бе нещо, от което имаше право да се оплаква. Тя...

Кралят поклати глава.

– Не. Ти ще бъдеш единствена.

Ана се сви.

– Господарю, традицията повелява...

– Не съм ли господар на всички? Не разполагам ли с живота и смъртта на поданиците си? – Когато тя кимна, върху лицето му се изписа сурово изражение и я накара да изпита съжаление към всеки, който би опитал да му се опълчи. – Значи, аз решавам кое е традиция и кое – не. За мен ще бъдеш само ти.

Очите на Ана отново се изпълниха със сълзи. Искаше да му повярва и все пак ѝ се струваше невъзможно... дори докато обвиваше все така облеченото си тяло в

коприната с цвят на кръв.

– Оказвате ми огромна чест – каза тя, без да откъсва поглед от лицето му.

– Не е достатъчно.

Той се обърна рязко и отиде до една маса, отрупана със скъпоценни камъни.

Изобилието от бижута бе последното, на което Ана бе обърнала внимание, когато той отметна воала ѝ назад, ала сега очите ѝ се разшириха при вида на подобно съкровище. Несъмнено изобщо не заслужаваше всичко това. Не и докато не го дареше с наследник.

Кое то изведнъж престана да ѝ се струва тежка, неприятна задача.

Когато кралят се върна при нея, тя си пое рязко дъх. Рубини, твърде много, за да ги преброи, всъщност – цяла табличка... включително и сатурновият пръстен, който, както беше чувала, винаги красял ръката на кралицата.

– Приеми ги и знай, че казвам истината – рече той и отново коленичи в краката ѝ.

Ана почувства, че поклаща глава.

– Не, не, те са за церемонията...

– Която ще се състои тук и сега. – Той протегна длан към нея. – Дай ми ръката си.

Всяка костичка от тялото на Ана трепереше, докато му се подчиняваше; ахване се откъсна от гърдите ѝ, когато сатурновият рубин украси средния пръст на дясната ѝ ръка. Погледна камъка и видя как светлината на свещите се отразява и пречупва във фасетките, лумнала с красота така истинска, както и любовта, която грееше в сърцето ѝ.

– Ана, приемаш ли ме за свой крал и мъж, докато дверите на Небитието се отворят пред теб?

– Да – чу се да отговаря тя с учудваща сила на гласа.

– Тогава аз, Рот, син на Рот, те вземам за своя шелан, ще бдя над теб и ще се грижа за теб и за всяка рожба, с която ще ме дариш, така сигурно, както ще бдя и над своето кралство и своите поданици. Ще бъдеш моя винаги; враговете ти ще бъдат мои врагове, два рода ще се слоят в един, изгревите и залезите си ще споделяш единствено с мен. Нищо не ще разкъса тази връзка, нито външни, нито вътрешни сили, и – тук той поспря за миг – през всички мои дни ще има една-единствена жена, и ти ще бъдеш тази единствена кралица.

С тези думи той вдигна другата си ръка и преплете пръстите си с тези на Ана.

– Никой няма да ни раздели. Никога.

Въпреки че сега Ана не го знаеше, през идните години, докато съдбата следваше своя ход, превръщайки настоящия миг в минало, тя отново и отново щеше да се връща към този момент. По-късно щеше да си мисли, че в онази нощ и двамата се бяха чувствали изгубени и близостта на другия им бе дала опората, от която се нуждаеха.

По-късно, докато лежеше до своя мъж, заслушана в тихото му похъркване, най-сетне щеше да повярва, че онова, което ѝ се бе сторило сън, всъщност бе чудо, истинско живо чудо от плът и кръв.

По-късно, в нощта, когато жестока смърт щеше да постигне нея и обичния ѝ хелрен, когато очите ѝ бяха приковани в тайника, където беше скрила техния наследник, тяхното бъдеще, единственото по-голямо от тях двамата... последната ѝ мисъл, преди да издъхне, щеше да бъде, че така е било писано. Дали трагедия, или щастие, всичко бе предопределено и бе започнало тук, в мига, в който пръстите на краля се сплетоха с нейните и двамата се свързаха в едно, завинаги.

– Кой ще ти прислужва в нощта и деня преди церемонията? – попита той.

Изобщо не ѝ се искаше да се откъсва от него.

– Ще се прибера в покоите ми.

Той се намръщи, но после пусна ръцете ѝ и се залови да я нагизди с рубините, докато накитите не виснаха от ушите и около шията и двете ѝ китки.

След това докосна най-едрия камък, онзи, който лежеше над сърцето ѝ. Притвори очи и тя си помисли, че бе сторил нещо плътско в ума си... може би си я представяше без пластове дрехи, само кожата ѝ и тежкото злато, в което бяха обковани невероятните алени рубини.

Последна от всички украшения бе короната и ето че той я вдигна от покритата с кадифе табличка, положи я върху главата ѝ и се отдръпна, за да я погледне.

– Засенчваш ги до едно.

Ана сведе очи към тялото си. Червено, навсякъде червено – цветът на кръв, цветът на самия живот. Дори не можеше да си представи стойността на скъпоценните камъни, ала не това я развълнува. Честта, която той ѝ оказваше в този миг, бе нечувана. И докато тази мисъл изпълваше ума ѝ, прииска ѝ се това да можеше да си остане нещо лично между тях двамата, завинаги.

Ала то нямаше да остане в тайна и на придворните изобщо нямаше да им хареса.

– Ще те отведе в покоите ти.

– О, господарю мой, не е нужно да си губите времето...

– Няма нищо, което да очаква вниманието ми тази нощ, уверявам те.

Ана не можа да потисне усмивката си.

– Както желаете, господарю.

Само дето не бе сигурна дали ще успее да стане с всички тези... Така и не можа да се изправи напълно. Кралят я грабна и я взе в прегръдките си.

Носейки я на ръце, сякаш бе лека като перце, той отиде до вратата, отвори я с ритник и излезе в коридора. Те всички бяха там – аристократи и воители от Братството на черния кинжал – и Ана инстинктивно извърна глава и зарови лице в шията на Рот.

Докато я отглеждаха, за да я дадат на краля, тя винаги се бе чувствала като предмет, но това усещане се бе изпарило, когато остана насаме с него. Сега, изложена на изпитващите погледи на другите, тя почувства как се връща в предишната си роля, как от равна отново става притежание.

– Къде отивате? – настоя да узнае един от аристократите, когато кралят тръгна по коридора, без да каже нито дума.

Рот продължи да върви, ала очевидно този придворен нямаше намерение да се

откаже от онова, на което нямаше право. Той се изпречи на пътя им.

– Господарю, традицията повелява...

– Ще се погрижа за нея в личните ми покои, тази нощ и всички останали.

Изненада се разля по слабото хлътнало лице.

– Господарю, подобна чест се отдава единствено на кралица и дори да сте притежавали една жена, то не става официално, докато...

– Двамата сме обвързани, както му е редът. Аз лично извърших церемонията. Тя е моя, а аз съм неин и несъмнено не искам да застанеш между един обвързан мъж и неговата жена... още по-малко пък – между краля и неговата кралица. Нали?

Изракаха зъби, сякаш на някого му беше паднало ченето и той бе побързал да затвори уста.

Поглеждайки над рамото на Рот, Ана видя усмивките по лицата на Братството, сякаш те одобряваха агресията. Останалите? Онези в сивите одежди? Не одобрение имаше в техните изражения. А безсилие. Раболепие. Нишка гняв.

Знаеха кой държи властта. Не бяха те.

– Би трябвало да бъдете придружен, господарю – обади се един от братята. – Не заради традицията, а заради времената. Дори в тази крепост подобава Първото семейство да бъде бранено.

След миг кралят кимна.

– Така да бъде. Последвайте ме. Но – тук гласът му се снижи до ръмжене – да не сте посмели да я докоснете по какъвто и да било начин. Ще изтръгна всеки крайник, осквернил тялото ѝ.

Искрено уважение и топло чувство на привързаност сгряха гласа на брата:

– На вашите заповеди, господарю. Братство, стройте се!

В миг ками изскочиха от нагръдни ножници, черни остриета, проблеснали на светлината на факлите, които огряваха коридора. Пръстите на Ана се впиха в скъпоценните одежди на краля, а братята нададоха оглушителен боен вик и вдигнаха оръжия над главите си.

С координираност, плод на безброй часове, прекарани заедно, великите воители коленичиха в кръг и забиха остриетата на камите си в пода. Свели глави, те изрекоха нещо, което Ана не разбра. И все пак смисълът ѝ бе пределно ясен: вричаха ѝ се във вярност като на своя кралица. Онова, което щеше да се случи при падането на нощта утре, пред глимерата. Но тук ѝ харесваше повече и когато те вдигнаха очи, тя видя в тях да грее уважение... насочено към нея.

– Отдавам ви своята признателност – чу се да казва тя. – И цялата си почест на нашия крал.

В миг тя и нейният хелрен се оказаха наобиколени от огромни воители – даденият обет беше приет. Обградени от всички страни, точно както докато я представяха на краля, те поеха напред.

Докато се отдалечаваха по коридора, над рамото на Рот, зад извисяващите се като планина братя, тя гледаше как събраните придворници се смаяват. Най-отпред

стоеше съветникът, с ръце на хълбоците и смръщени вежди, и изобщо не беше доволен.

По тялото на Ана пробяга страх.

– Шшт – прошепна Рот в ухото ѝ. – Не се бой. Ще бъда нежен с тялото ти.

Ана пламна и отново зарови лице във врата му. Възнамеряваше да я има, когато стигнат там, където отиваха; свещеното му тяло щеше да проникне в нейното, ключвайки обвързването им по най-дълбокия и неразривен начин.

Ана с изумление установи, че и тя иска същото. Още сега. Бързо и яростно...

И все пак, когато най-сетне останаха сами, когато се отпуснаха върху фантастично ложе от пух и свила, тя изпита благодарност, че бе точно толкова търпелив, мил и нежен, колкото ѝ беше обещал.

Това бе първата от безброй нощи, в които хелрентът ѝ не я разочарова.

Манхатън, Месопреработвателният квартал, наши дни

– Дай ми устата си – заповяда Рот.

Бет отметна глава назад и се отпусна в прегръдките на своя хелрен.

– Искаш ли я? Вземи я тогава.

Ръмженето, изтръгнало се от масивните гърди, бе напомняне, че всъщност нейният мъж не беше човек. Беше последният чистокръвен вампир на планетата и когато ставаше дума за Бет и секс, буквално можеше да помете всичко по пътя си, за да се добере до нея. И то не някакъв сладникав, позьорски секс... само ако Бет беше съгласна, разбира се. Макар че, когато една жена имаше възможността да го направи с двуметрова канара с кожени дрехи, бледозелени очи, които грееха като луната, и черна коса, която се спускаше чак до коравото като бетон дупе, думата „не“ едва ли съществуваше в речника ѝ.

Целувката, която я връхлетя, беше брутална и Бет я искаше точно такава; езикът на Рот проникна в нея, докато той я изтласкваше назад, през отворената врата на тайното им убежище.

Тряс!

Най-прекрасният звук на света. Е, добре де – най-прекрасният след онзи, който мъжът ѝ издаваше, когато свършеше в нея. Само при мисълта за това, сърцевината ѝ се разтвори още повече.

– Мамка му – каза той в устата ѝ, докато едната му ръка се плъзваше между бедрата ѝ. – Искам те... о, да... влажна ли си за мен, лийлан.

Не беше въпрос. Защото знаеше отговора.

– Усещам аромата ти – простена той до ухото ѝ, прокарайки кучешки зъби по шията ѝ. – Най-прекрасното нещо на света... с изключение на вкуса ти.

Дрезгавината в гласа му, хълбоците, устремени напред, коравата издутинна, която се притискаше в нея... Бет свърши само от това.

– Мамка му, трябва да го правим по-често. – Думите се процедиха през стиснатите му зъби, докато тя се отъркваше в него, полюшвайки хълбоци. – Защо, по дяволите, не идваме тук всяка нощ?

Мисълта за бъркотията, която ги очакваше в Колдуел, поохлади част от огъня в Бет. Ала после пръстите му започнаха да я масажират, притискайки шева на дънките ѝ в най-чувствителното ѝ местенце, докато езикът му изследваше устата ѝ по начина, по който го правеше, когато... хм, да.

Я виж ти, каква изненада – всичко свързано с това, че беше крал, с покушението върху живота му и с шайката копелета, се изпари. Прав беше. Защо, по дяволите, редовно не отделяха време за това късче от рая?

Отдавайки се на секса, Бет зарови пръсти в дългата му коса, чиято мекота бе в ярък контраст със суровостта на лицето му, силата на невероятното му тяло, желязната му воля. Тя не бе от онези празноглави куклички, които си мечтаеха за принца от приказките, нито пък за сватба като от сладникавите филми на „Дисни“. Ала дори като жена, която никога не бе хранила каквито и да било илюзии и нямаше намерение да подписва брачно свидетелство, тя не би могла да си се представи с някого като Рот, син на Рот, крал на раса, която по онова време за нея бе просто остаряла легенда.

И все пак ето я тук, влюбена до полуда в един чистокръвен убиец с речник на тираджия, кралско родословие, по-дълго от ръката му, и достатъчно арогантност, че да накара Кание Уест да изглежда така, сякаш страда от липса на самочувствие.

Е, добре де, не беше чак толкова егоцентричен, макар че, да, вероятно би прекъснал Тейлър Суифт¹ по средата на изречението, без да му мигне окото, но то беше, защото рапът и хип-хопът бяха неговата музика, а не защото беше някой гадняр.

С две думи, нейният хелрен бе от онези, които признаваха само един начин – своя собствен, а престолът, на който седеше, означаваше, че тази черта на характера му трябва да се приема с превито коляно като закон.

На това му се казваше свършена буря. Добрата новина? Тя беше едничкото изключение, единствената, която бе в състояние да го вразуми и успокои, когато беше настръхнал. Така бе и с всички братя и техните шелани – членовете на Братството на черния кинжал, елитната група бойци на расата, определено не се славеха със сговорчивостта си. Разбира се, кой ли би искал при война на предната линия да стоят шайка женчовци, особено когато врагът беше от калибъра на Обществото на лесърите. Както и проклетите копелета.

– Няма да стигна до леглото – простена Рот. – Трябва да бъда в теб още сега.

– Обладай ме на пода тогава. – Тя засмука долната му устна. – Знаеш как се прави, нали?

Още ръмжене и промяна в ориентацията на планетата, докато я вдигаше от земята и я слагаше да легне върху полираното дърво. Просторният апартамент, който някога беше ергенското жилище на Рот, бе като изваден от декорите на някой филм с високия си таван, матова черна боя и излъчване на празно складово помещение. Изобщо не приличаше на имението на Братството, където живееха, и именно това беше целта.

Колкото и красиво да беше имението, изобилието от златна украса, кристални полилеи и антични мебели понякога можеше да има задушаваш ефект.

Хряаааас.

С този прекрасен звук Бет изгуби още един от тоалетите в гардероба си... и само

колко горд бе Рот със себе си; оголил кучешки зъби, дълги като ками и бели като току-що паднал сняг, той превърна копринената ѝ риза в парцал за пода, смъквайки го от голите ѝ гърди така, че навсякъде се разхвърчаха копчета.

– Ето за това ти говоря. – Рот свали тъмните си очила и се ухили широко. – Нищо, което да ми пречи...

Надвесен над нея, той взе едното ѝ зърно между устните си, докато ръката му се спусна към копчето на черните ѝ дънки. Общо взето, беше си направо деликатен, докато ги разкопчаваше и смъкваше ципа, ала тя знаеше какво предстои...

С едно рязко движение той разпердушини дънките, които Бет си бе купила едва преди две седмици.

Изобщо не я беше грижа. Нито пък него.

О, господи, нуждаеше се от това.

– Имаш право, твърде отдавна беше – простена тя, когато Рот се зае с копчетата на собствените си дънки, освобождавайки ерекция, която дори след толкова време все още спираше дъха ѝ.

– Съжалявам.

Почти излайвайки думата, той я стисна за тила и я възседна.

Докато разтваряше широко бедра, Бет знаеше точно защо се извинява.

– Няма за... Господи!

Възпламеняващото завладяване бе точно това, което искаше... както и грубите тласъци, които последваха; тежестта му я смазваше, голото ѝ дупе се хлъзгаше по дървения под под мощните му напъни, краката ѝ се мъчеха да го обхванат, така че да проникне още по-дълбоко. Беше пълно господство, огромното му тяло беше като буталото на еротична помпа, движещо се все по-бързо и все по-яростно.

Ала колкото и невероятно да беше, Бет знаеше как още повече да нагорещи нещата.

– Не си ли жаден? – попита тя.

Моментално вцепенение.

Сякаш го бяха поразили с вледеняващ лъч. Или го беше блъснал камион.

Когато вдигна глава, очите му грееха толкова ярко, че ако погледнеше към пода до себе си, Бет щеше да види собствената си сянка.

Гръбнакът ѝ се изви в дъга и забила нокти в раменете му, тя наклони глава настрани.

– Не искаш ли да си пийнеш?

Устните му се изкривиха, оголвайки кучешките зъби, и той изсъска като кобра.

Ухапването бе като пронизване, ала болката бързо отстъпи място на сладостен делириум, който я пренесе в друго измерение. Сякаш се рееше във въздуха и едновременно с това бе сигурно закотвена за своя пристан; тя изстена и зарови пръсти в косата му, придърпвайки го още по-близо към себе си, докато устните му пиеха кръвта ѝ, а ерекцията му потъваше дълбоко в нея.

Бет свърши... и той също.

Много ясно.

Господи, след като не го бяха правили колко... поне месец, което беше нечувано за тях... Бет си даде сметка колко много и двамата бяха имали нужда от това. Твърде много напрежение от всичко, което се очакваше от тях. Твърде много стрес, който вгорчаваше дните им. Твърде много отровни гадости, с които нямаха време да се справят.

Като например покушението върху живота му. Нима бяха говорили за това? Е, да, имаше го дежурното „О, господи, ти се справи“... но тя все още потръпваше всеки път когато някой доген отвореше бутилка вино в трапезарията или братята играеха бiliarд. Кой би помислил, че звукът от щека, удряща топките, толкова прилича на изстрел от пистолет?

Не и тя. Не и докато Кор не бе решил да изпрати куршум в гърлото на Рот.

Кое то определено не беше нещо, което би искала да научава...

Без никаква причина сълзи изпълниха очите ѝ, измокриха ресниците ѝ и се търкулнаха по бузите ѝ в същия миг, в който нова вълна на удоволствие разтърси тялото ѝ.

А после образът от раната на Рот изникна пред очите ѝ. Алена кръв по бронираната жилетка, с която беше облечен. Алена кръв по впитата тениска. Алена кръв върху кожата му.

Опасните времена се завърнаха в съзнанието ѝ, грозната действителност вече не беше просто страшилище, спотайващо се в тъмните кътчета на ума ѝ, а писък, огласил душата ѝ.

За нея червеното бе цветът на смъртта.

Рот се вкамени за втори път и вдигна рязко глава.

– Лийлан?

Бет отвори очи и бе връхлетяна от внезапна паника, че не може да го види както трябва, че лицето, което търсеше във всяка стая, независимо от часа, го нямаше, че видимото потвърждение за живота му е изчезнало.

Само дето всичко, което трябваше да стори, бе да примига. Веднъж, два, три пъти... и ето че той отново беше с нея, ясен като бял ден.

И от това тя се разплака още по-силно. Защото нейният силен, възлюбен мъж бе сляп и макар да не го правеше недъгав в очите ѝ, това все пак го лишаваше от някои най-основни неща и просто не беше справедливо.

– О, господи, причиних ти болка...

– Не, не... – Тя улови лицето му в длани. – Не спирай.

– Трябваше да отидем в леглото.

Най-сигурният начин да върне вниманието му обратно към онова, което правеха, бе да се извие, полюшвайки хълбоци. Кое то подежда начаса, оставяйки го без думи и разкъсан надве.

– Не спирай – повтори тя, опитвайки се да го привлече към вената си. – Никога...

Ала Рот не бързаше да продължи.

– Не мисли за това – каза той и отметна кичур коса от лицето ѝ.

– Не го правя.

– Напротив.

Нямаше нужда да уточнява какво значи „за това“: подли заговори; Рот, седнал зад богато украсеното писалище, задущаван от титлата си; бъдещето – неизвестно по един плашещ начин.

– Никъде няма да ходя, лийлан. Не бива да се страхуваш за каквото и да е. Ясно?

Бет искаше да му повярва. Нуждаеше се да му повярва. Ала се боеше, че това е обещание, което бе по-лесно да се даде, отколкото да се изпълни.

– Бет?

– Люби ме.

Това бе единствената истина, която би могла да изрече на глас, без да спуска сапунения мехур на крехкото им спокойствие.

Той я целуна веднъж. Два пъти. А после отново се раздвижи.

– Винаги, лийлан. Винаги.

* * *

Най. Страхотната. Нощ.

Когато час по-късно Рот се оттласна от своята шелан, му беше трудно да диша, шията му кървеше, а стоманената му ерекция бе клюмнала. Макар че, като познаваше издръжливостта на проклетото нещо, вероятно разполагаше с не повече от пет-десет минути, преди господин Щастливец отново да надигне глава.

Голямото легло в средата на просторното помещение беше купено, след като се бе обвързал с Бет, и докато се опъваше по гръб, Рот бе принуден да признае, че да прави секс върху него, е далеч по-готино, отколкото на пода. Макар че, помисли си той, докато се съвземаше, чаршафите определено бяха ненужни, при положение че след това усилие спокойно би могъл да опържи яйце върху гърдите си. За одеяла пък да не говорим. Възглавниците бяха изгубили още в началото, защото леглото нямаше табла в горната част, но това си имаше своите преимущества – понякога Рот обичаше да стъпи с единия крак на пода, за да проникне още по-дълбоко.

Бет изпусна въздишка, по-продължителна и удовлетворяваща от Шекспиров сонет, и гърдите на Рот се издуха от задоволство.

– Добре ли се справих? – провлачи той.

– Господи, да.

Рот се ухили още по-широко, като за реклама за избелваща паста за зъби. Пък и тя имаше право – сексът беше повече от фантастичен. Беше я чукал на пода, докато от тласъците му двамата се бяха озовали близо до леглото, и тогава, досущ като благородния вампир, какъвто беше, той я беше положил върху матрака и я беше обладал още три пъти. Или четири? Би могъл да го прави цяла нощ.

Досущ както затъмнението можеше да заличи луната от небето, усещането за

пълно отпускане изчезна заедно с всичката топлина. За него вече нямаше такова нещо като „цяла нощ“. Не и когато ставаше дума за това, да я прекара със своята шелан.

– Рот?

– Тук съм, лийлан – промълви той.

Бет се обърна на една страна и той почувства, че го гледа, и макар зрението му най-сетне да бе предало богу дух, съвсем ясно си представяше дългата ѝ гъста черна коса, сините ѝ очи и прекрасното лице.

– Не си.

– Добре съм.

Мамка му, кое ли време беше станало? Дали наистина бе минал само час, както му се бе сторило? Вероятно повече – когато ставаше въпрос за секс с Бет, той можеше да изгуби цели дни.

– Минава един – тихо каза тя.

– Мамка му.

– Ще помогне ли, ако поговорим? Рот... искаш ли да ми кажеш какво става в главата ти?

По дяволите, права беше. Напоследък често изключваше, оттегляше се в кътче на ума си, където хаосът не можеше да го достигне. Кое то не беше лошо, само дето беше пътуване за един.

– Просто не съм готов да се върна на работа.

– Не те виня. – Устните ѝ докоснаха неговите. – Може ли да останем още мъничко?

– Да.

Но не достатъчно. Тих алармен звън се разнесе откъм китката му.

– Мамка му. – Рот закри лицето си с ръка и поклати глава. – Времето лети, нали?

А него го очакваха отговорности. Имаше петиции, които да разгледа. Декрети, които да напише. И имейли, цял куп имейли в пощата, шибаните имейли, с които глимерата го затрупваше всяка нощ, макар че напоследък пороят бе започнал да понамалява. Вероятно признак, че онази сбирщина идиоти разговарят помежду си. Лош знак.

Рот отново изруга.

– Не знам как го е правил баща ми. Нощ след нощ. Година след година.

Само за да бъде жестоко убит твърде млад.

Поне по време на царуването на предишния Рот ситуацията беше стабилна – поданиците му го обичаха, той също ги обичаше. Никакви кроежи за измяна, никакви скришни съзаклятия. Врагът беше отвън, не сред тях.

– Съжалявам – каза Бет. – Сигурен ли си, че няма нищо, което би могъл да отложиш?

Рот седна в леглото, отмятайки дългата си коса назад. Докато се взираше невидящо пред себе си, му се искаше да е навън, да воюва.

Невъзможно. Не, в списъка му със задачи единственото бе да се върне в Колдуел и отново да се окове към онова писалище. Съдбата му беше предначертана веднъж завинаги преди много години, когато майка му бе навлязла в периода си на нужда и баща му бе свършил онова, което се очакваше от един хелрен. И напук на всички изгледи, техният наследник беше заченат и роден, и отгледан достатъчно дълго, за да види как лесъри убиват родителите му пред все още зрящите му очи на претранс.

Споменът беше кристално ясен.

Проблемът със зрението бе съобщил за себе си едва след като трансформацията беше настъпила. Ала също като престола, тази слабост беше част от наследството му. Наложеният от Скрайб Върджин план за възпроизвеждане засилваше най-желаните качества в мъжете и жените и създаваше социална йерархия, наподобяваща кастова система. Добър план, но само донякъде. Както ставаше обикновено, когато бе намесена майката природа, законът за непредвидените последици бе решил да покаже на какво е способен и именно така този крал със своето „свършено“ потекло се бе оказал сляп.

Обзет от раздразнение, Рот скочи от леглото. И естествено, стъпи не върху дъските на пода, а върху една от падналите възглавници. Подхлъзна се, чувството му за равновесие изведнъж реши да си вземе почивка и той разпери ръце в опит да се задържи, но нямаше представа къде се намира...

Стовари се тежко на пода и в лявата част на тялото му изригна болка, ала не това бе най-лошото – ясно чуваше как Бет се бори с разбърканите чаршафи, за да се добере до него.

– Не! – излая той и се дръпна настрани. – И сам мога.

Докато гласът му рикошираше от стените на просторното помещение, на Рот му се прииска да строши някой плексигласов прозорец с глава.

– Съжалявам – промърмори след миг, отмятайки косата си назад.

– Няма нищо.

– Не исках да ти се сопна така.

– Напоследък си под голямо напрежение. Случва се.

Исусе, все едно говореха за това, как не му е станал, докато правят секс. Господи, когато се беше захванал с цялата тази кралска гадост, се беше зарекъл пред себе си, че ще го направи както трябва, ще носи короната с достойнство, ще продължи по стъпките на баща си, дрън, дрън, дрън. Ала тъжната действителност беше, че това е марафон, който ще продължи до края на дните му, а той изнемогваше само след две години. Три. Или колкото там бяха минали.

Вярно, че открай време се палеше лесно, но да бъде заключен в безкрайната нощ на своята слепота, без нищо друго, освен цял куп искания, които определено не му бяха по вкуса, го правеше взривоопасен. Меко казано. Но истинският проблем беше самият той: да воюва – ето кое бе първото му и единствено призвание, не да управлява, седнал зад бюро.

Бащата бе мъж на перото; синът – мъж на мечата.

– Рот?

– Извинявай, какво?

– Попитях искаш ли нещо за хапване, преди да си тръгнем.

Той си представи как се връща в имението: догени, щъкащи навсякъде, братя, които влизат и излизат, шелани... и усети, че не може да диша. Обичаше ги всичките, но дяволите да го вземат, там нямаше никакво усамотение.

– Благодаря, няма нужда. Ще хапна нещо на бюрото.

Възцари се дълго мълчание.

– Добре.

Рот остана на пода, докато тя се обличаше, а звукът, с който дънките се плъзнаха по дългите ѝ стройни крака, бе като погребална песен.

– Може ли да облека тениската ти? – попита тя. – Моята блуза сдаде багажа.

– Аха. Абсолютно.

Тъгата ѝ ухаеше като есенен дъжд и тегнеше също толкова студена във въздуха.

Човече, само като си помислиш, че има такива, които искат да са крале, мина му през ума, докато се изправяше на крака.

Умопобъркани.

Ако не бяха заветът на баща му и всички онези вампири, които го бяха обичали искрено и дълбоко, Рот отдавна да е пратил всичко това по дяволите, без да му мигне окото. Но да се откаже? Не можеше да го направи. Баща му беше крал, достоен да остане в историята; владетел, комуто се подчиняваха не само защото седеше на престола, а защото вдъхваше у поданиците си искрена отдаденост.

Синът му да изгуби короната би било равносилно на това, да се изпикае върху гроба му.

Дланта на Бет се плъзна в неговата и той подскочи.

– Дрехите ти – каза тя и ги пхна в ръцете му. – Очилата ти също са у мен.

С едно бързо движение Рот я привлече към себе си, притискайки я до голото си тяло. Тя бе висока, но и така му стигаше само до гърдите и като затвори очи, той я прегърна силно.

– Искам да знаеш нещо – каза в косата ѝ.

Тя застина в прегръдките му и Рот се опита да изсмуче от пръстите си нещо, което си заслужава да се чуе. Да наниже поредица от думи, които поне донякъде да опишат онова, което ставаше в гърдите му.

– Какво? – прошепна тя.

– Ти си всичко за мен.

Беше толкова невероятно, потресаващо недостатъчно... и все пак тя въздъхна и се разтопи в обятията му, сякаш това бе всичко, което искаше да чуе. Дори повече.

Понякога просто ти излиза късметът.

Докато я държеше в прегръдките си, Рот почувства, че ще стори добре никога да не го забравя.

Докато тази жена бе до него, можеше да се справи с абсолютно всичко.

[1](#) Популярна къртри и поп изпълнителка; докато получава наградата на MTV, е прекъсната по средата на благодарствената си реч от рапъра Кание Уест. – Бел. прев.

Колдуел, щатът Ню Йорк

– Да живее кралят!

Докато изричаше тези думи, Абалон, син на Абалон, се мъчеше да прецени реакцията на тримата мъже, които бяха почукали на вратата му, нахлули бяха в дома му и сега стояха наред с библиотеката му и го оглеждаха така, сякаш му вземаха мярка за погребален покров.

Всъщност не на тримата. Вниманието на Абалон беше приковано от едно-единствено лице – това на обезобразения воин, който стоеше далеч зад другите, облегнат на копринения тапет, стъпил здраво върху персийския килим с тежките си ботуши.

Очите му бяха скрити под надвиснало чело, ирисите им бяха толкова тъмни, че не можеше да се каже дали са сини, кафяви или зелени. Тялото му беше огромно и дори в покой представляваше неприкрита заплаха, граната с изваден щифт.

А реакцията му на казаното? Никаква промяна в чертите му; заешката му устна все така бе стисната в тънка черта, намръщената му гримаса си остана същата. Никаква емоция. Ала пръстите на десницата му се разтвориха, а после се свиха в юмрук.

Очевидно аристократът Ичан и адвокатът Тим, които бяха довели боеца в дома на Абалон, бяха излъгали. Това не беше „разговор за бъдещето“... не, в такъв случай Абалон би имал някакъв избор в случващото се. Не, това беше предупреждение, изпратено срещу семейството му; призив „всички на борда“, на който можеше да се отговори по един-единствен начин.

И все пак думите бяха излезли от устата му такива, каквито бяха, и той с нищо не можеше да ги промени.

– Сигурен ли си в отговора си? – Веждите на Ичан подскочиха.

Ичан бе типичен представител на възпитанието и богатството си, изтънчен до женственост, въпреки пола си, облечен в грижливо съчетани костюм и вратовръзка, всеки косъм на главата му беше на мястото си. До него адвокатът Тим бе съвсем същият, само още по-слаб, сякаш забележителният му интелект изцеждаше приетите калории. И двамата, както и воинът зад тях, изглеждаха готови да изчакат отговорът, който бяха получили, да се промени.

Очите на Абалон се спряха върху един старинен свитък, сложен в рамка и окачен на стената до двукрилата врата. Оттук не можеше да разчете ситно изписаните букви на Древния език, но нямаше нужда да се приближава, за да ги види – знаеше всяка

от тях наизуст.

– Не бях осъзнал, че ми е зададен въпрос – каза той.

С неискрена усмивка на устните, Ичан започна да се разхожда из стаята, докосвайки сребърна купа, пълна с червени ябълки, колекция от настолни часовници на „Картие“ върху една масичка, бронзов бюст на Наполеон върху писалището до сводестия прозорец.

– Ние, естествено, се интересуваме от позицията ти. – Аристократът спря пред маслена рисунка върху статив. – Дъщеря ти, предполагам?

Гърдите на Абалон се стегнаха.

– Много скоро ще бъде представена, нали? – Ичан погледна през рамо.

На Абалон му се прииска да го блъсне настрани от портрета. От всички неща, които се смятаха за „негови“, скъпоценната му дъщеря, единствената рожба, която той и неговата шелан имаха, бе луната в нощното му небе, радостта на дома му, компасът към бъдещето. Толкова много неща искаше за нея, ала те нямаха нищо общо с традициите. Не, искаше за нея същото, което бяха открили той и майка ѝ... поне докато неговата шелан не премина в Небитието.

За дъщеря си Абалон искаше истинска любов с достоен мъж, който да се грижи за нея. Но ако не ѝ бе позволено да бъде представена в обществото, това може би никога нямаше да се случи.

– Съжалявам – провлачи Ичан. – Да не би случайно да ми отговори, а аз да съм го пропуснал?

– Скоро трябва да бъде представена, да.

– Да. – Аристократът отново се усмихна. – Знам, че се безпокоиш за изгледите ѝ, както и подобава. Като баща аз те разбирам отлично. За дъщерите трябва да се погрижиш да бъдат подобаващо задомени.

Абалон изпусна дъха си едва когато другият вампир възобнови ленивата си обиколка из стаята.

– Не те ли изпълва с чувство на сигурност мисълта, че в нашето общество съществуват такива ярко очертани граници? В резултат на контролираното размножаване имаме група по-висши индивиди, чието съществуване традициите и здравият разум повеляват да бъде продължено чрез връзки единствено с такива като нас. Можеш ли да си представиш дъщеря си, омъжена за някой от простолюдието?

Последната дума изплющя като ругатня и увисна във въздуха като заплахата от зареден пистолет.

– Не, не можеш – сам си отговори Ичан.

В действителност Абалон не беше чак толкова сигурен. Ако мъжът я обичаше достатъчно... Но не ставаше дума за това, нали така?

Ичан поспря, за да разгледа картините с маслени бои, подредени при семейната колекция от книги, първи издания. Естествено, картините изобразяваха предците на семейството – най-изтъкнатият техен член бе окачен над мраморната полица на камината. Прочут вампир, останал в историята на расата. Благородният спасител,

както бе наричан в семейството.

Бащата на Абалон.

Ичан махна с ръка наоколо, включвайки в жеста си не само стаята, а цялата къща и нейните обитатели.

– Всичко това си струва да бъде запазено и единственият начин е, зачитайки Древните обичаи. Принципите, които ние, от глимерата, подкрепяме, са основата на онова, което се надяваш да осигуриш за дъщеря си... без тях, кой знае къде ще свърши тя.

Абалон затвори очи за миг.

Начаса гласът на другия аристократ придоби по-мек, по-ласкав тон:

– Кралят, чието име ти току-що спомена така почтително, е обвързан с нечистокръвна.

Абалон отвори рязко очи. Като всички членове на Съвета, той бе осведомен за кралското бракосъчетание, но нищо друго.

– Мислех, че е обвързан с Мариса, дъщеря на Уолън.

– Само че не е. Церемонията се е състояла едва година преди нападенията и всички предположиха, че кралят е удържал обещанието си към сестрата на Хавърс. Зародиха се обаче подозрения, когато известно време след това Мариса се обвърза с воин от Братството. По-късно благодарение на Тим – при тези думи Ичан кимна към адвокатата – научихме, че Рот си е взел друга жена... която не е от нашата раса.

Възцари се мълчание, сякаш за да дадат на Абалон възможност да ахне от изумление. Когато той не се олюля от шока на изненадата, Ичан се приведе към него и каза бавно и отчетливо, сякаш говореше на умствено изостанал:

– Ако имат потомство, наследникът на престола ще бъде една четвърт човек.

– В ничии вени не тече напълно чиста кръв – промълви Абалон.

– Толкова по-жалко. Ала несъмнено ще се съгласиш, че има огромна разлика между далечна човешка примес и крал, който по същество принадлежи към тази скверна раса. Но дори да не си потресен от този факт, Древните закони са недвусмислени – кралят трябва да бъде чистокръвен вампир. А Рот, син на Рот, не може да ни осигури това в своя наследник.

– Ако предположим, че всичко това е вярно...

– Вярно е.

– Какво очаквате от мен?

– Само те уведомяваме за положението. Аз съм просто един загрижен гражданин.

Защо тогава се бе появил с подобно агресивно подкрепление?

– Е, оценявам желанието да ме държите информиран...

– Съветът трябва да предприеме нещо.

– Какво по-точно?

– Предстои гласуване. Скоро.

– С цел наследникът му да бъде лишен от правото да се възкачи на престола?

– С цел кралят да бъде свален. Той разполага с властта да промени законите, когато си поиска. Може да премахне това изискване и допълнително да отслаби расата. Трябва да бъде свален от престола законно и възможно най-скоро. – Аристократът отново погледна към портрета на дъщерята на Абалон. – Вярвам, че на специалното заседание на Съвета твоето семейство ще бъде представено от печата и герба ти.

Абалон хвърли поглед към боеца, който се облягаше на стената. Той сякаш почти не дишаше, ала далеч не спеше.

Ако откажеше да даде гласа си, колко ли време щеше да мине, преди домът му да бъде постигнат от разруха? Представи си как дъщеря му оплаква загубата на единствения си родител, отритната до края на дните си. Самият той – изтезаван и убит по мъчителен начин.

Прескъпа Скрайб Върджин, присвитите очи на боеца бяха приковани в него сякаш бе мишена.

– Да живее подходящият крал – каза Ичан, – е по-удачно.

И с тези думи спретнатият „загрижен гражданин“ си тръгна, последван от адвоката.

Сърцето на Абалон задумка лудешки, когато остана насаме с боеца, който, след миг оглушителна тишина, се оттласна от стената и отиде до сребърната купа с ябълки. Когато проговори, гласът му се оказа нисък, със силен акцент:

– За ядене са, нали?

Абалон отвори уста, ала единственото, което излезе от нея, беше писукащ звук.

– Това „да“ ли беше?

– Да.

Воинът вдигна ръка към ножницата, препасана през гърдите му и извади сребърна кама с дължината на мъжка ръка. Подхвърли оръжието във въздуха, при което светлината заигра по острието, а после го улови с невероятна лекота за дръжката и го заби в една от ябълките.

Без нито за миг да откъсва очи от Абалон.

След като извади плода от купата, суровите му очи се обърнаха към рисунката.

– Много е красива. Засега.

Абалон закри рисунката с тялото си, готов да се пожертва, ако се стигнеше дотам. Не искаше воинът дори да гледа картината, още по-малко пък да я обсъжда... или нещо друго много по-лошо.

– Доскоро тогава – заяви боецът и си тръгна, вдигнал набучената на камата ябълка пред себе си.

Когато чу далечния звук от затварянето на входната врата, Абалон почти рухна върху копринените възглавници на дивана, краката му бяха омекнали, сърцето думкаше в гърдите му. Въпреки че ръцете му трепереха, успя да извади цигара от една кристална кутия и я запали с тежка кристална запалка.

Всмукна дълбоко, загледан в портрета на дъщеря си, и за първи път в живота си изпита истински ужас.

– Прескъпа Скрайб Върджин...

Вече цяла година имаше признаци за вълнения и недоволство, говорещи, че кралят губи благоразположението на част от аристокрацията; носеха се слухове за покушение върху живота му; намекваше се, че има конспиратори, готови всеки момент да нанесат удар. И разбира се, онова събиране на Съвета, на което Рот се беше появил заедно с Братството и се бе обърнал към присъстващите аристократи с неприкрита заплаха.

Това беше първият път, в който вампирите виждаха краля от... ами по-дълго, отколкото Абалон помнеше. Всъщност той дори не можеше да се сети кога за последен път някой бе имал аудиенция с владетеля. Разбира се, имаше възвания, както и декрети – прогресивни и според Абалон дори малко закъснели.

Намираха се обаче и такива, които не споделяха мнението му. И очевидно бяха готови да изтръгнат насила подкрепата на онези, които не бяха съгласни с тях.

Абалон премести поглед върху портрета на баща си, мъчейки се да открие кураж дълбоко в себе си, сигурна опора, на която да стъпи, за да защити онова, което знаеше, че е правилно: какво ако Рот си бе взел нечистокръвна шелан, след като я обичаше? Много от Древните закони, които той обновяваше, бяха дискриминационни и изборът му на жена говореше, че е готов да приложи на практика модернизациите, които проповядваше.

И все пак у краля имаше и нещо от старата школа. Неотдавна бяха убити двама аристократи. Монтраг. Елан. И двамата бяха умрели от насилствена смърт, и двамата – в домовете си. И двамата бяха свързвани с противниците на властта.

Очевидно Рот нямаше да седи безучастен, докато поданиците му заговорничат против него. Лошата новина бе, че враговете му също не стояха със скръстени ръце и бяха не по-малко страшни.

Абалон бръкна в джоба на домашното си сако и извади своя айфон. Избра един номер от списъка с контактите си и заслуша звъненето с половин ухо. Когато от другата страна се чу мъжки глас, той трябваше да се прокашля, преди да успее да проговори:

– Трябва да знам дали са те посетили.

Братовчед му не се поколеба нито за миг.

– Да, посетиха ме.

Абалон изруга.

– Не искам да имам нищо общо с това.

– Никой не иска. Ала юридическата светлина, в която поставят нещата... – Братовчед му си пое дълбоко дъх. – За наследника... Намира отзвук сред редиците ни.

– Не е правилно. Рот върши добри неща, опитва се да ни приобщи към съвременния свят. Отмени кръвното робство и създаде дом за малтретирани жени и техните деца. Декретите му са справедливи и разумни...

– Тук са го хванали натясно с това, Абалон. В този случай ще победят, защото

твърде много от нас все още се отвращават от мисълта за нечистокръвна кралица и наследник със силно размита кръв. – Братовчед му понижи глас. – Недей да заставаш на погрешната страна, родственико. Те са готови на всичко, за да си осигурят единодушна подкрепа, когато дойде време за гласуване, а законът си е закон.

– Той може да го промени. Учудвам се, че още не го е направил.

– Несъмнено си има по-належащи проблеми от разни прашасали стари книги. А и честно казано, дори да промени разпоредбите на закона, съмнявам се, че има достатъчно подкрепа, за да ги прокара.

– Би могъл да си отмъсти на аристокрацията.

– Какво ще направи? Ще ни избие до крак? А след това?

Когато най-сетне затвори, Абалон се взря в очите на баща си. Сърцето му нашепваше, че с Рот расата се намира в добри ръце, въпреки че в много отношения кралят се беше изолирал от тях. Ала в думите на братовчед му имаше немалко истина.

Мина много време, преди да набере друг номер, обаждане, от което стомахът му се сви. Когато от другата страна вдигнаха, той не се хаби с празни предисловия.

– Имате гласа ми – заяви дрезгаво.

Преди Ичан да успее да го поздрави за благоразумието, Абалон затвори. И придърпа кошчето за хартия, за да повърне. Единственото по-лошо от това, да нямаш достойни предци, бе да се окажеш недостоен за онези, които имаш.

* * *

Когато излезе от къщата на аристократа, Кор с раздражение установи, че представителят на Съвета Ичан и адвокатът Тим го чакат на лунната светлина.

– Смятам, че бяхме достатъчно убедителни – заяви Ичан.

Толкова много самодоволство в надменния глас, сякаш вече си беше плюснал увисналия задник на трона.

Кор погледна към имението в стил „Тюдор“ зад тях. През прозорците с витражни стъкла се виждаше как мъжът, с когото бяха говорили, пуши цигара така, сякаш дробовете му се нуждаеха от никотин повече, отколкото от кислород. После изведнъж спря и вдигна поглед към нещо. Миг по-късно, с отпуснати сломено рамене, той отново поднесе телефона към ухото си.

Мобилният на Ичан иззвъня и той го извади от джоба си с усмивка.

– Ало? Колко мило от твоя страна да се обадиш... – Пауза. – О, смятам, че това е изключително мъдро от твоя страна... Ало? Ало?

Ичан сви рамене и прибра телефона си.

– Дори няма да се засегна, задето ми затвори.

Още един победен от логиката им.

Кор стисна откраднатата ябълка и я издърпа от камата, след което се зае да отдели кървавочервената кора от хрупкавата бяла плът, движейки острието в кръг, докато под оръжието не се проточи дълга, къдрава обелка.

За разлика от предпочитаните от него насилствени методи, този нов юридически подход към принудителна абдикация вървеше добре. Оставаше им да се срещнат и убедят още половин дузина членове на глимерата, а после трябваше да огласят всичко това пред Съвета. А след това щеше да дойде ред на убийствата – без съмнение, щеше да се окаже, че един или всички от аристократите, с които си имаха работа, хранят заблуди по отношение на короната и чия глава трябва да увенчае тя.

Кое то щеше да бъде разрешено с лекота и Кор щеше да получи онова, което искаше.

– ...ястие по наш избор?

Ичан и Тим го погледнаха и Кор си даде сметка, че току-що са го поканили да хапне.

Той пусна обелката от ябълката върху снега в краката си. Несъмнено контето вътре си имаше слуги, които щяха да я вдигнат, макар че, като се имаше предвид колко разстроено бе скъпото момче, нищо чудно да реши да се поразходи из шибаните си фигури от жив плет и да я види с очите си.

Заплахите действаха най-добре, когато се направеха на няколко нива.

– Бойното поле ме очаква. – Кор отрязва парче от ябълката, оголи зъби и го поднесе към устата си, набучено на камата.

Хрущенето, което се разнесе, когато впи зъби в плода, предизвика точно този ефект, който той искаше.

– Ами да, разбира се, наистина, действително. – Думите на Ичан се изляха от устата му като балерина, завъртяла се на върха на палците само за да се строполи сред оркестъра.

Колко сладко.

След това се възцари мълчание, сякаш другите очакваха той да се сбогува. Когато Кор повдигна вежди, те се дематериализираха с такава скорост, сякаш именията им бяха пламнали.

Колко маловажни бяха тези пионки. Той вече бе изхабил няколко като тях и несъмнено единият или и двамата от мъжете, които си бяха тръгнали току-що, щяха да намерят смъртта си, докато му служеха.

Във вътрешността на внушителната къща, аристократът, когото бяха посетили, все още стоеше, отпуснал отчаяно глава, но не задълго. Някой влезе в стаята – който и да бе новодошлият, домакинът очевидно искаше да скрие от него, че е разстроен. Той се стегна, извика усмивка на лицето си и протегна ръце, за да прегърне... млада жена, която Кор предположи, че трябва да е дъщеря му.

Действително беше красива – картината не бе излъгала.

Ала изобщо не можеше да се сравнява с една друга.

Неканени, спомените нахлуха в главата му. Видения на светла кожа и руса коса, и очи, които бяха в състояние да го накарат да се закове на място по-сигурно от куршум в гърдите, оплетоха мислите му, докато той не се олюля, макар да стоеше на едно място.

Не, колкото и красива и млада да беше дъщерята на аристократа, тя бе просто далечен отзвук на прелест в сравнение с недостижимата му Избраница.

– Престани! – каза той на глас в студения нощен вятър. – Спри още сега.

Основателна заповед, само че минаха няколко минути, преди да успее да се овладее достатъчно, за да се съсредоточи и да се дематериализира.

Миг по-късно Кор отново се намираше в стихията си: долнопробна уличка зад дузина евтини ресторанти, покрита с мръсен сняг, по който бяха минали, спрели и обърнали безброй камиони за доставка. Въпреки бурните пориви на студения декемврийски вятър, от вонята на развалено месо и гниещи зеленчуци го засърбя носът. Той обаче пое дълбоко дъх, опитвайки се да надуши отвратително сладникавата миризма на врага.

Обезобразен по рождение, захвърлен в света от жената, чиято утроба му бе дала живот, отгледан във военния лагер на Блъдлетър, той бе наточен като острие на кама в онзи пъкъл на агресия и болка, всяка слабост беше изтръгната от тялото му така, както ковашкият чук изправя всяка кривина в желязото, докато не бе станал смъртоносен като кинжал.

Мястото му беше именно тук, в този театър на битките.

Не остана сам много дълго.

Изви глава настрани и премести тежестта на тялото си в бедрата. Иззад ъгъла се показаха група човеци; движеха се заедно като глутница и когато го видяха, се заковаха на място и се скупчиха.

Кор извъртя очи нагоре и продължи разходката си в противоположната посока...

– Квопраишмамицатати! – разнесе се вик.

Кор се обърна и изгледа петимата мъже. Всичките носеха дрехи, които трябва да бяха нещо като мъжкарската униформа на расата им: кожени якета, тесни черни шапки, кърпи, вързани около долната част на лицата. Очевидно бяха възнамерявали да се натъкнат на някого.

Изобщо не бяха типът враг, с който Кор си губеше времето. Първо, физически вампирите толкова превъзхождаха хората, че то бе, като да ухапе ябълката в ръката си. Второ, при тях съществуваше опасността да въвлекат и други от расата си, било нарочно, с помощта на ужасния номер 911, или пък без да искат, като вдигаха шум и привличаха вниманието на случайни минувачи.

– Квопраишмамицатати!

Ако запазеше мълчание, нещата като нищо можеха да загрубеят. Ама че страшно.

– Вървете си в нощта – глухо каза той.

– Вървете си в... тиданесинекъвшибанчужденец?

Или нещо такова. Трудно му беше да разбере произношението им... пък и нямаше никакво желание да се хаби...

Като от нищото, иззад същия ъгъл изскочи кола, поднасяйки върху снега, когато шофьорът натисна рязко спирачките. Изстрели отекнаха в нощта, разпръсквайки събралите се, включително и Кор.

Погрешното място в погрешния момент, помисли си той, когато в рамото му се заби куршум и от болката, избухнала в тялото му, дематериализирането стана невъзможно.

Изобщо не искаше да се намесва в глупавото сбиване между двукраките плъхове. Ала по всичко личеше, че ще му се наложи.

Нямаше да умре заради куршум, изстрелян от някакъв си човек.

I-87, известна още като „Нортуей“

Ах, тази миризма на нова кола. Смесица от чисто новичка дамаска, все още гъсто масло и лепило, което току-що бе засъхнало.

Когато ставаше дума за коли, Сола Морте обичаше да започва начисто, поради което винаги вземаше своето ауди „А4s“ на лизинг. На всеки три години получаваше нов автомобил. Понякога и по-често, ако хванеше намаление, което да ѝ позволи да смени отбора месец-два по-рано.

Така че това беше позната територия... като се изключеше фактът, че този път вдъхваше прекрасната миризма от багажника на седана, в който беше натъпкана.

Не така беше възнамерявала да довърши нощта си, ала понякога свободната воля си вземаше почивка тъкмо когато най-много се нуждаеш от нея.

Въпросът сега бе как да преживее отвличането си и да се върне въкъщи.

Като се имаше предвид, че работата ѝ бе да извършва кражби с взлом, тя бе свикнала да импровизира в опасни ситуации. Е, не беше от калибъра на Макгайвър² – не можеше да си направи деветмилиметров автоматичен пистолет от тиксо, туба от паста за зъби, дванайсет цента и евтина запалка, но все пак бе достатъчно оправна, за да опипа наоколо, търсейки лост, сандъче с инструменти... забравена кутия от безалкохолно. Каквото и да е, което би могла да използва като оръжие.

Когато я отвлякоха от дома ѝ, тя имаше само якето на гърба си и отчаяната надежда, че които и да бяха похитителите ѝ, ще успеят да я измъкнат, преди баба ѝ да слезе по стълбите и да се окаже въввлечена във всичко това. С второто беше извадила късмет, с първото? Не чак толкова, защото то означаваше, че у себе си няма дори мобилен телефон.

А засега изследователските експедиции на пръстите ѝ из багажника не бяха открили нищичко.

Нямаше и никаква представа къде я отвеждат. Ако се съдеше по равномерното мъркане на шасито, най-вероятно се движеха по магистралата... и то от доста време.

Човече, главата я болеше. С какво я бяха ударили, по дяволите? Чук?

Протягайки се, тя опипа под кръста си – дали пък не лежеше върху отделението с резервната гума и инструментите? Не усети никакви шевове в мокета. Може би трябваше да го отмести целия? Мамка му.

Вдигна ръка над главата си и отново провери страничните стени, извивките, под

които бяха гумите... мрежа, която вероятно служеше да задържа торбите с покупки на място... сгънат лист хартия – може би пътна карта, касова бележка, списък с „Десет начина за измъчване на пленник“...

Сола сви колене до гърдите си и се обърна в тясното пространство, бутайки с ръце и крака, извила глава под ъгъл, който тялото ѝ определено не одобряваше.

– Иииисусе... – простена тя, спирайки за миг, за да си поеме дъх. – От мен със сигурност няма да стане акробат.

След нова доза разтягане и усукване усилията ѝ най-сетне се увенчаха с успех – вече можеше да провери отсрещната...

– Я виж ти...

Пъхна пръсти в дупката на мокета и проследи очертанията на изрязания квадрат, докато не напипа механизми в двата края. Освободи ги, отместа капака и намери...

Сандък с инструменти? Аптечка? Джакпот под формата на зареден „Смит & Уесън“?

Докато пипнешком се опитваше да прецени какво има вътре, Сола си помисли колко много ценеше зрението си.

– Падна ли ми – прошепна тя и заби нокти в кутията, мъчейки се да я измъкне.

Чак когато го направи, си даде сметка, че на капака има дръжка. Ама че глупачка.

Ключалката се отвори без проблем и вътре... Цилиндърът беше дълъг около двацет и широк около четири сантиметра. В единия край имаше капаче с грапава повърхност, а вътре? Бинго.

Сигналната ракета беше единственият ѝ шанс.

Тя обви пръсти около нея и продължи с опитите да разбере къде ще се озове... ако не се брои моргата, разбира се. Проблемът бе, че нямаше никаква представа от колко време пътуват, но ако я водеха в дома на Бенлоис, вече трябваше да приближават. Уест Пойнт не беше кой знае колко далеч от Колдуел. А това определено беше работа на Бенлоис.

Отмъщение на наркобарона за малката ѝ екскурзия с елементи на предекориране в къщата му. Която пък беше нейният начин да му каже да си го начука заради проблем с едно плащане.

Кое то бе свързано с Асейл.

Сола затвори очи (макар че и така не виждаше нищичко) и си го представи съвсем ясно – лъскавата черна коса, дълбоките очи, тялото, което би трябвало да принадлежи на атлет, а не на наркодилър, който вероятно щеше да разпростре влиянието си върху цялото Източно крайбрежие.

За една безумна частица от секундата в главата ѝ се бе появила фантазията, че той ще я намери и ще ѝ помогне да се измъкне от тази бъркотия. Кое то беше странно по ред причини: първо, тя никога не бе разчитала на някой друг в живота си и второ, само при мисълта да бъде „спасена от големия силен мъж“ ѝ се приискваше да повърне.

Но този път гордостта ѝ трябваше да мине на заден план – тя знаеше твърдо много за Бенлоис. Щеше да е нужно чудо, за да отърве кожата, а Асейл бе най-

близкото подобие на чудо, което бе срещала някога. Колко жалко, че той изобщо нямаше да усети липсата ѝ. Двамата се познаваха само защото Бенлоис ѝ беше платил (частично), за да го шпионира. Нещо, което изобщо не се беше понавило на Асейл и той бе обърнал нещата в своя полза.

Което беше довело до... други неща.

Тръскайки глава, докато болката не накара света да се завърти около нея, Сола се замисли за всичко, което ѝ се бе струвало така важно, преди да бъде издебната в собствената си кухня: играта на котка и мишка между тях двамата, съблазнителната заплаха, която се излъчваше от него, еротичното напрежение, което я изпълваше само от присъствието му.

Всичко това бе толкова важно.

Ала последвалият неочакван обрат бе заличил всичко останало. Сола беше минала на режим оцеляване, а ако се провалеше, можеше само да се надява, че на баба ѝ щеше да остане поне нещо, което да погребее. Защото тя изобщо не се заблуждаваше. Бенлоис нямаше да прояви снизхождение само защото за известно време тя му бе почти като дъщеря. Не трябваше да го предизвиква. Ама и тя, с нейния избухлив характер – гневът щеше да ѝ струва главата.

Господи, баба ѝ.

Сълзи запариха в очите ѝ и Сола трябваше да стисне клепачи и да примигне няколко пъти, за да ги задържи. Колко много загуби бе понесла в живота си нейната вová. Колко много трудности. А това вероятно щеше да бъде най-страшната от всички.

Освен ако Сола не съумееше да се измъкне.

Чувства прекалено могъщи и прекалено сложни, за да ги задържи в себе си, я изпълниха, заплашвайки да накарат мозъка ѝ да даде накъсо. Трябваше да ги овладее и решението да го стори изненада и нея самата. Въпреки това тя се подчини на импулса, така, както възнамеряваше да използва онова, което бе намерила в багажника.

Остави единственото си оръжие до бедрото, склучи ръце върху сърцето си и наведе глава в молитва, опряла брадичка в гърдите си. Отвори уста и зачака наизустените в католическото ѝ детство думи да изплуват на повърхността на мозъка ѝ и да кажат на езика ѝ какво да прави.

И те го сториха.

„Радвай се, благодатна Марийо...“

Думите оформиха ритъм, такт, като този на сърцето ѝ, свързващ я с безброй недели от далечното ѝ минало.

Когато свърши, зачака някакво облекчение или сила, или каквото и да се предполагаше да получиш от този прастар ритуал.

Нищичко.

– Мамка му.

Думи, това бяха просто думи.

Отметна глава назад в безсилен гняв и се удари в стената точно където не трябваше.

– Мамка му!

Време беше да погледне фактите в очите, каза си тя, докато се мъчеше да се протегне и да разтрие натъртеното място. А те бяха, че никой нямаше да дойде да я спаси. Както обикновено, можеше да разчита единствено на себе си и ако това не се окажеше достатъчно я очакваше мъчителна смърт, а баба ѝ щеше да страда. Отново.

Сола би дала всичко, само и само да можеше да се върне назад във времето и да натисне бутона „Стоп“, когато, прибирайки се вкъщи, бе пропуснала да забележи непознатия седан, паркиран от другата страна на улицата. В този съвършен свят на втория шанс тя щеше да извади пистолета си и да му сложи заглушителя, преди да прекрачи прага на къщата. Щеше да убие и двамата, след което щеше да се качи на втория етаж и да каже на баба си, че ще премести част от мебелите, както самата тя я беше помолила предишната седмица.

Под прикритието на нощта щеше да пренесе телата на двамата мъже в гаража, да запали двигателя и да ги сложи в багажника. Или по-точно – единия на задната седалка, а другия в багажника. А след това да отиде до най-затътеното място, което можеше да открие. Чао, чао.

И накрая щеше да вземе баба си и двете щяха да се изнесат само за час, въпреки че щеше да е посред нощ. Баба ѝ нямаше да задава въпроси. Наясно бе как стоят нещата. Тежък живот, практично мислене. Двете щяха да поемат към залеза, така да се каже, за да не ги видят никога повече.

Да, този сценарий определено беше за предпочитане и може би дори би могъл да се осъществи, стига Сола да се погрижеше за това, когато биячите на Бенлоис удареха спирачките и най-сетне я пуснеха да излезе.

Тя стисна сигналната ракета и започна да се подготвя. Какъв ъгъл щеше да избере. Как да ги нападне. Но това бяха само гимнастики на мозъка, нали така? Всичко щеше да зависи само от частица от секундата, което бе непредвидимо.

Докато умът ѝ минаваше на нужния режим, дишането ѝ се забави, сетивата ѝ се изостриха. Чакането вече не беше проблем, времето не означаваше нищо. Мислите не я безпокояха. Изтощение не съществуваше.

И именно докато се пренасяше в този различен свят между сега и по-късно, у Сола настъпи истинско преобразяване. Съвсем ясно видя една фотография на баба си. Беше направена в Бразилия, когато е била едва на деветнайсет. Лицето ѝ бе гладко и закръглено, в най-хубавия смисъл на думата, очите ѝ грееха от младост, разпусната, косата ѝ падаше по гърба. Ако тогава бе знаела какво я очаква в живота ѝ на възрастна, никога не би се усмихнала.

Синът ѝ – мъртъв. Дъщеря ѝ – мъртва. Съпругът ѝ – мъртъв. А внучката ѝ, единствената, която ѝ бе останала?

Не – помисли си Сола. – Това трябваше да свърши добре. Нямаше друга опция.

Този път тя не изрече нищо на глас, не последваха наизустени фрази и сключени ръце. Не беше сигурна дали вярва в собствената си молитва повече, отколкото в

онези, на които я бяха научили. Ала по някаква причина установи, че напълно искрено проглушава ушите на Бог:

Обещавам ти, Господи, че ако ме избавиш от това, ще се откажа от този живот. Ще взема вовó и ще се изнесем от Колдуел. Никога вече няма да се изложя на опасност, нито ще открадна от другото или ще извърша нещо зло. Това е тържественият ми обет към Теб, даден върху биещото сърце на моята вовó.

– Амин – прошепна тя на глас.

* * *

„Желязната маска“, Колдуел

– О, господи, о, господи, о, господи...

Ръцете на Трез върху краката на русокосата колежанка я държаха сигурно във въздуха, ала ужасно му се искаше просто да я пусне на пода. Сексът беше сносен, като на принципа за студената пица: даже и да е студена, пак е пица.

Обаче изобщо не беше „Бела Наполи“³ на Седмо Авеню в Манхатън.

А и цялото това божекане? Съсипваше всичко, и то не защото той беше религиозен по начина, по който бяха хората, нито пък защото завиждаше, че тя си изкарва страхотно, докато той си мисли за пица. Пискливото ѝ дразнещо представление като от някой порносайт, съчетано с отмятането на глава, така че изкуствено удължената ѝ коса непрекъснато падаше върху лицето му, сериозно му лазеха по нервите.

Затвори очи и опита да се съсредоточи върху усещането от пениса си, влизащ и излизащ от нея. Големите ѝ изкуствени гърди бяха неподвижни и твърди като баскетболни топки, но за сметка на това стомахът ѝ подскочаше лекичко и Трез не можеше да прецени кое бе най-лошото – това, че тя изобщо не го привличаше; фактът, че чукаше тази уличница в предната тоалетна на собствения си клуб (така че персоналът щеше да го види да излиза), или шансът, колкото и да бе нищожен, че брат му би могъл да научи за това от някого.

Мамка му, Ай Ем. Той имаше поглед, който можеше да накара дори някой футболист в пълно защитно облекло да се почувства така, сякаш студен вятър брули голия му задник.

Последното, от което Трез се нуждаеше.

– О, господи, о, господи, о, господи...

По дяволите, не можеше ли поне да го редува с някое и друго „Исусе“ или нещо такова.

– ОГосПОДИОГосПОДИ...

Трез протегна ръка, решен да сложи край на мъчението си. Заигра се с клитора ѝ, довеждайки я до върха тъкмо навреме, преди ерекцията му да спадне окончателно и почти да излезе от нея.

Сложи я да стъпи на пода и моментално трябваше да я улови отново, защото

коленете ѝ се подкосиха.

– О... господи... невероятен си... ти...

Аха, мерси, сладурче. Единственото, което го интересуваше, бе колко време ще ѝ отнеме да си навлече обратно дрехите.

– Ти също, сладурче.

Трез се наведе настрани и вдигна... какво беше това? Онова сутиенopodobно нещо, което тя смяташе за блуза, или прашките ѝ? Или...

– О, все още не се нуждая от клина си. Нали?

Това нещо е за краката ѝ? – учуди се Трез, вдигнал във въздуха черното парче плат. Трудно му беше да си представи как то покрива повече от длан или може би една от гърдите с размерите на купа.

Кой беше свалил тези псевдочорапи? Не мислеше, че е бил той, но не можеше и да си спомни, и то не защото беше пиян. Целият този епизод, както и последните кой знае колко години от любовния му живот, бяха не само напълно, но и нарочно забравени. Защо тогава повтаряше все същата гадост отново и отново?

Добре, нямаше нужда да се прави на Ай Ем. Брат му отлично се справяше с конското. Всеки. Божи. Път. Когато бяха заедно.

– Татенце, обичам те. – Момичето се вкопчи в бицепсите му и увисна на него, сякаш той бе пилон за стриптийз. – Обожавам това.

– Аз също.

– Обичаш ме, нали?

– Винаги. – Трез погледна към вратата и му се прииска да беше възложил на някого да почука в подходящия момент. – Ще ми дадеш ли номера си? Защото трябва да се връщам на работа.

Както можеше да се очаква, тя се нацупи, от което Трез бе обзет от неудържимо желание да оголи зъби и да си прогризе път през стената.

– Можем да го направим отново – провлачи тя и се повдигна на пръсти, опитвайки се да зарови лице в шията му.

Малката, аз и веднъж едвам издържах – помисли си Трез. – Втори път е анатомично невъзможно.

– Моля тееее, татенце... – Отново потърка лице във врата му, а после се отдръпна. – Моля те.

С изострени от раздразнението нерви, Трез отвори уста... Но когато срещна очите ѝ, видя в тях истинско чувство, което го сепна. На това му се казваше огледало... стори му се, че вижда самия себе си. Нещастен. Празен. Без корени.

Тя беше половин жена.

Той бе половин мъж.

Дори само това ги правеше свършени един за друг, две прекършени създания, които се подвизаваха на „секс фронта“, търсейки човешки контакт по начин, който гарантираше, че самотата им ще продължи.

– Моля те... – умоляваше тя, сякаш ѝ предстоеше още една загуба от дълга поредица такива.

Докато се взираше в нея, Трез си даде сметка, че я беше свел до общия сбор от външните ѝ белези, ала както всички живи същества, и тя имаше своя история, накара я да се озове в тази тоалетна, ръсейки приказки за любов пред човек, който изобщо не беше човек.

По дяволите, та той не беше дори нормален вампир.

Трез докосна бузата ѝ с опакото на ръката си и когато тя отпусна лице в дланта му, прошепна:

– Затвори очи...

Почукването беше силно и еднократно. Не че имаше нужда от второ, като се имаше предвид колко категорично прозвуча първото.

– Шефе? Имаме проблем – долетя през стената.

Гласът на Големия Роб. Значи, беше нещо с охраната, а като се имаше предвид, че не бе отишъл при Хекс, значи, тя беше излязла или, което беше по-вероятно, сама го бе изпратила да повика Трез.

Изкуствените мигли на блондинката се повдигнаха, ала той не го искаше.

– Дай ми минутка, Роб.

– Разбрано, шефе.

– Затвори очи – повтори Трез и когато блондинката се подчини, той притихна; приглушеният тътен на баса, който думкаше отвън, заглъхна, миризмата на прекалено силния ѝ парфюм отслабна, болката в гърдите му... е, тя си остана, но всичко останало бе притъпено.

Прониквайки в ума ѝ, Трез направи онова, което брат му непрекъснато го укоряваше, че пропуска. За разлика от толкова много жени преди нея, този път той си даде труда да заличи спомените ѝ за себе си – празния разговор, който тя бе подхванала на бара, идването им тук, изживяването, което бе имала току-що.

Ай Ем беше прав. Ако винаги разчистваше след себе си по този начин, Трез нямаше да загази, както бе станало с онази мадама. И двамата с брат му нямаше да се окажат принудени да се преместят в имението на Братството. И Селена нямаше да го омагьоса още повече...

Насочвайки отново вниманието си към русокосата жена пред себе си, той реши да не спре само до заличаването на спомените. Вместо да остави двайсетината минути като бяло петно, щеше да ѝ даде фантазията, която тя жадуваше – че е срещнала мъж, който напълно е лапнал по нея, и двамата са правили секс пет пъти в тази тоалетна, преди тя да реши, че е прекалено добра за него.

Най-сетне Трез постави в ума ѝ мисълта, че трябва да се облече и да провери грима си. И накрая, като прощален подарък, лепна и убеждението, че ѝ предстои най-хубавата година – не, десетилетие – в живота ѝ.

Миг по-късно излезе от тоалетната с вдигнат цип и закопчана риза, надянал на лицето си изражение, сякаш всичко е наред. Големия Роб се навърташе в сенките,

толкова дискретен, колкото би могъл да бъде мъж с размерите на планина.

Трез се присъедини към него и се облегна на стената с тапети от плат, скръстил ръце върху гърдите си. Обикновено не обсъждаше служебни въпроси в самия клуб, ала музиката беше достатъчно силна, а тълпата – достатъчно погълната от себе си, и най-сетне, той се чувстваше отговорен да държи блондинката под око. Да се увери, че никой няма да се опита да влезе в тоалетната, преди тя да е излязла.

Пък и май искаше поне някакво потвърждение, че я е оставил в по-добро състояние от онова, в което я беше срещнал.

Поне единият от тях можеше да се оправя.

– Е, какво има? – попита той, обхождайки с поглед мрачния клуб; това бе едновременно втора природа и плод на тренировка. Обикновено сенките бяха наблюдатели, но след като бе работил заедно с Рив, а сега ръководеше този вертеп, то се бе превърнало в основния му режим.

Големия Роб изпука кокалчета.

– Алекс разтърва едно сбиване преди около час. И двамата не бяха от постоянните клиенти. Изритахме ги, но този, който пръв започна, се върна и сега обикаля отвън.

Блондинката излезе от тоалетната. Дрехите ѝ бяха в ред, гримът ѝ – също, косата ѝ бе прибрана грижливо, а не разпиляна на всички страни. И най-вече брадичката ѝ беше вирната, очите – спокойни и фокусирани, а усмивчицата, загатната върху устните ѝ, правеше, общо взето, посредствената ѝ привлекателност наистина изкусителна.

Тя тръгна между хората, сподирена от погледа на Големия Роб, както и на мнозина други мъже. Ала нея като че ли изобщо не я беше грижа, самоувереността ѝ бе единственият спътник, от който се нуждаеше.

Трез разтърка гърдите си и му се прииска да можеше да омагьоса и себе си и само за миг да преобърне живота си. Но разбира се, всичкото самоусъвършенстване на света не би променило факта, че с'хийб го искат обратно, за да прекара остатъка от живота си като жребец за разплод.

– Шефе?

– Извинявай, какво?

– Искаш ли да изпаря онзи тип?

Трез потърка лице.

– Аз ще ида да се оправя с него. Как изглежда?

– Бяло момче, черни дрехи, коса като на Кийт Ричардс⁴.

– Е, това стеснява кръга.

– Ще го видиш отвън. Не чака на опашката.

Трез кимна и се насочи към вратата, проправяйки си път през тълпата. Докато вървеше, несъзнателно се оглеждаше, търсейки признаци за назряващ конфликт, който би могъл да прерасне от мъжкарско перчене в истински побой.

С достатъчно пиячка в себе си, почти всеки можеше да се превърне в преливащ от

агресия задник.

На около половината разстояние от изхода Трез зърна металически проблясък от дясната си страна, но когато спря и съсредоточи върху него сетива, различни от зрението си, не откри нищо, така че продължи. Излезе навън, кимна на Айвън и новия тип, които работеха на входа, и тръгна покрай опашката с чакащи, пълна с обичайните заподозрени.

Не от типа на Кевин Спейси, разбира се... и толкова по-жалко – той страшно си падаше по този филм⁵. Никой на тротоара не отговаряше на описанието, дадено му от Големия Роб. Вероятно който и да беше мъжът, се бе разкарал.

Трез погледна обратно към входа и беше заслепен от фаровете на бавно движеща се кола. Светлината опари очите му и го накара да се отдръпне. Примигвайки, за да проясни зрението си, той някак успя да се добере до предната част на опашката и...

– Какво, по дяволите... на това мястото му изобщо не е тук! Защо го пускате! Когато си даде сметка, че говорят за него, Трез спря и погледна през рамо. Идиотът с голямата уста и гадното отношение нямаше и метър и осемдесет и едва ли беше повече от петдесет килограма... и не беше момиче. Копелето очевидно страдаше от синдрома на териера, вперило пламнали очички в Трез и задъхано от възмущение. Вероятно играеше „World of Warcraft“⁶ или както там се казваше, вследствие на което беше забравил, че ако ще се държиш като пълен с предразсъдъци задник, няма да е зле да си в състояние да подкрепиш големите си приказки с дела.

Трез се приведе към него и му даде мъничко време, за да прецени разликата в размерите им... и я виж ти, устата на копелето се затвори и си остана затворена.

– Аз съм собственикът на това място – каза Трез ниско. – Така че въпросът е защо, по дяволите, да пусна теб. – Той погледна към Айвън. – Не е добре дошъл тук. Никога.

Думите му бяха последвани от размяна на реплики, но той беше казал каквото имаше да казва. Като сянка, той бе свикнал да го зяпат. Обикновените вампири не знаеха как да се държат с такива като него, пък и честно казано, него също не го беше грижа за тях. Всъщност той бе възпитан с идеята, че двете раси не бива да се смесват, а после се беше появил Ривендж, за да помогне на него и брат му в тяхното изгнание. В началото Трез беше подозрителен, поне докато не си даде сметка, че Рив е точно като тях – чужденец в затвореното общество на вампири, които не уважаваха.

А що се отнасяше до света на хората, всички го вземаха за чернокож и му прикачваха собствените си расови стереотипи, били те добри или лоши. Ала именно там се криеше иронията – той не беше нито „афро“, нито „американец“, така че никое от двете определения не се отнасяше до него, макар кожата му да беше тъмна.

Типично за хората – толкова егоцентрични, че виждаха себе си в абсолютно всичко. Междувременно сред тях живееха други видове, а те и представа си нямаха. И все пак, ако някое тъпо копеле решише да му излезе с расистки номера пред входа

на собствения му клуб, Трез определено щеше да го прати на майната му.

Когато се озова обратно в клуба, бе посрещнат от пулсиращи светлини и шум – беше, като да се блъсне в тухлена стена, и трябваше да положи усилие, за да преодолее съпротивлението. Припламващите светлини бяха прекалено ярки, а звукът бе още по-ужасен, рикоширащ във вътрешността на черепа му, докато не се превърнеше в неразбираема бъркотия.

Какво си мислеха служителите му, по дяволите? Кой им бе казал да надуют музиката така...

О... мамка му.

Трез разтърка очи, примига няколко пъти и... аха, ето ги, в десния квадрант: редица нарязани линии, блещукащи като слънчеви лъчи през стъклено украшение.

– По дяволите...

Благодарение на секса в тоалетната блондинката беше получила ремонт на машинариите в главата си, а на него му предстоеше да се наслади на осем до десет часа повръщане, диария и пронизващо главоболие.

Като всички страдащи от мигрена, Трез си погледна часовника. Оставаха му около двайсетина минути, преди веселието да започне, и не можеше да си позволи да ги пропилее.

Ускори крачка, проправяйки си път между телата, кимайки на работещите момичета и екипа на охраната, сякаш всичко беше наред. След това мина в задната част на сградата, до която достъп имаше единствено персоналът, взе от кабинета си коженото яке и ключовете и излезе на паркинга. Беемвето му го чакаше и докато се качваше в него, слагаше си колана и натискаше газта, на Трез му се прииска все още да живееше в „Комодор“, защото тогава би могъл да помоли някой от охраната да го откара.

Ала сега, когато живееше с Братството, външни лица в ролята на шофьори бяха повече от нежелателни. Разбира се, можеше да позвъни на брат си, но Ай Ем щеше да му сервира една от мълчаливите си лекции, а последното, от което Трез се нуждаеше, бе подобен оглушителен шум – Ай Ем бе единственият, когото познаваше, способен да направи тишината по-ужасна за ушите от излитането на реактивен самолет.

Телефонът му иззвъня и той си помисли, че ще е най-добре да се обади и да съобщи на всички, че за момента е извън играта. Извади апарата, погледна...

– Страхотно.

За съжаление, нямаше как да остави гласовата поща да се погрижи за брат му, така че прокара пръст по екрана и поднесе мобилния към ухото си, въпреки че в Ню Йорк беше задължително използването на хендсфри.

Ай Ем не му даде възможност дори за едно „здрасти“.

– Имаш мигрена.

– Не знаех, че си медиум.

– Не съм. Просто пристигнах тъкмо когато ти се изнасяше. В момента карам след

теб и има само една причина да шофираш по този начин в един през нощта.

Трез погледна в огледалото за обратно виждане и изпита прилив на гордост от себе си – ако извиеше глава на една страна, дори можеше да види два фара.

– Отбий край пътя.

– Нищо ми...

– Отбий, мамка му. След като те откарам вкъщи, ще се върна за колата ти.

Без дори да намали, Трез продължи към „Нортуей“, мислейки си, че да, може да го направи, ако нямате нищо против.

Добър план. Поне докато в насрещната лента не се зададе кола, заслепявайки го с фаровете си, когато се приближи, така че беше принуден да намали скоростта. Примигвайки, за да проясни зрението си, той вече се канеше да натисне отново газта и да продължи, ала в този миг истината за положението му го осени с кристална яснота – времето му изтичаше и далеч не ставаше дума само за мигрената.

С'хийб щяха да ескалират усилията си да го върнат обратно на територията си и един господ знаеше какъв щеше да бъде следващият им ход. Последното, от което Ай Ем се нуждаеше, бе да види как брат му умира пред очите му. Трез и така вече му беше навредил предостатъчно. Беемве, пламнало като факла, определено не беше най-добрият край на списъка с подвизите му.

И така, той се предаде и отби встрани от пътя. Натисна спирачките и облегна глава на волана. Въпреки че беше затворил очи, аурата² продължи настъплението си, разпространяваше се, издигаше се нагоре. А когато изчезнеше? Време за купон... и то не от веселите.

Докато чакаше Ай Ем да спре до него, Трез си помисли, че бе същинска ирония как понякога да постъпиш правилно ти се струва пълно поражение.

² Герой от едноименен американски сериал от средата на 80-те, известен с уменията си да импровизира решения на сложни проблеми с помощта на оскъдни подръчни средства и значителните си научни познания. – Бел. прев.

³ Заведение за автентична италианска кухня в Ню Йорк. – Бел. прев.

⁴ Един от членовете на „Ролинг Стоунс“. – Бел. прев.

⁵ Става въпрос за филма „Обичайните заподозрени“ с участието на Кевин Спейси. – Бел. прев.

⁶ Ролева онлайн игра. – Бел. прев.

[Z](#) Краткотрайно сетивно смущение, което предхожда пристъпите на главоболие при някои от страдащите от мигрена. – Бел. прев.

– Добре, да видим какво има тук...

Всъщност по-подходящият въпрос би бил „какво няма“, помисли си Бет, докато се навеждаше над едно чекмедже на фризера, посветено изцяло на сладоледа.

Оказваше се, че бременните жени страшно си падат по ледената сладост. Е, добре де, бременната Избраница Лейла си падаше по сладоледа и Бет ѝ носеше все един и същи вид като по часовник, всяка нощ през последните... Всъщност колко време беше минало от периода на нужда на Лейла?

Господи, времето летеше.

Докато броеше дните, Бет ясно си даваше сметка, че не мисли за напредването на бременността на Лейла. Онова, което пресмяташе в действителност, бяха часовете, които тя бе прекарала в онази стая близо до нея, надявайки се, че поне веднъж старите поверия ще се окажат истина. Не се качваше там просто за да бъде добра компания или грижовна приятелка.

Не. Макар че защо, по дяволите, бе решила, че с Рот се нуждаят от бебе насред цялата тази драма, си беше истинска загадка. Ала майката природа я бе тласнала по път, който не можеше нито да изостави, нито да проумее, нито да надвие инстинкта си с доводите на разума.

Не че напоследък беше обсъждала темата с Рот. Сякаш той вече си нямаше достатъчно грижи. И все пак, ако можеше да даде начален тласък на периода си на нужда...

Просто искаше да държи в ръцете си частица от себе си и Рот и колкото по-опасни ставаха нещата с шайката копелета, толкова повече се усилваше тази потребност. Кое то може би бе най-тъжният коментар за случващото се с тях двамата.

Поне късче от него щеше да оцелее, ако шайката копелета успееша да го убият...

Вълната от болка, която я заля при тази мисъл, бе толкова силна, че Бет се облегна безсилно на фризера и трябваше да мине известно време, преди да успее да насочи вниманието си обратно към изобилието от най-различни марки сладолед.

Далеч по-безопасно бе да се терзае за това, какъв вкус да си избере тази вечер. За Лейла винаги беше ванилия – единственият, който ѝ понасяше на стомаха. Бет обаче можеше да избере каквото си поиска, а благодарение на всеизвестния апетит на Рейдж имаше безброй възможности.

Докато се опитваше да намери вдъхновение, изпита чувството, че се е върнала в детството – съвременен ехо от дните, когато, стиснала в шепата един от изкараните с тежък труд долари, изминаваше половин миля, за да отиде в бакалията на Мак, където се чудеше двайсетина минути, преди да си вземе все същия шоколадов

сладолед, който винаги си купуваше. Интересно, и до днес помнеше как цялото място миришеше на вафлените фунийки, които Мак лично правеше. А и касата – от едновременния модел с ръчка за отваряне. Когато отидеше да плати, Мак винаги ѝ даваше червена пластмасова лъжичка, салфетка и усмивка, както и двацет и шест цента ресто.

Винаги беше особено мил със сираците, които живееха в „Света Богородица“. Всъщност доста хора проявяваха добрина към нея и останалите деца, които никога не искаше или пък нямаха късмет.

– Мента и шоколадови парченца – реши тя и се протегна, за да извади една кутия от задната част на фризера, наслаждавайки се на студения въздух, който я лъхна.

Въпреки че беше декември, усети, че жадува за хладината му, кожата ѝ настръхна, порите на лицето ѝ се свиха, сухота изпълни ноздрите ѝ. Май още бе разгорещена от секса, който бяха правили преди малко.

Затвори очи и си представи как Рот я слага на пода и разкъсва дрехите ѝ. Толкова невероятно. И точно това, от което се нуждаеха.

Макар че ненавиждаше начина, по който се чувстваше сега. Той бе така далеч, въпреки че тялото му бе само един етаж над нея, в кабинета му. Може би това бе още една причина да иска дете.

Съсредоточи се, съсредоточи се.

– Ванилия, ванилия... къде си?

Когато стана ясно, че ванилията е геройски загинала, трябваше да се задоволи с голяма кутия с три вкуса. Нищо работа – малка хирургическа екстракция и в купата на Лейла щеше да се озове само ванилията, без никакви замърсители като ягоди и шоколад.

Излезе от килера и се върна в кухнята, където я посрещна райско ухание – сладкият земен дъх на леко задушени лук и гъби, примесен с босилек и риган. Само че тази ароматна амброзия не беше подготовка за Последното хранене, а и зад тигана не стоеше някой от догените.

Не. Беше Ай Ем. Отново. Кое то, като се имаше предвид, че той май имаше навика да готви, когато е стресиран, означаваше, че и някой друг освен нея изживява гаден период.

Двете сенки бяха най-новата добавка към домакинството на Братството и като главен готвач в страшно изискан ресторант, Ай Ем много бързо се бе доказал с лингвините. Кое то не означаваше, че Фриц одобрява той да се вихри из кухнята – както винаги, икономът се навърташе наоколо, на ръба на това, да получи удар, задето един от гостите изобщо се е заловил да готви.

– Ухае вкусно – подхвърли Бет, докато оставяше кутиите със сладолед върху огромния гранитен плот.

Така и не можа да извади купи и лъжици. Фриц се хвърли да отваря шкафове и чекмеджета и на Бет сърце не ѝ даде да му каже, че няма нужда да ѝ прислужва.

– Е, какво е този път? – попита тя сянката.

– Болонезе. – Ай Ем отвори бурканче с друга подправка – явно можеше да прецени точно колко да сипе без лъжичка за мерене.

Срещнала погледа на бадемовите му черни очи, Бет придърпа яката на полото си, за да скрие белезите от ухапване по врата си. Не че него го беше грижа.

– Къде е брат ти?

– На горния етаж – долетя краткият отговор.

Ясно. Темата беше приключена.

– Е, предполагам, че ще се видим на Последното хранене?

– Аз съм зает, но за вас останалите има агнешко, или поне така чух.

– О, мислех, че готвиш за...

– Това е терапия – обясни той, почуквайки с дървената лъжица върху ръба на тигана, за да отцеди и последната капчица сос. – Единствената причина, поради която Фриц ми позволява да използвам котлона му.

Бет понижи глас:

– А аз мислех, че имаш особена власт над него.

– Вярвай ми, ако имах, не бих я използвал. – Ай Ем намали огъня. – Извинявай, трябва да нагледам Трез.

– Ранен ли е?

– Може и така да се каже. – Той се поклони лекичко и се отправи към вратата. – До по-късно.

Когато си тръгна, въздухът сякаш се промени, молекулите в кухнята се успокоиха, сякаш мрачното му настроение ги беше наелектризирило. Страшно, но Бет харесваше Ай Ем и брат му. Още двама тренирани убийци в къщата далеч не беше нещо лошо.

– Господарке, мисля, че имам всичко, от което се нуждаете. – Икономът държеше сребърен поднос с приборите, необходими за консумацията на сладолед. – Вие и Избраницата.

– О, Фриц, каква прелест. Ала всъщност ми трябва само една купичка. Аз ще ям от кутията, колкото и невъзпитано да звучи. Но няма да откажа... благодаря ти. – Тя се усмихна, когато икономът ѝ подаде лъжицата за загребване на сладолед. – Да не четеш мисли?

Догенът се изчерви и старото, покрито с бръчки лице се разля в усмивка.

– Не, господарке. Но понякога умея да предвиждам доста добре.

Бет отвори кутията с трите вкуса и много предпазливо се зае да извади само частта с ванилия.

– Понякога? По-скоро винаги.

Когато Фриц се изчерви и притвори бездруго натезжалите си клепачи, на Бет ѝ се прииска да го прегърне. Ала последния път, когато го бе направила, той едва не беше припаднал от неудобство. Догените имаха стриктни норми на поведение и макар че най-съкровено им желание бе да служат добре, просто не бяха в

състояние да се справят с каквато и да била похвала.

А Ай Ем вече достатъчно го беше стресирал.

– Сигурна ли сте, че не искате да сипя порциите вместо вас? – загрижено попита икономът.

– Нали знаеш колко обичам да го правя сама.

– Може ли тогава да отнеса подноса вместо вас?

– Не, няма нужда. – Когато видя, че икономът е на път да се срине, Бет, която вече бе напълнила купичката на Лейла, побърза да го утеши. – Би ли прибрал кутията вместо мен?

– Да, господарке. И лъжицата за сипване. Аз ще се погрижа.

Икономът се втурна да свърши работата, а Бет поклати глава, вдигна подноса и излезе в трапезарията. Когато се озова във фоайето, поспря за миг. Въпреки че всяка нощ през последните две години бе виждала просторното помещение, издигащо се на височина три етажа, усещането бе, като да пристъпи в различен свят: пищната позлата, пъстрата мозайка по пода, рисунките по тавана, издигащ се високо, високо над малахитово-мраморните колони – всичко това бе същинска магия.

И истинско кралско великолепие.

Всъщност цялото имение бе произведение на изкуството; всяко помещение разкриваше различен спиращ дъха лукс, всяка стая притежаваше свое собствено, изпиано до свършенство излъчване.

Преди Рот да се появи в живота ѝ, тя никога не бе живяла по подобен начин... нито бе очаквала да ѝ се случи някога. Мили боже, прекрасно си спомняше дните, когато се преместиха тук. Уловени за ръце, те бяха обиколили всички крила и етажи – от дълбокото подземие до скосените тавански помещения. Колко стаи имаше тук? След петдесет им беше изгубила бройката.

Лудост, истинска лудост.

И само като си помислеше, че това не беше единственото, което бе наследила от баща си. Пари... имаше и купища пари. Толкова, че макар да бе дала половината на Джон Матю, когато той се появи в живота им, огромното богатство изобщо не беше накърнено от милионите, които нейният полубрат беше получил.

Пълна лудост.

Бет прекоси мозайката, изобразяваща разцъфнало ябълково дърво, и пое към втория етаж по застланото с кървавочервен килим стълбище. Израснала като сираче, тя остана поразена, когато научи, че баща ѝ е знаел за нея, бдял е над нея, оставил ѝ е пари. Ала от всичко, което бе чувала за него, Дариъс очевидно си беше такъв. Никога не бе избягвал отговорността.

Господи, така ѝ се искаше да го бе познавала.

Особено сега.

Когато изкачи стълбите, завари вратата на кабинета отворена, а мъжа си – там, където ненавиждаше да бъде: превит над купища листове, изписани с Брайловата азбука; едрите му рамене закриваха по-голямата част от резбования престол, на

който седеше, умелите му пръсти проследяваха ред след ред, челото му беше набраздено от дълбоки бръчки над тъмните очила...

И мъжът ѝ, и Джордж, обичното му куче водач, вдигнаха глави, сякаш бяха доловили аромата ѝ.

– Лийлан. – Гласът на Рот прозвуча като въздишка.

Голдън ретривърът скочи от пода, размахал вирнатата си опашка и разтеглил муцуна в широка усмивка, която го накара да кихне. Бет бе единствената, заради която Джордж се усмихваше, макар че колкото и да я обичаше, никога не се отделяше от Рот.

Тя остави сребърния поднос със сладоледа върху една масичка в коридора и влезе в кабинета, махвайки на Сакстън, който седеше на обичайното си място върху един от бледосините френски дивани.

– Как са най-здрави работещите мъже на планетата?

Юристът, специалист по Древните закони, се надигна иззад собствената си купчина хартии и ѝ се поклони; ушитият по поръчка костюм стоеше превъзходно върху тялото му.

– Изглеждаш прекрасно.

Е, какво по-добро за външния вид от малко страстна любов.

– Благодаря. – Бет заобиколи внушителното писалище и взе лицето на своя съпруг между дланите си.

– Здравей.

– Толкова се радвам, че си тук – прошепна той, сякаш не се бяха виждали от години.

Докато се навеждаше, за да го целуне по устните, Бет знаеше, че е затворил очи, макар да не ги виждаше зад тъмните очила.

А после беше ред на кучето.

– Как си, Джордж? – Тя лепна една целувка върху меката кучешка муцуна. – Грижиш ли се за нашия крал?

Сумтенето и тупкането на опашката му по пода бяха по-красноречиви от всяко „да“, изречено с думи.

– Е, върху какво работите, момчета? – попита тя, когато Рот я придърпа в скута си и започна да я милва по гърба.

Странно. Преди да го срещне, ненавиждаше сладникавото, лигаво държание, което двойките толкова обичаха. Ала времената се бяха променили.

– Просто декрети.

Разбирай: пълни глупости, които бих предпочел да подпаля, вместо да се занимавам с тях.

– Остават ни още две дузини. – Сакстън опъна дясната си ръка, сякаш се беше схванала. – А след това ни чакат решения по спорове, както и обявявания на раждания и смърт.

Рот отметна глава назад.

– Все си мисля, че трябва да има по-добър начин да се върши всичко това. Неприятно ми е да те превръщам в секретар, Сакстън.

Другият вампир сви рамене над бележника си.

– Нямам нищо против. Важното е работата да се свърши.

– И като стана дума за това, каква е следващата ни задача?

Сакстън извади лист хартия от дебела папка.

– Така. Този благороден вампир иска да си вземе още една шелан...

Бет извъртя очи.

– Какво, вампирска полигамия?

– Законът разрешава. – Сакстън поклати глава. – Макар че, откровено казано, като гей изобщо не ми е ясно защо някой би пожелал дори една, да не говорим пък за няколко... о, разбира се, с изключение на теб, кралице. За теб си струва да се направи изключение.

– Внимавай, адвокате – изръмжа Рот.

– Шегичка – отвърна Сакстън.

Бет се усмихна – колко комфортно се чувстваха един с друг.

– Я чакайте, значи, това с двете жени е нещо нормално?

Сакстън повдигна рамене с изящен жест.

– Беше по-разпространено, когато населението бе по-многобройно. Сега от всичко имаме по-малко – обвързвания, раждания, смърт.

Рот доближи устни до ухото ѝ.

– Можеш ли да останеш с мен, докато съм в почивка?

Бедрата му помръднаха и Бет разбра, че мислите му са навлезли в хоризонтална територия. Или пък вертикална... той определено беше достатъчно силен, за да я задържи над пода колкото дълго си поиска.

По тялото ѝ полази топлина... и в същия миг си спомни за сладоледа, който бе оставила в коридора.

– Ще ми дадеш ли един час? Трябва да...

Силен трясък откъм горния етаж накара и тримата да завъртят глави.

– Какво беше това, по дяволите? – процеди Рот.

* * *

Кор приклепна на сред тясната уличка, закрил раната си с ръка, докато край него отекваха гърмежи, а свистенето на автомобилни гуми оповести пристигането на още гангстери.

Прикритие. Нуждаеше се от прикритие... незабавно. Тези човеци не ги беше грижа за него, но изстрелите им валяха като дъжд, непредсказуеми и неподбиращи като стадо препускащи бикове.

Отскочи назад и се долепи до сградата. Болката в рамото беше пронизваща, ала

нямаше време да мисли за нея. Погледна наляво... после надясно... Единственото, което видя, бе врата на около четири-пет метра, така че легна на земята и се претърколи до нея, изваждайки пистолета си в движение. Изстреля два куршума в стоманената ключалка, изрита вратата и се хвърли в мрака от другата страна.

Въздухът тук бе зловонен... и сладък. Отвратително сладък. Като гниенето на смъртта. Граниво... като лесър.

Кор затвори вратата зад себе си. Отвън продължаваха да отекват изстрели – нямаше да мине много, преди да завият сирени. Въпросът бе колко убити и колко ранени има, и дали някой от двукраките плъхове нямаше да се промъкне тук.

За съжаление, на тези глупави въпроси щеше да получи отговор едва след като разбереше защо това място мирише на неговия враг. Извади малко фенерче и освети мръсния под около себе си. Тази индустриална кухня очевидно беше изоставена – от големия абсорбатор над печката и празните рафтове над плотовете висяха паяжини, всичко беше покрито с прах, следите от преместване набързо личаха по целия под.

Кор се изправи на крака и започна да описва широки кръгове със светлината на фенерчето. Празни преобърнати контейнери, които някога са били пълни с промишлени количества сосове и кисели млека, се въргаляха навсякъде; в шишета без капачки имаше горчица и кетчуп, които отдавна се бяха втвърдили – не просто развалени, а мумифицирани. По-навътре, до огромна ръждясала миялна машина, имаше редица подноси, от които тук-там стърчеше по някоя вилица или лъжица, както и мътни, напукани стъклени съдове, очакващи призрачният мияч да ги подреди в машината.

Минавайки с хрущене между останките от бели порцеланови чинии, Кор последва миризмата, която бе привлякла вниманието му. Обществото на лесърите се състоеше от хора, набирани като бойци във войната срещу вампирите, слабаци, измъкнати от жалкото си състояние и преобразени от Омега, страничният ефект от което бе постоянното зловоние на нещо средно между сърна, мъртва от два дена, и развалено мляко.

Вампирите винаги можеха да открият врага само с помощта на носа си...

Хладилното помещение бе в далечния ъгъл; солидната му врата, която би паснала съвършено в някой затвор, бе открехната – кой знае какво се криеше в непрогледния мрак зад нея.

Кор протегна ръка към дръжката и за миг кожата му проблесна бяла в лъча от фенерчето. Скърцането, с което вратата се отвори, накара ушите му да писнат. Трескаво разбягване на мънички лапи издаде присъствието на плъхове; един от тях притича през войнишките му ботуши.

От вонята очите му се насълзиха.

Лъчът проникна пръв в помещението.

И освети човешко тяло, увиснало на кука, забита в основата на тила.

Мъж, ако се съдеше по панталоните и коженото яке. Чертите му бяха напълно неразпознаваеми. Плъховете го изяждаха от темето надолу, използвайки веригата, която го задържаше над пода, като магистрала, отвеждаща до уханната им гозба.

За огромно съжаление на Кор, това не беше един от враговете му, а просто разлагащ се човешки труп. Какво разочарование. Беше се надявал на нещо, което да е свързано с него. А вместо това – просто още човеци...

Трясъкът на някой, препъващ се в мрака, го накара да угаси фенера; сетивата му минаха на режим бойна готовност. Дори и с вонята на приятелчето с кука за месо вместо папийонка, металическата миризма на прясна кръв изпреварваше новодошлия. Както и пъшкането му.

Аха, значи, сме ранени.

Вой на сирени отвън оповести пристигането на колдуелската полиция, ала звукът беше приглушен – очевидно новопристигналият все пак бе имал достатъчно присъствие на духа, за да затвори вратата.

– Мамка му!

Посетителят му се блъсна в плота, събаряйки няколко от пластмасовите контейнери. Нова порция ругатни. Стон, сякаш лягаше, вероятно върху плота от неръждаема стомана. Накъсано дишане.

Загубил търпение с цялата тази драма, Кор излезе от хладилното помещение. За разлика от ранения гангстер, той имаше представа за разположението на кухнята, така че успя да се доближи до новодошлия благодарение на слуха си и на спомена за това, къде се намира плотът.

И все пак щеше да му бъде далеч по-лесно, ако можеше да използва зрението си. Освен очевидната полза за ориентирането, никак не му беше приятно чувството за безтегловност, което идваше със слепотата, нито фактът, че трябва да разчита на слуха и обонянието си, за да намира пътя. Да не говорим за това, че при всяка стъпка можеше да стъпи в нещо, изпречило се на пътя му.

Въпреки това той се добра до ранения човек.

– Не си сам – провлачи Кор в тъмнината.

– Какво! Господи! Кой...

– Звуча ли ти като един от твоите? – Кор натъртваше думите, така че акцентът му да бъде отчетливо ясен.

Нова порция тежко-тежко дишане. Придружено от острата миризма на истински ужас.

– Вие, хората... – Кор направи още няколко крачки напред, този път, без да си дава труда да ги заглушава. – Проблемът ви е, че нямате истински врагове. Биете се помежду си за влияние над тази или онази улица или заради границите на държавите си, защото няма външна заплаха, която да ви обединява. А ние... ние си имаме враг, който налага известна сплотеност.

Ала недостатъчна, за да спре домогванията му до короната.

В този миг от устата на човека се изля порой от безсмислици. Или пък беше някаква молитва? Такава слабост. Достойна за презрение и лесна за експлоатация като морален императив.

Кор запали фенерчето си.

На светлината му видя как гангстерът се извива върху плота, забърсвайки го с окървавените си дрехи. Очевидно кръвната плазма бе също толкова ефикасна, колкото и препаратите за почистване.

Широко отворени очи, заплашващи да изскочат от орбитите си, и тежко дишане, излизащо със свистене от отворената уста – болката и страхът набързо бяха смачкали фасона на доскоро опасния тип, арогантното му перчене бе само спомен.

– Трябва да знаеш, че между вас бродят и други – каза Кор с нисък глас. – Приличащи на вас, но не същите. И винаги ви наблюдаваме.

Мъжът се дръпна ужасено... не че имаше кой знае къде да отиде. Плотът беше работна площ за прибори и съдове, не дюшек за спане. Ако продължеше в същия дух, много скоро щеше да се озове на пода.

– Кой... кой си ти?

– Дали пък не е по-добре да ти покажа, вместо да ти кажа?

Кор оголи вампирските си зъби и обърна фенерчето към себе си, така че лъчът да огрее лицето му.

Викът беше силен и пронизителен. И не трая дълго. Благодарение на моменталния приток на адреналин мъжът припадна, изгубил, както говореше разнеслата се миризма на урина, контрол над телесните си функции.

Доста забавно всъщност.

Кор бързо отиде до вратата, ориентирайки се с лекота благодарение на фенерчето. Долепи се до стената, угаси светлината и остави писъкът да привлече нужното внимание.

Колдуелската полиция реагира със завидна бързина – няколко полицаи блъснаха вратата и лъчите на фенерите им прорязаха мрака. В мига, в който зърнаха гангстера, те се втурнаха напред – знак за Кор да се измита. Докато се шмугваше през вратата, чу думата „вампир“ да се надига сред хаоса от реплики и с усмивка на уста се дематериализира далеч от тълпата.

В Древната страна той и шайката му копелета нарочно бяха поддържали слуховете и легендите, като от време на време се показваха пред този или онзи човек, винаги по начин, който отговаряше на погрешната представа, която хората имаха за тяхната раса.

Обезчестители на девиси. Източници на зло, които спяха в ковчези. Чудовища на нощта. Пълни глупости... макар че това последното бе напълно вярно за него.

Честно казано, достави му удоволствие да направи нещо подобно и тук, в Колдуел. Сякаш куче маркираше територията си. А и беше забавно да знае, че е дал на онова нищожество върху кухненския плот нещо, което да го преследва през дните, очакващи го в затвора.

Трябва да умееш сам да си измисляш развлечения.

Когато Джон Матю пое по величественото стълбище в имението, последното, за което мислеше, бе миналото.

Докато се изкачваше по стъпалата, вниманието му беше насочено по ред на важността към: неговата шелан гола преди Последното хранене; неговата шелан гола в спалнята им; и и и и неговата шелан гола и под него в спалнята им преди Последното хранене.

Дали самият той щеше да бъде облечен, или не, нямаше особено значение, ако не се броеше от кръста надолу. А ако ножът опреше до кокала, можеше да се откаже и от частта със спалнята, стига само където и да го направеха, да имаха поне мъничко усамотение.

Така че, да, докато отиваше към втория етаж, Джон Матю определено беше напълно погълнат от настоящето и Хекс, която, ако всичко се бе развило по план, трябва да си бе тръгнала от „Желязната маска“ преди петнайсет минути и сега бе заета с частта „гола“ и „в спалнята им“.

Ала съдбата му беше подготвила друго.

Когато стигна на горния етаж, завари кабинета на Рот отворен и през двукрилата врата зърна позната гледка: кралят се бе разположил зад богато украсеното си писалище с кралицата в скута си и Джордж, голдън ретривъра си, в краката. Сакстън, някогашното гадже на Блей и настоящ адвокат на Рот, седеше на ръба на един от диваните. Както обикновено, огромният плот на писалището беше затрупан с книжа, а настроението на Рот беше отвратително.

Всъщност това мрачно изражение бе неразривно свързано с кабинета, досущ като старинните френски мебели, които едвам удържаха телата на братята по време на срещите на Братството, и бледосините стени, които повече биха подхождали на будоара на някоя мадама, на име Лизет или Луиза.

Но какво ли разбираше той от стилно обзавеждане?

Поспря за миг с намерението да им помахва и да отиде в стаята си, да намери своята шелан, да я люби в най-различни пози, след което, свежо изкъпан, да слезе за последното хапване за деня.

Вместо това... тъкмо преди да се извърне... срещна погледа на своята полусестра.

В мига, в който очите им се срещнаха, някаква комбинация от неврони в главата му пламна и електричество изпържи дънната му платка – без никакво предупреждение той политна назад, безсилен пред пристъпа, от който първо го разтърсиха конвулсии, а после се вцепени.

Изгуби съзнание още преди да бе докоснал пода...

...а когато дойде на себе си, първото, което усети, бе гадната болка в главата и задника му.

Примига бавно и установи, че ако не друго, поне вижда – първо тавана над себе си, а после и цял куп загрижени лица. Хекс стоеше до него, уловила десницата му между дланите си, сключила вежди така, сякаш бе искала да навлезе в нощта на припадъка му и да го извлече обратно при себе си. Като полу-симпат, навярно би могла да го направи. Може би именно заради това се бе завърнал толкова бързо? Или бяха минали часове, преди да дойде на себе си?

До нея стоеше доктор Джейн, а от другата му страна бяха Куин и Блей. Рот стоеше до краката му заедно с Бет...

В мига, в който си даде сметка за присъствието на сестра си, в мозъка му отново запращя от електричество и докато аха отново да припадне, единственото, което си помисли, бе: По дяволите, толкова отдавна не се беше случвало.

Беше решил, че е приключил с това.

Никога не бе страдал от пристъпи до деня, в който срещна Бет за първи път. След това се заредиха нови епизоди, винаги – напълно неочаквано, без никаква закономерност, която да е в състояние да установи. Единственото хубаво? Никога не го бяха връхлитали по време на битка и никога не бяха застрашавали живота му...

Тялото му се изправи от само себе си, сякаш някой бе завързал въже за ребрата му и го издърпваше нагоре.

– Джон? – каза Хекс. – Джон, недей да ставаш.

Мощно чувство, което бе едновременно недостижимо и разтърсващо, се надигна в гърдите му. Протегна ръка към Бет и безмълвно я помоли да я улови, а когато тя коленичи и я хвана, устните и езикът му се раздвижиха, намирайки непознати думи отново и отново...

– Какво се опитва да каже? – попита Бет. – Хекс? Блей?

Лицето на Хекс придоби непроницаемо изражение.

– Нищо.

Джон се намръщи и си помисли: глупости. И все пак той знаеше колкото и Бет какво означава това, ала не можеше да го спре.

– Джон, каквото и да е, всичко е наред. – Сестра му стисна ръката му. – Ти си добре.

Надвиснало над своята шелан, лицето на Рот се превърна в неумолима маска, сякаш беше доловил нещо и то не му харесваше.

Изведнъж Джон почувства, че движението на устата му се промени, сега тя произнасяше нещо друго, макар че проклет да беше, ако знаеше какво. Междувременно Бет се мръщеше... също като Рот...

И това бе всичко.

Докато мозъкът му даваше накъсо, очите му се фокусираха върху Бет – много скоро

единственото, което виждаше, бе лицето ѝ.

Без никаква причина, внезапно изпита чувството, че не я е виждал от година-две. И чертите ѝ, големите сини очи, тъмните ресници, дългата тъмна коса... всичко това намери отзвук в гърдите му.

Не романтичен, съвсем не.

Това бе нещо съвършено различно, ала също така могъщо. Твърде жалко, че не можа да остане в съзнание още малко, за да разбере какво е.

* * *

– Готови сме.

След като довърши втората линияка кокаин, Асейл се изправи от гранитния плот, над който се беше навел, и изгледа братовчедите си: застанали срещу него в кухнята на стъклената му къща на река Хъдсън, двамата бяха облечени в черно от глава до пети. Дори пистолетите и ножовете им не улавяха никаква светлина.

Съвършено за онова, което бе планирал.

Завинти капачето на стъклената си и я прибра в черното си кожено яке.

– Да вървим тогава.

Докато излизаха в гаража през задната врата, Асейл си припомни причината да ги повика от Древната страна в Колдуел – двамата бяха винаги готови и никога не задаваха въпроси. Досущ като автоматичните оръжия, които носеха със себе си ден и нощ.

– Ще се насочим на юг – нареди той. – Следвайте сигнала ми.

Близнаците кимнаха, съвършено еднаквите им лица – овладени и сурови, яките им тела – готови да изригнат в действие и да направят всичко, което ситуацията изискваше. Всъщност те бяха единствените, на които Асейл имаше доверие, но дори гаранцията за вярност, кореняща се в общата им кръв, не беше абсолютна.

Асейл надяна черна маска върху лицето си, те сториха същото... и ето че беше време да се дематериализират. Затвори очи, за да се съсредоточи, и съжали за кокаина. Всъщност не се нуждаеше от него – като се имаше предвид къде отиват, тялото му и така беше пълно с адреналин. Ала напоследък вземането на наркотика бе станало, като да си облече палтото или да препаше раменния си кобур.

Навик.

Съсредоточи се... съсредоточи се... съсредоточи се...

Миг по-късно цел и воля се сляха в едно и физическото му тяло се разпадна на едва свързани молекули. Фокусиран единствено върху целта си, той се отправи натам като облак, усещайки братовчедите си да се носят през нощното небе до него.

Някъде в подсъзнанието си той си даваше сметка, че тази разходка не е в негов стил. Като бизнесмен, за него стойността на живота се изчисляваше единствено на принципа на възвращаемостта, всичко, което правеше, се основаваше на възвращаемостта на инвестираното в дадената дейност. Поради което и бе замесен в търговията с наркотици. Едва ли можеше да намери нещо по-доходоносно от това, да

продава на хората химически продукти от черния пазар.

Така че не, той изобщо не беше спасител; по-скоро бе обратното на добрия самарянин. А когато ставаше дума за разплата, отмъщаваше единствено за себе си и никой друг.

Ала в този случай щеше да направи някои изключения.

Целта му беше имение в Уест Пойнт, щата Ню Йорк – стара каменна къща, разположена на сред моравата, която се простираше върху цели акри. Асейл вече бе ходил там веднъж – когато следеше една крадла и я бе видял не само как обезврежда изключително скъпа охранителна система, но и как обикаля къщата, без да вземе нищичко.

За сметка на това беше завъртяла една от скулптурите на Дега с няколко сантиметра. Последниците от което се бяха оказали твърде неприятни за нея.

Ала ролите много скоро щяха да се разменят.

С насилие.

Приемайки физическата си форма в долния край на голямата предна моравата, Асейл се прикри между редицата дървета, които се издигаха по границите на имението. Докато близнаците се материализираха до него, той си припомни първото си идване тук. Отново видя Сола в снега, бялото ѝ яке, сливащо се с пейзажа, докато отиваше към целта си на ски.

Просто невероятна. Нямаше друг начин да опише абсолютно всичко у тази жена...

Собственическо ръмжене се надигна дълбоко в гърлото му. Още нещо, което изобщо не беше в негов стил. Рядко го беше грижа за друго освен за пари и определено не за жени и никога, никога за човешки жени.

Ала Сола бе различна от мига, в който долови миризмата ѝ, когато тя проникна без разрешение в собственото му имение. И мисълта, че Бенлоис я бе отвлякъл? От собствения ѝ дом? Където спеше баба ѝ?

Недопустимо.

Бенлоис щеше да плати за това си действие с живота си.

Асейл пое напред, обхождайки мястото с остър поглед. Благодарение на ярката зимна луна спокойно можеше да е бял ден, а не два часа през нощта и той съвсем ясно виждаше всичко пред себе си – стрехите на къщата, очертаванията на терасата, пристройката в задната част на двора.

Нищо не помръдваше. Нито навън, нито зад тъмните прозорци на сградата.

Когато се приближи, Асейл заобиколи отзад, за да си припомни разположението на терасите и етажите. Толкова аристократично – помисли си той. – Толкова достопочтено. Никакъв намек, че тук живее наркодилър.

Може би Бенлоис не се гордееше особено с начина, по който изкарваше парите си.

– Ще проникнем оттук – тихо каза Асейл и кимна към остъклената веранда.

Дематериализира се през прозорците и когато отново прие очертаванията си от другата страна, застана неподвижен, ослушвайки се за стъпки, писък, суматоха, затваряне на врата.

Червена лампичка в единия ъгъл на верандата му показа, че охранителната система е включена и че детекторите за движение все още не са задействани от неочакваната му поява. Ала в мига, в който помръднеша, представлението щеше да започне.

Какъвто беше и планът.

Първият му ход бе да обезвреди охранителните камери. След това задейства алармата, като бръкна в джоба си и извади хаванска пура, в резултат на което светлинката в ъгъла веднага запримигва. И докато лампичката присветваше, той най-спокойно запали пурата си, очаквайки всеки миг да дотърчат цял отбор дебеловрати здравеняци.

Когато това не се случи, той издиша струя дим над рамото си и пое напред, обхождайки целия първи етаж. Докато вървеше, ръсеше пепелта от пурата си по персийските килими и плочките от италиански мрамор.

Визитка, оповестяваща посещението му в малко вероятния случай, че не срещнат никого – като се имаше предвид какво според копелето бе подходящо отмъщение за завъртането на някаква си статуя, останките от пурата щяха да му докарат нервна криза.

Когато не намери никой в общите помещения, той се запъти към крилото за прислугата и откри празна кухня – модерна и невероятно скучна. Издържана бе в сиво и сребристо, които напомняха за белезникава старческа кожа, а малкото мебели говореха, че в помещенията, в които Бенлоис рядко ходеше, декорът не беше от значение. Ала далеч по-важно бе това, че както и в останалите стаи, в кухнята не се долавяше и повей от миризмата на Сола, нито пък на барут или прясна кръв. В никой от трите дълбоки умивалника нямаше съдове, а когато отвори хладилника, откри шест зелени бутилки „Перие“⁸ и нищо друго...

Светлината на фарове пробяга по стъклата на прозореца, лумна в лицето му и хвърли резки сенки между краката на масата, облегалките на столовете и поставките за съдове.

Асейл издуха облак дим и се усмихна.

– Да излезем да ги поздравим с добре дошли.

Само че автомобилът мина покрай къщата и продължи към допълнителната пристройка – очевидно който и да беше пристигнал, не бе тук в отговор на задействаната аларма.

– Сола... – прошепна Асейл, материализирайки се наред затрупаната със сняг морава.

Макар чувствата му да кипяха, не пропусна да деактивира външните камери в задната част на имението, след което смъкна маската си, за да диша по-лесно.

Невзрачният седан спря с решетката напред в гаража, двама бели мъже слязоха, затвориха вратите след себе си и отидоха до...

– Добре дошли, приятели – поздрави ги Асейл, вземайки ги на мушка с четирийсеткалибровия си пистолет.

Я виж ти. Какви добри слушатели – и двамата се вкамениха като статуи, обръщайки се рязко към разнеслия се глас.

Асейл се приближи, взел на мерник мъжа вдясно, уверен, че близнаците ще преценят правилно в кого се е прицелил и ще се погрижат за другия. Когато стигна до колата, той се наведе и погледна през прозореца на задната седалка, приготвяйки се да види Сола в незавидно положение...

Нищо. Там нямаше никого; никой с превързани очи и запушена уста, никой в безсъзнание, никой, свил се на кълбо, очаквайки побоя, който несъмнено предстоеше.

– Единият от вас да отвори багажника. Ти. Ти го направи – нареди Асейл и последва единия от мъжете, целейки се в тила му, а пръстът му потръпваше върху спуська, готов да го натисне.

Ключалката на багажника щракна и капакът се вдигна безшумно; осветлението се включи...

...огрявайки единствено два сака. Само това. Нищо друго, освен два черни найлонови сака.

Асейл дръпна от пурата си.

– По дяволите... Къде е тя?

– Кой къде е? – попита мъжът. – Кой си ти...

Тласкан от неподправена омраза, гневът му изпревари ума. Куршумът излетя от дулото на пистолета и потъна в мозъка на мъжа, оплисквайки с кръв найлоновите сакове, колата, алеята.

– Исусе Христе! – изкрещя другият. – Какво, по...

Ярост, в която нямаше и зрънце трезва мисъл, изтръгна ужасяващ, грозен рев от гърдите на Асейл... и спуськът отново изпревари разума. Вторият куршум мина право между веждите на шофьора и го запрати назад като парцалена кукла.

Безжизнени ръце и крака се строполиха в снега и в същия миг се разнесе сухият глас на Ерик:

– Предполагам, даваш си сметка, че можехме да ги разпитаме.

Асейл всмукна продължително от пурата си само за да не причини на собствената си плът и кръв нещо, за което щеше да съжалява.

– Вземете саковете и ги скрийте в имението някъде, където ще можем да ги открием...

В далечния край на алеята една кола свърна от главния път и се понесе бързо към тях.

– Най-сетне – сърдито каза Асейл. – Ама че бавна реакция.

Колата наби спирачки пред къщата. Поне докато който и да беше зад волана не забележа Асейл и седана, и братовчедите и отново не натисна газта.

– Вземете саковете – изсъска Асейл на близнаците. – Вървете.

Осветен от фаровете, той отпусна пистолета до бедрото си, така че гънките на дългото му кожено палто го скриха, и заповяда на ръката си да остане там. Въпреки

че още повече го беше вбесил, Ерик имаше право. Той току-що бе убил две птички, които можеха да бъдат накарани да пропеят. Още едно доказателство, че си бе изгубил разсъдъка. Нетипична за него грешка, която не биваше да допусне за втори път.

Седанът спря и от него изскочиха трима мъже. Бяха дошли подготвени – няколко дула го взеха на мушка. Бяха сигурни, нетрепващи – тези момчета определено го бяха правили и преди. Всъщност той дори разпозна двама от тях.

Бодигардът отпред даже свали автоматичното си оръжие.

– Асейл?

– Къде е тя? – Започваше да се отегчава от всички тези недоумяващи гримаси. Пръстът му върху спусъка отново започна да става неспокоен. – У шефа ви има нещо, което искам да си получа обратно.

Пронизващите очи на бодигарда се преместиха върху седана с отворения багажник и ако се съдеше по сбърчените му вежди, очевидно бе забелязал подметките на предшественика си върху асфалта.

– Никой от тях не можа да ми отговори – провлачи Асейл. – Може би вие бихте искали да опитате?

В миг оръжието отново се вдигна.

– Какво, по дяволите...

Близнаците изникнаха от нищото и застанаха от двете страни на триото, стиснали по един „Смит & Уесън“ в двете си ръце, така че оръжията на новодошлите набързо изгубиха численото си превъзходство.

Пистолетът на Асейл си остана на мястото, временно извън играта.

– Съветвам ви да свалите оръжията. Не го ли сторите, те ще ви убият.

Последва миг колебание... което се оказа повече, отколкото Асейл можеше да понесе.

За частица от секундата ръката му се вдигна и бам! – той изпрати куршум в ухото на най-близкия от биячите така, че да не нарани другите двама мъже.

Докато още едно мъртво тяло се сгромолясваше на земята, той си помисли: Ето, все още има достатъчно живи, които да свършат работа.

Отпусна ръка и изпусна нова струя пушек, оцветена в синьо от светлината на фаровете. Обръщайки се към двамата мъже, които все още бяха във вертикално положение, Асейл каза с равен глас:

– Ще ви попитам отново. Къде е тя?

Избълваха куп думи, ала никоя от тях не включваше думите „жена“ или „пленница“.

– Отегчавате ме. – Асейл отново вдигна пистолета си. – Съветвам ви да заговорите по същество. Веднага!

⁸ Естествено газирана френска минерална вода, смятана за една от най-престижните марки в света. – Бел. прев.

– Жив ли е?

Бет чу думите да излизат от устата ѝ, макар съвсем смътно да си даваше сметка, че ги е изрекла. Беше прекалено ужасяващо, когато някой така силен, като Джон Матю, припаднеше по този начин. И дори още по-лошо – той бе дошъл на себе си за около минута и половина, опитал бе да ѝ каже нещо и отново бе изгубил съзнание.

– Добре – каза доктор Джейн, допряла стетоскоп до сърцето му. – Добре, трябва ми апаратът за...

Блей тикна апарата за кръвно в ръцете ѝ и тя се залови за работа. Стегна маншета около масивния бицепс на Джон и го напома. Последва дълго, оглушително съскане и Бет се облегна на своя хелрен, докато чакаха резултата.

Кое то сякаш отне цяла вечност. Междувременно Хекс беше положила главата на Джон в скута си. Какъв ли ужас изживяваше! Да гледаш как някой, когото обичаш, лежи в безсъзнание, без да имаш представа какво ще се случи.

– Нисичко е – промърмори доктор Джейн, докато отлепваше маншета. – Но не прекалено...

Клепачите на Джон потрепнаха, сякаш се опитваше да отвори очи.

– Джон? – задавено каза Хекс. – Връщаш ли се при мен?

Очевидно – да. Джон се обърна по посока на гласа ѝ и като улови ръката ѝ в разтрепераната си длан, се взря в очите ѝ. Между тях сякаш протече някаква размяна на енергия и миг по-късно той седна. Изправи се. Беше само мъничко нестабилен, докато прегръщаше своята шелан; двамата дълго останаха така, душа до душа.

Когато брат ѝ най-сетне се обърна към нея, Бет се откъсна от Рот и го прегърна с всички сили.

– Толкова съжалявам.

Джон се отдръпна и оформи на езика на знаците:

– За какво?

– Не знам. Просто не искам... Не знам.

Тя вдигна ръце и брат ѝ поклати глава.

– Никъде не си сбъркала. Сериозно, Бет. Добре съм и всичко е наред.

Срещайки погледа на сините му очи, тя се взря в тях, сякаш там можеше да открие обяснение на случилото се и онова, което се бе опитал да изрече.

– Какво се мъчеше да ми кажеш? – прошепна тя.

В мига, в който чу въпроса си, изруга. Точно сега едва ли бе най-подходящият

момент.

– Извинявай, не исках да те попитам това...

– Казвах ли нещо? – оформиха пръстите му.

– Да го оставим да се съвземе – обади се Рот. – Хекс, искаш ли да го отведеш в стаята ви?

– Определено. – Силната жена обви ръка около кръста на Джон и двамата поеха по коридора със статуите.

Доктор Джейн прибра инструментите си в малката черна чантичка.

– Време е да открием какво причинява тези припадъци.

Рот изруга тихичко.

– Разрешаваш ли му да се бие?

Доктор Джейн се изправи на крака, присвила интелигентните си очи.

– Ще ми се ядоса, но отговорът е не. Първо искам да му направят ядрено-магнитен резонанс. За съжаление, ще трябва да измислим как точно да го уредим.

– С какво мога да помогна? – попита Бет.

– Ще отида да говоря с Мани още сега. Хавърс не разполага с подобно оборудване, ние също. – Доктор Джейн прокара ръка през късата си руса коса. – Нямам представа как ще го вкараме в „Свети Франсис“, но именно там трябва да отидем.

– Какво мислиш, че може да е? – попита Бет.

– Не се засягай, но по-добре да не знаеш. А сега нека опитам да задействам някои връзки и...

– Ще отида с него. – Истинско чудо бе, че погледът, който Бет впи в жената на Ви, не прогори дупка в главата ѝ. – Ако трябва да му направят това изследване, ще отида с него.

– Добре. Но трябва да сведем придружителите до абсолютния минимум. Ще ни бъде достатъчно трудно да го направим и без да водим цяла армия със себе си.

Джейн се обърна и затича надолу по стълбите. Докато се отдалечаваше, физическите ѝ очертания започнаха да избледняват и не след дълго тя се превърна в прозрачна форма, рееща се над килима.

Призрак или не, това няма значение, помисли си Бет. Лично тя би избрала да бъде лекувана от тази жена пред всеки друг лекар на планетата.

Господи... Джон.

Бет се обърна към Блей и Куин.

– Някой от вас има ли представа какво се опитваше да каже?

И двамата погледнаха към Рот. А после поклатиха глави.

– Лъжци – измърмори тя. – Защо не искате да ми кажете?

Рот започна да масажира раменете ѝ, сякаш искаше да я успокои, и какво по-красноречиво доказателство, че макар и сляп, бе разчел емоциите? Такъв си беше той. Знаеше нещо.

– Откажи се, лийлан.

– Да не сте посмели да ми излезете с нещо от рода „забранено за жени“. – Тя се отдръпна и ги изгледа яростно. – Става въпрос за брат ми и той се опитваше да говори с мен. Имам право да знам какво става.

Блей и Куин упорито зяпаха в килима. Огледалото върху масичката край отворената врата на кабинета. Ноктите си. Очевидно се надяваха под краката им да зейне някоя пространствено-времева дупка.

Е, съжалявам, момчета, но това не ви е научнофантастичен сериал. А мисълта, че те двамата (както и всеки друг мъж в къщата) винаги щяха да се покоряват безпрекословно на Рот, още повече я вбеси. Ала освен да ги настъпи по пръстите на краката и да се държи като някоя истеричка, тя нямаше друг избор, освен да остави тази битка за по-късно, когато двамата с нейния хелрен останеха сами.

– Лийлан...

– Сладоледът ми ще се разтопи – измърмори тя и отиде да вземе подноса. – Нищо не би ме зарадвало повече от това, някой от вас тримата да реши да бъде откровен с мен. Но няма защо да се надявам, нали?

Бет се отдалечи, обгърната от мрачно предчувствие – нищо ново под слънцето. Откакто Рот бе прострелян, тя имаше чувството, че всеки момент ще се случи нещо ужасно. Да види как брат ѝ се свлича върху килима, определено не помогна за преодоляването на параноята.

Ни най-малко.

Когато стигна до вратата на стаята, където живееше Блей, преди да се пренесе при Куин, тя се стегна.

Без особен успех, но въпреки това почука.

– Лейла?

– Влез – долетя приглушеният отговор.

Подпряла несигурно поднос на хълбока си, Бет се опита да завърти дръжката на вратата...

Пейн, сестрата на Ви, ѝ отвори с широка усмивка. Господи, наистина имаше внушително излъчване, особено в кожените си дрехи. Тя бе единствената жена, която воюваше наравно с братята, и явно току-що се беше прибрала от дежурство.

– Добър вечер, кралице моя.

– О, благодаря ти. – Бет вдигна подноса и влезе в лавандуловата спалня. – Нося провизии.

Пейн поклати глава.

– Съмнявам се, че ще има полза. Не мисля, че в стомаха ѝ е останало каквото и да било... всъщност смятам, че се освободи от всичката храна, която погълна през последната седмица.

Откъм тоалетната долетяха звуци от повръщане и двете се намръщиха.

Бет погледна купата ванилов сладолед.

– Може би ще е най-добре да дойда по-късно...

– Да не си посмяла! – провикна се Избраницата. – Чувствам се отлично!

– На мен не ми звучи така...

– Гладна съм! Да не си посмяла да си тръгнеш.

Пейн сви рамене.

– Има невероятен дух. Идвам тук за вдъхновение, но не и за да навляза в периода си на нужда, така че е време да си вървя.

Сестрата на Ви потръпна, сякаш женският цикъл и това с бебетата беше нещо, което изобщо не я интересуваше.

Бет остави подноса върху едно старинно писалище.

– Всъщност... аз пък се надявам именно на това.

Потресеното изражение на Пейн я накара да изругае.

– Имах предвид... въъ...

И как точно да се измъкне от това?

– Двамата с Рот ще си имате дете?

– Не, не, не... почакай. – Вдигнала ръце, Бет трескаво се опитваше да намери изход. – Аз...

Прегръдката на Пейн бе бърза като порив на вятъра и силна като прегръдката на мъж, и остави Бет без дъх.

– Това е прекрасна новина...

Бет се отскубна от обятията като железни решетки.

– Всъщност още не сме стигнали чак дотам. Аз просто... виж, недей да казваш на Рот, че съм тук, става ли?

– Значи, искаш да го изненадаш? Колко романтично!

– О, да, определено ще бъде изненадан. – Пейн я изгледа странно и Бет поклати глава. – Виж, ако трябва да съм откровена, не съм сигурна дали периодът ми на нужда ще бъде добра новина.

– Ала един наследник на трона несъмнено би му помогнал. От политическа гледна точка.

– Не го разглеждам по този начин и никога няма да го направя. – Бет сложи ръка върху корема си и опита да си представи, че вътре има и нещо друго освен три порции храна и два десерта. – Просто... наистина искам бебе, но не съм сигурна дали той ще е съгласен. Но ако се случи... е, може би ще бъде за добро.

Всъщност веднъж ѝ беше казал, че не вижда деца в бъдещето им. Ала това беше преди доста време и...

Пейн стисна лекичко рамото ѝ.

– Радвам се за вас... и се надявам да се получи. Но както казах, най-добре да си вървя, защото, ако старото суеверие е вярно, не искам да си навлека неприятности. – Тя се обърна към притворената врата на банята. – Лейла! Трябва да си вървя!

– Благодаря, че се отби! Бет? Ти ще останеш, нали?

Останала сама, Бет кипеше от твърде много енергия, за да седне – мисълта, че

крие нещо от Рот, изобщо не ѝ харесваше. Очевидно бе, че двамата трябваше сериозно да поговорят за това; въпросът бе само да намери подходящ момент.

А и историята с периода на нужда и раждането на дете не беше единственото, което ѝ тежеше. Тази конфронтация с Рот и момчетата още я мъчеше. Обичаше Братството – всеки от тях би пожертвал живота си за нея и винаги даваха всичко от себе си за краля. Ала понякога цялото това „един за всички, всички за един“ направо я побъркваше...

Още звуци от повръщане. Толкова мъчителни, че Бет потръпна и зарови лице в ръцете си.

Приготви се за това, каза си тя. Нямаше нищо лошо да си мечтае за кукли и плюшени играчки, гукане и гушкания, ала да износиш и да отгледаш едно дете включваше още много неща, с които трябваше да е готова да се справи.

Не че периодът ѝ на нужда бързаше да се появи. От колко време вече всяка вечер идваше тук? Да, определено имаше проблеми с настроенятия, сякаш хормоните ѝ се бяха развихрили, но дали не беше просто защото в момента животът ѝ бе особено тежък?

О, да, това определено беше най-подходящият момент да се опита да забременее! Трябва да си беше изгубила ума.

Изтегна се на леглото, взе кутията си със сладолед и я нападна с лъжицата. Забиваше я с всички сила, загребваше парченцата шоколад и дъвчеше яростно, без дори да усеща вкуса им. Не беше от онези, за които храната е утеха, а ето че сега се тъпчеше, когато изобщо не беше гладна, и това започваше да ѝ личи. И като стана дума... тя вдигна ризата си и разкопча копчето и ципа на дънките.

Отпусна се върху възглавниците и се зачуди как е възможно да пропаднеш толкова бързо от висините на страстта и усещането за единение до низините на подобна депресия – в този миг имаше чувството, че никога няма да навлезе в периода си на нужда, още по-малко пък да зачене... както и че е омъжена за пълен идиот.

Отново се залови с разкопките в кутията сладолед и се натъкна на същинска шоколадова рудна жила. Нареди си да се стегне или поне да даде възможност на шоколада да подейства и да ѝ повдигне настроението.

По-добър живот с помощта на „Бен & Джери“⁹. Това би трябвало да бъде мотото им.

Най-сетне откъм банята се разнесе звук от пускане на водата в тоалетната чиния, последван от шума на чешмата. Когато Избраницата излезе, лицето ѝ беше също толкова бяло, колкото и широките ѝ одежди, а усмивката ѝ бе сияйна като слънцето.

– Извинявай! – весело каза Лейла. – Как си?

– По-важното е ти как си?

– Фантастично! – Тя отиде при сладоледа. – О, прекрасно. Тъкмо това, от което се нуждая, за да успокоя нещата тук долу.

– Трябваше да отстраня яго...

Лейла вдигна едната си ръка във въздуха, а с другата запуши уста. Поклати глава.

– Прилошава ми дори от самата дума – задавено каза тя.

– Не се тревожи, не се тревожи. В цялата къща няма и грам от вкуса-който-не-бива-да-се-споменава.

– Сигурна съм, че това е лъжа, но ще се престоря, че ти вярвам, много ти благодаря.

Лейла се изтегна на леглото с купата в ръце и погледна към Бет.

– Толкова си мила с мен.

Бет се усмихна.

– След всичко, което преживя, изобщо не ми се струва достатъчно.

Почти бе изгубила детето си, а после спонтанният аборт изведнъж бе прекъснат като с магия. Никой не знаеше какъв беше проблемът, нито как се беше разрешил, но...

– Бет? Тревожи ли те нещо?

– Не, защо?

– Не изглеждаш добре.

Бет изпусна дъха си и се зачуди дали ще може да се измъкне с някоя лъжа. Едва ли.

– Извинявай. – Тя остърга дъното на кутията, за да извади и последните останки от ментовия сладолед. – Просто... много неща са ми на главата.

– Искаш ли да поговорим?

– Струва ми се, че всичко това е повече, отколкото мога да понеса. – Тя остави кутията настрана и отпусна глава върху възглавниците. – Имам чувството, че нещо тежко е надвиснало над мен и заплашва да се стовари отгоре ми.

– Като се има предвид какво става с Рот, направо не знам как изкарваш нощите...

На вратата се почука и когато Лейла отговори, Бет изобщо не се учуди да види Блей и Куин да прекрачват прага. Като че ли се чувстваха неловко обаче... и то не заради Избраницата.

Бет се наруга.

– Може ли да ви се извиня още сега и да приключим с това?

Блей се приближи и седна до Лейла, а Куин седна на пода и поклати глава.

– Няма за какво да ни се извиняваш.

– Значи, само аз смятам, че ви сдъвках? О, я стига. – Сега, когато се бе успокоила и бе поела прилична доза шоколад, искаше да се извини на съпруга си, както и да го накара да говори. – Нямах намерение да се държа като кучка.

– Тежки времена. – Куин сви рамене. – Пък и аз не си падам по светци.

– Нима? Та ти си влюбен в един – подхвърли Лейла.

Куин погледна към Блей и разноцветните му очи се присвиха лекичко.

– Това е самата истина – тихо каза той.

Когато червенокосият вампир се изчерви (естествено!), връзката между двамата стана почти осезаема.

Любовта бе красиво нещо.

Бет разтърка центъра на гърдите си и побърза да смени посоката на разговора, преди да се е просълзила.

– Просто исках да знам какво каза Джон.

Лицето на Куин придоби непроницаемо изражение.

– Говори с мъжа си.

– Ще го направя.

Част от нея искаше да сложи край на посещението при Лейла още сега и да отиде право в кабинета на Рот. Но после си спомни купчината декрети, върху които той и Сакстън работеха. Стори ѝ се егоистично да нахълта там и да ги прекъсне.

Пък и съвсем малко я делеше от това, да се разплаче, при това не просто леко похлипване, а като в края на някой особено сърцераздирателен филм.

Затвори очи и се зае да пресява всичко случило се през последните две години. Спомни си как беше в началото. Невероятната страст. Сърце и душа слети с тези на другия. Само те двамата дори когато бяха заобиколени от други.

Всичко това не беше изчезнало, напомни си тя. Но животът си имаше свои начини да прецаква нещата. Сега, ако искаше да бъде със своя мъж, Бет трябваше да изчака реда си и това беше окей – тя знаеше какво е работа и стрес. Проблемът бе, че напоследък много често, когато останеха насаме, Рот имаше онова изражение. Същото, което издаваше, че с нея е единствено тялото му. Не и умът. Може би не и душата.

Отиването в Манхатън ѝ бе напомнило какви бяха нещата някога. Ала то бе просто ваканция, почивка от истинския им живот.

Бет сложи ръце върху закръгления си корем – искаше ѝ се дрехите да ѝ отесняват по същата причина като на Лейла. Може би това бе още едно парче от мозайката на желанието да има дете. Може би се опитваше да си върне дълбоката връзка, която бе имала с Рот...

– Бет?

Тя се завърна в настоящето и погледна към Лейла.

– Извинявай, какво?

– Какво искаш да гледаме? – попита Лейла.

Я виж ти – Блей и Куин си бяха тръгнали.

– Ъъъ... според мен последният повърнал има право да избере.

– Не е чак такава изпитание.

– Ти си истински боец, знаеш ли?

– Не, всъщност не съм. Надявам се скоро и ти да имаш възможност да... как се казваше, да стиснеш очи и да го преглътнеш?

– Зъби. Да стиснеш зъби.

– Аха. – Лейла взе дистанционното и превключи екрана. – Твърдо съм решена да овладее разговорния език. Да видим... „Сватовница за милионери“?

– Обожавам Пати.

– И аз. Знаеш ли, сладоледът ми дойде отлично.

– Искаш ли още? Мога да сляза и...

– Не, да видим дали ще успея да го задържа. – Лейла сложи ръка върху корема си. – Знаеш ли, наистина ви пожелавам същото на теб и на краля.

Бет погледна тялото си, сякаш можеше да му заповяда да се захваща за работа.

– Мога ли да бъда откровена?

– Моля те.

– Ами ако съм безплодна? – Когато думите изскочиха от устата ѝ, тя почувства как в гърдите ѝ пламва страх толкова дълбок, че несъмнено щеше да остави белег.

Лейла протегна ръка.

– Не изричай тези думи. Разбира се, че не си.

– Аз съм нечистокръвна, нали така? Никога не съм имала редовен цикъл, докато бях... е, нали се сещаш, преди промяната. Години наред не ми идваше, а когато все пак се случеше, не беше както трябва. – Нямахше нужда да навлиза в подробности пред Избраницата, но „цикълът“, който бе получавала, винаги бе много слаб... съвсем различен от това, което другите момичета описваха. – А след преобразяването напълно спря.

– Е, аз не съм запозната в големи подробности с начина, по който работи женският цикъл тук, долу, но доколкото разбирам, нормално е да очакваш първия си период на нужда около пет години след преобразяването. Колко време мина оттогава?

– Две години и половина. – И ето че Бет изведнъж се почувства страшно глупаво. Защо се тревожеше за нещо, което дори не би трябвало да очаква през следващите три години? – Преди да си го казала – знам, знам... успея ли да го накарам да започне сега, ще е прекалено рано. Чудо. Ала правилата при нечистокръвните са, че няма много правила, и се надявам... – Тя разтърка очи. – Извинявай, спирам. Колкото повече говоря за това на глас, толкова повече си давам сметка, че е истинска лудост.

– Напротив, прекрасно те разбирам. Не се извинявай, задето искаш дете, нито че правиш всичко възможно, за да се сдобиеш с него. Напълно нормално е...

Бет нямаше намерение да прегърне Избраницата. Просто... в един миг лежеше, облегната на възглавниците, а в следващия я притискаше до гърдите си.

– Благодаря ти – задавено каза тя.

– Прескъпа Скрайб Върджин. – Лейла отвърна на прегръдката ѝ. – За какво?

– Имам нужда да знам, че някой друг също ме разбира. Понякога се чувствам сама.

Лейла си пое дълбоко дъх.

– Усещането ми е познато.

Бет се отдръпна.

– Но Блей и Куин са изцяло до теб във всичко това.

Избраницата поклати глава; странно изражение стегна чертите ѝ.

– Не става дума за тях.

Бет зачака другата жена да поясни, но когато това не стана, тя не настоя. Ала може би нещата не бяха чак толкова прости, колкото изглеждаха отстрани. Всеизвестно бе, че в един момент Избраницата беше влюбена в Куин, ала след това като че ли бе приела факта, че той е предопределен другиму.

Очевидно умееше да крие чувствата си по-добре, отколкото всички предполагаха.

– Знаеш ли защо толкова много го исках? – попита Лейла, когато двете отново се наместиха на възглавниците си.

– Каж ми. Моля.

– Нуждаех се от нещо свое. Също като Куин. – Лейла я погледна. – И точно затова ти завиждам. Ти го правиш, за да постигнеш единение със своя мъж. Това е... невероятно.

Господи, какво можеше да каже в отговор? „Куин те обича по свой начин“? То бе, като да дадеш на някой с тежка фрактура аспирина за болката.

Зелените очи на Избраницата се преместиха върху екрана; изведнъж тя изглеждаше много по-стара от годините си.

Добро напомняне, помисли си Бет. Ничий живот не бе свършен и колкото и да ѝ беше трудно, тя поне не носеше бебето на мъжа, когото обича... докато той е щастлив с друг.

– Дори не мога да си представя колко ти е тежко – чу се да казва. – Да обичаш някого, с когото не можеш да бъдеш.

Широко отворени очи се обърнаха към нейните... и Бет видя в тях отзвук от нещо, което не можеше да разчете.

– Куин е добър мъж – продължи Бет. – Разбирам защо го обичаш.

Неловък момент. А после Лейла се прокашля.

– Да. Действително. Е... Пати май не е доволна от този господин.

Страхотно, помисли си Бет. До момента бе накарала брат си да припадне, сдъвкала бе мъжа си... а сега очевидно разстройваше Лейла.

– Няма да кажа на никого – увери я, надявайки се да пооправи нещата.

– Благодаря ти – отвърна Избраницата след миг. – Ще ти бъда задължена завинаги.

Заповядвайки си да се съсредоточи, Бет установи, че Пати Стангър действително даваше на някакъв донжуан с мазна коса да се разбере. Вероятно бе нарушил някое от правилата ѝ. Или пък се беше държал като истински задник по време на срещата.

Бет опита да загледа предаването, но нещо в атмосферата в стаята не беше както трябва, сякаш с тях имаше още някой, дух или призрак, и то не като доктор Джейн. Не, в самия въздух сякаш тежеше нещо.

Когато епизодът свърши, Бет си погледна часовника, въпреки че телевизорът показваше часа.

– Мисля, че ще отида да видя как е Рот. Може би е дошло време за почивка.

– О, да, и аз съм уморена. Може да поспя.

Бет стана от леглото, събра купата и кутията и ги сложи върху подноса на Фриц. На

вратата поспря и погледна назад.

Лейла се бе облегнала на възглавницата, приковала очи в телевизора, сякаш беше омагьосана от образите. Ала не можеше да заблуди Бет. Когато ставаше дума за телевизия, Избраницата обичаше да бърби, да обсъжда всичко на екрана – дрехите на хората, как се изразяват, всяка драма, която особено я впечатлеше.

Ала в този момент тя се държеше точно като Рот – бе тук и едновременно с това я нямаше, присъстваше и в същото време бе изчезнала.

– Лек сън! – каза Бет.

Отговор не последва, нямаше да последва и сън.

Бет излезе в коридора... и спря.

Всъщност не отиваше при Рот. Точно в този миг си нямаше доверие. Настроението ѝ бе прекалено нестабилно, нагоре-надолу, напред-назад... и не бе напълно сигурна, че няма да повдигне въпроса за бебето в мига, в който останат насаме.

Не, преди да го види, тя се нуждаеше от малко стабилизиране. Така бе най-добре за нея.

И за всички останали.

[9](#) Американска марка сладолед. – Бел. прев.

Асейл уби четвъртия човек миг след като пречука третия.

И Скрайб Върджин да му е на помощ, ръката го сърбеше да стори същото и с последния от тримата, пристигнали на пожар. Искаше да изстреля куршум в корема му и да го гледа как се гърчи и страда на алеята. Искаше да застане над умиращия и да вдъхне миризмата на прясна кръв и на болка. А после да рита трупа, когато всичко свърши. И може би да го подпали.

Само че Ерик беше прав. Кого щеше да разпитва тогава?

– Задръж го – нареди той, кимвайки към последния от хората.

Братът на Ерик се подчини на драго сърце – приближи се, обви ръка около дебелия врат на мъжа и с едно рязко дръпване го преви назад.

Асейл се приближи до своята плячка, вдъхвайки голяма глътка дим, така че да я изпусне право в лицето на бодигарда.

– Нуждая се от достъп до гаража. – Той посочи пристройката, като си мислеше, че може би я държат вътре. – И ти ще ми го осигуриш – или като ми дадеш ключа, или като помощникът ми разбие вратата с главата ти.

– Нищо не знам! Шибано копеле! Да ти го начукам!

Или нещо такова. Думите бяха задавени. Ама че груб език. Разбира се, като се имаше предвид, че челото на този тип едва ли бе и два пръста широко, определено не блестеше с кой знае какъв интелект.

Лесно бе да не обръща внимание на празните му приказки.

– И така, с ключ ли ще отворим вратата на гаража, с дистанционно или с някоя част от анатомията ти?

– Нищо не знам!

Е, Асейл знаеше какво да направи по този въпрос. Завъртя пурата си и за миг се загледа в оранжевата светлинка на върха ѝ. След това пристъпи напред и доближи запаленото връхче на сантиметри от бузата на мъжа. Усмихна се.

– Добре, че помощникът ми те държи толкова здраво. Едно погрешно движение и...

Той допря горящата пура в кожата на мъжа. Пронизителен писък огласи нощта, подплашвайки някакво животинче в близките храсталаци и отеквайки в ушите на Асейл, така че те писнаха.

Той отдръпна пурата.

– Е, ще опитаме ли отново? Ключ ли искаш да използваме? Или нещо друго?

Глухият отговор бе толкова неразбираем, колкото бе ясна миризмата на изгорено месо във въздуха.

– Ако обичаш, малко повече кислород – каза Асейл на братовчед си. – За да може да говори.

Братът на Ерик охлаби хватката и отговорът на мъжа изригна от устата му.

– Дистанционно. Жабката. Мястото до шофьора.

– Помогни му да го намери, моля те.

С нежността на чук към гвоздей, братът на Ерик повлече пленника си през снега, без изобщо да го е грижа за очертанията на колата. Всъщност отстрани изглеждаше така, сякаш използва тялото му, за да провери здравината на капака и калниците.

Все пак дистанционното му беше донесено и подадено с разтреперана ръка. Разбира се, Асейл бе достатъчно разумен, за да не го натисне – знаеше за скритите клопки достатъчно, за да е наясно, че е далеч по-добре някой друг да ги задейства.

– Ще ми направиш ли тази услуга?

Близнакът на Ерик блъсна мъжа към гаража, като държеше пистолета си на сантиметри от слепоочието му. Последва доста препъване и падане, но накрая бодигардът все пак успя да се доближи достатъчно. Ръцете му трепереха толкова силно, че му бяха необходими няколко опита, преди да натисне правилния бутон, и не след дълго две от четирите врати започнаха да се вдигат.

Фаровете на седана осветиха вътрешността му, разкривайки...

Нищо. Само едно бентли от едната страна и ролс-ройс от другата.

Асейл изруга и се приближи. Несъмнено беше задействана някаква безшумна аларма, но той не се тревожеше особено. Първия отряд вече беше пристигнал. Щеше да мине известно време, преди да се появи подкрепление.

Постройката беше на два етажа и ако се съдеше по топлоизолиращите прозорци и исторически неточните пропорции, трябва да беше издигната този век. Асейл пристъпи в нишата вляво и изобщо не се учуди, че всичко бе безупречно: циментовият под беше боядисан в бледосиво, стените бяха съвършено гладки и бели като хартия. Тук нямаше никакви градинарски инструменти, никакви косачки, лопати или гребла. Несъмнено за тази цел имаше прислуга и едва ли можеше да се очаква човек да държи подобни мръсни, миризливи принадлежности в близост до прескъпите си коли.

С бърза крачка Асейл излезе от обръча директна светлина, а тропотът на ботушите му отекваше наоколо. Не се виждаше по-ниско ниво, а на втория етаж имаше само неголямо помещение, където се съхраняваха гуми за другите сезони, покривала за коли и други автомобилни пособия.

Асейл се върна на приземното ниво и излезе навън. Докато се приближаваше към бодигарда, почувства, че кучешките му зъби се удължават; ръцете му трепереха, умът му бръмчеше по начин, който му напомняше коли, летящи по магистралата.

– Къде е тя?

– Къде... е... кой?

– Дай ми ножа си, Ерик. – Братовчед му извади острие, дълго близо двацет сантиметра, а Асейл прибра пистолета в кобура си. – Благодаря ти.

Пое даденото му назаем оръжие и опря върха му в гърлото на мъжа, толкова близо, че долавяше миризмата на потта от ужас, която струеше от порите, и усещаше топлината на дъха, излизащ от отворената уста.

Очевидно не задаваше правилния въпрос.

– Къде Бенлоис нарежда да бъдат отведени пленниците му? – И преди мъжът да успее да отговори, добави: – Съветвам те да бъдеш крайно внимателен с отговора си. Опитай ли да скриеш истината, ще го разбере. Лъжите си имат своя специфична воня.

Мъжът шареше трескаво с очи наоколо, сякаш се опитваше да прецени шансовете си за оцеляване.

– Не знам не знам не...

Асейл натисна ножа, докато върхът не разкъса кожата; около острието бликна кръв.

– Това не е правилният отговор, приятелю. И така, кажи ми къде води хората?

– Не знам! Кълна се! Кълна се!

Продължи така известно време... за съжаление, без помен от мирис на лъжа.

– По дяволите! – промърмори Асейл и с едно светкавично движение заглуши празните дрънканици.

Петият безполезен човек се свлече на земята.

Асейл се завъртя и впери яростен поглед в къщата. На фона на комините и ъглите на покрива, покрай скелетите на дърветата в далечния ѝ край...

В източното небе се бе появило меко сияние. Злокобен предвестник.

– Трябва да вървим – обади се тихо Ерик. – А с падането на нощта отново ще възобновим издирването на твоята жена.

Асейл не си даде труда да поправи избора му на думи. Вниманието му беше погълнато от факта, че треперенето, започнало от ръцете му, бе плъзнало нагоре, бурно, разпростряло се из плътта му, дори мускулите на бедрата му потръпваха.

Отне му един миг, докато схване каква е причината, а когато го стори, почти цялото му същество се разбунтува срещу отговора. Ала истината бе... че за първи път в живота си на възрастен той се страхуваше.

* * *

– Къде, по дяволите, е това място? В шибаната Канада?

Зад волана на форда „Краун Викториа“, на Ту Тоун му идеше да си тегли куршума от цялото това мърморене. Петчасовото шофиране посред нощ и така бе достатъчно гадно, а и това човекоподобно до него... Ако искаше да направи услуга на света, щеше да насочи пистолета към него, не към себе си.

Какво удовлетворение би изпитал, ако можеше да му свети маслото, но в организацията постът супервайзър си имаше строго определени права, а саморазправата с дърдорещи копелета не бе едно тях.

– Искам да кажа, къде, по дяволите, се намираме?

Ту Тоун стисна зъби.

– Почти стигнахме.

Сякаш кучият му син беше петгодишно хлапе, което нямаше търпение да пристигне в къщата на баба си. Исусе!

Докато седанът навлизаше все по-навътре в шибаната пустош, фаровете му осветяваха пътя непосредствено пред тях, извличайки от мрака редици борове и две платна, които обикаляха около подножието на планина. Скоро обаче щеше да съмне – небето на изток бе започнало да придобива прасковен оттенък.

Страхотна новина. Не след дълго най-сетне щяха да отбият от пътя, да се оправят със стоката и най-после да си починат.

Присвил очи, той се приведе над волана. Имаше чувството, че приближават отбивката... След двестатина метра от дясната им страна изникна необозначен черен път. Нямаше смисъл да дава мигач, нито пък да намалява. Ту Тоун завъртя рязко волана и товарът в багажника изтрополя.

И да беше заспала, сега вече беше будна.

Изкачването беше стръмно и колата се движеше по-тежко – декември толкова на север означаваше, че вече е навалял цял куп сняг.

Беше идвал тук само веднъж, и тогава – по същата причина като сега. Шефът не беше някой, когото би искал да разгневиш; сториш ли го, неизменно ще бъдеш отвлечен и доведен тук, където никой никога нямаше да те намери.

Нямаше представа какво беше провинението на тази жена, но това не беше негов проблем. Неговата работа бе да се добере до нея, да я отвлече и да я държи до получаване на по-нататъшни инструкции.

И все пак не можеше да не се зачуди. Последният задник, когото бе доставил в скривалището, беше присвоил петстотин хиляди долара и дванайсет килограма кокаин. Какъв ли номер беше извъртяла тя? И мамка му, Ту Тоун определено се надяваше, че няма да му се наложи да остане тук толкова дълго, колкото миналия път. А и благодарение на предишната задача беше получил и контузия на рамото.

Шефът не обичаше лично да извършва изтезанията. Предпочиташе да гледа. А и не беше, като на Ту Тоун да му се полагаше компенсация заради нещата, които беше направил на онзи тип.

Ала все тая. Той нямаше нищо против тази част от работата. Не беше като някои, които страшно си падаха по нея; не беше и като шефа, който пък изобщо не искаше да си цапа ръцете. Не, той беше по средата между двете крайности – нямаше нищо против да се погрижи, стига да му платяха добре.

– Колко още...

– Четвърт миля.

– Тук е адски студено.

Мъртъв ще ти е още по-студено, копеле.

Шефът беше наел този задник преди около шест месеца и Ту Тоун на два пъти бе работил заедно с него. Все се надяваше, че тъпото лайно ще го „уволнят“ по добрия

стар начин, ала засега си оставаше с надеждата. Копелето сякаш беше създадено само за да се понесе по водите на река Хъдсън като подпухнал труп. Или пък да се озове в някоя дупка. И като стана дума за дупки – не се ли казваше Фил? Като онзи състезател по голф?

Страхотна идея.

След един последен завой пред тях изникна невзрачната им крайна цел: едноетажната „ловджийска хижа“ прекрасно се сливаше с пейзажа, почти невидима сред покритите със сняг храсталаци и клоните на вечнозелените дървета. Всъщност тя нарочно бе построена така, че отвън да прилича на порутена съборетина. Отвътре обаче беше същинска крепост, криеща цял куп мрачни тайни.

И онова, което лежеше в багажника, щеше да стане част от списъка с тези тайни.

Ту Тоун никога досега не бе чувал тук да са водили жена. Чудеше се дали е секси? Нямахше как да го прецени, докато я изнасяха от къщата. Може пък да се позабавлява, докато чака да мине времето.

– Какво, по дяволите, е това място? Прилича на шибан кенеф. Има ли отопление?

Ту Тоун притвори очи и прекара през ума си цял куп фантазии, които до една включваха проливане на кръв. След това слезе от колата и се протегна, за да прогони схващането. Човече, трябваше да се изпикае.

Тръгна към вратата, подхвърляйки в движение:

– Извади товара от багажника.

Нямаше защо да се тревожи за ключове. Влизаше се с пръстови отпечатащи.

Докато отиваше към къщата, трябваше да използва фенерче, за да намери привидно порутения вход. Намираше се на около половината разстояние от целта, когато се обърна и извика, тласкан от някакъв инстинкт:

– Внимавай, като отваряш!

– Аха. Все тая. – Фил отиде до багажника. – Да не мислиш, че може да ми направи нещо?

Ту Тоун поклати глава и измърмори:

– С малко повече късмет...

В мига, в който ключалката на багажника щракна, всичко изригна. Пленницата им изскочи оттам, сякаш беше на пружина... и беше намерила оръжие. Червеното сияние на сигнална ракета разцепи мрака, осветявайки страховития удар, с който тя заби пламналия връх на ракетата в лицето на шибания партньор на Ту Тоун...

Ревът на болка, изтръгнал се от Фил, подплаши сова с размерите на десетгодишно дете от короната на едно дърво точно до Ту Тоун и той бе принуден да се хвърли на земята, ако не искаше да изгуби собствената си глава.

Ала после отново скочи на крака.

Жената се втурна да бяга с всички сили, доказвайки (сякаш вече не го бе направила със сигналната ракета!), че за разлика от Фил, изобщо не е тъпа.

– Мамка му! – Ту Тоун се хвърли след нея, следвайки звуците на трошене и късане, докато тя навлизаше все по-навътре между дърветата. Той премести фенерчето в

лявата ръка и извади пистолета си.

Нещата изобщо не трябваше да се развият по този начин. Ни най-малко.

Кучката беше адски бърза и докато се препъваше след нея, Ту Тоун си даде сметка, че ще го надбяга. А последното, което би искал да направи, бе да позвъни на шефа, за да му каже: „Здрасти. Взех, че изгубих малката ти играчка“.

Като нищо той щеше да се окаже следващият, отведен в „хижата“.

Единственият му шанс беше да стреля.

Спря рязко, хлъзгайки се в снега, подпря се на една бреза, вдигна пистолета си и натисна спусъка. Изстрели отекнаха в ранното утро. Разнесе се пронизителна ругатня и шумът от тичащи стъпки спря, отстъпвайки място на шумолене, сякаш тя се гърчеше на земята.

– Страхотно, няма що! – Задъхвайки се, Ту Тоун хукна натам.

Ако раната е смъртоносна, той щеше да е прецакан почти толкова, колкото и ако беше избягала.

Лъчът на фенерчето обхождаше местността, докато се приближаваше, осветявайки дънери и клони, храсталаци, земята, покрита със сняг. А след това и нея – паднала по очи наред опадалите иглички, притиснала едното си коляно към гърдите. Само че Ту Тоун нямаше да се хване на този номер. Един господ знае какво още можеше да му сервира.

– Ставай или ще стрелям. – Той пъкна нов пълнител в пистолета. – Ставай, мамка му!

Станове. Търкаляне по земята.

Ту Тоун дръпна спуска и в пръстта до главата ѝ се заби един куршум.

– Ставай или следващият ще бъде в черепа ти.

Жената се оттласна от земята. По черните дрехи и якето ѝ беше полепнала пръст, тъмната ѝ коса стърчеше. Ту Тоун изобщо не си даде труда да прецени доколко става за чукане според неговите критерии. Сега първият и най-важен приоритет бе да я затвори на сигурно в къщата.

– Горе ръцете – нареди той, прицелвайки се в средата на гърдите ѝ. – Тръгвай напред.

Куцаше лошо и докато вървеше зад нея, той усети мирис на кръв. Дотук беше със спринтирането.

Отне им четири пъти по-дълго време, за да се върнат при колата. Фил все още лежеше на земята и не помръдваше. От отворената му уста обаче излизаше дъх; тихите хрипящи звуци говореха, че болката е неимоверна.

Докато минаваха покрай него, Ту Тоун го погледна. Мамка му – изгаряния от трета степен по цялото лице; едното око си беше заминало окончателно. Обаче копелето вероятно щеше да оцелее. Нали така?

Страхотно, няма що. С това обаче щеше да се занимае по-късно.

Когато двамата с жената стигнаха до вратата, Ту Тоун знаеше, че трябва да си върне контрола над ситуацията. Сграбчи я за тила с едно бързо движение и я блъсна

с главата напред в дебелия греди.

Жената рухна и този път бе сигурен, че скоро няма да дойде на себе си. Ала въпреки това остави тялото ѝ да потръпва известно време на земята, преди да прибере пистолета си, да допре палец в четеца на пръстови отпечатащи и да си отвори.

Щракна осветлението и като я улови под мишниците, я изтегли вътре. След това заключи вратата, издърпа я по цимента до стълбището и я свали в мазето.

На долното ниво имаше три килии, досущ като по филмите – с железни решетки, циментов под и нарове от неръждаема стомана. Тоалетните работеха – не за удобство на затворниците, а заради чувствителния нос на шефа. Прозорци нямаше.

Ту Тоун си отдъхна едва след като я затвори в първата килия и заключи вратата.

Преди да се качи на горния етаж, за да докладва в главната квартира, че обектът е заловен, да покрие форда с камуфлажен брезент и да се оправи с Фил, той влезе в съседната килия и пика поне час и половина, както му се стори. Когато си вдигна ципа и излезе от килията, погледът му се спря върху изпоцапаната стена срещу него.

Оковите, които висяха от две железни вериги, скоро отново щяха да влязат в действие.

Като се оставеха усложненията с Фил настрана, на Ту Тоун почти му беше жал за кучката.

По-късно същата сутрин един ъперкът се стрелна към Рот отляво и въпреки че изсвистя, докато профучаваше във въздуха, той не можа да реагира навреме – кокалчетата се стовариха право в челюстта му, така че главата му дрънна и отхвъркна настрани, а от устата му политнаха пръски кръв.

Усещането беше страхотно.

След поредната кошмарна сесия по царуване (между седем и десет часа от живота му – изгубени безвъзвратно) той бе отишъл в личните си покои.

Бет спеше непробудно.

След като се взира в тавана цял час, Рот звънна на Пейн и ѝ каза, че ще я чака в тренировъчната зала.

Както Рейдж казваше, секс или битка за сваляне на напрежението. Сексът отпаднаше, така че...

Впрягайки енергията от удара, Рот последва инерцията и я пренасочи в ритник, от който противницата му загуби равновесие и политна на една страна. Ала не се сгромоляса на тепиха. Не, тя се приземи леко и бързо като котка и Рот разбра, че има планове за него.

Движението на въздуха, миризмата ѝ и звукът от стъпките на босите ѝ крака – всичко това му казваше, че е прилекнала и се кани да се приближи към него. Той се стегна и отпусна тежестта на тялото си в бедрата, наслаждавайки се на усещането от обтегнатите мускули, поели сигурно тежестта на сто и двацет килограмовото му тяло. Долепи лакти до себе си, изчака тя да се приближи и замахна право напред. Със светкавичните си рефлексии и преимуществото на зрението, сестрата на Ви избегна юмрука му и го стисна през кръста.

Пейн не удряше като момиче, независимо дали използваше юмруци, крака или цялото си тяло. Беше по-скоро като да те блъсне джип и колкото и топките на Рот да искаха да бъде другояче, ударът ѝ попадна право в целта.

Той изруга и се просна по гръб на тепиха като някой женчо. Не че щеше да остане дълго така.

Което се оказа проблем.

Докато се сгромолясваше, си припомни как бе паднал от леглото в апартамента... и това начаса отприщи истинска агресия – само за миг вече не ставаше дума за тренировки, поддържане на формата или упражнение. Воинският инстинкт беше отключен между него и спаринг-партньорката му.

С ръмжене, отекнало из цялата зала, той я стисна с желязна хватка над лактите, оттласна я от себе си и я повали по лице на тепиха.

Пейн беше силна жена, с железни мускули и смъртоносна, ала не можеше да се мери с мощта и размерите му... особено когато той я възседна и обви ръка около шията ѝ. Стиснал гърлото ѝ в сгвката на лакътя си, Рот склучи свободната си ръка около силната си китка и увеличи натиска.

Лесъри. Врагове. Трагичната смърт, променила хода на живота му... и този на други. Отчуждеността, появила се между него и неговата шелан. Сексуална неудовлетвореност. Подозрение. Бет криеше нещо от него.

Хронично раздразнение, което бързо се превръщаше в безпокойство и никога не го напускаше.

Страх. Непризнат, погребан дълбоко и отровен.

Самоомраза.

На черния фон на слепотата му всичко изведнъж побеля, надви го ярост, която нямаше къде да се излее. Резултатът бе прилив на далеч по-страховита сила, отколкото мускулите и костите му притежаваха. Пейн заби нокти в ръката му, борейки се, все едно е в плен на предсмъртен гърч, ала Рот не усещаше нищо.

Искаше да убива. И щеше да го...

– Рот!

Също както съпротивата на Пейн, който и да викаше името му, за него беше без значение. Той бе стъпил здраво на пътя към убийството, всякаква представа какво се случва около него бе изгубена в...

Някой се приближи и го задърпа, виковете ставаха все по-силни.

Под него Пейн бе започнала да се предава, съпротивата бавно напускаше тялото ѝ, тази вечна неподвижност – именно онова, за което жадуваше яростта в гърдите му. Още мъничко, само толкова бе необходимо. Още малко натиск. Още...

Силен, ритмичен звук се разнесе точно пред лицето му. Отново и отново, и отново, като барабан, биещ на съвършено еднакви интервали. Единственото, което се промени, беше звукът от ударите му. Той се усилваше.

Или пък постепенно проникваше през мъглата на яростта му.

Рот се намръщи. Вдигна глава и за миг престана да стиска така силно.

Джордж.

Обичният му кротък голдън ретривър бе заврял муцуна на сантиметри от лицето му и лаеше пронизително, сякаш настояваше Рот да престане с това. Незабавно!

Рот изведнъж си даде сметка какво прави.

Какво, по дяволите, му ставаше?

Охлаби хватката си, но не можа да се отдръпне сам – този, който го дърпаше за раменете, се възползва, за да го отскубне от Пейн.

Той се приземи по гръб на тепиха; задавените хрипове и тежкото дишане на противницата му се смесваха с ругатните на този, който се беше присъединил към тях... както и с тихо скимтене.

– Какво си мислеше, по дяволите! – Сега някой друг се завря в лицето му. – Замалко да я убиеш!

Рот стисна главата си с ръце, обля го студена пот.

– Не знаех... – чу се да казва. – Нямах представа...

– Даваш ли си сметка, че изобщо не можеше да диша?! – Беше доктор Джейн. Разбира се... тя бе в клиниката си и трябва да е чула лая или...

Ай Ем беше с нея. Рот го усещаше, въпреки че както обикновено сянката не говореше много.

– Съжалявам... Пейн... съжалявам.

Мили боже, какво беше направил? Ненавиждаше насилието над жени. Проблемът бе, че когато тренираше с Пейн, не мислеше за нея като за жена. Тя беше опонент ни повече, ни по-малко, а и той бе получил предостатъчно синини и една-две строшени кости като доказателство, че в двубоите им и двамата са еднакво безпощадни.

– Мамка му, Пейн... – Рот протегна ръце в празния въздух; все още усещаше миризмата на страха ѝ, както и онази, която придружаваше надвиснала смърт. – Пейн...

– Няма нищо – дрезгаво отвърна тя. – Честно.

Доктор Джейн заниза цял куп ругатни.

– Това е между него и мен – отсече Пейн. – Не те...

Нов пристъп на кашлица не ѝ позволи да довърши и доктор Джейн се сопна:

– Когато той едва не те удуши, определено ме засяга!

– Нямах да ме остави да...

– Затова ли беше започнала да посиняваш?

– Не бях...

– Ръката му кърви върху тепиха. Да не искаш да ми кажеш, че не е от твоите нокти?

Пейн си пое рязко дъх.

– Това е битка, не детска игра.

Доктор Джейн понижи глас:

– Брат ти има ли представа колко далеч стига това?

Към всеобщите ругатни се присъединиха и тези на Рот, а Пейн изръмжа:

– Няма да кажеш на Вишъс...

– Посочи ми една основателна причина да не го сторя и ще си помисля. В противен случай никой няма право да ми нарежда какво мога и какво не мога да кажа на собствения ми съпруг. Нито ти, нито той...

Рот бе сигурен, че при последната дума доктор Джейн го бе изгледала свирепо.

– ...и определено никога, когато става дума за безопасността на член от семейството му.

В последвалото мълчание ясно се долавяше нарастваща агресия. А после Пейн излая:

– Колко пъти си намествала костите на краля? Колко пъти си шила раните му? Миналата седмица мислеше, че съм му изкълчила рамото... и нито веднъж не сметна

за необходимо да изтичаш при неговата шелан и да ѝ докладваш. Нали? Нали?

– Това е различно.

– Защото съм жена? Извинявай, имаш ли нещо против да ме гледаш в очите, когато ми излизаш с подобни двойни стандарти, доктор Джейн?

Исусе, настроението му като че ли беше заразило и тях двете. Но разбира се, именно неговите действия бяха причината за всичко това. Мамка му...

Рот разтърка лице, слушайки ги как си разменят реплики.

– Права е.

Това накара и двете да млъкнат.

– Нямахте да спра. – Изправи се на крака. – Така че ще кажа на Ви и никога вече няма да го правим.

– Да не си посмял – успя да изплюе Пейн, преди да бъде прекъсната от нов пристъп на кашлица. В мига, в който се съвзе, опита отново: – Да не си посмял да ме унижаваш така. Бия се с теб, за да поддържам собствените си умения. Ако си се възползвал от някоя слабост, вината е моя, не твоя.

– Значи, смяташ, че просто бях особено суров? – мрачно попита Рот.

– Разбира се. А и аз все още не бях дала знак, че се предавам.

– Вярваш ли и за секунда, че това би променило нещо?

Прилив на страх промени молекулите около сестрата на Ви.

– Ето защо никога вече няма да го повторим. – Той се обърна към доктор Джейн. – Ала и тя е права. Това не ти влиза в работата, така че не се бъркай.

– Как ли пък...

– Не е молба, Джейн. А заповед. Ще се видя с Ви веднага щом взема душ.

– Знаеш ли, че понякога можеш да бъдеш истински задник, Ваше Величество?

– И убиец. Не го забравяй.

Рот се отправи към вратата, без да си дава труда да хване каишката на Джордж. Когато се отклонеше от правилната посока, кучето го поправяше, като заставаше пред него и го насочваше към изхода.

– Съблекалните – изръмжа той, когато поеха по циментовия коридор.

Джордж, който познаваше или думата, или следтренировъчния ритуал, му помогна да се оправи по коридора, а лапите му тупкаха по голия под. Слава богу, че по това време тренировъчният център беше съвсем пуст. Последното, от което се нуждаеше, бе да срещне някого. Ала братята спяха и обширният подземен комплекс беше празен – залата за тренировки, стрелбището, класните стаи, плувният басейн с олимпийски размери, офисът, откъдето се ръководеше всичко, както и операционните зали и болничните стаи.

Макар че Пейн замалко щеше да бъде настанена в една от тях като пациент.

Мамка му.

Ръката, която Рот прокарваше по стената, напипа една врата и той спря.

– Искаш ли да изчакаш тук? – попита той Джордж.

Ако се съдеше по дрънченето на нашийника и тупането по пода, кучето явно реши да остане навън, както правеше обикновено – с тази негова дълга козина, определено не си падаше по горещите влажни помещения.

Рот пристъпи в съблекалните. Благодарение на акустиката и плочките не беше трудно да се ориентира с помощта на слуха си... и на навика. Пък и му беше по-лесно да се оправя сам на места, където бе прекарал много време, докато все още имаше някакво зрение.

Мамка му. Ами ако кучето не го беше спряло преди малко?

Облегна се тежко на влажната стена и отпусна глава. Исусе Христе. Разтърка лице и пред очите му се заредиха картини от онова, което би могло да се случи.

Стонът, надигнал се в гърлото му, отекна като корабна сирена. Сестрата на неговия брат. Воин, когото той уважаваше. Съсипана.

Задължен беше на кучето си. Както винаги.

Рот смъкна потника си, подгизнал от пот, и го пусна на пода, след което събу и спортните си шорти. Прокарвайки ръка по стената, той пое напред – разбра, че е достигнал помещението с душовете, по наклона на пода. Когато откри редицата с кранчетата за водата, под босите си крака усещаше гладките кръгли отвори на канала. Завъртя едно от кранчетата и след миг силна студена струя го блъсна право в лицето.

Господи, онзи пристъп на гняв! Взривоопасно усещане, което помнеше отпреди... и което изобщо не искаше обратно в живота си. Именно този адски пламък го бе поддържал през годините между убийството на родителите му и деня, в който Бет се появи в живота му. Мислеше, че винаги се е отървал от него.

– По дяволите!

Затвори очи, подпря длани от двете страни на душа и остави мускулите на ръцете му да понесат тежестта на тялото му. От гадното настроение имаше чувството, че на главата си има перки на хеликоптер, които всеки миг ще отсекаат черепа от останалата част на тялото му.

Проклятие.

Никога досега не бе мислил за това, ала за онези, които бяха с всичкия си, „лудостта“ бе теоретично понятие; обида, която да лепнеш на някого, когото не уважаваш; описание на неподходящо държание.

Застанал под душа, Рот си даде сметка, че истинската лудост няма нищо общо с това, хормоните ти да се поразвихрят, преди да ти дойде, да ти падне кръвната захар или да се напиеш до забрава и да обърнеш някоя хотелска стая с краката нагоре, преди да се отрежеш. Не беше да караш като луд, да обереш банка или да си изкараш яда на някой неодушевен предмет.

Не, истинската лудост бе светът да се отдръпне от теб; беше все едно някой да манипулира сетивата и съзнанието ти като с видеокамера – изведнъж образът на онова, което става вътре в теб, се увеличава многократно и всичко друго – онзи, когото обичаш, работата, приятелите, здравето ти – не просто се отдалечават, а

престават да съществуват.

А най-страшно бе, когато с единия крак се озовеш стъпил в реалността, а с другия – в това лично твое чистилище... и усещаш как реалността постепенно ти се изплъзва...

Изневиделица равновесието му отиде по дяволите, светът се наклони дотам, че той не бе сигурен дали бе паднал назад, или не. Ала след това усети острие под брадичката си и осъзна, че някой го беше сграбчил за косата.

– В този миг – изсъска глас в ухото му – знаем две неща. Ала само едно от тях може да промени всичко.

Тази мигрена беше от тежките.

Когато Ай Ем откряна вратата на стаята на брат си, въздухът бе така пропит със страданието на горкото копеле, че му беше трудно да диша... и дори да вижда добре.

Но разбира се, вътре, така или иначе, цареше мрак.

– Трез?

Стонът, долетял в отговор, бе нещо средно между ранено животно и гърло, раздрано от повръщане. Ай Ем вдигна ръка, така че светлината, струяща зад него, огря китката му, и изруга. Досега брат му би трябвало да е започнал да се съвзема, а тялото му да си е пробило път със зъби и нокти навън от ямата на болката, която го беше погълнала.

Ала очевидно не беше така.

– Искаш ли да хапнеш нещо?

Смънкване, смънкване, стон, смънкване?

– Добре, сигурен съм, че им се намира.

Смънкване, стон, стон. Мърморене, мърморене.

– Аха, от него също. Искаш ли бисквити?

Сссссссстон.

– Ясно.

Ай Ем затвори вратата и се върна при стълбището, което отвеждаше до разклонението между коридора със статуите и фойето на втория етаж. Също като останалата част от къщата, наоколо бе тихо като в гробница, но когато заслиза по голямото стълбище, до носа му достигнаха далечните ухания на Първото хранене, което се приготвяше в кухненското крило.

Колкото повече се приближаваше до „щаба“ на догените, толкова по-силно се обаждаше стомахът му. И нищо чудно. След като приключи с готвенето, бе отишъл да нагледа брат си, след което прекара часове в тренировъчната зала.

Където бе видял много повече от някакви си щанги.

Последното, което беше очаквал, бе да се мъчи да отскубне краля от онази жена воин. Тъкмо привършваше тренировката си, когато чу някой да крещи, и отиде да провери какво става... при което завари краля да души онази жена.

Излишно бе да се казва, че Ай Ем се бе изпълнил с новопоявил се респект към слепия вампир. В живота му като възрастен не бяха много нещата, които не бе успял да отмести. Беше сменил автомобилна гума, използвайки ръцете си като лост. Разнасял бе из кухнята контейнери със сос с размерите на перални машини. По дяволите, веднъж дори бе преместил на ръце истинска перална машина, както и

Честно. Това беше самата истина.

Котаракът упорито го побутваше с лапичка. По ризата.

– О, по дяволите. – Ай Ем се предаде и почеса черното коремче. – И не, не се нуждая от нищо.

Мъркането стана толкова силно, че той трябваше да се приведе към иконома.

– Какво каза?

– С радост ще ви услужа с каквото поискате.

– Да. Знам. Но за брат ми се грижа само аз. Никой друг. Ясен ли съм?

Котаракът отърка глава в гърдите на Ай Ем и се протегна, наслаждавайки се на почесването му. Господи, беше ужасно... особено когато сбръчканото лице на иконома съвсем посърна.

– Мамка му. Фриц...

– Той болен ли е?

При звука на женския глас Ай Ем затвори очи за миг. Страхотно. Нов участник в представлението.

– Добре е – отвърна, без да поглежда към Избраницата Селена.

След това ги остави да му дишат прахта и се отправи към килера с нахалния котарак в ръце...

Отлично. И как точно щеше да свали от лавиците продуктите, необходими за периода на възстановяване на брат му, когато ръцете му бяха пълни с... Как му беше името? Все тая. Проклет котарак.

Ай Ем надникна в големите доволни очи и сви устни, докато го почесваше под муцунката. Зад ухото.

– Добре, стига толкова. – Заигра се с една от лапичките. – Сега ще те пусна.

Връщайки си контрола над ситуацията, той се наведе, за да остави животното... Неизвестно как, то се вкопчи в пуловера му и увисна като вратовръзка.

– Майтапиш ли ме!

Още мъркане. Примигване на две лъскави очи насреща му. Изражение на пълно самообладание, което според Ай Ем означаваше, че ще стане както иска котаракът... и никой друг.

– Дали не бих могла да услужа с нещо? – нежно попита Селена.

Ай Ем преглътна надигналата се ругатня и погледна свирепо животното. А после – Селена. Ала освен ако не си съблечеше пуловера, котаракът оставаше с него.

– Трябват ми от онези бисквити там горе. – Избраницата се протегна и свали посоченото лакомство. – Както и от онзи тортиля чипс.

– Обикновен или с вкус на лайм?

– Обикновен. – Ай Ем се предаде и отново се зае да гали Проклетия и котаракът начаса се отпусна блажено в ръцете му. – Както и един кейк от ей тези. Освен това ще му занесем три студени кѝли, две големи бутилки изворна вода, стайна температура.

След някое от главоболията си Трез се нуждаеше от течности, глюкоза и кофеин. Логично беше. Дванайсет часа без да сложиш нищичко в уста, определено не беше добра идея. Да не говорим, когато през цялото това време се опитваш да си повърнеш червата.

Пет минути по-късно Ай Ем, Избраницата и Проклетия котарак поеха към третия етаж. Ай Ем дори успя да помогне малко, като пъкна дългите бутилки с вода под мишниците си. А пък Фриц им даде една от онези екологични торбички, в която да сложат останалото.

Исусе, безкрайно би предпочел да го прави сам.

– Той много те харесва – отбеляза Избраницата, докато се качваха по стълбите.

– Той ми е брат. Няма особен избор.

– О, не... имах предвид котарака. Бу те обожава.

– Чувството не е взаимно.

Когато стигнаха до вратата, Ай Ем най-сериозно възнамеряваше да сервира на Избраницата едно „аз ще поема оттук“... само че Проклетия все още нямаше намерение да ходи никъде.

И ето как Избраницата Селена се озова в спалнята на Трез. Кое то бе последното, от което ситуацията се нуждаеше.

Благодаря ти, котарако.

През зейналата врата нахлу светлина... и падна право върху Трез в мига, в който той рязко се изправи. Явно беше доловил миризмата на Избраницата.

О, за бога.

А и как така копелето не изглеждаше зле? След начина, по който беше прекарал последните часове, би трябвало да прилича на погрестоял на слънцето труп.

– Къде да оставя всичко това? – попита Селена единия или и двама им.

– Върху писалището – промърмори Ай Ем. То бе най-далечната точка от леглото...

– Остави ни – изръмжа пациентът.

Слава богу! Трез най-сетне бе получил миг на просветление. Избраницата можеше да върви да си върши работата, а той и брат му щяха да продължат с...

Ай Ем си даде сметка, че никой не помръдва. Трез обаче седеше, изпънат като струна в леглото, а Избраницата се беше заковала на място, като сърна, замръзнала наред шосето в светлината на фарове. И двамата гледаха към него.

– Какво? – А после изведнъж го озари прозрение и той присви очи срещу брат си. – Ти сериозно ли?

– Остави ни – повтори копелето.

Проклетият котарак в ръцете на Ай Ем спря да мърка, сякаш и той усещаше гадните атмосфера и вибрации, появили се в стаята. Работата обаче бе там, че с тъпотията излизане наглава няма, а Ай Ем вече нямаше желание дори да опитва.

– Бъди внимателна – каза той тихо на Избраницата и си изнесе задника оттам, вземайки със себе си и Проклетия.

Без съмнение, така беше най-добре. Искаше му се да отиде при Рот и да натопи брат си, а от това нямаше да излезе нищо хубаво.

Отиде до стълбището и се върна по стъпките си, почесвайки разсеяно котарака под брадичката. Когато отново се озова в кухнята, която сега бе пълна с прислуга, застъпила на смяна, настъпи моментът да се раздели със своята сянка.

– Фриц.

Икономът начаса остави платото със сурови зеленчуци, което приготвяше, и дотича.

– Да, господарю. Само кажете с какво мога да ви помогна.

– Вземи това. – Ай Ем отскубна котарака от себе си, издърпвайки ноктите му от пуловера си. – И прави с него каквото искаш.

Докато се отдалечаваше, му се прииска да се обърне и да се увери, че Проклетия е добре. Но защо, по дяволите, да го прави? Трябваше да отиде в ресторанта и да нагледа персонала. Обикновено наминаваше в ранния следобед, но днес, с мигрената на брат му, нищо не беше „обикновено“. Всеки път, когато брат му получише един от пристъпите си, главоболие получаваше и Ай Ем. Ала сега, когато Трез се възстановяваше и несъмнено вече работеше върху Избраницата, беше време Ай Ем да се върне към задълженията си.

Ако не за друго, то за да не откачи.

Исусе Христе, Трез щеше да чука онази жена и един бог знае как щеше да свърши всичко това.

– Фриц? – провикна се той през рамо, когато стигна до вратата.

– Да, господарю? – издигна се гласът на догена над шумовете от приготовленията за Първото хранене.

– Тук никога няма морска храна. Защо?

– Кралят не обича нищо, което плува.

– Разрешава ли я изобщо в къщата?

– О, да, господарю. Просто не на неговата трапеза и определено не в неговата чиния.

Ай Ем се загледа във вратата пред себе си.

– Искам да ми намериш прясна съомга и да я задушиш. Тази вечер.

– Но разбира се. Ще ви я приготвя преди Първото хранене...

– Не е за мен. Аз мразя риба. За Проклетия котарак е. Искам да му бъде поднасяна редовно. – Той бутна вратата. – И пресни зеленчуци. Каква котешка храна му давате?

– Само най-добрата. „Научната диета на Хил“.

– Открий какво се съдържа в нея и след това искам всичко да бъде приготвяно на ръка. Отсега нататък няма да бъде хранен от пакети.

Одобрение разцъфна в гласа на стария доген:

– Сигурен съм, че господарят Бу ще оцени специалния ви интерес.

– Изобщо не се интересувам от тази космата топка.

Раздразнен до краен предел на себе си и на всички други на планетата, Ай Ем се изнесе не само от кухнята, но и от имението. Тъкмо навреме. Слънцето бе залязло и светлината се отцеждаше от небето.

Той обичаше нощта и сега спря и вдъхна дълбоко, така че синусите му запяха от студения зимен въздух. Ако беше свободен, ако не беше прикован към брат си и пленничеството, на което родителите им бяха обрекли Трез, щеше да си избере толкова различно съществуване. Щеше да отиде някъде на запад и да заживее във ферма, далеч от всички.

Не беше само това, че по природа обичаше усамотението. Не откриваше никаква стойност там, където мнозина други го правеха. Според него светът не се нуждаеше от нов модел айфон, по-бърз интернет или двацет и седем разновидности на риалити формата „Истински съпруги“. Кой, по дяволите, го беше грижа дали съседът му има по-голяма къща/кола/лодка/каравана/косачка? Защо трябва да ти е гадно, че някой има по-хубав часовник/пръстен/мобилен/телевизор/лотариен билет? А за маратонките най-добре изобщо да не говорим. Всичко по последен писък на модата. Реклами за грим, личните драми на кинозвездите, вманиачени домакини, които пазаруваха до припадък по интернет, плиткоумни човешки търтеи, които вярваха на всичко, с което проповедниците им ги тъпчеха.

И не, не бяха само хората, които се хващаха на всичко това.

Вампирите с нищо не бяха по-добри. Те просто прикриваха кравешкия си манталитет с чувството си на превъзходство над двукраките плъхове. Толкова много от тях подчиняваха истинската си същност на повелите на това, което им казваха, че трябва да искат, да се нуждаят, да търсят, да придобият.

От друга страна, ето че и той не бе успял да се разграничи от драмата на брат си, така че едва ли имаше право...

Телефонът му иззвъня и той го извади от джоба си. Знаеше кой се обажда още преди да е погледнал екрана; прие повикването и поднесе апарата до ухото си.

Мъничката част в него, която се бе събудила за живот, отново умря в гърдите му.

– Ваше Превъзходителство – поздрави той първосвещеника. – На какво дължа тази чест?

* * *

Докато крачеше напред-назад из кухнята, Асейл си погледна часовника. Обърна се пред умивалника. Върна се до бара. Пак си погледна часовника.

Ерик беше излязъл преди двацет и една – не, двацет и две минути, а пътуването, на което бе изпратен, отнемаше не повече от двацет и пет минути.

Сърцето на Асейл се блъскаше в гърдите му. Имаше план за вечерта и тази първа част беше от също толкова жизненоважно значение, колкото и последната.

Извади телефона си и набра един номер...

Двойното пиукане, което се разнесе, говореше, че в гаража влиза кола.

Асейл се втурна към преддверието, отвори подсилената врата и се опита да види

нещо през затымнените стъкла на бронирания си рейндж роувър. Дали братовчедите наистина водеха...

Правилото бе, че трябва да се изчака всичко да бъде затворено, преди слизането от което и да било превозно средство, ала нетърпението и страхът, които го измъчваха, го накараха да забрави всяка предпазливост: прекоси бързо циментовия под и стигна до джипа тъкмо когато Ерик угаси двигателя и слезе заедно с брат си.

Преди Асейл да успее да прецени израженията им или да започне да дава нареждания, задната врата бавно се отвори.

Ерик и брат му замръзнаха. Сякаш не бяха имали кой знае какъв контрол над това, което превозваха... и знаеха, че може да последва абсолютно всичко.

Възрастната човешка жена, която слезе от колата, беше висока около метър и петдесет и набита. Гъстата ѝ бяла коса беше прибрана назад, разкривайки покрито с бръчки лице; интелигентни тъмни очи проблясваха изпод тежки клепачи. Под износеното палто от черна вълна носеше безформена синя рокля на цветя, ала обувките с ниски токчета и чантата ѝ бяха лачени, сякаш бе искала да облече най-хубавото, което притежава, и това бе всичко, което бе открила в дрешника си.

Асейл се поклони.

– Бъдете добре дошли, госпожо.

Бабата на Сола притисна малката си чанта до гърдите си.

– Нещата ми. У мен са.

Португалският ѝ акцент беше силен и тя очевидно подбираше думите наум, за да преведе онова, което искаше да каже.

– Добре. – Асейл кимна на братовчедите и те начаса заобиколиха джипа и извадиха три скромни куфара. – Стаята ви е готова.

Тя кимна отсечено.

– Давай.

Ерик, който тъкмо заобикаляше колата с багажа, повдигна вежди, и с основание. Асейл никак, ама никак не обичаше да го командват.

Ала за нея щеше да направи изключение.

– Но разбира се. – Асейл отстъпи назад и отново се поклони, махвайки към вратата, през която беше дошъл.

Царствена като кралица, дребничката възрастна дама заситни през гаража към трите ниски стъпала, които въвеждаха в къщата.

Асейл избърза напред, за да ѝ отвори.

– Това е преддверието. Нека продължим напред, към кухнята.

Тръгна след нея, преглъщайки нетърпението си. Ала всъщност не бързаше за никъде. Трябваше да е сигурен, че официалната фасада на империята на Бенлоис се е изпразнила от артдилърите и офис служителите, преди да отиде там. А дотогава щеше да мине поне един час.

Той продължи обиколката на къщата.

– Там са нишата за хранене и помещението за гости. – Докато минаваше пред нея, за да я въведе в огромното отворено пространство с изглед към река Хъдсън, той видя оскъдната мебелировка с нови очи. – Не че каня гости.

В къщата нямаше нищо лично. Само „декорът“, целящ да помогне мястото да бъде продадено – безлични вази и килими, и комплекти дивани и кресла в неутрални тонове.

Същото важеше и за спалните – четири на долния етаж и една на горния.

– Кабинетът ми е ето тук...

Асейл спря. Намръщи се. Огледа се наоколо.

Върна се в кухнята, за да открие останалите.

Бабата на Сола беше пъхнала глава в хладилника като гномче, което си търсеше хладно местенце за лятото.

– Госпожо?

Тя затвори вратата на хладилника и отиде при шкафовете, които стигаха до тавана.

– Тук няма нищо. Нищичко. Какво ядете?

– Ъъъ... – Асейл се улови, че поглежда към братовчедите за помощ. – Обикновено се храним в града.

Изсумтяването, което последва, определено прозвуча като „майната му на това“, изречено на езика на възрастните дами.

– Нуждая се от суровини.

Тя се завъртя на малките си лъскави обувки и сложи ръце на кръста си.

– Кой ще ме заведе в супермаркета.

Не беше въпрос.

Под нетрепващия ѝ поглед Ерик и агресивният убиец, когото той наричаше свой брат, изглеждаха също толкова слисани, колкото и Асейл.

Беше планирал тази вечер до последния детайл и посещение на местния супермаркет определено не беше в списъка.

– Вие двамата сте прекалено кльощави – заяви тя, кимвайки по посока на близнаците. – Трябва да ядете.

Асейл се прокашля.

– Госпожо, доведохме ви тук заради собствената ви безопасност. – Нямаше да допусне Бенлоис да увеличи залога, затова се бе наложило да прибере на сигурно място потенциалните съпътстващи жертви. – Не за да ни станете готвачка.

– Вече отказахте пари. Няма остана тук безплатно. Ще си изкара прехраната. Така ще бъде.

Асейл изпусна дъха си, бавно и продължително. Сега вече знаеше откъде Сола беше наследила независимата си жилка.

– Е? – настоя тя. – Аз не шофира. Кой ще ме откара?

– Госпожо, не искате ли първо да си отдохнете...

– Тялото ще си почине, когато умре. Кой?

– Разполагаме с един час – подхвърли Ерик и Асейл го изгледа свирепо.

Дребничката стара дама стисна чантата си и кимна.

– Значи, той ще ме отведе.

Асейл срещна погледа ѝ и понижи глас, за да е сигурен, че условията, които ще постави, ще бъдат уважени.

– Аз плащам. Да сме наясно – вие няма да похарчите нито цент.

Бабата на Сола отвори уста, сякаш искаше да спори, ала тя бе упорита... не глупава.

– Тогава аз ще се заема с кърпенето.

– Дрехите ни са в достатъчно добро състояние.

Ерик се прокашля.

– Всъщност няколко копчета са ми се разхлабили. А и залепващата лента на бронезилетката...

Асейл погледна през рамо и оголи зъби срещу идиота... разбира се, така, че бабата на Сола да не го види.

След това изглади чертите си, обърна се към нея...

И разбра, че е изгубил. Повдигнала едната си вежда, тя го наблюдаваше с нетрепващ поглед, по-сигурен от погледа на всеки враг, срещу когото Асейл се бе изправял.

Той поклати глава.

– Не мога да повярвам, че водим преговори.

– И си съгласен с условията.

– Госпожо...

– Значи, е решено.

Асейл вдигна ръце във въздуха.

– Е, добре. Разполагате с четирийсет и пет минути. Само толкова.

– Ще се върнем до трийсет.

С тези думи тя се завъртя и пое към вратата, оставяйки вампирите да се споглеждат зад дребничкия ѝ гръб.

– Вървете – процеди Асейл. – И двамата.

Братовчедите се отправиха към вратата на гаража, но така и не стигнаха до там.

Бабата на Сола се обърна рязко и сложи ръце на кръста си.

– Къде ти е разпятието?

Асейл се отръска.

– Моля?

– Не си ли католик?

Мила, симпатична госпожо – помисли си Асейл, – та ние дори не сме хора.

– Не, боя се, че не съм.

Очи като два лазерни лъча се впиха в него. В Ерик. В брата на Ерик.

– Ще променим това. Такава е волята на Бог.

И като се обърна, тя прекоси преддверието, отвори вратата и изчезна в гаража.

Докато тежката стоманена преграда се затваряше автоматично след нея, Асейл бе в състояние единствено да примига.

Братовчедите бяха също толкова зашеметени. В техния свят надмощие се постигаше със сила и манипулация от страна на мъжете. Позиции се печелеха и губеха чрез сблъсък на воли, които нерядко бяха кървави и оставяха цял куп трупове след себе си.

Последното, което някой, преминал през подобни изпитания, очакваше, бе да бъде кастриран на собствена територия от жена, която дори нямаше нож. И вероятно би трябвало да стъпи на столче, за да стигне до тази част от анатомията им.

– Какво стоите! – сопна се Асейл. – Тя като нищо ще подкара колата сама.

—...само едно от тях може да промени всичко.

Душът продължаваше да шурти сякаш нищо не се бе случило, приятният звук от падаща вода отекваше между стените на съблекалнята... а главата на Рот си оставаше стисната в желязна хватка – в гърлото му беше опряна кама, тежка ръка дърпаше назад плитката, която се спускаше по гърба му. Нямахте мърдане.

Стиснал зъби, той не бе сигурен дали би трябвало да е впечатлен, или да насърчи камата да си свърши работата.

Само че животът още не му беше омръзнал.

– Какви са те, Пейн? – процеди той през зъби.

Нисък, гърлен глас се разнесе досами ухото му:

– И двамата знаем, че можеш да се освободиш, стига да поискаш. Можеш да ме надвиеш, преди да съм имала време да мигна... доказа го повече от категорично в тренировъчната зала.

– А второто?

– След като успях да се добера до теб веднъж, ще мога да го направя и втори път. И може би тогава няма да си хабя дъха, мъчейки се да те убедя, че съм ти равна.

– Нали си даваш сметка, че аз съм кралят.

– А аз съм дъщеря на божество, шибаняк такъв.

С тези думи тя го пусна и отстъпи назад.

Закривайки гениталиите си с ръка, Рот се обърна към нея. Никога не бе виждал как изглежда, но му бяха казвали, че има конструкция на брат си – висока и силна. Както и същата гарвановочерна коса и бледи, ледени очи... за интелигентността и сам можеше да съди.

А очевидно имаше и неговите топки.

– Мога да те убия – мрачно заяви тя. – Когато си поискам. И не се нуждая от традиционно оръжие. По-силен си от мен, не го отричам. Но аз съм способна на неща, които не можеш да си представиш.

– Защо не ги използва тогава?

– Защото не искам да те убивам. Тук имат нужда от теб. Ти си от жизненоважно значение за расата.

Шибаният престол.

– Значи, искаш да ми кажеш, че щеше да се оставиш просто да умреш там, в тренировъчната зала?

– Ти нямаше да ме убиеш.

О, напротив, щях, помисли си Рот, изпълнен с отвращение към себе си.

– Виж, Пейн, можем да го обсъждаме в продължение на цяла година и пак няма да стигнем доникъде. Повече няма да тренирам с теб. Никога.

– Не можеш сериозно да очакваш да приема решение, основаващо се на моя пол.

– Не. Очаквам да уважиш отношенията ми с брат ти.

– Не ми излизай с тези остарели глупости. Аз съм достигнала зрелост и освен това съм обвързана. По никакъв начин не приемем брат ми да има някаква власт над мен...

Рот се приведе напред.

– Майната му на това. Вишъс е мой брат. Имаш ли представа какво ще му причиня, ако те убия? – Той махна с ръка към главата си. – Защо, вместо да ми държиш речи, не помислиш за това? Даже и изобщо да не ме беше грижа за теб, мислиш ли, че бих му причинил нещо такова?

Възцари се мълчание. За миг Рот помисли, че ще последва отговор, но когато това не стана, той изруга.

– И да, имаш право – продължи той. – Биеш се достатъчно добре, за да бъдеш една от братята, а аз години наред тренирам с тях, така че знам. Не слагам край на двубоите ни, защото си жена. Правя го по същата причина, поради която Куин и Блей не се бият в един екип и поради която, ако някога реши да воюва заедно с нас, на Хекс няма да ѝ бъде позволено да бъде част от екипа на Джон Матю. Същата причина, поради която доктор Джейн не би оперирала брат ти или теб. Някои неща просто са прекалено близки, окей?

На фона на течащата вода, Рот чу Пейн да крачи напред-назад, босите ѝ крака бяха почти безшумни върху плочките.

– Ако беше негов брат, а не сестра – каза той, – пак щеше да е същото. Проблемът съм аз, не ти... така че направи си услуга и слез от тази феминистка трибуна, на която си се качила. Това ме отегчава.

Малко рязко може би. Ала той и така вече бе доказал, че учтивостта е извън възможностите му, поне за момента.

Още мълчание. Докато Рот едва не вдигна ръце, но си спомни, че неслучайно държеше ръката си там долу.

– Виж, Пейн. Разбирам, че гордостта ти е пострадала. Но искам да бъдеш жива и невредима повече, отколкото ме е грижа за наранените ти чувства.

Нова порция мълчание. Само че тя не си беше тръгнала – усещаше присъствието ѝ така сигурно, както ако я виждаше. Стоеше насреща му, между него и изхода.

– Вярваш, че нямаше да спреш – дрезгаво каза тя най-сетне.

– Не. – Рот затвори очи; разкаяние стискаше гърдите му. – Знам го. И както ти казах, то няма нищо общо с теб. Така че, моля те, да престанем с това и ме остави да си довърша душа, за бога.

Когато и този път не последва отговор, Рот усети, че отново започва да се ядосва.

– Какво?

– Нека те попитам нещо.

– Не може ли да почака, докато...

– Братята тренират заедно, нали?

– Не, прекалено са заети с уроците си по плетене.

– Защо тогава вече не тренират с теб? – Гласът ѝ се понижи. – Защо не поддържаш формата си с тях? Да не би това да се промени, след като се възкачи на престола?

– След като ослепях напълно – изплю той думите. – Тогава се промени. Трябва ли ти точна дата?

– Чудя се, дали ако попитам другите, те ще се съгласят с това.

– Да не се опитваш да кажеш, че всъщност не съм сляп. – Рот оголи зъби. – Сериозно.

– Не, просто се чудя доколко братята биха приели да се бият с теб, след като официално си сложил короната на главата си. Имам чувството, че не биха.

– Искаш ли да ми обясниш какво общо има това? – прекъсна я той. – Защото другата опция е отново да ми падне пердето... а и двамата още помним колко забавно беше предишния път.

Когато Пейн отговори, гласът ѝ долетя от по-далеч – Рот предположи, че е отишла до свода, който отвеждаше в съблекалните.

– Смятам, че единствената причина да тренираме заедно е, понеже съм жена. – Рот отвори уста, ала тя продължи: – И смятам, че нямаше да престанеш да се биеш с мен, ако бях мъж. Продължавай да убеждаваш сам себе си, че става дума за брат ми, щом искаш. Но според мен ти си по-голям сексист, отколкото предполагаш.

– Да ти го начукам, Пейн. Сериозно.

– Няма да споря с теб. Ала защо не попиташ своята шелан.

– Какво?

– Попитай я какво е усещането да се оправя с теб.

Рот замахна във въздуха пред себе си.

– Махай се. Преди да си ми дала причина отново да те стисна за гърлото.

– Защо не иска да знаеш къде ходи, докато ти тренираш?

– Моля?

– Жените не пазят тайни от мъжете, които ги уважават. Повече няма да говоря за това. Ала сляп или не, ти се нуждаеш от по-ясна представа за себе си.

Рот прекоси мокрия под.

– Пейн! Пейн! Върни се тук още тази шибана минута!

Ала викаше напразно.

Пейн вече я нямаше.

– Мааааааамка му! – изкрещя той с цяло гърло.

* * *

Маааааааамка му, помисли си Трез, вдъхвайки нова глътка въздух.

Ключът към възстановяването след пристъп на мигрена бе да си осигуриш меко

приземяване за идването на себе си. Очевидно рецептата за това включваше храна и истинска почивка... защото макар по време на пристъпа да си в леглото, в тъмна стая, слушайки новинарския радиоканал на Хауърд Стърн по айфона, не беше, като да си потънал в дълбините на съня.

В този миг обаче Трез сериозно преосмисляше годините на доизпипване на възстановителния си режим. Когато вратата на стаята се затвори след брат му и той остана сам с Избраницата Селена, всяка клетка на тялото му сякаш пламна.

Човече, просто трябваше да запали една лампа с помощта на волята си, макар че очите му все още не бяха съвсем готови за истинска светлина...

Здравей, богиньо.

Селена беше висока и макар да бе облечена в традиционната бяла роба на Избраниците, беше очевидно, че има точно онези форми, които трябваше да притежава женското тяло: нищо не можеше да скрие извивките ѝ, нито дори изобилието от бял плат. А пък лицето ѝ! Розови устни и бледосини очи, съвършено симетрични черти, създадени сякаш за да привличат и задържат мъжките погледи. И разбира се, косата – дълга, гъста и с цвят на нощ, вдигната високо на главата в стила на Избраниците.

Така че единственото, за което можеше да мислиш, бе как я разплиташ и я оставяш да се посипе през пръстите ти.

Беше съвършена във всяко едно отношение.

И изобщо не се интересуваше от него.

Което правеше появата ѝ тук заедно с пълната торба още по-забележителна.

– Бил си тежко болен – тихо каза тя.

Трез едва не забели очи. Този глас. Мамка му, този глас.

Чакай, тя сигурно очакваше отговор, нали? Какво го беше...

– Ами, чувствам се страхотно. Направо страхотно.

И корав като скала там, долу. Господи, надяваше се тя да не улови миризмата на възбудата му.

– Как мога да помогна?

Ами... като свалиш тази роба и скочиш в леглото? А после ме яздиш като пони, докато не припадна от изтощение?

– Искаш ли да хапнеш от тази храна?

– Каква храна? – промърмори той.

– Брат ти напълни тази торба за теб.

Че копелето идвало ли бе изобщо тук, зачуди се Трез.

– Току-що го помоли да си тръгне.

Очевидно.

– А, да. Ясно.

Трез се отпусна на възглавниците и изкриви лице. Вдигна ръце, за да разтърка слепоочията си, и усети, че тя се приближава... при което побърза да придърпа

дебелата завивка по-нагоре върху корема си.

Понякога „гол“ означаваше много повече от „не нося никакви дрехи“.

Човече, колко разтревожено само беше лицето ѝ. Толкова, че Трез трябваше да си напомни как го беше отсвирила по-рано.

Да, колкото и скапана да беше краткосрочната му памет (поне що се отнася до неща като това, че брат му е бил в стаята), прекрасно помнеше точно къде беше, когато за последен път видя Избраницата Селена... както и повече от незаинтересувания ѝ отговор.

Спомняше си и точно как я бе срещнал за първи път. Беше чул името ѝ още щом Фюри освободи Избраниците от Светилището на Скрайб Върджин и Селена заедно с останалите бе заживяла в имението на Ривендж в Адирондак. Дори я беше зървал от време на време, но тогава ставаха едни работи с Рив и мислите му бяха другаде.

Ала това бе отминало. А после, по-наскоро, той и Ай Ем се бяха отбили в имението на Рив по негова молба... и именно тогава Трез се бе запознал с нея както трябва, само те двамата.

Добре, де – Ай Ем също беше там, но Трез го бе изключил от съзнанието си, както преди малко. И нищо чудно – в мига, в който бе зърнал Избраницата, бе забравил собственото си име, по-голямата част от речниковия си запас и седемдесет и пет процента от чувството си за равновесие. Незабавно. Космическо. Привличане.

Поне от негова страна.

Разбира се, за разлика от него тя не бе поразена до глупост... макар че Трез бе имал надежди. Както и склонността да я преследва. През последната седмица се беше мотал из имението кой знае колко нощи подред с надеждата да я засече по време на едно от посещенията ѝ, в които задоволяваше нуждите на Братството. Защото нищо не казва по-красноречиво „искам да излизам с теб“ от държание, което би било достатъчно основание за изваждане на ограничителна заповед.

Най-сетне късметът му се беше усмихнал и той бе успял да я „срещне случайно“. Като идиота, какъвто си беше, той ѝ беше казал, че е красива... и то не по свалячески начин. Действително го мислеше. За съжаление (и за разлика от безбройните човешки жени, които бе забърсал през живота си), тя изобщо не се бе впечатлила.

Така че – защо бе тук сега?

Не че той щеше да се задълбочи особено в този въпрос.

– Какво би искал да ти дам? – попита тя и искрената загриженост в гласа ѝ го накара да се засрами.

– Ами... една кжла, ако обичаш.

Господи, начинът, по който се движеше, докато отиваше при торбата, която бе оставила върху писалището. Така плавно и отмерено, бедрата ѝ се полюшваха под белите одежди, раменете ѝ – изпънати, а...

Трез извърна очи от дупето ѝ.

И все пак – Исусе!

Селена се върна до леглото и той се отдръпна в средата на дюшека, с надеждата, че ще седне до него. Не го стори. Вместо това се наведе и му подаде пластмасовото шише. След това се отдръпна на почтително разстояние.

Газираната напитка изсъска, когато Трез отвъртя капачката.

– Моля те, кажи ми какво те измъчва.

Избраницата кършеше пръсти пред себе си.

– Просто мигрена. – Трез отпи голяма глътка от бутилката. – Господи, страхотно е.

Гледката бе още по-невероятна.

– Какво представлява?

– Кока-кола. – Трез спря, преди да отпи втора глътка – тя изобщо не го питаше за това. – Мигрената е вид главоболие. Не е кой знае какво.

Е, като се изключи незначителният факт, че неговите траеха по дванайсет часа и го караха да се чувства, сякаш умира.

Красивите ѝ очи се присвиха.

– Ако не е нищо тревожно, защо брат ти беше толкова обезпокоен?

– Той си е такъв. Истерик. – Трез затвори очи и отпи дъъъъълга глътка. После още една. – Нектар на боговете, честна дума.

– Никога не съм мислила за него по този начин. Но разбира се, ти го познаваш по-добре.

Докато Избраницата стоеше край него, на Трез му се искаше тя да бе и наполовина толкова заинтересувана от факта, че гърдите му са голи. Не беше арогантен, но обикновено когато го погледнеха, жените не можеха да извърнат поглед.

– Не се тревожи, с него всичко е наред – дрезгаво каза той. – Както и с мен.

– Ала ти цял ден си затворен тук... откакто се прибра снощи.

Трез тъкмо щеше здравата да се ядоса на себе си, когато си помисли... я чакай малко.

– Откъде знаеш?

Фактът, че тя извърна поглед, го накара да се изправи в леглото.

– Брат ти спомена нещо, докато идвахме.

Едва ли. Ай Ем рядко говореше с когото и да било, освен ако не беше принуден.

Така че тя трябва да го беше чакала. Нали така?

Трез отпусна клепачи.

– Хей, имаш ли нещо против да поседнеш ей тук... трудно ми е непрекъснато да гледам нагоре.

Лъжец.

– Но разбира се.

Страхотно.

Когато тя се отпусна до него и оправи робата си, Трез прекрасно си даваше сметка, че се възползва от положението, но пък само допреди няколко часа беше прекарал немалко време, проснат върху плочките пред тоалетната чиния.

– Сигурен ли си, че не се нуждаеш от лечител? – попита тя; очите ѝ го хипнотизираха дотам, че просто гледаше как дългите ѝ ресници се спускат надолу и отново се вдигат нагоре. – И този път говори само истината.

О, искаше да ѝ каже истината, и още как. Ала това не беше причина да се държи като глупак.

– То е просто главоболие, което трае малко по-дълго. Честна дума. А и цял живот съм го имал. Брат ми не го получава, но съм чувал, че баща ми също е страдал от него. Не е приятно, вярно е, но не е нещо, което ще ме умори.

– Баща ти починал ли е?

Чертите на Трез замръзнаха, така че лицето му да не изразява нищо.

– Все още е между живите. Ала за мен все едно е мъртъв.

– Защо?

– Дълга история.

– И...?

– Не. Твърде дълго, твърде сложно.

– Да не би да имаш някакви планове за тази вечер? – Думите бяха изречени с тихо предизвикателство.

– Да не предлагаш да останеш с мен?

Избраницата сведе очи към ръцете си.

– Тази... дълга история за родителите ти. Затова ли имаш фамилия?

Откъде знаеше...?

Трез се усмихна и добре, че тя все още отбягваше погледа му, защото щеше да види всичките му зъби.

Някой действително беше разпитвал за него... колко интересно!

Що се отнасяше до фамилията му...

– Тя е измислена. Работя в света на хората и се нуждаех от прикритие.

– С каква работа се занимаваш?

Трез се намръщи, видял се изведнъж в клуба си... а после в тоалетната, която бе използвал като дворец за чукане... колко пъти?

– Нищо важно.

– Тогава защо го правиш?

Трез отпи последна голяма глътка от колата и впери поглед пред себе си.

– Всеки трябва да се занимава с нещо.

Господи, изобщо не искаше да навлиза в темата за тази част от живота си... дотам, че ако тя бе принудена да си тръгне, защото разговорът се е изчерпал – окей. В миг пред очите му се заредиха низ образи, в които той правеше секс с всички онези човешки жени, и изместиха Селена, докато вече не бе в състояние да усети дори миризмата ѝ.

За сенките физическото тяло бе продължение на душата... действителност, която навярно се разбираше от само себе си, ала всъщност бе далеч по-сложна по начина,

по който я виждаха с'хийб. С две думи, всичко, което правиш с тялото си, начинът, по който се грижиш (или пък не се грижиш) за него, се отразяваше директно върху най-съкровената ти същност. И тъй като сексът по самата си природа бе най-свещеният акт на физическото тяло, той не биваше да бъде предприеман несериозно и за нищо на света не и с мръсни, отвратителни човеци... особено светлокожи.

За сенките светлата кожа бе равносилна на болест.

Ала правилата не се ограничаваха единствено с хомо сапиенс. В Територията правенето на любов бе превърнато в ритуал. Сексът се планираше между двойки (или половинки, както се наричаха): официални свитъци се разменяха в мраморни коридори, съгласие се искаше и отпускаше посредством поредица от предписания и директиви. А когато всичко бъдеше уговорено? Актът никога не се осъществяваше през деня и никога, абсолютно никога, без преди това да бъде извършен ритуалът на къпането. Освен това се оповестяваше на всеослушание – върху вратата се окачваше специално знаме, изискан начин да се заяви, че освен ако мястото не лумнеше в пламъци или на някого не му изтичаше кръвта, докато едната или и двете страни не излезеха, никой не биваше да ги безпокои.

Хубавото на всички тези усложнения? Когато две половинки се съберяха, то можеше да трае с дни.

А, да – и никаква мастурбация. Смяташе се за похабяване на причастие.

Така че, да, неговите събратья не просто щяха да погледнат с лошо око на сексуалния му живот; не, всеки контакт с него би включвал по-дългичка маша, предпазно облекло и маска на оксигенист. Той бе чукал жени в единайсет сутринта и в три следобед, и много преди вечеря. Беше го правил на обществени места и под мостове, в клубове и ресторанти, в тоалетни и долнопробни хотелски стаи... и в собствения си кабинет. Знаеше имената им само в около половината случаи, а от тази височайша група можеше да си спомни навярно една от всеки десет.

И то само защото бяха особени или пък му бяха напомнили за нещо друго.

Що се отнасяше до светлата кожа... е, той не беше подбирал. Беше имал жени от всички раси на хората, понякога дори – едновременно. Единствените, които не беше чукал и не бе оставял да му духат, бяха мъжете, но то бе само защото не го привличаха.

В противен случай щеше да направи и това.

Предполагаше, че не всичко е изгубено. Сенките вярваха в излекуването, чувал бе за пречистващи ритуали... и все пак възможностите да поправиш нещо не бяха неограничени.

Иронията бе в това, че бе изпитал скверна гордост да падне дотам, докдето го бе сторил. Незряло, така беше, но то му се бе струвало, като да покаже среден пръст на племето и всичките им абсурдни глупости... и най-вече на дъщерята на кралицата, която, както смятаха всички, той би трябвало да изгаря от нетърпение да чука до края на живота си.

Въпреки че никога не я бе виждал и нямаше никакво желание да бъде секс играчка, нито пък възнамеряваше доброволно да се остави да бъде заключен в

златна клетка.

Ама че смешно. Колкото и да ненавиждаше традициите, сред които беше роден, сега най-сетне започна да вижда смисъла им. Седеше си тук в замаяното състояние, в което го оставяше мигрената, съвсем близо до жена, която умираше да боготвори с тялото си... а ето че бунтът, който му бе доставил такова удоволствие, го караше да се чувства мръсен и недостоен.

Не че същинският акт някога щеше да се случи със Селена... може и да беше развратник, но не се самозалъгваше.

Мамка му.

Трез простена и отново се отпусна върху възглавниците. Въпреки колата с всичката ѝ захар и кофеин, изведнъж се почувства изцеден до краен предел.

– Прости ми – промълви Избраницата.

Не казвай, че ще си вървиш – помисли си Трез. – Въпреки че не заслужавам изобщо, по никакъв начин, моля те, не ме оставяй...

– Имаш ли нужда да се нахраниш? – изрече тя наведнъж.

Трез усети как челюстта му увисва. От всички неща, които се бе приготвил да чуе... това бе последното.

– Може би съм прекалено дръзка. – Тя сведе поглед. – Просто изглеждаш така уморен... и понякога това най-много помага.

Всемогъщи... боже.

Не беше сигурен дали е спечелил от тотото... или е бил осъден на смърт.

Но докато пенисът му потръпваше от нетърпение, а кръвта му бушуваше, доброто у него, което отдавна бе погребал, се обади – тихо, ала настойчиво.

Не – каза то. – Нито сега, нито когато и да било.

Въпросът бе... кой щеше да победи – ангелът или дяволът в него?

Рот крачеше забързано през подземния тунел и стъпките на тежките му ботуши отекваха като гръм между стените, докато той не се превърна в собствения си маршов оркестър. До него Джордж едва смогваше да не изостава, нашийникът му подрънкваше, лапите му тупкаха по циментовия под.

От тренировъчния център до имението обикновено се стигаше поне за две минути, три-четири, ако говориш с някого, без да бързаш. Не и този път – Джордж го спря пред подсилената врата едва трийсет секунди след като бяха излезли от кабинета зад стаята с оборудването.

Изкачи ниските стъпала, намери пипнешком контролния панел на алармата и въведе кода. Заклучващият механизъм изтрака и ето че те вече крачеха по друг коридор. Минаха през следващата врата и се озоваха в огромното фоайе. Рот подуши въздуха.

Агнешко за Първото хранене. Огън в библиотеката. Вишъс, пушещ една от ръчно свитите си цигари в билиардната.

Мамка му. Трябваше да му каже какво се бе случило с Пейн в тренировъчния център. По дяволите, строго погледнато – дължеше му ритуала на разплатата.

Ала всичко това можеше да почака.

– Бет – нареди на Джордж. – Търси.

И той, и кучето отново задушиха въздуха.

– Горния етаж – заповяда в същия миг, в който Джордж тръгна напред.

Когато стигнаха до площадката на втория етаж, миризмата стана по-силна – потвърждение, че вървяха в правилната посока. Лошата новина? Идваше отляво.

Рот закрачи по коридора със статуите, подмина стаята на Джон и Хекс, тази на Блей и Куин.

Спряха, преди да са стигнали до спалнята на Зейдист и Бела.

Нямаше нужда кучето да му казва, че са открили целта си... знаеше и точно пред чия стая се намират – въздухът бе така натезжал от хормоните на бременността, че бе, като да се блъснеш в кадифена завеса.

Кое то бе и причината Бет да е тук, нали така?

„Жените не пазят тайни от мъжете, които ги уважават.“

Мамка му. Да не искаха да му кажат, че неговата шелан желае дете и дори прави нещо по този въпрос, без да му спомене и дума!

Стиснал зъби, той вдигна ръка, за да почука... но в крайна сметка задумка с юмрук. Веднъж, два пъти.

– Влез – разнесе се гласът на Избраницата Лейла.

Рот блъсна вратата и съвсем ясно почувства мига, в който неговата шелан го видя – като гъст дим миризмата на вина и измама изпълни въздуха.

– Трябва да поговорим – изплющя гласът му. – Моля да ни извиниш, Избранице – добави той, кимвайки натам, където се надяваше, че е Лейла.

Последва размяна на реплики между двете жени – сковано от страна на Бет и притеснено от страна на Лейла. А после неговата шелан стана от леглото и се приближи.

Не размениха и дума. Нито когато тя затвори след тях, нито докато вървяха по коридора един до друг. А когато влязоха в кабинета му, Рот нареди на Джордж да остане отвън, преди да затвори вратата.

Въпреки че прекрасно познаваше разположението на префърцунените френски мебели, той протегна ръце, опипвайки облегалките на креслата с копринена тапицерия, изящния диван... и накрая ръба на бащиното му писалище.

Заобиколи го и се настани на трона, обвивайки длани около подлакътниците – толкова силно, че дървото изскърца в знак на протест.

– Откога ходиш при нея?

– При кого?

– Не се прави на глупачка. Не ти отива.

Въздухът в стаята се раздвижи и Рот чу стъпките ѝ по мекия килим. Докато тя крачеше напред-назад, Рот си я представяше съвсем ясно: сключени вежди, стиснати устни, скръстила ръце на гърдите си.

Чувството за вина си беше отишло, оставяйки я не по-малко яростна от самия него.

– Какво, по дяволите, те е грижа? – промърмори тя.

– Имам пълното право да знам къде си.

– Моля?

Рот размаха пръст натам, където мислеше, че е застанала.

– Тя е бременна.

– Забелязах.

Юмрукът му се стовари върху бюрото толкова тежко, че слушалката на телефона падна от вилката.

– Искаш да навлезеш в периода си на нужда!

– Да! – изкрещя Бет в отговор. – Искам! Да не би да е престъпление?

Рот изпусна дъха си с чувството, че току-що го беше блъснала кола. Отново.

Невероятно колко смазващо бе да чуе най-големия си страх, изречен на глас.

Пое си няколко големи глътки въздух; знаеше, че трябва да подбира думите си много внимателно... въпреки че надбъбречните му жлези отделяха толкова адреналин в тялото му, че буквално се давеше в ужас.

В тишината, пиукането, с което телефонът настояваше отново да бъде вдигната слушалката, прозвуча оглушително като ругатните, отекващи в главите и на двамата.

С разтреперана ръка Рот заопипва наоколо, докато не откри слушалката. Отне му

няколко опита, преди да успее да я върне на мястото ѝ, но все пак се справи, и то без да счупи нищо.

Господи, колко тихо бе само. По някаква причина Рот неестествено отчетливо усещаше стола, на който седеше – коравата кожена седалка, символите, гравирани върху облегалките за ръцете, начина, по който релефът зад гърба му го драскаше лекичко.

– Добре ме чуй – заяви той глухо. – И знай, че това е самата истина. Няма да те обслужа в периода ти на нужда. Никога.

Сега бе ред на Бет да се бори за глътка въздух, сякаш я бяха ударили в стомаха.

– Не мога... не мога да повярвам, че го каза.

– Никога няма да се случи. За нищо на света. Никога няма да ти направя дете.

Малко неща имаше в живота, в които Рот да бе по-сигурен. Единственото друго, което му идваше на ума, бе колко много я обича.

– Няма да го направиш или не можеш да го направиш? – попита тя дрезгаво.

– Няма да го направя.

– Рот, това не е честно. Не можеш да го обявиш сякаш е един от твоите декрети.

– Значи, трябва да лъжа за това, какво чувствам?

– Не, но можем да го обсъдим, за бога. Ние сме партньори и това засяга и двамата ни.

– Никакво обсъждане няма да промени мнението ми. Ако искаш да продължиш да си губиш времето с Избраницата, решението си е твое. Но ако суеверията са верни и това действително предизвика периода ти на нужда, знай, че ще бъдеш упоена, за да преминеш през него. Аз няма да те обслужа.

– Исусе... сякаш съм някакво животно, което трябва да бъде заведено на ветеринар.

– Нямаш представа какво представляват тези хормони.

– И това – от устата на един мъж.

Рот сви рамене.

– Обикновен биологичен факт. Когато Лейла навлезе в нейния, всички го усетихме, из цялата къща... дори нощ и половина, след като бе отминал. Мариса беше упоявана в продължение на години. Така се прави.

– Може би – когато жената не е омъжена. Ала ако не се лъжа, името ми е написано на гърба ти.

– Само защото някой е обвързан, не означава, че непременно трябва да има деца.

Бет не отговори веднага.

– Минавало ли ти е през ума, че това може би е важно за мен? И нямам предвид като „О, имам нужда от нова кола“ или „Искам да продължа образованието си“. Нито дори като „Какво ще кажеш за някоя и друга шибана среща от време на време, между покушенията над теб и работата, която ненавиждаш“. Рот, това е основата на живота.

И вход към смъртта... за нея. Толкова много жени умираха при раждане и ако я

изгубеше...

Мамка му, не бе в състояние дори да си го помисли.

– Няма да ти дам дете. Мога да подправя истината с цял куп безсмислици и утехи, но рано или късно, ще се наложи да го приемеш...

– Да го приема? Сякаш някой с настинка се е изкихал върху мен и трябва да се примиря, че в продължение на два-три дни ще имам кашлица? – Изумлението в гласа ѝ отекна ясно като гнева ѝ. – Чуваш ли се изобщо какво говориш?

– Вярвай ми, отлично си давам сметка за всяка шибана дума, която избирам.

– Добре тогава. Защо не опитаме обратното? Защо например аз не заявя следното – ще ми дадеш детето, което искам, и това е нещо, което ти ще трябва да приемеш. Точка по въпроса.

Рот отново сви рамене.

– Не можеш да ме принудиш да бъда с теб.

Бет ахна и той изведнъж почувства, че отношенията им бяха навлезли в нова фаза... и тя определено не беше добра. Ала връщане назад нямаше.

Проклинайки под носа си, той поклати глава.

– Направи си услуга и престани всяка вечер да прекарваш часове наред с Избраницата. Ако имаш късмет, не се е получило и можем просто да забравим за това...

– Да забравим... я чакай. Ти да не... да не... да не си си изгубил шибания ум?

Мамка му. Неговата шелан не говореше със заекване и запъване и рядко ругаеше. Ама че хеттрик.

Но това не променяше нищо.

– Кога възнамеряваше да ми кажеш? – попита той.

– Да ти кажа какво? Че понякога можеш да бъдеш истински задник? Как ти се струва сега?

– Не, кога възнамеряваше да ми кажеш, че преднамерено се опитваш да предизвикаш периода си на нужда. Или това не е нещо, което засяга и двама ни?

Какво би станало, ако периодът ѝ бе започнал внезапно, докато двамата бяха заедно по-рано днес? Той може би щеше да отстъпи и тогава...

Лошо. Особено ако след това откриеше, че тя бе прекарвала време с Избраницата именно с тази цел.

Той я изгледа яростно.

– Да, кога точно щеше да го споменеш? Нямаше да е тази вечер, нали? За утре ли го пазеше? Не? – Той се приведе през бюрото. – Знаеше, че не го искам. Казах ти, че не го искам.

Още крачене напред-назад; той чуваше всяка стъпка. Мина известно време, преди те да спрат.

– Знаеш ли какво, аз си тръгвам – каза тя най-сетне. – И то не само защото тази вечер трябва да изляза. Имам нужда известно време да бъда далеч от теб. А после,

когато се върна, ще го обсъдим както трябва... и двете страни на въпроса... Не! – прекъсна го, когато той понечи да отвори уста. – Да не си казал и думичка повече. Направиш ли го, имам чувството, че ще си събера нещата и ще се изнеса окончателно.

– Къде ще отидеш?

– Противно на всеобщото мнение, нямаш право да знаеш къде съм през всяка секунда от денонощието. Особено след речта, която ми държа току-що.

Рот отново изруга и като вдигна тъмните си очила, разтърка основата на носа си.

– Бет, чуй ме, аз просто...

– О, чух предостатъчно. Така че направи услуга и на двама ни и остани там, където си. Както си тръгнал, това писалище и този корав стол са всичко, което ще имаш. Най-добре свиквай с тях.

Рот затвори уста. Заслуша се в отдалечаващите се стъпки. Чу как вратата се затръшва зад гърба ѝ.

Канеше се да скочи и да се втурне след нея, но после си припомни думите на доктор Джейн за ядрено-магнитния резонанс на Джон Матю в човешката болница. Ето къде отиваше Бет – нали беше казала, че държи да го придружи.

Мислите му се върнаха назад, към припадъка и онова, което се беше случило тогава. По-късно беше говорил с Куин и бе настоял да научи какво се бе опитал да каже Джон на сестра си – ако някой казваше нещо на неговата шелан, той трябваше да знае какво, ако нямате нищо против.

„Ще се погрижа да си в безопасност. Ще бдя над теб.“

Какво, по дяволите?! По принцип Рот нямаше нищо против Джон Матю. Всъщност винаги го беше харесвал, дотам, че си бе направо страшничко колко лесно немият воин бе влязъл в живота им... и бе останал там.

Отличен войник. Ума му също си го биваше. А липсата на глас не беше проблем, освен за Рот, тъй като той не можеше да общува на езика на знаците.

А и тестът, според който бе син на Дариъс? Е, колкото по-дълго прекарваше близо до хлапето, толкова по-очевидна ставаше връзката между двамата.

Но всеки мъж, опитал се да застане между него и неговата шелан (бил той неин кръвен брат или не), преминаваше шибаната граница. Той бе този, който щеше да се грижи и да бди над нея. Никой друг. И щеше да го заяви най-недвусмислено на Джон... ала най-странното бе, че хлапето също нямаше представа какво бе казало. Джон не владееше Древния език достатъчно добре, за да води разговор на него, но Блей и Куин бяха потвърдили, че думите, които устните му оформиха, бяха именно на Древния език.

Но както и да е. Джон отиваше на някакво изследване, пък и така или иначе, не представляваше проблем за отношенията му с Бет. Това с бебето обаче...

Доста време мина, преди Рот да вдигне ръце от облегалките на трона; беше ги стискал толкова силно, че когато разпери пръсти, ставите му горяха.

„Както си тръгнал, това писалище и този корав стол са всичко, което ще имаш.“

Ама че бъркотия. Ала всичко се свеждаше до една непоклатима истина – просто не можеше да понесе да я изгуби заради бременност. И колкото и ужасен да беше този разрив между тях, поне и двамата все още бяха на този свят и щяха да си останат тук – за нищо на света нямаше доброволно да изложи живота ѝ на опасност, в името на едно хипотетично дете... което, между другото (стига, разбира се, да доживее да порасне), щеше да страда от тежестта на короната толкова, колкото и баща му сега.

Кое то бе другата причина. Рот никак не бързаше да обрече едно невинно създание на цялата тази кралска гадост. Тя бе съсипала неговия живот... и определено не бе наследство, което искаше да стовари върху плещите на някой, когото несъмнено щеше да обича почти колкото своята шелан...

Рот се раздвижи на трона, погледна надолу... и се намръщи.

Въпреки че не можеше да види нищо, осъзна, че е получил ерекция. Туптяща възбуда, която напираше зад ципа на кожения му панталон.

Сякаш трябваше да бъде някъде. Още сега.

Рот отпусна глава върху ръката си. Знаеше точно какво означава това.

– Господи... не.

* * *

– Имаш ли нужда да се нахраниш?

Докато чакаше отговор, Избраницата Селена правеше всичко по силите си да не обръща внимание на факта, че тъмнокожият мъж в леглото пред нея бе гол. Трябва да беше. Чаршафът бе вдигнат само до кръста му, така че гърдите и раменете му бяха голи, изваяните им мускули – огрени от меката светлина в ъгъла.

Трудно бе да си представи, че си е дал труда да си облече нещо от кръста надолу.

Прескъпа Скрайб Върджин, каква гледка представляваше само. Същинско откровение... но не защото тя бе невежа или наивна. Може и да беше прекарала живота си в уединението на Светилището от деня на раждането си преди един век, но като ерос тя бе запозната с механиката на секса.

Ала въпреки подготовката си, самият акт все още не бе станал нейна съдба. Предишният Примейл бе убит в нападенията точно след нейното съзряване и бяха минали десетилетия след десетилетия, преди да бъде обявен приемникът му. А после, когато пое задълженията му, Фюри промени всичко и ги освободи, вземайки си шелан, с която заживя в моногамна връзка.

Селена винаги се бе питала какъв ли е сексът. И сега, докато гледаше Трез, тя изведнъж интуитивно разбра защо жените се подчиняваха. Защо сестрите ѝ се подготвяха и гласяха за своето „задължение“. Защо, когато се върнеха след това, грееха – кожата, косата, усмивките, душите им.

Беше изумително да го изпита от първа ръка...

Внезапно си даде сметка, че той не беше отговорил на въпроса ѝ.

Дали не го бе засегнала, зачуди се, докато той се взираше в нея. Но как? Доколкото ѝ бе известно, той не беше обвързан – беше дошъл в къщата заедно със

своя брат, не със своята шелан, и в тези стаи никога не идваха жени.

Не че тя забелязваше всяко негово действие.

Само повечето от тях.

С пламнали бузи, Селена си каза, че след всичко, което бе изстрадал, той със сигурност се нуждаеше от кръв. Всъщност следите от болестта си личаха ясно по лицето му... красивото му сурово лице с тъмни бадемови очи, плътни, изваяни устни, високи скули и силна челюст...

Селена изгуби нишката на мисълта си.

– Не може да говориш сериозно – дрезгаво каза той.

Гласът му прозвуча по-дълбоко от обикновено и оказа много странен ефект върху нея. Изведнъж топлината, накарала бузите ѝ да се зачервят, разцъфна в цялото ѝ тяло, сгря я отвътре и я отпусна по начин, от който страхът от бъдещето ѝ намалая мъничко.

– Напротив – чу се да казва.

И то нямаше да бъде задължение. Не, в това тихо, сумрачно разстояние между тях, тя го искаше... върху шията, не върху китката си...

Лудост, предупреди я един вътрешен глас. Не беше редно и то не само понеже размиваше границите на задълженията ѝ в тази къща.

Затворила очи, Селена изпита ненавист към факта, че според всички повели на разума би трябвало да се обърне и да излезе от стаята още сега. Този мъж, този възхитителен мъж, който бе в състояние да разтопи дори нейните сковани ръце и крака, не беше нейното бъдеще. Не повече, отколкото Примейлът... пък и който и да било мъж.

Бъдещето ѝ беше предопределено още преди да бе облякла първата си роба на Избраница.

След един дълъг миг той поклати глава.

– Не. Но ти благодаря.

От отказа ѝ прилоша. Дали не беше доловил нередните ѝ желания? И все пак... готова бе да се закълне, че и той изпитва същото. Като онзи път, когато я бе спрял край стълбището – сигурна бе, че беше искал...

Е, поне тогава беше успяла да запази достатъчно от здравия си разсъдък, за да се опита да го отблъсне от себе си.

Но след като се бяха разделили, начинът, по който я беше гледал, бе останал в мислите ѝ и именно оттогава тя започна да го наблюдава скришом.

Сега обаче не я гледаше по този начин.

Всичко се бе променило след предложението ѝ. Защо?

– Най-добре си върви. – Той кимна към вратата. – Трябва просто да хапна нещо и ще се оправя напълно.

– Засегнах ли те по някакъв начин?

– Господи, не! – Той затвори очи и поклати глава. – Просто не искам да...

Така и не чу остатъка от думите му, защото той потърка лице и ги заглуши.

Внезапно Селена си помисли за книгите, които беше чела в свещената библиотека на Светилището. Разкази за толкова много животи, прекарани тук, долу, на Земята. Така богати и изненадващи, дни и нощи. Истории, описани толкова ярко, че сякаш бе достатъчно само да протегне ръка, за да докосне това различно измерение. Жадувала бе за Другата страна, прирастила се бе към разказите в цялото им великолепие и тъга; за разлика от много от сестрите си, които просто описваха онова, което виждат в кристалните купи с вода, в свободното си време тя бе ненаситна, изучаваше съвременния свят, начина, по който обитателите му се държаха, думите, които използваха.

Вярвала бе, че това е най-близкото подобие на свобода на избора и каквато и да е съдба, които щеше да има някога.

И действително беше така, дори и след като Фюри ги бе освободил.

– По дяволите, не ме гледай по този начин – простена Трез.

– Как?

Хълбоците му сякаш се раздвижиха и когато той промърмори нещо, което ѝ убягна, тя си пое дълбоко дъх... прескъпа Скрайб Върджин, миризмата, която струеше от него, бе истинска амброзия.

– Селена, трябва да си вървиш, момиче. Моля те.

Той се отпусна на възглавниците; великолепните му гърди се напрегнаха, вените на врата му се издуха.

– Моля те.

Очевидно изпитваше болка... и по някакъв начин причината бе тя.

Селена стана и оправи дългата си роба. След това се поклони неловко и остана със сведена глава.

– Но разбира се.

Не си спомняше как напуска стаята, нито как затваря вратата след себе си, но трябва да го бе направила – намираше се в коридора, по средата между солидната врата, която отделяше частните покои на Първото семейство, и стълбището, отвеждащо до втория етаж...

В следващия миг се озова в Светилището.

Което я изненада мъничко. Обикновено, когато приключеше с някое задължение на Земята, тя отиваше на север, в имението на Ривендж. Много харесваше библиотеката там – романите и биографиите бяха не по-малко увлекателни и някак си не толкова натрапващи се, както книгите в Светилището.

Ала нещо в нея я бе отвело в някогашния ѝ дом.

Колко различен бе той сега, помисли си, оглеждайки се наоколо. Вече не беше бастион на едноцветието – вече само сградите, построени от мрамор, бяха бели. Всичко друго грееше в цветовете: изумруденото на тревата, жълтото, розовото и пурпурното на лалетата, шуртящото синьо на шадраваните. Ала разположението си беше същото. Личният храм на Примейла си оставаше близо до храма за уединение

до огромната мраморна библиотека, както и до заключения вход на обителта на Скрайб Върджин. В далечината покоите, където Избраниците някога спяха и се хранеха, се издигаха до баните и езерцето. А срещу всичко това се намираше просторната съкровищница, пълна с най-различни предмети, причудливости и скъпоценни камъни.

Каква ирония само. Сега, когато навсякъде имаше цветове, които да радват очите, мястото бе пусто и безжизнено – разперили криле, Избраниците бяха излетели от гнездото.

Никой нямаше представа къде е Скрайб Върджин... нито пък смееше да попита.

Отсъствието бе странно и обезпокоително. Ала в същото време и добре дошло.

Краката на Селена я понесоха напред – очевидно бе, че имаше някаква цел наум, но съзнателно и тя не знаеше каква е. Това поне не беше нещо необичайно. Открай време се отнасяше в мислите си обикновено защото отново и отново си припомняше какво бе видяла в кристалните купи и прочела върху страниците на подвързаните с кожа томове.

Ала в този миг мислите ѝ не бяха погълнати от живота на другите.

Онзи тъмнокож мъж бе... като че ли не достигаха думи да го опише въпреки богатия си речник. А образите отпреди малко, в спалнята му, бяха като новопоявилитесе цветове тук – откровение от красота.

Унесена в мисли за него, Селена продължи да върви – покрай храма за уединение, през поляната, отвеждаща до спалните и след тях, докато не стигна до гората по границата, която, пристъпиш ли в нея, магически те връщаше на същото място, където си влязъл.

Твърде късно Селена си даде сметка къде я бяха отвели краката ѝ.

Скритото гробище бе зашумено от всички страни, могилката – нарочно скрита от погледа под мрежа от листа, зелени и гъсти. Входът бе също така затулен – арка, по която се виеха пълзящи рози; калдъръмената пътека, която лъкатушеше все по-навътре, бе толкова тясна, че по нея едва можеше да мине сам човек.

Селена нямаше никакво намерение да поема по нея...

Краката ѝ престъпиха този завет по собствена воля, движейки се така, сякаш се подчиняваха на някаква по-висша цел.

Между дърветата, които обграждаха мястото, въздухът бе мек, както винаги, но въпреки това Селена почувства, че я побиват тръпки.

Обви ръце около тялото си; ненавиждаше всичко в това място, ала най-вече – неподвижността на паметниците. Издигащи се върху постаменти от бял камък, женските фигури бяха изваяни в най-различни пози, изящните им ръце и крака – извити около голите им тела. Израженията на статуите бяха спокойни, немигащите им очи – взрени в задгробния живот в Небитието, устните им – извити в еднакви печални усмивки.

Селена отново си помисли за мъжа в леглото. Така жив. Така жизнен.

Защо бе дошла тук? Защо, защо, защо... в гробището...

Коленете ѝ се подкосиха в същия миг, в който от сърцето ѝ бликнаха сълзи; тя се свлече на земята, разтърсвана от ридания, гърлото ѝ – раздирано от мъчителни хлипове.

Паднала в краката на своите сестри, тя съвсем ясно почувства съдбата си, обричаща я на смърт.

След всички тези години смяташе, че е разгледала приближаващата се кончина от всички възможни ъгли.

Ала близостта на Трез Латимър ѝ бе показала, че греши.

Галерията „Бенлоис“ се намираше в центъра на Колдуел, на десетина пресечки от небостъргачите и само на две от бреговете на Хъдсън. Обикновената, невзрачна постройка се издигаше на три етажа: на първото ниво, което бе с двойна височина, се намираше същинската галерия, с кабинети за служителите отзад; просторните офис помещения на Бенлоис бяха точно под плоския покрив.

Асейл паркира рейндж роувъра в задната уличка и си пое дълбоко дъх. Никакъв кокаин, преди да излезе от къщата този път – искаше мозъкът му да е нащрек. За съжаление, тялото му потръпваше от липсата на стимулация, а една почти наркоманска обсебеност от онова, което не бе направил, замъгляваше ума му.

– Искаш ли да влезем с теб? – попита Ерик от задната седалка.

– Само единият.

Асейл слезе от колата и ги зачака да решат. По дяволите, ръцете му трепереха и въпреки рехавите снежинки, които отново се сипеха от небето, започваше да се поти.

Дали не беше най-добре просто да вземе кокаина? В това състояние си беше почти нефункционален.

Ерик заобиколи задната страна на джипа и се присъедини към него.

– Какво те измъчва?

– Нищо.

Лъжа.

Докато отиваха към задната врата, Асейл се предаде. Бръкна в джоба на скъпото си палто и извади тъмнокафявата стъкленица. Отвъртя черното капаче и напълни лъжичката с бял прашец.

Смръкване.

Повтори и с другата ноздра, а после вдиша дълбоко и с двете, за да довърши остатъка.

Това, че начаса премина в режим „нормален“, бе още един предупредителен знак, на който той избра да не обърне внимание. Спокоен и фокусиран не би трябвало да е ефектът от две дози... но нямаше да си губи времето с това. Някои хора пиеха кафе. Други използваха друг кока продукт.

Всичко се свеждаше до това, какво ти действа на теб.

Когато стигна до тежката стоманена врата (охранителна мярка, уж заради индустриализма на пазара на изкуството), нямаше причина да натиска никакъв звънец или да чука. Сякаш щеше да си хаби кокалчетата с това чудовище, дебело близо десет сантиметра.

И наистина – вратата чинно се отвори.

– Асейл? К'во праиш тук? – попита неандерталецът от другата страна.

Как прекрасно владееше английската граматика само. Това посрещане говореше, че Бенлоис и хората му не знаеха кой бе извършил убийствата в Уест Пойнт предишната нощ – в противен случай този титан на мисълта едва ли би го посрещнал така спокойно.

Черните маски, които носеха тогава, се бяха оказали наистина удобни. А обезвреждането на охранителните камери – тактика от решаващо значение.

Асейл се усмихна, без да оголва кучешките си зъби.

– Трябва да предам нещо на шефа ти.

– Очаква ли те?

– Не, не ме очаква.

– Окей. Влизай.

– Между другото, това е сътрудникът ми – промърмори Асейл, докато прекрачваше в офис помещението. – Ерик.

– Аха. Досетих се. Хайде.

Те поеха през помещението с висок таван, стъпките им по циментовия под отекваха между голите тръби и жиците по тавана. На това му се казваше организиран хаос. Мястото беше пълно с редица бюра, шкафове за документи и най-различни внушителни произведения на „изкуството“. Нямаше служители. Никой от телефоните не звънеше. Легитимната фасада на наркобизнеса на Бенлоис беше затворена за през нощта.

Както можеше да се очаква.

Когато стигнаха в същинската галерия, пазачът, който ги беше въвел, изчезна през скритата врата към втория етаж и Асейл хвърли бърз поглед наоколо.

Само двама охранители, застанали на пост до входа към офиса на Бенлоис.

Асейл забеляза, че погледите им бяха по-остри от обикновено, те непрекъснато пристъпваха от крак на крак, ръцете им шаваха, сякаш имаха нужда час по час да се уверят, че са въоръжени.

– Прекрасна вечер, нали? – подхвърли Асейл, кимвайки едва забележимо на Ерик.

Пазачите замръзнаха, а братовчед му тръгна на кратка разходка, заобикаляйки изложение с тънки ивици вестникарска хартия, оформени в най-различни фалически символи.

– Е, малко е хладничка, но когато завали сняг, е толкова живописно. – Асейл се усмихна и извади хаванска пура. – Може ли да запаля?

Пазачът отдясно посочи ламинираната табелка на стената.

– Пушенето забранено.

– Несъмнено за мен ще бъде направено изключение. – Той кльцна крайчето на пурата и го остави да тупне на земята. – Нали?

Мътнокафявите очи на другия мъж погледнаха надолу. Отново се вдигнаха към

него.

– Пушенето забранено.

– Тук няма никого освен нас. – Асейл извади запалката си. Вдигна капачето.

– Не мое да праиш такива неща.

Може би един от критериите, по които Бенлоис ги избираше, беше ограниченият речник.

– На стълбището в такъв случай?

Геният погледна към партньора си. Сви рамене.

– Предполагам, че е окей.

Асейл отново се усмихна и щракна запалката.

– Ами пуснете ме тогава.

Всичко стана толкова бързо. Онзи, който говореше, се завъртя и освободи заключващия механизъм на вратата... точно в същия миг, в който другият реши да се протегне, вдигайки ръце от тялото си.

Ерик се материализира зад разкършващия се страж, сложи ръце от двете страни на слисаното му лице и му строши врата с едно завъртане. Не че Асейл остана по-назад – замахна напред с ножа, който скришом бе извадил от калъфа на кръста си, улучвайки в корема пазача, който толкова държеше правилата да се спазват. Следващият ход бе да прибере запалката и да затисне устата му с ръка, заглушвайки хриптенето, което заплашваше да ги издаде.

Като за завършек издърпа оръжието си с едно рязко движение и замахна нагоре.

Този път острието мина между две ребра и се заби право в сърцето.

Мъжът се свлече на пода.

– Кажи на брат си да е готов с роувъра – прошепна Асейл. – И махни това нещо оттук. Ще отнеме минута-две, докато му изтече кръвта и тежкото дишане спре да се чува.

Ерик начаса се зае да разчисти – улови дебелиите глезени и издърпа умиращия мъж зад едно от изложенията.

В същото време Асейл излезе на скритото стълбище и запали пурата си, изпускайки облачета дим, докато подпираше вратата с ръката на мъжа със строшения врат, за да не се затвори. Миг по-късно Ерик се присъедини към него, пое предложената му пура и също запали, затваряйки вратата след себе си.

Лингвистът, който бе отишъл да съобщи на Бенлоис, се наведе от парапета над тях.

– К'во праите?

А, значи, това беше и поздрав, и въпрос. Трябва да си го отбележа, помисли си Асейл.

Той изпусна синя струйка дим и посочи затворената врата зад себе си.

– Казаха, че не може да пушим в галерията.

– Нито пък тук. – Мъжът погледна през рамо, сякаш го бяха повикали. – Да, окей. – Отново се обърна към тях. – Рече, че ще е свободен след минутка.

– Ами в такъв случай мисля да се присъединим към теб.

Бодигардът определено не беше в най-добрата си форма днес. Вместо да запази контрол над ситуацията, той просто сви рамене и даде възможност на врага да се приближи до него. До шефа му.

Такъв подарък.

Асейл обикновено не бързаше, но не и тази вечер. Двамата с Ерик взеха стъпалата през едно.

Беше на около половината разстояние от целта си, когато осъзна, че е допуснал грешка. Вероятно заради кокаина. Из цялата вътрешност на мястото имаше видеокameraи... а той не бе направил нищо по въпроса.

– По-бързо – изсъска тихичко на братовчед си.

Когато стигна на горната площадка, кимна на пазача.

– Къде искаш да я угася?

– Откъде да знам, мамка му. Не трябваше да ти разрешава да запалиш.

– О, ами добре тогава.

Като по даден знак, Ерик отново се дематериализира, приемайки форма точно зад пазача. Закри устата му с ръка и го дръпна назад.

Предоставяйки на Асейл съвършена мишена.

С едно свирепо движение Асейл прокара острието си по гърлото му – леко и бързо като изкашляне. А после – ново издърпване на тялото настрани.

Асейл блъсна вратата на офиса и нахлу в просторното помещение. Бенлоис седеше сам зад повдигнатото над пода модернистично бюро, а светлината на лампата от едната му страна изтегляше чертите му от мрака, така че той можеше да си съперничи с някои от най-добрите портрети на Гоя.

– ...ей сега тръгвам на север... – Бенлоис спря по средата на изречението, лицето му изведнъж придоби безстрастно изражение. – Нека ти позвъня малко по-късно.

Наркобаронът на Колдуел затвори телефона толкова бързо, че слушалката издрънча върху вилката.

– Мисля, че ти казах да изчакаш, Асейл.

– Нима? – Асейл погледна през рамо. – Може би трябва да си по-ясен с подчинените си. Макар че действително е трудно да си намериш добри сътрудници, нали?

Изтупаният дребен мъж седеше в подобния на трон стол, лицето му – все така безизразно. Тази вечер ушитият му по мярка костюм бе тъмносин – цвят, който подчертаваше мургавата кожа и тъмните му очи; както винаги, оредяващата му коса беше сресана назад от челото. Миризмата на одеколона му се усещаше чак от другия край на помещението.

– Извинявай, но бързам – каза Бенлоис с образования си аз-не-съм-наркодилър акцент. – Имам друг ангажимент.

– Определено би ми било неприятно да те задържам.

– И целта ти е?

Асейл кимна веднъж... и то бе достатъчно. Ерик изникна зад издигнатото бюро и стисна наркобарона, извличайки го за главата от тежкия стол. Бързо жегване с електрошоковия пистолет и Бенлоис се превърна в парцалена кукла, облечена в ушит по мярка тъмносин костюм.

Братовчедът го праметна през рамо като пожарникар, без да размени нито дума с Асейл. Нямахше защо да го правят – бяха планирали всичко предварително. Проникването, разчистването, отвличането.

Разбира се, далеч по-удовлетворяващо би било да го направят като в някой холивудски филм и Асейл отговореше на въпроса на Бенлоис за причината на посещенията си с най-големи и кървави подробности. Ала в реалния свят акцията по отвличането и сплашването не предлагаше такова моментално удовлетворение.

Не и ако искаш да се добереш до целта и да я задържиш.

Следван плътно от Ерик, Асейл се затича – прекоси лъскавия черен под на офиса и се спусна по стълбите. Когато слязоха в галерията, последва моментна пауза – бърза проверка за звуци от приближаващи врагове.

Нищичко. Само приглушеното предсмъртно дишане на пронизания пазач и металическата миризма на кръв от раната му.

Двамата вампири минаха в офис помещението през вратата за персонала, покрай редиците бюра и висящия мобилен телефон, изработен от автомобилни части.

Рейндж роувърът беше паркиран толкова близо до задния вход, че практически беше в сградата. Със сигурно движение Асейл отвори задната врата и Ерик хвърли Бенлоис на седалката като спортен сак. След това се разнесе затръшване на врати и скърцане на гуми и ето че те се носеха с максимално разрешената скорост – Асейл седеше до шофьора, а Ерик беше зад тях заедно с товара им.

Асейл си погледна часовника. Бяха минали точно единайсет минути и трийсет и две секунди; до изгрев-слънце все още оставаха дълги часове.

Ерик извади чифт белезници и ги щракна около китките на „артдилъра“. След което бе ред да го събуди. С плесници.

Бенлоис отвори очи... и се сви, сякаш бе попаднал в лош сън.

А Асейл най-сетне отговори на зададения му въпрос с мрачен глас:

– У теб има нещо, което ми принадлежи. И ще ми го върнеш преди изгрев-слънце... или ще те накарам да съжаляваш, че си се родил.

* * *

Половин час след епичната разправа със съпруга си, Бет се намираше на задната седалка на мерцедеса S600 на Братството, със своя полубрат до себе си и Фриц зад волана. Седанът беше чисто нов, прекрасната миризма на свежа кожа и лак – същинска ароматерапия за богаташи.

Колко жалко, че изобщо не се отразяваше на нейното настроение.

Загледана през затъмнените прозорци, Бет имаше чувството, че се спускат по

заснежената планина към селския път в подножието ѝ на забавен кадър... макар че това може и да бе, защото саундтракът на пътуването, който, в духа на рекламите за коли би трябвало да бъде Вивалди или Моцарт, в случая бе токсичният тенис мач на онази щастлива размяна на реплики с Рот.

Мамка му. Нейният хелрен открай време си беше авторитарен, но то нямаше нищо общо с положението му в живота. Майната ѝ на короната – характерът му си беше такъв. През последните няколко години тя безброй пъти бе виждала този характер в действие – било то с братята, с глимерата, с персонала... по дяволите, дори с дистанционното. Ала с нея винаги бе... е, не покорен. Никога това. Но тя винаги бе имала чувството, че уважава мнението ѝ. Каквото и да искаше тя, когато и да го поискаше... и бог да е на помощ на глупака, който се изпречеше на пътя му.

Така че – да, решила бе, че това с детето ще се развие по същия начин и той ще отстъпи, като се имаше предвид колко важно бе то за нея.

Ала вместо това? Тъкмо обратното...

Нежно докосване по рамото ѝ напомни две неща: първо, че не беше сама на задната седалка. И второ, че не беше единствената, която имаше неприятности.

– Извинявай – каза, отпусайки ръце, които дори не бе осъзнала, че е вдигнала към лицето си. – Държа се грубо, нали?

– Добре ли си? – оформиха пръстите на Джон в сумрачната вътрешност на колата.

– О, да, абсолютно. – Тя го потупа по силното рамо; знаеше, че това с пристъпите сигурно му тежеше: пътуването до града, ядрено-магнитният резонанс, резултатите, които щяха да последват. – По-важното е – ти как си?

– Предполагам, че доктор Джейн е влязла в Медицинския център без проблем.

– Аха. – Бет поклати глава, задавена от благодарност към Джейн и нейния човешки партньор Мани Манело. – Двамата са невероятни. Здравната система на хората е скъпа и в нея е трудно да се справиш. Нямам представа как са го направили.

– Лично аз смятам, че е загуба на време. – Джон извърна глава. – Така де. Колко време вече имам такива пристъпи? Досега нищо не се е случило.

– Най-сигурно е да проверим всичко.

Телефонът на Джон изпиука и той наклони екрана, за да го види.

– Хекс е.

– Значи, тя също е стигнала без проблем?

– Аха. – Джон Матю изпусна шумно дъха си. – Това пътуване с кола е нелепо. Можех да стигна там само за миг.

– Да, но ако си просто обикновен човек, би пристигнал с кола. По-лесно е да се поддържа лъжата.

– А най-лесно би било просто да се откажем. – Той се засмя. – Едно ще ти кажа, жал ми е за този, който срещне Хекс на входа. Беше готова да претърси цялата болница, за да е сигурна, че е безопасна... а когато е в такова състояние? Определено не искаш да ѝ кажеш „не“.

Уважението в погледа му я жегна. Като се имаше предвид начинът, по който се бе

държал Рот.

– Хекс е истинска щастливка – дрезгаво каза Бет.

– Обратното е. Вярвай ми... защо гледаш така?

– Как?

Той като че ли се изчерви.

– Сякаш ще се разплачеш.

Бет пропъди загрижеността му.

– Алергии. По това време на годината винаги ми сълзят очите. Може би ще си взема някакво лекарство против алергия, докато сме навън тази вечер.

– Алергии през декември? Наистина?

Сега бе ред на Бет да извърне очи. Фриц увеличи скоростта на една права отсечка на селския път, забави на един завой, отново ускори, когато излязоха от другата страна. Мерцедесът се справяше с всичко със свършена лекота, меката седалка поемаше движенията на тялото ѝ, приятна топлина струеше върху стъпалата ѝ.

Трябваше да кръстят модела „Седатив“.

Не че успокояващото му въздействие имаше какъвто и да било ефект върху нея.

Струваше ѝ се, че няма да има никакъв сън, докато двамата с Рот не разрешат проблема... или...

Ново докосване по рамото.

– Нали знаеш, че можеш да говориш с мен за всичко.

Бет отметна косата си назад... и отново я разпиля по раменете си. Как да постъпи? Имаше толкова много възможности... ала на Джон и така му се беше струпало предостатъчно.

– Бет. Сериозно.

– Какво ще кажеш да се погрижим за теб и...

– Така ще имам нещо друго, за което да мисля. А в момента се нуждая от това. – Когато Бет не отговори, той настоя: – Моля те. Безпокоя се за теб.

– Ти си истинско съкровище, нали го знаеш?

– А ти все още не си ми казала нищо.

Бет помълча известно време. Фаровете на мерцедеса осветиха табелката с надпис I-87, обозначаваща магистралата „Нортуей“. Ако поемеха по нея и продължаха напред, вместо да свърнат в първата отбивка за центъра на Колдуел, след около час щяха да бъдат в Манхатън. Още по̀ на юг щяха да се озоват в Пенсилвания, а след това надолу към Мериленд и...

– Понякога не ти ли се иска просто да се махнеш? – чу се да пита.

– Преди да срещна Хекс? Да. Ала сега...

Господи, като си помислеше, че Рот бе този, от когото ѝ се искаше да избяга. Никога не би го предположила.

– Какво става, Бет?

Отново се възцари дълго мълчание, през което, знаеше Бет, Джон се надяваше тя

да скърпи някакви думи за него.

– О, нали се сещаш, просто малко брачни неразбории.

Той поклати глава.

– Отлично ми е познато. Отвратително е.

– Абсолютно.

След малко пръстите му оформиха:

– Би могла да използваш къщата на Дариъс. Ако имаш нужда от малко пространство. Ти ми я отстъпи, което беше страхотно... но за мен тя винаги си е наполовина твоя.

Бет си представи имението във федерален архитектурен стил, издигащо се дълбоко в територията на хората, и гърдите я заболяха.

– Благодаря, но ще се оправя.

И макар изобщо да не беше така, последното място, където искаше да отиде, бе там, където двамата с Рот се бяха влюбили.

Понякога добрите спомени са по-тежки от лошите.

– Можеш ли поне да ми дадеш някаква тема? Мислите ми се щурат във всички посоки.

Оставаха им още петнайсет-двайсет минути, докато стигнат до медицинския комплекс „Свети Франсис“. Доста време, за да си седят в това неловко мълчание. И все пак... струваше ѝ се, че осквернява нещо лично между нея и Рот, ако заговори за това с детето... или пък то бе просто оправдание, за да скрие факта, че не иска да избухне в плач.

– Спомняш ли си каквото и да било от пристъпите? Имам предвид от случващото се, докато траят?

– Мислех, че говорим за теб.

– Така е. – Джон я погледна и тя срещна очите му. – Казваше ми нещо. Насред пристъпа ти вдигна поглед към мен и устните ти оформиха нещо. Спомняш ли си какво?

Джон Матю се намръщи, сякаш проверяваше състоянието на паметта си; погледът му стана нефокусиран.

– Наистина не мога... просто... качих се по стълбището, надникнах в кабинета на Рот, видях те... и дойдох на себе си чак когато Хекс ме поведе по коридора към стаята ни.

– Казаха, че било на Древния език.

Джон поклати глава.

– Невъзможно. Имам предвид – мога да го чета донякъде и разбирам по малко, когато ми говорят. Но самият аз не го говоря.

Бет започна да разглежда връхчетата на косата си, макар да знаеше, че не цъфтят – един от догените ги бе подрязал едва миналата седмица.

– Е, има ли нещо, което искаш да ми кажеш? – Тя го погледна. – Можеш да бъдеш

откровен с мен. За всичко. Рот има дузина братя. Аз имам само теб.

Джон отново се намръщи.

– Не, аз...

Внезапно ръцете му затрепераха и той не можа да довърши онова, което се опитваше да каже... а после тялото му се люшна назад и се просна сковано на седалката.

– Джон! – Бет протегна ръце към брат си. – Джон... о, господи...

Очите му се забелиха, сякаш умираше.

– Джон... върни се...!

Наведе се рязко напред и почука по преградата.

– Фриц!

Икономът свали опушеното стъкло и тя изляя:

– Дай газ... той получи нов пристъп!

Потресените очи на Фриц се стрелнаха към огледалото за обратно виждане.

– Да, господарке. Веднага!

Старият иконом настъпи газта и докато мерцедесът се качи като стрела на „Нортуей“, Бет се опита да помогне на брат си. Ала пристъпът го беше надвил изцяло; гърбът му бе изпънат като струна, ръцете му – вдигнати към гърдите, пръстите – изкривени като хищни нокти.

– Джон – умоляваше го тя с треперещ глас. – Остани с мен, Джон...

– Кажу ми, че отново идва на себе си.

Докато говореше, Асейл се взираше през предното стъкло на роувъра, стиснал дръжката на една кама в дясната си ръка. Бяха навлезли дълбоко в гористите покрайнини на окръг Колдуел; между дърветата не блещукаха светлини, върху заледения двулентов път нямаше други коли.

Бенлоис се бе свестил за кратко, само за да „припадне“ отново. Кое то спокойно можеше да е преструвка.

– Още не – измърмори Ерик. – Но е жив.

Не задълго.

– И гол – добави братовчед му.

Асейл се обърна рязко, тъкмо навреме, за да види как Ерик затваря ловджийския си нож. Гол, наистина. Ушитият по мярка костюм на Бенлоис беше накълцан на ленти; фината тъмносиня материя бе станала на парцали, копринената риза под нея не би могла да послужи дори за бърсане на прах. Свалени бяха и всичките му бижута: диамантеният часовник, златният пръстен с печат, гривната от халки и разпятието на дебела златна верижка.

Плячката беше натъпкана в поставката за чаши, заедно с мобилен телефон, на който му беше извадена батерията, за да бъде прекъснат GPS сигнала. Дрехите се валяха там, където бяха паднали.

Може би действително бе изгубил съзнание. Трудно бе да си представиш някой да не се съпротивлява на подобно нещо.

– Колко по-навътре още? – попита Асейл.

– Тук ще е съвсем добре – отвърна Ерик и в същия миг брат му натисна спирачките и угаси двигателя.

Начаса Асейл слезе от колата, огледа се и се увери, че са напълно откъснати. Никакви светлини от къщи. Никакви звуци от трафик на коли. Никъде никой.

– Угаси фаровете.

Снежинките бяха спрели, а луната си пробиваше път през рехавите облаци, така че между боровете достигаше достатъчно светлина.

Асейл прибра камата в ножницата и изпука кокалчетата си.

– Извадете го.

Ерик се справи с инертната маса забележително добре, като се имаше предвид, че Бенлоис бе гол и отпуснат безжизнено – куфар без дръжки, така да се каже.

Доиде на себе си тъкмо когато го блъскаха в леденостудения роувър и тръпката, която оповести събудането му, разтърси цялото му тяло, ръцете и краката му –

подскачайки, сякаш бе кукла на конци.

Братовчедите го притиснаха към джипа... и великият Рикардо Бенлоис изведнъж вече изобщо не изглеждаше могъщ. В скъпите си костюми винаги имаше властен вид, ала без помощта на грижливо ушитите сака и панталони той бе просто купчина хълтнали кухини, ребрата му изпъкваха, мекият му корем стърчеше над хърбави хълбоци, коленете му бяха по-широки от бедрата и прасците.

– Да не губим време – ниско каза Асейл. – Кажете ми къде е тя.

Никакъв отговор. Тялото на Бенлоис може и да беше слабо, но умът му, очите му – те бяха нащрек както винаги. Въпреки че се намираше в смъртна опасност, волята му беше непрекършена.

Това нямаше да трае дълго.

Асейл вдигна ръка и го зашлеви с опакото на дланта.

– Къде е тя!

Отекна плющене и главата на Бенлоис отхвъркна настрани, кръв опръска якето на Ерик.

– Къде е тя! – Асейл отново го удари, толкова силно, че почувства парване в кокалчетата. – Къде е тя!

Тялото на пленника им започна да се свлича и близнаците го вдигнаха малко по-високо.

Асейл го стисна за врата и им помогна, докато стъпалата на Бенлоис не се поклащаха на петнайсетина сантиметра над снега.

– Ще те убия. Тук и сега. Ако не ми кажеш къде е тя.

Очите на Бенлоис шареха наоколо, но най-сетне срещнаха тези на Асейл. И все пак не каза нищо.

Асейл затегна хватката си около гърлото му, спирайки притока на въздух.

– Марисол. Кажете ми къде си я отвел.

Бенлоис отвори уста, борейки се за въздух; кльощавите му ръце дърпаха онова, което го стискаше, краката му ритяха така, че петите му се блъскаха в калника.

– Марисол. Къде е тя.

Очите на наркобарона не се откъсваха от тези на Асейл... дотам, че при други обстоятелства той сигурно би изпитал респект към упоритостта му. Сега обаче то бе като гръмоотвод, привличащ мълниите на яростта му.

– Къде е тя!

Асейл пхна свободната си ръка между бедрата на Бенлоис и стисна топките му.

Надигналият се писък заседна в гърлото на наркобарона, заглушен от хватката на Асейл. Искаше да направи много повече от това, но не можеше да убие копелето. Още не. Заповяда на ръката си да поотпусне гърлото на другия мъж, но мина секунда-две, преди пръстите му да се подчинят.

Бенлоис се закашля и си пое дъх с усилие, и по голите му гърди покапа кръв от разцепената му устна.

– Къде е тя!

Нито думичка в отговор.

Копелето нямаше да се прекърши. Най-малкото не и по този начин... ала макар че ръката го сърбеше да посегне към камата, Асейл си нямаше доверие с нея.

Това, което наистина искаше, не беше да накълца копелето на парчета.

Той се приближи до него.

– Искам да ме чуеш много добре. Слушаш ли ме?

Главата на Бенлоис се люшкаше, но очите му останаха отворени, така че Асейл мина зад колата, отвори багажника... и измъкна мъжа със запушена уста и завързани очи, когато бяха отвлекли, преди да отидат в галерията.

Братът на Бенлоис изобщо не се съпротивляваше. Но разбира се, Ерик се бе промъкнал зад него в къщата му и бе изпразнил цяла спринцовка с хероин във вената на врата му. Сега Едуардо също беше гол и далеч по-добрата форма на тялото му говореше, че е както по-млад, така и по-суетен от брат си – имаше не само изкуствен тен, но и някакви мускули.

Асейл го хвърли в краката на Бенлоис.

Не очакваше тази изненада да промени нещата. Но онова, което щеше да последва, със сигурност щеше.

Пред очите на по-големия Бенлоис, Асейл обърна изпадналия в безсъзнание мъж по гръб, измъкна парцала от устата му и извади втора спринцовка. В крехкото си коремче тя съдържаше прозрачна течност – налоксон, който често се използваше в спешното отделение като антидот на свръхдоза опият. Заби иглата в ръката на Едуардо и другият мъж се събуди почти незабавно, тялото му се разтърсваше от конвулсии върху снега.

Асейл стисна челюстта му в желязна хватка и като извъртя главата му настрани, изръмжа:

– Нека бъдем учтиви – поздрави брат си.

Едуардо отвори широко очи и от устата му начаса се изля порой от думи на испански, но Асейл набързо го излекува от това, като извади камата си и я насочи към лицето му.

– Брат ти има място, където води хората, за да ги убие. Къде е то?

– Не знам за какво...

Асейл го възседна и го сграбчи за косата... намазана щедро с гел, тя бе хлъзгава и мазна, но той все пак успя да я стисне сигурно, след което опря камата под брадичката на Едуардо и заговори бавно и отчетливо:

– Къде отвежда хората. Знам, че има място, уединено и сигурно. Не е в къщата му. Не е в Колдуел.

Най-сетне по-възрастният Бенлоис заговори. На брат си. Думите се изляха от устата му, гърлени и накъсани от задавено дишане; в отговор очите на Едуардо се разшириха още повече. Не беше нужно човек да знае испански, за да схване смисъла: само да си казал нещо и аз ще те убия собственоръчно.

Асейл застана между двамата и се наведе, така че очите му да са на нивото на тези на Едуардо.

– Сега ще ти причиня болка.

Избери си място, което и да е място.

Реши да започне от раменете. Едно бързо движение и острието потъна дълбоко в плътта под ключицата – болезнено, но не и фатално.

Письците едва не го проглушиха, но камата остана на мястото си. А пръстите му – около дръжката ѝ.

– Къде е? – Когато не получи незабавно отговор, той завъртя оръжието в раната. – Къде ги води?

Ново завъртане. Нови письци.

А после Рикардо се обади отново – гласът му прекъсна драмата, за да повтори казаното преди малко. Само че агонията щеше да надделее... Асейл щеше да се погрижи за това.

Отдръпвайки се, за да даде възможност на скъпия Еди да си почине и да се посъвземе за миг, той гледаше как дръжката на камата подскача нагоре-надолу в синхрон с измъченото му дишане.

О, как паднаха силните. Едуардо винаги бе изтупаният финансов контрольор. Ала ето го сега – с рошава коса, кървясали очи, голата му кожа – изпоцапана със сняг.

Асейл го наблюдаваше със състраданието, което човек би изпитал към ударено от автомобил животно, което все още се гърчи в предсмъртни конвулсии.

– Не го слушай. Направиш ли го, ще те убия. Бавно. Единственият начин да се спасиш е, като ми кажеш това, което искам да знам.

Рикардо излая нещо.

– Не го слушай. – Асейл беше приковал очи в тези на Едуардо. – Говори с мен. Спаси се.

Едуардо се мъчеше да види брат си, но Асейл непрекъснато се местеше, препречвайки погледа му, докато накрая той простена и затвори очи, сбърчил лице.

Асейл му отпусна още малко време, докато най-сетне изгуби търпение. Протегна ръка към камата и заяви:

– Отново ще ти причиня болка...

– На север! – изкрещя Едуардо. – По „Нортуей“! На север! От южната страна на връх Ирокези! Единственият път, който се изкачва дотам, тръгва от подножието! Половин миля и ще видиш отбивката!

Прикован до джипа, Рикардо направо изригна, яростта си личеше във всяка сричка, макар подробностите от изреченията да се губеха заради липсата на превод.

Асейл вдъхна дълбоко през носа си. Не долавяше мирис на измама откъм Едуардо. Само на прясна кръв, разбира се, и острата миризма на ужас. Както и направо трогателния дъх на срам, който напомни на Асейл за кореноплодни зеленчуци, извадени току-що от избата.

Едуардо бе казал истината такава, каквато я знаеше.

– Върнете Рикардо в колата – рязко нареди Асейл... но после промени решението си: – Почакайте – извика, когато братовчедите се подчиниха. – Обърнете го насам.

След това се премести зад Едуардо и вдигна отпуснатото му тяло. Вперил поглед в Рикардо, той заяви мрачно:

– Ти отне нещо мое и аз ще отнема нещо твое.

И като издърпа камата си от тялото на Едуардо, я прокара по гърлото му.

Бенлоис опита да извърне поглед, тялото му се изви между двамата братовчеди.

– Това е само началото, Рикардо. – Асейл блъсна настрани давящия се, облян в кръв мъж като боклук, какъвто си беше. – Едва сега започваме. – Приблужи се до Бенлоис. – Сметнах обаче, че е важно да имаш един последен спомен за слабостта на брат си. Само си помисли – ако се бе оказал толкова силен, колкото си ти, можеше да умре достойно. Уви, това не бе неговата съдба.

Асейл се качи на мястото до шофьора и извади стъкленницата с кокаин.

Смръкна по две лъжички с всяка ноздра, докато братовчедите натъпкваха Бенлоис отзад; звукът от късане на ленти изолирбанд говореше какви мерки за сигурност вземаха двамата.

Асейл щракна осветлението над главата си, разгъна автомобилна карта на щата... и си даде сметка, че няма представа къде да гледа.

Ерик се настани зад волана и навря айфона си в лицето на Асейл.

– Дотам са пет часа.

Главата на Асейл зажува. Въпреки че Бенлоис беше в ръцете му, мисълта за нещата, които правеха с Марисол, го ужасяваше. Пет часа беше прекалено дълго. Прекалено дълго с оглед на изминалото цяло денонощие, откакто беше отвлечена.

По дяволите, защо Бенлоис трябваше да е толкова добър стратег.

– Да тръгваме тогава – процеди той през стиснати зъби.

Никое друго място в центъра на Колдуел не можеше да се сравнява с „Комодор“. Висока двайсет етажа, луксозната постройка се издигаше над река Хъдсън. Апартаментите в нея бяха просторни, обзаведени със свръхмодерни кухни и бани. Прозорци, които стигаха от пода до тавана, гарантираха, че изгледът в четирите посоки е също толкова неделима част от декора, колкото и всички мебели и украси на собствениците; говореше се, че известни личности ги използват, когато искат да си починат от Манхатън.

На покрива дори имаше площадка за кацане на хеликоптери.

Ай Ем слезе на осемнайсетия етаж и свърна надясно. След около стотина стъпки спря пред вратата, на която пишеше 18А и отключи месинговото резе, което с брат му бяха монтирали, когато се нанесоха пред пет години.

Стъпките му из огромния апартамент не вдигаха почти никакъв шум, въпреки че върху полираните подове нямаше килими; модернистичната мебелировка бе минимална – не само като стил, но и като количество.

По дяволите... гледката бе все така невероятна. Особено така, посред нощ, без никакви светлини вътре. Това бе вечерното лице на града и всичко блещукаше: плетеницата от светлини по фасадите на небостъргачите, двойните сводове на двата моста, ивиците от червени стопове и бели фарове, които се движеха покрай брега там долу.

Толкова лесно бе да забравиш, че сърцето на Колдуел е мръсно място, в което има толкова бедност, колкото и богатство... ако не и повече. Тук горе, откъснат от реалността, далеч от виещите сирени и вонята на боклуци, бе лесно да повярваш в тази дезинфекцирана версия на града.

Ала Ай Ем не беше глупак.

Той запали осветлението и отиде до плъзгащите се стъклени врати, извеждащи на терасата. Отвори една от тях и студен порив на вятъра нахлу в стаята, раздвижвайки застоялия въздух. Посетителят му щеше да дойде чак след един час, но той искаше да е сигурен, че мястото ще изглежда обитавано. Отиде в отворената кухня и създаде дискретно безредие, като сложи няколко чисти чинии в сушилнята до умивалника и разпиля по плота... я да видим... една-две лъжици. Полупразен пакет престоял чипс. Списание за мъжка мода, което прелисти и остави отворено на страница с палто, което Трез би харесал.

След това се зае да свари кафе.

С брат му нямаха никакво намерение да се върнат тук когато и да било, но Ай Ем бе задържал мястото, без да го изпразни от мебелите, защото бе важно с'хийб да не заподозрат, че са се преместили. Последното, което искаха, бе отряд, изпратен да ги

издири. Особено ако по някакъв начин той цъфнеше в имението на Братството...

Ай Ем се обърна рязко към стъклената врата. На терасата отвън една фигура се бе материализирала като призрак от черната нощ, а одеждите ѝ плющяха от силния вятър.

– Добре дошъл – извика Ай Ем към първосвещеника с глух глас. – Подранил си.

Окей, кой от тях двамата беше изгубил представа за времето?

Фигурата се приближи до прага, движейки се така овладяно и плавно, че сякаш се рееше над земята.

– Поканен ли съм? – разнесе се сух глас.

Сърцето на Ай Ем пропусна един удар.

Мамка му, това не беше правилният жрец.

С всички тези одежди, покриващи посетителя от глава до пети, беше предположил, че знае кой стои насреща му.

Това бе по-лошо. Много по-лошо.

Екзекуторската качулка би трябвало да му го подсказже.

– Е, Ай Ем? – Буквално можеше да чуе отвратителната му усмивка.

– Да, влез – покани го Ай Ем, докато пъхваше незабелязано ръка под палтото си и откопчваше кобура, в който беше неговият глок. – Никога не съм си мислил, че ще те видя в къщата си.

– Интересно. Не подозирах, че си толкова наивен. – Мъжът трябваше да наведе глава, за да влезе. – Не е ли това домът и на твоя брат?

Мамка му, единственото, за което Ай Ем бе в състояние да мисли, бе Мрачния жетвар.

Но разбира се, убитите от С'Екс, палача на кралицата на сенките, можеха да напълнят цяло гробище. А и той сякаш бе създаден, за да сее смърт. Висок бе близо два метра и петнайсет и тежеше поне сто и трийсет килограма... най-малко. А гласът, който долиташе изпод качулката? Неподправена злина.

– Чух, че никога не си канил Анслай да влезе – каза той, затваряйки плъзгащата се врата зад себе си. – Трогнат съм.

– Недей. Всъщност върховният жрец смяташе, че това място е прекалено омърсено от контактите ни с човеците. Кафе?

– Сякаш сме на среща? – За разлика от върховния жрец, С'Екс не понасяше правилата на кралския двор, нито пък формалностите, които се съблюдаваха между членовете на с'хийб. Разбира се, върховната им господарка не го държеше до себе си заради чара му. – И да, защо не. Приятна ми е идеята да ми прислужваш.

Ай Ем скръцна със зъби, но премълча. С'хийб бяха вдигнали залога хилядократно, изпращайки С'Екс вместо жреца, така че нещата вече бяха започнали зле.

Заобиколи гранитния плот и извади две чаши от стъкления шкаф, като се надяваше копелето да не го пие с мляко. Докато кафе машината бълбукаше и съскаше, последното, което Ай Ем очакваше, бе С'Екс да се приближи и да седне на високото столче, без преди това да е огледал мястото.

За съжаление, това вероятно означаваше, че вече го е направил.

– Значи, с брат ти сте били доста заети напоследък. – С'Екс сложи масивните си ръце върху плота и се опря на тях. – Е, така ли е?

– Имаш ли нещо против да свалиш това нещо от главата си? – Ай Ем се взираше право в мрежестата материя, която закриваше лицето му. – Искам да видя очите ти.

– Колко романтично.

– Ни най-малко.

– Нали си даваш сметка, че изобщо не си в положение да изискваш каквото и да било?

– Ти ненавиждаш да носиш тази качулка. Не се преструвай.

– За разлика от някои други, на мен дългът не ми тежи.

– Глупости.

Кратката пауза, която последва, говореше, че май все пак бе успял да докосне някаква струна. Но това не трая дълго.

– Кафето е готово. Донеси ми моето, ако обичаш.

Ай Ем се извърна, така че другият да не види стиснатата му челюст.

– Захар?

– И така съм достатъчно сладък.

Да бе.

Ай Ем донесе двете чаши.

– Сламка обаче не мога да ти намеря. Съжалявам.

С'Екс откри лицето си, отмятайки качулката с бързо, сигурно движение... въпреки че тя трябва да тежеше близо петнайсет килограма.

И да – това, което се показва отдолу, бе точно каквото Ай Ем си го спомняше. Тъмна, тъмна кожа. Проницателни черни очи. Глава, обръсната с церемониалните фигури. Бели татуировки върху гърлото, покриващи всеки сантиметър от него.

И между другото – това изобщо не беше мастило. А отрова – инжектирана по такъв начин, че когато умъртвеше кожата, тя се „обезцветяваше“. За да докажат мъжествеността си, повечето мъже си правеха една малка татуировка на ръката... и дни наред бяха болни. Ала никой, абсолютно никой не носеше нещо, сравнимо с това на С'Екс.

Копелето беше чудовище. Особено когато се усмихнеше – защото по някаква причина (вероятно прекомерният тестостерон) кучешките му зъби винаги бяха напълно издължени.

– Доволен ли си сега? – провлачи той.

– Едва ли бих избрал точно тази дума. – Ай Ем отпи от чашата си. – Е, на какво дължа тази чест?

Или ритник в топките.

С'Екс се подсмихна лекичко... което бе по-гадно и от истинската му усмивка.

– Значи, с брат ти сте били заети.

– Това вече го каза.

– Отбих се тук един-два пъти. Нищо особено – просто реших да намина. Напоследък никакви ви няма. Заети сте с жените?

– Работим.

– Денонощно, значи. Хмм... за пари ли се тревожите? Имате ли нужда от заем?

– Не и от теб. Не мога да си позволя твоя процент.

– Напълно си прав. – Черните очи се присвиха срещу неговите. – Е, къде сте?

– Наблизо. А сега тук, очевидно.

– Не мисля, че вече живеете тук.

– Тогава защо седиш върху нещо, което ми принадлежи?

– Обзалагам се, че ако отида в стаята ти, дрешникът ще е празен.

– А аз предполагам, че влизането с взлом е част от твоите „отбивания“... освен ако не си променил стила си.

С'Екс се облегна назад и скръсти ръце под робата си.

– Колко грубо би било да вляза тук и да започна да душа наоколо. Направо немислимо.

– Искаш да кажеш, че не си го сторил? – Ай Ем извъртя очи. – Нима?

– Не съм. А може би лъжа. Като теб за това, че все още живеете тук.

– Може би просто си идвал, когато ни е нямало.

– Окей, да вземем тази вечер. Защо си с палто? Защо лъжиците върху плота са чисти? А списанието? От миналия месец. И все пак – отворено, сякаш сте го „чели“. – Той дори направи жеста за кавички. – А един отворен пакет чипс не прави пълен килер.

По дяволите.

– Модните списания не са ли контрабанда в Територията?

С'Екс отново се усмихна.

– Нейно кралско Величество се грижи да съм доволен. Какво да ти кажа?

Или това, или дори кралицата се страхуваше от него.

Ай Ем притвори клепачи.

– Говори.

– Мислех, че точно това правя. Или използвахме езика на знаците, без да съм го забелязал?

Ала после палачът изведнъж стана сериозен; намръщи се над чашата си, без да помръдва на стола.

И колкото по-дълго траеше мълчанието, толкова по-странна ставаше ситуацията. С'Екс не беше от онези, които си губят времето и съвсем не беше търпелив... обикновено копелето беше решително като верижен трион.

Ай Ем чакаше по две причини. Първо – имаше ли друг избор? И второ – след всичкото това време вече бе свикнал.

Благодарение на Трез с неговите простотии, Ай Ем притежаваше диплома по

„нищо-не-мога-да-направя“.

С'Екс отново премести очи към него.

– Върховният жрец идва, за да ти съобщи, че времето на Трез изтече. Кралицата иска онова, което ѝ беше обещано, и дъщерята е готова да го приеме. Оттук нататък всяко забавяне ще има сериозни последици. Така че, вярвай ми, като ти казвам – ако знаеш как да накараш брат си да се подчини, направи го. Сега.

– Ще ти заповяда да го убиеш, нали? – мрачно каза Ай Ем.

Палачът поклати глава.

– Още не. Ще започна с родителите ви. Първо майка ви. След това – баща ви. И няма да е приятно. – Погледът му не трепваше нито за миг. – Наредено ми е да я завържа и най-напред да ѝ обръсна главата... след това да я изнася и да я накълцам, така че кръвта ѝ да изтече бавно. Баща ти ще трябва да гледа, а онова, което ще му причиня след това, ще бъде още по-ужасно. Ако изобщо ги почиташ, говори с брат ти. Доведи го в Територията. Накарай го да постъпи правилно. Тя няма да спре, докато не го получи... и нека сме наясно – изобщо няма да се поколебая да си свърша работата.

Ай Ем подпря ръце на плота и се приведе напред. Връзката с родителите им беше... сложна, ако можеше да вземе един термин от фейсбук. Но това не означаваше, че ги иска мъртви и/или поругани.

Докато С'Екс се изправяше и слагаше езекуторската си качулка, Ай Ем се чу да казва:

– Не докосна кафето си.

– Може да си го отровил – сви рамене палачът. – Не поемам рискове с никого... съжалявам.

– Умно. – Ай Ем го огледа преценяващо. – Но разбира се, ти си истински професионалист.

– И репутацията ми е напълно заслужена, Ай Ем.

– Знам. – Ай Ем изруга под носа си. – Отлично съм запознат с работата ти.

– Не натискай спусъка ми. Аз нямах родители, а ми се ще да бях имал. Тази задача определено не ме привлича.

– По дяволите, не зависи от мен. – Ай Ем сви ръце в юмруци. – А ако трябва да съм откровен, не съм сигурен дали Трез ще го бъде грижа. Той ги мрази.

С'Екс поклати глава.

– Това не е добра новина. За никого от вас.

– Какво, дяволите да го вземат, ѝ пречи да си намери някой друг?

– Ако бях на твое място, не бих задавал този въпрос. – С'Екс се огледа наоколо. – Приятно местенце, между другото. Точно по мой вкус... а и гледката страшно ми харесва.

Странният му тон накара Ай Ем да присвие очи. Мамка му...

– Разбираш го, нали?

– Кое? Защо някой би поискал да се махне от Територията? Да има собствен живот? – Изведнъж лицето му се превърна в маска. – Нямам представа за какво говориш.

С тези думи палачът се обърна и се отправи към плъзгащата се врата с изяществото на хищник, а одеждите му се развяваха зад него.

– С'Екс.

Той погледна през рамо.

– Да?

Ай Ем взе кафето на госта си, поднесе го към устата си и го изпи на една голяма глътка, въпреки че то изгори гърлото му.

Когато върна чашата върху плота, палачът му се поклони.

– Притежаваш повече достойнство от мнозина, Ай Ем. И именно затова дойдох. Всъщност те харесвам... не че това ще ти помогне от тази вечер нататък.

– Оценявам го.

Палачът се огледа, сякаш за да съхрани спомени за по-късно.

– Когато се върна при с'хийб, ще се опитам да забавя нещата, но оттук нататък зависи от теб. Примката може и да е надяната около врата на брат ти... ала ти си този, който ще трябва да го заведе там, където му е мястото.

– Нали си наясно, че не е чист.

– В смисъл?

– Чукал е човеци. Цял куп.

С'Екс отметна глава назад и се разсмя.

– Силно се надявам. Ако аз живеех във външния свят, със сигурност щях да го правя.

– Обзалагам се, че кралицата ти не мисли по същия начин.

– Тя е и твоя владетелка... и на твое място не бих залагал на тази карта. – С'Екс насочи показалец към него от другия край на стаята. – Ще го накара да премине през пречистването и ако оцелее (а това изобщо не е сигурно), той никога няма да бъде същият. Вярвай ми – дръж си устата затворена, когато става дума за любовния му живот. И още нещо – Анслай не знае, че съм идвал. Нека си остане нашата малка тайна, става ли?

След като палачът излезе на терасата и изчезна в нощта, Ай Ем се приближи и затвори вратата. После отиде до бара в другия край на отвореното помещение и си сипа бърбън.

Козът на Трез май изобщо нямаше да се окаже толкова силен, колкото той си мислеше – пристрастеността му към секса явно нямаше да има отблъскващия ефект, на който се надяваха.

Страхотно.

А ако С'Екс не се беше появил, за да го предупреди да държи сексуалните подвизи на брат си в тайна? Господ знае какво би могло да се случи.

За пръв път чуваше за пречистващия ритуал, но не беше трудно да се досети какво представлява.

Едно нещо беше сигурно – никога и през ум не му беше минавало, че ще е задължен на студенокръвния екзекутор. Ала ето че той май не беше единственият, когото ограниченията на Територията задушаваха.

Въпросът бе – сега какво? И разполагаше с десетина минути, за да се оправи с цялата тази гадост, преди да пристигне първосвещеникът.

– Изобщо не очаквах някога да те видя отново. Чух, че си заминал нанякъде.

Приведен към екрана на компютъра, главният невролог на „Свети Франсис“ сякаш си говореше сам. И наистина – Мани Манело не отговори, сякаш изобщо не го бе грижа.

Бет пристъпи малко по-наблизо, за да погледне... не че множеството изображения на мозъка на брат ѝ върху монитора ѝ говореха каквото и да било. Да се надяваме, че не така стояха нещата с мъжа в бялата престилка и внушителните титли.

Сумрачната стаичка, в която се бяха натъпкали, приличаше на извадена от епизод на „Стар Трек“: високотехнологично оборудване бръмчеше и примигваше, дебел плексигласов прозорец ги делеше от масивния апарат за ядрено-магнитен резонанс от другата страна. А неврологът, който седеше зад командното табло, дори приличаше на лейтенант Сулу¹⁰, обърнат към мониторите, клавиатурите, един-два телефона и още един лаптоп.

– Колко дълго продължи последният пристъп? – разсеяно попита той.

– Около петнайсет минути – отвърна Бет, когато Джон погледна към нея.

– Някакво схващане или изтръпване?

Джон поклати глава.

– Не. Нищо – отговори Бет.

Джон бе излязъл от кухня корем на машината преди около десет минути. Вече бе сменил болничната нощница със сравнително безобидните си на вид дънки и тениска на „Ню Йорк Джайънтс“ и си бе обул тежките ботуши. Бяха извадили иглата на венозната система, която беше вкарала контрастното вещество в тялото му, и му бяха сложили малка бяла лепенка.

Оръжията си беше оставил вкъщи.

Хекс обаче беше въоръжена както обикновено; тя стоеше до него, нахлупила черно бейзболно кепе ниско над очите си. Другото им подкрепление беше Пейн, облечена в черни дрехи и със същото широко палто, каквото носеше и жената на Джон.

Бет подръпна шапката на „Ред Сокс“, която носеше. Доста време беше минало, откакто я бяха виждали в света на хората, а не познаваше никого в болницата, но нямаше причина да рискуват още едно усложнение.

Господи, нека всичко да бъде наред, помисли си тя, докато лекарят отново преглеждаше изображенията на монитора.

Застанала точно зад него, доктор Джейн надничаше над рамото му... преминала на пълен призрачен режим.

Колкото повече експертни погледи, толкова по-добре.

– Какво виждаш? – попита Мани.

За негова чест, неврологът отмести очи от екрана едва когато беше съвсем готов... и се обърна към Джон, когато най-сетне заговори:

– Не виждам нищо абнормално.

Всеобща въздишка на облекчение. Джон притисна Хекс към себе си – очевидно бе, че за тях двамата светът бе изчезнал.

Докато ги гледаше, Бет си даваше сметка, че би трябвало да се съсредоточи върху добрата новина. Ала единственото, за което можеше да мисли, бе как не просто е сама, докато чака да научи дали брат ѝ има емболия, тумор или бог знае какъв ужас в мозъка си... ами между нея и съпруга ѝ се беше появило нещо ново – метафоричен слон в стаята, който нямаше да изчезне скоро.

Розов слон. Цветът за момиченца.

Или пък не. Може би беше бледосин.

– Мозъчната структура е напълно нормална...

Лекарят се впусна в дълга реч, пълна с медицински термини, която, за щастие, говореше нещо на Мани, ако се съдеше по кимането му. Ала двамата влюбени не обръщаха никакво внимание на всичко това и бе прекрасно да ги видиш така погълнати един от друг.

Поне докато сълзите на облекчение не се смесиха със сълзи на тъга и светът за Бет се разми.

Време бе да се извини и да се оттегли.

Измърморвайки, че трябва да се обади по телефона, тя изскочи в коридора. Отделението за образна диагностика се намираше в мазето на една от сградите на „Свети Франсис“, така че навън не се случваше абсолютно нищо – никакви пациенти за транспортиране, никакви колички с медицински консумативи, никакъв медицински персонал, тичащ напред-назад в обувки с меки подметки.

Уловила главата си в ръце, Бет се облегна на стената и бавно се плъзна надолу. Слава богу, че с Джон май всичко беше наред. Поне една част от семейството беше добре...

„Добре ме чуй и знай, че това е самата истина. Няма да те обслужа в периода ти на нужда. Никога.“

По дяволите, помисли си тя, докато разтъркваше очи. Сега трябваше да се прибере у дома и да се оправи с всичко това.

Малко по-късно излязоха и останалите и Бет се изправи, мъчейки се да изглежда единствено облекчена от резултатите на Джон.

Неврологът се взираше в един чек в ръцете си и клатеше глава.

– Исусе, Манело, да не си спечелил от тотото?

Нещо такова. Благодарение на инвестициите на Дариъс, дарение от петдесет хиляди долара за Неврологичното отделение беше нищо работа.

И като си помислиш само, че единственото, което бялата престилка трябваше да

направи, бе да пъкне брат ѝ в пиукащата симашина за около половин час.

– Просто съм ти благодарен, че ни вкара вътре – каза Манело.

Лекарят се обърна към Джон, докато съгваше чека и го прибираще в джоба си.

– И така – все още препоръчвам антиконвулсивни лекарства, но ако твърдо отказвате да ги вземате, единственото, което мога да ви посъветвам, е да си отбелязвате кога и къде получавате припадъци. Вижте дали съществува някаква скрита закономерност – може и да има такава, може и да няма. И знайте, че съм насреща, ако имате нужда от мен. Не забравяйте какво ви казах – това, че не се вижда нищо, все още не означава, че няма никаква опасност. Получавате пристъпи, защото нещо не е наред. Точка.

– Благодаря ти. – Манело протегна ръка. – Нямах равен.

Двамата колеги си стиснаха ръцете.

– Винаги когато имаш нужда... и наистина го мисля. И нали си знаеш – решиш ли да се върнеш, ще те приемат с отворени обятия. Липсваш ни.

Мани погледна към Пейн и скритата усмивка, която пробяга по устните му, бе повече от красноречива.

– Не, сега имам всичко, от което се нуждая. Чао. И още веднъж ти благодаря.

А после вампирският контингент се раздели с човешкия. Мани ги поведе през лабиринта от голи, застлани с плочки коридори, които до един си приличаха като две капки вода... дотам, че Бет започна да си мисли, че са се изгубили. Грешка. Или водачът им имаше компас, имплантиран в мозъка, или си спомняше десетте години, през които бе работил тук... защото те най-сетне стигнаха приземния етаж и излязоха през въртящите се врати, през които бяха влезли.

Фриц ги чакаше до бордюра; огромният черен мерцедес с потъмнени стъкла изглеждаше така, сякаш принадлежи на някой дипломат. Още една причина да е толкова полезен – хората обикновено много внимаваха да не му се пречкат, сякаш който и да се взеше вътре, бе наистина важен или пък тежковъоръжен. Бет никога не бе виждала друг, на когото толкова често да махат, за да мине през знакове „стоп“ и в подземни гаражи. Но разбира се, начинът на шофиране на Фриц бе пълна противоположност на начина, по който ходеше.

Кракът, с който натискаше педала за газта, не беше просто оловен. А направен от волфрам¹¹...

– Ще се прибираме ли? – оформиха пръстите на Джон пред лицето ѝ... сякаш от известно време се опитваше да привлече вниманието ѝ.

– Какв... о, извинявай. – Бет отметна косата си назад. – Не искаш ли да се върнеш с Хекс?

– Аз отивам в клуба – каза Хекс. – Трез го няма, така че трябва да нагледам нещата.

Добро, правдоподобно извинение... ала Бет нямаше как да не забележи косите погледи, които групичката си разменяше.

– Нали не е заради мен? – промълви тя.

– Естествено, че не – каза Джон на езикана знаците. – Правиш ми услуга, като се връщаш с мен. Нали се сещаш, за компания.

Фриц на драго сърце изскочи от колата, за да ѝ отвори вратата. Докато се качваше, Бет видя Мани да целува Пейн, Джон пък впи устни в Хекс.

Заля я вълна на ужас и изведнъж я обзе желание да се напие, вместо да се изправи срещу съпруга си. Единственият проблем беше, че това нямаше да реши нищо, пък и тя открай време презираше жени, които се напиват. Нямаше нищо по-грозно и по-жалко.

Джон се качи от другата страна и мерцедесът потегли по алеята, която обикаляше Медицинския център. Със знаци като СПЕШНО ОТДЕЛЕНИЕ, РЕХАБИЛИТАЦИОНЕН ЦЕНТЪР „ФАНСУЪРТ“ и ГРЪБНАЧЕН ЦЕНТЪР „ЯРДЛИ“, тя приличаше на магистрала с отбивки, отвеждащи в градове, които определено не би искал да посетиш.

Седнал до нея, брат ѝ я поглеждаше час по час, сякаш тя бе пръчка динамит и той се опитваше да прецени колко остава, преди фитилът ѝ да изгори и да се вдигне гръм до небесата.

– Добре съм.

– Окей, няма да настоявам. Но заповядай.

– Ъ? – Вместо отговор, той ѝ подаде бяла кърпичка. – Защо ми е...

Страхотно. Ето че очите ѝ започваха да се пълнят със сълзи.

Направо страхотно.

Докато попиваше сълзите, за които дори не си бе давала сметка, тя поклати глава и остави всичко да се излее навън:

– Искам бебе.

– Господи... това е страхотно – описаха пръстите на брат ѝ. – Това е...

– Истински кошмар всъщност. Рот не иска.

– О! – оформиха устните на Джон.

– Аха. Точно така. И го научих точно преди да тръгнем.

– Господи, не трябваше да идваш.

– Трябваше да се махна от къщата. А и исках да ти помогна.

– Ами... Рот вероятно просто се тревожи за теб. Страшно си е за жените. – При тези думи лицето му се обтегна. – Имам предвид, че Хекс не си пада особено по децата, и трябва да ти кажа, че това си е облекчение.

Бет отпусна глава на облегалката, въртейки памучната кърпичка в ръцете си.

– Но ако аз съм готова да поема риска, смятам, че той би трябвало да се съгласи. И между другото, не си мисли, че ми изложи аргументи за това, как се притеснява за здравето ми. Беше просто „няма да те обслужа“. Точка по въпроса.

Джон подсвирна тихичко.

– Така е. Определено не беше най-блестящият ни момент. – Бет погледна към брат си. – Толкова ви завиждам с Хекс. Така свършено си пасвате.

– Ха! Да ни беше видяла преди една година. – Джон сви рамене. – Не вярвах, че

ще се получи.

– Наистина ли?

– Ами да. Тя искаше да излиза и да се бие и аз уж нямах нищо против... докато изведнъж не ми просветна, че може да пострада. – Той вдигна ръка към челото си. – Здравата ме прецака в главата. Искам да кажа, че като мъж, твоята жена си е твоя по начин, който не мисля, че вие жените можете да разберете. Става ли дума за безопасността на Хекс, аз буквално не съм в състояние да контролирам емоциите си, мислите си, постъпките си. То е като психоза.

Когато Бет не отговори, брат ѝ я докосна по ръката, за да се увери, че го слуша.

– Доста ми прилича на това, което се случва с теб и Рот. Да, можеш да повтаряш как „става дума за дете“, но като се има предвид процентът на смъртност при жените? В очите му вероятно става дума за твоето оцеляване... и той избира него, пред какъвто и да било син или дъщеря.

Господи, това може и да я правеше истинска кучка, но изобщо не искаше да види нещата от неговата гледна точка. Особено изложени така разумно... при положение че мъжът ѝ наистина се чувстваше по този начин.

Все още беше прекалено наранена и ядосана.

– Окей, добре, може и така да е. Но нека ти задам един въпрос – ако някога Хекс поиска дете, ще ѝ го откажеш ли? – Когато Джон не каза нищо, тя продължи: – Виждаш ли? Няма да го направиш.

– Строго погледнато, не ти отговорих.

– По лицето ти се чете.

– Е, да, но за мен е лесно да го кажа, защото тя не иска дете. Може би ще мисля другояче, ако си промени мнението. Рисковете са сериозни и медицината не може да направи кой знае колко.

– Все още смятам, че тялото е мое, значи, и решението си е мое.

– Но ти си първата му грижа. Така че и той има право на глас.

– Правото на глас е едно. Кралското вето – нещо съвсем различно. – Бет отново поклати глава. – Освен това, ако ти можеш да обясниш с думи позицията на един обвързан мъж, значи, и той го може. Няма да му се размине само защото е крал. – Тя отново си припомни откъси от караницата и усети, че ѝ се повдига. – Неговото решение е да ме упои. Като някакво животно. Аз просто... не съм сигурна, че мога да го преглътна.

– Може би имаш нужда от почивка. Да отидеш някъде, докато вече не си толкова бясна. А след това се върни и го обсъдете.

Бет сложи ръка върху корема си и докато опипваше окръглеността, която се беше появила там, изведнъж се почувства адски глупава, задето просто си седеше и се тъпчеше със сладолед заедно с Лейла. Не беше по-близо до периода си на нужда, когато и да дойдеше той... ако изобщо настъпеше. Единственият резултат бяха отеснели панталони и разрыв между нея и съпруга ѝ.

По думите на доктор Фил¹²: Е, доволна ли си сега?

Страхотно, Фил. Направо върхът.

По дяволите, май трябваше да започне да гледа канала на Опра Уинфри – по него всяка сутрин вървяха повторения на доктор Фил. Той несъмнено бе посветил някое и друго предаване на двойки, които не бяха единодушни по въпроса дали да имат деца, или не.

– Защо не останеш в къщата на баща ни? – оформиха ръцете на Джон.

Бет се замисли за имението.

– Не. Не искам дори да мисля за къщата.

Като по даден знак в съзнанието ѝ изникнаха образи на тях двамата с Рот от онези най-ранни дни... особено споменът за първата им официална среща. Господи, тогава всичко бе толкова съвършено, бяха се влюбили толкова лесно. Рот я беше поканил в къщата и за първи и последен път във връзката им се беше появил изтупан в костюм. Седнали бяха на масата в трапезарията, а Фриц им прислужваше.

А после Рот ѝ бе казал, че има вкус на...

Бет простена и като улови главата си в ръце, опита да успокои дишането си. Не подейства. Умът ѝ сякаш страдаше от мозъчния еквивалент на аритмия – спомени от щастливото минало и тревоги от мрачното настояще се сливаха в една нестабилна, прескачаща бъркотия.

Единственото, за което бе напълно сигурна?

Джон беше прав. Все още не можеше да се прибере у дома – в мига, в който видеше Рот, щеше да избухне, а това нямаше да доведе доникъде.

Веднъж вече бяха водили този разговор. Повторението само още повече щеше да влоши всичко.

– Окей – чу се да казва. – Съгласна съм. Но първо трябва да хапна нещо.

– Дадено – отвърна Джон на езика на знаците.

[10](#) Герой от научнофантастичния сериал „Стар Трек“; ролята се изпълнява от Джордж Такеи. – Бел. прев.

[11](#) Най-труднотопимият метал в периодичната таблица. – Бел. прев.

[12](#) Американски клиничен психолог и телевизионна фигура; става известен с рубриката си в шоуто на Опра Уинфри. – Бел. прев.

Докато приемаше физическите си очертания пред клиниката на расата, Рот усети Вишъс да се материализира до него... и се подразни, задето се нуждае от шибана бавачка. Но поне медицинските познания на Ви щяха да са му от полза.

– Петнайсет крачки право напред – обяви братът. – Четири крачки изчистен паваж точно пред теб. След това – земя, покрита със сняг.

Рот направи една огромна крачка и усети асфалта под стъпалата си. На следващата сняг посрещна подметката на тежкия му ботуш.

Тук не можеше да вземе Джордж със себе си. Слепотата не беше желана черта у един владетел във време на мир. Във време на война? Тя бе критична слабост... а нищо не издаваше липсата на зрение по-недвусмислено от куче водач.

Естествено, кучето замалко да получи апоплектичен удар, задето го оставиха вкъщи, но след като Бет му беше сърдита? Много ясно, че трябва да настрои и проклетото куче срещу себе си. Следваща спирка? Братството. Макар че тази банда дебелоглави копелета бяха прекалено упорити, за да бъдат отблъснати с нещо по-слабо от водородна бомба.

– Спри – каза Ви и Рот се закова на място, макар да изскърца със зъби. Все пак беше за предпочитане пред това, да се блъсне в стената.

Последва пауза, през която Ви въведе кода, който се променяше всяка сутрин, и миг по-късно двамата прекрачиха в неголямото фоайе, посрещнати от характерната антисептична миризма на болница – действително бяха на правилното място.

А Рот определено се чувстваше отвратително – гърдите го боляха, главата му туптеше, кожата му сякаш беше прекалено малка за костите му.

Несъмнен случай на задник-итис.

Вероятно – краен стадий.

– Добре дошли, господа – разнесе се металически женски глас... и дори през говорителя той бе изпълнен със страхопочитание. – Още сега изпращаме асансьора за вас.

– Благодаря – процеди Ви.

Да, братът мразеше Хавърс по ред причини. Също като Рот.

Като си помисли само колко сериозен им се бе сторил опитът на лечителя да го убие преди две години. Сега? В сравнение с Кор и шайката копелета, една бяла престилка с папийонка и очила с рогови рамки, който му е вдигнал мерника, беше детска игра.

По дяволите, да можеше да се върне във времето на баща си, когато хората уважаваха престола.

Разнесе се звук от отварянето на асансьор и Ви го докосна по ръката. Двамата влязоха заедно и след мек звън и затварянето на вратите, чувство, сякаш пропада, потвърди, че са поели към подземие.

Когато вратите отново се отвориха, Вишъс много дискретно го поведе напред: приближи се до него, така че двамата бяха рамо до рамо, и остана така. Отстрани несъмнено изглеждаше сякаш е просто бодигард, съпровождащ краля на расата.

А не заместител на очите му.

Внезапно шушукане, разнесло се в чакалнята, показа, че са навлезли в общите части. На регистратурата ги посрещнаха по същия наелектризиран начин – разнесе се тих писък, съпроводен от звука на бутнат назад стол, а после една жена каза:

– Господарю, насам, ако обичате.

Рот завъртя глава по посока на гласа и кимна.

– Благодаря, че успяхте да ни вместите.

– Разбира се, господарю. Рядка чест е за нас да ни удостоите с присъствието си...

Дрън, дрън, дрън.

Хубавото бе, че се озоваха в частта с болничните стаи почти моментално. А после трябваше просто да се чака. Не че щеше да е задълго. Готов бе да се обзаложи, че Хавърс ще си обуе маратонките на пожар, за да дотича час по-бързо до мястото, където ги бяха отвели.

Не че този женчо изобщо имаше маратонки.

– Ама във всички болници ли трябва да е пълно с картини на Моне?

– Предполагам, че плакатите са евтини.

– Това е истинска картина.

А, да – очевидно ги бяха отвели във ВИП апартамента.

– Напълно в стила на Хавърс – остава си клише, дори когато е в „Сотбис“¹³.

– Вероятно я е донесъл със себе си от Древната страна. Глупак без вкус. Видиш ли една водна лилия, все едно си ги видял всичките. А и ненавиждам розово. Ама наистина го ненавиждам. Макар че лавандуловото е още по-лошо.

Рот вдигна ръце, за да опипа наоколо, а мислите му се върнаха към картините на импресионистите, които бе виждал, докато все още имаше някакво зрение. На това му се казваше да ти е размазано пред очите – нищо не можеше да се сравнява със зацапаните рисуванци на полусляп художник, гледани от един полусляп задник.

Сюрреалистите с техните остри като бръснач линии, бяха далеч по-подходящи, ако искаше да...

Господи, умът му определено отказваше да мисли за причината да бъдат тук.

– Точно пред теб има маса за прегледи.

– Няма да ме преглеждат – промърмори Рот.

– Окей. От дясната ти страна се намира коприненият диван на нечия баба.

Докато се връщаше назад и поемаше към дивана, Рот си помисли колко хубаво бе да си имат собствени лекари, живеещи в имението. Твърде жалко, че в този случай

доктор Джейн и Мани не можеха да отговорят на въпросите му. Да, вероятно би могъл да получи информацията и по друг начин – като изпрати Фриц, който да зададе нужните въпроси например. Ала понякога единственият начин да научиш нещо, бе от първа ръка – искаше да усети миризмата на лечителя, докато му отговаря. Нямаше друг начин да е сигурен, че това е истината.

– Ще ми кажеш ли за какво става дума? – попита Ви.

Разнесе се щракване, последвано от драскащ звук и миг по-късно ухание на турски тютюн пропъди ако не цялата, то поне по-голямата част от миризмата на белина, оставена от безбройните почиствания с дезинфектанти.

Когато Рот не отговори, Ви изруга.

– Нали знаеш, че и Джейн би могла да го направи. Каквото и да е то.

– Тя разбира ли от периода на нужда при вампирите? Не? И аз така си мислех.

Това затвори устата на Ви за известно време.

В последвалата тишина Рот бе обзет от неудържимото желание да закрачи напред-назад... ала това беше изключено, при положение че не искаше да изпосъбори префърцунената мебелировка на Хавърс.

– Говори с мен.

Рот поклати глава.

– Нямам нищо за казване.

– Сякаш това някога те е спирало.

За щастие, Хавърс избра точно този момент, за да влезе... само за да се закове на крачка от прага.

– Прощавайте – каза той на Вишъс, – но тук не се пуши.

Тонът на Ви беше отегчен:

– Нашата раса не боледува от рак... или това е новина за теб?

– Заради кислородните бутилки е.

– Тук има ли такава?

– Ами... не.

– Е, аз пък няма да ходя да ги търся.

Рот сложи край на всякакви по-нататъшни разисквания.

– Ще затвориш ли вратата? – Ти, шибан идиот. – Просто искам да ти задам няколко въпроса. И кажи на сестрата да излезе, ако обичаш.

– Разбира... се.

Страх ороси въздуха, когато сестрата си тръгна, затваряйки вратата след себе си... не че Рот можеше да го вини, задето е нервен.

– Как мога да ви бъда от полза, господарю?

Рот го видя такъв, какъвто го помнеше – представи си го с все същите очила на лицето си на възпитаник на престижен университет и бялата престилка с името му, пришито на ревера. Сякаш някой би могъл да го обърка с друг в собствената му клиника.

– Искам да знам какво може да се направи, за да се предотврати периодът на нужда на една жена.

Тишина. Мъртвешка тишина.

Е, ако не се брои Ви, който измърмори нещо, започващо с М и завършващо на А-М-К-А М-У.

След миг нещо изскърца, сякаш добрият доктор се бе настанил до дивана на Рот.

– Аз... ъъ... не съм сигурен как да отговоря на този въпрос, господарю.

– Опитай – сухо каза Рот. – И то по-бързичко. Нямам цяла нощ на разположение.

Разнесе се някакво шумолене, сякаш учителят си играеше с нещо. Химикалка? Може би стетоскоп?

– Тя вече... то вече... тя... започнало ли е?

– Не.

В последвалата тишина му се прииска изобщо да не беше идвал. Нямаше обаче да си тръгне, и то не само защото не бе сигурен къде се намира вратата.

– Между другото, не става дума за моята шелан. Отнася се за една приятелка.

Исусе, сякаш имаше венерическо заболяване или нещо такова.

Но това поне накара доктора да се поотпусне. Напрежението му начаса изчезна и думите заваляха от устата му:

– За съжаление, не мога да ви дам добър отговор. Досега не съм открил метод за предотвратяване на периода на нужда. Опитвал съм с редица медикаменти, включително и такива от света на хората... проблемът е, че жените вампири имат допълнителен хормон, който, задействан веднъж, предизвиква мощна реакция в цялото тяло. В резултат, човешките контрацептиви, били те таблетки или инжекции, нямат никакъв ефект върху нашите жени.

Рот поклати глава. Би трябвало да се досети... нищо в репродуктивния цикъл на женските вампири не беше просто.

Тъпата му Скрайб Върджин. О, да – създай раса от живи същества... и докато го правиш, защо не ги обремениш с нещо особено гадно. Прекрасно.

Хавърс продължи, а столът изскърца, сякаш беше променил позата си:

– Облекчаването на жената по време на страданието ѝ е единственият метод, с който съм имал успех досега. Ще желаете ли комплект за вашата приятелка, господарю?

– Комплект в смисъл...

– За лечение на нуждата.

Рот си помисли за Бет, седнала в стаята с Лейла. Един господ знае от колко време продължаваше това... а най-лошото? Боеше се, че е подействало – беше му станал в присъствието на неговата шелан. Което, вярно, не беше нещо необичайно, с изключение на факта, че тогава се караха и сексът бе последното, за което мислеше.

Нищо чудно хормоните ѝ вече да се променяха.

Или това, или той беше параноик.

Което също беше възможно.

– Да – чу се да казва. – Ще желая.

Последва звук от писане.

– Ще ми трябва подписът на мъжа, който отговаря за нея – на нейния хелрен, баща или най-възрастния мъж в семейството ѝ. С такива наркотични вещества държа да съм сигурен как ще бъдат използвани... а и естествено, някой ще трябва да ѝ ги даде. Не само че периодът на нужда най-вероятно ще я изложи на риск, но нека си го кажем направо – когато става въпрос за тези неща, на жените не може да се разчита да мислят трезво.

По някаква причина Рот си спомни как Пейн го обвинява в мизогиния¹⁴.

Ето че поне в това отношение Хавърс го беше надминал...

По дяволите, как щеше да разпише каквото и да било? У дома, на бюрото, Сакстън винаги запълваше реда за подпис с няколко...

– Аз ще се подпиша – рязко се намеси Ви. – А моята шелан, която е лекар също като теб, ще се погрижи за останалото.

– Вие сте обвързан? – изломоти лечителят. Сякаш беше по-вероятно върху клиниката му да се стовари метеор. – Искам да кажа...

– Дай ми листа – настоя Вишъс. – И химикалката си.

Нови звуци от писане и още по-неловка тишина. А после шумолене, сякаш Хавърс прибираще нещо в папка, преди да попита:

– Колко тежи?

– Не знам – отвърна Рот.

– Искате ли да прегледам въпросната жена, господарю? Може да заповяда, когато ѝ е удобно, или пък да я посетя у дома ѝ...

– Шейсет и два килограма – намеси се Ви. – И стига толкова приказки. Дай ни лекарствата и да се махаме от тук.

Хавърс излезе от стаята, като буквално се препъваше от бързане, а Рот се облегна назад, докато главата му не опря в стената, която дори не си бе дал сметка, че е зад него.

– Искаш ли да ми кажеш какво, по дяволите, става? – изплю думите Ви. – Защото в момента си правя цял куп прибързани заключения, а нито ти, нито аз се нуждаем от това... при положение че можеш просто да ми отговориш на шибания въпрос.

– Бет прекарва доста време с Лейла.

– Защото иска...

– Дете.

В носа на Рот отново нахлу дъх на турски тютюн – Ви трябва да бе всмукнал особено дълбоко.

– А ти си напълно сигурен, че не искаш дете?

– Никога. Как ти звучи „никога“?

– Напълно те разбирам. – По шума от тежки стъпки Рот разбра, че братът крачи

напред-назад из стаята... и му завидя за тази свобода. – Не че не уважавам Зи и неговата малка атомна бомба. Благодарение на двете жени в живота му той изглежда почти нормален... което си е истинско чудо. Така че – браво на него. Но това определено не е за мен. Слава богу, че и Джейн мисли по същия начин.

– Аха. Слава богу.

– Но Бет не е в същия влак?

– Не. Не е дори на същата гара, в същия град или в същата част на която и да е страна, в която живее твоята метафора.

Рот потърка чело. От една страна, беше страхотно, че някой разбира нежеланието му да има деца – така не чувстваше толкова силно, че постъпва неправилно или проявява жестокост към Бет. От друга страна, единомислието на Вишъс и Джейн? Не че ти се иска с брат ти да се случва нещо гадно. Ни най-малко. Обаче, дяволите да го вземат, ако нещата при него стояха както при Ви, направо щеше да си пее.

Докато чакаха Хавърс да се върне с нокаутиращите капки, а Ви крачеше напред-назад и пушеше, Рот, незнайно защо, се замисли за родителите си.

Спомените му за тях бяха като от илюстрация на Норман Рокуел¹⁵... е, на фона на средновековен замък и с надписи на Древния език. Но иначе – да, те двамата имаха съвършена връзка. Никакви спорове, никакъв гняв, единствено обич.

Нищо не можеше да застане между тях. Нито работата на баща му, нито кралският двор, нито гражданите, на които служеха.

Съвършена хармония.

Още една област, в която не можеше да се мери с баща си...

Ви издаде странен звук – нещо средно между ахване и ругатня.

– Да не би димът да ти влезе в кривото гърло? – сухо попита Рот.

В следващия миг столът до него, където Хавърс бе седял допреди малко, не просто изскърца, а направо изруга в знак на протест – сякаш Ви се беше хвърлил отгоре с цялата си тежест.

– Ви?

Когато братът най-сетне отговори, гласът му беше нисък, прекалено нисък.

– Виждам те...

– Не, не, не – избухна Рот. – Не искам да знам. Ви, ако получаваш едно от твоите видения, не ми казвай какво...

– ...застанал наред бяло поле. Бяло, бяло, навсякъде бяло...

Небитието? О, мамка му.

– Вишъс...

– ...и говориш с...

– Ей! Задник такъв! Не ти ли казах много отдавна – не искам да знам кога ще умра. Чуваш ли ме? Не искам да знам.

– ...лицето в небесата.

– Майка ти? – Един господ знае къде се беше дянала Скрайб Върджин

напоследък. – Майка ти ли е?

По дяволите, не искаше да насърчава това.

– Слушай, Ви, трябва да спреш. Не мога да го понеса, човече.

Последва тихо проклятие, сякаш Ви идваше на себе си.

– Извинявай, когато ме връхлети така изневиделица, не е лесно да спра.

– Няма страшно.

Само дето имаше. И още как.

Защото проблемът с виденията на Вишъс (освен дето винаги бяха за това, как някой умира) беше, че никога не уточняваха кога ще се случи. Онова, което виждаше, би могло да е как Рот се гътва следващата седмица. Следващата година. След седем века.

Ако Бет умреше... нямаше да иска да живее...

– Всичко, което мога да ти кажа – Ви отново изпусна облаче дим, – е, че виждам бъдещето в ръцете ти.

Е, на това му се казваше неопределени общи приказки, като хороскоп в списание... от онези, които всеки може да прочете и да му се стори, че се отнасят до него.

– Направи ми услуга, Ви.

– Каква?

– Недей да виждаш нищо друго, свързано с мен.

– Ясно ти е, че не зависи от мен, нали?

Така си беше. Също като бъдещето му.

Ала добрата новина бе, че нямаше защо да се тревожи за периода на нужда на Бет. Благодарение на това гнусно малко посещение щеше да е в състояние да се погрижи за него, когато настъпеше моментът.

Без да рискува да се стигне до бременност.

[13](#) Международна аукционна къща, лидер в търговията с антики и произведения на изкуството. – Бел. прев.

[14](#) Омраза, враждебност или презрение към женския пол. – Бел. прев.

[15](#) Американски художник и илюстратор, чиито произведения изобразяват всекидневни, нерядко идилични сцени от т.нар. „американски начин на живот“. – Бел. прев.

Година 1664

– Лийлан?

Когато не последва отговор, Рот, син на Рот, почука на вратата на покоите си.

– Лийлан, може ли да вляза?

Като крал, той не чакаше никого и никой не би очаквал да постъпи другояче.

Освен прескъпата му шелан.

И също както тази вечер, винаги когато имаше тържествени събирания, тя молеше да се разхубави в уединение, позволявайки му да влезе едва когато се бе приготвила за погледа и възхищението му. Беше просто очарователно... също като това, че общите им покои ухаеха на нейните ароматни масла и благовония. Също като това, че дори година след като се бяха обвързали, тя все още свеждаше очи и се усмихваше скришом, когато той я ухажваше. Също като усещането от това, всяка привечер да се събужда, притиснат до нея, а призори да потъва в сън до топлото ѝ красиво тяло.

Ала този път имаше още нещо.

Кога щеше да свърши чакането... и не ставаше дума за чакането пред вратата.

– Влез, обич моя – долетя гласът ѝ през солидната дъбова врата и сърцето на Рот подскочи.

Натисна тежката брава, бутна вратата с рамо... и ето я и нея. Неговата възлюбена.

Ана стоеше в другия край на стаята, до огромното огнище, в което можеше да се побере цял мъж. Седеше пред тоалетката, която той бе преместил до огъня, за да ѝ е топло, с гръб към него, а дългата ѝ черна коса се спускаше на тежки букли чак до кръста ѝ.

Рот пое голяма глътка въздух, уханието ѝ беше по-важно от кислорода, който изпълни дробовете му.

– Прелестна си.

– Дори не си ме видял както подобава...

Рот се намръщи, доловил напрегнатата нотка в гласа ѝ.

– Какво те терзае?

Тя се обърна, за да го погледне.

– Нищо. Защо питаш?

Лъжеше. Усмивката ѝ беше бледо копие на обичайната си лъчезарност, кожата ѝ беше прекалено бледа, очите ѝ – лекичко натежали в ъгълчетата.

Докато прекосяваше покритата с меки килими стая, Рот усети, че го сграбчва страх. Колко нощи бяха минали, откакто периодът ѝ на нужда бе дошъл и си бе отишъл? Четиринайсет? Двайсет и една?

Въпреки опасността за нея, и двамата се бяха молили за зачеване... и то не само за наследник на трона, а рожба, която да отгледат с любов.

Рот коленичи пред своята шелан и мислите му се върнаха към първия път, когато го бе направил. Прав бе да се обвърже с тази жена и още по-прав – да постави сърцето и душата си в нежните ѝ длани.

Единствено на нея можеше да има доверие.

– Ана, бъди откровена с мен. – Вдигна ръка да докосне лицето ѝ... и веднага я отдръпна. – Студено ти е!

– Ни най-малко. – Ана го бутна лекичко, остави гребена и се изправи. – Облечена съм в червеното кадифе, което толкова обичаш. Как може да ми е студено?

За миг Рот почти забрави притесненията си. Тя бе същинско видение, обгърната в този тъмен, наситен цвят; златната нишка в корсажа улавяше светлината от огъня. Грееха и рубините ѝ – тази вечер носеше пълния комплект, скъпоценни камъни проблясваха в ушите и около шията ѝ, по пръстите и около китките ѝ.

И все пак, колкото и лъчезарна да бе хубостта ѝ, нещо не беше както трябва.

– Изправи се, хелрен мой – каза тя. – И нека се присъединим към празненството, където всички те очакват.

– Могат да почакаат още малко. – Рот нямаше никакво намерение да отстъпи. – Ана, говори с мен. Какво не е наред?

– Прекомерно се безпокоиш.

– Прокърви ли? – попита той с напрегнат глас. Кое би означавало, че в тялото ѝ не расте нов живот.

Тя положи изящна ръка върху корема си.

– Не съм. И се чувствам... съвсем добре. Наистина.

Рот присви очи. Разбира се, имаше и друго, което би могло да ѝ тежи.

– Да не би някой да се е държал жестоко с теб?

– Никога.

Тук вече наистина лъжеше.

– Ана, наистина ли мислиш, че може да се случи нещо, без аз да узная за него? Прекрасно си давам сметка какво се случва в двора.

– Не се главоболи заради тези слабоумници. Аз не го правя.

Възхищаваше се на нейната издръжливост. Но храбростта ѝ не беше нужна – ако само можеше да открие кой я измъчва, щеше да се погрижи за това.

– Вярвам, че отново трябва да направя изявление относно слуховете.

– Недей да казваш нищо, обич моя. Станалото – станало. Не можеш да го върнеш назад. Да се опиташ да заглушиш всеки упрек и всяка забележка към мен, ще доведе до празен двор.

Всичко бе започнало в онази нощ, когато му я доведоха. Той не бе спазил правилата на протокола и въпреки че желанията на краля бяха закон за расата, имаше и такива, които не одобряваха много неща: това, че не я бе съблякъл. Че ѝ бе подарил комплекта рубини и пръстена на кралицата... а след това сам бе извършил обвързването. Че незабавно я бе настанил тук, в личните си покои.

Публичната церемония, на която се бе съгласил, изобщо не бе успяла да уталожить недоволството на злодумците. И дори година по-късно, те все още не бяха приели неговата шелан. Никога не бяха груби с нея в негово присъствие, разбира се... а Ана не искаше да му каже и дума за онова, което се случваше зад гърба му.

Ала той твърде добре познаваше миризмата на тревогата и депресията ѝ.

Истината бе, че отношението на двора към неговата възлюбена го изпълваше с ярост до степен на насилие... и създаваше пропаст между него и всички, които го заобикаляха. Струваше му се, че не може да има доверие на никого. Дори Братството, воините, които би трябвало да бъдат личната му охрана и в които би трябвало да вярва безрезервно – дори и тях подозираше.

Ана бе всичко, което имаше.

Тя се приведе към него и улови лицето му между дланите си.

– Рот, обич моя. – Долепи устни до неговите. – Да вървим на празника.

Той я хвана над лактите. Очите ѝ бяха езерца, в които на драго сърце би потънал завинаги; единственият ужас, който познаваше на този свят, бе един ден да му ги отнемат, да не може повече да се взира в тях.

– Не го мисли – помоли го тя. – Нищо няма да ми се случи – нито сега, нито когато и да било.

Рот я привлече към себе си и положи глава върху утробата ѝ. Докато тя прокарваше пръсти през косата му, той се загледа в тоалетната ѝ масичка. Четки, гребени, квадратни купи с багрила за устните и очите ѝ, чаша чай до чайника, късче хляб, от което бе хапнала малко.

Толкова прозаични неща, но това, че тя ги бе събрала, докосвала, използвала, ги бе издигнало, направило ги бе неимоверно ценни. Ана бе алхимията, която превръщаше всичко – дори самия него – в злато.

– Рот, трябва да вървим.

– Ала аз не искам. Тук – ето къде искам да бъда.

– Но дворът те чака.

Рот каза нещо – надяваше се, че диплите кадифе го заглушиха, но ако се съдеше по мекия ѝ смях, едва ли беше така.

Ала тя имаше право. Твърде много бяха онези, които го очакваха.

Проклети да бяха до един.

Изправи се на крака и ѝ предложи ръката си. Ана пъкна своята в сгвката на лакътя му и той я изведе от стаята и покрай дворцовите стражи. След това поеха по извитото стълбище, а звуците от събралата се аристокрация постепенно се усилваха.

Когато приближиха голямата зала, Ана се притисна в него и той изду гърди и сякаш

стана още по-висок от това, че тя разчиташе на него. За разлика от толкова много от жените в двора, които горяха от желание да бъдат зависими, неговата Ана винаги се държеше с толкова гордо достойнство, че когато понякога се нуждаеше от неговата сила, то бе истински дар за най-мъжествената част от съществото му.

Нищо друго не го караше да усеща по-остро мъжката си същност.

Когато какофонията стана толкова силна, че заглуши звука от стъпките им, той се приведе и прошепна в ухото ѝ:

– Няма да стоим дълго.

– Рот, трябва да се насладиш на...

– Теб – каза той, докато приближаваха последния ъгъл. – Ето на какво трябва да се насладя.

Прелестна руменина изби по бузите ѝ и Рот се засмя... и установи, че с пламенно нетърпение очаква да останат насаме.

Свиха зад ъгъла и се озоваха пред двукрила врата, предназначена единствено за тях. Щом ги видяха, двамата воители от Братството, които стояха на пост, пристъпиха напред, за да ги поздравят както повеляваха правилата.

Прескъпа Скрайб Върджин, как само ненавиждаше тези събирания на аристокрацията.

Фанфари оповестиха пристигането им, вратата се отвори и сред стотиците гости се възцари тишина; пъстрите одежди и искрящите бижута на събралите се в залата си съперничеха с изрисувания таван над сложните им прически и с мозаечния под под копринените им обувки.

Имаше време, докато баща му все още беше жив, когато гледката на огромната зала и труфилата на аристокрацията изпълваше Рот със страхопочитание. Ала сега? Въпреки че залата бе с размерите на ловно поле, а двете огнища бяха големи колкото къщата на някой обикновен поданик, той не хранеше никакви илюзии за величие и чест.

Трети член на Братството оповести с гръмовен глас:

– Техни кралски височества, Рот, син на Рот, владетел на всичко във и извън земите на расата, и кралица Ана, обичана кръвна дъщеря на Трист, син на Трист.

В миг избухнаха задължителните аплодисменти и отекнаха между стените, ръкопляскането на всеки един беше удачено в това на другите. А после бе време за кралския отговор. Според традицията кралят никога не биваше да свежда глава пред никое живо същество, така че кралицата бе тази, която трябваше да благодари на събралите се с реверанс.

Неговата Ана го направи с изящество и самоувереност, които нямаха равни на себе си.

След това бе ред на събралите се да засвидетелстват верността си – мъжете с поклони, а жените с реверанси.

А когато общите формалности най-сетне приключиха, Рот трябваше да отиде до редицата със своите придворни и да ги поздрави един по един.

Докато крачеше към тях, той не можеше да си спомни дори какъв празник е днес, коя страница от календара, коя фаза на луната или пък смяна на сезона честваха. Глимерата си измисляше безброй поводи за събирания, повечето от които изглеждаха напълно безсмислени, като се имаше предвид, че на всички от тях присъстваха едни и същи гости.

Разбира се, дрехите винаги бяха различни. Както и бижутата на жените.

А междувремето, докато за събраното тук множество се приготвяха изискани ястия, които те едва докосваха, докато с всеки дъх се разменяха обиди и злостни забележки, имаше толкова много действително важни неща за вършене: обикновените поданици страдаха от ударилата ги наскоро суша; светът на хората все повече ги притискаше; набезите на Обществото на лесърите зачестяваха. Ала аристократите не се безпокояха за подобни неща – защото в техните очи тези проблеми засягаха единствено „безименното, безличното простолюдие“.

Противно на най-основните закони на оцеляването, глимерата не виждаше особена полза от население, което отглеждаше храната, която те консумираха, строеше сградите, в които те живееха, и шиеше дрехите, с които те се обличаха...

– Хайде, обич моя – прошепна Ана. – Да идем да ги поздравим.

Я виж ти, явно беше спрял, без да си даде сметка.

Рот отново закрачи напред и погледът му се спря върху Енох, който (както винаги) бе пръв в редицата с облечени в сиво мъже.

– Моите почитания, Ваше Величество – каза благородникът с тон, сякаш бе церемониалмайстор. – И на вас, кралице моя.

– Енох. – Рот плъзна поглед по редицата придворни. Дванайсетимата мъже бяха подредени според мястото си в йерархията, така че последният едва бе преминал през преобразяването си, син на семейство с много благородна кръв и ограничени възможности. – Как си.

Не че го беше грижа. Далеч повече се интересуваше кой от тях бе разстроил неговата възлюбена. Несъмнено бе един от тях, а може би и всичките – тя нямаше свои лични прислужнички, така че тези мъже бяха единствените в двора, с които имаше някакъв контакт.

Какво бе казано? Кой го бе казал?

С немалка доза агресия Рот продължи напред, поздравявайки всеки един, както повеляваше етикецията. Тази отколешна традиция – да ги поздравява лично, един по един, пред очите на всички събрали се – бе признание и потвърждение на положението на съветниците в двора, доказателство за тяхната значимост.

Спомняше си как баща му прави съвсем същото. Само че той като че ли действително ценеше отношенията със своите придворни.

В тази нощ, повече от всеки друг път, синът му изобщо не беше като него.

Кой беше...

В първия миг си помисли, че неговата възлюбена се бе препънала и се нуждае от повече от силата му. Уви, не опората си бе изгубила тя за миг. А равновесието...

Напълно.

Усещането, че го дърпат за ръката, го накара да обърне глава тъкмо навреме, за да види как то се случва пред очите му – да види как неговата шелан се олюлява и полита назад.

С вик той протегна ръце, за да я улови, ала не бе достатъчно бърз.

Докато тълпата ахваше като един, Ана падна на пода, вдигнала невиждащи очи към него, изражението ѝ – празно като огледало, пред което не стои никой, кожата ѝ – още по-бледа, отколкото в покоите им.

– Ана! – изкрещя Рот, докато се свличаше до нея. – Ана...!

Сола се събуди изведнъж и рязко вдигна глава от студения циментов под, на който лежеше, тялото ѝ беше неестествено изпънато. Обърна се по корем и мозъкът ѝ трескаво се зае да прецени къде се намира: килия с три солидни стени и една с решетки; без отопление, без прозорец, с вградено осветление високо над нея и тоалетна чиния от неръждаема стомана.

Доколкото можеше да види – никакви съкилийници, нито охрана.

След това бе ред да провери тялото си: главата ѝ се пръскаше от болка – както в тила, така и отпред, ала това бе нищо в сравнение със случващото се в бедрото ѝ. Копелето с тъмния родилен белег, закриващ половината му лице, я беше прострелял около петнайсет сантиметра над коляното... фактът, че бе в състояние да повдигне подбедрицата си от земята, говореше, че не е улучил костта, но болката си оставаше страхотна – изгарящо усещане, съчетано с туптене, от които ѝ се повдигаше.

Тишина.

В другия край на стаята от стената срещу нея висяха окови; халките за китките в края им бяха недвусмислено обещание за ужас.

Е, халките и петната между тях и по пода отдолу.

Не се виждаха охранителни камери. Но пък Бенлоис си беше потаен – може би използваше камерата на телефона си, за да запише своята версия на домашни видеоклипове.

Без никаква представа с колко време разполага, Сола се изправи...

– Мамка му.

Да стъпи на десния си крак, бе, като да вземе нагорещен ръжен и да го забие в раната си. А после да го завърти.

Нека опитаме да го избегнем, става ли?

Погледна към тоалетната, която се намиреше на поне метър и половина оттам, и отново изруга. Този неин крак щеше да е ужасна тактическа спънка – трудно ѝ беше да върви, без да го влачи, а това щеше не само да я забави, но и да вдигне шум.

Мъчейки се да сведе шума до минимум, тя се добра до тоалетната и я използва, но не пусна водата, след което се върна там, където бе дошла на себе си. Не виждаше смисъл да опитва здравината на решетките, нито да проверява дали вратата е заключена.

Бенлоис не беше от тези, които биха построили нещо некачествено или биха наели някой толкова глупав, че да забрави да заключи.

Единственият ѝ шанс бе да се опита да надвие пазача с пистолета, а как точно щеше да стане това в сегашното ѝ състояние, тя нямаше представа. Освен ако...

Легна на пода, заемайки съвсем същата поза, в която се бе събудила. Затвори очи и за миг вниманието ѝ бе погълнато от ударите на сърцето ѝ.

Силни. Направо оглушителни.

Особено когато помисли за баба си.

Господи, не можеше да свърши тук. И то по този начин – това не беше болест или катастрофа на магистралата. Това щеше да включва нарочно причинено страдание, а след това? Бенлоис бе точно типът извратено копеле, което би изпратило на близките ѝ парче от нея, за да го погребат.

Дори ако получателят нямаше нищо общо с цялата тази отвратителна история.

При мисълта как баба ѝ поставя само една ръка или крак в ковчега, устните на Сола потръпнаха.

Моля те, Господи, нека да преживея това. Заради вová. Нека преживея това и ти обещавам, че ще скъсам с този живот. Ще я отведа оттук на някое безопасно място и никога, никога вече няма да извърша нищо нередно.

Някъде отдалече чу щракане като от отключване на врата, а после мърморене.

Заповядвайки си да диша равномерно, тя наблюдаваше през завесата на косата си, заслушана в приближаващите стъпки.

По стълбите слизаше мъжът с огромното родилно петно на лицето. Облечен в черни войнишки панталони и впит потник, той беше мрачен, космат и бесен.

– ...проклет идиот, да вземе да ми умре. Ама поне му затвори шибаната уста веднъж за...

Сола притвори очи... и чу ново изщракване.

А после гласът се разнесе съвсем наблизко.

– Събуди се, кучко.

Груби ръце я сграбчиха за раменете и я обърнаха по гръб толкова рязко, че трябваше да повика на помощ целия си самоконтрол, за да не простене агонизиращо от болката в главата и крака.

– Кучко! Събуди се!

Зашлеви я през лицето и от вкуса на кръв Сола се досети, че ѝ бе сцепил устната... но то бледнееше пред болката в бедрото.

– Кучко! – Нов шамар, още по-силен. – Не си играй с мене!

Гърдите ѝ се повдигнаха, когато той сграбчи предницата на якето ѝ и го разкъса, при което главата ѝ остърга цимента и тя неволно простена.

– Точно така... ще те събудя, мамицата ти. – Той разгърна ризата ѝ и замълча за миг. – Бива си те.

Сутиенът ѝ се закопчаваше отпред – той го разкопча и Сола почувства леден въздух върху кожата си.

– О... да...

Тя стисна зъби, усетила как ръцете му я опипват, и с усилие заповяда на крайниците си да не помръднат, когато той посегна към колана на панталона ѝ. Също

като със сигналната ракета, която беше намерила в багажника, и този път щеше да има един-единствен шанс и за целта вниманието му трябваше да е напълно отвлечено от нещо друго.

Дори и ако тя имаше чувството, че отново ще повърне.

Пазачът събу дънките и белъто ѝ с поредица резки подръпвания, при които голото ѝ дупе се удряше в студения грапав под.

– Дължиш ми го, кучко... сега трябва да му кажа, че уби онова малко лайно... какви, по дяволите, са тези ботуши!

Той трескаво издърпа връзките на ботушите ѝ и ги изу един по един. Докато беше зает с това, на Сола страшно ѝ се искаше да го изрита в лицето, но от този ъгъл ритникът нямаше да е достатъчно силен, за да го рани наистина, а ако опиташе да се съпротивлява твърде рано и изгубеше, той несъмнено щеше да я прикове към шибаната стена.

Ръката му се плъзна между бедрата ѝ и тя не можа да потисне паниката на тялото си при това посегателство – независимо от заповедите на мозъка, бедрата ѝ стиснаха здраво китката му.

– Събуди ли се най-последно? – процеди той. – Искаш го, нали?

Отпусни се – нареди си Сола. – Чакаш само едно и нищо друго.

Ръката му се отдръпна. А после звукът от свалянето на цип ѝ даде допълнителен стимул да остави краката си да се разтворят леко. Той трябваше да опита да се качи отгоре ѝ.

И я виж ти – наистина се опита.

Разтваряйки бедрата ѝ още по-широко, той се отпусна на длани и колене и започна да се намества.

Един-единствен шанс.

И Сола се възползва от него.

С внезапен прилив на енергия тя се изстреля нагоре и го сграбчи за топките така, сякаш възнамеряваше да го кастрира. Кое то си бе самата истина.

Без да обръща внимание на свирепата болка в бедрото и главата, тя завъртя ръка с цялата сила, която имаше. Пазачът изпищя пронизително, като кученце, паднало във фритюрник, и залитна настрани.

Това бе всичко, от което Сола се нуждаеше. Отхвърляйки го от себе си, тя скочи на крака, докато той се свиваше на кълбо, стиснал пениса и топките си в ръка.

Сола се огледа наоколо, търсейки...

Куцукайки по чорапи през стаята, тя откачи една от веригите, предназначени за нея, и се върна, дърпайки я след себе си.

Увила тежката верига около юмрука си, тя се приближи до мъжа и го възседна през раменете.

– Искаш едно хубаво чукане, а, задник такъв? Какво ще кажеш за това!

Сола вдигна ръка високо над главата и с всички сили я стовари върху черепа му. Мъжът изрева и закри главата си с ръце.

Добре тогава. Лоботомията можеше да почака.

Вместо това Сола насочи вниманието си към мястото под ребрата, меката плът, която предпазваше бъбреците и далака му. Пак и пак, докато той не опита нова защитна поза. И ето че отново дойде ред на главата – този път още по-силно, докато не я обля пот, макар да беше, кажи-речи, гола, а температурата на въздуха беше около десетина градуса.

Отново.

И отново.

И отново.

Навсякъде, където откриеше незащитено местенце.

И колко странно – докато го пребиваше, силата ѝ беше безгранична; беше като обсебена, нараняванията ѝ бяха останали на заден план, отстъпили място на по-висша цел – собственото ѝ оцеляване.

Никога досега не бе убивала. Крала? Откакто бе навършила единайсет години. Лъгала, когато се налагаше? Аха. Прониквала на цял куп места, без да са я канили? Неведнъж.

Но смъртта винаги ѝ се бе струвала ниво, до което не искаше да стига. Както хероина за пушещия марихуана, смъртта бе последното стъпало и минеш ли веднъж тази граница... Е, тогава наистина ставаш престъпник.

Ала въпреки това няколко минути, часа или пък дни по-късно... тя стоеше над окървавена купчина, която само допреди малко беше човек.

Напълни дробовете си с въздух и отпусна ръка. Докато силата се отцеждаше от нея, хватката ѝ около веригата се охлаби – железните брънки се развиха от юмука ѝ и се свлякоха на пода със съскащ звук.

– Размърдай се – прошепна тя, останала без дъх. – Трябва да се размърдаш.

Исусе... когато се молеше да оцелее, и през ум не ѝ бе минало, че Бог ще ѝ даде силата да наруши една от десетте му заповеди.

– Размърдай се, Сола. Трябва да се размърдаш.

Виеше ѝ се свят, повдигаше ѝ се, главата я болеше така, че зрението ѝ от време на време се замъгляваше, ала тя си заповяда да помисли.

Ботуши. Щеше да има нужда от ботуши – в снега те бяха по-важни от панталони. Затърси трескаво наоколо и вдигна първия, който намери... само за да го изпусне веднага.

Кръв. Цялата беше обляна в кръв, особено дясната ѝ ръка.

Избърса длани в разпокъсаното си яке и отново се зае за работа. Единият ботуш. После другият. Връзките – мокри, но с двоен възел.

Обратно при жертвата си.

Поспря за миг, за да попие кървавата гледка.

Господи, още много, много дълго щеше да го вижда всеки път щом затвори очи.

При положение че оцелееше.

Прекръсти се, след което коленичи до мъжа и опипа дрехите му. Пистолетът, който откри, бе направо дар от бога, също като айфона, който... мамка му, имаше парола. А и нямаше сигнал, макар че това може би щеше да се промени, когато излезе от мазето.

Всичко, от което се нуждаеше, бе функцията спешно повикване, след което можеше да изхвърли апарата.

Сола изскочи от килията и плъзна решетките зад гърба си. Беше доста сигурна, че копелето е мъртво, но цял куп филми на ужасите, да не говорим пък тези за Батман, я бяха научили, че става ли дума за лошите, никога не може да си прекалено предпазлив.

Бърз оглед наоколо. Още две килии като онази, в която я бяха затворили. И двете – празни. Това бе всичко.

Отвъд отвореното пространство имаше къс коридор, а после стълбище. Отне ѝ цяла вечност да се добере до него. Проклетият крак. Преди да поеме по стълбите, поспря и се заслуша. Отгоре не се чуваше шум от стъпки, но ясно се долавяше миризма на хамбургер.

По всяка вероятност – последното ядене на нейния похитител.

Сола тръгна нагоре, долепена до стената и вдигнала пистолета пред себе си, мъчейки се да сведе до минимум влаченето на десния си ботуш, макар че на два пъти трябваше да спре и да си поеме дъх.

На първия етаж имаше много запалени лампи и почти нищо друго: две походни легла в ъгъла, кухненско помещение с мръсни съдове в плиткия умивалник...

Някой лежеше на третото легло до банята.

Моля те, нека се окаже другият мъртъв тип, помисли си тя. И мамка му, що за нощ бе тази, че това беше първата ѝ мисъл?

Получи отговор на риторичния си въпрос, когато се приближи, за да погледне отблизо.

– О!

Затиснала устата си с ръка, Сола се извърна.

Тя ли бе направила това със сигналната ракета? Исусе... миризмата, която бе усетила, не беше никакъв хамбургер. А човешка плът, станала на въглен.

Трябваше да се съсредоточи.

Единствените прозорци бяха квадратни и малки, като онези, каквито обикновено имаше в мазетата, и освен това бяха прекалено високо, така че не можеше да надникне през тях. Имаше само три врати: тази, през която бе дошла от мазето; друга, която бе отворена и през нея се виждаше тоалетна чиния, и последната... която определено изглеждаше подсилена.

Имаше и лост за отваряне.

Не си даде труда да търси друго оръжие. Четирийсеткалибровият пистолет в ръката ѝ бе достатъчен, но за сметка на това отиде до кухненския плот, за да вземе резервния пълнител, който лежеше там...

Виж ти, изненада.

Ключове от кола бяха захвърлени небрежно до пълнителя и ако не се боеше за живота си, Сола сигурно би отделила минута-две, за да си поплаче като малко момиченце.

Е, да, но в каквато и кола да я бяха докарали, имаше проследяващо GPS устройство, също като телефона.

Ала в сравнение с опцията да се измъкне от тук пеша...

Щеше да се възползва от колата, без дори да се замисли.

Докуцука до вратата, макар че зрението ѝ непрекъснато се размазваше, натисна лоста...

И се блъсна в стоманения панел.

Нищо не помръдна.

Опита отново и отново и откри, че вратата е заключена отвън. По дяволите! Провери ключовете за колата, но не намери нищо друго. Никакъв...

Аха!

До вратата имаше неголям охранителен сензор.

Много ясно – действаше с пръстови отпечатаци – отвън и отвътре.

Сола погледна през рамо към тялото върху леглото и по-точно – към ръката, която висеше над пода.

– Мамка му.

Докато се връщаше при мъртвеца, прекрасно си даваше сметка, че изобщо няма да ѝ е лесно да го издърпа до вратата... особено пък с ранения си крак. Ала имаше ли друг избор?

Огледа се наоколо и...

В ъгъла, пред едно сковано надве-натри бюро имаше стол на колелца, като в истински офис. Имаше дори подплатени облегалки.

По-добре, отколкото да го влачи по пода, нали?

Всъщност – не. Да натъпче убития със сигнална ракета тип в стола, се оказа по-трудно, отколкото предполагаше... и то не заради трупното вкочаняване (защото той очевидно бе умрял малко след като му беше стопила физиономията). Не, проблем беше столът, който ѝ се изплъзваше всеки път когато успееше да приближи трупа до меката седалка.

Нямаше да го бъде. И между другото, вонята на изгорялата плът бе като настойчив глас, който крещеше на стомаха ѝ да изпразни съдържанието си.

Сола се откъсна от трупа, който сега висеше наполовина от леглото, и се запрепъва към банята, където напъните да повърне се оказаха страаааашно полезни: първо, в стомаха ѝ нямаше нищо, което да изкара навън, и второ, напъните изобщо не помогнаха за сътресението ѝ.

Обратно при убития, тя го улови под мишниците и се застопори със здравия си крак. Ботушите му издумкаха върху пода един по един, когато тя най-сетне го свали

напълно от леглото и ето че вече го теглеше към вратата. За щастие, ръцете му бяха толкова дълги, че Сола можа да спре поне четири стъпки преди целта си.

Лакътят му дори се беше сгънал в правилната посока.

Палецът му отиде точно където ѝ трябваше и от червена светлината върху електронния четец запримигна в оранжево.

В мига, в който се измъкнеше от тук, щеше да скочи в шибаната кола, да натисне газта...

Червено.

Светлината върху четеца отново стана червена. Значи, отпечатъкът не действаше.

Сола изпусна ръката на убития и главата ѝ клюмна безсилно. Внезапно отмаляла, тя си пое дълбоко дъх, боейки се, че ще припадне.

Другият пазач беше заключен в килията в мазето... а тя едва бе успяла да изтегли този до проклетата врата. Как, по дяволите, щеше да довлече мъжа, когото беше убила, тук горе?

Другия мъж, когото беше убила, ако трябваше да сме точни.

Мамка му! Тя го беше заключила, нали? Ами ако и килията се отваряше с пръстови отпечатъци? Спокойно можеше да си умре от глад тук.

Освен ако Бенлоис не се появеше преди това.

Облегната на стената, тя подпря ръце на здравето си коляно и се опита да мисли, да мисли, да мисли...

Господ май беше взел молитвите ѝ съвсем буквално: с първото „Отче наш, помогни ми“ бе успяла да се измъкне от багажника. Второто „Мили Боже, нека да изляза от тук“ я бе извадило от килията, но не и от къщата.

С третата Сола се погрижи да бъде възможно най-точна.

Господи, обещавам ти да изоставя този живот, ако ми позволиш отново да видя лицето на баба.

Чакай, чакай, това можеше да се случи и ако тя е на прага на смъртта и нейната воб я посетеше в болницата.

Мили Боже, ако само мога отново да я погледна в очите и да знам, че съм в безопасност у дома при нея... кълна се, че ще я отведа далеч оттук и никога вече няма да се излагам на опасност.

– Амин – каза Сола на глас, докато се изправяше с усилие.

Почерпвайки сили от самите дълбини на съществуването си, тя успя да се добере обратно до стълбището и...

Спря. Обърна се към кухненския плот, където беше открила ключовете за колата и пълнителя с патрони. Впи очи в решение на проблема, което беше едновременно неизразимо отблъскващо и доказателство, че Господ я бе чул.

В края на тунела започваше да се вижда светлина.

Макар и доста отвратителна светлина.

– Ето я – Асейл посочи през прозореца на колата – Отбивката.

Цяла вечност беше чакал да види почти скрития от вечнозелени дървета път, който най-сетне благоволи да се появи на около петнайсетина метра пред тях.

Според указанията на телефона на Ерик те бяха карали по „Нортуей“ през целия парк „Адирондак“, покрай място, на име Лейк Плесид, както и планина, която с оглед на това, което караха отзад, имаше особено подходящо име.

Планината Гор¹⁶.

А май му се беше мярнало и нещо за ски курорт, на име Килингтън¹⁷. Любимото му развлечение.

Пътуването се беше проточило до безкрай. Часове наред, в които всяка миля, извъртяла се под гумите на рейндж роувъра, сякаш бе поредното от дълъг низ препятствия, които трябваше да преодолеят.

– Най-послед! – Ерик завъртя волана и колата се понесе с друсане по отвратителния път.

Стръмното изкачване, което последва, като че ли ставаше единствено за кози; за щастие, забележителната теглителна сила на роувъра превърна гумите му в достатъчно сносно подобие на копита. Ала резултатът бе поредното безкрайно забавяне... дотам, че Асейл реши, че са поели по грешния път: въпреки че Бенлоис беше с тях, изобщо нямаше да се учуди, ако между наркобарона и хората му имаше уговорка, според която, ако той не се свърже с похитителите до един определен час, отвличената от тях трябва да бъде премахната.

Асейл подпря лакът на вратата и облегна лице на дланта си. При мисълта, че неговата Марисол е жена, направо му прилошаваше. Мъжете бездруго можеха да са неимоверно жестоки и с членовете на собствения си пол... онова, което би могло да бъде причинено на една жена, бе кошмар, който се молеше да не бе станал действителност.

– По-бързо – процеди през стиснати зъби.

– И да рискуваме амортизьорите да отидат по дяволите? Може би все пак ще се наложи и да слезем обратно по тази купчина камъни.

Тъкмо когато Асейл беше готов да нададе рев, крайната цел на пътуването им изникна пред тях – рязко и без фанфари. Едноетажна бетонна постройка с цялото очарование на кучкарник се появи пред тях и още преди да са се доближили, Асейл освободи ключалката от своята страна и понечи да изскочи...

В същия миг вратата на къщата зейна широко.

До края на дните си Асейл нямаше да забрави какво се появи отвътре.

Гола от кръста надолу, и с яке, което той разпозна, развяващо се диво зад нея, Марисол се втурна в нощта. Попаднала в светлината на фаровете и заслепена от тях, тя засия в червено – кръв се стичаше по краката ѝ и по призрачното ѝ тяло, лицето ѝ, когато насочи пистолета си право напред, бе мрачно като смъртта.

– Марисол! – изкрещя той. – Не стреляй! Аз съм, Асейл!

Асейл вдигна ръце, макар че тя не можеше да го види.

– Аз съм!

Тя се препъна и спря, но не свали пистолета, примигвайки късогледо насреща им.

– Асейл...?

Гласът ѝ пресекуваше от отчаяние, което го промени завинаги: също като появата ѝ на прага, начинът, по който бе изрекла името му, щеше да му се явява години занапред.

В най-страшните му кошмари.

– Марисол, скъпа Марисол... дойдох за теб.

Искаше да заповяда на Ерик да угаси фаровете, но не беше сигурен кой друг е бил в къщата с нея и дали някой не я преследва.

– Марисол, ела при мен.

Тя вдигна ръка към главата си и от начина, по който пръстите ѝ трепереха, Асейл закопня да отиде при нея. Ала тя като че ли не бе сигурна кое е действителност и кое – призрци, извикани от собственото ѝ въображение. А пистолетът в десницата ѝ я правеше толкова опасна, колкото бе и уязвима.

– Марисол, обещах на баба ти, че ще те спася. Ела при мен, скъпа моя. Последвай гласа ми.

Той протегна ръце в мрака.

– Асейл... – Сола направи крачка напред и той си даде сметка, че куца. Тежко. Но разбира се, поне част от кръвта по тялото ѝ трябва да беше нейна.

– Ще се нуждае от лекар – каза Асейл на глас. По дяволите, как да ѝ осигури лечение?

Ако умреше по обратния път...

Колко от кръвта бе нейна?

Когато тя направи още една крачка, а от къщата все така не излизаше никой друг, Асейл почувства искрица надежда, че не всичката кръв, с която бе покрита, идваше от нея.

– Ела при мен. – Чу как гласът му едва не се прекърши и усети, че Ерик му хвърли изумен поглед. – Скъпа моя...

Марисол заслони очи с разтреперана ръка и по някаква причина това сякаш подчерта факта, че е гола.

Гърлото на Асейл бе така свито, че не можеше да преглътне.

Майната му на всичко.

Той прибра пистолета в колана си и се втурна да я посрещне; да стопи разстоянието вместо нея.

– Асейл... наистина ли си ти? – прошепна Сола, когато той се приближи.

– Да. Моля те, не стреляй... ела при мен, скъпа моя.

Тя изхлипа и в същия миг Асейл я улови и я притисна до себе си, така че дулото на пистолета ѝ опря право в гърдите му. Натиснеш ли спусъка сега, щеше да го убие на място.

Не го направи.

Хълцайки, тя се предаде на силата му и щеше да рухне, но той я задържа над заледената земя; не тежеше почти нищо в ръцете му и по някаква причина това го ужаси още повече.

Отпусна и на двама им само миг на единение – после трябваше да я отведе на безопасно място.

Понесъл я на ръце, Асейл затича обратно към бронирания джип, сякаш светлината на фаровете беше някаква райска зона на сигурност.

Ерик и брат му безпогрешно отгатнаха какво иска – изскочиха от роувъра, отвориха задните врати, издърпаха Бенлоис и го замъкнаха настрани, далеч от всеки поглед.

Нямаше нужда Марисол да научава за присъствието му.

Асейл я настани на задната седалка и извади спалния чувал, водата и протеиновите блокчета, които бе донесъл за нея. Покри голотата ѝ и я привлече към себе си, докато мощни тръпки разтърсваха тялото ѝ.

– Марисол – каза той, когато най-сетне се отдръпна. – Яж. Пий. Ерик, моят братовчед, ще те отведе...

Ноктите ѝ се впиха в ръката му дори през дебелия пуловер.

– Не ме оставяй!

Асейл докосна красивото ѝ лице.

– Имам работа, която трябва да свърша тук. Нещо, за което да се погрижа. Ще се срещнем на пътя. – Той се обърна рязко. – Ерик! Ивейл!

Двамата братовчеди се приближиха... и за миг на Асейл му се прииска сам да я отведе от тук.

Но не, отмъщението трябваше да бъде въздадено и той бе този, който щеше да възстанови справедливостта.

– Скъпа моя, погледни родствениците ми. – Докато се отдръпваше лекичко, за да могат те да се наведат, та Марисол да види лицата им, почувства благодарност, че цветът на кожата им е досущ като неговия, а чертите им си приличат. Всъщност случвало се бе да ги мислят за братя. – Те ще те отведат на безопасно място и ще бранят живота ти със своя. Аз ще се присъединя към вас много скоро. Няма да се бавя, заклевам ти се.

Обезумелите ѝ измъчени очи се местеха трескаво напред-назад, сякаш отчаяно се мъчеше да не рухне.

– Вървете! – изсъска Асейл и погледна към къщата зад тях. – Вървете, сега!

И все пак, беше му невъзможно да се откъсне от Марисол. Беше малтретирана, а състоянието на дрехите ѝ говореше, че...

Ерик го улови над лакътя.

– Бъди спокоен, братовчеде. Ще се отнасяме към нея, сякаш е скъпата ни сестра.

Като никога, дори Ивейл се обади:

– Ще бъде в пълна безопасност, братовчеде.

За миг Асейл почувства невероятна близост с близнаците, неизречени думи на благодарност заседнаха в гърлото му. В крайна сметка единственото, което можа да стори, е да им се поклони.

А после отново се наведе към вътрешността на джипа.

– Няма да се бавя.

В следващия миг, тласкан от инстинкт, без да го е решавал съзнателно... той целуна Марисол по устните.

Моя, помисли си.

Заповядвайки си да се съсредоточи, Асейл грабна раницата си, затвори вратата на джипа и се отдръпна. Ерик, Бог да го поживи, се погрижи да обърне автомобила така, че фаровете да не осветят Бенлоис, а после роувърът се отдалечи по неравния път.

О, как му се искаше да е асфалтиран. Искаше му се да е шибана магистрала с поне сто и десет километра в час разрешена скорост. Или пък да бяха дошли с хеликоптер.

След като колата се изгуби от поглед, той извади един миньорски челник, сложи го на главата си и го запали. Приблужи се до Бенлоис, сграбчи го за лентите тиксо около глезените и го задърпа през снега.

Когато стигна до отворената врата на хижата, го пусна, извади пистолет и го насочи към другия мъж.

– Просто за да съм сигурен, че няма да се опиташ да избягаш – процеди той.

Бам!

Бенлоис се сгърчи, мъчейки се да предпази корема си... твърде късно. Куршумът вече беше вътре и бавно си вършеше работата – макар да бяха болезнени и осакатяващи, раните в червата отнемаха доста време, преди да довършат започнатото.

Не че Асейл възнамеряваше да накара копелето да чака смъртта си много дълго.

Влезе в хижата с вдигнато оръжие и зорък поглед.

Онова, което завари вътре, го накара да се закове на място.

Досами отворената врата лежеше отрязана човешка ръка, сякаш, веднъж изпълнила целта си, тя вече бе напълно безполезна. Тялото, към което бе прикрепена някога, също бе там... Не, този труп си имаше две ръце... но не и нещо, което би могло да се нарече лице.

Значи, вътре имаше поне още един мъртвец.

Неговата Марисол очевидно се беше борила за свободата си като банши.

Асейл обиколи стаята, но не видя нищо интересно или ценно... нито пък място, където би могло да бъде затворен човек. Ала в далечния ъгъл имаше стълбище, отвеждащо под земята.

Върна се, за да провери своя пленник. Бенлоис продължаваше да се гърчи в снега точно пред входа; тъмните му очи бяха отворени и мигаха неравномерно, горната му устна се бе повдигнала нагоре и порцелановите фасети на зъбите му грееха в сумрака.

Най-добре да го вземе със себе си.

Асейл се наведе и го изправи на крака, а когато видя, че Бенлоис не може да се задържи на тях, с лекота издърпа шейсет и няколко килограмовото му тяло в къщата. А после – през стаята и надолу по стълбището, докато безполезните крака на наркобарона подскачаха след тях като топки.

И там откри злото.

Долното ниво се състоеше от широко открито пространство с три килии и същинска стена на ужаса. В една от килиите имаше някой – мъж, обезобразен от раменете нагоре, лежеше по гръб и се взираше в нещо, което човек можеше само да се надява, че е адът. Дясната му ръка беше издърпана между железните решетки и кървавият чукан на края ѝ говореше, че именно негова бе дланта, която се търкаляше край вратата горе.

За миг Асейл почувства как го жегва отчаяна гордост. Марисол бе успяла да се спаси. Въпреки онова, което ѝ бяха причинили, колкото и малко помощни средства да бе имала на разположение, тя бе надделяла – не просто бе надвила своите похитители, беше ги смазала...

И в този миг Асейл осъзна, че тя е победила и него.

Беше влюбен в тази жена и макар да бе отвратително да изпитва нещо толкова дълбоко насред подобна касапница, сърцето си имаше свои закони.

А когато си представи Марисол, прикована към покритата с петна от кръв стена, Асейл обезумя от ярост. Сякаш стадо бикове препускаха през тялото му и копитата им го довеждаха до лудост.

Обърна се рязко към Бенлоис, оголи зъби и изсъска като вампира, какъвто беше...

Въпреки че бе прострелян, наркобаронът отскочи назад.

– Madre de Dios!¹⁸

Асейл се доближи на сантиметри от лицето му.

– Точно така! Аз съм кошмар, сбъдващ се пред очите ти!

От стената висеше само една верига. Другата лежеше на купчинка на пода в заключената килия, а кръвта, изцапала брънките ѝ, говореше, че именно тя е оръжието, което Марисол бе използвала.

А сега отново щеше да бъде пусната в употреба.

Асейл се дематериализира между решетките и вдигна лепкавата верига с металически дъх на кръв.

О, Марисол, само ако можеше да не се бе налагало да бъдеш така храбра.

Когато Асейл се дематериализира във въздуха от килията, Бенлоис вече не беше овладеният бизнесмен, свикнал да държи всички козове. За разлика от труповете и кръвта, и дори загубата на брат му и заплахата за собствения му живот – все неща, през които, повече или по-малко, бе успял да запази самообладание – истината за самоличността на Асейл се оказа повече, отколкото бе в състояние да понесе.

Скимтейки, плачейки, молейки се, той изгуби контрол над пикочния си мехур, урина шурна от сбръчкалия се пенис и оплиска циментовия под.

Асейл отиде да закачи веригата на мястото ѝ. За щастие, по стената нямаше пресни петна. Поне засега.

Вдигайки грубо пиццата, гърчещо се, опикано тяло на Бенлоис от пода, Асейл разкъса със зъби лентите изолиранди около китките му и го прикова към стената като Христос на кръста, скъсявайки дължината на веригите, докато тялото му се обтегна.

След това свали раницата си и я разкопча. Експлозивите вътре бяха повече от достатъчни, за да вдигнат мястото във въздуха. Погледна към Бенлоис. Наркобаронът ридаеше неконтролируемо и тръскаше глава, сякаш се надяваше да се събуди.

– Напълно си буден – процеди Асейл. – Което няма да продължи дълго.

Обърна се към килията и си представи своята Марисол вътре – ужасена... и може би дори нещо по-страшно.

Сърцето задумка в гърдите му. Ако взривеше това място, Бенлоис щеше да се отърве – мъртъв, отишъл си завинаги... може би в ада, но тъй като няма как да си сигурен за задгробния живот, преди да си се озовал там, като че ли беше далеч по-разумно да заложиш на страдание в този живот.

Първоначалното му намерение бе да убие наркобарона, а след това да заложи експлозивите и да ги взриви от разстояние.

Ала това не бе достатъчно справедливо. Марисол беше страдала...

Мощно ръмжене отекна в гърдите му... сякаш самото му тяло недоволстваше при мисълта да бъде лишено от истинска разплата.

– Не – каза си той. – Така е по-добре.

Жалко, че само една част от него действително го вярваше.

Закопча раницата и я метна на гръб, след което се приближи до оковите и провери първото едната, а после и другата. Да, бяха здрави и стабилно закрепени. Същото важеше и за белезниците около китките на Бенлоис.

Асейл стисна брадичката му и го принуди да отметне глава.

Изсъска отново и като впи зъби в плътта до сънната артерия, отхапа голямо парче и го изплю на пода. Кръвта остави приятен вкус в устата му и кучешките зъби го засърбяха, жадни за още. Ала нямаше да го получат.

Ухапването беше просто символ на онова, към което инстинктът и обичаите на расата му тласкаха един мъж, защитаващ своята жена. И ако самият Бенлоис не си падаше по мъченията, той щеше да разкъса гърлото му със зъби.

От устата на плячката му се изсипа трескав порой от думи на чужд език и Асейл

трябваше да положи усилие, за да го остави жив. В този случай жестокостта щеше да изисква самоконтрол... което обикновено не беше проблем.

Ала нищо, свързано с Марисол, не беше обикновено.

Асейл го зашлеви, за да го накара да млъкне, и като тикна показалец в лицето му, изръмжа:

– Тя не беше твоя, за да я вземеш. Чуваш ли ме? Не е твоя. Моя.

А после, преди да е изгубил контрол над гнева си, отиде до стълбите, оставяйки осветлението запалено, така че Бенлоис напълно да осъзнава къде се намира – в затвор, който сам бе построил, с никого друго, освен трупа на един от своите бодигардове, за компания.

Докато вземаше стъпалата по две наведнъж, Асейл си даваше сметка, че някой би могъл да дойде и да освободи наркобарона, ала вероятността беше нищожна. Бенлоис беше пословично потаен, а сега, когато Едуардо беше мъртъв, единствените, които щяха да забележат липсата му, бяха охраната и служителите му... а като се имаше предвид колко предпазливо ръководи своите операции, щеше да мине известно време, преди те да седнат да говорят и да осъзнаят, че никой от екипа не е имал какъвто и да било контакт с шефа им от известно време.

След това? Не беше сигурно дали някой изобщо щеше да тръгне да го търси. Хората от престъпния свят обикновено се разбягваха, когато се стигнеше до подобни усложнения – никой нямаше да рискува да бъде убит или арестуван от властите само за да спаси кожата на някой друг.

Бенлоис щеше да умре бавно. Сам.

А когато някой най-сетне откриеше телата? Тази година... следващата... след едно десетилетие?

С прикритието на Бенлоис щеше да е свършено.

Когато се качи на приземното ниво, Асейл го претърси внимателно. Намери още два телефона, които изключи и след като им извади батериите, ги пхна в раницата си. Пистолетите и амунициите остави, а когато излезе, не забрави да провери дали вратата се бе заключила.

Беше.

Заобиколи малката четвъртита постройка и откри резервоар с нафта отзад. Намери нафтомера и установи, че само една четвърт е пълна. Като се имаше предвид колко студено бе толкова високо в планината, запасите вероятно щяха да свършат до ден-два.

Телата щяха да се съхраняват на доста студено. Кое то щеше да помогне за намаляване на миризмата... не че кой знае колко от нея щеше да излезе навън, с тези малки прозорци, които на всичкото отгоре бяха затворени.

Тъкмо се канеше да си тръгне, когато забеляза кола, паркирана малко встрани.

Приближи се, отметна камуфлажното покривало и опита една от вратите. Заключено.

Ако я взривеше, огненото кълбо щеше да привлече внимание, което беше

нежелателно, така че върна брезента на мястото му.

Затвори очи, за да се приготви да се дематериализира, и отново видя своята Марисол да изскача през вратата. И докато тръпка разтърсваше тялото му, той се сля с нощния въздух и отпрати молекулите си на юг, към едно място за почивка край пътя на около двацетина мили надолу по „Нортуей“.

Когато отново си възвърна очертанията, побърза да извади телефона си и набра номера на Ерик.

Едно позвъняване. Второ. Трето.

– Тя е добре – каза братовчед му вместо поздрав. – Хапна и пийна малко вода. И няма търпение да те види.

Асейл сякаш се сгърчи в собствената си кожа.

– Добра работа. Чакам ви където се уговорихме.

– Погрижи ли се за всички?

– Напълно. Има ли някой близо до вас?

– Нито пред нас, нито зад нас. И сме само на две мили от теб.

– Ще ви чакам тук.

Асейл затвори, но продължи да се вира в телефона. Първият му порив бе да я отведе у дома си, но тя щеше да се нуждае от медицинска помощ... а и щеше да иска да се изкъпе и облече, преди да се покаже пред баба си.

Следващото обаждане бе в собствената му къща и когато от другата страна му отговори женски глас със силен акцент, той трябваше да примига няколко пъти, за да прогони сълзите в очите си.

– Госпожо – каза дрезгаво. – Тя...

– Не е мъртва – простена старицата. – *Meu Deus*¹⁹, кажи ми, че...

– Жива е. При мен е.

– Какво? Повтори, моля.

– Жива е. – Макар да не бе сигурен дали е и невредима. – Жива е и е под моите грижи.

Трескав порой от думи на майчиния език. И въпреки че Асейл не знаеше никоя от думите, не само ги разбираше, но и бе съгласен с тях.

Благодаря ти, Скрайб Върджин, помисли си, макар да не беше религиозен.

– Далеч сме от Колдуел – продължи той. – Може и да не стигнем, преди да е съмнало, в който случай ще се приберем у дома след залез-слънце.

– Да говоря с нея? Може ли?

– Разбира се, госпожо. – В далечината пред него фаровете на една кола изкачиха малка стръмнина на магистралата и се приближиха, намалявайки, когато минаха в отбивката. – Трябва ми само момент и ще ви я дам.

Джипът се насочи право към него и стоповете светнаха в червено, когато Ерик намали.

– Заповядайте, госпожо – каза Асейл и отвори задната врата.

Марисол беше увита в спалния чувал и лицето ѝ си бе възвърнало част от цвета... поне докато не вдигна очи към него и беглата руменина по бузите ѝ начаса се отцеди.

Асейл недоумяваше... докато Ерик не се обърна към него... и се сепна, а после описа кръгово движение около лицето си.

Мамка му. Трябва да имаше кръв около устата.

– Баба ти – избъбри той и подаде телефона на Марисол.

Кое то начаса отвлече вниманието ѝ – тя протегна ръка към него, сякаш за да поеме спасително въже.

Оставяйки я с телефона, Асейл затвори вратата и се отправи тичешком към обществената тоалетна зад тях. Намери мъжката, приближи се до редицата умивалници и погледна в плоския квадрат неръждаема стомана, който служеше за огледало.

– Мамка му.

Определено не беше това, което една жена би искала да види, особено след като малко преди това е била отвлечена. По устните и челюстта му наистина имаше кръв, а вампирските му зъби... крайчетата на вампирските му зъби се показваха.

Можеше само да се надява, че реакцията ѝ се дължеше на кръвта по лицето му.

Наведе се и опита да пусне чешмата и да сложи шепи под нея, ала кранчето бе от онези, които трябва да натискаш с една ръка, за да тече. Отне му прекалено дълго – пълнеше едната си шепа, поднасяше я към лицето си, отново и отново. А след това не откри нищо, с което да се подсуши.

Прокарвайки ръка по чертите си, той погледна преценяващо косата си – благодарение на скъпите продукти, които използваше, тя бе запазила някакво подобие на привлекателност...

Наистина ли се опитваше да подобри външния си вид в подобна ситуация? Ама че абсурд.

Докато се връщаше при джипа, знаеше, че когато неговата Марисол приключи с разговора, ще му се наложи да направи трето обаждане – неговата жена щеше да се нуждае от лекар.

Къде обаче да отиде? В Древната страна нямаше лечители на расата, на които той и братовчедите му да разчитат. За щастие, бяха успели да си създадат връзки с един-двама човешки лекари, които при нужда ги посещаваха извън работно време, без да задават въпроси.

В Новия свят обаче нямаше такива контакти.

Имаше едно-единствено място, където да позвъни, и можеше само да се надява, че предложеното решение ще го задоволи.

Марисол заслужаваше най-доброто. И той нямаше да се примири с нищо друго.

[16](#) Макар името на планината да означава „малко триъгълно парче земя“, то се пише и произнася по същия начин както и думата „gore“, която означава „кръв, кръвопролитие“. – Бел. прев.

[17](#) На английски първата сричка на името („kill“) означава „убивам“. – Бел. прев.

[18](#) Майко божия (исп.). – Бел. прев.

[19](#) Боже мой (порт.). – Бел. прев.

Седнал на задната седалка на мерцедеса, Джон Матю гледаше през прозореца как сестра му се колебае на прага на бащината им къща. Двукрилата врата беше широко отворена, той лично бе слязъл и бе запалил осветлението в преддверието.

Светлината, която струеше в нощта, очертаваше фигурата ѝ, черен силует, който приличаше на сянка.

Исусе... ако имаше дете, то щеше да е бъдещият крал или кралица. Което още повече усложняваше всичко.

– Да тръгваме ли, господарю? – попита Фриц от мястото на шофьора.

Джон подсвирна една възходяща нота, а после потърка лице и се облегна назад. Беше изтощен. Беше се почувствал странно от контрастното вещество, което му бяха инжектирали, а после напрежението в корема на машината, докато тя се въртеше около него. Отворен апарат, друг път! Е, да, беше за предпочитане пред това, да го натъпчат в онази огромна тръба и да го запечатат, сякаш е паста за зъби, но едва ли можеше да се нарече приятно изживяване.

И то – докато над главата му беше надвиснала заплахата от бог знае каква гадна болест.

Е, поне за това очевидно не трябваше да се тревожи. И майната им на антиконвулсивните лекарства. Нищо му нямаше. Беше си съвсем добре. Аха. Съвсем...

Мамка му. Ами ако получише припадък, докато се бие?

Все тая. Не можеше да се тревожи за това...

Телефонът му изпиука – беше получил есемес. Извади апарата и сбърчи вежди, виждайки съобщението, което Тор бе изпратил на всички: Нужда от допълн. присъствие в клиниката. Очакв. час посетители, 55 мин. Съобщете статус. НЕЗАБАВНО.

Джон бързо написа отговор: Връщам се. Свобод...

Не беше сигурен как да го довърши. Щом се върнеха в имението, щеше да помоли Фриц да опакова нещата, за които Бет го беше помолила... а после щеше да намери Рот. На това му се казваше привлекателна задача. Да докладва на краля, че жена му няма да се прибере вкъщи, щеше да бъде толкова забавно, колкото и един от припадъците му, но все някой трябваше да събщи на Рот за плановете ѝ... а очевидно това нямаше да е Бет.

Беше му заявила в прав текст, че не изгаря от желание да разговаря със съпруга си.

Или пък да го вижда.

След като си тръгнаха от Медицинския център, бе помолила Фриц просто да покара наоколо, преди най-сетне, по предложение на Джон, да спре на един денонощен китайски ресторант на Трейд Стрийт... който случайно, ама наистина случайно, се намираше съвсем близо до „Желязната маска“ – не че Джон не можеше да се погрижи за сестра си... но се чувстваше по-добре, знаейки, че само на една пресечка от там има сигурно подкрепление благодарение на неговата шелан и дванайсеттонния ѝ отряд биячи.

Докато се хранеха заедно, Бет не говореше много, макар че определено не ѝ липсваше апетит – беше омела телешкото си с броколи, а след това бе довършила и неговото пикантно пиле с фъстъци, както и половин дузина бисквитки с късмет. Когато привършиха, тя все още не искаше да се връщат в колата, така че се бяха поразходили нагоре-надолу по Трейд Стрийт, докато не им остана никакво време.

Очевидно се разкъсваше надве, неспособна да избере дали да остане в града, или да се прибере у дома.

Човече, влизаше ѝ в положението. Ама че каша.

И странно – колкото и да ненавиждаше да се бърка, нямаше нищо, което не би сторил за нея. Нищичко.

Господи, какво ли се бе опитвал да каже по време на припадъка си...?

Двайсетина минути по-късно Фриц пристигна в тайното имение на Братството. Заобиколи фонтана в средата на двора и паркира между лилавия понтиак на Рейдж и чисто новичкото черно ауди R8 на Ви.

Разбира се, той все още притежаваше и кадилак „Ескалейд“. Просто най-новата му версия.

Джон слезе и се отправи към входа заедно с икономата. За разлика от къщата на баща му в града, това място бе по-скоро крепост, отколкото дом; огромните му каменни стени се издигаха от земята, неразрушими като планината, върху която бяха построени.

Ако някой решеше да бомбардира Източното крайбрежие на Щатите? Единственото, което щеше да оцелее, бяха хлебарките и това място.

Джон докосна Фриц по ръката тъкмо когато икономът посягаше към внушителната бронзова брава.

– Нали ще събереш нещата ѝ?

– Разбира се. – Икономът изглеждаше разтревожен. – Точно както поиска.

Значението на това, че кралицата щеше да прекара деня някъде другаде, а не в собствената си спалня, заедно със своя съпруг, не му беше убегнало... но той бе прекалено дискретен, за да задава въпроси или да започне да се суети. Вместо това от него буквално се излъчваше тревога... дотам, че ако наблизко имаше някой с маршмелоус и пръчка, можеше да си направи сморс²⁰ на аурата на догена.

Щом влязоха във вестибюла, Джон доближи лицето си до охранителната камера и двамата зачакаха. Откакто Първото семейство се бе нанесло в имението, вече нямаше ключове за къщата; не съществуваше никакъв начин да се проникне в нея,

освен ако не те пусне някой, който вече се намираще вътре.

Миг по-късно вратата се отключи и те прекрачиха във величественото фоайе. Толкова много позлата, толкова много кристал, а колоните от цветен мрамор? Приказен дворец, преместен в планините край Колдуел.

Как ли го бе направил баща му – зачуди се Джон. – През, кога беше, 1914 година?

Нямаше представа. Още по-впечатляващо бе това, че в продължение на близо век Дариъс бе съумял да задържи любопитните човеци настрана, да го опази от лесърски набези... и да задържи координатите му в тайна от симпатите. Това място, както и подземният тренировъчен център не бяха изложени на опасност нито за миг през цялата си история. Дори и по време на нападенията.

Забележително постижение. Забележително наследство.

Господи, искаше му се да беше познавал баща си. Искаше му се той все още да е тук... защото определено не би отказал съвет за това, как да съобщи на Рот за случващото се.

Джон спря напред мозайката, изобразяваща цъфнало ябълково дърво. Усети, че Фриц продължи напред и пое чевръсто по внушителното стълбище, което спокойно можеше да е излязло от Бъкингамския дворец.

Рот несъмнено беше в кабинета си на втория етаж... ала преди това Джон трябваше да си намери преводач.

Мамка му.

Кого би могъл да помоли да...

– Къде е тя?

При звука на този въпрос Джон затвори очи... и трябваше да мине цяла минута, преди да успее да се обърне към билярдната. Точно така – на прага стоеше кралят, целият облечен в черно, с ръце на хълбоците, стиснал сурово челюст.

Въпреки че беше сляп, а очите му – скрити зад плътните очила, Джон имаше чувството, че се вижда право. В. Него.

Изведнъж всички заобикалящи го звуци, които дори не си бе давал сметка, че чува, утихнаха: братята, които играеха билярд зад Рот, спряха всяко движение, всяка приказка, докато единственото, което остана да кънти на заден план, бе Еминем.

– Джон. Къде е моята шелан?

Пред лицето на този поглед Джон пристъпи напред. Да, почти всички братя бяха там с Рот – несъмнено бяха усетили настроението му и бяха настръхнали отбранително.

Очите на Джон обходиха едрите тела и откриха очите на Ви.

– Имам нужда от теб – оформиха ръцете му.

Кимвайки, Вишъс подаде щеката си на Бъч, угаси цигарата си в един кристален пепелник и се приближи.

Рот оголи зъби.

– Джон, Бог ми е свидетел, ще те накълцам на парчета, ако не ми...

– По-кратко, здравеняко – намеси се Ви. – Аз ще превеждам. Искаш ли да отидем в библиотеката, където ще можем...

– Не, искам да знам къде, по дяволите, е моята шелан! – изрева Рот.

Ръцете на Джон заговориха и докато повечето превеждаха изреченията му на части, Вишъс го изчака да довърши онова, което имаше да казва.

Няколко от братята зад тях измърмориха нещо, клатейки глави.

– В библиотеката – нареди Ви на краля по начин, на който Джон никога не би бил способен. – За теб самия е най-добре да го направим в библиотеката.

Голяма грешка.

Рот се завъртя рязко и замахна с такава бързина и точност, че хвана всички неподготвени: в един момент Ви стоеше до краля, а в следващия се отбраняваше срещу атака, която бе толкова непредизвикана, колкото и... ами свирепа.

А после нещата излязоха от всякакъв контрол.

Сякаш и сам си даваше сметка, че е на ръба, Рот се отдръпна от Ви и се развилня в билиардната. Първото, което му попадна, беше билиардната маса. Бъч, който стоеше до нея, едва успя да вдигне пепелника от ръба ѝ, преди Рот да я сграбчи и да я преобърне, сякаш беше лека като перце; огромното махагоново чудовище, покрито със зелено сукно, полетя толкова високо, че помете абажура, който висеше отгоре, и се стовари върху пода така силно, че мраморът се напука.

А Рот вече се бе заел със следващата си жертва – масивния кожен диван, от който Рейдж бе скочил току-що.

Тежката мебел политна право към Джон, премятайки се във въздуха на няколко стъпки над пода, а възглавниците му се разхвърчаха навсякъде. Не че той го прие лично... особено когато вторият диван се стовари върху бара; бутилките на горната лавица се строшиха и алкохол опръска всичко – стените, пода, огъня, който пращеше в огнището.

А Рот все още не бе приключил.

Сграбчи една малка масичка, вдигна я над главата си и я запрати по посока на телевизора. Не го уцели, но за сметка на това успя да строши едно старинно огледало... не че на плазмения екран му се размина задълго – друга малка масичка се погрижи за него, изтривайки образа на рекламата, която вървеше на екрана с изключен звук.

Братята оставиха краля да се вихри. Не че се бояха да не пострадат – къде ти, Рейдж дори бе уловил първия диван, преди той да строши парче от корнизата на вратата. Просто не бяха глупави.

Рот минус Бет, умножено по цяла нощ, се равняваше на обезумял звяр.

Най-добре да го оставят да се омаломощи, като опустоши мястото. И все пак мъчително бе да го гледат...

Един кег с бира полетя към главата на Джони той трябваше да отскочи настрана. За щастие, Вишъс успя да го улови, преди да се беше разбил върху мозайката във фойето... която никак нямаше да е лесно да оправят.

– Трябва да го озаптим – подхвърли някой.

– Определено – отвърна друг. – Развилнее ли се из къщата, дори Фриц няма да е в състояние да оправи бъркотията, която ще остане след него.

– Аз ще се погрижа.

Всички се обърнаха и зяпнаха Ласитър. Падналият ангел с гадно отношение и още по-гаден вкус за абсолютно всичко се бе появил от нищото... и като никога имаше сериозен вид.

– Какво е това, по дяволите? – попита Ви, когато ангелът вдигна към устните си тънка златна писалка.

Която всъщност не беше никаква писалка – с едно бързо духване, Ласитър изпрати малка стреличка през стаята... а когато тя се заби в рамото на Рот, ефектът бе като от куршум.

Тялото на краля се вкамени и рухна като повален дъб.

– Какво направи, по дяволите! – Сякаш поел щафетата от Рот, Ви се нахвърли на ангела, но Ласитър не трепна.

– Щеше да нарани себе си, къщата или някой от вас, задници! И не се тръшкай толкова – просто ще си подремне...

Рот изхърка тихичко.

Внимателно, сякаш проверяваха мечка гризли, братята и Джон Матю се приближиха и наобиколиха Спящата красавица; мнозина ругаеха под носа си.

– Ако си го убил...

Ласитър прибра златната си фунийка.

– Да ти прилича на умрял?

Всъщност не, горкото копеле изглеждаше напълно в мир със себе си и света; не беше пребледнял, тялото му беше така отпуснато, че тежките му ботуши се бяха люшнаели настрани.

– Прескъпа... Скрайб... Върджин...

Всички се обърнаха към сводестата врата. Фриц стоеше там със скъп пътнически сак в едната ръка и изражение на човек, който гледа автомобилна злополука.

Джон затвори очи.

Можеше само да се надява, че Бет бе влязла в къщата и бе заключила вратата, както му беше обещала, за да прекара деня на сигурно място.

Достатъчно лошо бе, че един от тях беше изваден от строя. Никой не се нуждаеше от втори.

[20](#) Изключително популярно американско лакомство, което се прави от маршмелоус, разтопени над огън и притиснати заедно с парче шоколад между две бисквити. – Бел. прев.

След като Фриц и Джон си тръгнаха, БеТ най-сетне влезе в къщата на баща си... и в същия миг неспирното движение на времето изведнъж се обърна назад. Само за миг минути, часове, дни... а после седмици и месеци... изчезнаха и внезапно тя отново стана онази, която бе, преди да срещне Рот – двайсет и няколко годишна човешка жена, която живееше заедно с котката си в тесен апартамент и се опитваше да пробие в живота напълно сама. Е, да, обичаше някои аспекти от работата си, но шефът ѝ Дик Гадняра беше похотлив сексистки кошмар. Заплатата ѝ също беше прилична, само дето не ѝ оставаше кой знае колко, след като си платеше наема... а изгледи за повишение нямаше. Да не говорим пък, че романтика в живота ѝ, чисто и просто, не съществуваше.

Не че тогава се интересуваше от мъже. Или пък жени.

Ала онзи път, на лагера...

Тя затвори вратата и не пропусна да заключи. Фриц също имаше ключ, така че, когато дойдеше с нещата ѝ, щеше да влезе без проблем... но никой друг нямаше да може да проникне.

Тишината, която я обгърна, беше като решетки на затворническа килия. Как, по дяволите, се бе озовала тук? Да прекара цял ден без Рот? Едва предишната нощ, в апартамента им в Ню Йорк, подобна раздяла би била немислима.

Влезе във всекидневната вляво и си припомни как, когато дойде тук за първи път, бе убедена, че Рот е наркодилър, престъпник, убиец. Поне за първите две се бе оказало, че греша... а последното той бе доказал, като замалко не уби Бъч О'Нийл пред очите ѝ в една задна уличка.

След онзи ужас бяха дошли тук... и бяха заварили Рейдж да си закърпва раните в банята на долния етаж. А после, водена от Рот, тя бе минала през вратата, скрита зад една картина, спуснала се бе по осветеното от фенери подземно стълбище... и се бе озовала в тайно скривалище.

Където той ѝ бе казал коя е всъщност.

Каква е всъщност.

На това му се викаше да пропаднеш в заешката дупка²¹. Само дето историята му обясняваше толкова много неща, които я бяха обърквали до този момент – отчуждеността от хората, които я заобикаляха, чувството, че е различна, безпокойството, което се бе усилвало все повече с приближаването на промяната ѝ.

А тя бе сметнала всичко това за знак, че трябва да се махне от Колдуел.

Ни най-малко. Промяната ѝ приближаваше и без Рот тя щеше да умре. Несъмнено.

Беше я спасил в толкова много отношения. Обичаше я с цялото си тяло и цялата си

душа. Дал ѝ бе бъдеще, за каквото тя дори не бе мечтала.

А сега? Сега единственото, което Бет искаше, бе да се върне към тяхното начало. Нещата бяха толкова лесни тогава...

Приближи се до портрета на френския крал, който се спускаше от тавана до пода, и натисна скрития лост, който освобождаваше картината с маслени бои в двутонната рамка от ковано злато. Почти очакваше коридорът от другата страна да тъне в непрогледен мрак... та нали тук толкова отдавна не живееше никой. Но също както навсякъде бе почистено с прахосмукачка, прахта бе избърсана и всичко бе лъснато, в клетките от ковано желязо на газовите фенери потрепваха пламъчета и осветяваха грубите каменни стени и стъпалата, спускащи се в подземие.

Исусе, дори миришеше по същия начин. На влажно и застояло, но не и на мръсно.

Бет пое надолу към подземие, прокарвайки ръка по неравните камъни. На дъното имаше две спални – една вляво и една вдясно. Тя избра първата.

Някогашното убежище на баща ѝ от лъчите на слънцето.

Нейните снимки все още бяха там, където той ги беше оставил – цял куп фотографии в най-различни рамки, които осейваха писалището, масичките до леглото, полицата над камината.

Онази, която тя търсеше, беше до будилника.

Единствената снимка на майка ѝ... един поглед към нея бе достатъчен, за да ѝ напомни от кого бе взела гъстата си черна коса, формата на лицето и фигурата.

Нейната майка.

Какъв ли живот бе водила тя? Как ли се бе срещнала с Дариъс? От онова, което Рот ѝ бе разказал още в началото, Бет знаеше, че двамата не са били заедно много дълго, преди майка ѝ да научи истината за Дариъс... и да избяга. Върнала се, за да го види отново, едва след като открила, че е бременна, уплашена на какво ли създание ще даде живот.

Беше умряла при раждането.

Оттогава Дариъс я бе наблюдавал скришом, надявайки се дъщеря му да не се метне на вампирската половина от своите предшественици.

Някои от децата на подобни смесени връзки никога не преминаваха през промяната. Други не я преживяваха. А онези, които оцелееха и станеха вампири, бяха обект на различни, непредсказуеми биологични правила. Бет например можеше да излиза навън през деня, стига да си сложеше лосион против слънце и тъмни очила. Бъч пък не можеше да се дематериализира.

Така че един господ знаеше за бременността при тях. Но ако извадеше късмет, периодът ѝ на нужда щеше да настъпи, по някакъв начин Рот щеше да се вразуми и тя щеше да роди...

Е, майка ѝ именно така беше умряла, нали?

– По дяволите.

Бет приседна на леглото и улови глава в ръцете си. Може би Рот имаше право. Може би зачеването беше прекалено опасно, за да опитат. Но това не оправдаваше

начина, по който се бе отнесъл с нея, нито слагаше край на разговора.

Исусе, докато седеше тук, заобиколена от снимките, които Дариъс ѝ бе правил, повече отвсякога бе убедена, че иска дете.

Свали ръце, извади блекбърито си, въведе паролата и провери дали не беше получила съобщение, без да го чуе. Не беше. Докато въртеше телефона в ръката си, Бет разсеяно си помисли, че ѝ се иска да беше айфон. Ви обаче бе не просто анти-„Епъл“, ами направо беше убеден, че наследството на Стив Джобс²² е в основата на цялото зло в света...

Понякога двойките се разбираха по-добре по телефона.

И макар че Рот се бе държал отвратително, това не означаваше, че и тя трябва да последва примера му. Ако искаше през следващите дванайсетина часа да се радва на малко повече лично пространство, трябваше да бъде достатъчно любезна да му го съобщи лично... а не да използва брат си като пратеник.

Проблемът бе, че Рот вече нямаше мобилен телефон. Не се нуждаеше от такъв – след като официално бе поел кралските си задължения, той бе „пенсиониран“ от Братството, както повеляваха традицията, законът и шибаният здрав разум. Не че то бе попречило да бъде прострелян.

За сметка на това, в имението имаше предостатъчно телефони.

Шест часът сутринта. Вероятно работеше в кабинета си.

Бет набра номера и се заслуша в звъна от другата страна. Веднъж. Два. Три пъти.

Рот вече нямаше и гласова поща, защото членовете на глимерата бяха злоупотребили с номера, който им беше даден. Ето как Рот се беше сдобил с адския имейл адрес.

Следващият номер, който Бет опита, бе на телефона до леглото им – толкова таен, че тя никога досега не бе чувала някой да се обажда по него. Никакъв отговор.

Сега ѝ оставаха няколко възможности. Тренировъчният център – в случай че беше ранен. Но как би могло да се случи? Той вече не напускаше къщата. Кухнята... само че Последното хранене всеки момент щеше да бъде поднесено, а Рот едва ли щеше да слезе в онзи хаос без нея – въпреки че никога не го бе изричал на глас, Бет имаше чувството, че претърпаните шумни стаи го карат да се чувства неловко, защото слухът и обонянieto му се претоварваха и му беше трудно да прецени кой къде се намира.

Оставаше само още един номер, който би могла да опита.

Докато търсеше името в списъка с контактите си, Бет бе залята от нов спомен от миналото.

Представи си как Тор влиза през плъзгащите се врати на стария ѝ апартамент – огромна, заплашителна фигура, излязла сякаш от някой кошмар. Ала той беше – и си оставаше – неин съюзник. Онази нощ, когато заедно пиха бира, хапваха овесени курабийки и гледаха „Годзила“, беше поставила началото на едно истинско приятелство.

Колко много се беше променило в неговия живот – изгубил бе Уелси. Намерил бе

Есен.

А и Бет вече не беше същата.

Телефонът иззвъня... само веднъж, преди от другата страна да отговорят.

– Бет.

Странните нотки в гласа на Тор я накараха да се намръщи.

– Добре ли си?

– О, да. Определено. Радвам се, че се обади.

– Ъ... защо? – Да не би Рот да бе съобщил на Братството, че тя няма да се прибере?

Едва ли. – Няма значение. Просто... Търся Рот. Знаеш ли къде е? Опитах в кабинета и спалнята ни, но той не вдигна.

– О, да. Определено.

Какво, по дяволите...

– Тор. Какво става?

Неподправен страх стисна гърдите ѝ и въображението ѝ се развихри. Ами ако...

– Нищо. Честно. Просто... ами имаме неочакван ВИП посетител в клиниката, така че тъкмо уреждам кой ще го покрие.

Мамка му. Ставаше параноичка. Кое то беше за предпочитане пред това, да е права.

– Що се отнася до Рот, когато го видях за последно, той... – Пауза. Шумолене, сякаш Тор преместваше телефона на другото си ухо. – Беше изключил временно.

– Изключил в смисъл?

– Беше заспал.

Челюстта на Бет увисна.

– Заспал?

– Аха. Почиваше си.

– Нима?

Значи, така. Тя се измъчваше тук, несигурна какво трябва да мисли и чувства; отново и отново прекарваше цялата им връзка през ума си; планираше разговори, тормозеше се... а в същото време той си спял сладко-сладко.

– Е, това е страхотно – чу се да казва. – Наистина се радвам за него.

– Бет...

– Виж, трябва да вървя. – Да, беше заета, заета, заета. – Ако се събуди, кажи му...

Не, не, че се е обаждала. Мъжете не бяха единствените, на които беше позволено да пазят гордостта си; не беше нужно жените да бъдат „по-слабият пол“.

– Всъщност лично ще му го кажа. Ще прекарам деня в къщата на баща ми – трябва да поразчистя. – О, да, защото тук цареше такава бъркотия. – Но довечера ще се прибера.

Искреното облекчение, което долетя от другата страна на линията, беше удивително.

– О, това е прекрасна новина. Наистина се радвам.

– Ами добре... – По някаква причина не можеше да си заповяда да затвори.

– Бет? Там ли си още?

– Да. Тук съм. – Усети, че потърква разсеяно бедрото си. – Слушай, мога ли да те попитам нещо?

– Разбира се.

В края на краищата Уелси и Тор също бяха имали своите спорове... някои от които Бет бе чувала с ушите си, преди красивата червенокоса шелан на Тор да напусне този свят твърде рано. Господи, Уелси не се боеше да каже точно какво мисли на когото и да било, включително и на своя хелрен. Не беше от онези, които палят бързо и без да бъдат предизвикани, но определено беше по-добре да не си навличаш гнева ѝ.

Хората я уважаваха.

Какво ли мислят за мен, запита се Бет.

– Бет?

Несъмнено, ако имаше някой, който би могъл да ѝ помогне с Рот, без да вдига ненужен шум, това беше Тор. Всъщност именно него изпращаха, когато някой се нуждаеше от помощ с техния крал.

– Бет, какво става?

Тя отвори уста, готова да изприказва всичко, което ѝ тежеше, но имаше един проблем – онзи, с когото трябваше да разговаря, беше Рот. Всеки друг би бил просто заместител.

– Все още ли си на страната на чудовището?

Последва пауза. А след това – характерният му баритонов смях.

– Да не искаш да ми кажеш, че планираш нов маратон с филми за Годзила?

Бет бе доволна, че е сама. Защото имаше чувството, че усмивката, появила се на лицето ѝ, е по-тъжна от най-горчивите сълзи.

Искаше просто да се върне назад, към дните, когато всичко бе по-просто. По-лесно. По-близо.

– Просто си мислех за доброто старо време – избъбри тя.

Начаса в гласа на Тор се прокрадна напрежение.

– Да. То беше... хубаво.

Мамка му. Въпреки че беше влюбен в Есен и двамата бяха обвързани, несъмнено го болеше от спомена за първата му жена... и бебето, което тя носеше.

– Съжалявам, аз...

Тор се съвзе по-бързо от нея.

– Не се чувствай гадно заради това. Миналото е такова, каквото е... добро и лошо, то не може да се промени. И в това има утеха.

Бет усети, че в очите ѝ напират сълзи.

– Какво искаш да кажеш?

Възцари се дълго мълчание.

– Добрите спомени греят по-ярко, защото можеш да разчиташ на тях. А лошите не могат да станат още по-трагични по съвсем същата причина. Миналото е безопасно, защото е неизлично.

Изведнъж Бет отново си спомни първата си среща с Рот, състояла се на горния етаж. Колкото и розово да ѝ изглеждаше всичко в спомените, всъщност не беше точно така, нали?

В действителност, като се замисли, когато тя пристигна в онази нощ, той беше ядосан. Дотам, че някъде по средата на вечерята с четири ястия тя бе обмисляла дали да не си тръгне.

Което определено не беше идеалната картинка, обрисувана от носталгията ѝ.

– Имаш право, Тор.

– Аха. – Той се прокашля. – Знаеш ли, не е твърде късно. Ако тръгнеш сега, все още можеш да се прибереш.

– Забрави ли, че аз нямам защо да се тревожа за слънцето?

Буквално почувства потръпването му от другата страна на линията.

– Нямам какво да отговоря на това. Нищичко.

Бет го съжали и смени темата, като му обеща да се пази и да се прибере по залез.

След като затвори, се опъна върху леглото на баща си. Загледа се в тавана и си представи как Дариъс прави същото през деня... понякога – с Рот в съседната стая.

Преди да я срещне, Рот бил страшно саможив. Биел се сам, спял сам и определено не искал да има нищо общо с престола. Докато не се обвърза с нея, бе отказвал да властва.

Бет не бе в състояние да преброи колко пъти ѝ бяха благодарили, че го е вразумила... сякаш любовта ѝ бе магическа отвара, превърнала звяра в... е, не точно в съвършено благовъзпитан тип, но поне в някой, който бе съгласен да поеме задълженията си.

Дали наистина бе отишъл да си подремне?

От друга страна – кога за последен път беше спал през деня? Със сигурност не и откакто бяха стреляли по него.

Тъкмо когато очите ѝ започнаха да се затварят, Бет се надигна и се обърна към охранителната аларма, монтирана до главата ѝ. Въведе кода, задейства системата и отново легна.

Осемте цифри? Рожденият ѝ ден – денят, месецът и годината.

Поредният пример как много преди тя да навлезе в света на вампирите, баща ѝ бе мислил за нея – системата може и да беше инсталирана от Ви, ала Дариъс бе избрал кода преди много години.

Тя угаси осветлението и пак се намести върху завивката.

Миг по-късно отново го запали.

Когато си далеч от съпруга си, понятието „в съвършена безопасност“ е относително.

[21](#) Алюзия за заешката дупка, в която пропада героинята в романа на Луис Карол „Алиса в Страната на чудесата“. – Бел. прев.

[22](#) Един от съоснователите на компанията „Епъл“. – Бел. прев.

Сола не си спомняше някога да ѝ е било толкова студено.

Беше увита в спален чувал, топли струи въздух обливаха лицето ѝ, ала въпреки това не можеше да спре да трепери на задната седалка на рейндж роувъра.

Разбира се, имаше поне половин дузина причини да е в шок – от онзи, който започва от главата и вкочанява цялото ти тяло.

Тя се раздвижи и бедрото ѝ нададе вик на протест, напомняйки ѝ, че тук е намесен и физически императив. Колко ли кръв беше изгубила?

– Почти стигнахме.

При звука на този глас със силен акцент тя обърна глава. Въпреки че в джипа нямаше почти никакво осветление, можеше да си представи лицето на Асейл така, сякаш бе огряно от прожектори: дълбоки очи с цвят на среднощно небе, скосени тъмни вежди, плътни устни, сурова челюст и гарвановочерна коса.

Лице, по долната половина на което имаше кръв... и страшно остри зъби, скрили се само за миг.

Или това беше просто кошмар? Трудно ѝ бе да прецени кое бе реалност и кое не.

Отвори уста, за да каже нещо, но от гърлото ѝ не излезе нито звук.

– Главата ми... не работи както трябва.

– Всичко е наред. – Тласкан от някакъв импулс, той протегна ръка към нея, но после я отпусна, сякаш не знаеше какво да направи.

Сола преглътна с мъка, устата ѝ беше пресъхнала.

– Още вода. Моля.

Реакцията му беше светкавична – сякаш просто бе чакал възможността да направи нещо. Докато той отваряше ново шише с изворна вода, Сола бутна спалния чувал, за да освободи ръцете си... и се почувства като хваната в капан. Найлоновата материя ѝ се струваше тежка, като да бе покрита с пласт асфалт.

– Стой неподвижно – нежно каза той. – Нека ти помогна.

– Ръцете ми не действат.

– Знам. – Той поднесе отворената бутилка към устните ѝ. – Пий.

По-лесно бе да се каже, отколкото да се направи. Зъбите ѝ затракаха.

– Извинявай – промълви тя, когато навсякъде пръсна вода.

– Ерик, колко още? – сопна се той.

Рейндж роувърът рязко спря.

– Мисля, че пристигнахме... или нещо такова.

Сола се намръщи, загледана над рамото на шофьора пред себе си. Порутената

ограда, осветена от фаровете, бе от онези, които човек можеше да види в някоя ферма... в някоя изоставена ферма. Половината висеше под странен ъгъл, старите греди и ръждясала тел – по-скоро оплетена бъркотия, отколкото добре организирана конструкция.

– Къде отиваме? – попита тя дрезгаво. – Мислех, че... вкъщи.

– Първо имаш нужда от лекар. – Асейл отново вдигна ръка и пак я отпусна, преди да я бе докоснал. – Нуждаеш се... ранена си и не мога да допусна баба ти да те види в това състояние.

– О! Точно така. – Исусе, беше забравила, че е полугола, ранена и плачеща за един дълъг душ. – Благодаря ти.

– Несъмнено това не може да е мястото – промърмори шофьорът.

Асейл погледна през прозореца и се намръщи... сякаш и той беше очаквал нещо друго.

– Отиди до онази кутия.

Джипът се приближи до нещо, което приличаше на дървена къщичка за птици върху разнебитен кол, шофьорът свали прозореца...

От вътрешността на къщичката се разнесе рязък, безпльтен глас:

– Готово. Минете през портата.

Като с магия, „порутената“ порта се разтвори по средата, плъзгайки се гладко и безшумно.

Пътят от другата страна беше затрупан с отъпкан сняг, но очевидно беше поддържан. След известно разстояние пред тях изникна нова бариера – не толкова несигурна и по-висока от предишната, направена от метални вериги, които, макар и ръждясали, изглеждаха здраво прикрепени към стълбовете си. Този път не им се наложи да спират – оградата се разтвори пред тях и ги пусна да минат.

Продължиха в същия дух.

Докато се носеха напред, бариерите по пътя ставаха все по-нови и по-внушителни, докато не стигнаха до нещо, което приличаше на извадено от някоя секретна държавна агенция: бетонни пилони, дебели колкото тези под мостовете в Колдуел, поддържаха солидна метална плоча с размерите на билборд, а в двете посоки се издигаше шестметрова стена с бодлива тел на върха и предупредителни табели на всеки три метра.

Малко прилича на Джурасик Парк, помисли си Сола.

– Бива си го – подхвърли шофьорът.

И този път им отвориха да минат още преди да са имали време да спрат пред мястото за проверка с бутоните, микрофона и охранителното оборудване.

– Това... военна база ли е? – промълви Сола.

Може би Асейл беше ченге под прикритие... и в такъв случай...

– Трябва ли ми адвокат? – попита тя.

– За какво? – Асейл се бе съсредоточил върху пътя, вперил поглед през прозореца така, сякаш той беше зад волана.

– Ще ме арестува ли?

Той обърна рязко глава и сбърчи вежди.

– За какво говориш?

Сола се отпусна в седалката. Ако лъжеше, значи, заслужаваше „Оскар“. А ако не лъжеше... е, може би това бе отговорът на молитвата ѝ – един сигурен начин да я задържи далеч от престъпния живот бе, като я хвърли на съдебната система.

Подземният тунел, в който навлязоха, спокойно можеше да си съперничи с някой от големите нюйоркски тунели с флуоресцентното си осветление и жълтата линия по средата; спускането беше толкова стръмно, че джипът се движеше под доста остър ъгъл.

– В Колдуел ли сме? – попита тя.

– Да.

Асейл се облегна назад и в изобилната светлина, която сега огряваше вътрешността на колата, Сола го видя да пъха дясната си ръка в якето.

Тя се намръщи.

– Да не... защо държиш оръжие?

– Когато става дума за теб, нямам доверие на никой друг, освен на себе си. – Той се обърна към нея. – Заклех се на баба ти, че ще ѝ бъдеш върната невредима, а аз съм мъж, който държи на думата си. Поне за това.

Когато срещна очите му, Сола почувства как в гърдите ѝ се настанява най-странното усещане. Част от него беше страх и това я объркваше. След онова, което беше преживяла, определено би било добре спасителят ѝ да носи оръжие и да е готов да го използва.

Другата половина... не беше нещо, в което искаше да се задълбочи особено.

Тунелът стигна до подземен гараж, който ѝ напомни за онзи под стадиона в Колдуел: нисък таван и много места, а полегатият, издигащ се под, който се губеше зад ъгъла, говореше, че е на няколко нива.

– Къде сме? – попита, докато приближаваха към една затворена врата.

Вместо отговор, вратата зейна широко и отвътре излезе медицински екип – лекари, сестра, носилка на колелца, всичко.

– Слава на Скрайб Върджин – промърмори Асейл.

О... мамка му. Белите престилки не бяха сами – придружаваха ги трима огромни мъже. Блондин, който сякаш беше слязъл от киноекрана, военен тип с къса подстрижка и сурово изражение и накрая едно наистина ужасяващо подкрепление с остригана до кожата коса и белег, който разсичаше цялата му буза и стигаше до устата.

Не, това не беше американското правораздаване.

Освен ако не беше някой секретен отдел за особено опасни типове.

Асейл посегна към вратата.

– Ти стой в колата.

– Не ме оставяй – избъбри Сола.

Той я погледна.

– Не се страхувай. Задължени са ми.

Спасителят ѝ отново посегна към нея, но този път не спря. Докосна линията на челюстта ѝ толкова леко, че ако не го беше видяла да го прави, тя нямаше да усети.

– Остани.

Миг по-късно вече го нямаше, вратата се затвори плътно зад гърба му. През потъмненото стъкло Сола видя как от ярко осветения коридор се показва четвърти мъж. Едно беше сигурно – не беше счетоводител. С бастун и дълго до пода кожено палто, той изглеждаше като сводник от старата школа – образ, на който прическата му ирокез и сардоничната усмивка пасваха съвършено.

Новодошлият и Асейл едновременно си протегнаха ръце и останаха със стиснати десници, докато говореха...

Нещо не беше наред. Асейл се намръщи; а после придоби гневен вид. Ала когато мъжът с дългото палто просто сви невъзмутимо рамене, Асейл им даде пистолета си и ги остави да го претърсят за други. Чак когато двамата му сътрудници слязоха от колата и бяха подложени на същия обиск, сводникът кимна на лекарите и сестрата да се приближат до колата.

В мига, в който посегнаха да отворят вратата откъм нея, Сола усети, че я пронизва страх, и придърпа спалния чувал до брадичката си...

Жената, която подаде глава в колата, беше красива, с къса руса коса и тъмнозелени очи.

– Здравей, аз съм доктор Джейн. Бих искала да те прегледам, ако ми позволиш.

Гласът ѝ беше равен. Мил. Спокоен. Ала Сола не бе в състояние нито да помръдне, нито да отговори.

Поне докато Асейл не се появи зад лекарката.

– Всичко е наред, Марисол. Тя ще се погрижи за теб.

Очите на Сола срещнаха неговите и дълго останаха приковани в тях. Най-последно, доволна от онова, което откри там, тя прошепна:

– Добре. Добре...

И най-сетне престана да трепери.

* * *

Асейл изобщо не беше доволен от това с празните кобури, но Рив ясно бе дал да се разбере: или той и братовчедите му щяха да влязат невъоръжени, или човешката жена нямаше да бъде лекувана.

Това бе единственото обстоятелство, при което би се съгласил да бъде уязвим, и той го ненавиждаше. Ала нямаше избор.

– Името ѝ е Марисол – чу се да казва, когато русокосата лекарка заговори тихо. – Сола.

Почувства как от лявата му страна Рив се взира в него, а и не беше само той. Тримата братя, които тази нощ отговаряха за охраната, бяха прекалено големи професионалисти, за да покажат някаква емоция, но на Асейл му беше ясно, че се чудят защо се беше появил на прага им заедно с една човешка жена. Която бе ранена. И заради която бе съгласен да им предаде оръжията си.

– Не, ти остани тук, Марисол. Ние ще минем от другата страна. – Лекарката измъкна глава от колата и кимна на екипа си. – Жизнените ѝ показатели са ниски, но стабилни. Огнестрелна рана в дясното бедро. Възможно сътресение на мозъка. Шокът ме притеснява. Може да е понесла друга травма, за която не иска да ми каже.

Асейл почувства как кръвта се отцежда от главата му, но категорично отказа да обърне внимание на порива да припадне...

– Ти – рязко извика той. – Не се приближавай.

Мъжът (господи, наистина ли беше човек?) се закова на място.

Главната лекарка се обади:

– Това е колегата ми. Доктор Манело. Той е...

– Няма да я лекува. – Асейл оголи зъби. – Тя е гола от кръста надолу.

Смътно си даваше сметка, че всички са замръзнали по местата си и го гледат. Даваше си сметка и за миризмата, която се беше появила неочаквано. Без да обръща особено внимание нито на едното, нито на другото, той бе приковал очи в лекаря, готов да го сграбчи за гърлото, ако понечеше да заобиколи роувъра.

Мъжът вдигна ръце, сякаш го бяха заплашили с пистолет.

– Добре, добре. Да се успокоим. Искаш да стоя настрани, ще стоя настрани.

Той се отдръпна и застана до братята; клатеше глава, но не каза нищо.

Лекарката сложи ръка върху рамото на Асейл.

– Само ще я преместим върху носилката. Защо не дойдеш с мен? Може да гледаш и да стоиш наблизко.

Свирепото изражение на Асейл поомекна и той се прокашля.

– Да, ще го направя. Благодаря ти.

Всъщност направи повече от това.

Когато лекарката отвори вратата откъм Марисол, той с болка видя как неговата жена инстинктивно се свива назад. А после очите ѝ се приковаха в неговите.

– Искаш ли да ти помогна? – попита той задавено, преди останалите от медицинския екип да са успели да се приближат.

– Да. Моля те.

Точно така и трябваше да бъде – да отблъсне всички други и само той да се грижи за нея. Наведе се и я взе в прегръдките си, като много внимаваше да вдигне и спалния чувал, така че да не я...

От стона, който тя се опита да потисне, му прилоша, но трябваше да я извади... а и в мига, в който се изправи, тя се намести в ръцете му, намирайки поза, в която като че ли не я болеше толкова.

Главата ѝ се отпусна върху рамото му и остана там.

– Аз ще я внеса – съобщи той на докторката.

– Може би е по-добре да... е, добре. – Русокосата лекарка вдигна отбранително ръце, когато кучешките му зъби отново се показаха. – И така става. Последвай ме.

Братът Рейдж пръв влезе в коридора, а другите двама воители останаха последни, заедно с братовчедите.

Асейл се опитваше да върви с възможно най-плавна крачка; всеки път, когато Марисол поемеше рязко дъх или тялото ѝ се напрегнеше, болката ѝ се забиваше право в гърдите му, докато накрая неговите дробове горяха, неговият дъх не достигаше, неговият крак го болеше.

Покрай тях се точеха сякаш безкрайна върволица стаи; в някои от тях той надникна, за повечето дори не си даде труда да обърне глава. От малкото, което забеляза, това бяха класни стаи, празен офис... нещо, което приличаше на стая за разпити. Тъкмо когато започваше да си мисли, че са се запътили към друг щат, лекарката най-после спря и посочи вратата на една стая за прегледи.

Носилката на колелца в средата се намиреше директно под лампите и докато се приближаваше, за да постави Марисол върху подплатената, покрита с чаршафи повърхност, Асейл изпита благодарност, заедно с лекарката не запали осветлението. Помещението с плочки, неръждаема стомана и стъклени шкафове и така му се струваше прекалено светло; инструментите, подредени върху масичката на колелца – някак заплашителни, макар че в подходящите ръце те трябваше да помагат.

Прескъпа Скрайб Върджин, лицето на Сола бе сиво от болка и изтощение, докато си седеше там, притиснала свитите си колене до гърдите, с тъмносиния спален чувал – увит около нея като втора кожа.

– Ще помоля всички, чието присъствие не е необходимо за прегледа, да останат в коридора – заяви лекарката, изпъждайки братята, братовчедите и другия лекар. – Не, не – ще се справим. Точно така, чао, чао. – А после понижи глас и добави: – Той е обвързан мъж. Искаш ли да се оправяш с подобно нещо, ако се наложи гинекологичен преглед?

Обвързан... мъж? Той?

Братята се опитаха да възразят, но Асейл кимна сериозно.

– Няма да има никакви проблеми от моя страна. Давам ви думата си.

Ала после му хрумна нещо друго – не трябваше ли да защити Марисол и от присъствието на такива като себе си?

– Марисол – тихо каза той. – Не е ли по-добре, ако и аз...

– Остани.

Асейл затвори очи.

– Добре.

Застана до главата ѝ, с гръб към нея, така че тя можеше да вижда очите му, но неговият поглед не можеше да се натрапи там, където нямаше право.

Лекарката се приближи и заговори нежно. Мило.

– Ще можеш ли да се облегнеш назад? Чудесно. Ако така няма да се чувстваш в безопасност, ще те разбера и ще вдигна горната половина на леглото.

Последва дълго мълчание.

– Как се казваш? – дрезгаво попита Марисол.

– Джейн. Аз съм Джейн. Зад мен е моята медицинска сестра, Елена. Няма да направим нищо, за което не си ни дала съгласие. Ти командваш.

Асейл все повече се убеждаваше, че тази лечителка ще му хареса.

– Окей. Много добре. – Марисол стисна ръката му и се облегна назад, изкривила лице в гримаса на болка, докато не се изпъна по гръб. – Добре.

Асейл очакваше да го пусне, щом легне, но тя не го направи. А очите ѝ не се откъсваха от неговите. Нито когато лекарката свали спалния чувал от тялото ѝ и я покри с одеяло. Нито докато ѝ задаваха въпроси за възможно сътресение и проверяваха рефлексите ѝ. Нито докато човъркаха раната в бедрото ѝ. Нито дори когато докараха портативен рентген и я снимаха от няколко различни ъгъла.

– Имам цял куп добри новини – обяви лекарката малко по-късно, приближавайки се с един лаптоп. На монитора му се виждаше призрачното изображение на дебелината, силна бедрена кост на Марисол. – Не само че сътресението е съвсем слабо, но и куршумът е минал чисто и е излязъл. Няма признаци костта да е счупена или одраскана. Така че основното, за което трябва да се погрижим, е рискът от инфекция. Бих искала да почистя раната и да ти дам антибиотици, както и нещо за болката. Как ти звучи?

– Нищо ми няма – отвърна Марисол.

Лекарката се засмя и остави лаптопа настрана.

– Определено се вписваш отлично тук. Всичките ми пациенти казват съвсем същото. Все пак виждам, че си интелигентна жена, и съм сигурна, че не би искала да изложиш здравето си на риск. Безпокои ме възможността от сепсис. В колата ми каза, че си била простреляна преди двамайсет и четири часа. Това е доста време, през което там вътре да се завъдят разни неща.

– Нека довършим започнатото, Марисол – чу се да казва Асейл. – Да послушаме дадения съвет.

Марисол затвори очи.

– Окей.

– Много добре. – Лекарката отбеляза нещо на лаптопа. – Остана само още едно нещо.

– Какво? – попита Асейл, когато думите ѝ бяха последвани от продължителна пауза.

– Марисол, трябва да знам дали има възможност да са те наранили и другаде.

– Другаде? – долетя смутолевеният отговор.

Асейл почувства, че лечителката поглежда към него.

– Ще ни извиниш ли за момент?

Преди той да успее да отговори, Марисол стисна ръката му толкова силно, че той потръпна.

– Не – решително заяви тя. – Никъде другаде.

Лекарката се прокашля.

– Нали знаеш, че можеш да ми кажеш абсолютно всичко. Всичко, което се отнася до лечението ти.

Изведнъж тялото на Марисол отново затрепери... така както трепереше на задната седалка на джипа. Рязко, сякаш отмахваше нещо от себе си, тя каза:

– Опитва се да ме изнасили. Но аз бях по-бърза...

Изведнъж всички звуци в стаята заглъгнаха. Мисълта – не, действителността – че някой се бе отнесъл зле с нея, наранил я бе, белязал бе безценното ѝ тяло, опитал бе да...

– Добре ли си? – попита някой. Сестрата. Трябва да беше...

– Ще падне! – извика лекарката.

Асейл се зачуди за кого ли говорят... и изгуби съзнание.

– Говори, лечителю – нареди Рот, застанал над неподвижното тяло на своята шелан. – Говори!

Прескъпа Скрайб Върджин, изглеждаше мъртва.

Веднага след като неговата Ана рухна, той я бе отнесъл в брачните им покои, следван от братята, зарязал аристократите и безполезните им светски игрички. Именно той бе положил възлюбената си върху ложето, докато викаха лечителя; пак той бе разхлабил корсажа ѝ. Братята си бяха тръгнали в мига, в който довереният лечител се беше появил заедно с инструментите на целебния си занаят, и ето че бяха останали само те тримата, пращането на огъня и писъкът, който отекваше в душата му.

– Лечителю, какво ще ми кажеш?

Наведеният над Ана мъж погледна през рамо. С черните одежди на професията му, спускащи се до пода, той приличаше на птица, готова да излети.

– Състоянието ѝ е изключително тежко. – Рот потрепери, а лечителят се изправи. – Вярвам, че носи малко в утробата си.

Вледеняваща тръпка разтърси Рот от главата до петите и го вкамени, пропъдила всякакво чувство от тялото му.

– Тя...

– Е бременна. Да. Разбрах го още щом докоснах корема ѝ. Твърд и подут, а и вие казахте, че наскоро е преминала през периода си на нужда.

– Да – прошепна Рот. – Значи, причината за това е...

– Не е симптом на ранна бременност, тъй като тя все още не кърви. Не, вярвам, че неразположението ѝ се дължи на нещо друго. Но нека отидем до огъня, господарю, та гласовете ни да не я смущават.

Рот позволи да го отведат по-близо до пламъците.

– Да не би да има треска?

– Господарю... – Лечителят се прокашля, сякаш се боеше от смърт, която нямаше нищо общо с кралицата. – Простете ми, господарю...

– Не ми казвай, че нямаш обяснение – изсъска Рот.

– Нима предпочитате да ви излъжа? Ударите на сърцето ѝ са бавни, дишането ѝ – плитко и накъсано, кожата ѝ има сивкав оттенък. Може би има някакво вътрешно затруднение, невидимо за мен, и то я надвива. Не знам.

Погледът на Рот се върна върху неговата шелан. Никога не бе изпитвал особен страх. А ето че сега ужас полази по кожата му, плъзна се до дълбините на съществуването му, завладя го като зъл дух.

– Господарю, съветът ми е да я нахраните. Сега, и толкова често, колкото тя е в състояние да отпие онова, което вените ви могат да ѝ дадат. Може би силата, която това дарява, ще надделее над случващото се... несъмнено, ако има някаква надежда за нея, това сте вие. А ако се надигне, ще ѝ дам единствено прясна вода, нито капка пиво. Нищо, което би могло още повече да отслаби организма ѝ...

– Излез.

– Господарю, тя е...

– Остави ни... веднага!

Рот си даваше сметка, че лечителят се запрепъва трескаво към вратата... и с основание – убийствена ярост се бе надигнала в гърдите на краля му и можеше да се излее върху всяко същество, попаднало пред погледа му.

Вратата се затвори и Рот се приближи до ложето.

– Обич моя – отчаяно каза той. – Ана, обич моя, послушай гласа ми и отвори очи.

И ето че пак падна на колене.

Коленичил на пода до главата ѝ, Рот милваше косата върху рамото и надолу по ръката ѝ, допирът му беше неимоверно лек.

Заслушан в дишането ѝ, той се опита да я накара да диша по-дълбоко. Искаше да се върне към предишната нощ, когато се бяха събудили заедно, и надникнал в очите ѝ, ги бе видял да греят от живот. Колко ясно само помнеше всяка подробност от онзи миг, онзи час, онази нощ, миризмите на онова, което бяха хапнали, разговорите за бъдещето им и как бяха отишли, за да приемат поданиците си.

Струваше му се, че кристалната яснота на всички тези спомени би трябвало да отвори врата, през която да премине и да улови ръката ѝ, да вдъхне уханието ѝ и да почувства в гърдите си лекотата, която носеха здравето и жизнеността... и да я издърпа в настоящето в това състояние.

Но разбира се, това бяха просто фантазии.

Извади церемониалната си кама и вдигна лъснатото искрящо острие. Тежкият ръкав, обточен със скъпоценни камъни и злато, му пречеше и с едно движение той смъкна великолепното си палто и го хвърли зад себе си. Докато дрехата падаше на пода, прошумолявайки, а скъпоценните камъни одраскаха дъбовите греди, Рот прокара острието на ножа по китката си.

Как само му се искаше да е по шията.

– Ана, моля те, изправи се. Повдигни глава, обич моя.

Подпря я на свободната си ръка и поднесе извора на кръвта си към устните ѝ.

– Ана, пий от мен... пий от мен...

Устните ѝ се разтвориха, но не за да го послуша и да вземе онова, което той ѝ предлагаше. Не, беше просто ъгълът, под който падаше главата ѝ.

– Ана, пий... върни се при мен.

Докато алени капки падаха в устата ѝ, Рот се молеше те да се стекат в гърлото ѝ и да се разлеят във вените ѝ, съживявайки я със своята чистота.

Не това бе тяхната съдба, помисли си той. Трябваше да бъдат заедно още векове,

не разделени едва година след като се бяха срещнали. Това не бяха... те.

– Пий, обич моя...

Държа китката си до устните ѝ, докато кръвта не заплаши да прелее от ъгълчето им.

– Ана?

Отпуснал глава върху опакото на студената ѝ длан, Рот се молеше за чудо. И колкото по-дълго стоеше така, толкова повече се сливаше с нея в едно състояние, което съвсем малко го делеше от смъртта.

Ако тя издъхнеше, той щеше да отиде с нея. По един или друг начин...

Прескъпа Скрайб Върджин, това не бяха те.

* * *

Рот не толкова се събуди, колкото изплува от съня, като шамандура, изскочила от дълбините, за да се поклаща върху разлюляната от вълни повърхност.

Естествено, беше обгърнат от непрогледния мрак на слепотата си... и както винаги, протегна ръка към другата половина на леглото...

Тряс!

Рот вдигна глава и се намръщи. Плъзна ръка наоколо и напипа... книги, подложка за чаша, пепелник.

Пращане на огън.

Не беше в стаята си. А Бет не беше с него.

Обърна се по гръб и рязко се надигна; сърцето му се блъскаше в гърдите и от аритмията му се зави свят.

– Бет?

В подземията на мозъка си разбра, че се намира в библиотеката на долния етаж на имението, ала мислите му бяха като червеи във влажна почва, гърчещи се непрекъснато, без да стигат никъде.

– Бет...?

Скимтене, долетяло отдалече.

– Джордж?

Скимтенето се усили.

Рот потърка лице. Зачуди се къде ли са тъмните му очила. Помисли си, че се намира на дивана в библиотеката, онзи пред камината.

– О... по дяволите... – простена, когато се опита да стане.

Усещането си беше истинско изживяване: главата му се въртеше, стомахът му беше свит като юмрук и той трябваше да сграбчи облегалката на дивана, за да не се сгромоляса на пода.

Тръгна през стаята, като се препъваше, и не толкова стигна до вратата, колкото връхлетя върху нея, така че коравите панели се забиха в гърдите му. Намери опипом бравата, натисна я и...

Джордж нахлу в стаята и започна да обикаля в кръг, а от кихането му Рот разбра, че се усмихва.

– Хей, хей...

Рот имаше намерение да се върне обратно при дивана, тъй като нямаше никакво желание всички зрящи очи в къщата да го видят в това състояние... ала тялото му беше на друго мнение. Тупна по задник на пода и Джордж начаса се възползва от възможността да се метне отгоре му като одеяло.

– Здравей, момчето ми, да, и двамата все още сме тук... – Погали ретривъра по широките гърди и зарови нос в козината му, оставяйки миризмата на добро, чисто куче да му подежда като ароматерапия. – Къде е мама? Знаеш ли къде е?

Тъп въпрос. Нямаше я и вината беше само негова.

– Мамка му, Джордж.

Голямата опашка се удряше в ребрата му, муцуната душеше, ушите мърдаха напред-назад – беше хубаво, беше нормално... но съвсем не беше достатъчно.

– Чудя се колко ли е часът?

Проклятие... как само си го беше изкарал на Джон и Ви. И де да беше само това. Смътно си спомняше как обръща билиардната зала с краката нагоре, как мята мебели из стаята, как се сбива с някого, приближил се твърде много до него... а после – време за сън. Беше доста сигурен, че го бяха упоили, и не можеше да каже, че вини онзи, който го беше направил. И сам не знаеше кога щеше да спре, ако не го бяха приспали по този начин.

А определено не бе искал да нарани някого от братята си или от прислугата. Нито пък къщата.

– Мамка му.

Май речниковият му запас се изчерпваше с това.

Човече, защо просто не бе оставил Вишъс да го доведе в тази стая и да му каже какво става! Но поне имаше само две места, където неговата шелан би могла да отиде. „Убежището“ на Мариса или старата къща на Дариъс. И несъмнено Джон именно това се беше опитвал да му каже.

По дяволите, помисли си той. Това не бяха той и Бет. Не тук трябваше да се озоват.

Всъщност всичко, свързано с нея, винаги му се бе струвало предопределено: от момента, в който се беше появила в живота му, до усещането за цялост, което му бе донесла, всичко му се бе струвало дело на съдбата. Да, понякога се бяха поскарвали – той беше задник, който пали лесно, а на нея не ѝ минаваха такива. Много ясно.

Ала никога подобна раздяла. Никога.

– Хайде, приятелче. Трябва ни малко уединение.

Джордж скочи от него и го остави да стане от пода. След като затвори вратата, Рот се зае да намери телефона. Ама че отвратително усещане за безсилие – приведен, протегнал ръце напред, той влачеше крака из стаята и се блъскаше ту в едно, ту в друго, опипвайки го, за да разбере дали е диван, кресло, масичка...

Шибаното писалище сякаш беше последното, което се изпречи насреща му. Откри телефона, когато, без да иска, събори слушалката, докато опипваше наоколо; поднесе я към ухото си и пак пипнешком намери апарата и натисна вилката, за да получи сигнал свободно. Представи си бутоните с десетте цифри и двата знака на долния ред, набра седемцифрения номер и зачака.

– „Убежище“, добър ден.

Рот затвори очи. Беше се надявал нощта да е по-близо, защото тогава би могъл да излезе да я търси.

– Здравейте, Бет там ли е?

– Не, съжалявам, не е тук. Искате ли да оставите съобщение? – Рот затвори очи, а гласът от другата страна на линията каза: – Ало? Там ли сте?

– Никакво съобщение.

– Мога ли да ѝ предам кой се е обаждал, ако се появи по-късно?

За миг Рот се зачуди как ли би реагирала рецепционистката, ако ѝ кажеше кой се обажда.

– Ще я намеря другаде. Благодаря.

Затвори и усети, че Джордж го побутва с муцуна по бедрото. Типично за кучето – винаги искаше да помогне.

Рот задържа пръста си върху вилката. Не беше сигурен дали е готов да набере следващия номер. Ами ако тя не вдигнеше? Тогава нямаше да има никаква представа къде е отишла. А мисълта да се обърне към Джон или Вишъс за подобна информация беше прекалено унижителна.

Докато набираше нов номер, в главата му се въртеше една мисъл.

Не мога да повярвам, че това сме ние. Това просто... не сме ние.

Сола обърна глава върху възглавницата и се загледа във вратата на болничната стая, в която я бяха настанили. Ала не нея виждаше.

Вместо това пред очите ѝ отново и отново се разиграваха моменти от отвличането ѝ, заличавайки всичко друго. Как се прибира вкъщи и я цапардосват по главата. Пътуването с колата. Сигналната ракета. Преследването през снега. А после килията и онзи пазач, който бе дошъл, за да...

Почукването я накара да подскочи. И колко интересно – знаеше кой е.

– Радвам се, че се върна.

Асейл откряна вратата и подаде само главата си, сякаш се боеше да не ѝ дойде твърде много.

– Будна си.

Тя придърпа завивките си нагоре.

– Не съм заспивала.

– Не? – Асейл отвори вратата малко по-широко и влезе с поднос храна. – Надявах се... е, защо не се подкрепиш с една вкусна гозба?

Сола наклони глава на една страна.

– Говориш така старовремски.

– Английският не е първият ми език. – Той остави подноса върху една масичка на колелца и я докара до леглото. – Не е и вторият.

– Навярно затова така обичам да те слушам.

Думите ѝ го накараха да се вкамени... и да, може би ако не беше натъпкана с болкоуспокояващи, нямаше да го признае на глас. Но какво пък толкова.

Той я погледна – от наситената светлина, която грееше в очите му, те изглеждаха още по-искрящи.

– Радвам се, че гласът ми ти доставя удоволствие – каза дрезгаво.

Сола насочи вниманието си към храната, усетила как по тялото ѝ се разлива топлина за първи път, откакто... се бе случило всичко.

– Благодаря, че си се погрижил, но не съм гладна.

– Трябва да се храниш.

– От антибиотиците ми се повдига. – Тя кимна към банката с венозен разтвор, която висеше на стойката до леглото. – Каквото и да има вътре е просто... ужасно.

– Аз ще те нахраня.

– Аз...

По някаква причина мислите ѝ се върнаха към онази нощ навън в снега, когато той

я проследи в земите си и я чакаше пред колата ѝ. На това му се казваше мрачна заплаха... Исусе, как само я беше изплашил. Ала страхът не бе единственото, което бе почувствала.

Асейл донесе единствения стол в стаята до леглото ѝ. Интересно, изобщо не беше от онези калпави пластмасови столове, каквито обикновено имаше в болниците; този беше като взет от магазин за луксозни мебели – с мека тапицерия, приятен десен и удобен на вид. Асейл седна и се оказа, че едва се побира в него, и то не защото беше дебел. Беше прекалено едър, облегалките за ръцете и гърба се губеха под могъщото му тяло, дрехите му – прекалено черни за бледия цвят...

Върху якето му имаше петна от кръв, кафява и засъхнала. И върху ризата му. Панталоните.

– Не ги гледай – меко каза той. – Ето. За теб. Избрах само най-доброто.

Той повдигна похлупака на подноса, разкривайки...

– Къде, по дяволите, съм попаднала? – Сола се приведе и вдъхна дълбоко. – Да не би Жан-Жорж да е отворил медицински клон или нещо такова?

– Кой е този Жан-Жорж?

– Един първокласен готвач в Ню Йорк Сити. Чух за него по кулинарния канал. – Тя седна, потръпвайки, когато бедрото ѝ възнегодува. – Дори не обичам печено говеждо... но това изглежда невероятно.

– Помислих си, че малко желязо ще ти се отрази добре.

Парчето говеждо беше приготвено прекрасно, с коричка, която изхруска, когато Асейл я срязва...

– Това истинско сребро ли е? – почуди се Сола при вида на вилницата, ножа... лъжицата, която все още почиваше върху изящно сгънатата салфетка.

– Хапни. – Той поднесе едно съвършено отрязано парче месо към устните ѝ. – Изяж го заради мен.

Устата ѝ се отвори от само себе си, сякаш нямаше желание да си губи времето с никакви забавяния от рода „и-сама-мога-да-се-храня“.

Затвори очи и простена. О, да, не беше гладна. Ама изобщо.

– Това е най-прекрасното нещо, което някога съм вкусвала.

В усмивката му нямаше никакъв смисъл. Беше прекалено лъчезарна, за да е просто защото тя се хранеше... и Асейл трябва да го бе разбрал, защото извърна лице, така че тя виждаше само късче от изражението му.

През следващите петнайсет-двайсет минути единственият звук, който се чуваше в стаята, освен тихото свистене на отдушниците за отоплението, бе потракването на луксозните прибори по порцелановата чиния. И да, напук на всички „о-наистина-не-бих-могла...“, тя изяде и огромното парче говеждо, и картофите огретен, и спанака със сметана. Както и домашно приготвеното хлебче. И прасковения сладкиш. И дори пийна малко от охладената бутилирана вода, както и от кафето, поднесено в каничка.

Вероятно би изяла и салфетката, подноса, сребърните прибори и масичката на

колелца, стига да можеше.

Най-сетне се отпусна на възглавницата и сложи ръка върху корема си.

– Мисля, че ще експлодирам.

– Нека изнеса това в коридора. Извини ме за миг.

От леглото Сола виждаше всяко негово движение: как се изправи, как улови подноса в дългите си елегантни ръце, как се обърна и се отдалечи с плавна походка.

На това му се казваше изискани маниери. Беше държал сребърните прибори с благовъзпитано изящество, сякаш у дома си и той използваше такива. Не бе разлял нито капка, докато ѝ сипваше кафе. Нито трошица не бе паднала, докато я хранеше.

Съвършен джентълмен.

Трудно ѝ бе да примири това с начина, по който изглеждаше, докато ѝ подаваше телефона, за да говори с баба си. Тогава имаше вид на обезумял, а по брадичката му се стичаше кръв, сякаш бе отхапал парче от някого. Ръцете му също бяха поаленели...

Като се имаше предвид, че тя бе убила всички в онова ужасно място, преди да си тръгне? Очевидно бе, че той беше довел някого със себе си.

Господи... тя беше убийца.

Асейл се върна и отново седна, праметнал крак върху крак в коляното, не глезен върху бедро, както правеха мъжете обикновено. Вдигна сплетени пръсти към лицето си и се загледа в нея.

– Уби го, нали? – меко попита тя.

– Кого?

– Бенлоис.

Магнетичният му поглед се зарея встрани.

– Няма да говорим за това. За нищо от него.

Сола се зае да сгъва най-грижливо горния край на одеялото.

– Аз не... не мога да се преструвам, че предишната нощ не се е случила.

– Ще се наложи.

– Убих двама мъже. – Вдигна очи към неговите, мигайки учестено. – Убих... две човешки същества. Господи...

Закри лицето си с ръце, мъчейки се да се овладее.

– Марисол... – Нещо изскърца, сякаш беше придърпал елегантния стол малко по-близо. – Скъпа, не бива да мислиш за това.

– Двама мъже...

– Животни – рязко каза той. – Животни, които заслужаваха нещо по-лошо. Всичките.

Сола свали ръце и изобщо не се изненада, когато видя, че изражението му е убийствено. Но тя не се боеше от него. Страхуваше се обаче от онова, което бе сторила.

– Образите... – Тя махна към главата си. – Не мога да си ги избия от...

– Потисни ги, скъпа. Просто забрави, че се е случило.

– Не мога. Никога. Трябва да се предам на полицията...

– Те се канеха да те убият. И смяташ ли, че ако бяха успели, щяха да изпитат и капка угризение? Уверявам те, че не.

– Вината беше моя. – Тя затвори очи. – Трябваше да знам, че Бенлоис ще си отмъсти. Просто не смятах, че ще вземе такива размери.

– Но, скъпа моя, ти си в безопасност...

– Колко?

– Моля?

– Колко... си убил? – Тя изпусна шумно дъха си. – И моля те, не се опитвай да се преструваш, че не си. Нали помниш, че видях лицето ти. Преди да я отмиеш.

Асейл извърна очи и избърса брадичката си, сякаш там все още имаше кръв.

– Марисол. Погребни го някъде много дълбоко... и не го закачай.

– Това ли е твоят начин да се справяш?

Асейл поклати глава; челюстите му бяха стиснати, устните – изтънели.

– Не. Спомням си всеки живот, който съм отнел. До последния.

– Значи, ненавиждаш онова, което си принуден да правиш?

Очите му, приковани в нейните, не трепваха.

– Не. Наслаждавам му се.

Сола потръпна. Да открие, че Асейл е убиец социопат, беше черешката на тортата. Той се приведе към нея.

– Никога не съм убивал без причина, Марисол. Наслаждавам се на смъртта им, защото са си заслужавали онова, което ги е сполетяло.

– Значи, си защитавал другите.

– Не, аз съм бизнесмен. Освен ако някой не се изпречи на пътя ми, предпочитам да живея и да оставя другите да живеят. Но никой не може да ме мачка... нито ще допусна нещо да заплашва онези, които са мои.

Сола дълго го гледа... и той нито за миг не извърна очи.

– Мисля, че ти вярвам.

– И трябва.

– Но то си остава грях. – Тя си спомни всички молитви, които бе изрекла, и изведнъж почувства вина, каквато познаваше за първи път. – Давам си сметка, че в миналото съм правила престъпни неща... но никога не съм наранявала когото и да било, освен финансово. Което е достатъчно лошо, но поне не съм изгорила техните...

Асейл взе ръката ѝ в своята.

– Марисол. Погледни ме.

Мина известно време, преди тя да успее да го стори.

– Не знам как да живея със себе си. Наистина не знам.

Докато сърцето му се блъскаше в гърдите, Асейл си даде сметка, че не е бил прав. Беше предположил, че като спаси Марисол и се погрижи за Бенлоис, ще сложи край на тази ужасна глава от живота ѝ. След като веднъж се озовеше под негов контрол и той се погрижеше да я върне на баба ѝ, щеше да бъде отгърната нова страница.

Ала грешеше. Грешеше ужасно... а като виждаше емоционалната ѝ болка, разбираше, че няма представа как да я спаси.

– Марисол... – За пръв път чуваше гласа си да звучи така. Но разбира се, кога ли се бе случвало да умолява някого. – Марисол, моля те.

Когато клепачите ѝ най-сетне се повдигнаха, той си пое рязко дъх. Докато очите ѝ бяха затворени, неподвижността ѝ твърде силно му напомняше как би могло да свърши всичко, ако нещата се бяха развили другояче.

Но какво да ѝ каже?

– Вярно е, не мога дори да се преструвам, че разбирам идеята за грях, в която ти вярваш, но нали твоята религия е различна от моята... и аз уважавам това. – Господи, как само ненавиждаше синината на бузата ѝ по толкова много причини. – Но, Марисол, онова, което си сторила – то е било в името на оцеляването. Собственото ти оцеляване. Онова, което си сторила там – именно то е причината сега в дробовете ти да има въздух. Животът е да правим онова, което трябва, и ти стори точно това.

Тя се извърна, сякаш болката беше прекалено голяма. А после прошепна:

– Просто ми се ще да можех... по дяволите, може би си прав. Твърде далеч назад трябва да се върна и твърде много да изтрия, за да се озова там, където бях преди две нощи. Случилото се бе кулминация на толкова много преди него.

– Знаеш ли, стига да пожелаеш, можеш да промениш посоката на живота си. Можеш да престанеш да имаш каквото и да било общо с такива като Бенлоис.

Бегло подобие на усмивка докосна устните ѝ, докато се взираше във вратата.

– Да. Съгласна съм.

Асейл отново си пое дъх.

– За теб има и друг начин.

Въпреки че Сола само кимна, той имаше чувството, че се е помирила с оттеглянето си от дейност, така да се каже. И по някаква причина от това едва не се просълзи... не че би си го признал пред когото и да било, включително и пред нея.

Докато Сола мълчеше, той я съзерцаваше, опитвайки се да запомни абсолютно всичко: вълнистата тъмна коса, която бе измила обилно с шампоан в банята си тук, бледите бузи, съвършено оформените устни.

Мислейки си за всичко, което беше преживяла, той отново я чу да казва, че не е била изнасилена... ала само защото бе убила копелето, преди да е имало възможност да го направи.

Онзи в килията – помисли си той. – Онзи, чиято ръка бе използвала, за да се измъкне от хижата.

Цялото тяло го болеше заради нея, наистина...

– Усещам, че се взираш в мен – меко каза тя.

Асейл се облегна назад и потърка бедра.

– Прости ми. – Погледът му обходи стаята; ненавиждаше мисълта да използва вратата, макар че вероятно би трябвало да я остави да си почине. – Изпитваш ли физическа болка?

Марисол обърна глава към него и махагоновите ѝ очи се впиха изпитателно в неговите.

– Къде сме?

– Защо първо не отговориш на моя въпрос?

– Нищо, с което да не мога да се справя.

– Да повикам ли сестрата?

Асейл вече се надигаше от стола, когато тя протегна ръка и го спря.

– Не, моля те. Не ми харесва как се чувствам от лекарствата. Точно сега имам нужда да бъда напълно свързана с реалността. Иначе ми се струва, че пак съм се озовала... там.

Асейл се отпусна в стола. Как само му се искаше да можеше да се върне на север и да убие Бенлоис. Потисна порива, като си напомни за мъченията, на които наркобаронът се наслаждаваше в този момент... при положение че сърцето му все още биеше.

– Е, къде сме?

Как да отговори на този въпрос?

Е, колкото и да ѝ се искаше да избегне всяко изкривяване на действителността, той нямаше да го направи с факта, че всъщност не е човек, а принадлежи към раса, която тя свързваше с Дракула. Много ти благодаря, Стокър²³.

– Намираме се сред приятели. – Е, може би попресилваше мъничко. Но Рив му беше осигурил онова, което му трябваше, когато му трябваше... вероятно заради онзи, когото Асейл бе „обработил“, ако не директно заради краля, то определено и безспорно в негова полза.

– Имаш страшно лъскави приятели. За правителството ли работиш?

Той се засмя.

– Мили боже, не.

– Какво облекчение. Чудех се дали няма да ме арестуваш, или да се опиташ да ме превърнеш в информатор.

– Уверявам те, че тънкостите на човешката правна система ни най-малко не ме интересуват.

– Човешката...?

Асейл изруга под носа си и махна небрежно с ръка.

– Знаеш какво имам предвид.

Тя се усмихна и клепачите ѝ се притвориха.

– Извинявай, мисля, че се унасям. Всичката онази храна.

– Отдай се на съня. И знай, че когато се събудиш, ще те отведе у дома.

Сола се надигна рязко.

– Баба ми все още е в онази къща...

– Не, тя е в моето имение. Никога не бих я оставил там, където беше уязвима и изложена на опасност...

Без никакво предупреждение, Марисол обви ръце около раменете му и го притисна до себе си с такава сила, че той почувства всяка тръпка на тялото ѝ.

– Благодаря ти – задавено каза тя, заровила лице в шията му. – Тя е всичко, което имам.

Асейл отвърна на прегръдката ѝ невероятно внимателно, сложи нежно ръце на гърба ѝ и докато вдъхваше аромата ѝ, сърцето отново го заболя заради това, че някой мъж я бе докоснал другояче, освен с благоговение.

Дълго останаха така. А когато Сола най-сетне се отдръпна и го погледна, той не можа да се сдържи и помилва лицето ѝ с върховете на пръстите си.

– Нямам думи – каза с пресекващ глас.

– За какво?

Единственото, което Асейл бе в състояние да стори, бе да поклати глава и да се откъсне от нея. Беше или това... или да се озове в леглото с нея.

– Почини си добре – каза дрезгаво. – По залез-слънце ще те отведе в безопасност при твоята родственица.

А после двете с баба ѝ можеха да живеят при него. И така щеше да е сигурен, че тя винаги ще бъде в безопасност.

И никога вече нямаше да се тревожи за нея.

Асейл излезе забързано още преди да бе затворила очи. Просто не бе в състояние да понесе гледката на спуснатите ѝ клепачи.

Прекрачи прага на стаята...

И се закова на място.

Близнаците се облягаха на стената срещу стаята. Нямаше нужда да вдигат очи или да се обръщат към него. Взираха се право в очите му още в мига, в който той излезе... сякаш бяха очаквали появяването му през всяка една секунда, която бе прекарал вътре.

Не казаха нищо, но и не беше нужно.

Асейл потърка лице. В кой свят смяташе, че би могъл да приеме две човешки жени в къщата си? И какво ти завинаги... не можеше да го направи дори за една нощ. Защото какво щеше да каже, когато станеше очевидно, че не е в състояние да излиза през деня? Или да допусне слънчева светлина в дома си? Или...

Завладян от чувства, той бръкна в джоба на елегантния си черен панталон, извади шишенцето с кокаин и само за миг довърши останалото в него.

Просто за да се почувства поне мъничко нормален.

След това вдигна подноса от пода.

– Не ме гледайте така – измърмори и се отдалечи.

[23](#) Брам Стокър – авторът на романа „Дракула“, който създава литературния образ Влад Дракула. – Бел. прев.

– Рот!

С името на своя хелрен на уста, Бет се надигна рязко от възглавниците. За миг нямаше никаква представа къде се намира. Каменните стени и пищните кадифени чаршафи не бяха...

Къщата на Дариъс. Не беше в стаята на баща си, а в онази, която Рот използваше, когато имаше нужда от място, където да преспи. Онази, в която се бе преместила, когато не можа да заспи.

Явно сънят най-сетне я беше надвил...

Някъде в далечината зазвъня телефон.

Бет отметна косата от лицето си и установи, че краката ѝ са завити с одеяло, което не помнеше да е изваждала... куфарът ѝ беше до вратата... а върху нощното шкафче имаше сребърен поднос.

Фриц. Икономът трябва да бе дошъл по някое време през деня.

Потърквайки средата на гърдите си, Бет погледна празната възглавница до себе си, опънатите чаршафи, липсата на Рот... и се почувства по-зле и от предишната нощ.

А си бе помислила, че по-лошо не би могло да стане. Или че малко разстояние между тях ще помогне...

– По дяволите, Рот? – извика тя и скочи от леглото.

Втурна се към вратата, прекоси на бегом тесния коридор, нахълта в стаята на баща си и се хвърли към телефона върху една от малките масички.

– Ало! Ало? Ало...?

– Здравей.

При звука на дълбокия глас Бет рухна върху леглото, притиснала слушалката до ухото си, сякаш можеше да доведе своя мъж при себе си.

– Здравей. – Затвори очи и дори не помисли да се съпротивлява на сълзите, просто ги остави да се стичат по бузите ѝ. – Здравей.

Гласът му бе толкова задавен, колкото и нейният.

– Здравей.

Възцари се дълго мълчание и това беше хубаво – въпреки че Рот беше у дома, а тя бе тук, двамата сякаш се прегръщаха.

– Съжалявам – каза той. – Толкова съжалявам.

Бет изхлипа.

– Благодаря ти...

– Извинявай. – Той се засмя. – Не съм особено красноречив, а?

– Няма нищо. И аз не съм в най-добрата си форма... Мисля, че току-що те сънувах.

– Кошмар?

– Не. Че ми липсваш.

– Не го заслужавам. Боях се да ти позвъня на мобилния, в случай че не отговориш ти. Помислих, че ако с теб има някой, може би той ще отговори и... да, съжалявам.

Бет изпусна дъха си и се облегна на възглавниците. Кръстоса крака в глезените и плъзна поглед по снимките със собственото си лице.

– В неговата стая съм.

– Така ли?

– В онази, която ти използваше, няма телефон.

– Господи, толкова отдавна не съм стъпвал в тази къща.

– Нали? Събужда толкова спомени.

– Обзалагам се.

– Как е Джордж?

– Липсваш му. – Чу се приглушен звук – Рот потупваше кучето по гърба. – Той е тук, до мен.

Хубавото бе, че подобни неутрални теми бяха прекрасен начин да навлязат полека във водите на сближаването. Ала най-същественният разговор си оставаше надвиснал над тях.

– С главата на Джон всичко е наред – каза Бет, като си играеше с ръба на блузата си. – Но предполагам вече си научил, че в Медицинския център всичко мина добре.

– Ъ... ами... не. Всъщност аз бях... ами извън играта.

– Обаждах се.

– Така ли?

– Да. Тор каза, че спиш. Успя ли най-сетне да си починеш?

– Ъъ... да.

Той замълча и този път тишината бе различна – встъпителна, обратно броене към истинската цел. И все пак Бет не беше сигурна как да подхване темата, какво да каже, как да...

– Не знам дали някога съм ти разказвал за родителите ми – рече Рот. – Освен за това, как бяха...

Убити, довърши Бет наум вместо него.

– Бяха родени един за друг. Въпреки че бях млад, си ги спомням заедно и истината е, че когато те загинаха, за мен умря и това, което те имаха. Сякаш тяхното беше любов, каквато се ражда веднъж на хилядолетие. А после срещнах теб.

Топли сълзи се стичаха бавно по бузите на Бет, някои тупваха върху възглавницата, други, лъкатушейки, откриваха ухото ѝ. Тя протегна ръка, взе си носна кърпичка от кутията наблизо и ги попи беззвучно.

Ала Рот знаеше, че плаче. Не може да не знаеше.

Гласът му изтъня, сякаш му беше трудно да не рухне. – Когато ме простреляха

онази нощ преди няколко месеца и двамата с Тор се изнасяхме от къщата на Асейл, не се страхувах, че умирам или нещо такова. Е, да, знаех, че раната е лоша, но съм преживял немалко гадни ситуации... и щях да се справя... защото никой и нищо нямаше да ме отдели от теб.

Подпряла телефона на рамото си, Бет сгъваше мократа кърпичка на свършени малки квадратчета.

– О, Рот...

– Когато става въпрос за това, да имаш дете... – Гласът му изневери. – Аз... аз... аз... о, за бога, опитвам се да открия думите, но такива няма, Бет. Просто няма. Знам, че искаш да опиташ, разбирам го. Ала ти не си прекарала четиристотин години, в които си чувала и виждала жените от расата ни да умират при раждане. Не мога... не мога да си го изкарам от ума, разбираш ли? Проблемът е, че съм обвързан мъж и макар че наистина искам да ти дам онова, за което мечтаеш, част от мен никога няма да се вслуша в разума. Просто няма... не и когато става въпрос за това, животът ти да бъде изложен на опасност. Ще ми се да бях различен, защото то ме убива, но не мога да променя този, който съм.

Бет се наведе настрани и извади нова кърпичка.

– Ала в наши дни има съвременна медицина. Имаме доктор Джейн и...

– Ами ако детето е сляпо? Ако наследи очите ми?

– От това изобщо няма да го обичам по-малко, уверявам те.

– Задай си въпроса на какво генетично наследство го излагаме. Е, да, аз се справям. Но вярваш ли дори за миг, че минава и ден без зрението да не ми липсва? Събуждам се до жената, която обичам, и не мога да видя очите ѝ. Не знам как изглеждаш, когато се издокарваш за мен. Не мога да гледам тялото ти, докато съм в теб.

– Рот, ти правиш толкова много...

– А най-ужасното? Не мога да те защитавам. Дори от къщата не излизам... и то е колкото заради шибаната ми работа, толкова и заради слепотата... о, и не се заблуждавай. Според закона, ако имам син, той ще ме наследи на престола. Няма да има избор... също като мен. А аз го ненавиждам... ненавиждам всяка нощ от живота си... господи, Бет, мразя дори да се събуждам вечер, мразя шибаното писалище, мразя декретите и глупостите, и това, че съм хванат като в капан в проклетото имение. Мразя го.

Господи, знаеше, че не е щастлив, но не бе предполагала колко много.

Но разбира се, кога за последен път бяха разговаряли по този начин? Купищата работа всяка нощ, съчетани със стреса от шайката копелета и техните простотии...

– Не знаех. – Тя въздъхна. – Искам да кажа, давах си сметка, че си нещастен, но...

– Не обичам да говоря за това. Не искам да се тревожиш за мен.

– И все пак се тревожа. Знам, че си под огромен стрес... и ми се ще да можех да ти помогна по някакъв начин.

– Именно това имах предвид. Няма помощ за това, Бет. Никои не може да направи

нищо и дори да имах съвършено зрение, а бременността да беше напълно безопасна, пак нямаше да искам да стоваря нещо подобно на следващото поколение. То е жестокост, която не бих причинил дори на някого, когато мразя, какво остава за собственото ми дете. – Той се изсмя рязко. – По дяволите, би трябвало да оставя Кор да получи шибания престол. Ще си го заслужава.

Бет поклати глава.

– Всичко, което искам, е да бъдеш щастлив. – Всъщност не беше точно така. – Но не мога да лъжа. Обичам те и все пак...

Човече, определено го разбираше за това с липсата на думи.

Ала нали той в крайна сметка бе успял да ги открие.

– Почти не мога да го обясня. – Тя сви юмрук над сърцето си. – Една празнина в гърдите ми, която няма нищо общо с теб или с чувствата, които изпитвам към теб. То е вътре в мен... сякаш бе натиснато някакво копче. Ще ми се да можех да бъда поясна, но ми е трудно да го опиша. Дори не знаех какво е... докато една нощ Зи и Бела не отидоха в апартамента ни в Манхатън и ме оставиха да се грижа за Нала. Бях в покоите им, тя спеше в скута ми, а аз разглеждах нещата в стаята. Масата за смяна на пелени, бебелефоните, детското креватче... всички кърпички, бебешки бутилки и биберони. И си помислих – и аз искам същото. Всичко това. Коша за пелени и гумените патета, и безсънните дни. Акането и сладката миризма на къпане, плакането и гукането, стереотипното розово и светлосиньо... каквото ни се паднеше. И чуй ме, аз дълго мислих за това. Наистина. Дойде ми така изневиделица, че си помислих – това е просто фаза, преходно настроение, наивна илюзия, която ще премине.

– Кога... – Той се прокашля. – Преди колко време беше това?

– Повече от година.

– По дяволите...

– Както ти казах, от доста време се чувствам по този начин. И си мислех, че ти ще си промениш мнението. Знаех, че то не е приоритет за теб. – Опитваше се да бъде дипломатична. – Мислех... е, като го казвам сега, си давам сметка, че всъщност никога не споделих с теб какво чувствам. Просто нямаше подходящ момент.

– Съжалявам. Знам, че вече се извиних, но... дяволите да го вземат.

– Няма нищо. – Бет затвори очи. – Пък и нали знам какво ти е. Не е, като да не те виждам всяка вечер с изражение, сякаш би искал да си където и да било, но не и там, където си.

Отново се възцари мълчание.

– Има и още нещо – каза той след малко.

– Какво?

– Мисля, че скоро ще навлезеш в периода си на нужда.

Бет зяпна и в същия миг нещо се надигна в подсъзнанието ѝ.

– Аз... откъде знаеш?

Честата смяна на настроенията ѝ. Силният апетит за шоколад. Наддаденото тегло...

– Мамка му – каза тя. – Аз, въз... мамка му.

* * *

Кое то прекрасно описваше нещата, помисли си Рот, докато се облягаше в стола зад бюрото в библиотеката. В краката му Джордж се беше опянал на килима, отпуснал глава върху ботуша му, сякаш искаше да му окаже подкрепа.

– Не мога да бъда сигурен. – Рот разтърка слепоочието, което бе започнало да го пробожда. – Но като твой хелрен, ще ми повлияе веднага щом хормоните ти започнат да се променят – кръвта ми ще стане по-буйна, емоциите ми – по-силни, ще бъда наистина избухлив. Сега не си в къщата, нали? И аз се чувствам повече себе си, отколкото през последните две седмици. А по време на онази караница? Съвсем бях откачил.

– Две седмици... горе-долу от толкова време ходя при Лейла и оставам с нея. И да, ти наистина не беше на себе си.

– Естествено – Рот вдигна показалец, за да подчертае думите си, въпреки че тя не можеше да го види, – това не е извинение за начина, по който се държах. Просто контекст. Така, по телефона? Мога да разговарям с теб и да се владея достатъчно, за да ти обясня. Когато си тук? Отново ти казвам – не е оправдание и вината не е твоя, но се чудя дали то не е изиграло роля във всичко това.

Наведе се на една страна и сложи ръка върху кучето. Джордж вдигна глава, подуши, близна го лекичко. Рот се зае да гали дългите вълни на гърдите му, решеше ги с пръсти и ги изпъваше върху краката му.

– Господи, Рот, преди малко, когато не се събудих до теб...

– Ужасно. Знам. И с мен беше същото... може би дори по-лошо. Не бях сигурен дали не съм прецакал всичко. Дотам, че да няма връщане назад.

– Не си. – Разнесе се шумолене, сякаш тя се наместваше върху леглото. – А и май си давах сметка, че напоследък двамата сякаш вървим всеки по свой, различен път. Просто не бях осъзнала, че сме изгубили толкова време... и други неща. Да отидем в Манхатън, да бъдем само двамата, да разговаряме. Отдавна не сме го правили.

– Откровено казано, това е още една причина да не искам дете. И така едвам успявам да бъда свързан с теб. Нямам какво да предложа на едно дете.

– Това не е вярно. От теб би излязъл прекрасен баща.

– В някоя друга вселена – може би.

– Е, какво ще правим? – попита Бет след малко.

Рот потърка очи. По дяволите, чувстваше се така, сякаш го измъчва ужасен махмурлук.

– Не знам. Наистина не знам.

И двамата бяха казали онова, което имаха да казват, така както трябваше да го направят от самото начало. Разумно. Спокойно.

Всъщност тук проблемът беше той, не тя.

– Толкова съжалявам – повтори Рот. – Не е достатъчно, в толкова много

отношения. Ала нищо друго не мога... човече, сериозно започва да ми писва да се чувствам безсилен.

– Ти не си безсилен – сухо заяви Бет. – Отдавна сме го установили.

В отговор Рот можа единствено да изсумти.

– Кога ще се прибереш?

– Веднага. Ще дойда с колата... мисля, че тук има резервен автомобил.

– Изчакай, докато се стъмни.

– Рот, колко пъти сме водили този разговор. Няма ми абсолютно нищо на слънцето.

Освен това вече е почти четири и половина. Не остава кой знае колко.

Когато си я представи на ярката дневна светлина, Рот почувства, че стомахът му се свива... а после си спомни как Пейн го обвинява в скрит сексизъм. В сравнение с тревогата за своята шелан, бе толкова по-лесно просто да отсече: „Забранявам“. Проблемът бе как се отразяваше това на Бет.

Не можеше да я затвори в позлатена клетка само за да не трябва да се тревожи за безопасността ѝ.

А може би това с бременността за него бе просто още по-наситен оттенък на същия този страх.

– Окей – чу се да казва. – Добре. Обичам те.

– И аз те обичам... Рот, почакай. Преди да си затворил...

– Да? – Когато последва единствено тишина, той се намръщи. – Бет? Какво има?

– Искам да направя нещо за мен.

– Всичко.

Мина известно време, преди тя да проговори. А когато свърши, Рот затвори очи и отпусна глава.

– Рот? Чу ли какво казах?

Всяка думичка. За съжаление.

И тъкмо когато бе на ръба да ѝ излезе с едно „по никакъв начин“, си спомни какво бе да се събуди, а тя да не е до него.

– Окей – процеди. – Добре. Ще го направя.

Застанал пред огледалото в съблекалнята си, Сакстън подръпна пеперудените краища на папийонката и стегна възела. Когато я пусна, коприната запази формата и симетрията си, като добре обучено кутре.

Отстъпи назад, приглади наскоро подстриганата си коса и облече кашмиреното си палто. Подръпна първо единия, после другия ръкав и накрая протегна ръце, така че копчетата за ръкавели под самото му да се покажат.

Не бяха онези със семейния герб.

Тях вече не ги носеше.

Не, тези бяха ретро, сапфир и диамант в платинена обковка.

– Ами одеколон? – Погледът му обходи шишенцата с аромати от „Гучи“, „Прада“ и „Шанел“, подредени върху огледален поднос с месингови дръжки. – Никакъв коментар от ваша страна?

Леко пръсване върху едната китка. Да, нека бъде свежото ухание на „Егоист“.

Обърна се, прекоси кремавия мраморен под и излезе в издържаната си изцяло в бяло спалня. Докато минаваше покрай леглото, му се прииска да го оправи наново, но това беше от нерви.

– Само ще проверя още веднъж.

Бухна възглавниците, намести завивката точно така, както беше, преди да отиде да се облече, и погледна ретро часовника на „Картие“ върху нощното шкафче.

Повече не можеше да отлага.

И все пак, ето че отново плъзна поглед по бялата отоманка и белите кресла. Огледа внимателно килимчетата от ангорска вълна. Приблужи се, за да се увери, че картината на Джаксън Полък²⁴ над камината е съвършено права.

Това не беше старата му къща, викторианското имение, в което веднъж Блей бе прекарал един ден. Това бе другото му жилище, едноетажна постройка на Франк Лойд Райт²⁵, която си бе купил в мига, в който бе обявена за продажба, защото... как да не го направи? Толкова малко от тях бяха останали.

Разбира се, беше я пипнал тук-там скришом и беше разширил мазето, но вампирите отдавна се бяха научили как да се оправят с хората и техните досадни строителни инспектори.

Погледна ръчния си „Патек Филип“ и се запита защо ли прави това отвратително поклонение. Отново.

Беше като някакъв ужасен ден на мармота²⁶. Но поне не се случваше много често. Докато се качваше по стълбите, се улови, че още веднъж оправя възела на

папийонката си. Отключи вратата на върха и прекрачи в лъскава кухня в стил четирийсетте години на двайсети век, обзаведена с напълно функционални лъскави копия на уредите от онова време.

Всеки път, когато бе в тази къща с изчистеното ѝ обзавеждане, без нищо ненужно, имаше чувството че се е върнал в Америка след Втората световна война... и това му действаше успокояващо. Харесваше миналото. Харесваше отпечатъка на отминалите епохи. Приятно му бе всичко около него да е толкова автентично, колкото му беше възможно да го направи.

Защото скоро нямаше да се върне във викторианското имение. Не и след като нещата между него и Блей бяха започнали именно там.

Докато прекрачваше прага на входната врата, дори мисълта за Блей бе достатъчна, за да накара гърдите му да се свият... и той спря, съсредоточавайки се върху това усещане, върху спомените, които идваха с него, промяната в кръвното му налягане и посоката на мислите му.

След като двамата скъсаха (по негова инициатива), той бе изчел цял куп книги за скърбенето. Фазите. Целия процес. И интересно... колкото и да беше странно, най-полезна се бе оказала една малка книжка за това, как да превъзмогнеш тъгата от загубата на домашен любимец. В нея имаше въпроси, на които трябваше да отговориш – на какво те е научило кучето ти, какво най-много ти липсва от котката ти или пък кой е любимият момент с папаяла ти.

Не би си го признал пред никого, но той бе отговорил на всички тези въпроси за Блей в дневника си... и му беше помогнало. Донякъде. Все още спеше сам и макар да беше правил секс, вместо да му помогне да изтрие черната дъска и да започне начисто, то само бе усилило болката му.

И все пак нещата бяха по-добре отпреди. Сега поне бе успял да си възвърне някакъв елемент на нормалност в живота си: през първите няколко ноци беше истинско зомби. Сега раната вече бе хванала коричка и той се хранеше и спеше. Все още имаше неща, които отключваха болката... като например всеки път щом видеше Блей или Куин.

Толкова бе трудно да се радваш за онзи, когото обичаш... когато той е с някой друг. Ала както всичко в живота – има неща, което можеш да промениш, и такива, които не можеш.

И като стана дума...

Сакстън затвори очи и се дематериализира, приемайки физическите си очертания наред затрупана със сняг морава, която спокойно можеше да си съперничи по размери с обществен парк... и бе също толкова добре поддържана. Разбира се, баща му не търпеше нищо, което да не е напълно изрядно – растения, трева, предмети на изкуството, мебели... синове. Внушителното имение, което се издигаше насреща му, се простираше върху близо хиляда и петстотин квадратни метра, различните крила – добавяни с течение на времето от поколения човечи. Докато го съзерцаваше в зимната нощ, Сакстън си припомни защо баща му го бе купил, когато някакъв възпитаник на „Юниън Колидж“ го беше дарил на учебното си заведение – това бе

Древната страна, пренесена в Новия свят, дом далеч от родната земя.

Истински традиционалист, за баща му бе същинско удоволствие да се върне към корените. Не че някога изобщо се бе откъсвал от тях.

Сакстън пристъпи към главния вход; пламъците на газовите фенери от двете страни на широката врата трепкаха, хвърляйки старинна светлина върху фигурите, издялани в камъка... родени всъщност през възраждането на готическия стил в деветнайсети век. Застанал пред вратата, Сакстън си помисли, че може би не трябва да натиска звънеца, защото прислугата го очакваше. Също като баща му, и те винаги бързаха да го вкарат и изкарат от къщата... сякаш той беше документ, който трябваше да бъде подписан, или пък вечеря, която трябваше да бъде поднесена и бързо раздигната.

Никой обаче не му отвори, така че той протегна ръка и дръпна металната верижка, покрита с меко кадифе, за да оповести пристигането си.

Отговор не последва.

Намръщен, Сакстън отстъпи назад и погледна встрани, ала това не му помогна. Имаше твърде много грижливо оформени храсти, за да може да надникне през някой от прозорците с витражни стъкла.

Да намери къщата заключена, за него бе съвършена метафора за отношенията им. Баща му настоява да дойде на рождения му ден, а после го оставя на студа пред входната врата.

Всъщност Сакстън смяташе, че съществуването му се беше превърнало в истинско „да-ти-го-начукам“ за баща му. Доколкото знаеше, Тим открай време искаше дете... и по-точно – син. Молил бе Скрайб Върджин да му го дари. И най-сетне желанието му беше изпълнено.

За съжаление, оказало се бе, че има допълнителна клауза, която бе развалила всичко.

Сакстън тъкмо се чудеше дали да позвъни отново, когато вратата бе отворена от иконома. Както винаги, лицето на догена бе съвършено безизразно, ала фактът, че не се поклони на първородния и единствен син на господаря си, красноречиво говореше какво е мнението му за онзи, когото щеше да пусне в къщата.

Имаше време, когато нещата у дома бяха различни. А после майка му умря и малката му тайна излезе наяве...

– Баща ви е зает.

Това бе всичко. Никакво: „Може ли да взема палтото ви?“, „Как сте?“, нито дори: „Ама че студена нощ, нали?“.

С него не се хабяха дори с разговори за времето.

Коеето беше добре. Открай време не харесваше догена.

Икономът се отдръпна, вперил очи в покритата с копринени тапети стена насреща – да премине под този втренчен поглед, бе, като да го опари електрическа ограда... не че Сакстън не бе свикнал с това. Пък и знаеше къде да отиде.

Дамският салон беше вляво – той пристъпи в пишно украсената стая и пъкна ръце в джобовете си. Стените с цвят на лавандула и лимоновожълтият килим бяха ярки и

весели и истината бе, че макар посрещането му тук да целеше да го обиди, той определено предпочиташе тази стая пред мъжкия салон с дървена ламперия от другата страна на преддверието.

Майка му бе починала преди около три години, ала това не бе някаква светиня в нейна памет. Всъщност Сакстън имаше чувството, че баща му изобщо не бе скърбял за своята шелан.

Тим открай време се интересуваше най-много от правото... дори повече, отколкото от въпросите, засягащи глимерата...

Сакстън застина. Обърна се към задната част на стаята.

Далечни гласове, които говореха един през друг... и това бе необичайно. Обикновено къщата бе тиха като библиотека; прислугата ходеше на пръсти, дори си бяха създали сложна система от знаци, с която общуваха помежду си, за да не обезпокоят господаря си.

Сакстън се доближи до една двукрила врата. За разлика от онази, която водеше в преддверието, тази беше затворена.

Открехна едното крило и се шмугна във високата осмоъгълна стая, където баща му държеше подвързаните с кожа томове, съдържащи Старите закони. Таванът се издигаше на почти десет метра над главата му; корнизите на рафтовете бяха от тъмен махагон; върху тези над вратите беше извян истински готически релеф... или поне негова версия от деветнайсети век.

В центъра на помещението стоеше огромна кръгла маса, върху чийто мраморен плот имаше... нещо шокиращо.

Масата беше отрупана с отворени книги.

Сакстън вдигна поглед към рафтовете и видя празните места в безкрайните редици с книги. Около двайсетина.

Предупреждение отекна в дълбините на мозъка му, без да вади ръце от джобовете си, той се приведе и плъзна поглед по думите, които се виждаха...

– Исусе.

Унаследяване.

Баща му изучаваше законите за унаследяване.

Сакстън обърна глава по посока на гласовете. Сега, когато беше в стаята, те бяха по-силни, макар и все така приглушени от двукрилата врата в другия край на стаята.

Каквато и да бе тази среща, тя се състоеше в личния кабинет на баща му.

Крайно необичайно. Баща му никога не допускаше когото и да било там... дори отказваше да приема клиенти в дома си.

Трябва да беше нещо наистина сериозно, а Сакстън не беше глупак. В глимерата се кроеше заговор против Рот и баща му очевидно беше замесен.

Нямаше причина някой да се интересува от наследника на престола, освен ако не замисляше нещо против настоящия владетел.

Сакстън обиколи масата, разглеждайки всички отгърнати страници. Колкото повече виждаше, толкова повече нарастваше тревогата му.

– Мамка му – изруга под носа си – нещо, което правеше изключително рядко.

Това беше лошо. Много лошо...

Звукът от отваряне на врата в кабинета го накара да се размърда. Стъпвайки възможно най-леко, той притича обратно в салона за дами и безшумно затвори вратата след себе си.

Когато две минути по-късно икономът повика името му, той разглеждаше безучастно картината на Джон Сингър Сарджънт²⁷ над камината.

– Готов е да ви приеме.

Без да се хаби с „благодаря“, Сакстън последва излъчващия неприкрито неодобрение доген... и се приготви за същото посрещане и от баща си.

Обикновено ненавиждаше посещенията тук.

Но не и този път. Не, тази нощ той имаше далеч по-важна цел от това, да осуети поредния опит на баща му да го накара да стане хетеросексуален от срам.

* * *

Мъррррррррррррррррррррррррррррррр.

Звукът накара Трез да се намръщи. Отвори едно око и видя брат си да стои до леглото му; в ръцете си държеше черния котарак Бу, ледените му очи – присвити в неодобрително изражение.

Очите на брат му, не на котарака.

– Още една нощ ли смяташ да прекараш в леглото – изплю Ай Ем.

Не беше въпрос, така че защо да се хаби да му отговаря.

Трез се надигна със стон и трябваше да се подпре, за да се задържи седнал. Очевидно докато той беше във вратата, светът се беше превърнал в гимнастически обръч и сега планетата се въртеше ли, въртеше около врата му.

Изгубена битка – само след миг отново се плъосна по гръб.

Когато брат му не помръдна от мястото си, Трез разбра, че това бе сирената, викаща го да се върне в действителността. И той наистина искаше да се отзове... ала тялото му беше останало без гориво.

– Кога за последно се храни? – попита Ай Ем.

Трез отклони поглед и избегна въпроса.

– Откога си станал любител на животните?

– Ненавиждам тази проклетата котка.

– Личи си.

– Отговори ми.

Работата беше там, че дори не можеше да си спомни кога... не, истинска черна дупка.

– Ще изпратя някого – каза Ай Ем. – А след това двамата с теб трябва да поговорим.

– Да го направим сега.

– Защо? За да можеш по-късно да се престориш, че не си чул нищо?

Е, това беше идея.

– Не.

– Ще използват майка ни и баща ни, за да се доберат до нас.

Трез отново се изправи в леглото и този път не му се наложи да се подпира. По дяволите. Би трябвало да го очаква от с'хийб, но...

– Как?

– Ти как мислиш? – Пръстите на брат му, които почесваха нежно котарака зад ушите, се прехвърлиха под муцунката му. – Ще започнат с нея.

Трез разтърка лице.

– Исусе Христе. Не очаквах, че първосвещеникът ще бъде толкова...

– Не беше той. О, не. Той беше вторият посетител, който имах снощи.

– Колко е часът? – Макар фактът, че през прозорците виждаше нощта навън, да отговаряше поне частично на този въпрос. – Защо не ме събуди, когато се прибра?

– Опитах. Три пъти. Щях да изпратя за дефибрилатор, ако и този път не се беше събудил.

– Е, какво каза първосвещеникът?

– С'Екс е този, за когото трябва да се тревожим.

Трез отпусна ръце и зяпна брат си. Не може да беше чул правилно.

– Извинявай, кой?

– Не е име, което има нужда да повтарям, нали?

– Господи. – Защо палачът на кралицата бе дошъл да се види с брат му. От друга страна... – Увеличават залога, нали?

Ай Ем приседна на ръба на леглото и матракът хлътна.

– Това е импас, Трез. Никакви преструвки повече, опити за убеждаване. Те използваша моркова, сега е ред на тоягата.

Трез си помисли за родителите им и едва успя да си спомни техните лица. За последен път ги беше видял... ами още нещо, което не можеше да си спомни. Онова, което виждаше с кристална яснота обаче, беше къщата, където живееха. Навсякъде мрамор. Златни аплици. Копринени килими. Навсякъде слуги. Скъпоценни камъни, които висяха от полилеите и пръскаха искри.

Не бяха тръгнали оттам... и това бе още нещо, което Трез помнеше. Беше роден в скромнен двустаен апартамент, сврян в покрайнините на кралския двор... достатъчно хубав според обикновените стандарти.

Ала изобщо не можеше да се мери с онова, което бяха получили, когато продадоха бъдещето му.

А след това, докато родителите му се бяха издигнали до самия връх? Той бе отпратен, за да бъде отгледан от прислугата на кралицата, сам, между четирите стени на една бяла стая. Едва след като дълги нощи наред бе отказвал да приема храна и вода, те изпратиха Ай Ем при него.

И ето как бе поставено началото на техните дисфункционални отношения.

Оттогава Ай Ем бе станал онзи, който отговаряше за това, Трез да продължава напред.

– Спомняш ли си кога ги видяхме за последен път? – чу се да казва на глас.

– На онова тържество. Нали се сещаш, за кралицата.

– О... да. – Родителите им седяха до Приближените на кралицата, както ги наричаха. Най-отпред. Широко усмихнати.

Не бяха поздравили нито него, нито Ай Ем, когато двамата се появиха, но в това нямаше нищо странно. Веднъж продаден, Трез вече принадлежеше на кралицата. А веднъж привлечен на служба, за да изглади нещата, Ай Ем също не беше техен.

– Нито веднъж не погледнаха назад – промълви Трез. – За тях аз съм просто стока. А те наистина получиха добра цена за мен.

Ай Ем мълчеше, както правеше обикновено. Просто си седеше там и галеше котката.

– С колко време разполагам? – попита Трез.

– Трябва да отидеш тази нощ. – Тъмни очи се обърнаха към него. – Сега.

– А ако не го направя...

Нямаше смисъл от отговор и Ай Ем не си направи труда – ако брат му не станеше от леглото и не се предадеше, родителите им щяха да бъдат жестоко убити. Или нещо по-страшно.

Много по-страшно.

– Те са такава част от системата – каза Трез. – Наистина получиха онова, което искаха.

– Значи, няма да отидеш.

Стъпеше ли веднъж в Територията, Трез никога вече нямаше да зърне света навън. Стражите на кралицата щяха да го затворят в онзи лабиринт от коридори, да го заключат, така че да се превърне в мъжкия еквивалент на харем, да го откъснат дори от брат му.

А междувременно родителите му щяха да си живеят, без да ги е грижа.

– Тя ме погледна – промълви той. – В нощта на тържеството. Очите ѝ намериха моите... и по устните ѝ пробяга почти незабележима усмивка на превъзходство. Сякаш бе направила всички верни ходове и на всичкото отгоре имаше и бонуса, че не трябва да се занимава с мен. Каква майка е това, по дяволите?

– Значи, ще ги оставиш да умрат.

– Не.

– Значи, ще се върнеш.

– Не.

Ай Ем поклати глава.

– Няма трета възможност, Трез. Знам, че си им бесен – на тях, на кралицата, на още стотици хиляди неща. Ала сега сме изправени на кръстопът и имаме само две

възможности. Трябва да го разбереш... а аз ще се върна с теб.

– Не, ти ще останеш тук. – Замаяният му мозък се опитваше да обхване всички променливи величини, но непрекъснато даваше накъсо. – Освен това аз няма да отида.

По дяволите, трябваше да се нахрани, преди да се опита да се оправи с това.

– Мамка му, човешката кръв не става за нищо – измърмори той, разтърквайки слепоочия, сякаш така можеше да подкара двигателя на мозъка си. – Знаеш ли какво? Сега наистина не мога да говоря за това... и не е, защото съм задник. Буквално не съм в състояние да мисля.

– Ще изпратя някого. – Ай Ем се изправи и отиде до вратата, която разделяше стаите им. – А после ще трябва да вземеш решение. Имаш на разположение два часа.

– Ще ме намразиш ли? – избъбри Трез на един дъх.

– Заради тях?

– Аха.

Дълго време мина, преди да получи отговор. А котката спря да мърка – ръката на Ай Ем беше застинала под брадичката ѝ.

– Не знам.

Трез кимна.

– Разбирам.

Вратата вече се бе затворила зад брат му, когато Трез се сети за още нещо:

– Не Селена! – извика той след него. – Ай Ем! Хей! Не Селена!

Нямаше си доверие с нея и в обикновена нощ... последното, от което се нуждаеше, бе да е близо до нея точно сега.

[24](#) Американски художник, представител на абстрактния експресионизъм. – Бел. прев.

[25](#) Прочут американски архитект. – Бел. прев.

[26](#) Алюзия за американския филм със същото име (на български – „Омагьосан ден“), в който главният герой е принуден отново и отново да изживява един и същи ден. – Бел. прев.

[27](#) Американски художник от края на XIX и началото на XX век, известен най-вече с картините си, изобразяващи пищността на едуардианската епоха. – Бел. прев.

Докато чукаше на вратата, Рот и сам не беше сигурен какво прави. Може би щеше да извади късмет и никой нямаше да отговори.

Нуждаеше се от повече време, преди да направи нещо такова...

Да, ама не. Вратата се отвори и един дълбок глас каза:

– Здравсти! Какво става?

Рот затвори очи зад тъмните стъкла на очилата си, мъчейки се да измисли отговор на този въпрос.

– Зи...

– Аха. Здравей. – Братът се прокашля. От което тишината стана още по-отчетлива. – И така. Какво има?

Изведнъж, сякаш вселената бе решила да го изрита в топките, във въздуха отекна детски плач.

– Слушай, тъкмо я вдигах да стане. Имаш ли нещо против?

Рот прокара пръсти през косата си.

– Не, не, няма нищо.

– Искаш ли след това да мина през кабинета ти?

Как ли изглежда стаята, зачуди се Рот и си я представи такава, каквато я бяха обрисували думите на Бет. Разхвърляна – помисли си той. – Уютна. Весела.

Розова.

Последните думи, които някой би свързал със Зи, преди да срещне Бела.

– Рот? Какво става?

– Може ли да вляза?

– Ъъъ... разбира се. Искам да кажа, Бела е на тренировка, така че ще можем да говорим насаме. Но трябва да... – Пронизителен писък огласи стаята. – ...внимаващ къде стъпваш.

Рот вдигна тежкия си ботуш и играчката, която беше настъпил, се напълни с въздух, хъхрейки.

– Мамка му, счупих ли я?

– Мисля, че всъщност е кучешка играчка. Да, почти съм сигурен, че я е взела от Джордж на долния етаж. Искаш ли си я обратно?

– Той си има предостатъчно. Нека я задържи.

Докато затваряше вратата, Рот с болезнена яснота си даваше сметка, че и двамата говореха за своите малки... само дето неговото имаше четири лапи и опашка.

Поне не трябваше да се безпокои, че Джордж ще трябва да го наследи или че

може да е сляп.

Гласът на Зи долетя от вътрешността на стаята.

– Можеш да седнеш на края на леглото, ако направиш петнайсет крачки право напред.

– Благодаря.

Не изгаряше от желание да седне, но ако останеше прав, щеше да закрачи напред-назад и нямаше да мине много време, преди да се спъне в нещо, което не е играчка.

В далечния ъгъл Зи говореше гальовно на дъщеричката си, думите му се лееха с напевен ритъм, сякаш бяха песен; в отговор се чуваше щастливо гукане.

А после ужасяващо ясен звук:

– Тата.

Рот потръпна зад тъмните си очила и реши, че няма какво повече да чака:

– Бет иска да говоря с теб.

– За?

Рот си представи Зи, какъвто го познаваше; той беше братът, за когото бе сигурен, че един ден ще изригне и ще повлече със себе си поне половин дузина от тях – коса, подстригана до черепа, белязано лице, очи, които бяха черни и непрозрачни като на акула, преди да се появи Бела. Оттогава бяха жълти... поне докато Зи не се разгневеше, което не се случваше повече, освен на бойното поле.

На това му се казваше пълна промяна.

– Държиш ли я? – попита Рот.

Последва пауза.

– Веднага щом приключа с връзването на тази панделка... стой, не мърдай, момиченце. Готово. Облечена е в розова рокличка, която Кормия ѝ уши на ръка. Ненавиждам розовото. Но на нея ми харесва.

Рот сви ръце.

– Какво е усещането?

– Да не мразиш напълно розовото? Все едно да те превърнат в шиб... ъъ, в евнух.

– Аха.

– Не ми казвай, че Ласитър дори теб е направил метросексуален. Чух, че убедил Манело да отиде с него на педикюр... но се моля да е просто слух.

Трудно бе да не забележи с каква лекота говори братът. Съвсем нормално. Но разбира се, нали си имаше своето семейство, неговата шелан беше в безопасност, а самият той редовно изчезваше в мазето с Мери от колко време?

Никой не знаеше за какво точно говорят там долу. Но всички можеха да се досетят.

– Всъщност не знам защо съм тук – дрезгаво каза Рот.

Лъжец.

Чу се шум от стъпки, а после ритмично поскърцване, сякаш братът се бе настанил в люлеещ се стол и се поклащаше напред-назад. Очевидно в каквато и поза да се бяха настанили, на Нала ѝ харесваше, защото отново загука.

Тих пиукащ звук говореше, че Зи трябва да бе взел друга играчка и я занимаваше с нея.

– За това, че Бет прекарва време с Лейла, ли става дума?

– Аз ли съм единственият, който не е знаел?

– Не излизаш много от кабинета си.

– Още една причина да не искам да имам дете.

– Значи, е вярно.

Рот наведе глава и му се прииска да не беше сляп – тогава би могъл да се престори, че разглежда нещо. Покривката на леглото. Ботушите си. Часовник.

– Да, Бет иска дете. – Поклати глава. – Ами... ти как го направи? Забременяването на Бела... трябва да си бил ужасен само при мисълта за това.

– Не сме планирали нищо. Тя навлезе в периода си на нужда и когато ножът опря до кокала... имам предвид, лекарствата бяха у мен. Умолявах я да се погрижа за нея по този начин, но накрая направих онова, което прави един мъж, за да помогне на своята жена да го преживее. Бременността беше тежка, а при раждането изпитах страх, какъвто не съм познавал никога в живота си.

А като се имаше предвид, че Зи бе прекарал години наред като сексуален роб, то означаваше много.

– След това – бавно продължи Зи – четирийсет и осем часа не можах да мигна. Толкова дълго отне да ме убедят, че на Бела няма да ѝ изтече кръвта, че Нала е жива и ще си остане така. Къде ти, беше по-скоро цяла седмица.

– Струваше ли си?

Последва дълго мълчание и Рот бе готов да заложи лявата си топка, че Зи се взира в лицето на дъщеря си.

– Мога да кажа да, защото и двете оцеляха. Но ако не беше така? Отговорът ми щеше да е различен... колкото и да обичам дъщеря ми. Като всички обвързани мъже, Бела е тази, която поставям пред всичко друго, дори пред детето си.

Рот изпука кокалчетата на едната си ръка. Зае се с другата.

– Мисля, че Бет се надяваше да ме накараш да размисля.

– Не мога да го направя. Никой не може... така е заложено на всички обвързани мъже. Онзи, с когото наистина трябва да поговориш, е Тор. На мен просто ми се случи... и аз съм най-щастливото копеле на планетата, задето всичко мина добре. Тор, от друга страна, си го избра сам. Незнайно как той се оказа достатъчно смел да го направи... въпреки че знаеше рисковете. А после Уелси, така или иначе, загина.

Рот изведнъж си спомни как слиза в офиса в тренировъчния център, търсейки война заедно с всички от Братството. Беше го намерил да седи с Джон, допрял телефон до ухото си, а аура на отчаяние белязваше всичко: пребледнялото му лице; хватката, с която стискаше слушалката; начина, по който лицето му се бе вкаменило, когато вдигна очи и ги видя, застанали до един на прага.

Исусе, беше така свежо в ума му, сякаш се бе случило едва вчера. Въпреки че в изтеклото оттогава време Тор се бе обвързал с Есен и бе продължил напред

дотолкова, доколкото изобщо беше възможно за един мъжки вампир.

Рот поклати глава.

– Не знам дали мога да говоря с него за това.

Нова доза мълчание, сякаш Зи също се бе върнал към онази нощ. А после той каза тихо:

– Тор е твой брат. Ако е в състояние да го направи за някого, ще бъде за теб.

* * *

В мига, в който пристъпи във великолепното фоайе на имението, Бет се закова на място.

За миг нямаше представа какво представлява купчината натрошено дърво, която лежеше на прага на билиардната, но после разпокъсаното зелено сукно я издаде – беше билиардната маса. И изглеждаше така, сякаш някой ѝ се беше нахвърлил с верижен трион.

Приблужи се, надникна в стаята и зяпна.

Мястото беше опустошено: диваните, аплиците, телевизорът, барът.

– Той е добре – разнесе се мъжки глас зад нея.

Бет се обърна рязко и се взря в жълтите очи на Зи. В ръцете му Нала беше облечена в прелестна розова рокличка с висока талия и широка поличка, която щеше да ѝ бъде по мярка след няколко месеца. Едва ли можеше да има по-сладка картинка. На краката си имаше малки бели обувчици, а пъстроцветните ѝ къдрици бяха прихванати от бяла панделка.

Очите ѝ бяха жълти като тези на баща ѝ, но усмивката ѝ беше усмивката на Бела – широка, доверчива и дружелюбна.

Господи, болеше я да ги вижда така. Особено когато знаеше причината за погрома в стаята зад себе си.

– Той ми се обади – каза тя.

– Затова ли се върна?

– Така или иначе, щях да го направя.

Зи кимна.

– Добре. Миналата нощ беше истинско изживяване.

– Очевидно. – Бет хвърли поглед през рамо. – Как...

– Спря? С една стреличка на Ласитър. Рухна като чувал и му дръпна един хубав продължителен сън.

– Не това щях да те попитам, но... да. – Бет разтри студените си ръце. – Знаеш ли къде е сега?

– Каза ми, че си го помолила да говори с мен.

Докато гледаше брата срещу себе си, тя отново си спомни първия път, в който го бе срещнала. Господи, беше ужасяващ... и не само заради белега. Тогава имаше свиреп вледеняващ поглед и смъртоносен фокус, който я бе улучил право в гърдите.

А сега? Сега ѝ беше като брат... освен когато ставаше дума за Рот. Рот винаги щеше да бъде на първо място за него.

Така беше и с всички братя. А като се имаше предвид какво беше направил Рот с билиардната стая, това не беше нещо лошо.

– Помислих си, че може би ще помогне. – Господи, ама че глупаво прозвуча. – Искам да кажа...

– Отиде да говори с Тор.

Бет затвори очи. След миг каза:

– Не искам нищо от това. Просто за да сме наясно.

– Вярвам ти. И аз не го искам за вас двамата.

– Може би ще успеем да се справим. – Обърна се към стълбите и усети, че я залива вълна от изтощение. – Слушай, ако го видиш... кажи му, че съм се качила да взема душ. И аз имах дълъг ден.

– Дадено.

За нейно огромно изумление, докато минаваше покрай Зи, той сложи ръка на рамото ѝ и го стисна.

Господи, ако преди две години някой ѝ беше казал, че Зи би могъл да предложи комуто и да било нещо друго, освен пистолет в челото? Невъзможно. А това, че в момента държеше в яките си мускулести ръце бебе като от картинка, което бе вперило в белязаното му лице поглед, пълен с истинско и абсолютно обожание?

То бе, като прасетата да полетят. Адът да замръзне. Майли Сайръс да не си съблече всичките дрехи на сцената.

– Съжалявам – дрезгаво каза тя, знаейки, че обратната страна на близостта между братята бе, че те наистина се тревожеха един за друг.

Проблемите на един от тях бяха проблеми на всички.

– Ще му кажа, че си се прибрала и си в безопасност – увери я Зи. – Отиди да си починеш. Изглеждаш изтощена.

Бет кимна и пое по стълбището, влачейки умореното си тяло стъпало по стъпало. Когато стигна втория етаж, се загледа през отворената врата на кабинета.

Тронът и огромното писалище пред него се извисяваха като чудовища, старото дърво и древната резба бяха осезаемо въплъщение на кралската линия, която бе служила на расата... колко дълго? И тя не знаеше. Не можеше дори да предположи.

Толкова много двойки, пожертвали първородните си синове за един пост, който, от това, което бе видяла, бе не само неблагодарен, но и направо опасен.

В състояние ли бе да постави собствената си плът и кръв на това място, запита се тя. Можеше ли да обрече живо същество, в чието създаване бе участвала, на същата съдба, в която съпругът ѝ страдеше?

Прекрачи прага, прекоси персийския килим и застана пред двата символа на монархията. Представи си Рот там, затрупан от хартии и работа, като тигър, затворен в зоологическа градина, хранен добре, обгърнат от неспирни грижи... и все пак – в клетка.

Спомни си дните, когато работеше като редактор в „Колдуел Куриър Джърнъл“, където можеше да се издигнеш само ако си мъж, докато Дик Гадняра се опитваше да ѝ бръкне под полата. Тогава отчаяно копнееше да се махне от там и преобразяването ѝ и срещата с Рот се бяха оказали нейното спасение.

Какво щеше да спаси Рот?

Как би могъл някога да избяга от всичко това?

Освен ако не абдикираше, единственият изход беше... да бъде убит от Кор и шайката копелета.

Страхотна перспектива за бъдещето.

А нейното решение бе да изложи на опасност собствения си живот, като забременее. Нищо чудно, че му беше паднало пердето.

Прокарвайки върховете на пръстите си по писалището, тя откри, че завъртулките всъщност оформят пълзящо растение. А покрай листата бяха гравирани дати.

Кралете и кралиците. Техните деца.

Дългата наследствена линия, чието настоящо възплъщение бе Рот.

Той нямаше да се откаже от това. Невъзможно бе. Ако се чувстваше безсилен сега, да слезе от трона, щеше да е повече, отколкото би могъл да понесе. И така бе изгубил родителите си прекалено рано... да отстъпи наследството им другиму? Би било удар, който никога не би могъл да преживее.

Тя все още искаше да има дете.

Ала колкото по-дълго стоеше тук, толкова повече се чудеше дали си струва, ако заради това щеше да ѝ се наложи да пожертва мъжа, когото обича. А именно такъв щеше да бъде резултатът... освен това, ако успееше да забременее и да роди здраво бебе, и се окажеше момче, един ден то щеше да се озове тук.

А ако имаше дъщеря? Онзи, за когото се омъжеше, щеше да поеме властта... и тогава дъщеря ѝ щеше да има удоволствието да гледа как мъжът ѝ полудява от напрежението.

И в двата случая – прекрасно наследство.

– По дяволите – промълви тя.

Когато се обвърза с Рот, знаеше, че той е крал... но тогава за нея вече беше твърде късно. Беше се влюбила до уши и независимо дали работеше като охранител, или върховен владетел, тя щеше да се ожени за него.

Тогава не беше мислила за бъдещето. Стигаше ѝ просто да е с него.

Но дори да си бе давала сметка какво означава титлата му...

Не, дори тогава пак би облякла невероятната червена рокля на Уелси и би отишла да се изплаши до смърт, когато Рот вдълба името ѝ върху гърба си.

В добро и лошо. В радост и мъка, както казваха хората.

С деца... или бездетни.

Когато най-сетне се извърна, Бет изпъна рамене и излезе от стаята с вдигната глава. Очите ѝ бяха ясни, сърцето – спокойно, ръцете – сигурни.

Животът не беше шведска маса, където можеш да си напълниш чинията с каквото си поискаш. Не можеш да си избереш основното и гарнитурата и да се върнеш за допълнително, когато са ти останали две-три хапки месо, а картофеното пюре е свършило. Пък и ако помислеше логично, да откриеш истинската любов, да имаш щастлив брачен живот и горещ секс, и така си беше невероятен хеттрик.

Съществуваха напълно основателни причини да не си раждат дете. Може би след време това щеше да се промени; може би Кор и копелетата щяха да намерят смъртта си, глимерата щеше да се вразуми, а Обществото на лесърите щеше да престане да убива...

Когато прасетата политнеха.

Когато Адът замръзнаше.

Когато Майли направеше услуга на всички и си паркираше дупето в някой стол, вместо да го върти провокативно по сцените.

Докато отиваше към стълбището, отвеждащо към личните им покои на третия етаж, на Бет ѝ се искаше да бе стигнала до това заключение, преди Рот да отиде да говори с Тор, но сега това бе още един сблъсък, който бе задействала и вече не можеше да спре.

Можеше обаче да попречи нещата да отидат по-далеч.

Колкото и да болеше, можеше да избере друг път и да сложи край на мъчението им.

За бога, та тя не беше първата жена на планетата, която не можеше да има деца само защото го искаше. Нито щеше да е последната. Всички тези жени? Те продължаваха напред. Продължаваха с живота си... при това те нямаха нейния Рот...

Той ѝ бе повече от достатъчен.

И всеки път когато си помислеше, че не е? Щеше да отиде в кабинета, да застане пред писалището... и да се постави на мястото на своя хелрен.

Та нали самата тя не искаше да разочарова баща си, когато дори не познаваше. За Рот да бъде крал бе единственият начин да засвидетелства почитта към своя баща... а това, че не искаше да обрече следващото поколение на престола?

То бе единственият начин да предпази децата, които никога нямаше да има.

„Ролинг Стоунс“ бяха прави – понякога не получаваш онова, което искаш. Но ако имаш всичко, от което се нуждаеш?

Животът е хубав.

– Братовчед ти се обвързва.

Това бе поздравът, който посрещна Сакстън, докато прекриваше прага на кабинета на баща си.

Започва се, помисли си той. А следващия път, когато се видеха, без съмнение щеше да чуе как на същия този братовчед му се е родило здраво момченце, което растяло съвсем нормално. Очевидно това беше „подаръкът“ за рождения му ден – репортаж как някакъв негов роднина живее правилно, със субтитри отдолу, че той е позор за рода си и загуба на ДНК за баща си.

Тези малки уведомления бяха започнали скоро след като баща му научи, че е гей, и Сакстън ги помнеше до едно, подредени като грозни малки статуетки върху лавицата на ума му. Най-най-любимата му? Новината отпреди няколко месеца за един вампир гей, който излязъл на среща с друг гей от расата и бил пребит от групичка хора в една тъмна уличка.

Баща му и представа си нямаше, че в този случай става дума за собствения му син.

Онова престъпление от омраза бе завършекът на първата му среща с Блей и той едва не бе умрял от нараняванията си. Не можеше да потърси медицинска помощ – Хавърс, единственият лечител на расата, бе краен традиционалист и имаше навика да отказва лечение на вампири, за които се знаеше, че са хомосексуалисти. Да отиде при някой човешки лекар, също не беше възможно. Да, в града имаше денонощни клиники, които бяха отворени, но той едва бе успял да се довлече вкъщи с последните останки от силата си... и твърде много се срамуваше, за да потърси помощ.

Ала Блей се беше появил... и за тях всичко се беше променило.

Поне за известно време.

– Чу ли какво казах? – попита баща му.

– Колко прекрасно за него... кой братовчед?

– Синът на Енох. Уреден брак. Семействата ще организират уикенд с конни състезания, за да го отпразнуват.

– В тукашното си имение или в Южна Каролина?

– Тук. Време е расата отново да възстанови традициите си в Колдуел. Без традиции сме нищо.

Разбирай: Ти не ставаш за нищо, ако не станеш „нормален“.

Макар, разбира се, баща му да би го казал далеч по-научно.

Сакстън най-сетне погледна седналия зад бюрото мъж и се намръщи. Тим открай време беше слаб – суха фигура, облечена в костюми, които висяха като погребален

покрив от костеливите ѝ рамене. В сравнение с предишната им среща, като че ли беше отслабнал още повече; острите му черти поддържаха кожата на лицето му като колчета на опъната палатка.

Сакстън изобщо не приличаше на баща си; не тази тъмна коса и тези тъмни очи, нито бледата кожа и суховатото тяло бе изтеглил от генетичната лотария. За сметка на това двамата с майка му си приличаха като две капки вода – и на външен вид, и по характер – русокоси, със сиви очи и кожа, която сякаш излъчваше здраве.

Баща му неведнъж бе отбелязвал колко много Сакстън прилича на своята мамен... и като погледнеше назад, Сакстън не беше убеден, че това бе комплимент.

– Е, какво работиш сега? – попита Тим, потропвайки с пръсти по кожената попивателна.

Над главата му портретът на неговия баща се взираше напред със същото неодобрително изражение.

Попаднал под прицела на два чифта присвити очи, Сакстън бе обзет от почти неудържимия порив да отговори откровено на въпроса – все пак беше първи съветник на краля, а дори в тези времена, когато уважението към монархията бе паднало рекордно ниско, това си беше впечатляващо.

Особено в очите на някой, който толкова тачеше закона, като баща му.

Ала не, помисли си Сакстън. Щеше да запази тази информация за себе си.

– Каквото и преди – измърмори той.

– Вещното право е сложна област. Учудвам се, че си го избра. Кои са някои от новите ти клиенти?

– Знаеш, че не мога да разкрия подобна информация.

Баща му махна пренебрежително.

– Едва ли е някой, когото познавам.

– Не. Вероятно не. – Сакстън опита да се усмихне. – Ами ти?

Държанието на баща му се промени начаса; едва доловимата антипатия се отцеди, отстъпвайки място на непроницаема маска.

– Винаги се намира нещо, което да изисква вниманието ми.

– Разбира се.

Разговорът продължи по същия начин – сковано, без да разкрие нищо съществено; пъхнал ръка в джоба си, Сакстън си играеше със своя айфон. Беше планирал оттеглянето си оттук и се чудеше кога ще настъпи моментът.

И ето че това стана.

Телефонът на бюрото, направен така, че да изглежда „старовремски“, издрънча – електронен звън, звучащ толкова автентично, колкото изобщо можеше да звучи нещо, което не беше изработено от месинг.

– Ще те оставя да се върнеш към работата си.

Сакстън направи крачка назад.

Баща му погледна грижливо замаскирания цифров екран... и сякаш забрави как се

работи с телефон.

– Довиждане, т... – Сакстън спря, преди да е изрекъл думата. Откакто сексуалната му ориентация беше станала известна, тази дума беше по-ужасна и от ругатня... поне когато бе използвана от него.

Баща му го отпрати с махване на ръка и той усети моментно облекчение. Обикновено най-неприятната част на тези посещения беше сбогуването – да си тръгне след поредния неуспешен опит на баща му да го „вразуми“, бе като позорно отстъпление.

Сакстън не се беше разкрил пред семейството си. Изобщо не бе възнамерявал баща му да научи.

Ала някой се беше раздрънкал и той бе почти сигурен кой.

Така че всеки път, когато си тръгнеше, отново изживяваше нощта, в която го бяха изритали от вкъщи, едва седмица след смъртта на майка му. Бяха го изхвърлили само с дрехите на гърба му, без пари и без място, където да се скрие от бързо приближаващата зора.

По-късно бе научил, че всичките му вещи са били ритуално изгорени в гората зад имението.

Още една полза от обширните земи.

– Затвори след себе си – изплющя гласът на баща му.

Сакстън се подчини на драго сърце. Докато затваряше безшумно, като никога не изгуби нито миг в болка. Вместо това се огледа на двете си страни и се послуша.

Тишина.

Без да губи нито миг, той се върна в салона и се шмугна в библиотеката, затваряйки вратата след себе си. След това извади телефона си и се зае да прави снимки, а сърцето му биеше толкова бързо, колкото пръстите му натискаха екрана. Не си направи труда да нагласява ъгъла, нито да снима последователно – единственото, за което го беше грижа, бе фокусът и светлината да са добри и ръката му да не трепери...

Звукът от отварянето на врата зад гърба му го накара да се обърне рязко.

Застанал на прага на кабинета си, баща му изглеждаше объркан.

– Какво правиш?

– Нищо. Просто разглеждах книгите ти. Наистина са впечатляващи.

Тим погледна към вратата, която Сакстън беше затворил зад себе си... сякаш се чудеше защо го беше направил. – Не трябваше да влизаш тук.

– Извинявай. – Сакстън пхна скришом телефона в джоба си, приведен лекичко настрана, сякаш за да посочи книгите. – Просто... исках да се полюбувам на колекцията ти. Моите са подвързани с плат.

– Имаш сборник със Старите закони?

– Да. Купих ги от едно имение.

Баща му се наведе и докосна страниците на най-близкия том, отворен върху кръглата маса. Изпълненият с любов начин, по който милваше думите, хартията, този

неодушевен предмет, говореше, че може би Сакстън не беше най-голямото му разочарование в живота.

Нима и законът не бе оправдал очакванията му? Това би го съсипало.

– Какво става? – меко попита Сакстън. – Чух, че кралят е бил прострелян, а сега... това са книги за унаследяването.

Отговор не последва и той започна да се чуди дали не беше най-разумно да се махне колкото се може по-бързо – съществуваше голяма вероятност баща му да заговорничи с шайката копелета и би било глупост да мисли, че и за миг ще се поколебае да предаде хомосексуалния си син на врага.

Или в случая на баща му – на съюзниците.

– Рот не е достоен да бъде крал на тази раса. – Тим поклати глава. – Нищо добро не е дошло, откакто баща му беше убит. Виж, той беше истински владетел. Бях още млад, когато бях в кралския двор, но си го спомням, и докато синът изобщо не го е грижа за това, което е редно... баща му беше забележителен крал, мъдър, търпелив, величав.

Сакстън погледна надолу. По някаква нелепа причина забеляза, че обувките му са съвършено лъснати. Като всичките му обувки. Чисти и спретнати, подредени.

Усети, че му е трудно да диша.

– Мислех, че Братството се... грижи за всичко доста добре. След нападенията убиха много лесъри...

– Фактът, че използваш думата „след“ заедно с „нападения“, е повече от достатъчен. Позорен коментар... Рот изобщо не го беше грижа за властта, докато не се ожени за онази своя нечистокръвница. Едва тогава, когато реши да омърси престола с долните ѝ човешки гени, сметна за необходимо да се опита да бъде крал. Баща му би възненавидял това... една човешка жена да носи пръстена на майка му? Позор, който не може... – Тим се прокашля. – Просто не може да бъде търпяно.

Осъзнал внезапно какво означават тези думи, Сакстън почувства как кръвта се отцежда от лицето му. Господи... как не го бяха усетили?

Бет. Щяха да го свалят чрез нея.

Баща му вирна брадичка; адамовата му ябълка изпъкваше като юмрук на сред гърлото му.

– И някой трябва да го стори. Да действа... когато види, че се прави лош избор.

Като например да бъдеш гей, довърши Сакстън вместо него. И тогава го осени...

Беше почти сякаш баща му се бе присъединил към заговора само защото не бе в състояние да стори нищо със собствения си пропаднал потомък.

– Рот ще бъде свален от трона – продължи Тим с нов прилив на сила. – И някой друг, някой, който не се е отклонил от истинските ценности на расата, ще бъде сложен на неговото място. Това е подобаващото следствие за някой, който не прави нещата, както е редно.

– Чух... – Сакстън спря за миг. – Чух, че било обвързване по любов. Между Рот и неговата кралица. Че се влюбил в нея, докато ѝ помагал да премине през

преобразяването си.

– Грешниците нерядко обличат действията си в думите на праведните. Съзнателен опит да спечелят благоразположението ни. Това не означава, че са се държали добре или че лошият им избор трябва да бъде подкрепен от масите. Тъкмо обратното – той посрами расата и заслужава онова, което му се готви.

– Мразиш ли го? – избъбри Сакстън.

Баща му вдигна очи от книгите, които щяха да бъдат използвани, за да проправят път към сваляне от престола. Когато погледите им се срещнаха над плановете за унищожението на Рот, Сакстън се превърна в дете, което не искаше нищо друго, освен да бъде обичано и ценено от единствения родител, който му беше останал.

– Да – отвърна баща му. – Мразя го.

* * *

Сола вдигна чистите дънки до коленете си и спря. Стегна се и внимателно ги придърпа над раната на бедрото си.

– Не беше зле – промърмори, докато пъхаше дупето си в тях и ги закопчаваше.

Малко широки, но след като облечеше чистата бяла риза и удобния черен пуловер, които също беше получила, кой знае? А маратонките ѝ бяха точно по мярка... и тя дори харесваше черно-червения им цвят.

Влезе в банята на болничната си стая и оправи косата си пред огледалото. Лъскава и гладка благодарение на сешоара.

– Изглеждаш....

Звукът я накара да се обърне рязко. Масивното тяло на Асейл се извисяваше до леглото, очите му сякаш искаха да изгорят разстоянието между тях.

– Стресна ме – каза Сола.

– Приеми извиненията ми. – Той се поклони лекичко. – Почуках няколко пъти и когато не получих отговор, се разтревожих, че може да си паднала.

– Това е наистина... ъъъ, очарователно от твоя страна.

Да, „очарователно“ определено не беше дума, която някой би свързал с него.

– Готова ли си да се прибереш у дома?

Сола затвори очи. Искаше да каже да... и разбира се, трябваше да види баба си. Но едновременно с това се страхуваше.

– Личи ли си? – попита тя.

Асейл се приближи; вървеше бавно, сякаш знаеше, че съвсем малко е необходимо, за да я подплаши. Вдигна ръце и отметна косата ѝ върху раменете. След това докосна лицето ѝ.

– Не. Тя изобщо няма да разбере.

– Слава богу. – Сола изпусна дъха си. – Не бива да узнава. Разбираш ли?

– Съвършено.

Той се обърна към вратата, извеждаща в коридора, и ѝ предложи ръката си... сякаш

я придружаваше на парти.

А Сола я пое, защото искаше да го почувства до себе си. Да бъде близо до внушителните му размери и силата му.

Мисълта да срещне очите на баба си беше друг вид ад.

– Не мисли за случилото се – каза той, докато я водеше по дългия коридор. – Тя ще го прочете по лицето ти, ако го направиш. Нищо от това не е станало, Марисол. Нищо.

Сола смътно си даваше сметка, че стражите, които ги бяха посрещнали, когато дойдоха тук, сега вървят зад тях. Но тя имаше толкова много други неща, за които да се тревожи... пък и те не бяха извадили пистолети, когато двамата с Асейл влязоха в това място – трудно бе да си представи защо биха го направили сега.

Един от тях ги изпревари и им отвори стоманената врата. Рейндж роувърът беше точно там, където го бяха оставили, а до него стояха братовчедите на Асейл с мрачни лица... наблюдавани от още няколко от невероятно опасните типове.

Асейл отвори задната врата на колата и ѝ предложи ръката си. Сола се нуждаеше от нея. От качването в джипа бедрото я заболя така, че очите ѝ се насълзиха. Ала когато Асейл затвори вратата, тя успя да се справи с колана съвсем сама – издърпа го и го закопча.

А после се намръщи. През потъмнените стъкла видя как Асейл се приближи до всеки от мъжете поотделно и им подаде ръка. Нямаше думи, поне доколкото можа да види, но те и не бяха нужни.

Сериозни погледи срещнаха очите на Асейл; отсечени кимвания, изразяващи уважение, говореха, че се разбират без думи.

А после братовчедите на Асейл се качиха отпред, Асейл се настани на задната седалка до нея и те потеглиха.

Сола имаше само смътен спомен от портите и бариерите, през които бяха минали на идване, за да проникнат в това място, но предполагаше, че ще отнеме цяла вечност да излязат от него.

Или поне така ѝ се искаше. В гърдите си таеше зрънце надежда – минеше ли достатъчно време, може би ще успее да убеди малкото момиченце в себе си, че не е нарушила Десетте божии заповеди на два пъти, и да забрави, че едва не е била изнасилена и че е била принудена да обезобрази едно тяло, за да избяга от ада.

За съжаление, джипът излезе на „Нортуест“ и се понесе на юг към Колдуел за броени секунди. Или поне така ѝ се стори.

Докато се приближаваха към мостовете, които щяха да ги преведат над реката и през горите, към крепостта на Асейл...

Страхотно. Мозъкът ѝ даваше накъсо.

Потърка очи и си заповяда да се стегне.

Безуспешно.

– Знаеш ли, може би си прав – тихо каза тя.

– За какво? – попита Асейл до нея.

– Може би наистина е било просто сън. Отвратителен, ужасен сън...

Рейндж роувърът се качи върху източния мост над река Хъдсън; потокът от коли се движеше гладко – щяха да стигнат в къщата на Асейл след не повече от пет-десет минути.

Сола се обърна и погледна към центъра на Колдуел, който се отдалечаваше зад тях, безбройните му светлинки – като звезди, паднали на земята.

– Не знам дали съм в състояние да я видя – чу се да казва.

– Не се е случило.

Докато градът се смаляваше зад тях, Сола заповяда на ума си да стори същото с всички гледки, миризми и усещания, които бяха толкова близо, прекалено близо: времето беше магистрала, а тялото и мозъкът ѝ пътуваха по нея. И тя трябваше просто да натисне шибания педал за газта и да се махне от последните четирийсет и осем часа.

Преди да усети, вече свиваха в тесния път, отвеждащ до полуострова на Асейл. А после стъклената къща изникна пред тях, разливайки златна светлина наоколо, сякаш беше гърне със злато, и стомахът на Сола се сви.

Заобиколиха имението, фаровете осветиха задната му част... и ето я и нея. Застанала на кухненския прозорец, вдигнала глава, за да погледне навън, с ръце, протегнати към кърпата за съдове, бабата на Сола гледаше, чакаше... а сега бързаше към задния вход.

Изведнъж всичко в главата на Сола се изпари, пръстите ѝ трескаво затърсиха дръжката на вратата.

Асейл стисна ръката ѝ.

– Не. Не, преди да сме влезли в гаража.

За разлика от останалата част от пътуването, това отне цяла вечност – подсилената врата се спускаше едва-едва, сякаш разполагаше с всичкото време на света.

В мига, в който тя най-сетне се затвори, Сола изхвърча от джипа и се втурна към вратата на къщата. Беше заключена и тъй като умът ѝ беше блокирал, единственото, което ѝ хрумна, бе да сграбчи бравата още по-силно и да дърпа, да тегли...

Някой отключи дистанционно, защото се чу металическо щракване и вратата зейна.

Баба ѝ стоеше от другата страна на преддверието, наред кухнята, вдигнала бяла кърпа към лицето си, а уханието на домашно приготвена гозба изпълваше въздуха като обич.

Сола се хвърли напред в същия миг, в който баба ѝ разтвори единствените обятия, които някога я бяха приемали.

Асейл нямаше представа какво се казва на португалски, но и от двете страни се лееха думи. Докато баба ѝ не я бутна лекичко назад и не взе лицето ѝ в загрубелите от времето ръце.

– Защо ти толкова тъжна? – попита тя, бършейки сълзите ѝ с палци. – Никакво тъжна за теб. Никога.

А после отново я придърпа към себе си и я притисна до гърдите си. Сола затвори

очи, отпусна се безсилно и остави мозъка си да изключи.

Това бе всичко, което имаше значение. Те бяха заедно. Бяха в безопасност.

– Благодаря ти, Господи – прошепна тя. – Благодаря ти, мили Боже!

Естествено, че беше Селена.

В мига, в който чу почукването на вратата, Трез си пое дълбоко дъх и... да, уханието ѝ я предхождаше, струеше под вратата.

Тялото му начаса се втвърди, пенисът му се удължи върху долната част на корема му, напирайки под одеялото.

Отпрати я – обади се част от него. – Ако ти е останала поне някаква почтеност, отпрати я...

Това едва ли беше най-подходящият довод. В крайна сметка, нали обмисляше да обрече родителите си на смърт – колко скаутски дух можеше да му е останал...

Трез нареди на ума си да престане да буксува. В този момент имаше такава нужда от кръв, че нямаше да разбере нищо. Първо да се нахрани. Щеше да мисли след това.

И така – обратно към „господи, моля те, не Селена“.

Проблемът бе... кой друг би могъл да дойде? Не беше виждал друга Избраница в това място освен нея и Лейла, която бе въвн от играта. А ако не се възползваше от вената, която щеше да му бъде предложена, единствената друга възможност бе да отиде в клуба и да изреди половин дузина човешки жени... което му звучеше точно толкова съблазнително, колкото и перспективата да пие мазут.

Да не забравяме и факта, че в настоящото му изцедено състояние това може би нямаше да се окаже достатъчно. И още нещо интересно? Не мислеше, че изобщо е в състояние да се изправи и да се обуе. Как, по дяволите, щеше да се добере до „Желязната маска“ и...

Откъм вратата отново се разнесе тихо почукване.

Трез пхна ръка под завивките, намести ерекцията си така, че да лежи възможно най-хоризонтално... и допирът го накара да стисне зъби.

Трябва да го направиш с нея – каза си той. – Веднъж и никога повече.

– Селена... – Мамка му, звукът от името ѝ, откъснало се от устните му, го накара да се почувства така, сякаш ръката му отново бе върху пениса.

О, чакай, той изобщо не я беше извадил отдолу.

Докато Селена отваряше вратата, Трез сложи ръка върху одеялото и ѝ заповяда да остане там.

Пресвета Богородице, майко Божия... ако можеше да цитира ченгето от Бостън.

Изглеждаше прелестно, както винаги, с белите си одежди и вдигнатата коса, ала гладът му я превърна в трансцендентално видение... което го удари право там долу. Хълбоците му се извиха, пенисът му се молеше за нещо, каквото и да било, от нея.

Лоша идея, помисли си той.

И наистина – Селена се поколеба на прага, оглеждайки се наоколо, сякаш бе усетила с какво е зареден въздухът.

Това бе последният му шанс да я отпрати.

Той не се възползва.

– Затвори вратата. – Гласът му беше толкова нисък, че се изкриви.

– Ти страдаш.

– Затвори я.

Щрак.

Запалена беше само една лампа, онази до отоманката, и масленожълтата светлина сякаш действаше като звукова бариера – всички шумове в стаята сякаш се усилиха, а тези отвън затихнаха.

А може би се дължеше на цвета на очите ѝ.

Докато се приближаваше, тя вдигна ръкав, оголвайки бялата си китка. В отговор вампирските зъби на Трез не просто се издължиха, а направо изскочиха от горната му челюст... и господи, как само копнееше за онова, което тя щеше да му предложи. Искаше гърлото ѝ... искаше я гола под себе си, зъбите му – впити в шията ѝ, докато пенисът му...

Трез простена и отметна глава назад, стиснал одеялото в юмруци.

– Не се тревожи – побърза да каже тя. – Ето, пий от мен.

Въпреки въздуха в стаята, Трез усети, че не му достига кислород, докато дишаше накъсано през полуотворената си уста.

А после пръстите ѝ докоснаха ръката му и той отново простена, мъчейки се да се отдръпне. Стиснал зъби, той прекрасно си даваше сметка, че това е много лошо.

– Селена, не мога... не мога да го направя...

– Не разбирам.

– Трябва да си вървиш... – По дяволите, едвам успяваше да говори. – Върви си или ще...

– Пий – рязко го прекъсна тя. – Трябва да пиеш...

– Селена...

– Трябва да вземеш вената ми...

– ...трябва да си вървиш.

Говореха един през друг, без да стигат доникъде, докато Селена не взе нещата в свои ръце. За миг Трез си помисли, че умът му погажда номера, ала не... стаята наистина се изпълни с миризмата на прясна кръв.

Беше порязала китката си.

Огромна грешка.

Трез изрева и се хвърли върху нея... и то не към китката ѝ. Пръстите му пуснаха намачканата завивка и като я сграбчи за раменете, той я преметна през скута си и я сложи върху дюшека.

Секунда по-късно вече беше отгоре ѝ, одеялото – смачкано между тях, китките ѝ – притиснати към възглавниците до главата ѝ.

Един поглед в шокираните ѝ очи го накара да замръзне. И все пак не бе в състояние да я пусне.

Дишаше като парен локомотив, тялото му беше кораво, мускулите му потръпваха.

– Мамка му – простена той и отпусна глава.

Слез от нея – нареди на тялото си. – Слез от нея, по дяволите...

Отне му няколко мига, докато забележи, че нещо се полюшва под него. А после осъзна, че е тя. Тя... се движеше под него, и то не в опит да се измъкне. Очите ѝ, преди малко разтревожени, сега бяха замъглени, устните ѝ – полуотворени, гръбнакът ѝ – извит в дъга.

Тя го искаше. Уханието ѝ нахлуваше в ноздрите му, кръвта ѝ препускаше във вените ѝ, разгорещена като неговата.

– Селена – простена той. – Съжалявам...

– За какво? – дрезгаво каза тя.

– За това.

Зъбите му се впиха дълбоко в шията ѝ, кръв окъпа езика му и се стече по гърлото му. А докато той пиеше от нея, тялото му се движеше с мощни тласъци, в отчаян опит да се добере до сърцевината ѝ под намачканото одеяло, penisът му пулсираше, търкането още повече влошаваше нещата.

Докато пиеше жадно, в гърдите му отека ръмжене и изпълни въздуха със звука на мъжко животно, което получаваше онова, от което се нуждае... или поне част от него. И може би не беше толкова лошо, че бе така прегладнял за кръв. В противен случай сексуалната нужда може би щеше да надделее.

Докато само пиеше от нея, все още можеха да се върнат назад.

Само една стъпка по-далеч и щяха да бъдат...

Моя, обяви един глас дълбоко в него.

Моя.

* * *

Беше си мислила, че е подготвена за това. Мислила си бе, че е готова да се качи в стаята му, да се приближи до леглото му, да го остави да пие от китката ѝ. Предположила бе, че е готова да изпълни задълженията си и да запази за себе си тайната, че го желае.

Вместо това беше поразена. От отприщаното му могъщество, от начина, по който се бе впил в гърлото ѝ... от сексуалното отчаяние, с което тя се нуждаеше от него. И не беше само това. Докато беше прикована под огромната му тежест, докато усещаше тласъците на бедрата му над себе си, докато знаеше, че пие от вената ѝ, тя не се боеше от статуите в гробището там горе. Как би могла да се страхува от тях в този миг? Не и когато тялото ѝ беше в това състояние, не и когато ръцете и краката ѝ, самата ѝ сърцевина бяха отпуснати и горещи, жадуващи да го приемат.

Отвори очи и погледна към тавана над мургавите му рамене.

– Вземи ме – простена тя в ръмженето му. – Вземи ме...

В отговор пръстите му се плъзнаха до дланите ѝ и се преплетоха с тях, обгръщайки, а не пленявайки, докато пиеше от вената ѝ, а наболата брада по бузата му я драскаше леко. Тласкана от неосъзнат инстинкт, Селена разтвори крака и начаса тласъците на тялото му го насочиха право към копнеещата ѝ до болка сърцевина, то се стремеше напред, отъркваше се в нея... ала някак неопределено, смътно. Тя го искаше фокусирано.

Искаше и двамата да бъдат голи, докато той го прави.

Само че не бе в състояние да помръдне. Трез я беше приковал към леглото и невъзможността да получи това, за което копнееше, още повече изостри глада, надигнал се в нея, нуждата ѝ беше още по-отчаяна, защото не можеше да я удовлетвори. Опитът ѝ да оттласне ръцете му беше обречен, нейната сила бе нищо в сравнение с неговата.

– Още – простена тя; гръбнакът ѝ се изви, гърдите ѝ се напрегнаха до болка, сърцето се блъскаше в тях.

Всяка глътка кръв, изтръгната от вената ѝ, всяко всмукване на устните му я довеждаше още по-близо до ръба на някаква пропаст... и тя никога досега не бе искала толкова отчаяно да падне. Въпреки че нямаше идея какво я очаква на дъното, не можеше да си представи, че е възможно да се издигне още малко, без да се разпадне на късчета.

Ала грешеше.

А после Трез спря.

Изруга и се отдръпна от нея с огромно усилие... но дори така не отиде далеч. Извадил зъби от вената ѝ, той отпусна глава и сякаш цяла вечност остана така. Докато езикът му не близна раните ѝ, за да се затворят.

Не може да е свършило – трескаво си помисли си Селена. – Не може...

– Съжалявам – гърлено каза той.

– Моля те... моля те – дрезгаво отвърна тя. – Не спирай...

Това го накара да вдигне рязко глава. И, прескъпа Скрайб Върджин, беше великолепен. Плътните му устни бяха полуотворени, тъмните му очи – премрежени, по бузите му беше избила червенина, едновременно заситен и гладен за още, мъжкото животно в него беше нахранено само донякъде.

А Селена прекрасно си даваше сметка коя част липсваше.

И все пак, когато се опита да посегне към него, ръцете ѝ си останаха уловени в желязна хватка.

– Вземи ме – умоляваше тя. – Там долу... нуждая се от теб там...

– Исусе Христе! – Той изплю думите и се отдръпна толкова рязко, че почти се хвърли от леглото.

Когато се изправи на крака, за миг като че ли не бе сигурен къде е, но после отиде в банята и затръшна вратата след себе си.

Селена усети, че я облива студ. И то не само защото тялото му вече не я покриваше. Беше срам. Унижение.

Но как можеше да сгреша така?

Нужни ѝ бяха няколко опита, преди да успее да седне. Когато най-сетне се надигна от възглавниците, оправя разрошената си коса и притвори двете половини на робата си. Обърна се и погледна мястото, където беше лежала. Кръвта ѝ беше яркочервено петно върху белите чаршафи.

Китката ѝ все още кървеше там, където я беше порязала, и тя се погрижи за тази рана със собствения си език. След това преметна крака над ръба на леглото. Струваше ѝ се, че са прекалено слаби, за да издържат тежестта ѝ, ала нямаше друг избор, освен да им заповяда да ѝ служат.

Приближи се до затворената врата на банята и сложи ръка върху дървото. От другата страна се чуваше тежкото му дишане.

Отвори уста с намерението да се извини за дързостта си и да се сбогува... пое дълбоко дъх...

Миризмата на възбудата му бе все така силна и Селена се намръщи. Той още я желаше. Защо тогава...

Поне унижението ѝ можеше да отслабне малко.

– Трез?

– Съжалявам.

Опита бравата и установи, че не е заключено, но когато понечи да отвори, той излая:

– Не! Недей...

Миризмата на възбудата му се засили и тя надникна. Беше в другия край, облегал на умивалника, отпуснал ниско глава. И каквото и мъчение да изживяваше в ума си, тялото му очевидно бе съвсем наясно какво иска.

Ерекцията му беше... също толкова невероятна, колкото и останалата част от него.

– Затвори проклетата врата! – изрева той.

Само че Селена нямаше да го послуша. Не и след посещениято ѝ в гробището там горе. Не и след като едва тази сутрин си бе направила каквото я очаква. Тялото ѝ едва бе поело по пътя към смъртта, но тя отлично знаеше, че след като ставите започнеха да скърцат, времето бе жизненоважно.

Това може би бе единствената възможност, която щеше да има някога с мъж... и тя наистина го искаше. Всъщност би желала Трез дори и ако бъдещето вече не ѝ дишаше във врата.

А тялото му копнееше за нейното. Беше очевидно.

Поради всички тези причини Селена отвори напълно вратата.

– По дяволите – изруга той под носа си, а после, по-силно: – Селена, моля те.

– Искам го.

Трез поклати глава.

– Не, не го искаш.

– Искам... теб.

– Не можеш... за бога, Селена, аз те нараних.

– Не си.

Той погледна над изваяните мускули на ръката си. Зелените му очи грееха.

– Не ме притискай точно сега. Няма да ти хареса това, което ще стане.

– Искаш да те моля ли?

Огромното му тяло се олюля, сякаш бе изцедила силата му, вместо да му влее още.

– Не ни го причинявай, Селена. Не и тази нощ.

Тя се намръщи.

– Тази нощ?

Той посегна към една кърпа и я уви около бедрата си.

– Просто си върви. Наистина съм ти... благодарен, че ми даде онова, от което се нуждаех. Ала точно сега не мога да го направя.

И той ѝ обърна гръб – просто си стоеше там и се взираше в голата стена.

Селена придърпа реверите на дрехата си още по-плътно.

– Какво те измъчва...

– За бога, бездруго се каня да го начукам на родителите си, окей? Не искам да добавя и теб към този списък.

– За какво говориш?

Когато не получи отговор, Селена се приближи до него. Платнените подметки на обувките ѝ не издаваха никакъв шум и когато го докосна по рамото, той подскочи.

– Трез...

Той се обърна рязко и едновременно с това се дръпна назад, блъскайки се в стената.

– Моля те...

– Говори с мен.

Трескавите му очи обходиха лицето ѝ, раменете, тялото ѝ.

– Точно сега не искам да говоря. Искам...

– Какво? – прошепна тя.

– Знаеш какво... проклет да съм... но те желая. Така че наистина трябва да се махнеш.

Взираха се един в друг сякаш цяла вечност. А после тя реши да вземе нещата в свои ръце.

Когато посегна към лентата на кръста си, ръцете ѝ трепереха. Тя развърза панделката и остави парчето плат да падне на пода. Освободена, одеждата ѝ се разтвори, разкривайки средата на тялото ѝ, натежалите ѝ до болка гърди уловиха двете половини и ги задържаха.

Ала женствеността ѝ се разкри пред очите му, които се спуснаха надолу... и

останаха там.

Устните му се разтвориха, вампирските му зъби отново се издължиха и този път Селена бе тази, която се олюля, когато сърцевината ѝ отговори, още повече разцъфвайки между краката ѝ, изпращайки зов.

На който Трез отговори, като падна на колене.

Селена не бе сигурна какво очаква, но определено не бе това, което последва.

Той вдигна ръце, плъзна ги под двете половини на робата ѝ и ги сложи на кръста ѝ. Първото ѝ впечатление бе за топлина... последвано незабавно от наелектризиращо усещане, сякаш искри преминаха от него в нея през широките му длани.

Беше толкова висок, че главата му стигаше точно под гърдите ѝ... единственото, което Селена се сещаше да направи, бе да прокара ръце по меките му ситни къдрици...

Този порив изчезна миг по-късно, когато устните му докоснаха улейчето между гърдите ѝ. А после корема ѝ. Надолу към пъпа.

Трез се облегна на пети, докато се спускаше все по-ниско, а тя... Той наистина ли щеше...

Селена простена и едва не изгуби равновесие, когато той докосна връхчето на голата ѝ женственост с устни; единственото, което я задържаше изправена, бяха ръцете му около кръста ѝ.

Допирът му беше мек и нежен, лицето и носът му се отъркваха в нея, устните му целуваха външната страна на гънките ѝ.

Тя искаше още.

И тъкмо когато се опитваше да оформи някакви думи, езикът му потъна в нея, сякаш за да я опознае, нахлуването беше така лениво, че тя не се стресна от непознатото му усещане. А после той се отдръпна и пак влезе, за да я вкуси отново.

Беше започнал да мърка.

Селена се приведе напред и като сложи ръце на раменете му, разтвори крака още по-широко... и едновременно с това усети, че губи търпение заради усилието да се задържи изправена – искаше цялото ѝ внимание да бъде погълнато от Трез и онова, което той правеше с нея. Да се тревожи за равновесие и...

Той реши този проблем, като я вдигна и я положи върху меката кожена постелка пред ваната.

Отдавайки се напълно на случващото се, независимо къде щеше да я отведе то, Селена вдигна ръце над главата си и изви гръбнак; гърдите ѝ щръкнаха и двете половини на одеждата ѝ се разтвориха, разкривайки тялото ѝ пред погледа му.

– Мамка му – с усилие изрече той, когато очите му се плъзнаха от върха на главата ѝ към твърдите ѝ зърна... по плоския корем и надолу към женствеността и краката ѝ.

Тъмната му ръка изпъкваше ярко на фона на бледата ѝ кожа, докато се спускаше в ленива милувка от ключицата към една от гърдите ѝ. Когато я улови в шепата си, Селена простена и гръбнакът ѝ се изви, коленете ѝ се вдигнаха нагоре... и се разтвориха.

Кърпата падна от тялото на Трез, разкривайки красотата на гладкото му тяло и огромната му мъжественост.

– Вземи ме – нареди му тя. – Научи ме.

Сълзите на брат му бяха имали мириса на летен дъжд, оплискал все още топъл асфалт.

Докато Рот отиваше обратно към тренировъчния център, всяка дума, която си бяха разменили с Тор, всяка сричка, всяко мълчание между тях отекваха в тялото му като болка след битка – чак до костите, до мозъка в тях, той усещаше останките от разговора, който бяха водили край басейна.

И най-вече – нещо, което Тор бе казал и към което мислите му се връщаха непрекъснато.

„Без деца те са така празни, както ние – без тях.“

Това навярно бе единственото, което бе успяло да пробие стената на страха му. За него да се събуди без Бет до себе си бе най-ужасното откровение... и ако без дете тя се чувстваше по същия начин, значи, и двамата ги очакваше дълга и студена празнота.

Вижте го само. Пленник бе на живот, който ненавиждаше, само една халюцинация го делеше от това, напълно да откачи. Не искаше същото за нея... а прекрасно знаеше, че да бъдеш с онзи, когото обичаш, не е достатъчно, ако си наистина и дълбоко нещастен.

Проблемът? Фактът, че макар да разбираше своята шелан, това не променяше всичко, за което се тревожеше. Просто го караше да усеща още по-болезнено тяхната несъвместимост.

Джордж кихна.

Рот смени ръце върху поводата на кучето и се наведе, за да го потупа.

– От този тунел винаги се разкихваш.

Господи, какво щеше да прави? При положение че Бет навлизаше в периода си на нужда, естествено... но може би той се заблуждаваше и това щеше да ги спаси. Макар че за колко дълго? Рано или късно, тя щеше да е в състояние да зачене.

Когато Джордж даде знак, че е време да спрат и да изкачат ниските стъпала, Рот въведе кода, отвори вратата и миг по-късно двамата бяха във фоайето и заобикаляха подножието на голямото стълбище. Първото хранене вече бе поднесено; братята бяха в трапезарията и приказваха, гласовете им бяха дълбоки и силни. Рот поспря и докато ги слушаше, мислите му се върнаха към нощта, когато Бет бе минала през промяната. Беше излязла от подземие то в къщата на Дариъс и той бе накарал братята си да занемаят, вземайки я в обятията си пред очите им.

И нищо чудно. По онова време те никога не го бяха виждали с жена.

А когато се бе върнал от кухнята, понесъл бекона и шоколада, от които тя се

нуждаеше, за да задоволи апетита си, предизвикан от преобразяването, бе заварил братята, паднали на коляно около нея, навели глави, а камите им бяха забити в пода.

Заявяваха, че я приемат като своя кралица. Макар и тогава тя да не го знаеше.

– Господарю?

Рот погледна през рамо и се намръщи.

– Хей! Какво става, съветнико?

Сакстън се приближи и Рот съвсем ясно усети миризмата му – не вещаеше нищо хубаво.

– Трябва да говорим.

Рот затвори очи зад стъклата на тъмните си очила.

– Сигурен съм, че е така – промърмори той. – Но аз трябва да отида при моята Бет.

– Спешно е. Току-що се връщам от...

– Виж, не се засягай, но оставям своята шелан на заден план вече... и аз не знам от колко време. Тази вечер тя е на първо място. Когато приключа, ако има време, ще те намеря. – Рот наведе глава. – Джордж. Заведи ме при Бет.

– Господарю...

– Веднага щом мога, мой човек. Но нито секунда по-рано.

Двамата с кучето бързо изкачиха голямото стълбище и се отправиха към вратата, която отвеждаше на третия етаж...

Изневиделица Рот се олюля... толкова силно, че трябваше да протегне ръка и да се подпре на стената.

Странното усещане отмина така бързо, както го беше връхлетяло, равновесието му се завърна, тежките му ботуши отново стъпваха здраво на пода.

Той завъртя глава на двете си страни, както правеше, когато все още имаше някакво зрение. Нищо. Никой не го буташе отзад. От всекидневната в другия край на коридора не нахлуваше вятър. На пода нямаше играчки, които да го препънат.

Странно.

Все тая. Искаше единствено да стигне при своята Бет... и ясно усещаше, че тя е на горния етаж, в личните им покои.

И го очаква.

Докато поемаше по последното стълбище, мисълта му се насочи към родителите му. От всичко, което бе чувал, те го бяха искали с цялото си същество. Никакво несъгласие по този въпрос. За него се бяха молили, полагали бяха усилия и ето че той им беше подарен от съдбата или пък от късмета.

Искаше му се и двамата с Бет да са единомисленици по този въпрос. Наистина.

* * *

Когато името ѝ достигна до ушите ѝ сякаш от много далеч, Ана имаше чувството, че се дави.

Знаеше, че я викат, докато безсъзнанието се опитваше да я повлече дълбоко в своите глъбини, и искаше да отговори. Беше нейният хелрен, нейният възлюбен, мъжът, когото обичаше. Той ѝ говореше, но тя не можеше да стигне до него, волята ѝ беше окована от огромна тежест, която отказваше да я пусне.

Не, не тежест. Беше нещо, появило се в тялото ѝ, нещо чуждо на нейната същност.

„Може би детето“, помисли си тя с ужас.

Ала не би трябвало да бъде така. Малкото, което бе заченала в утробата си, би трябвало да е благословия. Усмивка на съдбата, дар от Скрайб Върджин, за да осигури следващия крал.

И все пак именно след периода си на нужда бе започнала да усеща болестта. Крила бе симптомите и загрижеността си възможно най-добре, предпазвала бе обичния си съпруг от тревогата, разцъфваща в нея. Но ето че бе изгубила тази битка, рухнала бе на пода до него на онова тържество...

Последното, което бе чула ясно, бе как той вика името ѝ.

Преглътна и вкуси познатото гъсто вино на кръвта му, ала приливът на сила, който следваше винаги когато вземеше вената му, този път не последва.

Болестта я завладяваше, частица по частица, отнемайки ѝ сила и мисъл.

То щеше да я убие... каквото и да беше.

Сбогом... искаше да каже сбогом на Рот. Ако не можеше да предотврати онова, което се случваше с нея, да можеше поне още веднъж да му каже, че го обича, преди да премине в Небитието.

Събирайки последните останки от жизнената си енергия, тя стисна възето, което я теглеше към края на пътя ѝ, и задърпа с всичка сила, молейки се за силата, която ѝ бе нужна, за да види своя хелрен още веднъж, за последно.

В отговор клепачите ѝ се повдигнаха бавно, не докрай, но все пак го видя, нейния възлюбен, навел глава, рухнал край брачното им ложе.

Ридаеше открито.

Умът заповяда на ръката ѝ да се вдигне към него, на устата ѝ – да се отвори и да проговори, на главата ѝ – да се обърне към него.

Нищо не помръдна; не излезе нито звук.

Само една сълза се събра в крайчеца на окото ѝ и когато ресниците ѝ повече не можеха да я задържат, се търкулна по студената ѝ буза.

И това бе всичко – клепачите ѝ отново се затвориха, силата ѝ беше изчерпана, сбогуването – свършило.

Изведнъж бяла мъгла се надигна от краищата на черното поле пред очите ѝ и валмата постепенно измести надвилата я слепота. А после сред мъглата и необикновената светлина изникна врата, приближаваща се към нея, сякаш родена от облака.

И без да ѝ го казват, Ана знаеше, че ако я отвори, ако посегне към златната брава и я натисне, ще бъде приета в Небитието... и връщане назад нямаше да има. Със същата непоклатима сигурност знаеше и че ако не действа в предписаното време, ще

пропусне своя шанс и ще остане изгубена в Междинието.

Не искаше да си отиде.

Боеше се да остави Рот сам. Толкова малко бяха онези в двора, на които можеше да има доверие... толкова много – онези, от които да се бои.

Наследството, получено от баща му, беше прогнило. Просто не беше очевидно от самото начало.

– Рот... – Промълви тя в мъглата. – О, Рот...

Мъчителният копнеж в гласа ѝ отекна наоколо, изпълни белия пейзаж и ушите ѝ.

Вдигнала взор нагоре, Ана тайничко се надяваше, че Скрайб Върджин ще се появи, обгърната във великолепието, и ще се смили над нея.

– Рот...

Как би могла да си тръгне от този свят, когато оставяше толкова много от себе си...

Ана се намръщи. Вратата пред нея като че ли се беше отдалечила. Или пък си въобразяваше?

Не, вратата наистина се отдалечаваше. Бавно, неумолимо.

– Рот! – изкрещя тя. – Рот, не искам да си тръгвам! Рооооооооот...

– Да?

Ана се обърна с писък. За миг нямаше представа какво вижда пред себе си: малко момче, навярно на седем-осем години, с черна коса и светли очи, тялото му – толкова болезнено мършаво, че първата мисъл на Ана бе, че трябва да го нахрани.

– Кой си ти? – попита прегракнало. Ала всъщност знаеше. Да, тя знаеше.

– Ти ме повика.

Ана сложи ръка върху корема си.

– Рот...?

– Да, мамен. – Детето впери във вратата очи, които изглеждаха прастари. – Ще преминеш ли в Небитието?

– Нямам избор.

– Не е вярно.

– Умирам.

– Не е нужно да отиваш.

– Губя битката.

– Пий. Пий от онова, което е в устата ти.

– Не мога. Не мога да преглътна.

Ритъмът на думите им се учестяваше, все по-бърз и по-бърз, сякаш той знаеше, че времето ѝ изтича... и следователно – неговото също.

Тези негови очи, толкова бледозелени... но имаше и нещо странно. Зениците им бяха твърде малки.

– Не мога да пия – повтори тя. Прескъпа Скрайб Върджин, беше прекалено замаяна, а умът ѝ – прекалено объркан.

– Последвай ме и ще можеш.

– Как?

Той ѝ подаде ръка.

– Ела с мен. Ще те отведа у дома и тогава ще пиеш.

Ана погледна към вратата. Нещо в нея я привличаше, мамеше я да се пресегне и да довърши цикъла, който бе започнал в мига, в който бе припаднала в онази зала.

Ала онова, което изпитваше към своя син, беше по-силно.

Тя обърна гръб на портала.

– Ще ме върнеш при баща ти?

– Да. При него и при мен.

Ана пристъпи напред и вместо дръжката на вратата, улови топлата ръка на сина си, и той я поведе напред, далеч от бялата мъгла и смъртта, която бе дошла за нея, към...

– Рот? – прошепна тя в мрака, който ги обгръщаше.

– Да?

– Благодаря ти. Не исках да си отида.

– Знам, мамен. И един ден ти ще ми се отплатиш със същото.

– Така ли?

– Да. И всичко ще бъде наред...

Тя не чу остатъка от думите му – точно както нещо я бе издърпало в бездните на това място, внезапен взрив я запрати навън, изтласквайки всяка частица от тялото ѝ едновременно. А после мощен вятър я блъсна в лицето, отметна косата ѝ назад, остави я без дъх.

Ана нямаше представа къде ще се озове.

Единственото, което бе в състояние да стори, бе да се моли онова, което бе дошло при нея, наистина да бе рожбата ѝ... а не някой демон, появил се, за да я заблуди. Единственото по-ужасно от това, да не се върне назад, бе да ѝ отнемат вечността с онези, които обичаше...

– Рот! – изпищя тя във вихрушката. – Рооооооооооот...!

Трез знаеше, че нищо от това не би трябвало да се случва.

Нито начинът, по който бе пил от шията на Селена, вместо от китката ѝ. Нито онова върху леглото. И определено не и това, че сега тя лежеше върху постелката, гърдите ѝ – голи пред зора му, женствеността ѝ – готова за него, докато миризмата на възбудата ѝ го изпълваше.

– Вземи ме – каза тя с най-сексапилния глас, който Трез бе чувал някога. – Научи ме...

Погледът ѝ беше прикован в неговия и той не разбираше. Беше го отхвърлила, а ето че сега го искаше.

Кой го е грижа. Ерекцията му туптеше. Кой го е грижа! Вземи я! Тя ни иска!

Нас. Сякаш се състоеше от две части. И всъщност това не бе толкова идиотско, колкото звучеше. В момента пенисът му наистина имаше свой собствен глас.

– Селена – простена той. – Сигурна ли си? Взема ли още малко от теб, където и да било... няма да съм в състояние да спра.

По дяволите, дори и сега едвам успяваше да се сдържи.

Тя протегна пръсти и ги плъзна по ръката му.

– Да.

– Не би трябвало да го правя – чу се той да казва.

Млъкни! Седни!

Страхотно, ето че сякаш се беше превърнал в бащата на Хауърд Стърн.

– Селена, аз... не съм достоен за това.

– Желая те. И това те прави достоен.

Казах ти да не се държиш като глупак, идиот такъв.

О, да, това определено беше Бен Стърн.

Трез затвори очи и се олюля; каква жестока подигравка на съдбата – да получи това точно тази вечер.

– Моля те – каза тя.

О, по дяволите. Сякаш щеше да ѝ откаже!

Отвори очи, чудейки се как ще преминат през секса невредими. Едва ли имаше по-лош момент, в който да отвори тази кутия на Пандора, но той нямаше да ѝ обърне гръб. Изпитваше болка на места, за които не искаше да признае дори пред себе си, и това щеше да бъде неговата лепенка, нещо, което да му помогне.

Макар и само временно.

А и поне можеше да се погрижи да го направи приятно за нея.

Изтегли се нагоре и като сложи ръце от двете страни на нейното вълнуващо се тяло, бавно и неумолимо се наведе над нея, докато само милиметри деляха устните им.

– Никакво връщане назад – изръмжа той.

Тя вдигна ръце и ги преплете на тила му.

– Никакви съжаления.

Е, добре.

За да скрепи уговорката им, Трез я целуна; докосна устните ѝ със своите, търпеливо, докато те не се отвориха в отговор. Езикът му вече беше проникнал в нея, там долу... ала съвсем мъничко. По дяволите, онова близване бе поразило и него. Сега? Вече бе невъзможно да бъде сдържан. Устните им се сляха, извил глава настрани, той я привлече плътно към себе си.

Никога не бе изпитвал по-странно раздвояване. Беше толкова готов да я вземе, да разтвори краката ѝ широко и да потъне в топлото влажно място между бедрата ѝ... и да, искаше да я бележи отвътре с онова, което щеше да се излее от него, да остави миризмата си върху нея, вътре и вън, да направи така, че никой мъж да не смее да я докосне, да я погледне дори.

И едновременно с това можеше да я целува цяла вечност.

Но разбира се, тя бе сладка като ледено вино, мека като бърбън, опияняваща като порто. И той беше пиян още преди да вдигне глава, за да си поеме дъх.

Но нямаше да остане там вечно. Имаше друго място, където искаше да се върне.

Докато се плъзгаше надолу, прокарайки си път с целувки, изпита съжаление за раните от ухапване, които бе оставил на врата ѝ, и ги докосна с устни веднъж, два пъти.

– Съжалявам – каза хрипливо.

– За какво?

Трез отново затвори очи, когато дрезгавият ѝ глас проникна през мъглата, която го обгръщаше... и още повече го възбуди. Какво го беше попитала... а, да.

– Не трябваше да бъда толкова груб.

– Е, аз нямах нищо против да бъда притисната по този начин. Ни най-малко.

И ето че светът се завъртя около Трез.

– Ще се върнеш ли там, където беше? – попита тя.

О, да.

– Да... още сега. Ако искаш...

Движенията на тялото ѝ и стонът, откъснал се от нея, бяха най-прекрасното „искане“, което Трез бе чувал някога.

Мъчейки се да обуздава вътрешния си звяр, той продължи да я целува, докато стигна до ключицата ѝ и просто трябваше да се отдръпне, за да я погледне. Гърдите ѝ бяха най-прекрасното нещо, което бе виждал някога: тя имаше съвършена фигура, зърната върху белите възвишения – набъбнали, кожата ѝ – гладка, дишането ѝ –

предизвикателство за неговия самоконтрол.

И тук той бе така внимателен, както и с устата ѝ.

Езикът му описа кръг около зърното ѝ... и ако се съдеше от начина, по който пръстите ѝ се заровиха в косата му, на нея ѝ харесваше.

– О... – простена тя.

Трез се усмихна, преди да я засмуче; заедно с това се отпусна на една страна и плъзна ръка към кръста ѝ, към ханша, към бедрото ѝ... от вътрешната му страна.

Тя бе като вода под него, тялото ѝ – отпуснато и доверчиво, докато устните му смучеха зърното ѝ, а ръката му пълзеше все по-нагоре и по-нагоре. Почти бе стигнал до сърцевината ѝ и знаеше точно къде да я помилва, когато...

Образът на човешка жена изпълни ума му.

За миг нямаше представа какво, по дяволите, бе изплюл мозъкът му... но после я разпозна – случайна жена, която бе изчукал на задната седалка на една кола преди година. Яснотата, с която я виждаше, беше убийствена. Видя червилото, изцапало предните ѝ зъби, спиралата, размазана под очите ѝ, калпаво поставените импланти в гърдите, от които едното от зърната ѝ стърчеше настрани.

Ала нищо от това не бе най-лошото.

Не, най-лошото бе начинът, по който главата ѝ се движеше нагоре, надолу, нагоре, надолу... защото той бе в нея. Пенисът му беше в нея, влизаше и излизаше, ритъмът му – все по-бърз, за да може да свърши и да приключи с това.

Ерекцията му, онази, която много скоро щеше да потъне в Селена, бе влизала в клоака. Беше бил в... стотици мръсни човешки жени, които дори не бяха повдигнали въпроса за безопасен секс, тестове за венерически заболявания или пък дали вече не са се заразили със СПИН от това, че бяха правили секс с такива като него.

Фактът, че той не можеше да прихване техните заболявания, беше без значение.

Мръсното си беше мръсно.

Той се дръпна рязко назад и като изсъска, затвори очи, мъчейки се да сложи край на всичко това.

– Трез?

– Съжалявам, аз... – Тръсна глава и се съсредоточи върху гърдите ѝ... и почувства, че му се повдига от самоотраза. – Просто...

Друга човешка жена завзе ума му, този път – брокерката на недвижими имоти, която бе оправил в склада, който беше купил току-що. Представи си пръстите ѝ, разперени върху стената, докато я чукаше отзад, а венчалната ѝ халка проблясваше върху един от тях.

– Съжалявам – изръмжа и отново тръсна глава, сякаш спомените бяха предмети, които можеше да събори от масата на съзнанието си. – Аз...

В бърза последователност видя брюнетката, която бе оставил да му духа в кабинета си. Червенокосата, която бе изчукал заедно с онази блондинка в тоалетната на клуба. Тройката колежанки; онази на гробището; сервитьорката в „Сал“; фармацевтката, която бе оправил, когато един следобед отиде да си купи

болкоуспокояващо; барманката в онова друго заведение; жената, която бе видял в автокъщата...

Все по-бързо и по-бързо, докато образите заприличаха на куршуми, забиващи се един след друг в мозъка му.

Докато се отдръпваше от Селена, му се стори едновременно странно и напълно уместно, че единствената мисъл в главата му бе, че сенките са прави.

Сексът с хората го беше омърсил.

И той плащаше цената за тази отрова, тук и сега.

* * *

Седнал на масата в кухнята, Асейл бе в състояние единствено да се взира в братовчедите си. Двамата наемни убийци, наркопласьори и биячи, не само се бяха измили преди храненето, но сега се бяха облегли в столовете си и изглеждаха така, сякаш им се иска да разкопчат най-горното копче на панталоните си.

Бабата на Марисол се изправи за кой ли път и Асейл поклати глава.

– Госпожо, трябва да се насладите на храната, която така грижливо ни приготвихте.

– Наслаждавам се. – Тя отиде до кухненския плот и отрязва още хляб. – Тези момчета трябва да ядат повече. Прекалено слаби, прекалено слаби.

Ако продължаваше така, много скоро щеше да превърне неговите подкрепления в търтеи.

И я виж ти, макар да се бяха нажали да пръсване, братовчедите послушно взеха по още един резен от домашния ѝ хляб и го намазаха с масло.

Невероятно.

Асейл премести очи към Марисол. Навела глава, тя побутваше храната в чинията си. Не беше хапнала кой знае колко, но беше отворила пластмасовото шишенце с цвят на мед, което доктор Джейн ѝ беше дала, и бе взела една от сиво-оранжевите капсули.

Асейл не беше единственият, който я наблюдаваше. Зоркият поглед на баба ѝ следеше всичко – всяко движение на вилицата ѝ, всяка глътка от чашата, всеки несложен в устата зальк.

Марисол, от друга страна, не гледаше никого. След емоционалната среща с баба си тя се бе затворила в себе си; очите ѝ не се вдигаха от чинията, гласът ѝ беше сведен само до „да“ и „не“, когато ѝ предлагаша някаква подправка или сос.

Беше се отдръпнала в място, където Асейл не искаше да бъде.

– Марисол – каза той.

Тя вдигна глава.

– Да?

– Искаш ли да ти покажа стаята ти? – В мига, в който думите излязоха от устата му, той погледна към баба ѝ. – Ако ми позволите, разбира се.

Според старите правила, по-възрастната жена би била попечител на Марисол и макар че Асейл рядко засвидетелстваше уважение на човеците, смяташе, че в случая така е правилно.

Бабата на Марисол кимна.

– Да. Аз имам неща за нея. Там.

И наистина – до входната арка на голямото помещение стоеше куфар на колелца.

Възрастната жена отново насочи вниманието си към храната; Асейл беше готов да се закълне, че по устните ѝ пробяга усмивка.

– Просто съм капнала. – Марисол стана и вдигна чинията си от масата. – Мога да спя цяла вечност.

Да не говорим за подобни неща, помисли си Асейл и също се изправи.

След като тя целуна баба си по бузата и ѝ каза нещо на майчиния си език, Асейл я последва – първо, за да оставят чиниите си в умивалника, а после при куфара. Искаше му се да обвие ръка около нея. Не го направи. За сметка на това вдигна багажа ѝ, когато тя понечи да го вземе.

– Позволи ми – настоя той.

Лекотата, с която Марисол прие, говореше, че все още изпитва болка. Асейл мина пред нея и я поведе към стълбището отвън. Всъщност те бяха две – едното се изкачваше към неговата стая, а другото слизаше в мазето, където имаше пет спални.

Бабата и братовчедите бяха на долното ниво.

Асейл погледна през рамо. Марисол вървеше зад него, тиха и мрачна, навела очи, раменете ѝ – увиснали от изтощение, което не беше само физическо.

– Ще ти отстъпя моята стая – каза той.

Не можеше да остане заедно с нея. Не и докато баба ѝ беше в къщата.

Макар че именно това искаше да направи.

– Благодаря ти – промълви тя.

Без да се замисли, Асейл отвори подсилената плъзгаща се врата със силата на волята си, разкривайки лъснатото стълбище от черно-бял мрамор от другата страна.

О... мамка му.

– Детектори за движение, а? – подхвърли Сола, без изобщо да се учуди.

– Да.

Докато тя изкачваше стълбите, Асейл се мъчеше да не обръща внимание на движенията на тялото ѝ. Струваше му се проява на върховно неуважение... особено при положение че тя куцаше.

Ала, прескъпа Скрайб Върджин, желаше я както нищо и никои друг.

Покоите му заемаха целия горен етаж; от осмоъгълното помещение се разкриваше панорамна гледка към реката, далечното градско сърце на Колдуел, покритите с гори равнини на запад. Кръглото легло с извита табла в горната част бе поставено върху платформа в средата на стаята, под огледалния таван. „Мебелировката“ беше вградена: шкафове от масивна орехова дървесина, които служеха за масички, бюра,

място за писане, те по никакъв начин не закриваха гледката от стъклените стени.

Асейл натисна едно копче до вратата и задейства завесите, които се плъзнаха от скритите си отделения, пищната им материя се дуплеше на вълни, докато закриваше прозорците.

– За твоето усамотение – каза той. – Банята е ето тук.

Пъхна ръка покрай касата на вратата и натисна друго копче. Банята беше издържана в цвят на бадем и сметана, също като мраморните подове, стените и плотовете в тоалетната. Интересно, никога досега не се беше замислял за декора, но сега се радваше, че тоновете са толкова успокояващи. Марисол си бе заслужила покоя след спечелените с мъка битки.

Докато обикаляше банята, тя прокарваше пръсти по жилките в мрамора, сякаш се опитваше да почерпи сили.

Изведнъж се обърна и го погледна.

– Ти къде ще спиш?

Въпреки че никога не се бе страхувал да заяви позицията си, този път Асейл се прокашля, преди да отговори:

– На долния етаж. В една от стаите за гости.

Сола скръсти ръце на гърдите си.

– Тук горе има ли друго легло?

Асейл почувства, че веждите му се повдигат.

– Има съвременно легло.

– Ще останеш ли? Моля те.

Асейл отново се прокашля.

– Сигурна ли си, че е уместно, при положение че баба ти е тук?

– Толкова съм напласена, че ако остана сама, никога няма да заспя.

– Тогава с удоволствие ще изпълня молбата ти.

Трябваше просто да направи така, че да правят само това...

– Добре. Благодаря ти. – Тя погледна джакузито под прозореца. – Изглежда страхотно.

– Позволи ми да го напълня. – Асейл се приближи и завъртя месинговите кранчета; начаса шурна бистра вода, която много скоро щеше да бъде гореща. – Дълбоко е.

Не че го беше опитвал.

– Има и миникухня. – Той отвори една скрита врата, зад която имаше нисък хладилник, малка микровълнова печка и машина за кафе. – А в шкафа отгоре има хранителни продукти, в случай че огладнееш.

Наистина го биваше да обяснява очевидното.

Неловко мълчание.

Той затвори малкото помещение.

– Ще те изчакам на долния етаж, докато се погрижиш за...

Сривът на Марисол настъпи без предисловие; с разтърсвани от хлипове рамене, тя

улови главата си в ръце, мъчейки се да заглуши звука.

Асейл нямаше никакъв опит в утешаването на жени, но отиде при нея, без дори да се замисли.

– Най-любима моя – прошепна и я притегли към гърдите си.

– Не мога да го направя. Не се получава... не мога...

– Какво не можеш? Каж ми.

Макар и приглушен от ризата му, отговорът ѝ беше достатъчно ясен:

– Не мога да се преструвам, че не се е случило. – Когато повдигна глава, очите ѝ грееха от сълзите. – Виждам го всеки път щом мигна.

– Шшш... – Асейл прибра кичур коса зад ухото ѝ. – Всичко е наред.

– Не, не е...

Уловил лицето ѝ между дланите си, Асейл изпитваше едновременно ярост и безсилие.

– Марисол...

Вместо отговор, тя хвана китките му, стисна ги с всички сила... и в напрегнатото мълчание, което последва, Асейл почувства, че го моли за нещо.

Мили боже, искаше нещо от него.

То бе в неподвижността на тялото ѝ, в безумието на погледа ѝ, в хватката на ръцете ѝ.

Асейл притвори очи за миг. Може би го разчиташе погрешно, но не смяташе така... макар че при всички случаи тя не мислеше трезво, не и след онова, което беше преживяла.

Той отстъпи назад.

– Джакузито е почти пълно – каза дрезгаво. – Ще отида да проверя дали всичко с настаняването на баба ти е наред. Повикай ме, ако ти потрябва нещо, преди да съм се върнал.

И като посочи интеркома, той побърза да излезе, затваряйки вратата след себе си. А после се облегна на нея; идваше му да заудря глава в дървото, но не искаше Сола да научи за конфликта, който го разкъсваше.

Плъзна ръка по предницата на панталона си с намерението да намести ерекцията си, така че да не се вижда... ала в мига, в който я докосна, от гърдите му се откъсна стон и той разбра, че трябва да се погрижи за нея.

Едва успя да се добере до банята към кабинета на първия етаж. Заклучи се вътре, опря ръце на мраморния умивалник и отпусна глава.

Издържа три бързи поемания на дъх.

Коланът му се разкопча само за миг, копчетата на панталона му бяха също толкова послушни... а после пенисът му, корав като камък и пулсиращ, изригна на свобода.

Прехапал долната си устна, прехвърлил цялата тежест на тялото си върху едната си ръка, той се улови в другата и започна да я движи нагоре-надолу – удоволствието беше наситено като болка.

Стонът, който се изтръгна от гърдите му, заплашваше да отекне силно, но той не можеше да го спре. Беше отишъл прекалено далеч, за да спре или дори да промени посоката или реакцията си.

Все по-бързо, нагоре-надолу... докато вече не бе достатъчно да прехапе устната си. Трябваше да извие глава и да забиے зъби в бицепса си; издължени, кучешките му зъби разкъсаха пуловера и ризата и потънаха дълбоко в мускула.

Оргазмът го връхлетя с всичка сила, върховете му бяха остри като ножове, забиващи се в него, докато свободната му ръка улавяше еякулацията му.

Дори и във връхния момент на освобождението той зачете своята Марисол: нарочно задържа образа ѝ далеч от ума си, твърдо решен, че това ще бъде просто един физически акт.

Когато всичко свърши, не изпита никакво облекчение.

И се чувстваше мръсен, дори и след като се изчисти.

Бет откри комплекта с лекарства на умивалника в банята. След като се притесни за състоянието на билиардната маса и всичко останало, тя се качи на горния етаж и незабавно отиде да вземе душ... и именно така се натъкна на черния кожен калъф, сложен върху плота между нейния умивалник и този на Рот.

В първия миг си помисли, че е калъф за някои от тъмните очила на Рот, само че този беше мек, а не твърд.

И тъкмо когато посягаше, за да го вземе, я връхлетя първата вълна.

Горещ, влажен въздух разцъфна из цялото ѝ тяло – върху тила ѝ и по протежение на краката ѝ, по лицето и шията и надолу по корема ѝ, чак до стъпалата.

Сякаш вече беше пуснала душа.

Отхвърляйки това усещане, тя дръпна ципа на кожения калъф и го отвори. Не, не бяха тъмни очила. Вместо това вътре откри стъкленница, пълна с прозрачна течност, и три спринцовки, грижливо стегнати, сякаш щяха да се возят с кола и искаха да спазят закона за коланите. Етикетът върху шишенцето беше от другата страна и тя го завъртя, за да види какво пише.

Морфин.

Никога досега не бе откривала нещо подобно сред вещите на Рот. И не беше трудно да се досети, че трябва да бе отишъл при доктор Джейн, по дяволите, може би дори при Хавърс – за да е готов, в случай че тя навлезе в...

Заля я нова гореща струя и тя погледна намръщено към отдушника на отоплението. Може би Фриц трябваше да повика някой да погледне отоплителната система...

Коленете ѝ се подкосиха така внезапно, че едва успя да се улови за плота; калъфът се изтърколи в умивалника на Рот, двата ѝ парфюма „Шанел“ паднаха. Със стон на ранено животно, тя опита да се изправи, ала тялото ѝ отказваше да се подчини.

То бе поело по свой собствен път.

Огромен, вулканичен взрив изригна в нея, отнемайки ѝ силата да се задържи на крака. Тя се свлече на пода, свита на кълбо, обхванала корема си с две ръце, с притиснати до гърдите колене. Почти не усещаше хладния мрамор под себе си, докато пожарът, бушуващ под кожата ѝ, се разгаряше все повече, превръщайки се във всепоглъщаща сексуална нужда, която можеше да бъде утолена само от едно.

От нейния хелрен.

Обърна се по гръб, след това – на другата си страна и накрая легна по корем. Дращейки по гладкия под, тя търкаше бедра едно в друго, мъчейки се да открие някакво облекчение, поне за малко да си отдъхне от болката, която завземаше цялото ѝ съществуване.

Колко часа? Опита се да помисли... колко часа ѝ бе казала Лейла, че е продължило?

Двайсет и четири? Не, повече...

От гърдите ѝ се изтръгна вик, когато нова изпепеляваща вълна се разля по тялото ѝ; пот изби от порите ѝ, вампирските ѝ зъби се показаха.

И това бе само началото, смътно си даде сметка тя. Само първият залп... тепърва щеше да става много по-лошо. С течение на времето хормоните щяха да направят невъзможно всичко друго, освен да си поема дъх.

И като си помисли, че доброволно го бе поискала!

Истинска лудост.

Нуждата бе като два юмрука, извиващи жестоко тялото ѝ, докато тя се уплаши, че костите ѝ са се натрошили. Не, не, това щеше да я убие... възможно ли бе друго? А потребността от секс? Дори не ставаше дума за това, да има дете. А за собственото ѝ оцеляване...

Рот.

Господи, той щеше да се качи тук. Когато приключеше разговора си с Тор. Щеше да я намери на пода... а после какво?

Дори и през вихрушката от хормони Бет успя да види логичното заключение на тази нишка на мисълта: Рот щеше да се окаже в ужасно положение, принуден или да се погрижи за нея и да живее с последиците, които ненавиждаше, или да я гледа как страда.

Кое то той никога нямаше да направи.

Дланите ѝ изскърцаха по гладкия под, когато тя повдигна половинтонното си тяло от него. Издърпа се нагоре с помощта на чекмеджетата и на нивото на плота трябваше да спре, за да си почине; виеше ѝ се свят, очите ѝ се мъчеха да се съсредоточат, докато тялото ѝ я умоляваше за секс, какъвто просто не биваше да получи.

Преди да бъде окончателно победена от случващото се, сама щеше да се погрижи за това.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че ѝ трябваша няколко опита, докато успее да улови калъфа, но най-сетне го хвана и го свали на пода. Време за още една кратка почивка върху хладния мрамор. Ала само за малко. Вълните прииждаха все по-яростно и все по-често.

Тършуващи пръсти, стъкленницата изскочи от гнездото си и се търкулна настрани.

Бет заплака, докато влачеше тялото си след нея, протегнала ръка, драскаща с пръсти...

– Бет – разнесе се глас. – О, господи... Бет.

Мъжка длан се спусна от небето, посегна към нея, търсеше я... и през тресавището, в което бе затънало самото ѝ съществуване, тя се опита да разбере как и защо... но тялото ѝ направи връзката преди нея.

Рот.

Когато тежките му ботуши изникнаха пред погледа ѝ, хормоните ѝ изригнаха, реагирайки на присъствието му, като достигнаха нива, които бяха не просто ад на земята, а ад под кожата ѝ – кръвта ѝ закипя, женствеността ѝ закрепва за онова, което само той можеше да ѝ даде.

Ала това не можеше да се случи.

– Хайде... – извика тя дрезгаво. – Упой ме... или ми дай...

Рот коленичи до нея.

– Бет...

– Дай ми лекарството! Аз ще го направя...

– Не мога да ти позволя...

Приковала суров поглед в него, тя нямаше сили да спори.

– Дай ми шибаното лекарство!

* * *

Тялото на Рот вече бе започнало да реагира, когато пое по стълбите, отвеждащи до техните покои... докато стигне до банята, вече знаеше какво се случва. Също както и какво бе решението – всичките му инстинкти ревяха да обслужи своята жена, да облекчи страданието ѝ по единствения начин, който имаше значение.

Той тръсна глава и коленичи, опипвайки наоколо, за да я открие, следвайки гласа ѝ и звука на конвулсивните ѝ движения върху мраморния под. Думите ѝ бяха несвързани, тялото ѝ се гърчеше от болка, изгубено в мъките на нуждата.

– Дай ми шибаното лекарство!

Отне му миг, докато схване какво бе казала, и тогава си даде сметка, че пътят пред него се разклонява – имаше само две възможности... и никоя от тях не му харесваше.

– Рот... – простена Бет. – Рот... просто ме упой.

Той си помисли за калъфа, който бе оставил на умивалника. Всичко, което трябваше да направи, бе да го отвори, да напълни една от спринцовките и да инжектира морфина в тялото ѝ. И тогава страданието ѝ щеше да бъде облекчено...

Само донякъде, напомни му част от него.

Нов прилив на нужда врхлетя тялото на Бет; рязкото ѝ поемане на дъх бе по-скоро писък; разтърсвани от мощни конвулсии, краката ѝ го изритаха.

Рот не бе сигурен кога точно взе решението, ала ето че ръцете му вече се спускаха към ципа на кожението му панталон, лекарството беше забравено, посоката – избрана.

– Дръж се, лийлан – изръмжа, докато освобождаваше ерекцията си. – Дръж се, идвам...

Точно така.

Само че когато потърси опипом краката ѝ и понечи да свали дънките ѝ, му отне цяла вечност: тялото ѝ се съпротивляваше, бедрата ѝ се разтваряха и затваряха, докато тя се гърчеше на пода... но когато най-сетне успя да ги смъкне от краката ѝ, Рот не изгуби нито миг. Принуди я да престане да мърда, като стисна хълбоците ѝ и...

Бет изкрещя името му, когато проникна в нея; ноктите ѝ се впиха в раменете му, гърдите ѝ се притиснаха в неговите. Той свърши мигновено, топките му се напрегнаха и ето че се изля в нея... ала изобщо не беше готов за реакцията ѝ. Достигнала оргазъм заедно с него, сърцевината ѝ сякаш го дърпаше, изцеждаше, извличаше онова, което той имаше да ѝ даде...

Рот свърши отново. Толкова яростно, че си прехапа езика.

Корав и необуздан, той проникваше в нея отново и отново... докато тялото му не бе принудено да си вземе малка почивка, за да се съвземе. И именно тогава почувства разликата в Бет... разлика, която се дължеше на него. Тя също си почиваше за малко, напрежението в тялото ѝ беше отслабнало, сякаш самите молекули на съществото ѝ си поемаха дълбоко дъх.

Но преди да успее да се поздрави, Рот почувства още нещо. Въздухът беше просмукан от тъга и острото ѝ ухание го накара да спре и да отметне глава назад, сякаш можеше да я погледне в очите.

– Не плачи – каза той дрезгаво. – Лийлан, не...

– Защо го правиш? – простена тя. – Защо...?

Имаше само един отговор. За тази нощ... и завинаги.

– Защото те обичам повече от всичко на света.

Повече от себе си. Повече от бъдещото си дете.

Треперещите ѝ ръце помилваха лицето му.

– Сигурен ли си?

Рот отговори, като отново потъна дълбоко в нея, пенисът му влизаше и отново излизаше от влажната ѝ сърцевина. Нейната реакция? Звукът, който се изтръгна от гърдите ѝ, беше наполовина мъркане, наполовина стон, хормоните ѝ отново бушуваха.

Незнайно защо, Рот си спомни видението на Вишъс.

„Виждам те застанал наред бяло поле. Бяло, бяло, навсякъде бяло и говориш с лицето в небесата.

Виждам бъдещето в ръцете ти.“

Исусе, имаше чувството, че Небитието диша във врата му, дебне го... и макар това да беше вярно за всяко живо същество, той се чувстваше взет на прицел, сякаш срокът му на годност много скоро щеше да изтече.

Кое то не означаваше, че Бет ще го надживее. Тъкмо обратното. Най-вероятната причина за неговата смърт би била... нейната.

Рот отпусна глава върху шията ѝ, пхна ръце под тялото ѝ и се залови сериозно със секса. Отдаде му се, предаде се, остави се на неговата воля... и то бе, като да се хвърли от висока скала – скокът беше лесната част, защото падането не ти струва нищичко.

Приземяването е онова, което може да ти коства живота.

Сола затвори очи и се потопи още по-дълбоко във вътрешността на джакузито. Водата се надигна, покривайки всичко, освен шията и главата ѝ, и топлината я накара да осъзнае колко студено ѝ е било до този миг – не само на повърхността на кожата, а чак до мозъка на костите.

Докато гледаше голото си тяло в мътната светлина, имаше чувството, че е откъсната от него. Не беше глупачка и знаеше каква е причината – това, че бе оставила някакъв престъпник да я опипа, за да може да спаси живота си... въпросът бе, как да отново да си възвърне връзката със себе си?

Знаеше едно сигурно решение.

Ала той я беше оставил сама тук горе.

Господи, толкова ѝ беше трудно да последва съвсем разумния съвет на Асейл. Да се преструва, че онези часове, онзи страх, ужасът... че нищо от това не беше съществувало, ѝ се струваше също такава предизвикателство, колкото и да го преживее. Но какъв друг избор имаше? Не можеше да диша същия въздух като баба си, докато всичко, което бе направила и видяла, все още беше така живо пред очите ѝ.

Отново погледна надолу към тялото си и размърда крака. През развълнуваната вода виждаше как превръзката около бедрото ѝ се разкривява и отново се оправя. Сола протегна ръка и я свали. Знаеше, че не бива да мокри раната и шевовете, и все пак...

Какво, по дяволите, беше онова място, където Асейл я бе завел, за да я лекуват? Там очевидно играеха големи пари, личеше си по сложните огради и порти, по медицинското заведение, по всички онези хора. Умът ѝ се бе опитал да намери някакво обяснение, ала единственото заключение, до което стигаше, беше държавна агенция.

Въпреки че Асейл го бе отхвърлил със смях, тя не се сещаше за никакво друго обяснение.

Но той не я беше арестувал.

Сола затвори очи и се запита как ли бе успял да я открие. И какво бе сторил с Бенлоис. Мамка му, онази кръв по лицето му, около устата...

Кой ли щеше да поеме контрола над Колдуел сега?

Много ясно.

Извади ръка от водата и отметна косата си назад. Беше се навлажнила и от топлината по врата си Сола започна да се изпотява.

Господи, толкова бе тихо.

Вече почти от десет години живееше в онази къща с баба си и бе свикнала с шумовете на квартала – минаваха коли, лаеха кучета, деца викаха, докато тупкаха баскетболни топки по алеите в дворовете си. Тук? Единствено водата, плискаща се по стените на ваната, когато тя размърдаше крака... а и знаеше, че тишината не се дължи само на факта, че наоколо няма други къщи. Това място беше построено като крепост и си имаше своите трикове. От много висок калибър.

Мислите ѝ се върнаха назад, към нощта, когато за първи път бе дошла тук по искане на Бенлоис. Задачата ѝ бе да шпионира Асейл и неговия замък... и онова, което бе открила, я обърка. Странните холографски завеси. Охранителните камери. Самият Асейл.

Може би просто мислеше прекалено много. Може би Асейл и приятелчетата му просто изключително държаха на сигурността и уединението си от останалия свят...

Сола затвори очи, пропъди всякакви мисли от главата си и се отпусна във водата. Можеше да включи струите, но тялото ѝ и така беше преживяло предостатъчно...

Изведнъж цял куп чувства изплуваха на повърхността, прекалено много, за да ги овладее.

Тя подскочи толкова рязко, че водата плисна и опръска тавана.

– По дяволите.

Колко време щеше да мине, преди отново да се почувства нормално? Колко нощи, изпълнени с паника, разсеяност, докато се хранеше, скришен плач?

Излезе от джакузито, взе си пухкава бяла хавлия от плота и потръпна, когато усети допира ѝ върху тялото си. Сякаш нервите ѝ бяха в състояние на пълна тревога, ветропоказатели, улавящи всяко подръпване на меката материя, всяко подухване от отдушниците за отоплението над нея, всяка тръпка от водата, изпаряваща се от кожата ѝ.

– Красива си.

Мокрите ѝ стъпала изскърцаха по пода, когато се обърна рязко към прага. Асейл стоеше в сенките – неясно, тъмно присъствие, което я караше да се чувства повече от гола.

Очите им се срещнаха и между тях сякаш протече електричество.

А после тя пусна кърпата.

– Нуждая се от теб.

В начина, по който той изпусна дъха си, имаше усещане за поражение, ала Сола не я беше грижа. Усещаше напрежението във въздуха между тях и знаеше, че не е само от нейна страна.

– Сега – нареди тя.

– Как бих могъл да кажа не – прошепна той с онзи свой силен акцент.

Приближи се до нея и взе лицето ѝ между широките си топли длани... и какво облекчение бе, когато се наведе и докосна устните ѝ със своите, успокоявайки я, докато я възбуждаше. А после я вдигна в обятията си и я отнесе в спалнята.

Положи я върху пухената завивка с невероятна нежност, сякаш имаше опасност тя

да се пръсне на късчета... и наистина беше така. Дори докато тялото ѝ отвърщаше на допира му, като се отпускаше, превърнало се сякаш в течност, тя бе на ръба на това, да се разпадне.

Ала това щеше да помогне.

Сола придърпа раменете му към себе си, докато той лягаше до нея... сякаш се боеше, че ако се почувства пленена по някакъв начин, може да изпадне в паника. Само че тя искаше тежестта на тялото му да я прикове; искаше да почувства как той я притиска към дюшека, измествайки спомен с действителност, променяйки съзнанието ѝ със своето докосване.

Сола го притегли върху себе си и разтвори крака, за да му направи място. Начаса ерекцията зад панталона му се насочи право към сърцевината ѝ, вълнената материя одраска чувствителната ѝ кожа и я накара да простене... по хубав начин.

Той отново я целуна и този път езикът му проникна в устата ѝ, докато дланите му потърсиха гърдите ѝ. Беше по-благотворен за болките ѝ от водата в джакузито, особено когато бедрата му започнаха да се отъркват в нея, милвайки най-съкровената ѝ част със своята, макар и още скрита зад пластове дрехи, усилвайки възбудата ѝ постепенно, без да бърза. А когато зърната ѝ се втвърдиха почти до болка, той като че ли разбра точно от какво се нуждае – откъсна се от устните ѝ и с целувки си проправи път до тях.

Езикът му лениво обходи първо едната, а после другата... преди да вземе връхчето ѝ между устните си и да го подръпне.

Гърбът на Сола се изви от насладата и тя отметна косата му назад, заровила пръсти в гъстите им вълни... докато вдигаше поглед към огледалото над леглото.

И го видя как я люби.

– О, Марисол... наслада за очите... – Клепачите му бяха натезали, когато повдигна глава и плъзна очи по тялото ѝ. – Ти си въплътената мечта на мъжа.

Едва ли. Тя бе по момчешки слаба; нямаше ханш, а гърдите ѝ едва се нуждаеха от сутиен... и все пак сега, в мъждивата светлина, върху това кръгло легло, под жадния му поглед, тя бе пищна като която и да било жена на планетата, сексапилна и готова да бъде дарена с наслада от своя мъж.

Въпреки че Асейл всъщност не беше неин.

Той отново наведе глава към нея и се залови с гърдите ѝ, докато пръстите му се спуснаха към ханша и се плъзнаха по външната страна на бедрото ѝ. Нагоре-надолу, той милваше крака ѝ, докато смучеше зърното ѝ и се отъркваше внимателно в нея...

А после ръката му се насочи между краката ѝ, измествайки все още облечената му ерекция, плъзна се по влажната ѝ женственост един, два пъти... а после я потърка.

Улови устата ѝ със своята в мига, в който пръстите му потънаха в нея, там долу.

За частица от секундата Сола потръпна и се вкамени, сякаш тялото ѝ си бе спомнило последния път, когато това се бе случило.

Асейл начаса прекъсна всичко; лицето му, взиращо се в нейното, потъмня застрашително.

– Колко лошо те нараниха?

Сола поклати глава. Не искаше да отива там, не и когато облекчението бе толкова близо, че можеше да го докосне.

– Марисол. Колко лошо?

– Нали искаше да забравя, че изобщо се е случило?

Асейл притвори очи, сякаш изпитваше болка.

– Не искам да бъдеш наранена... никога. А най-малко – по този начин.

Господи, беше красив; прекрасните му черти – обтегнати в агония заради нея.

Тя вдигна ръка и изглади челото му, изтривайки бръчките, които се бяха вдълбали там.

– Просто бъди с мен. Нека бъде само за теб, а не за... никой и нищо друго. Ето от какво се нуждая сега.

* * *

Всеки път когато Асейл си помислеше, че тя е престанала да го изненадва, неговата жена го отвеждаше на друго, още по-дълбоко ниво. В този случай мисълта, че някой мъж бе осквернил нейното свещено тяло... пресвета Скрайб Върджин, мозъкът му буквално изключваше от прилива на агресия и агония.

И все пак само едно нейно докосване бе достатъчно, за да го отклони от насилието.

– Не спирай – прошепна тя и зарови лице в шията му.

Невинното ѝ действие начаса задейства порива за хранене у него; вампирските му зъби се издължиха, желанието да я маркира, като вземе вената ѝ, беше почти толкова силно, колкото и твърдата му решимост да не допусне тя да разбере какъв е всъщност.

И така вече бе травмизирана предостатъчно...

Ръцете ѝ се вдигнаха към ризата му и я измъкнаха от панталона. А после се заеха с колана.

Само че той отказваше да отвлечат вниманието му. Не и докато не научеше...

– Какво ти стори? – настоя той.

Марисол се вкамени и част от Асейл се запита защо я притиска, особено след съвета, който самият той ѝ беше дал.

– Направих каквото трябваше, за да му отвлека вниманието – с усилие каза тя. – А после го стиснах за топките.

Асейл изпусна дъха си.

– От моята ръка трябваше да умре.

– За да защитиш честта ми?

Когато я погледна, беше станал мъртвешки сериозен.

– Абсолютно.

Очите на Сола сякаш бяха приковани от неговите.

– Ти си истински джентълмен под всичко това.

– Убих Бенлоис – чу се да казва Асейл. – По начин, който го накара да страда.

Клепачите ѝ се притвориха за миг.

– Откъде знаеше, че именно той ме отвлече?

– Проследих те в нощта, когато проникна в къщата му.

– Значи, си бил ти. – Сола поклати глава. – Готова бях да се закълна, че там има някой. Но не бях сигурна. Исусе, направо ме удряш в земята, когато става дума за проследяване.

– Защо отиде там? Чудех се.

Усмивката ѝ беше пълна с ирония.

– Защото ми нареди да престана да те следя... и отказа да ми плати цялата сума, която ми дължеше. Искам да кажа, аз бях готова да спазя своята част от уговорката, ала нещо го подплаши. Ти?

Асейл кимна и отново взе устата ѝ, опивайки се от усещането ѝ, от вкуса ѝ.

– Дотук беше с това в живота ти.

– С кое?

– Този вид работа.

Тя отново се вкамени, но само за миг.

– Съгласна съм.

Господи, ето какво бе имал нужда да чуе, без сам да си дава сметка – от мисълта, че тя ще бъде в безопасност, му се зави свят и трябваше да примига няколко пъти, за да се съвземе.

В мига, в който замайването му премина, той смъкна трескаво дрехите си и те се свлякоха на пода. И ето че кожа докосна кожа, но макар да бе застанал над разтворените ѝ бедра, коравият му като скала penis нямаше нищо против да почака.

Когато най-сетне се намери пред входа на женствеността ѝ, Асейл знаеше, че довърши ли започнатото, ще бъде изгубен завинаги. А може би се лъжеше. Може би беше изгубен от нощта, когато я видя за първи път в снега.

Докато проникваше бавно в нея, докато усещаше как, извито в дъга, тялото ѝ се притиска до гърдите му, докато гледаше как очите ѝ се притварят от наслада, му се прииска никога да не се бяха срещали. Колкото и хубаво да бе това, той не се нуждаеше от слабост като нея в живота си. Ала също като рана, поръсена със сол, тя се бе запечатала завинаги в кожата му.

Поне щеше да остане тук с него и да бъде в безопасност.

Това беше едничката му утеха.

С бавни, внимателни движения Асейл влизаше във влажната ѝ топлина и отново излизаше, penisът му беше милван от всички страни. Трябваше да стисне зъби и да стегне таза си, за да поддържа равномерния ритъм... искаше да ускори темпото, все по-бързо и по-бързо, но това беше изключено.

И все пак знаеше точно какво иска Марисол – използваше го като гумичка, с която да изтрие случилото се, и той бе повече от готов да го направи.

Всичко, което тя поискаше...

Сола се намести, обгръщайки го с крака, извивайки се, така че той да проникне още по-дълбоко. Един тласък по-късно и тя се вкопчи в раменете му с всички сили. Беше близо, толкова близо.

– Нека го направя – каза той в косата ѝ. – Отпусни се и аз ще те уловя.

Тя отметна глава назад и впи нокти в него; тялото ѝ се напрегна и Асейл замръзна, усетил потръпването около своята възбуда, леките подръпвания, които още повече го разпалваха.

Зарови лице във врата ѝ с намерението просто да е по-близо, да усеща повече от нея, да отговаря още по-добре на нуждите ѝ.

Ала тя помръдна неочаквано, тялото ѝ се изви в дъга, промени положението си... и шията ѝ се притисна в устата му... в кучешките му зъби.

Одраскването беше незначително. Вкусът ѝ в устата му – тъкмо обратното.

Преди да успее да се спре, зъбите му потънаха още по-дълбоко.

Неговата Марисол простена и сложи ръце върху хълбоците му, придръпвайки го към себе си, сякаш искаше да продължи онова, което беше спрял.

– На противозачатъчни съм – долетя гласът ѝ нейде от много, много далеч.

Замаяният му ум не знаеше какво означава това, ала звукът на гласа ѝ бе достатъчен, за да го накара да се върне към действителността. Той близна раната ѝ, като едновременно я затвори и взе още от кръвта ѝ... въпреки че бе толкова малко в сравнение с онова, което жадуваше.

– Продължавай – каза тя. – Моля те... не спирай...

За миг Асейл бе изкушен да я разбере погрешно и да я ухапе наистина, да пие от нея, както трябва. Но нямаше да го направи без разрешението ѝ. Изнасилването можеше да вземе най-различни форми... а насилието си беше насилие, особено когато само единият от двамата участници извличаше удоволствие от него.

Ала щеше да довърши секса.

Ръцете му я уловиха още по-сигурно и той отново поде тласъците си – ту потъваше в нея, ту се отдръпваше, потъваше и се отдръпваше, а хълбоците му се полюшваха.

В последния миг излезе и свърши върху корема ѝ, конвулсивните спазми изливаха миризмата му върху кожата ѝ.

Колкото и да копнееше за още (и възнамеряваше да я има отново, още сега), нямаше да довърши акта в нея, докато тя не научеше цялата истина за него. Едва тогава би могла наистина да реши дали го иска за любовник. С устни до ухото ѝ, той прошепна.

– Искаш ли още...

Разтърсващият стон, който се откъсна от нея, бе свършеният отговор. Преди звукът да бе затихнал, преди ноктите ѝ отново да се забият в хълбоците му, а краката ѝ да притиснат долната част на тялото му към нея, той пак се раздвижи, сексът беше овладян от уважението му към нея и въпреки това – още по-разтърсващ заради сдържаността.

Асейл за първи път бе с жена по този начин.

След дълги години, в които беше правил секс, имаше чувството, че за първи път най-сетне е с някого.

Коленичил до ложето им, Рот броеше секундите между диханията на своята възлюбена, измерваше всяко нейно вдишване, докосващо едва-едва ръката, която бе положил на кръста ѝ. Все по-нарядко си поемаше дъх тя, все по-бавно го изпускаше.

А междувременно неговото сърце продължаваше да бие, неговите дробове изпълняваха задълженията си, неговото тяло не спираше.

Струваше му се така жестоко... и в миг би ѝ отстъпил своето здраве. Би ѝ дал всичко, за да я задържи до себе си... и тъй като това не беше възможно, той сложи длан върху дръжката на инкрустирания със скъпоценни камъни кинжал и го вдигна между тях.

Приковал поглед в полуотворените ѝ устни, той насочи острието право към гърдите си. Подпората, върху която бе поставено ложето, бе изработена от здрави дъбови греди и те се намираха точно на височината, която му беше необходима: опря основата на оръжието върху ръба на дървото и като го задържа изправено, се приведе, преценявайки разстоянието, което трябваше да преодолее.

Опрял гърди във връхчето на острието, той натисна леко, колкото да почувства убождането му.

Доволен от ъгъла, Рот обърна ножа и се зае да издълбае малка окръжност в дървото, дупка, в която да застопори кинжала. Струваше му се липса на уважение, че похабява последните дихания на Ана, зает с подобна задача, вместо да е погълнат от нея и единствено от нея.

Ала трябваше да е готов.

Ако я изгубеше, преди да успее да се погрижи за това, съществуваше риск нещо да се обърка, а той трябваше да е сигурен, че няма да има никакъв шанс да оцелее.

– Какво... правиш?

Рот вдигна рязко глава. За миг не можа да разбере какво вижда пред себе си.

Ана бе обърнала бледото си лице към него и го гледаше изпод натежали клепачи.

Върхът на ножа се изплъзна от прореза, който той дълбаеше, и потъна в китката му. Рот дори не забеляза.

– Ана...?

Езикът ѝ близна кръвта по устните ѝ.

– Нашият син...

Рот не чу нито думичка от онова, което тя каза. Сълзи изпълниха очите му, сърцето му се блъскаше в гърдите и за миг той се зачуди дали не е просто сън... резултат от това, че самият той бе издъхнал, че бе забил ножа в мястото, където любовта му към нея бе най-силна.

Само че... не, тя протегна ръка към него. Докосна го по лицето с удивление... сякаш и самата тя не можеше да повярва, че е дошла в съзнание.

– Ана! – Той притисна устни до нейните, а после избърса собствените си сълзи от студените ѝ бузи.

Внезапно съветът на лечителя отекна в главата му и той побърза да поднесе китката си към устата ѝ.

– Пий, обич моя... и недей да говориш все още. Пий. Най-вече и преди всичко трябва да пиеш!

Неговата Ана се съпротивлява само за миг, преди да преглътне веднъж. И отново. За трети път.

Тя простена и затвори очи, ала не от болка или страх. Не, беше от жизнено облекчение, сякаш утоляваше глад, който я беше измъчвал до болка, и агонията отслабваше.

– Пий... – каза Рот, докато всичко пред очите му се замъгли още повече. – Обич моя... вземи от мен и се върни...

Приглади косата ѝ назад и в същия миг погледът му попадна върху камата. И се помоли това чудо да остане с тях. Тя да оцелее и много скоро да се възстанови...

– Господарю?

При звука на дълбокия глас Рот обърна рязко глава, без да отдръпва вената си от устните на Ана. Воинът от Братството на черния кинжал Торчър стоеше до затворената врата на стаята, след като беше влязъл безшумно.

– Тя се пробуди – дрезгаво каза Рот. – Слава на Скрайб Върджин... тя се пробуди.

– Да – отвърна братът. – А аз трябва да говоря с вас.

– Не може ли да почака? – Рот отново насочи вниманието си към своята възлюбена. – Остави ни...

Братът се приближи и прошепна в ухото му така тихо, че в стаята не се разнесе нито звук:

– Изглежда както баща ви.

Рот примигна. Вдигна очи.

– Моля?

Братът имаше най-невероятните сини очи, цвят, който можеше да си съперничи с бледосините скъпоценни камъни, които Рот специално бе поръчал за пролетната рокля на Ана.

Братът отново доближи устни до ухото му и прошепна:

– Баща ви изглеждаше тъй в нощта, когато издъхна.

Братът се изправи. Очите му не трепнаха. Нито изражението му. Нито тялото му.

Прилив на ярост накара Рот да свие ръка в юмрук. Последното, което искаше да се натрапи в това свято място на надежда, бе споменът за онази нощ на загуба... когато бе препуснал към крепостта, възседнал черния си жребец, галопирайки през горите, рискувайки собствения си живот, за да стигне навреме.

Ала колкото и да му се щеше да задържи тази глава от живота си настрани, образите нахлуха в ума му с ужасна яснота: беше пострадал през деня – подхлъзване в стаята, при което бе паднал върху остър метален прът. Заради раната не беше в състояние да се дематериализира, но все пак бе достатъчно добре, за да тръгне от замъка, когато бе повикан при едно от Първите семейства.

Когато потегли по залез-слънце, нямаше намерение да се прибере чак до сутринта.

Братството бе дошло за него само час по-късно.

Докато успее да се върне в замъка, вече беше твърде късно. Баща му си бе отишъл.

Що се отнасяше до външните белези – да, на някои мъртви наистина им личеше: убитите, осакатените, престарелите... но не и баща му. Той изглеждаше просто заспал, тялото му беше окъпано и облечено в церемониалните одежди, косата му – грижливо сресана, с ръкавици на ръцете и обувки на краката, сякаш възнамеряваше сам да влезе в гроба.

– Какво казваш? – Рот поклати глава. – Не...

Ново прошепване в ухото му:

– Погледнете ноктите ѝ.

Ана повдигна клепачи и очите ѝ се разшириха при вида на брата. Рот се приведе към нея и я целуна по челото.

– Не се тревожи, обич моя.

В миг тя се успокои под допира и гласа му; затвори очи и продължи да се храни.

– Точно така – прошепна Рот. – Вземи онова, което ти давам.

Когато се увери, че се е успокоила напълно, той сведе поглед към дланите ѝ и се намръщи. Ноктите ѝ бяха... сини.

Ръцете на баща му бяха облечени в ръкавици.

– Ела пак – дрезгаво каза той на брата. – Ще те повикам.

Торчър кимна и отиде до вратата. Преди да излезе, заяви ясно:

– Не позволявайте да сложи в уста нищо, което не е било опитано.

Отрова? Нима беше... отрова?

След като вратата на покоите им бе затворена и заключена отново, Рот почувства, че го обзема странно спокойствие – силата и решителността му се завърнаха, докато Ана продължаваше да пие от вената му с все по-сигурни глътки. И колкото повече вземаше от него, толкова повече онзи цвят на смърт изчезваше от ноктите ѝ.

След смъртта на баща си Рот се бе носил безтегловен в света... докато не му доведоха Ана и тя се превърна в неговата опора, възвърнала го не само към дишането в гърдите му и ударите на сърцето му, но и към властването му като крал.

Само като си помислеше, че може би бяха отнели баща му? А сега и обичаната му жена?

Припомни си изражението на Торчър... и разбра, че в двора си има врагове. Врагове, способни на убийство.

Гняв закипя под повърхността му, променяйки го отвътре... така, както се ковяха

стомана и желязо.

– Не се тревожи, обич моя – повтори той и взе ръката ѝ в своята. – Аз ще се погрижа за всичко.

И кръв ще рукне, както сълзите, които ти проля в болката си.

Той беше крал, да. Ала преди всичко беше хелрен на тази великолепна жена... и щеше да отмъсти за нея.

– От всички неща, за които можеха да се окажат прави...

Легнал по гръб върху лъскавия под на банята, Трез закри очите си с ръка. Болезнено ясно си даваше сметка, че пенисът му омеква, сякаш всичкият онзи безсмислен секс бе отнел вятъра от платната му.

Още по-ясно си даваше сметка за това, чие тяло лежи до него, голо върху меката постелка.

Мамка му, трябваше да метне хавлията около бедрата си и...

– Кои са „те“?

Трез посегна към кърпата, неспособен дори да погледне към Селена.

– Моите хора.

– За какво са прави?

– Защо си още тук?

Когато си даде сметка как бяха прозвучали думите му, се надигна... и я видя да потръпва, сякаш я бяха зашлевили.

– Извинявай... исках да кажа – как търпиш глупостите ми.

По дяволите, направо му идваше да я изяде, както си седеше там: робата ѝ покриваше само раменете, гърдите ѝ стърчаха, краката ѝ бяха разположени така, че трябваше само да помръдне малко, за да види...

Селена придърпа одеждите около себе си... и колкото и Трез да го заболя от това, то беше правилно... по толкова много причини. Той беше съсипал онова, което се случваше между тях.

Ала по правилните причини.

– Съжалявам – каза и си помисли, че би трябвало да си го татуира на челото, така че да го вижда всеки път щом се погледне в огледалото. Всяка сутрин, всяка вечер.

Нещата изобщо не биваше да стигат дотам, докъдето ги беше довел. Никога.

– Задето спря?

– Не, за това не съжалявам. – Тя потръпна и на Трез му се прииска да се изрита в топките. – Имах предвид... мамка му. Не знам. В този миг не знам нищо.

Последва дълго мълчание. А после тя заяви спокойно:

– Трябва да знаеш, че няма нищо, което не можеш да ми кажеш.

– Внимавай с това... веднъж отворена, кутията на Пандора е трудно да бъде затворена.

– Нищичко. – Очите ѝ, приковани в него, бяха кристално ясни. – Не се боя от нищо... идващо от теб. Но смятам, че ми дължиш обяснение. При положение че

нямаш никакво намерение да продължиш... ако не за друго, то за да не виня себе си за това.

Леле! Ако преди си мислеше, че е сексапилна, сега направо се превърна в богиня – физическата красота беше едно; безстрашието бе дори още по-привлекателно.

А и беше права.

– Окей – каза Трез, чувствайки се като пълен боклук. Ала тя имаше право да знае. – През последните десет години съм изучава цял куп човешки жени... и то нито веднъж не е имало никакво значение, до тази вечер с теб. Освен това мисля, че съм на път да обрека родителите си на мъчителна смърт. Като се изключи всичко това, съм добре.

Веждите ѝ се повдигнаха. Но тя не се отдръпна; не побягна. За сметка на това си пое няколко големи глътки въздух.

– Може би ще е най-добре да се заемем първо с втората част. За какво, в името на Скрайб Върджин, говориш?

– То е една шибана бъркотия... също като мен.

Тя очевидно го чакаше да продължи.

– Не ми каза нищо.

Загледан в очите ѝ, Трез почувства огромно уважение към нея.

– Господи... как е възможно да съществуваш?

– Все още не ми казваш нищо. – По устните ѝ бавно се разля усмивка. – Но ми харесва начинът, по който ме гледаш.

Трез поклати глава, знаейки, че тя заслужава нещо много по-добро от това, което някога би могъл да ѝ предложи.

– Не бива. Наистина не бива.

– Това го решавам аз. А сега говори... щом си така решен да ме отблъснеш от себе си, използвай думите си, за да ме убедиш в своята грозота.

– Сексуалният ми живот не беше достатъчен, за да го направи?

– Аз бях обучена като ерос. Очаквам мъжете да са разнесли семето си надлъж и шир.

Трез присви очи. Лицето ѝ изведнъж бе станало напълно безизразно и това издаваше много.

– Има и още нещо.

– И то е?

– Обещан съм някому.

Селена почти успя да скрие потръпването си. Почти.

– Така ли.

– Да. И ако не се появя, родителите ми ще бъдат жестоко убити.

– Значи, не си влюбен?

– Дори не съм я виждал. И нямам желание да го правя.

Част от напрежението я напусна.

– Не знаеш нищичко за нея?

– Абсолютно нищо. Освен това, че е дъщеря на кралицата.

Невероятните очи на Избраницата се разшириха.

– Значи, ще станеш кралска особа.

Трез си помисли как само се забавляваше Рот на престола и колко страхотно си изкарваше Рив като глава на симпатите... а те поне можеха да излизат свободно. Е, в случая на Рот – само донякъде.

Неговото собствено бъдеще щеше да бъде само една златна клетка и нищо друго.

– Родителите ми ме продадоха още като малък – чу се да казва. – Никога не ми беше даден шанс... а сега? Ако не се върна в Територията, те двамата няма да живеят още дълго.

Селена наклони глава на една страна; очевидно бе, че мозъкът ѝ работи усилено.

– И няма шанс за преговори?

– Никакъв.

– Не може ли родителите ти да платят обратно цената, която са получили за теб.

Трез си помисли за циничната усмивка върху устните на майка му в нощта, когато я бе видял за последен път.

– Дори да можеха, не мисля, че биха го направили.

Веждите ѝ отново се повдигнаха.

– Сигурен ли си?

– Би било напълно в стила им.

– Не си ли ги питал?

– Не, не съм. Ала то би означавало да се върна при с'хийб, а това е невъзможно.

– Няма ли някой, който би могъл да отиде вместо теб?

Трез си представи как брат му се връща в Територията. Договорът засягаше само него, така че нито първосвещеникът, нито С'Екс биха могли да направят някаква размяна. За сметка на това можеха да вземат брат му за заложник. И дори нещо по-лошо.

А това щеше да накара Трез да се върне.

– Не мисля. Брат ми е единственият, а не мога да поема този риск. Няма да го изложам на подобна опасност.

– И ти мислиш, че родителите ти ще бъдат...

– Не, сигурен съм, че ще ги убият. – Трез разтърка тила си. – Знаеш ли, във всичко това има толкова много тъжни неща... но най-ужасно ми се струва, че не мога дори да се преструвам, че съм разстроен заради тях двамата. То е сякаш... са сключили сделка с дявола. Ако се случи нещо лошо, сами са си го заслужили.

За съжаление, независимо какво сполетеше майка му и баща му... дългът все така трябваше да бъде платен.

Дори ако С'Екс ги накълцаше на парченца, от Трез все още щеше да се очаква да изпълни онова, за което те се бяха договорили.

Онова, което бе пуснато в ход... не можеше да бъде върнато назад. И докато се взираше в Селена, от тази истина го болеше повече отвсякога.

* * *

Ръцете на Селена трепереха. Още от мига, в който Трез бе казал, че е бил с... колко ли точно човешки жени, почуди се тя.

Прескъпа Скрайб Върджин, не искаше дори да мисли за това.

Но поне би могла да накара ръцете си да престанат да треперят. Когато Трез се умълча, тя разпери пръсти и ги размърда с надеждата да спре треперенето, преди той да бе прозрял през спокойната ѝ фасада: усетеше ли, че я е разстроил, сигурна бе Селена, нямаше да каже нито дума повече... а това интимно пространство, в което изведнъж се бяха озовали, бе по-свято, отколкото сексуалното изживяване бе обещавало да бъде.

– Аз нямах родители – тихо каза тя. – Но не мога да си представя да имаш дете и... да го продадеш.

Трез кимна, като продължаваше да разтърква врата си.

– Нали? Искам да кажа, родителите ми ме ценяха, така е. Проблемът е, че за тях аз бях стока, нещо, което да бъде разменено. Очакваш подобно нещо от автомобилни дилъри и продавачи на килими, и от хора, които ръководят супермаркети и молове. И ми се ще да бях едно от онези копелета, които са в мир със света и себе си, та да си кажа: „Те не ме искаха, но въпреки това аз имам стойност, дрън, дрън, дрън“... ала нещата не се развиха така. В главата ми... – Пръстът му описа кръг до слепоочието. – Аз съм нищо. Пълно нищо.

Изведнъж Селена почувства, че ѝ се иска да зариде. Да гледа този великолепен мъж насреща си... и да знае, че дълбоко в себе си той не вижда нищо от онова, което е? Това бе престъпление... престъпление, дело на онези, които би трябвало да го обичат най-много от всички.

– Затова ли си бил с човешките жени? – чу се да пита.

В последвалата тишина се чуваше само накъсаното ѝ дишане – боеше се от отговора. По цял куп причини.

– Да. – Той изруга под носа си. – По дяволите... бях с една такава точно преди да получа мигрена.

Това бе едва миналата нощ, помисли си Селена, потискайки порива да потръпне...

– И тя бе точно толкова празна, колкото се чувствах и аз. Просто две кухи тела, които се блъскаха едно в друго. Не означаваше нищо и точно това правех през всичките тези години. Физическо упражнение и нищо повече.

Селена се мъчеше да открие правилните думи, нещо, което да прозвучи уравновесено и спокойно и да му покаже, че изобщо не се чувства некомфортно от този разговор... макар всъщност да ѝ се струваше, че сърцето ѝ се къса. А не би трябвало.

Беше прекарала с него... колко? Един час? Най-много два?

Наближаващата ѝ смърт я правеше безразсъдна...

– Бих могъл да ги спася – каза той, сякаш на себе си. – Ако се пожертвам, мога да спася родителите ми.

Извърна рязко глава и нещо изпука.

– Позволи ми – промълви Селена и мина зад него.

Трез отмести ръка и тя улови коравите му като желязо рамене, и стисна, както той преди малко, опитвайки се да облекчи обтегнатите му мускули. Под натиска на пръстите ѝ гладката му кожа се плъзгаше по възета от напрежение, но това като че ли беше единственият ефект.

От гърдите му се откъсна стон.

– Невероятно е.

– Не мисля, че изобщо правя нещо.

За миг ръцете му покриха нейните.

– Правиш. Много повече, отколкото предполагаш.

Селена продължи с масажа, а мислите ѝ се върнаха към собственото ѝ минало.

– Както казах, аз никога не съм имала истинска майка, нито истински баща. Бях отгледана от сестрите ми. Нуждаеха се от мен, за да продължа традициите, но не бих могла да кажа, че някой някога ме е искал. Така че донякъде мога да разбера как се чувстваш – отгледан, но не и истинска рожба, защото „рожба“ предполага, че са се надявали за теб, молили са се.

Трез отметна глава назад и я погледна.

– Да, точно така.

Селена му се усмихна и бутна главата му напред, за да може да продължи.

– Ако родителите ми бъдат убити, имам чувството, че ще отида в ада – промълви той.

– Но ти нямаш вина във всичко това, защото никога не си давал съгласието си.

– Моля?

– Бил си обещан, когато не си бил в състояние да дадеш съгласието си... всъщност струва ми се, че никога дори не са те попитали. Следователно, ако не изпълниш договорените условия и всички последици от това? Те трябва да бъдат понесени от родителите ти, не от теб. Това засяга теб и въпреки всичко – няма нищо общо с теб.

– Господи...

Когато Трез не довърши, тя се намръщи.

– Извинявай. Не исках да ставам нахална.

– Не си. Ти си... свършена.

– Ни най-малко.

– Искам да направя нещо за теб.

Селена застина.

– Какво?

Защото тя имаше някои идеи.

– Нещо, което да си струва.

Селена погледна меката кожена постелка, върху която се бе опънала преди малко. О, то определено щеше да си струва...

– Но нищо не ми идва на ума.

Селена въздъхна.

– Присъствието ти е повече от достатъчно.

Трез отново сложи длани върху нейните и я придърпа по-близо, така че тя се облегна на гърба му. Задържа я така и доближи глава до нейната.

Когато си пое въздух, едрото му тяло се разшири и я повдигна за миг от пода, само за да я върне обратно миг по-късно.

– Благодаря ти – каза той прегракнало.

– Но аз не съм направила нищо.

– Накара ме да се почувствам, сякаш не съм зъл. А тази нощ то означава всичко.

– О, не, ти не би могъл да бъдеш зъл – прошепна тя и го целуна по бузата. – Не и ти, никога.

Затворила очи, притисната в него, Селена имаше чувството, че душите им се сливат. Дотам, че не знаеше как да се откъсне от него. Не просто тази вечер... а когато съдбата най-сетне я повикаше при себе си.

– Яла ли си нещо? – попита той след известно време.

– Всъщност... не съм. – Стомахът ѝ се обади. – И съм гладна.

– Да слезем долу. Брат ми приготвяше един от своите сосове... или поне така предполагам. Винаги това прави, когато имам главоболие.

Селена го пусна и понечи да се отдръпне...

Без никакво предупреждение гръбнакът ѝ се разбунтува и прешлените се сковаха. Трез, от друга страна, стана без проблем... и когато ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи, тя можеше само да се взира в нея.

По красивите му черти заигра объркване и Селена си каза, че ще е най-добре да приеме помощта му – в този момент не беше в състояние да се вдигне от пода.

– Бавно – дрезгаво помоли тя. – Ако обичаш...

Трез сбърчи вежди, но ръцете му, когато ѝ помогна да стъпи на крака, бяха нежни.

– Добре ли си?

Тя си спечели малко време, като се залови да оправи и завърже одеждата си най-грижливо. А междувременно ставите ѝ крещяха, особено тазът и гърбът.

Заставяйки се да извика усмивка върху лицето си, тя се опита да потисне страха. Ала именно така беше започнало при сестрите ѝ. Всяка една от тях.

– Е, ще слизаме ли? – каза решително.

Трез присви още повече бадемовите си очи, но сви рамене.

– Окей. Нека само си облека нещо.

Единствено с помощта на волята, Селена успя да прекоси спалнята и да излезе в коридора. Докато затвори вратата след себе си, беше останала без дъх...

Изведнъж в тялото ѝ настъпи могъща промяна, по начин, който можеше да означава само едно – някоя от жените в къщата бе навлязла в периода си на нужда.

Кралицата? – зачуди се тя, поглеждайки към скрития вход на личните покои на Първото семейство.

Това вече би било нещо забележително.

Опряла гръб в стената, Селена си мислеше за това, как бе масажирала раменете на Трез, и ѝ се искаше да съществува нещо подобно и за нейното тяло. Ала то не съществуваше. Нямаше лек, нямаше начин болестта да бъде забавена.

Нямаше и как да знае колко време ѝ остава.

Бет нямаше друг избор, освен да се отдаде на свирепата нужда на тялото си. Единственото ѝ облекчение? Всеки път, когато Рот се излееше в нея, тя си отдъхваше за малко... преди свирепият глад на тялото ѝ отново да се развихри.

– Вземи вената ми – дрезгаво каза Рот. – Вземи я...

Бет дори нямаше представа дали лежи по гръб, или по корем, в коя стая се намира, колко е часът. Ала в мига, в който гърлото му се доближи до устните ѝ, онова, което трябваше да стори, бе кристално ясно – кучешките ѝ зъби се издължиха и тя ги впи в плътта му с всичка сила, разкъсвайки я и потъвайки дълбоко, за да се добере до другото в своя хелрен, от което се нуждаеше.

О, това негово могъщество. Докато устата ѝ се пълнеше, тя за пореден път бе поразена от невероятното въздействие, което кръвта му имаше върху нея. Макар собствената ѝ сила да отслабваше, изцеждана от жестоката нужда, а тялото да я болеше навсякъде, сякаш беше минала през вършачка, още първата глътка я накара да се почувства укрепена, способна да продължи... не че имаше някакъв избор в това отношение.

Докато се откъсваше за миг от вената му, за да си поеме въздух, ѝ беше трудно да повярва, че доброволно си бе избрала всичко това. Не може да е била с всички си, всеки помен от трезво мислене беше захвърлен на бунището заради идиотската романтична представа как ще си има бебенце.

Бет отново се вкопчи в гърлото на Рот, който незнайно как успя да продължи тласъците си, докато тя пиеше от вената му, ерекцията му ту влизаше в нея, ту отново излизаше, дълбоките прониквания и резките отдръпвания отекваха из цялото ѝ тяло, главата ѝ се люшкаше напред-назад, хълбоците ѝ поемаха тежестта му. Лепкави от пот, телата им се движеха с такова съвършено единение, че тя не бе сигурна къде свършва нейното и започва неговото.

Внезапна промяна в темпото ѝ подсказа, че той приближава нов оргазъм, а тя се нуждаеше от...

Рот отметна глава назад и кучешките ѝ зъби раздраха врата му, ала него изобщо не го беше грижа.

Като че ли дори не забеляза.

Господи, беше великолепен – през мъглата на секса Бет го гледаше как се напруга, устните му бяха повдигнати нагоре, оголили вампирските зъби, косата му – отметната назад, докато незрящите му бледозелени очи се отвориха широко, а после се затвориха.

А после беше неин ред – сърцевината ѝ сграбчи възбудата му, жадна за онова,

което той изля в нея, наладата бе толкова наситена, че беше почти агония.

Докато контракциите постепенно затихваха, Бет се приготви да посрещне следващата вълна от смазващата костите нужда...

Когато такава не настъпи веднага, тя се огледа наоколо, сякаш нуждата бе създадена от плът и кръв, което може би току-що си беше тръгнало от...

Леле. Все още се намираха в банята. На пода.

Рот рухна върху нея и главата му отхвъркна толкова надалече и толкова тежко, че Бет чу как челото му издрънча върху мраморния под.

Моментният одих се проточи. Навярно би трябвало да ѝ стане студено, но пъкълът в тялото ѝ поддържаше топлината и в двама им...

Бръмчене откъм ваната я накара да обърне глава – щорите се спускаха за през деня.

Значи, това продължаваше вече... колко? Осем? Девет часа?

От долния етаж не се чуваше нищо, но всъщност хормоните ѝ най-вероятно се бяха отразили на всички братя. Както и на жените.

Рот се надигна; мускулите му бяха напрегнати, ръцете му трепереха.

– Как си?

Бет отвори уста, за да отговори, ала от гърлото ѝ излезе само някакъв хриплив звук.

– Ще трябва да вземеш още от вената ми – каза той, отмятайки кичур коса от лицето ѝ. – Нуждаеш се от нея.

– Ами... – Гласът ѝ изневери и тя се прокашля. – Ами ти?

Изглеждаше изнемощял, бузите му бяха хлътнали, сякаш беше изгубил поне десет килограма... но въпреки това поклати глава.

– Единствената ми тревога си ти.

Образът му се размаза, когато сълзи изпълниха очите ѝ.

– Съжалявам – промълви Бет. – Господи... толкова съжалявам.

– За какво?

– За... за всичко това.

Рот поклати глава.

– То щеше да се случи, рано или късно.

– Но аз...

Рот се приведе над нея и нежно я целуна.

– Дотук с това. От тази нощ нататък продължаваме напред. Каквото и да се случи... ще се справим. Окей?

Бет така и не успя да му отговори – нуждата отново лумна, приливната вълна се надигна, в женствеността ѝ изригна горещина и се заби право в сърцето ѝ.

– О, господи – простена тя. – Мислех, че е свършило.

– Още не. – Рот изобщо не изглеждаше учуден. – Все още не сме приключили...

Ай Ем се бе надвесил над печката в кухнята, когато почувства присъствието на брат си. Нямахше нужда да извърща глава от тенджерата с яхния, която бе забъркал – въздухът в стаята се промени... и то не по хубав начин.

Освен това Трез не беше сам. Ай Ем го разбра не защото усети миризмата на Селена... а защото усети тази на брат си.

Изруга под носа си, без да престава да разбърква яденето. Копелето се беше обвързало.

Направо върхът.

Досега се беше надявал, че с всичките хормони, бушувачи в къщата, какъвто и секс да бяха правили тези двамата там горе, е бил в резултат на нечия нужда.

Страхотна теория. Само дето тези неща не действаха на сенките.

– Не ти трябваше да се погрижиш за него – промърмори Ай Ем, докато слагаше още морска сол в яхнията.

– Внимавай с тона.

Ай Ем се обърна рязко и го изгледа свирепо.

– Имам идея. Какво ще кажеш поне веднъж да вземеш добро решение, когато се отнася за жена. Тогава няма да ставам заядлив.

Избраницата, застанала до Трез, вирна брадичка.

– Ако искаш да обвиняваш някого, не се обръщай към него. Аз избрах да му помогна, въпреки че ти поиска друга.

Ай Ем отново насочи вниманието си към тенджерата.

– Страхотно. Поздравления и добре дошла в семейството му.

Брат му се материализира до него, завъртя го и го стисна за гърлото.

– Извини ѝ се...

Ай Ем се наведе към него и оголи зъби.

– Да ти го начукам, Трез.

– Да ти сритам задника ли искаш? – изръмжа брат му. – Да ти сритам шибания...

– Направи го. Хайде да те видим...

– Не ме предизвиквай...

– Опитвам се да ти спася кожата! Ти, шибан...

Двамата всеки момент щяха да изригнат по начин, който можеше да си съперничи с експлозията на Рот от предишната нощ, когато Избраницата се приближи и заговори хладнокръвно:

– Той ми разказа – прекъсна ги тя. – Всичко. Разбрах, че двамата сте съвсем сами в тази ситуация... затова не е ли по-добре да се нахраните, вместо да се биете?

Ай Ем обърна глава към нея в същия миг, в който и Трез.

Докато и двамата зяпаха съвършено спокойната и овладяна Избраница, Трез направи немислимото... и отпусна ръка. Отдръпна се. Скръсти ръце на гърдите си.

Все още беше бесен до мозъка на костите си, но се беше подчинил толкова лесно, че не можеше да не се зачуди дали от обвързването нямаше и полза... донякъде.

Ай Ем го гледаше свирепо.

– Не знам какво да ти кажа.

– Селена, ще ни извиниш ли за малко?

Избраницата кимна.

– Може би ще е най-добре да се прибера на север. И да ви дам достатъчно лично пространство.

Трез се намръщи.

– Не е нужно да си вървиш.

Очите на Селена се местеха между двамата.

– Всъщност мисля, че е нужно. Знаеш къде ще бъда... и моля ви, не се разкъсвайте на парченца. Това само ще влоши всичко.

Ай Ем се приготви за отвратително сантиментално сбогуване, но Избраницата го впечатли още повече, като просто се поклони лекичко и си тръгна. Никакви ненужни лигавщини.

Мамка му, почти би могъл да я хареса. Ако не беше толкова бесен на идиота, когото имаше за брат...

– Искам да се срещна със С'Екс. Днес.

Ай Ем скръсти ръце на гърдите си и се облегна на печката.

– Защото си мислиш, че ще успееш да го разубедиш? Аз вече говорих с копелето... и той е напълно готов да си свърши работата.

– Можеш ли да се свържеш с него?

– Да.

– Кажу ми, че ще го чакам в апартамента ни по обед.

– Това е крайният срок, в който трябва да се появиш при с'хийб. – Когато брат му не отговори, Ай Ем повдигна вежди. – Няма да се предадеш, нали?

– Уреди срещата.

Ай Ем изруга – ниско и продължително. Да, наистина искаше да срита задника на брат си... но определено, положително не искаше никой друг да го прави.

– Трез.

– Направи го.

– Не и преди да ми кажеш какво ти се върти в главата.

– Мислех, че искаш да се върна.

– Значи, това правиш? Кажу ми нещо, планираш ли да вземеш своята Избраница със себе си... да свиете щастливо семейно гнездо и всичко останало?

– Тя не е моя.

– Каза ли го и на хормоните си?

Трез махна с ръка.

– Не знам за какво говориш...

– И точно това ти е шибаният проблем.

– Просто се обади на палача. Само това имам да ти кажа.

Трез се обърна да си върви и Ай Ем извиси рязко глас:

– Не мога да ти позволя да се върнеш там.

Брат му се закова на място. Погледна през рамо.

– Какво? – изръмжа Ай Ем.

– Просто... Не знам. Предполагам, че не го очаквах.

Време бе да се върне към соса. Яхнията. Какво готвеше всъщност?

Ай Ем повдигна капака на тенджерата, взе лъжицата и бавно започна да бърка.

Лично беше направил абсолютно всичко – от пилешкия бульон до торбичките с подправки, които плуваха по повърхността на уханната смес.

– Ай Ем?

– Не ме е грижа дали ще умрат. – Пред очите му парчета морков и кубчета лук се надигнаха в гъстата смес. – Знам, че би трябвало, защото са ми родители, ала мислих върху това и... съжалявам, но ако те могат да бъдат себични, същото важи и за мен. Семейството ми – това сме ти и аз, и бих го избрал пред всеки друг.

– Господи... мисля, че имах нужда да те чуя да го казваш.

Ай Ем му хвърли гневен поглед.

– Съмнявал си се?

Трез се приближи и седна на един от високите столове до плота.

– Има си граници.

Ай Ем се разсмя.

– Не думай.

Отиде до шкафовете вляво, взе две дълбоки купички, след което отвори едно от чекмеджетата и извади няколко супени лъжици. Напълни купичките с яхния и сервира първо на брат си.

Трез я опита и простена.

– Това е невероятно.

Когато я опита, Ай Ем бе принуден да се съгласи, но го запази за себе си. Гордостта беше непривлекателна черта, дори когато беше заслужена.

– Какво ще правиш с Избраницата? – попита вместо това.

Трез сви рамене... маааааалко прекалено нехайно.

– Нищо.

– Не съм сигурен, че ще се получи така.

Трез се взираше в яхнията.

– Тя е просто още една причина да остана навън. Не че се нуждая от такава.

– Спомена, че си й разказал всичко. Вярно ли е?

Доста време мина, преди Трез да кимне бавно.

– Аха. В общи линии.

– И кое ѝ спести?

Черните очи на Трез се вдигнаха за миг.

– Допълнително?

Ай Ем взе празната му купичка и отиде да я напълни.

– Не ѝ казах колко лошо ще стане тепърва – меко рече Трез, когато получи втората си порция.

– Значи, си излъгал.

Ново дълго мълчание.

– Да.

Защото, след като кралицата се разправеше с родителите им, племето щеше да се заеме с Ай Ем. Той беше следващата пречка в стълбата на принудата, защото Трез и с пръст не можеха да докоснат. Той им трябваше невредим.

Ай Ем кимна.

– Вероятно си постъпил правилно.

Лесно е да мислиш за Бог, докато гледаш как слънцето се издига над река Хъдсън.

Седнала на празната тераса в стъклената къща на Асейл, Сола бе зареяла поглед към студената ленива вода. Малки розови и жълти светлинки се гонеха по ледената шир, докато насреща ѝ голямото оранжево кълбо се издигаше бавно над небостъргачите на Колдуел.

Успяла бе да се измъкне от онзи затвор, помисли си тя за стотен път. И каквито и белези да бяха останали в нея, тялото ѝ беше невредимо, умът ѝ работеше както винаги, а безопасността ѝ беше осигурена, поне за близкото бъдеще.

Мисълта ѝ се върна обратно към онези молитви. Не можеше да повярва, че са били изпълнени. Отчаянието я бе накарало да изрече думите, ала всъщност не очакваше някой да я чуе.

Въпросът сега бе... да спази ли своята част от уговорката?

Човече, толкова по-лесно би било, ако някой ангел се бе спуснал от небето, за да я освободи и да я пренесе магически тук. Вместо това тя сама бе свършила мръсната работа, Асейл беше разчистил след нея, а после един от неговите страшни на вид братовчеди бе шофирал в петчасовото им пътуване обратно към нормалността. А, да – да не забравяме и всички онези в медицинското заведение.

Обикновени смъртни, докоснати от божията десница? Или поредица случайни събития, които просто се бяха развили по този начин? Дали спасението ѝ се дължеше на божията намеса... или означаваше точно толкова, колкото и изтеглянето на една топка за бинго вместо друга?

Малка рибарска лодка се появи в реката; самотният пътник, който я управляваше, контролираше скоростта и посоката с мотора в задната част.

Сола придърпа дебелата завивка още по-плътно около себе си и се замисли за всички неща, които беше извършила, връщайки се към времето, когато беше едва на девет-десет години. Обучена от баща си, тя бе започнала с джебчийство, прехвърляйки се с негова помощ към по-сложни кражби. По-късно, след като той влезе в затвора, а двете с баба ѝ дойдоха в Щатите, тя си бе намерила работа на касата в един ресторант и се бе опитала да издържа и двете. Когато това се оказа прекалено трудно, тя бе принудена да се възползва от опита си, за да оцелеят.

Баба ѝ никога не ѝ бе задавала никакви въпроси, ала така беше открай време – майка ѝ бе същата, освен когато ставаше дума за замесването на Сола в този начин на живот. За съжаление, майка ѝ не бе живяла достатъчно дълго, за да успее да окаже някакво влияние, а след като тя си бе отишла, съпругът и дъщерята, които беше оставила след себе си, бяха станали съучастници.

Естествено.

Рано или късно, трябваше да я заловят. По дяволите, баща ѝ беше по-добър и от нея, а ето че бе умрял зад решетките.

Сола си го припомни такъв, какъвто беше, когато го видя за последен път, по време на процеса. Облечен в затворническа униформа, с белезници. Почти не я беше погледнал, и то не защото се срамуваше или се боеше да не се разчувства.

По онова време тя беше напълно безполезна за него.

Сола потърка очи и си каза, че е глупаво все още да е разстроена заради това. Ала след като бе прекарала целия си живот, опитвайки се да го накара да се гордее с нея, да получи одобрението му, да създаде някаква връзка с него, най-сетне си беше дала сметка, че за баща си тя бе просто едно оръдие в черноборсаджийската му професия.

Беше излязла от съдебната зала, преди да разбере дали са го признали за виновен... и бе отишла право в апартамента му. Проникнала бе с взлом и бе намерила пачките, които той държеше в едно скривалище, издълбано в стената зад душа в банята... след което ги бе използвала, за да измъкне себе си и баба си от бремето на неговото наследство.

Документите, с които влязоха в Щатите, бяха подправени. Новината, която бяха научили от роднини около три седмици по-късно, беше истинска – баща ѝ беше получил доживотна присъда.

А след това бе убит зад решетките.

След като баба ѝ остана не само вдовица, но и без деца, Сола се нагърби със задачата да осигурява прехраната им ... по единствения начин, който познаваше.

И ето я сега тук, седнала на терасата на един наркобарон, изправена пред морална дилема, с каквато никога не бе очаквала да се сблъска в живота си...

И гледаше как някакъв рибар гаси двигателя на лодката си и хвърля въдица във водата.

Въпреки че моторът не работеше, рибарят не беше неподвижен. Течението на реката го носеше напред, малката му лодка беше смалена сякаш още повече на фона на далечните сгради.

– Искаш ли закуска?

Сола се обърна.

– Добро утро.

Косата на баба ѝ беше оформена на ситни къдрици около лицето ѝ, на устните ѝ имаше малко червило, около кръста си беше вързала престилка. Носеше простичката памучна рокля, ушита на ръка от нея самата, и здрави кафяви обувки, които ѝ подхождаха.

– Да, моля.

Понечи да стане, но баба ѝ махна надолу с възлестите си ръце.

– Седи си на слънце. Трябва слънце, толкова си бледа. Живееш като вампир.

Обикновено Сола би отговорила нещо, но не и тази сутрин. Беше прекалено

благодарна, че изобщо е жива, за да направи друго, освен да я послуша.

Когато отново се обърна към реката, откри, че рибарят все повече се отдалечава и много скоро ще се изгуби от погледа ѝ.

Ако не се беше молила, пак щеше да се измъкне от там. Тя беше боец, открай време оцеляваше... и беше направила всички онези неща като на автопилот, потиснала чувства и физически усещания, за да свърши онова, което бе необходимо.

Така че ако погледнеш към бъдещето си, към теченията на живота ѝ, които щяха да я отнесат, да я скрият от поглед, така да се каже... най-разумно вероятно би било да се откаже от всякакви престъпления.

Независимо от каквито и да било „уговорки“ с Бог.

В противен случай щеше да свърши в затвора или мъртва... а току-що беше потопила пръстите на краката си в леденостудените води на втория сценарий. Определено не искаше да свърши там.

Сола примига срещу издигащото се слънце и се отказа от зрението – затвори очи и отпусна глава назад. Топлината върху лицето ѝ я накара да се замисли за Асейл.

Да бъде с него, бе, като да докосне слънцето и все пак да не бъде изпепелена. А тялото ѝ искаше още... господи, дори мисълта за него бе достатъчна, за да я върне към онези мигове в леглото – нощта беше така тиха, стоновете им – така силни.

Гърдите ѝ се напрегнаха и тя почувства влага между бедрата си...

– Сола, готова ли си? – попита баба ѝ зад нея.

Сола се изправи и се надвеси над стъкления балкон, мъчейки се да зърне рибаря. Не можа. Него вече го нямаше.

Брр, тук навън беше студено...

– Сола? – меко я подкани баба ѝ.

Странно. Обикновено гласът на баба ѝ бе досущ като ръцете ѝ – никога мек. Всъщност тя говореше, както готвеше: директно, направо, без задръжки.

Ала тонът ѝ беше толкова нежен, колкото Сола не го бе чувала досега.

– Сола, ела хапни.

Сола направи последен опит да види своя рибар. След това се обърна към баба си.

– Обичам те, вová.

Баба ѝ можа само да кимне, сълзи изпълниха старите очи.

– Ела, че ще умреш от студ.

– Слънцето е топло.

– Не достатъчно. – Баба ѝ отстъпи назад и ѝ даде знак да я последва. – Трябва да се храниш.

Сола влезе в стаята и се вкамени.

И без да го е видяла, знаеше, че Асейл бе слязъл по стълбите и я гледа.

По дяволите, не беше сигурна, че е в състояние да се раздели с него.

След като беше прекарал последните два дена изолиран в стаята си, Трез установи, че светът идва малко в повече за сетивата му – беше, като да светнат диско лампа в очите му и да заврат по една тонколона във всяко ухо. Докато се качваше на „Нортуей“, за да отиде в Колдуел, той си сложи тъмни очила и изключи радиото...

Изневиделица някакъв задник прескочи две ленти и го засече.

– Гледай къде караш! – изкрещя Трез, блъскайки с юмрук по клаксона.

За частица от секундата се надяваше, че на идиота зад волана на доджа ще му падне пердето. Копнееше да удари нещо. Мамка му, вероятно щеше да бъде добра тренировка за срещата му със С'Екс. Онзи в доджа обаче си взе свръхдозата тестостерон и миниатюрния пенис и се изнесе на следващата отбивка, засичайки един миниван и един пикап.

– Задник.

С малко повече късмет копелето щеше да се забие в някоя канавка, без да си е сложил колана.

Десетина минути по-късно Трез се отдели от високоскоростната лента и навлезе в лабиринт от еднопосочни улици. Заобиколен отвсякъде от светофари и стопове, мозъкът му даде накъсо и той забрави пътя към апартамента...

Когато зад него изсвири клаксон, той изскърца със зъби и натисна газта. В крайна сметка се видя принуден да обикаля наоколо, използвайки дващестетажната сграда, издигаща се пред него, като ориентир, докато не намери рампата, която се спускаше в подземния гараж. Докато слизаше надолу, извади пропуска си от сенника, прокара го през четеца и се насочи към едно от двете им места за паркиране.

След пътуване с асансьор, което се проточи поне петдесет години, той най-сетне излезе в застлания с килим коридор. Техният апартамент бе малко по-надолу; той влезе през главната врата, а не тази за прислугата, използвайки месинговия си ключ.

На плота в кухнята видя две чаши, отворен пакет чипс и полупразна кана за кафе.

Поспря над едно разгърнато списание за мъжка мода. Вече го беше разглеждал.

– Готино яке – промърмори, докато го затваряше.

Не беше нужно да пали лампите – денят беше ясен и слънчев и през огромните прозорци влизаше предостатъчно светлина...

Внушителната черна фигура, която се появи на терасата, не предвещаваше нищо добро.

Трез се приближи, отвори вратата с ръка, а не с помощта на волята си и излезе навън, затваряйки след себе си.

Изпод ексекюторската качулка се разнесе леко развеселеният глас на С'Екс.

– Брат ти ме покани да вляза.

– Аз не съм брат ми.

– Да. Забелязахме. – Палачът на кралицата скръсти ръце на гърдите си, при което широките му одежди се издуха. – На какво дължиш честта на посещението ми?

Това, че навън беше кучи студ, изглеждаше съвсем уместно.

– Не искам да закачаш родителите ми.

– Тогава ще се наложи да се върнеш. Това е. – Палачът се приведе напред. – Не ми казвай, че ме накара да дойда чак дотук с надеждата да преговаряме. Несъмнено не може да си толкова глупав.

Трез оголи зъби, но после се овладя.

– Има нещо, което искаш. Всеки си има цена.

Екзекуторът вдигна ръце и бавно свали качулката си. Лицето зад диплите черен плат беше красиво като грях... и имаше очи с топлината на вледенен гранит.

– Защо бих рискувал собствения си живот заради твоите родители? Откажа ли да изпълня дадената заповед, ще има последици... а никой от вас не си заслужава риска.

– Би могъл да говориш с кралицата. Тя те слуша.

– Дори да приемем, че е вярно (а не казвам, че е така), защо да го правя?

– Защото има нещо, което искаш.

– След като очевидно знаеш всичко, какво е то според теб? – попита палачът отегчено.

– Ти си хванат като в капан, досущ като всички останали там. Не съм забравил какво е усещането... и мога да те уверя – животът от другата страна на онези стени е далеч по-хубав.

– Затова ли изглеждаш толкова ужасно?

– Само си помисли. Мога да ти осигуря всичко от света навън. Всичко.

Палачът присви очи.

– Дори техният живот да бъде пощаден, това няма да те спаси.

– Смъртта им няма да ме върне обратно. А това е причината да го сторите, нали? Е, върви при кралицата, кажи ѝ, че си разговарял лично с мен... и че не ме е грижа дали ще ги убие. След това ѝ предложи да ги лиши от всичко, което са получили някога – дома, в който живеят, дрехите и украшенията, които са купили с получените пари, храната в долапите им. Всичко. Така кралицата отново ще бъде цяла. Няма да е изгубила нищо.

– Глупости. Тя няма половинка за дъщеря си. Всичкото това „възстановяване“ не решава проблема, че принцесата няма мъж.

– Няма да бъда аз. Отсега ти го казвам. Може да правите каквито си искате зверства с родителите ми, може да ме заплашвате с телесни повреди, може да обърнете дома ми с краката нагоре...

– Ами ако просто те отвлека, тук и сега?

Трез извади пистолета, който бе напъхал в колана на гърба си. Не го насочи към С'Екс. Опря го под собствената си брадичка.

– Опиташ ли се, ще натисна спусъка. Тогава ще имаш само едно мъртво тяло и освен ако дъщеря ѝ не е някоя извратена кучка, няма да ме иска.

С'Екс се вкамени.

– Изгубил си си шибания ум!

– Всичко, което поискаш от външния свят, С'Екс. Направи това за мен и аз ще се погрижа за теб.

Докато езекуторът на кралицата обмисляше предложената сделка, Трез дишаше равномерно и мислеше за единствените двама души, които имаха значение. Селена... Исусе Христе, желаше я, ала не беше достоен за жена като нея. По дяволите, дори ако тази рискована сделка сполучеше, той щеше да си остане сводник и нищо не можеше да промени миналото му.

А после и Ай Ем.

Мисълта, че може да изгуби брат си, беше... дори не бе в състояние да го изрече с думи. Но Ай Ем щеше да е по-добре без него, ако той не успееше да оправи този проблем.

– Учудвам се, че толкова много искаш да спасиш родителите си – нехайно отбеляза С'Екс.

– Майтапиш ли ме? За тях да загубят положението си е по-ужасно от смъртта. Онова, което ми причиниха, съсипа и моя живот, и този на брат ми. Това е моето отмъщение. А и както ти казах, независимо какво ще правите с тях, аз няма да се върна.

Палачът закрачи по терасата, а в развените му одежди се съдържаше обещание за насилие, като пламъците на огнедишащ дракон. След един дълъг миг той склочи ръце зад гърба си и се върна.

Мина известно време, преди най-сетне да проговори, а когато го стори, не гледаше към Трез. Вместо това се взираше в прозорците на апартамента.

– Това място ми харесва.

Трез все така държеше пистолета под брадичката си, но почувства, че го жегва... надежда? Е, определено не нещо чак толкова жизнерадостно, но може би все пак имаше изход.

С'Екс повдигна вежди.

– Три спални, две бани и тоалетна, добра кухня. Много светлина. Ала най-хубавото са леглата... големи.

– Ако това искаш, то е твое.

С'Екс отново погледна към него и Трез усети, че в главата му се върти един и същи израз: „сделка с дявола“.

– Нещо липсва.

– Какво?

– Жени. Искам да ми бъдат водени жени. Ще ти кажа кога. И ще искам по три-четири наведнъж.

– Имаш го. Само ми кажи броя и часа и ще ти ги доведем.

– Колко си сигурен в себе си.

– С какво според теб си изкарвам прехраната?

Очите на С'Екс припламнаха.

– Мислех, че притежаваш клуб.

– Не продавам само алкохол – измърмори Трез.

– Хмм, каква работа. – Палачът се намръщи. – Нека сме наясно – тя може да ми заповяда да се заема с брат ти.

– Тогава ще бъда принуден да те убия.

С'Екс отметна глава назад и се разсмя.

– Ама че самонадеяност.

– Нека бъда съвършено ясен – докоснеш ли Ай Ем и с пръст, аз ще те откроя.

Последният ти дъх ще бъде мой, а сърцето ти все още ще е топло, когато го изтръгна от гърдите ти и го изям сурово.

– Знаеш ли, истинско чудо е, че с теб не се разбираме по-добре.

Трез протегна свободната си ръка.

– Е, споразумяхме ли се?

– Не бива да забравяме за кралицата – може и да не успея да я убедя. А имай предвид, че ако не приеме, крайният ти срок ще е отминал.

– Тогава ги убий. – Трез издържа черния поглед на С'Екс, без да трепне. – Наистина го мисля.

Екзекуторът наклони глава, сякаш обмисляше предложението от всички страни.

– Да, очевидно е така. Утре по обед ме чакай тук с мостра за проба... а аз ще видя какво мога да направя в Територията.

Преди да си тръгне, С'Екс стисна за миг протегнатата му ръка. А после изчезна, като кошмар, прогонен от завръщането на съзнанието.

За съжаление, Трез знаеше, че ще се върне.

Въпросът бе – с какви новини. И с какъв апетит.

Беше час след залез-слънце, когато Абалон излезе от дома си и се дематериализира от страничната морава. Нощта беше вледеняващо студена и когато приема физическите си очертания в земите на едно от най-богатите семейства в глимерата, той започна да поема големи глътки въздух, докато синусите му не изтръпнаха.

Другите също бяха започнали да пристигат – мъже и жени изникваха от мрака, като опъваха кожените палта и изисканите си дрехи и оправяха накитите си, преди да се отправят към светлината.

Абалон ги последва с натежало сърце.

Догени държаха отворена внушителната двукрила врата, покрита с дърворезба; облечени в ливреи, те не бяха нищо повече от примигващи стойки за подпиране на врата.

Господарката на къщата, такава, каквато беше, стоеше под един полилей във фойето, облечена в яркочервена рокля, чиито копринени дипли се спускаха до пода. Рубинени накити грееха с показна пищност върху шията, в ушите и около китките ѝ.

Без особена причина Абалон си помисли, че алените скъпоценности на истинската кралица на расата бяха много по-хубави, по-големи, по-ясни. В Древната страна бе виждал портрет на величествената жена и дори приглушен от маслените бои и времето, сатурновият рубин и останалите камъни излъчваха великолепиe, което би могло да срази фалша пред него.

Мъжът на домакинята не се виждаше никъде. Но разбира се, той едва се държеше на крака.

Не му оставаше още много на този свят.

Върволицата от мъже и жени, чакащи да бъдат приети, се движеше бързо и не след дълго Абалон вече целуваше напудрената буза на домакинята.

– Толкова се радвам, че можяхте да дойдете – каза тя тържествено и махна с ръка зад себе си. – Трапезарията, ако обичате.

Рубините ѝ проблеснаха и Абалон изведнъж си представи своята дъщеря по този начин – знатна дама във великолепна къща, със стъклен поглед в очите.

Може би наказанието за това, да не се присъедини към тази обίδα на престола, си заслужаваше. Той и неговата шелан бяха открили истинската любов, докато бяха заедно на този свят, но това бе просто подарък от съдбата, осъзнал бе той. Повечето от връстниците му, сега избити в нападенията, бяха живели във връзки без любов и без секс, въртящи се около светските прояви, а не около семейната трапеза.

Не искаше същото за дъщеря си.

И все пак, ако любовта го бе споходила, несъмнено имаше шанс за дъщеря му дори в глимерата.

Нали?

Абалон пристъпи в трапезарията и откри, че мястото изглежда досущ като нощта неотдавна, когато кралят се бе обърнал към тях – дългата тясна маса бе изнесена и двајсетина стола бяха подредени в редици. Този път обаче оцелелите от аристокрацията се настаняваха заедно със своите шелани.

Обикновено жените не присъстваха на заседанията на Съвета, но в това събрание нямаше нищо обикновено. Нито пък в предишното.

И наистина, вампирите в стаята би трябвало да бъдат по-сериозни, помисли си Абалон, докато се настаняваше на един тапициран с коприна стол в дъното. Вместо да демонстрират респект към историческата значимост, към опасността и безпрецедентната същност на случващото се, те бърбеха помежду си, мъжете се перчеха, а дамите махаха с ръце, така че украшенията им искряха.

Когато се настани сам на последния ред, вместо да поздрави онези, които познаваше, Абалон разкопча сакото си и праметна крак върху крак. Някой наблизко запали пура и той стори същото просто за да прави нещо. А когато до него начаса изникна един доген с пепелник върху месингова поставка, той благодари с кимване и се съсредоточи върху това, да тръска пепелта.

За останалите той беше дребна риба, защото много отдавна бе решил, че е най-добре да не се набива на очи. Родът му бе станал свидетел от първа ръка на жестокостите на двора и обществото и от дневниците, предавани от поколение на поколение, той бе научил този урок. Истината бе, че дори събрани накуп, парите на всички останали в стаята не можеха да се мерят с неговото състояние.

Благодаря ти, „Епъл“.

Най-добрата инвестиция, която някой би могъл да направи през осемдесетте. А след това – фармацевтичните компании през деветдесетте. По-рано? Стоманодобивните корпорации и железопътните компании в началото на века.

Открай време му се удаваше да предугади по какво ще луднат хората и от какво ще имат нужда.

Ако глимерата научеше за това, дъщеря му щеше да се превърне в много търсена стока.

Още една причина, поради която Абалон не говореше за състоянието си.

Невероятно, колко далеч бе стигнал родът му през вековете. И като си помислеше, че дължаха всичко на бащата на настоящия крал.

Десет минути по-късно стаята се напълни и това, повече отколкото усещането, че са се събрали на парти, бе признак, че глимерата поне донякъде си дава сметка за значимостта на онова, което възнамеряват да сторят. Тази вечер не можеше да се появиш с модно закъснение – вратата щеше да бъде заключена точно...

Абалон си погледна часовника.

...сега.

И наистина – силен звук, като от наместване на тежко дърво, отекна в стаята.

Начаса всички заеха местата си и притихнаха и именно тогава Абалон можа да преброи присъстващите и да види кой липсва. Ривендж, техният лийдайър, естествено – той се беше съюзил с Рот и никой не бе в състояние да разкъса тази връзка. Мариса също я нямаше, макар че брат ѝ, Хавърс, беше тук... но разбира се, тя беше обвързана с онзи брат, когото никой не познаваше и който уж бил от рода на Рот.

Естествено, тя също щеше да отсъства...

Дървената врата вдясно от камината се отвори и през нея влязоха шестима мъже. Начаса всички се изпънаха в столовете си. Двамина от новодошлите Абалон разпозна веднага – онзи с аристократичния вид, който вървеше начело... и грозния воин със заешката устна, същия, който го беше посетил заедно с Ичан и Тим. Четиримата между тях бяха отсенки на същия тъмен цвят: воители с едри тела и остри погледи; нащрек, но не и неспокойни; готови да реагират в миг, но не и прибързано.

Овладеяността им бе най-страшното у тях.

Единствено онзи, който не се бои, би могъл да е така спокоен в подобна ситуация...

Господарката на къщата въведе своя хелрен, превит като дръжката на бастуна, на който се подпираше; косата му беше бяла, лицето му – набраздено от бръчки като дупли на завеса.

Тя го настани да седне, сякаш беше дете – опъна сакото му, оправя яркочервената му вратовръзка.

След което се обърна към събралото се множество, склучила ръце като сопрано, което се кани да изпее ария пред претъпкана зала. Начинът, по който направо сияеше, задето е в центъра на вниманието, беше напълно неуместен, помисли си Абалон.

Всъщност всичко това бе истински кошмар, каза си той, докато отново изтръскваше пепелта от пурата си.

Докато от устата ѝ се лееха благодарности и приветствия, Абалон се зачуди какво ли я очаква, след като „възлюбеният“ ѝ премине в Небитието? Несъмнено щеше да зависи от завещанието и дали това бе втори брак, и дали в кръвната линия има дете, което да е преди нея в надпреварата към състоянието.

После думата взе Ичан.

– ...кръстопът... необходимите действия... работа на Тим да извади наяве слабостта, която заплашваше расата... нечистокръвна шелан... наследник с една четвърт кръв...

Същата реторика, която бяха сервирали и на него, повтарянето ѝ – просто поза, уж го чуват за първи път. Ала всичко беше подготвено, очакванията – изложени предварително, последиците в случай на отказ – ясно обяснени.

Абалон погледна към другия край на стаята. Тим, адвокатът, стоеше там, предразполагащ като закачалка, дългото му слабо тяло беше изпънато като върлина. Беше нервен, а очите му – едновременно приковани в случващото се и мигащи

твърде начесто.

– ...вотът на недоверие, гласуван от това квалифицирано мнозинство на Съвета, трябва да бъде единодушен. Освен това ще трябва да сложите подписа и печата си върху този документ, изготвен от Тим. – Ичан вдигна пергамент, грижливо изписан на Древния език със синьо мастило... след което посочи редица разноцветни ленти, сребърна купа, пълна с червени свещи, и купчина бели ленени салфетки. – Цветовете на всички ви са тук.

Абалон сведе поглед към масивния пръстен с печат на пръста си. Същият, който беше носил баща му, семейният герб беше вдълбан така дълбоко, че дори след всички тези векове очертанията, извивките, символите бяха съвършено ясни.

Когато е бил изкован, златото несъмнено е греело ярко, ала сега то бе потъмняло от патината на времето. Достойно заслужен.

Това не беше правилно, помисли си той за кой ли път. Целият този кроеж срещу Рот беше вероломен, скалъпен единствено за да послужи на амбициите на аристократи, които не бяха достойни за трона. Изобщо не ги беше грижа за това, колко чиста бе кръвта на престолонаследника – това бяха просто думите, които използваша, за да оправдаят целта си.

– Може ли да гласуваме? – погледът на Ичан се плъзна над множеството. – Сега.

Не беше правилно.

Ръката на Абалон така затрепери, че той изпусна пурата си на пода... и не бе в състояние да я вдигне.

Кажете не – заповяда си той. – Защити онова, което...

– Всички, които са съгласни, да кажат „да“.

Абалон не се обади. Ала не защото имаше смелостта да бъде единственият глас, издигнат в несъгласие, когато попитаха кой е против.

Тогава също не отвори уста.

Когато чукчето издумка по дървото, Абалон отпусна безсилно глава.

– Приема се. Вотът на недоверие е прокаран. Нека сега всички като един разпространим това съобщение за промяна из расата.

Абалон се наведе и вдигна пурата си. Фактът, че тя бе прогорила малка дупка в лакирания под, му се стори символичен.

Тази нощ той щеше да остави петно върху наследството на своите предшественици.

Вместо да се приближи до пергамента, той остана на мястото си, докато представителят на всяко от семействата, заедно със своята шелан, се изправяше и отиваше наперено до Ичан, играейки ролята си, докато поставя печата и лентата на своя род. Беше, като да гледа актьори на сцената – те до един се наслаждаваха, че са под светлината на прожекторите, че вниманието е насочено към тях.

Знаеха ли какво правят, помисли си Абалон. Слагаха юздите в ръцете на... кого? Ичан? Като фасада за онези воители? Катастрофа...

– Абалон?

Сепнат от звука на името си, той вдигна глава. Всички в стаята гледаха към него.

Ичан се усмихна.

– Само ти остана, Абалон.

Това бе неговата възможност да се покаже достоен за името си. Сега бе моментът да заяви на висок глас, че според него това е престъпление, че е...

– Абалон. – Ичан все още се усмихваше, ала в гласа му се долавяха заповеднически нотки. – Твой ред е. Заради семейството ти.

Докато оставяше пурата си в пепелника, Абалон видя, че ръката му отново трепери. Прокашля се и стана, мислейки си за храбростта на своите предци, за начина, по който предшественикът му бе постъпил правилно въпреки риска.

Образът на дъщеря му изплува от вихрушката чувства.

Очите на множеството бяха като стотици лазерни мерници, приковани в него.

За да го убият.

* * *

Рот изруга, чул почукването по тежките двери на покоите му, и го пренебрегна.

– Рот, трябва да приемеш онзи, който стои отвън.

Той загреба нова лъжица от гъстата супа, приготвена пред очите му от зеленчуци, които собственоръчно бе извадил от земята. Вкусът бе фин, бульонът – уханен, парченцата месо – от прясно заклана крава, отгледана в собствените му обори.

Която бе убил лично.

На вратата отново се почука.

– Рот – смъмри го Ана, повдигайки се малко по-нагоре върху възглавниците си. – Нуждаят се от теб.

Напълно бе изгубил представа за времето – не знаеше дали е ден, или нощ, колко часа или пък нощи бяха минали, откакто тя се бе завърнала при него. Нито пък го беше грижа. Така както не го беше грижа за прищевките на двора, нито за грижите на придворните му...

Ново почукване.

– Рот, дай ми лъжицата и върви да отвориш вратата – нареди Ана и това го накара да се усмихне широко – о, да, тя наистина се беше завърнала.

– Желанието ти е заповед за мен. – Той сложи дълбоката купичка в скута ѝ и ѝ подаде лъжицата, която бе използвал.

Би предпочел да продължи да я храни сам, но да я види, че е в състояние да поднесе лъжицата към устата си, без да разлее нищо, и да напълни стомаха си с питателна храна? Сгриваше го до мозъка на костите.

И все пак тъжната истина бе, че над тях все още бяха надвиснали облаци – не бяха разменили нито дума за детето... и дали онова, което бе сполетяло Ана, им бе отнело най-съкровено желание.

Прекалено болезнено бе, за да разговарят за него... особено с оглед на разкритието, направено от Торчър...

– Рот. Вратата.

– Да, обич моя.

Докато прекосяваше меките килими, беше готов да обезглави онзи, който бе дръзнал да се натрапи в целителния процес.

Само че когато отвори вратата, се вкамени.

Братството на черния кинжал се беше събрало в коридора отвън, воинските им тела изпълваха иначе просторното помещение.

От инстинкта да брани своята шелан му се прииска да имаше кама в ръката си, докато прекрачваше прага и затваряше вратата след себе си.

Всъщност инстинктът да брани своето го накара да свие ръце в юмруци, въпреки че никога не бе обучаван да се бие. Но би умрял, за да я спаси...

Без звук черните остриета изскочиха и уловиха светлината на фенерите, така че тя пробяга по смъртоносния метал.

С разтуптяно сърце Рот се приготви за нападение.

Само че не беше това. Като един братята паднаха на коляно, сведоха глави и с такава мощ забиха оръжията си в пода, че изпод остриетата се разхвърчаха късчета камък.

Торчър пръв вдигна невероятните си сини очи.

– Вричаме се във вярност на теб и единствено на теб.

А после те всички го погледнаха; уважението ясно се четеше по лицата им, невероятните им тела бяха готови да бъдат повикани в служба нему, от него... и никой друг.

Рот сложи ръка на сърцето си, неспособен да каже и дума. До този миг не си беше давал сметка колко самотен се бе чувствал – единствено той и неговата шелан срещу целия свят... и то му се беше струвало достатъчно. Досега.

Колко различно бе това от глимерата. Жестовите на придворните винаги бяха публични и не бяха по-съдържателни от което и да е представление – дадено веднъж, то ставаше минало.

Ала тези мъже...

Според традициите и обичаите кралят не свеждаше глава пред никого.

Ала този път го направи. Дълбоко и почитателно.

Спомняйки си нещо, което бе чувал от баща си, той заяви:

– Обетът ви се приема с благодарност от вашия крал.

След това добави нещо от себе си:

– И ви се връща. Вричам ви се, на всеки един от вас, че ще ви отвърна със същата вярност, каквато ми предложихте и която приех.

Погледът му срещна очите на братята, един по един.

Баща му беше използвал тези специално подбрани мъже заради силата им, ала съюзничеството му бе най-вече с глимерата.

Инстинктът нашепваше на сина му, че бъдещето би било по-безопасно, ако беше

обратното – с тези мъже зад себе си той и неговата възлюбена, както и детето, което би могло да им се роди, щяха да имат по-добър шанс да оцелеят.

– Има някой, който иска да се срещне с вас – каза Торчър, все така коленичил. – За нас ще бъде чест да стоим на пост пред вратата ви, докато се погрижите за това в залата за аудиенции.

– Няма да оставя Ана.

– Ако обичате, господарю, моля ви да минете в другата стая. Там ви очаква някой, с когото трябва да говорите.

Рот присви очи. Братът не трепваше. Никой от тях не трепваше.

– Двама от вас ще дойдат с мен – чу се да казва. – Другите ще останат тук, за да бдят над нея.

С мощен боен вик братята се изправиха като един, суровите им каменни лица бяха най-страшният коментар за случващото се. Ала докато те се подреждаха пред вратата на брачните му покои, Рот с цялото си същество знаеше, че са готови да дадат живота си за него и за неговата шелан.

Да, помисли си той, неговата лична стража.

След това те поеха по коридора – Торчър начело, а Агъни след него, и докато вървяха, Рот усещаше как защитата им го обгръща като доспехи.

– Кой ни чака? – тихо попита той.

– Вкарахме го тайно – долетя също толкова тихият отговор. – Никой не бива да узнае самоличността му, в противен случай няма да оцелее и две седмици.

Торчър бе този, който отвори вратата, и заради размерите му Рот не можеше да види кой е вътре...

В далечния ъгъл стоеше силует с плащ и качулка. Ала не беше неподвижен – непознатият, който и да беше той, трепереше; материята, която го обгръщаше, бе разлюляна от страха, заключен в тялото му.

Агъни затвори вратата; братята не се отделяха от своя крал.

Рот вдъхна дълбоко и разпозна миризмата.

– Абалон?

Разтреперани призрачно бледи ръце се вдигнаха към качулката и я свалиха.

Очите на младия мъж бяха широко отворени и последната капчица кръв се беше отцедила от лицето му.

– Господарю. – Той коленичи и наведе глава.

Беше младият аристократ без семейство – последният в редицата придворни, онзи, който бе там единствено заради кръвта във вените си и нищо друго.

– Какво имаш да ми кажеш? – попита Рот, вдъхвайки дълбоко през носа си.

Долавяше мирис на страх, да... но имаше и още нещо. И когато го разпозна, остана... впечатлен.

Благодарството обикновено не беше чувство, което можеше да бъде помирирано. За разлика от страха, тъгата, радостта, възбудата... ала ето че този младок, когото

едва ли повече от година делеше от промяната, която почти не бе увеличила нито ръста, нито размерите му, ето че под неговия страх се криеха цел и решимост, които би могло да се нарекат единствено... благородни.

– Господарю – с усилие изрече той, – простете моята страхливост.

– Във връзка със?

– Знаех... знаех какво ще сторят и не направих нищо... – От гърдите му се откъсна хлип. – Простете ми, господарю...

Докато младият вампир рухваше пред очите му, Рот си даде сметка, че може да подходи по два начина. Агресивно. Или помирително.

Знаеше също така, че ще стигне по-далеч по втория.

Приближи се до мъжа и протегна ръка.

– Изправи се.

Абалон изглеждаше объркан, но все пак пое подадената длан и последва посоката, в която го поведоха – до един дъбов стол край огнището.

– Медовина? – попита Рот.

– Н-н-н-не, благодаря.

Рот се настани срещу него и столът простена под тялото му така, както този на Абалон не го бе сторил.

– Поеми дълбоко въздух.

Мъжът се подчини и Рот се приведе напред.

– Кажете ми истината и ще те пощадя, от каквото и да се боиш. Никои няма да те докосне... стига в думите ти да няма и капчица лъжа.

Мъжът зарови лице в ръцете си. След това отново си пое дълбоко дъх.

– Изгубих баща си преди преобразяването си. Майка си също – тя загина на родилното ложе. На този свят аз нямам никого.

– Ужасно е да изгубиш родителите си.

Абалон свали ръце и Рот видя, че погледът му не трепва.

– Не се очакваше да науча онова, на което се натъкнах. Ала преди три утрини бях в избата на замъка. Не можех да заспя и меланхолията ми ме подтикна да се разходя из подземията. Не носех свещ, а краката ми бяха обути в меки кожени обувки, затова, когато чух гласове, те не усетиха присъствието ми.

– Какво видях? – меко попита Рот.

– Има тайна стая. Под кухненските помещения. Никога дотогава не я бях виждал, защото вратата е направена така, че да изглежда досущ като стените наоколо... и изобщо нямаше да я забележа, но тя не се бе затворила както трябва. Камъче се бе търкулнало на пътя и ето как бе останал процеп, през който очите ми можеха да надзърнат. Вътре имаше три фигури, скупчени около котел, под който гореше огън. Шепнеха тихо, докато една от тях добавяше някакви листа в онова, което варяха. Зловонието беше неописуемо... и тъкмо се канех да се обърна и да продължа по пътя си... когато чух вашето име. – Абалон беше приковал очи някъде пред себе си, сякаш

отново виждаше и чуваше онова, което разказваше. – Ала всъщност не говореха за вас. А за баща ви. Обсъждаха как се беше разболял и умрял... и се опитваха да преценят каква е подходящата доза за някой по-дребен. – Мъжът поклати глава. – Дръпнах се потресен, а после се отдалечих забързано. Мислите ми бяха объркани от онова, на което бях станал свидетел, и убедих себе си, че сигурно съм си го въобразил. Несъмнено не можеше да говорят за баща ви, за вашата шелан. Беше просто... та те се бяха вrekli във вярност на вас и на вашата кръв. Как бе възможно подобни неща да излязат от устните им и да влязат в ушите на други? – Ясни очи, в които нямаше и следа от притворство, срещнаха тези на Рот. – Как бе възможно да го сторят?

Сдържайки надигналата се в гърдите му ярост, Рот се пресегна и сложи ръка върху рамото на младежа. Въпреки че разликата в годините им не бе толкова голяма, струваше му се, че говори на някой от съвсем друго поколение.

– Не се измъчвай за мотивите им, синко. Постъпките на нечестивите са неразбираеми за добродетелните.

Очите на Абалон като че ли овлажняха.

– Убедих сам себе си, че съм сгрешил. Докато кралицата... – Той отново зарови лице в шепите си. – Прескъпа Скрайб Върджин в Небитието, когато кралицата се свлече на пода, разбрах, че съм се провалил пред вас. Знаех, че с нищо не съм подобър от онези, които бяха причината за злото, защото не спрях онова, което би трябвало да знам...

За да му попречи да рухне напълно, Рот стисна рамото му.

– Абалон... Абалон, стегни се.

Когато другият вампир си възвърна частица от самообладанието, Рот продължи, като внимаваше да говори спокойно, въпреки че отвътре кипеше.

– Ти не си отговорен за действията на злосторниците.

– Трябваше да дойда при вас... те убиха кралицата.

– Моята шелан е жива и невредима. – Не беше нужно да споменава разминалата се на косъм загуба. – Уверявам те, че тя е съвсем добре.

Тялото на Абалон се отпусна, останало без сили.

– Слава на пречистата Скрайб Върджин.

– А аз ти прощавам. Разбираш ли? Имаш прошката ми.

– Господарю. – Другият вампир отново падна на колене и долепи чело ò пръстена с черен диамант върху ръката на Рот. – Не го заслужавам.

– Напротив. Тъй като дойде при мен, можеш да изкупиш стореното. В състояние ли си да заведеш един от братята в онази скрита стая?

– Да – заяви мъжът без колебание и като скочи на крака, вдигна качулката си. – Още сега ще им я покажа.

Рот кимна на Агъни.

– Отиди с него.

– Господарю – отвърна братът, подчинявайки се на заповедта.

– Само още нещо, преди да тръгнеш – почти изръмжа Рот. – Можеш ли да ми кажеш кои бяха?

Абалон прикова очи в неговите.

– Да. И тримата.

Рот усети как устните му се изкривяват в усмивка, въпреки че в сърцето му нямаше и помен от щастие.

– Добре. Много добре, синко.

Да живееш сам, отритнат от единствения си жив родител, си имаше своите преимущества – когато цял ден не се прибереш вкъщи, никой не скърца със зъби от ужас при мисълта за възможната ти смърт.

Определено намаляваше телефонните обаждания, помисли си Сакстън, докато седеше срещу кабинета на Рот.

Понадигна се от изящната пейка и погледна над позлатения парапет. Тишина. Не се виждаха дори догени, които да чистят. В къщата определено ставаше нещо, нещо голямо... усещаше го във въздуха и макар да нямаше кой знае какъв опит с жени, знаеше какво е то.

Някой бе навлязъл в периода си на нужда.

Естествено, не беше Лейла отново. Но беше чувал, че нуждата на една жена може да предизвика същото и у други, и очевидно именно това бе станало.

Господи, дано само не е Бет, помисли си той и разтърка уморените си очи.

Нещата трябваше да се изяснят, преди тя...

– Знаеш ли къде е?

Сакстън отново погледна над парапета. Ривендж, лийдайърът на Съвета, бе успял да изкачи половината стълбище, без той изобщо да го усети.

И очевидно ставаше още нещо. Рив изглеждаше внушително, както винаги, със самуреното си палто и червения бастун, ала сега лицето му имаше гадно изражение, което му придаваше направо смъртоносен вид.

Сакстън сви рамене.

– И аз го чакам.

Рив изкачи остатъка от стълбището и се приближи до вратата на кабинета, сякаш искаше да се убеди със собствените си очи, че вътре няма никого. След това се намръщи и се завъртя на пети, вперил поглед в тавана... докато дискретно се наместваше в панталона си.

И изведнъж пребледня.

– Бет ли е?

Нямаше нужда да уточняват какво означава това „е“.

– Така мисля.

– О, за бога. – Ривендж седна на отсрещната пейка и едва тогава Сакстън забеляза дългия картонен цилиндър в ръката му. – Нещата вървят от зле на по-зле.

– Направили са го – прошепна Сакстън. – Нали?

Рив обърна рязко глава и аметистовите му очи се присвиха.

– Откъде знаеш?

Мразиш ли ме?

Да, мразя те.

Сакстън извърна поглед.

– Опитах се да го предупредя, ала той... трябваше да се погрижи за своята шелан.

– Не отговори на въпроса ми.

– Отидох в имението на баща ми – дежурното посещение. И докато бях там, разбрах всичко. – Сакстън извади телефона си и извика снимките върху екрана, за да ги покаже на Рив. – Успях да ги направя тайно. Книги върху Старите закони, до една касаещи унаследяване и кръв. Както ти казах, надявах се да говоря с него миналата нощ.

– Не би имало значение. – Рив прокара ръка по косата си, щръкнала в подстрижка ирокез. – Вече са били задействали всички механизми...

Насреща им, в другия край на коридора със статуите, се отвори врата – онази, която водеше към горния етаж. Това, което се показва от нея...

– Мили боже – измърмори Рив, клатейки глава. – Вече знаем как ще изглежда зомби апокалипсисът.

Залитащият кошмар с натезжали клепащи и омекнали крайници имаше само бегла прилика с краля. Влажна от душа, дългата му коса все така падаше напред от вдовишкия му връх, тъмните очила си бяха на мястото, също като обичайната му униформа – впития потник и кожения панталон. Ала нищо друго не беше както трябва. Беше отслабнал толкова много, че крачолите на панталона му се развяваха като знамена около краката, а талията беше свлечена до бедрата; дори уж тесният потник се издуваше на гърдите. А лицето му изобщо не беше в по-добро състояние. Кожата му беше опъната върху високите скули и тежката челюст... а гърлото му... прескъпа Скрайб Върджин, гърлото му...

Вените от двете му страни бяха вземани толкова често и толкова яростно, че той приличаше на излязъл от някой филм на ужасите.

И въпреки това сякаш се рееше над земята. Въздухът, който го предхождаше, беше мек като летен бриз, усещане за задоволеност и щастие го обгръщаше като сапунен мехур.

Грехота бе да развалят всичко това.

Рот начаса ги разпозна и се закова на място, обръщайки глава на двете си страни, сякаш за да прецени лицата им. А всъщност аурите им, сигурен бе Сакстън.

– Какво?

Господи, гласът му беше продран, едва доловим шепот. Ала въпреки това в него се усещаше сила.

– Трябва да говорим. – Рив тупна картонения цилиндър върху отворената си длан, сякаш беше бейзболна бухалка. – Сега.

В отговор, от устата на Рот се посипаха дълга върволица ругатни. А после процеди:

– Мамка му, не може ли да ми дадете поне един час, за да нахраня шибаната си

шелан след периода ѝ на нужда?

– Не. Не можем. И се нуждаем от братята. До последния. – Рив се изправи с помощта на бастуна си. – Глимерата гласува да бъдеш свален, приятелю. Така че трябва да реагираме.

Рот остана като вкаменен сякаш цяла вечност.

– На какво основание?

– Кралицата ти.

Бездруго бледото лице стана направо пепеливо.

– Фриц! – изрева кралят с пълно гърло.

Икономът се материализира от всекидневната на втория етаж, сякаш часове наред бе чакал да го повикат.

– Да, господарю?

С крайно изтощение Рот промълви:

– Бет се нуждае от храна. Донеси ѝ всичко, което би могла да поиска. Сложих я във ваната... най-добре я нагледай още сега. Беше изнемощяла и не искам да припадне и да се удави.

Фриц се поклони толкова ниско, че бе истинско чудо как старческото му лице не докосна килима.

– Веднага. Незабавно.

Догенът се отдалечи забързано, но гласът на Рот го догони:

– А след това ще пуснеш ли кучето? И го доведи в кабинета ми.

– Разбира се, господарю. С удоволствие.

Рот се обърна към вратата на кабинета си с вид, сякаш отива на бесилката.

– Рив, събери Братството.

– Слушам. Сакстън също трябва да присъства. Някой ще трябва да се произнесе върху законността на всичко това.

Рот не отговори. Просто прекрачи прага на бледосинята стая – изглеждаше като жива сянка наред префърцунените френски мебели.

В този миг Сакстън съвсем ясно видя товара, легнал върху плещите му; почувства горещината на огъня, който бе запален под краката му; усети обречената ситуация, в която се намираше, всеки избор водеше единствено до загуба. Рот беше носът на кораба на расата и като такъв... пръв щеше да налети на ледника.

Колко неблагодарно бе всичко това. Часовете, които бе прекарал, прикован към писалището на баща си, докато пред него минаваха купища хартии, размазано петно от страници, изготвени от други, представени от Сакстън и изпратени обратно в света, след като Рот се произнесеше по тях.

Безкраен поток от изцеждаща нужда.

Сакстън се изправи и опъна дрехите, които носеше от мига, в който отиде в дома на баща си и откри истината, когато вече беше твърде късно.

Каквото и да последваше оттук нататък, едно бе сигурно – той стоеше твърдо зад

Рот... и то не само заради отчуждеността между него и баща му.

Прекалено добре знаеше какво е да те натикат в калъп, който изобщо не ти е по мярка... а после да бъдеш демонизиран, задето си дръзнал да се отклониш от традициите.

Двамата с Рот бяха сродни души.

Трагично.

* * *

Мълчаливо и с натезало сърце Сола се движеше из къщата, която бе споделяла с баба си, влизаше от стая в стая, виждайки всичко и едновременно с това нищо.

– Мога да наема някой да го свърши – тихо се обади Асейл.

Сола поспря в кухнята и застанала до малката кръгла маса, погледна през прозореца. Въпреки че осветлението отвън не беше запалено, съвсем ясно си представяше задната веранда, отрупана със сняг. Виждаше и него, застанал там навън, в студа.

Беше малко дразнещо. Дошла бе тук с цял куп картонени кашони, за да си събере нещата, не да си губи времето със спомени за този мъж. Ала докато отваряше шкафовете и преценяваше точно колко намачкани на топка вестници ще ѝ трябват, той бе единственото, за което бе в състояние да мисли. Не къщата, която напускаше, нито нещата, от които щеше да се наложи да се откаже, нито годините, минали от онзи есенен ден, в който тя и баба ѝ бяха дошли тук и бяха решили, да, тази къща ще им свърши работа.

Много време беше минало.

И въпреки това единственото, за което Сола можеше да мисли, бе мъжът зад нея.

– Марисол?

Тя погледна през рамо.

– Извинявай, какво каза?

– Попитах откъде искаш да започнеш?

– Ами... мисля, че от горния етаж.

Върна се в дневната, взе наръч от все още сгънатите кашони, надяна няколко ролки тиксо на китката си и пое по стълбите. На площадката реши – от нейната стая.

Отне ѝ броени секунди да сглоби кашона, а после, със звук като от късане на плат, отлепи дълги ивици тиксо, помагайки със зъби на ножицата, и ето че четирите страни в миг станаха солидни, готови да бъдат напълнени с вещи.

Баба ѝ переше дрехите ѝ достатъчно от отдавна, за да знае кои са ѝ любими, и именно тях беше занесла в къщата на Асейл. В гардероба бяха останали само „вторите цигулки“ и тя ги нахвърля в кашона, без да се хаби да ги сгъва: панталони за йога, прани толкова пъти, че вместо черни, сега бяха тъмносиви; пуловери поло, чийто ластик в яките се беше отпуснал, но все още ставаха, ако съвсем го закъсаше за дрехи; сутиени, които бяха пооръфани в чашките; полари; дънки от гимназията, които използваше, за да прецени дали е напълняла.

– Заповядай – меко каза Асейл.

– Какво... – Докато се взираше в кърпичката, която той ѝ подаваше, Сола си даде сметка, че плаче. – Извинявай.

Преди да разбере какво прави, вече бе приседнала на леглото. След като избърса очите си, се загледа в кърпичката, прокарайки пръсти по меката материя.

– Какво те измъчва? – попита той и коленете му изпукаха, докато коленичеше пред нея.

Сола спря изпитателен поглед върху лицето му. Господи, не можеше да повярва, че някога го бе смятала за сурово. То беше... красиво.

А невероятните му очи с цвят на среднощно небе бяха езерца от състрадание.

Ала тя имаше чувството, че това е на път да се промени.

– Трябва да се махна – каза дрезгаво.

– От тази къща? Разбира се. А после ще я обявим за продажба и ти...

– От Колдуел.

Вцепенението, което го обгърна, бе толкова изразително, колкото и ако беше изригнал в действие – всичко се промени, макар той да си остана съвършено неподвижен.

– Защо?

Сола си пое дълбоко дъх.

– Не мога... не мога да остана при теб до безкрай.

– Естествено, че можеш.

– Не, не мога. – Тя отново прикова очи в носната му кърпичка. – Тръгвам си утре сутринта и ще взема баба със себе си.

Асейл се изправи рязко и закрачи напред-назад из претъпканата стая.

– Но с мен си в безопасност.

– Не мога да бъда част от живота, който водиш. Просто... не мога.

– Моят живот? Какъв живот?

– Знам какво ще последва. Сега, когато Бенлоис е мъртъв, ще трябва да пласираш стоката си някъде... и ще решиш този проблем, като лично се заемеш не само с търговията на дребно тук, в Колдуел, но и със снабдяването на едро по цялото Източно крайбрежие.

– Не знаеш какви са плановете ми.

– Но пък познавам теб. Влияние – ето към какво се стремиш, и то не е нещо лошо. Освен ако не си някой, който се опитва да избяга от... – Тя махна с ръка. – От всичко това.

– Не е нужно да бъдеш част от работата ми.

– Не става така и ти го знаеш. – Сола вдигна очи към него. – Може би щеше да е вярно, ако беше адвокат, но ти не си.

– И все пак според теб да ме напуснеш е по-добрият вариант?

Интересно, част от нея живна от това, че говори за тях, сякаш са двойка. Ала

реалността много бързо стъпка този мъничък лъч светлина.

– Смяташ, че ще започнеш нова кариера?

Последвалата тишина отговори на въпроса точно както тя очакваше.

Гласът му, когато проговори, беше ядосан.

– Не мога да разбера тази внезапна промяна.

– Бях отвлечена от собствения ми дом, взета в плен и почти изнасилена. – Когато Асейл потръпна, сякаш го беше зашлевила, тя изруга. – Просто... време е да изоставя всичко незаконно и да продължа. Имам достатъчно пари, за да не ми се налага да започна работа веднага, имам и друго жилище.

– Къде?

Сола извърна очи.

– Не тук.

– Дори няма да ми кажеш къде отиваш.

– Мисля, че ще се опиташ да ме намериш. А сега съм твърде слаба, за да ти откажа.

Неочаквана миризма изригна във въздуха и Сола се огледа, мислейки си за онези мостри на одеколон, които слагаха в списанията. Ала нищо не се беше променило – в стаята все така бяха само те двамата, никъде нямаше и помен от ароматизатори за въздуха.

Той прекоси евтиния килим и се извиси над нея.

– Не искам да си тръгваш.

– Може би съм луда, но се радвам. – Сола поднесе кърпичката към устните си и ги изтри. – Не искам само аз да се чувствам така.

– Мога да те държа настрана от бизнеса. Няма да е необходимо да знаеш каквото и да било за никоя част от операциите ми.

– С изключение на това, че докато съм ти гадже или каквото там ще бъда, аз ще съм мишена. А ако баба ми живее при теб, тя също ще бъде мишена. Бенлоис има семейство – не в Щатите, но в Южна Америка. Рано или късно, тялото му ще бъде намерено или пък отсъствието му ще бъде забелязано. И може би няма да те открият. Но може и да го направят.

– Мислиш, че не съм в състояние да те защитя? – високомерно попита той.

– Мислех, че сама мога да се грижа за себе си. А онази твоя къща? Както знаеш, лично я проверих и да, трябва да ти го призная – тя е същинска крепост. Ала всичко може да се случи. Някой може да проникне вътре. Някой може да... пострада.

– Не искам да си тръгваш.

Сола отново вдигна очи към неговите и разбра, че никога, никога няма да забрави как изглежда в този миг – застанал насред малката ѝ спалня, с ръце на хълбоците, смръщено лице и объркано изражение.

Сякаш дотолкова бе свикнал да получава всичко, което поиска, във всяка сфера от живота си, че не бе в състояние да проумее какво се случва.

– Ще ми липсваш – каза тя с пресекващ глас. – Всеки ден, всяка нощ.

Ала трябваше да бъде разумна. От самото начало между тях имаше привличане, а фактът, че бе дошъл да я спаси, бе добавил ново измерение към всичко това – емоционална връзка, изкована в пещта на нейните болка и ужас. Проблемът? Нищо от това не бе основата за солидна връзка.

По дяволите, та тя го бе срещнала за първи път, докато го шпионираше по поръчка на един наркобарон. Той я беше заловил в земите си и я беше прогонил. Двамата се бяха следили тайно в нощта... докато тя не го бе видяла да прави секс с друга жена, за бога. След това се бе озовала на крачка от трагедията и накрая имаше умопомрачителен секс, който се бе оказал нож с две остриета в нейното възстановяване.

Сола се прокашля.

– Просто трябва да се махна. И колкото и да боли... точно това ще направя.

По-добре бе да направи съобщението тук долу, помисли си Рот, докато прекрачваше прага на трапезарията с Джордж до себе си.

Зае мястото си начело на близо десетметровата маса и зачака останалите да пристигнат. За нищо на света нямаше да проведе подобно събиране, седнал на бащиния си престол. Нямаше да го бъде. Нямаше и причина да изключва когото и да било от къщата. Това засягаше абсолютно всички.

И никакви предварителни срещи. Не се нуждаеше от тайни разговори с Рив и Сакстън, за да научи подробностите, след което да седи и да слуша как ги повтарят заради останалите. Нямаше какво да крие от семейството си и нищо не би направило онова, което имаше да им казва, по-лесно за преглъщане.

Рот свали тъмните си очила и докато разтъркваше очи, му хрумна още една причина да е доволен, че не са в кабинета му на горния етаж... твърде близо до Бет. Фриц го беше уверил, че тя е в леглото и се храни, но ако имаше нещо, което да знае за своята шелан, то бе, че дори след всичко, през което беше преминала току-що, тя бе напълно способна да слезе да го види и отново да стане част от света около себе си.

Ако случващото се я засягаше? Нямаше нужда да го научи точно сега. По дяволите, и така щеше да има предостатъчно време да ѝ каже...

– Седни – промърмори Рот, докато си слагаше очилата. – Ти също, Зи.

Усещаше Фюри да се колебае на прага на стаята заедно със своя близък и в последвалата моментна пауза поклати глава.

– Никакво целуване на пръстена, окей? Дайте ми малко лично пространство.

– Както кажеш – отвърна Фюри. – Всичко, от каквото се нуждаеш.

Значи, им бяха подшушнали какво става. Или това, или той изглеждаше толкова ужасно, колкото се чувстваше.

Докато останалите запристигаха един по един или на малки групички, Рот знаеше точно кой влиза и в какъв ред само по миризмата им. Не беше изречена нито дума – вероятно Фюри им даваше знак да си затварят устата и да не се приближават.

– Аз съм от дясната ти страна – събщи му Рив. – Сакстън е до мен.

Рот кимна към тях.

Малко по-късно Тор заяви:

– Всички са тук.

Рот потропа с пръсти по масата, мозъкът му – смазан от миризмите на тъга и тревога, които изпълваха носа му... както и от тишината.

– Говори, Рив – нареди той.

Разнесе се тих звук като от стол, отместен назад върху мекия килим, а после кралят на симпатите и лийдайър на Съвета започна да се бори с нещо. Разнесе се пукащ звук... последван от шумолене.

След това звук от развиване на пергамент, голямо парче... съпроводен от меко докосване по масата.

Лентите на родовете, досети се Рот.

– Няма да ви чета тази гадост – изръмжа Рив. – Само ще си загубя времето. Накратко – всички са сложили печата си. За тях Рот вече не е крал.

Взрив от гняв изригна от гърлата на обитателите на къщата; много гласове се смесиха и накараха покрива да подскочи, до последния изразяващи едно и също чувство.

Най-добре го обобщи жената на Бъч, Мариса, несъмнено най-изисканата дама в имението:

– Проклетите кучи синове.

При други обстоятелства Рот би се разсмял. Мамка му, никога досега не я беше чувал да ругае. Дори нямаше представа, че свършените ѝ устни са в състояние да изрекат нещо подобно.

– На какво основание? – попита някой.

Рот сложи край на приказките с две думи:

– Моята шелан.

Възцари се гробовна тишина.

– Обвързването беше напълно законно – изтъкна Тор.

– Ала тя не е изцяло вампир. – Рот разтърка слепоочията си и мислите му се върнаха към онова, което двамата с Бет бяха правили през последните осемнайсет часа. – Което означава, че ако някога имаме дете, същото ще се отнася и за него.

Исусе, ама че бъркотия. Истинска шибана бъркотия. Може и да имаше шанс, ако никога не му се родеше дете – тогава на престола щеше да се възкачи най-близкият му родственик. Бъч например. Или детето, което би му се родило.

Ала сега... сега залогът беше различен, нали така?

– Никой не е чистокръвен...

– ...не сме в Средновековието...

– ...трябва да ги изтребим до крак...

– Това е повече от нелепо...

– ...защо си губят времето с...

Рот сложи край на хаоса, като сви ръката си в юмрук и го стовари върху масата.

– Стореното – сторено. – Господи, заболя го. – Въпросът е – а сега какво? Какъв ще бъде отговорът ни и кой, по дяволите, си мислят, че ще управлява?

Отговори му Рив:

– Ще оставя Сакстън да поеме законовия аспект на първата част, но на втората мога да ви отговоря. Става въпрос за мъж, на име Ичан, син на Енох. Тук пише, че –

при тези думи се разнесе шумолене – ти е братовчед. Така ли е?

– Откъде да знам, по дяволите. – Рот се раздвижи в стола си. – Никога не съм го срещал. Въпросът е, къде е шайката копелета? Не може да не са замесени във всичко това.

– Не знам – отвърна Рив, докато навиваше прокламацията. – Струва ми се прекалено сложно за вкуса на Кор. Куршум в черепа – това повече подхожда на стила му.

– Той стои зад това. – Рот поклати глава. – Според мен ще остави нещата да се уталожат, след което ще убие това копеле Ичан и ще се провъзгласи за крал.

– Не можеш ли просто да промениш Старите закони? – обади се Тор. – Като крал можеш да правиш каквото си поискаш, нали?

Рот кимна по посока на Сакстън и той веднага се изправи, при което столът му изскърца тихичко.

– От законова гледна точка вотът на недоверие отнема на краля цялата му власт да заповядва и управлява. Сега всеки опит да променим текста на закона не би имал никаква сила. Все още си крал, в смисъл че престолът и пръстенът все още ти принадлежат, но на практика не разполагаш с никаква власт.

– Значи, могат да назначат някой друг? – попита Рот. – Просто така?

– Боя се, че да. Попаднах на една скрита процедурна разпоредба, според която в отсъствието на крал Съветът може да назначи, де факто владетел с квалифицирано мнозинство, и именно това са направили. Текстът е написан с цел да бъде използван във време на война, в случай че цялото Първо семейство загине, заедно с всички преки наследници.

Няма да е за първи път, помисли си Рот.

Сакстън продължи:

– Позовали са се на тази клауза и за съжаление, от юридическа гледна точка действията им имат законова сила... въпреки че я използват не по начина, предвиден от съставителите на закона.

– Как не го предвидихме? – попита някой.

– Вината е моя – дрезгаво каза Сакстън. – Поради което тук, пред всички вас, подавам оставка и молба да бъде заличен от списъка на адвокатите. Непростимо е, че пропуснах...

– Забрави – прекъсна го Рот уморено. – Не приемам...

– Родният ми баща стои зад това. Също толкова лошо е, че не се погрижих да проуча въпроса. Би трябвало...

– Достатъчно – изплющя гласът на Рот. – По тази логика аз би трябвало да го знам от самото начало, защото именно моите предшественици са написали този закон. Оставката ти не се приема, така че забрави за това с напускането и сядай. Ще имам нужда от теб.

Човече, ама страшно го биваше с междуличностните отношения.

След като поруга още малко, Рот измърмори:

– Значи, ако съм ви разбрал правилно, нищо не може да се направи.

– От юридическа гледна точка – уточни Сакстън, – е така.

В последвалата дълга пауза Рот се учуди на себе си. След като бе нещастен не само през вековете, преди да реши да поеме наследството на баща си, но и през всички онези нощи, в които бе изпълнявал кралските си задължения, човек би си помислил, че ще изпита облекчение. Цялата онази бумашина, която му тежеше на плещите, претенциите на аристокрацията, остарялото мислене... да не говорим пък за това, че се бе превърнал в истински пленник в собствената си къща и тренираше единствено с Пейн, докато ръката, с която държеше оръжието, постепенно атрофираше.

Дотам, че започваше да се чувства като порцеланово украшение.

Така че – да, би трябвало да е на върха на щастието, задето най-сетне се е отървал от всичко това.

Ала в действителност изпитваше единствено отчаяние.

То бе, като да изгуби родителите си за втори път.

* * *

В крайна сметка Рот реши с очите си да види тайната стаичка. Облечен в невзрачни одежди, така че никой да не го разпознае, той тръгна през замъка заедно с Агъни, Торчър и Абалон – също дегизирани.

Докато прекосяваха каменните коридори, те минаваха покрай членове на домакинството, догени, придворни, войници. Необременен от поклоните и церемониалните поздрави, които биха го срещали навсякъде като крал, Рот и придружителите му напредваха бързо; стените около тях ставаха все по-груби, колкото повече се отдалечаваха от помещенията на придворните и слизаха в тези за прислугата.

Миризмите също бяха различни. Тук не се долавяше свеж полъх, нито ухание на цветя или подправки, нито благовоние на жени. Тези обширни помещения бяха мрачни и влажни, огньовете не се сменяха със стриктна точност, затова всяко вдишване носеше дъх на сажди. И все пак, когато приближиха кухнята, прекрасният аромат на печен лук и пресен хляб някак възвиси всичко това.

Те обаче не влязоха в същинското готварско помещение. Вместо това поеха по едно тясно стълбище, спускащо се в подземие. В подножието му един от братята свали запалена факла от поставката ѝ и взе светлината с тях.

След тях се проточиха сенки, полазиха по пръстения под като плъхове, преплитайки се под краката им.

Рот никога досега не бе слизал тук долу. Като крал винаги се бе ограничавал единствено с лустросаните части на замъка.

Това място наистина бе подходящо за злодейства, помисли си той, когато Абалон спря пред една част от стената, която с нищо не се различаваше от останалите.

– Тук – прошепна другият вампир. – Но не знам как се отваря.

Агъни и Торчър заопипваха наоколо на светлината на факлата.

– Какво е това? – каза Агъни изведнъж. – Тук има ръб.

И наистина – „стената“ се оказа лъжа, фасада, боядисана така, че да изглежда като част от каменната конструкция наоколо. А вътре...

– Не, господарю – заяви Агъни, още преди Рот да си е дал сметка, че пристъпва напред. – Аз ще вляза пръв.

Вдигнал високо факлата, братът прекрачи в мрака и пламъците осветиха претърпано помещение. От едната страна върху груба маса с грозни крака имаше стъклени буркани с тежки метални капаци; хаван и чукало; дъска за рязане; ножове. А в средата на квадратното помещение – котел върху огнище.

Рот се приближи до корема му от ковано желязо.

– Донесете светлината – каза той и Агъни начаса се приближи.

Вътре, като остатъци от придошла клоака, имаше скверна смес, вече изстинала, ала очевидно минала през огън.

Рот потопи пръста си и загреба малко от кафеникавата слузеста утайка. Поднесе я към носа си и установи, че въпреки консистенцията и цвета си няма мирис.

– Не го опитвайте, господарю – намеси се Торчър. – Ако настоявате, нека аз...

Рот избърса пръст в плаща си и се приближи до масата с бурканите. Не познаваше различните коренища, затворени в тях, нито листата, нито черните прахове. Нямахше и рецепта, нито късче пергамент с указания за онзи, който приготвя сместа.

Значи, бяха знаели съставките наизуст.

И използваха това място от известно време, помисли си той, докато прокарваше пръсти по покритата с резки повърхност на масата, преди да отиде да провери грубия отдушник над котела.

След това се обърна към Абалон:

– Тази нощ ти доказва истинската си същност и окичи с чест името на рода си. Върви си и знай, че онова, което ще се случи сега, няма да сполети теб.

Абалон се поклони ниско.

– Господарю, не съм достоен.

– Това решавам аз и вече го сторих. Сега върви. И запази всичко това в тайна.

– Имате думата ми. Тя е единственото, което мога да ви предложа, и ви принадлежи – на вас и никому другого.

Абалон взе кралската десница и целуна черния диамант. След това си тръгна и много скоро стъпките му в каменния коридор утихнаха.

Рот изчака, докато дори неговият остър слух не бе в състояние да долови нито звук, и едва тогава заговори с приглушен глас:

– Искам да се погрижите за този млад мъж. Нека получи от съкровищницата ми достатъчно богатства, та поколенията му никога да не познаят нужда.

– Както заповядате, господарю.

– А сега затворете вратата.

Безшумно. Незабележимо. Оказаха се затворени, без да се чуе дори най-слабото поскърцване. Рот закрачи напред-назад в клаустрофобичното помещение, като си представяше огъня, запален под казана, пръскащ топлина, докато разграждаше съставките на растенията, на корените, на праховете... превръщайки даровете на природата в отрова.

– Защо нея? – попита той. – Ако са убили баща ми и искат трона, защо не мен?

Агъни поклати глава.

– И аз си задавах същия въпрос. Може би не искат наследник. Кой е следващият в рода ви? Кой ще се възкачи на престола, ако нямате дете?

– Имам братовчеди. Далечни.

Кралските семейства рядко имаха многочислено потомство. Ако кралицата преживееше едно раждане, не искаха да излагат живота ѝ на ненужен риск, особено ако първородната ѝ рожба беше син.

– Помислете, господарю – настоя Агъни. – Кой би наследил престола? Може би някой, който скоро ще се роди? Може би изчакват той да се появи на бял свят и тогава ще се разправят с вас.

Рот вдигна ръкавите на плаща си и докосна горната част на ръцете си. След преобразяването си той бе белязан с анализите на рода си и сега прокара пръсти по онова, което бе завинаги запечатано в кожата му, проследи кой бе жив и кой – мъртъв, кой има деца и кому предстои да роди...

Отговорът изникна пред него и той затвори очи.

– Да. Да, точно така.

– Господарю?

Рот остави плаща да се спусне на мястото си.

– Знам кого са имали наум. Мой братовчед, чиято шелан и в този миг носи в утробата си дете. Предишната нощ споменаха, че се молят на Скрайб Върджин да е син.

– За кого говорите?

– Енох.

– Наистина – мрачно каза Торчър. – Трябваше да се сетя.

Да, помисли си Рот. Главният му съветник. Домогващ се до престола за сина, който един ден щеше да издигне семейството до невиджани висини... а докато този ден настъпеше, баща му векове наред щеше да носи короната на собствената си глава.

В последвалата тишина мислите му се насочиха към стаята му за аудиенции, с писалището, отрупано с пергаменти; перодръжки и мастилници, разпилени навсякъде; списъците с проблеми, за които трябваше да се погрижи. Обичаше всичко това – разговорите, отсъжданията, успокояващия процес по вземането на решение, бавно, обмисляйки го от всички страни.

А после видя мъртвото тяло на баща си с ръце, облечени в ръкавици, и посинелите нокти на своята шелан.

– Това трябва да бъде отмъстено.

Торчър кимна.

– Братството ще открие и ще премахне...

– Не.

Двамата братя го зяпнаха.

– Те посегнаха на моята кръв. Затова аз ще пролея тяхната... със собствените си ръце.

Лицата на двамата обучени воители станаха безизразни... и Рот знаеше точно какво си мислят. Ала то нямаше значение. Той щеше да отмъсти – дължеше го на своето потекло и на своята възлюбена.

Под масата насреща му имаше четвъртата груба пейка. Издърпа я и приседна, кимвайки към казана.

– Агъни, върви и възхвали жизнената сила на моята шелан. Разгласи надлъж и шир, че е оцеляла. Торчър, ти остани тук с мен и нека изчакаме връщането на убийците. В мига, в който чуят новината, те ще слязат тук, за да направят повторен опит... и двамата с теб ще ги посрещнем.

– Господарю, навярно бих могъл да ви предложа услугите си по друг начин. – Агъни погледна към своя брат. – Позволете да ви придружа до покоите, където почива вашата шелан, и оставете ние да се оправим с онези, които ще дойдат тук.

Рот скръсти ръце на гърдите си и се облегна на стената.

– И вземи факлата със себе си.

Просто трябваше да стане и да се погледне в огледалото.

Въпреки че никога през живота си не бе познала подобно изтощение, просто трябваше да стане от леглото, да прекоси мекия килим, влачейки крака, и да отиде до обграденото от лампички огледало над умивалника. Докато се тътрузеше напред, тялото ѝ беше истинско противоречие от болезнени напрегнати мускули и блажена отпуснатост... а умът ѝ определено бе избрал второто. Не бе в състояние да задържи никаква мисъл в главата си, фрагменти от предишното денонощие изскачаха на повърхността, но така и не успяваха да накарат мозъка ѝ да заработи.

Отражението ѝ в огледалото я изуми – сякаш виждаше собствения си призрак... и то не защото беше бледа. Всъщност въпреки че бе изтощена до мозъка на костите, кожата ѝ сияеше, а очите ѝ искряха, сякаш току-що за нея се беше погрижил професионален гримьор. По дяволите, дори косата ѝ беше като от реклама за шампоан.

Не, призрачната част се дължеше на нощницата, с която беше облечена – бархетна, дълга до пода и широка като циркова палатка, с бяло-син десен, който я обгръщаше като пухкав облак.

По някаква причина това ѝ напомни за „Бийтълджус“²⁸. Все още слабата Джина Дейвис и все още не толкова сърдитият Алек Болдуин, уловени като в капан в отвъдното, бродещи из къщата си, увити в провиснали чаршафи, не по-страшни от Добрия дух Каспар.

Погледна надолу и се наведе, за да вдигне упоиващия комплект, който така и не бяха използвали. Затвори калъфа и го сложи там, където го беше намерила – на плота между двата умивалника.

Господи, дали беше естествен резултат, или се дължеше на всички онези хормони, които още циркулираха из вените ѝ, но случилото се ѝ се струваше като сън, споменът беше така обвит в мъгла, както самото изживяване бе ярко и разтърсващо.

За сметка на това онова, което предшествахше периода ѝ на нужда, бе кристално ясно. Като някой, чиито симптоми си идваха на мястото едва когато му бе поставена диагноза, тя се върна към изминалите четири месеца... и навърза смените в настроението, копнежа за дете, апетита, качените килограми.

Предменструален синдром, вампирски стил.

Пътят към мига, в който щеше да е в състояние да зачене, бе траял известно време, но тя не беше разчела всички знаци...

Насочвайки вниманието си обратно към огледалото, тя се погледна съвсем отблизо. Не, чертите ѝ си бяха съвсем същите. Просто ѝ се струваше, че би трябвало да са

различни.

Също като с промяната ѝ.

Рот и тогава ѝ беше помогнал. И колко странно – досущ като с нуждата, тя и тогава се бе чувствала някак странно в месеците, предхождащи преобразяването ѝ: неспокойна, имаше проблеми с апетита, главоболия от слънцето.

Не можеше да не се зачуди дали да открие, че е бременна, щеше да е същото, като да научи, че е вампир.

Вероятно, помисли си тя, сложила ръка върху корема си.

По някаква причина мислите ѝ се върнаха към мига, в който се бе пробудила след промяната си. Първото, което бе сторила, бе да отиде в банята и да застане пред огледалото. Поне тогава имаше вампирски зъби като доказателство за станалото. Сега всички промени, които биха могли да настъпят, щяха да се случат вътре в нея.

Поне коремът ѝ все още беше издут. Макар че това най-вероятно се дължеше на килограмите, които бе качила благодарение на сладоледената си диета.

Или пък беше бременна. Още сега.

И все пак... въпреки че Рот се беше погрижил за нея, Бет прекрасно си даваше сметка, че би било лудост да си мисли, че като с магия той изведнъж ще си промени мнението и ще подскочи до тавана от щастие за това, че ще си имат дете.

Отново – при положение че беше бременна.

Срещайки собствените си очи в огледалото, Бет се зачуди какво ли, по дяволите, бе пуснала в ход. В живота има неща, които могат да бъдат върнати назад.

Това не беше едно от тях...

Коремът ѝ издаде звук, сякаш сърцето ѝ бе решило да тръгне надолу и да види къде ще се озове. Тя погледна в същата посока и промърмори:

– Окей, няма нужда да се караме.

Докато стомахът смилаше яростно храната, която беше нахвърляла в него, тя се обърна и се отправи обратно към леглото.

Само дето не се озова там.

Вместо това отиде до дрешника, извади син домашен халат и напъха обутите си с чорапи крака в ботушите UGG, които Мариса бе подарила на всички жени в къщата като шега.

Покоите на Първото семейство бяха толкова разкошни, че Бет рядко ги разглеждаше, нито пък мислеше за начина, по който се бяха уредили. Както обикновено, изпита облекчение, когато излезе от тях. Да, вярно, мястото беше прелестно... ако си султан. За бога, то бе, като да се опитваш да спиш в пещерата на Али Баба, докато по стените и тавана блещукат скъпоценности... при това не фалшиви.

И не, така и не бе свикнала със златната тоалетна.

Всичко това беше просто абсурдно...

Мили боже, помисли си, докато заключваше укрепената врата зад себе си. Как би могъл някой да отгледа дете на такова място?

Тоест дете, което бе само наполовина нормално.

Докато слизаше по стълбите към втория етаж, Бет си даде сметка, че има още нещо в цялата тази история с детето, за което не си беше дала сметка – толкова бе погълната от надеждата да го роди, че и през ум не ѝ беше минало, че ще трябва да го стори в живот като нейния.

То щеше да бъде принц или принцеса. В първия случай – наследник на трона.

А, да, и още нещо – как точно да кажеш на едно дете, че баща му е бил прострелян в гърлото от някой, ламтящ за короната.

Господи, защо не се беше замислила за всички тези неща?

И точно това бе имал предвид Рот, нали така?

Когато слезе на втория етаж, Бет отиде право в кабинета на Рот, като само смътно си даваше сметка за разговора, долитащ откъм долния етаж.

Малко се учуди, когато не го откри зад бюрото. Когато Фриц ѝ донесе храната, тя бе решила, че нейният хелрен е бил въввлечен в работата си.

Прекрачила прага на кабинета, тя спря и се загледа в огромния дървен трон, а после присви очи, мъчейки се да си представи свой син (или пък дъщеря), седнал зад него. Защото Старите закони можеха да вървят по дяволите – ако им се родеше момиченце, тя лично щеше да се погрижи съпругът ѝ да промени правилата.

След като британската монархия можеше да го направи, значи, вампирите също можеха.

Господи... наистина ли мислеше така?

Бет разтърка слепоочията си, осъзнала изведнъж, че това е само върхът на айсберга, с който Рот се сблъскваше... докато в същото време тя си мечтаеше за бебешки играчки и се наслаждаваше на вътрешен дебат на тема пелени от плат или памперси, обмисляше какъв видео бебефон да си купи и каква количка да си избере.

Бибешки неща. Онези, с които бе гледала Бела и Зи да се борят, да купуват и да използват.

Нищо от онова, което се бе въртяло в главата ѝ, не се отнасяше до израстването на детето ѝ. А Рот си беше мислил именно за това.

Напрежението, неразривно свързано с внушителния престол, никога не ѝ се бе струвало по-голямо, отколкото в този миг. Въпреки че го беше виждала със собствените си очи, истинският му товар изведнъж се разкри пред нея в същинските размери, когато си представи свое дете, седнало там, където мъжът ѝ седеше всяка вечер.

Бет побърза да излезе от стаята.

Имаше още две места, където би могъл да бъде – тренировъчната зала или пък билярдната.

А, не, чакай малко – там вече никой не ходеше. Поне докато не сложеха нови мебели.

Човече, каква бъркотия само беше настанала в онази стая.

Тя повдигна крайчеца на нощницата и халата си и се спусна тичешком по

стълбището... поне докато от раздрусаните ѝ вътрешности ѝ прилоша и беше принудена да забави темпото.

Прекося мозаечния под с разцъфналото ябълково дърво с намерението да попита който и да се бе събрал в трапезарията да...

Замръзна на място в мига, в който достигна свода.

Въпреки че не беше време за хранене, всички обитатели на къщата бяха около масата... и очевидно се бе случило нещо ужасно: семейството ѝ приличаше на колекция от музей за восъчни фигури, както бяха насядали неподвижни в столовете си, лицата им бяха с правилните черти, ала с изражения, които никога не би трябвало да имат.

И до един се взираха в нея.

Когато Рот вдигна глава и я обърна към нея, Бет изпита чувството, че се е върнала към преобразяването си, когато излезе от подземията на баща си и откри братята, събрани около масата. Разбира се, разликата бе, че тогава появата ѝ бе посрещната с изненада.

Сега бе нещо съвършено различно.

– Кой е умрял? – попита тя.

* * *

В Древната страна Кор и шайката му копелета живееха в замък, който се възправяше от недрата на земята, сякаш самата пръст бе отхвърлила като тумор камъните, от които беше изграден. Издигащ се върху едно иначе необитаемо възвишение, той бе надвиснал мрачно над малко човешко градче, укреплението излъчваше не толкова царствено величие, колкото злост. Вътрешността му бе също толкова негостоприемна – призраците на мъртви човеци бродеха из многобройните коридори и най-вече в огромната зала, събаряйки неща от тежките маси, разлюлявайки полилеите от ковано желязо, разбутвайки цепениците в огницата.

О, да, определено се бяха вписвали съвършено там.

Ала в Новия свят... В Новия свят те живееха в края на една глуха улица, в имение в колониален стил, където основната спалня имаше цвят на черва.

– Успяхме! Тронът е наш!

– Ще управляваме навеки!

– Ура!

Докато воините му се поздравяваха един друг и се насочваха към алкохола, Кор седеше на дивана във всекидневната и си мислеше колко му липсва голямата зала на замъка. Тя му се струваше далеч по-подходящ свидетел на историята, чиито колела те бяха задвижили и бяха успели да сътворят.

Високи тавани и велурени канапета не бяха достатъчни за събитие с такива размери.

Освен това замъкът им някога бе дом на Първото семейство. Оповестяването на

детронацията би било далеч по-впечатляващо в мястото, където Рот се бе родил и отраснал.

Може би именно това невзрачно място в предградията му отнемаше радостта, на която бойците му се бяха отдали.

Ала не, не беше това – битката с Рот не беше свършила.

Нещата нямаше да спрат дотук. Прекалено лесно би било.

Кор си помисли за пътя, довел го до този момент, и поклати глава. Преди да пристигне в Новия свят, прелитайки океана през нощта, всичко му се бе струвало напълно в негов контрол. След смъртта на Блъдлетър той беше поел властта над воините и векове наред се бе наслаждавал на войната с Обществото на лесърите, след като Братството се беше преместило в Колдуел.

Ала накрая, след всичките им успехи на бойното поле, не им бе останал никой, когото да преследват, освен човеците, а ловът на тези двукраки плъхове не предлагаше кой знае какво забавление.

Кор бе поискал трона от мига, в който бе кацнал, защото... ами защото той беше тук.

И навярно знаеше, че ако не се сдобие с короната, той и шайката копелета ще бъдат преследвани – рано или късно, Братството щеше да ги открие и да поиска да се наложи над тях.

Или да ги елиминира.

Ала ето че благодарение на неговите усилия нещата се бяха обърнали и той се бе сдобил с власт над тях и техния крал. И именно това бе толкова странно. В усещането, че по някакъв начин нещата са извън контрола му, сега нямаше никаква логика.

Балтазар изригна в смях, а Зайфър си наля още джин (или пък беше водка?) и Кор най-сетне не издържа.

– Все още не е реагирал – прекъсна ги той.

Намръщени, другите се обърнаха към него.

– Кой? – попита Троу, сваляйки бокала си. Останалите пиеха от червени пластмасови чаши или направо от бутилката.

– Рот.

Троу поклати глава.

– Не може да го стори, защото от гледна точка на закона той е безсилен. Няма какво да направи.

– Не бъди наивен. Нашият топовен изстрел ще бъде последван от отговор. Това все още не е свършило.

Той се изправи; възбуда пулсираше в тялото му и го оживяваше с резки движения, които той се стараеше да скрие.

– С цялото ми уважение – не отстъпваше Троу, – не виждам какво може да направи.

Извърщайки се от веселието на останалите, Кор заяви:

– Помнете ми думите – това още не е свършило. – Въпросът е, ще устоим ли на отговора му, какъвто и да е той.

– Къде отиваш? – поиска да узнае Троу.

– Навън. И не искам никой да тръгва след мен, много ви благодаря.

„Много ви благодаря“, което всъщност си беше „майната ви“, помисли си Кор, докато се дематериализираше през калпавата врата и приемаше очертанията си на моравата отвън.

В тази част на квартала нямаше други къщи, единствената постройка наоколо беше пречиствателна станция за отходни води.

Кор отметна глава назад и се загледа в небето. Гъсти облаци скриваха луната и обещаваха още сняг.

Да, в този миг на триумф той не изпитваше особена радост, нито пък усещане за успех. Беше очаквал да бъде... ами щастлив бе един начин да го опише, макар това чувство да не беше в речника му. Ала ето че бе точно толкова празен, колкото и в деня, когато пристигна в тази страна, и неспокоен до крайност...

Мамка му. Знаеше причината за тревогата си.

Неговата Избраница, разбира се.

Докато воините му се наслаждаваха на илюзията за победа, за него имаше само едно място, където би искал да бъде... въпреки че това несъмнено би изложило живота му на опасност.

И той наистина се отправи на север.

Носени от мразовития нощен въздух, молекулите му се отправиха към подножието на една от планините в покрайнините на Колдуел и много скоро той се озова на сред ели и дъбове.

Стъпил с тежките си ботуши в твърдия сняг, той погледна нагоре, въпреки че не можеше да види върха на планината.

Всъщност не можеше да види на повече от метър пред себе си.

Размазаният пейзаж наоколо не се дължеше на времето, нито на терена. Беше магия. Трик, който Кор не разбираше, но в чието съществуване не се съмняваше.

Беше последвал своята Избраница дотук.

Онзи път, когато тя бе отишла в клиниката, а Кор с ужас си бе помислил, че братята са я наранили като наказание, задето му беше дала от кръвта си, той я беше изчакал да излезе от лечебницата и я беше последвал дотук. В действителност бяха я подвели да му даде вената си. Беше спасила живота му не по свой избор, а заради измамата на Троу... и не за първи път Кор съжаляваше, задето бе изпратил боеца при Братството. Ако не се беше опитал да го накаже по този начин, никой от двамата нямаше да я срещне.

И пирокантът му завинаги щеше да си остане непознат за него.

Истината бе, че ако не знаеше за съществуването на тази жена, ако не познаваше уханието ѝ и вкуса на кръвта ѝ, ако нямаше спомена за онези разтърсващи откраднати мигове в колата – то би било истински дар за него.

Вместо това той бе взел трион и сам бе отрязал единия си крак.

Несъзнателно бе избрал да пресече пътя ѝ.

Загледан в пространството пред себе си, Кор се стегна и навлезе в защитната мъгла. Начаса предупреждение полази по кожата му, силовото поле задейства инстинктите му, изпълвайки го с неясен ужас. Той обаче не спря, а продължи напред; снегът хрущеше под ботушите му, едва забележим наклон показваше, че наистина е започнал да изкачва планината.

В този миг на триумф единственото място, където искаше да бъде, бе с жената, която не можеше да има.

[28](#) Филм на Тим Бъртън, в който главните герои загиват в катастрофа и се оказват уловени като призраци в къщата си. – Бел. прев.

Общо взето, ако съпругът ти отказва да изрече и дума, преди да сте останали насаме, зад затворени врати?

Не можеш да очакваш нищо хубаво.

След като чу двукрилата врата на кабинета да се затваря зад гърба ѝ, Бет се приближи до камината и протегна ръце към топлината на огъня. Внезапно ѝ бе станало ужасно студено... особено когато Рот не отиде да седне върху престола на баща си.

Вместо това се отпусна на един от двата сини дивана, при което префърцунената мебел изскърца съвсем не изискано под тежестта му.

Джордж се настани в краката на господаря си, вдигнал поглед към него, сякаш и той очакваше разврзката.

Рот се вираше право напред, въпреки че не виждаше нищо; челото му беше смръщено, аурата му – черна като косата му.

Бет се обърна и като доближи дупето си до източника на топлина, скръсти ръце върху гърдите си.

– Плашиш ме.

Мълчание.

– Защо не седиш зад бюрото? – дрезгаво попита тя.

– Мястото ми вече не е там.

Бет почувства как кръвта се отцеди от главата ѝ.

– За какво... Извинявай, какво?

Рот свали тъмните си очила и разтърка очи, подпрял ръка на коляното си.

– Съветът ме свали.

– Какво... по дяволите. Как? Какво са направили?

– Няма значение. Но го направиха. – Той се изсмя отсечено. – Слушай, сега поне всички онези хартии там не са мой проблем. Могат да си се управляват сами... нека спорят за глупости и се карат помежду си, колкото си искат...

– На какво основание?

– Знаеш ли кое е най-идиотското? Ненавиждах работата и въпреки това сега, когато я изгубих... – Рот разтърка лице. – Все тая.

– Не разбирам. Ти си крал по рождение, а расата се управлява от монархия. Как го направиха?

– Няма значение.

Бет присви очи.

– Какво не ми казваш?

Рот се изправи рязко и запомнил разположението на мебелите много отдавна, закрачи напред-назад.

– Така ще можем да прекарваме повече време заедно. Което никак не е лошо, особено ако си бременна. Пък и ако родиш дете сега, част от нещата, за които толкова се тревожех, отпадат...

– Нали си даваш сметка, че ще разбере? Ако ти не ми кажеш, ще намеря някой друг, който да го направи.

Рот се приближи до бюрото и прокара ръце по покритите с резба ръбове. След това докосна престола, милвайки фигурите, вдълбани в дървото.

– Рот. Кажи ми. Веднага.

Дори и след като му нареди по този начин, мина известно време, преди той да проговори. А когато най-сетне го стори, отговорът му изобщо не бе това, което бе очаквала... и бе по-съкрушителен от всичко, дошло преди това.

– Обосновали са се с... теб.

Окей, време е да поседне.

Бет отиде до дивана, от който той бе станал преди малко, и само дето не рухна върху меките възглавници.

– Защо? Как? Какво съм направила?

Господи, мисълта, че му е струвала престола с някоя своя...

– Не е заради нещо, което си направила. А заради... това, което си.

– Но това е нелепо! Та те дори не ме познават.

– Ти си получовек.

Е, това ѝ затвори устата.

Рот се приближи и коленичи пред нея. Улови ръцете ѝ и ги задържа между големите си длани.

– Искам да ме чуеш и никога да не се съмняваш в това, което ще ти кажа – обичам те такава, каквата си, всяка частица от теб. Ти си съвършена във всяко възможно отношение...

– С изключение на това, че майка ми е била човек.

– Проблемът си е техен – изруга Рот. – Изобщо не ме интересуват шибаните им предразсъдъци. Въобще не ме засягат...

– Е, да, но не е точно така. Заради мен вече не седиш на престола, нали?

– Знаеш ли какво? За мен това не си заслужава. Ти си тази, която има значение. Всичко друго... всички други могат да вървят на майната си.

Бет погледна към трона.

– Значи, не те е грижа, че мястото на баща ти вече не е твое?

– Мразех работата.

– Не това те попитах.

– Миналото е минало, а родителите ми са мъртви от векове.

Бет поклати глава.

– Ала нима това наистина има значение? Знам защо търпеше досега – заради тях. Не ме лъжи... и най-вече – не лъжи себе си.

Рот рязко се дръпна назад.

– Не се лъжа.

– О, да, правиш го. Наблюдавах те през тези две години. Знам какво те мотивираше... и би било грешка да си мисля, че цялата тази отдаденост изведнъж се е изпарила само защото някой си е решил, че повече не можеш да носиш короната.

– Първо, не е „някой си“, а Съветът. И второ – това е свършен факт. Станалото – станало.

– Трябва да има нещо, което можеш да направиш. Начин да заобиколиш...

– Откажи се, Бет. – Той се изправи и обърна глава по посока на трона. – Нека продължим напред...

– Не можем.

– Как ли пък не можем.

– Едно е да подадеш оставка, да абдикираш или както там се казва. Това е свободен избор. Но теб изобщо не те бива да се подчиняваш на чужди заповеди – каза Бет и добави сухо: – Както сме обсъждали и преди.

– Бет, трябва да се откажеш...

– Помисли за бъдещето... след година, две... наистина ли искаш да ми кажеш, че няма да ме намразиш заради това?

– Разбира се, че не! Ти не можеш да промениш същността си. Вината не е твоя.

– Сега го казваш и аз ти вярвам... но след десет години, когато погледнеш сина или дъщеря си в очите, не мислиш ли, че няма да изпиташ поне мъничко неприязън към мен, задето съм ги лишила от...

– От шанса да стрелят по тях? Да бъдат критикувани от куцо и сакато? Да бъдат поставени на пиедестал, на който не искат да бъдат? Ни най-малко! Та всичко това е част от причината да не искам дете!

Бет отново поклати глава.

– Не съм толкова сигурна.

– Исусе. – Рот сложи ръце на хълбоците си. – Направи ми услуга и недей да решаващ вместо мен, окей?

– Не можем да пренебрегнем възможността...

– Извинявай, да не съм пропуснал нещо? Да не би някоя врачка да ти е дала скришом кристално кълбо или нещо такова? Защото, не се засягай, но можеш да видиш в бъдещето толкова, колкото и аз.

– Именно.

Рот вдигна отчаяно ръце и закрочи напред-назад.

– Ти не разбираш, чисто и просто не разбираш. Вече е станало, свършен факт. Вотът на недоверие е минал... и аз съм кастриран като владетел, не разполагам с

никаква власт, нито с влияние. Така че дори и да имаше нещо, което бих могъл да сторя от законова гледна точка... Вече не съм аз този, който може да промени каквото и да било.

– Кой тогава?

– Един мой далечен братовчед. Истинско съкровище.

По тона му Бет разбра, че в случая „истинско съкровище“ е евфемизъм за „пълен шибаняк“.

Тя скръсти ръце на гърдите си.

– Искам да видя прокламацията или документа... трябва да има такава, нали? Съмнявам се, че просто са ти оставили съобщение на гласовата поща.

– Господи, Бет, няма ли да се откажеш най-...

– У Сакстън ли е? Или са я изпратили на Рив...

– Не може ли поне веднъж да бъдеш нормална! – изкрещя той. – Току-що премина през периода си на нужда! Повечето жени остават на легло цяла седмица. Защо не можеш и ти да си такава? Щом толкова искаш дете, върви да си легнеш... това се очаква да направиш. Учудвам се, че след всичкото време, което си прекарала с шибаната Лейла, тя не ти е казала...

Докато Рот продължаваше да беснее, Бет прекрасно си даваше сметка, че просто изпуска парата с помощта на думите. Само че нямаха време да го прави до безкрай.

Тя се изправи, отиде до него и...

Пляс.

Звукът от шамара отекна в стаята и обичният ѝ хелрен изведнъж млъкна.

Приковала спокоен поглед в лицето му, тя заяви:

– Сега, когато имам вниманието ти и вече не нареждаш и не беснееш като някой лунатик, ще съм ти благодарна, ако ми кажеш къде мога да намеря онова, което са ни изпратили.

Рот отпусна глава, сякаш бе напълно изтощен.

– Защо го правиш?

Изведнъж Бет си спомни какво ѝ бе казал, когато нуждата я беше връхлетяла и той я бе заварил как се опитва да се добере до лекарството.

С накъсан глас тя отговори:

– Защото те обичам. И ти или не искаш да си го признаеш, или не виждаш кой знае колко напред в бъдещето, но това наистина има значение за теб. Казвам ти, Рот, то е от нещата, които не могат да бъдат преглътнати. И както ти казах – ако искаш да слезеш от трона, много добре. Изборът си е твой. Но проклета да съм, ако оставя някой да ти го отнеме.

Рот изправи глава.

– Не разбираш, лийлан. Всичко свърши.

– Не и ако аз мога да направя нещо по въпроса.

Мълчанието се проточи... а после Рот протегна ръце и я притисна до себе си,

толкова силно, че тя усещаше как костите ѝ се огъват.

– Не съм достатъчно силен за това – прошепна той в ухото ѝ... сякаш не искаше никога да чуе тези думи да излизат от устата му. Никога.

Бет плъзна ръце по якия му гръб и го прегърна също толкова здраво.

– Ала аз съм.

* * *

Цяла вечност.

Рот чакаше в тайната стая, миришеща на пръст и подправки, от цяла вечност. В мрака мислите му бяха оглушителни като писъци, ярки като мълнии, неизличими като надпис, вдълбан в камък.

И тъкмо когато му се струваше, че никога няма да се случи, че той и неговият безмълвен кипящ спътник завинаги ще си останат в мрака, буквално и преносно, се разнесе стържещ звук и тайната врата се плъзна назад.

– Каквото и да се случва – прошепна той на брата, – няма да се намесваш. Това е заповед и искам добре да ме чуеш.

Отговорът на Торчър бе тих като въздишка:

– Както наредите.

Треперливите пламъчета на факлата хвърляха слаба светлина, ала тя бе достатъчна, та Рот да разпознае мъжа пред себе си – свещенослужител без особено влияние в двора... ала чийто баща приживе бе лечител.

Пазител на билки и отвари.

Мъжът си мърмореше под носа.

– ...направи още за една нощ. Не мога да сторя невъзможното...

Докато свещенослужителят се приближаваше до работната маса, тялото на Рот реагира без никаква помощ от страна на ума му. Изскачайки от сенките, той сграбчи една мършава ръка над лакътя, влагайки цялата си сила без никакъв финес. В отговор се разнесе пронизителен писък на изненада, но после факлата се люшна към него и Рот замалко да изпусне жертвата си, когато пламъците лумнаха в очите му.

– Затвори вратата! – изкрещя той, докато се опитваше да сграбчи свещенослужителя през кръста.

Въпреки че не можеше и дума да става за сравнение в ръста им (Рот беше два пъти по-едър), одеждите на свещенослужителя бяха хлъзгави и той така се мятеше, че на краля му беше трудно да го удържи. А факлата представляваше опасност, докато се бореха за нея. По стените, по котела, по масата танцуваха сенки и Рот усети парване в ръцете, когато се опита да...

А после плащът, с който бе скрил самоличността си, пламна...

Изпепеляваща горещина жарна едната страна на тялото му и плъзна към косата му и той отскочи назад, мъчейки се да извади камата си, за да среже плата... само че оръжието беше под плаща. Единственото, което можа да направи, бе да напипа очертанията на дръжката в ножницата.

Отскачайки още веднъж назад, той опита да смъкне обемистата материя през главата си, но бързо свали ръка с писък на болка. Само за миг пламъците го обгърнаха и въпреки че се опитваше да ги потуши с ръце, беше, сякаш се мъчи да пропъди облак оси. Махайки трескаво, заслепен от агонията и горещината, докато в ушите му працияха пламъци, кралят си даде сметка, че...

Няма да излезе жив от това...

Останал без въздух, с лудешки биешо сърце и душа, която крещеше заради несправедливостта на всичко това, на Рот му се прииска да беше различен – мъж на оръжието, а не на перото, някой, който можеше да надвие противника ловко и уверено...

Пороят се изля отгоре – зловонен, със скверен вкус... и лепкав, по-скоро мокро вълнено одеяло, отколкото течност. Със съскане и шипене, и смрад, от която очите му още повече се насълзиха, пламъците угаснаха.

В същия миг се разнесе оглушителен трясък – Торчър бе метнал котела настрани.

– Недейте да преглъщате, господарю! Изплюйте го, ако е влязло в устата ви!

Рот се наведе и изплю онова, което бе проникнало между устните му. А после в ръцете му тикнаха парцал и той избърса очите си от парещата течност.

Подпрял длани на бедрата си, Рот поемаше големи глътки въздух, с надеждата дишането му да се успокои; от усилието му се виеше свят. Или пък беше от дима. Болката. Гадостта, изсипана отгоре му.

След един дълъг миг си даде сметка, че светлината вече не трепти, и погледна натам. Торчър беше овладял факлата... и беше надвил свещенослужителя, който се беше сгърчил на пода, а краката му се мятаха конвулсивно.

– Как го... – Пристъп на кашлица прекъсна Рот. – Какво му направи?

– Срязях сухожилията на коленете му, за да не може да избяга.

Рот потръпна, ала ползата беше очевидна.

– Той е ваш, господарю, можете да правите каквото поискате с него – заяви Торчър и отстъпи назад.

Рот погледна към свещенослужителя и нямаше как да не направи сравнение между спокойното държание на брата и лекотата, с която се бе справил само за миг, и собствената си нескопосана тремавост.

Приближи се до падналия вампир и го обърна по гръб; жегна го задоволение, когато очите на другия мъж се разшириха, разпознали този, който се беше надвесил над него.

– На кого служиш? – попита Рот.

Отговорът беше нечленоразделно лomotене и преди да осъзнае какво прави, Рот го сграбчи за одеждите и го вдигна от пода. Докато го разтърсваше така, че отпуснатата глава на мъжа се разлюля напред-назад, усети, че го обзема дълбока, неудържима нужда да убива.

Нямаше обаче време да вникне по-дълбоко в това непознато чувство.

Вдигайки мъжа още по-високо, така че лицата им бяха на сантиметри, Рот изръмжа:

Не заплака.

А му се искаше.

Докато с болезнена яснота осъзнаваше, че току-що е отнел живота на друг вампир, му се прииска да се върне назад, към света, който познаваше преди този ден... свят, в който баща му бе умрял от естествена смърт, а на Ана просто ѝ се беше завило свят от бременността... и най-големият му проблем в двора бяха подмятанията за избора му на шелан.

Изобщо не искаше да бъде част от тази нова действителност.

Тук нямаше светлина. Само непрогледна нощ.

– Никога досега не съм отнемал живот – немощно каза той.

Въпреки цялата си свирепост, когато Торчър проговори, гласът му беше мек:

– Знам, господарю. Справихте се добре.

– Не, не е така.

– Мъртъв ли е?

О, да, мъртъв беше.

– Наистина мислех онова, което казах за неговата шелан и сина му. Те ще бъдат пощадени.

– Разбира се.

Докато си припомняше списъка с получените имена, Рот почувства как желанието да убива отново лумва в гърдите му, въпреки че стомахът му все още не се бе успокоил напълно... а усилията му бяха детска игра в сравнение с онова, което Братството можеше да стори.

И действително сега нямаше да е жив, ако Торчър не се бе намесил.

Рот се оттласна от пръстта, отпуснал безсилно глава. Как щеше да...

Широка длан се протегна към него.

– Господарю, нека ви помогна.

Рот погледна в светлите, ясни очи... и си помисли, че са като луната, разпръскваща светлина в мрака, показваща изход от пустошта.

– Ние ще ви подготвим – заяви Торчър. – Ще ви научим на онова, което трябва да знаете, за да отмъстите за семейството си. Ще махна тялото от тук и ще направя да изглежда така, сякаш го е сполетяла злополука... това ще ни даде времето, от което се нуждаем. От сега нататък храната ще се приготвя в стаята ви за аудиенции, от личния ви доген, не от някой, свързан с двора... и всички провизии ще бъдат доставяни от нивата или небесата собственоръчно от братята. Преди да опитате каквото и да било, всеки от нас ще хапне и ще пийне от него във ваше присъствие, и ще спим пред покоите ви. Това е тържественият ни обет.

За миг единственото, което Рот бе в състояние да стори, бе да се взира в протегнатата към него ръка, сякаш беше благословия от самата Скрайб Върджин.

Отвори уста, за да изрази признателността си с думи, ала от нея не излезе нищо.

Вместо отговор той стисна десницата пред себе си... и почувства, че го вдигат, за да

стъпи сигурно на краката си.

Свежият въздух беше полезен за ума и душата.

Докато прекосяваше заледената тераса, за да излезе в градината, Лейла стъпваше бавно и предпазливо, разперила ръце – не искаше да рискува да падне.

Интересно как само се бе изострила преценката ѝ за всичко – хлъзгави повърхности, стълби, избора ѝ на храна.

– Да излезем в нощта – каза тя на детето в утробата си.

Разбира се, лудост бе да говори на съществото, което все още не се беше появило на бял свят. Ала на Лейла ѝ се струваше, че само ако успее да поддържа диалога между тях, детето може би ще избере да остане при тях. Ако само можеше да яде правилната храна, да не падне и да си почива достатъчно... някак си, по някакъв начин, след като минеха останалите месеци, тя щеше да държи сина или дъщеричката си в прегръдките си, а не само в тялото си.

Докато стъпваше по затрупаната със сняг моравка, Лейла установи, че ботушите, които бе задигнала от задния коридор, са топли, стабилни и удобни. Същото се отнасяше за якето и ръкавиците. Шапките и шалове бе оставила – искаше студът да проясни главата ѝ.

В далечината плувният басейн се гушеше под зимната си завивка, ала тя си го представи пълен с вода, осветена отдолу, с лазурни вълнички, примамливи и нежни върху кожата и ставите. Щеше да плува веднага щом станеше възможно... и то навън. Оценяваше басейна в тренировъчната зала, но въздухът там миришеше на хлор, а след като бе свикнала с кристално бистрите, естествено свежи бани в Светилището, не си падаше...

Изведнъж се закова на място. Престана да се разсейва с маловажни мисли. Спря всичко друго, освен дишането и биенето на сърцето си.

Притвори клепачи и остави случилото се в трапезарията отново да се разиграе пред очите ѝ: видя измъченото лице на Рот, докато им съобщаваха новината; чу възмущението и агресията в гласовете на братята; спомни си как Рив се визира в краля, сякаш разчиташе неща, които тя не бе в състояние да усети.

Кор стоеше зад всичко това.

Не можеше да бъде другояче. Невъзможно бе да организираш покушение върху живота на краля, а след това да бездействаш, докато глимерата постига със законови хитрини онова, към което ти се стремиш. Не, той се спотайваше зад кулисите. Там някъде.

С внезапно свит стомах, Лейла продължи спокойната си разходка – мина покрай басейна и навлезе в геометрично оформените официални градини. Прекоси и тях и

стигна до шестметровата стена, която обграждаше цялото имение.

Докато вървеше все напред, ушите ѝ изтръпнаха. Носът – също. Ала нея не я беше грижа.

Образите на Бет, изникнала на прага на трапезарията, и Рот, погледнал към нея през дългата маса, се бореха с друг, много по-предателски и също толкова трагичен монтаж от...

Онова, за което тя отказваше да мисли.

Или поне се опитваше.

Наистина ли беше пуснала Кор в колата? Наистина ли беше седнал до нея, след като бе оставил всичките си оръжия върху капака на мерцедеса... и ѝ бе заговорил? Взел бе ръката ѝ в своята?

– Престани – укори се тя.

Нищо хубаво нямаше да излезе от това, да си припомня онази връзка, изпепеляващата искра.

Лейла забави крачка. Спря. Спомни си съвършено ясно и с немалко чувство за вина начина, по който Кор я беше гледал.

Знаеше толкова малко за него... с изключение на политическите му домогвания, той бе съвършено непознат за нея, при това – смъртно опасен непознат. И въпреки това ѝ се струваше, след като бе видяла колко неловко се чувства с нея, че не беше от онези, които често се наслаждават на жените.

И нищо чудно – с това обезобразено лице.

Ала с нея... той беше различен.

С изключение на бременността, която тя се бе погрижила да стане действителност, Лейла не беше повлияла на нищо от случилото се през живота ѝ. Ала не можеше да бездейства, докато съществуваше вероятността да е способна да направи дори нещо съвсем дребно, за да помогне на Рот в тази ужасна ситуация.

Носеше такава вина в себе си. За толкова много неща.

Но поне би могла да се опита да направи нещо за това.

Извади мобилния телефон, който Куин настояваше да носи навсякъде със себе си, и извика екрана за избиране на номер.

Кор ѝ беше казал как да му се обади, цифрите се бяха запечатали в ума ѝ в мига, в който се бяха отронили от устните му.

Никога не си бе представяла, че ще ги използва.

При всяко от седемте докосвания на екрана телефонът издаваше различен тон и ето че номерът беше набран.

Пръстът на Лейла поспря за миг над клавиша за позвъняване. И го натисна.

Треперейки от главата до петите, тя доближи тънкото, голямо колкото карта за игра устройство до ухото си. Електронен звън се разнесе веднъж... два пъти...

Лейла се обърна рязко.

Откъм лявата ѝ страна, от другата страна на стената, до ушите ѝ достигна далечен

звук, толкова слаб, че ако не повтаряше съвършено ритъма на онова, което се чуваше в телефона ѝ, нямаше да му обърне внимание.

Апаратът се изплъзна от пръстите ѝ и се търкулна в снега пред нея.

Той ги беше открил.

* * *

Сола нямаше представа от колко време стоеше под топлата струя на душа в къщата на Асейл, затворила очи и облегната на стената, докато водата падаше върху раменете и се стичаше по гърба ѝ.

По някаква причина ѝ се струваше, че замръзва... въпреки че в банята имаше достатъчно пара, за да я превърне в сауна, и че според нея температурата на тялото ѝ трябва да бе скочила до четирийсет градуса.

Ала нищо не бе в състояние да докосне смразяващото усещане, настанило се в гърдите ѝ.

Беше казала на баба си, че на зазоряване тръгват към Маями.

Поглеждайки назад, виждаше, че да избере за място на своето убежище самото сърце на семейния бизнес на Бенлоис не беше добра идея. Ала с малко повече късмет Едуардо (при положение че все още беше между живите и бе посочен за наследник в завещанието на брат си) щеше да бъде твърде зает с това, да си купува бледосини бентлита и ризи с животински шарки на „Версаче“, за да си губи времето с такива като нея.

Ако изобщо знаеше какво ѝ бе направил брат му. Или какво бе възнамерявал да направи.

Рикардо пазеше толкова много неща в тайна.

Господи... какво ли му беше сторил Асейл?

Отново видя лицето му, окървавено около устата и брадичката, и ѝ стана още по-студено. Обърна се и...

– По дяволите! – изпищя, поглеждайки през запотеното стъкло.

Мъжката фигура, която се беше появила на прага, беше неподвижна като статуя и мощна като тигър. И я гледаше досущ като хищник.

В миг Сола усети, че ѝ става горещо отвътре... понеже знаеше защо е дошъл и тя също го искаше.

Асейл се приближи до стъклената врата, която ги разделяше, и рязко я отвори. Дишаше тежко и на светлината на лампата, вградена в тавана над главата ѝ, очите му бяха ярки като пламъчетата на кибритени клечки.

Пристъпи под душа, както си беше с дрехите – обувките му „Гучи“ несъмнено бяха съсипани, тъмнокафявото му велурено сако попиваше водата и придобиваше цвета на кръв.

Без да каже нито дума, той улови лицето ѝ в ръце и я притегли към устата си, устните му смазаха нейните, докато я притискаше към мрамора с цялото си тяло. Сола се предаде със стон, приемайки езика му, когато той проникна в нея,

сграбчвайки раменете му през изисканите дрехи.

Беше напълно възбуден и отъркваше бедра в нейните, притискайки коравия си пенис в корема ѝ, а златната катарам на колана му я драскаше. Продължаваше да я целува по онзи отчаян, жаден начин, който си спомняш дори когато станеш на осемдесет и си прекалено стар, за да мислиш за такива неща. А после ръцете му намериха мокрите ѝ гърди и пръстите му стиснаха зърната им, докато разликата между болка и удоволствие изчезна и Сола почувства, че ако не свърши в следващия миг, ще умре...

Сякаш усетил от какво се нуждае тя, Асейл се отпусна на колене, праметна единия ѝ крак на рамото си и устните му я превзеха там долу по същия хищен начин, както устата ѝ преди малко.

Беше секс като наказание, осъждане на избора ѝ, физически израз на гнева и неодобрението му.

И може би това я правеше извратена кучка, но на Сола ѝ харесваше.

Искаше той да се нахвърли върху нея по този начин, бесен и необуздан, да се излее в нея, така че тя да не се чувства чак толкова виновна... нито толкова празна.

Сграбчвайки мократа му коса, тя изви бедра и го притисна още по-плътено към себе си, забивайки прасеца си в гърба му, за да му помогне да открие ритъм, който...

Прехапала долната си устна, Сола свърши толкова мощно, че тялото ѝ се плъзна по мрамора с пронизително скърцане.

А после, преди да разбере какво става, се озова на пода, опъната пред него, докато той сваляше подгизналото сако и копринената риза от изваяните си гърди. След това посегна към колана си, ала тя го изпревари, ръцете ѝ бяха нетърпеливи да се доберат до гладката му кожа и твърдите му контури.

Той не ѝ каза нито дума.

Нито когато разтвори краката ѝ и се намести отгоре ѝ, нито когато пенисът му проникна в нея и започна да я чука с мощни тласъци, нито дори когато се подпря над нея и прикова поглед в очите ѝ, сякаш я предизвикваше да се откаже от всичко, което той бе в състояние да ѝ даде.

Широкият му гръб улавяше струята на душа, предпазваше я от водата... така че тя виждаше всичко – свирепото му изражение, напрегнатите мускули на раменете, сенките, които хвърляха гърдите му. Мократа му коса се люлееше в ритъма на тялото му, капчици вода се процеждаха от крайчетата ѝ като сълзи, а от време на време горната му устна се повдигаше нагоре и...

Като през мъгла Сола си даде сметка, че нещо не е както трябва, в подсъзнанието ѝ се надигна сигнал за тревога. Ала тя лесно го пренебрегна, защото в същия миг я връхлетя нов оргазъм, изключвайки всяка мисъл, така че за нея съществуваше единствено усещането... единствено Асейл.

Докато сърцевината ѝ туптеше около ерекцията му, той също достигна върха, гърбът му се изви...

Без презерватив. По дяволите!

Мисълта се изпари от ума ѝ още докато пробягваше през него, тъй като оргазмът ѝ се завърна с нови сили, така че вместо да го отблъсне, тя протегна ръце и заби нокти в хълбоците му.

Точно когато освобождаването ѝ започна да стихва, нещата станаха... малко странни.

Тялото ѝ застина, докато се съвземаше, и тя почувства спазмите му дълбоко в себе си, докато довършваше онова, което бе започнал.

Само дето не беше приключил с нея.

След като свърши да еякулира, той се отдръпна почти незабавно. Сола очакваше да полежи с нея върху мрамора или пък да я вдигне на ръце и да я занесе в леглото, за да изсъхне; по дяволите, може би дори да каже нещо за това, че не беше използвал презерватив.

Или пък да изрече с думи онова, което ѝ бе показал – че не иска тя да си тръгва.

Вместо това той се подпря на една ръка, а другата започна да се движи нагоре-надолу по лъщящия му пенис. От устните му се откъсна стон, сякаш беше готов да свърши отново.

Вторият оргазъм изригна от него и Асейл го насочи право към сърцевината ѝ... и не спря дотам. След като я покри цялата там долу, той се премести нагоре, така че обля корема ѝ, ребрата, гърдите, врата, лицето ѝ. Той сякаш имаше безкраен запас от оргазми и докато топлите струи докосваха напрегнатата ѝ до свръхчувствителност кожа, Сола отново получи оргазъм и докато го правеше, вдигна ръце и ги прокара по тялото си, усети под пръстите си лепкавата топлина, с която той я покриваше, стисна гърдите си в шепа.

Някъде в подсъзнанието си разбираше, че всичко това има и друго значение.

Ала също като с липсата на презерватив, беше прекалено отдадена на момента, за да я е грижа.

Той сякаш... я бележеше... по някакъв начин.

И тя нямаше нищо против.

Напълно дезориентиран в мъглата, Кор си даваше сметка, че е време да се върне. Катереше се безцелно по планината сякаш от часове, а все още не бе достигнал нито връх, нито каквото и да било укрепление. Виждаше единствено вечнозелени дървета. Някой замръзнал ручей от време на време. Следи от сърни в снега...

Телефонът в джоба му извънхия тихичко.

Въпреки че изруга под нос, той осъзна, че това (несъмнено някой от шайката, обаждащ се, за да провери какво става) е знак да прекрати тази лудост. Пък и дори да откриеше бърлогата на Братството, какво щеше да направи? Да завие като вълк под прозореца на Избраницата, докато тя не се съгласи да се срещне с него?

Единственото, което щеше да постигне по този начин, бе да се окаже заобиколен от воини... и макар да беше чувал, че червеното е цветът на любовта, кръвопролитие то не беше подходящ заместител на розите.

Извади телефона си и отговори рязко:

– Да?

Пронизителен звук отекна в ухото му, достатъчно силен, за да го накара да отдръпне слушалката за миг.

– Какво? – изляя в апарата, когато отново го доближи до ухото си.

Никакъв отговор.

– По дяволите, Трой...

Изведнъж всички инстинкти, които имаше или някога щеше да има, закрещяха... и то не в предупреждение, че ще бъде нападнат.

Отпускаяки ръка, той се завъртя бавно, боейки се, че това е някаква грешка...

Дъхът излезе от гърдите му като протяжна въздишка при вида на онова, което изникна пред него.

Беше... тя.

Неговата избраница изникна от гъстата мъгла... и появата ѝ го срази, въпреки че остана на крака. О, прелестно видение, чийто нежен дух го караше да чувства чудовището в себе си с мъчителна яснота.

– Как така си тук? – попита тя с треперещ глас.

Кор се огледа наоколо.

– Къде съм?

– Аз... искаш да кажеш, че не знаеш?

– Братството не може да е далеч, ала не виждам нищо в тази прокълнатата мъгла.

Обвила ръце около тялото си, тя като че ли се разкъсваше... и нищо чудно.

Несъмнено се намираха близо до мястото, където тя живееше, макар че Кор нямаше откъде да знае дали от него ги делят метри, или мили.

– Как си? – тихичко попита той. – Ще ми се луната да грееше на небето, та да можем да те видя по-добре.

За сметка на това усещаше уханието ѝ... неповторимото ѝ прелестно ухание. Нейното ухание.

– Позвъних ти – прошепна тя след един дълъг миг.

Веждите на Кор подскочиха.

– Това бе ти? Преди малко?

– Да.

В продължение на една предателска секунда сърцето му заби по-бързо, отколкото ако бе дошъл тичешком тук, за да се види с нея. Ала после...

– Научила си.

– За онова, което направи на Рот.

– Съветът реши така.

– Не се преструвай пред мен.

Кор затвори очи. Уви, наистина не можеше.

– Казах ти, че престолът ще бъде мой.

– Къде са воините ти?

– Сякаш съм дошъл тук, за да изритам Слепия крал от дома му?

Гласът ѝ укрепна.

– Вече му отне онова, което искаше, и използва възлюбената му, за да го сториш. Защо ти е да се хабиш с него?

– Не него дойдох да видя.

Избраницата изпусна рязко дъха си... въпреки че признанието му несъмнено не би могло да е изненада.

И господ да му е на помощ, Кор пристъпи по-близо до нея, въпреки че в името на всичко добро и благоприлично би трябвало да побегне. За него тя бе много по-опасна, отколкото който и да било от братята, особено когато усети едва доловимите тръпки, пробягващи по тялото ѝ.

Начаса стана корав като камък. Невъзможно бе да не реагира.

– Знаеш го, нали? – изръмжа той меко. – Обаждаше се, за да видиш дали не би могла да промениш действията ми? Хайде, можеш да бъдеш откровена... тук сме само аз и ти. Сами.

Тя вирна брадичка.

– Никога няма да разбера омразата ти към този добър мъж.

– Кралят ти? – Кор се изсмя сурово. – Добър мъж?

– Да – отвърна тя разпалено. – Той има безкрайно добра душа, обича своята шелан с цялото си същество и всяка нощ дава всичко от себе си за доброто на расата...

– Нима? И как точно постига тази похвална цел? Нали знаеш, че никой никога не го

вижда? Никога не излиза сред аристократите, нито пък сред обикновените вампири. Той е саможивец, който се провали във време на война. Ако не бях аз, щеше да е друг...

– То е грешно! Онова, което стори, е грешно!

Кор поклати глава, едновременно възхитен от високоморалната ѝ наивност и натъжен, че ще ѝ бъде трудно да приеме случилото се.

– Такъв е светът. Силата побеждава слабостта. Това е също толкова неизменима истина, колкото земното притегляне и изгревът на слънцето.

Дори през дебелите ѝ дрехи Кор усети гърдите ѝ да се издуват под скръстените ѝ ръце и очите му се сведоха, преди да се затворят за миг.

– Никога не ме е било грижа за невинността – промълви той.

– Прости ми грешката тогава.

Кор отвори очи.

– Ала както винаги, когато става дума за теб, смайващите откровения нямат край.

Дългите ѝ ръце се протегнаха умолително към него.

– Моля те. Спри. Аз ще....

Когато, вместо да довърши, тя можа единствено да преглътне с усилие, Кор усети, че се вкаменява.

– Какво ще направиш?

С отривисти движения Избраницата се приближи до него. А той все така не бе в състояние да помръдне и мускул.

– Какво точно – попита Кор с дълбок глас – ще направиш?

Тя спря. Вирна прелестната си брадичка. Предизвика го с погледа и с тялото си, въпреки че беше с деветдесет килограма по-лека от него и напълно нетренирана.

– Можеш да ме имаш.

* * *

– Тук горещо ли е, или аз съм полудяла?

Когато никой не ѝ отговори, Бет се огледа наоколо. Сакстън, Рив и Рот седяха смълчани на сините дивани. Първите двама се взираха в угасващия огън; накъде бяха обърнати очите на Рот, Бет нямаше представа.

Господи, дори когато бяха в една и съща стая, тя нямаше представа къде се намира той.

Бет свали халата си, метна го върху бюрото и отново прочете прокламацията. Беше се настанила на мястото, където обикновено седеше Рив – меко кресло малко встрани от трона на Рот.

Въпреки онова, което държеше в ръцете си, Бет отказваше да мисли за огромния стол по друг начин, освен като „трона на нейния хелрен“.

Тя отново сведе очи към пергаментата и поклати глава при вида на всички тези символи, така грижливо изписани с мастило. Когато ставаше дума за Древния език,

не можеше да се каже, че напредва особено бързо – все още трябваше да помисли за дефиницията на всеки знак, преди да успее да скалъпи някое изречение. Ала виж ти – при втория прочит документът казваше съвсем същото, което и при първия.

Бет остави дебелия, корава хартия с пъстроцветен ръб върху бюрото и прокара пръсти по сатенените ленти, прикачени с восьчни печати. Бяха тесни и гладки като панделките, които вполитаха в косите на малките момиченца.

Не че тя си мислеше за бебета, о, не, нищо такова.

– Значи, наистина няма какво да направим? – каза след малко.

Човече, беше ѝ горещо. Бархетът определено не беше правилният избор... или това, или беше от стреса.

Когато никой не изяви желание да отговори, Сакстън се прокашля.

– От процедурна гледна точка са спазили всички правила. А от законова – основата, на която са стъпили, е солидна. Строго погледнато, според Древните закони, каквито са сега, всяко дете, родено от... – Той отново се прокашля. И погледна към Рот, сякаш за да прецени колко взривоопасна е ситуацията. – ...вас двамата, ще наследи престола, а в закона има клауза относно кръвта на нашия владетел.

Ръката на Бет се спусна към корема ѝ. Мисълта, че група хора бяха взели детето ѝ на прицел, макар то да не беше родено и може би дори не съществуваше, бе достатъчна, за да я изпълни с желание да отиде на стрелбището и да изпразни няколко пълнителя.

Когато все още беше част от света на хората, като жена тя също бе ставала жертва на дискриминация (още помнеше Дик Гадняра). Нямахме обаче никакъв опит с расизма. Като някой, който изглеждаше бял, макар че, както се оказа, всъщност беше бяла само наполовина, защото беше и човек само наполовина, никога не беше имала проблеми в това отношение.

Човече... да градиш мнението си за някого въз основа на черти, дължащи се на резултата от лотарията на спермата, беше пълна лудост. Хората не можеха да избират с какъв пол да излязат от утробата, нито пък можеха да променят същността на родителите си.

– Тази глимера – промърмори тя. – Ама че задници.

– Между другото, най-вероятно аз съм следващият – подхвърли Рив. – Знаят, че съм свързан и с двама ви.

Бет насочи вниманието си към него.

– Толкова съжалявам.

– Недей. Задържах се там толкова дълго единствено за да ви бъда от помощ, на вас двамата и на Братството. – А после добави сухо: – На север си имам предостатъчно работа.

Ами да, помисли си Бет. Лесно бе да забрави, че той не беше само председател на Съвета, но и крал на симпатите.

– И не можеш да ги изхвърлиш от Съвета или нещо такова? – попита тя. – Искам да кажа, като лийдайър не можеш ли... и аз не знам, да събереш нови членове?

– Нека нашият приятел, адвокатът, ме поправи, ако греша, но доколкото разбирам, членството в Съвета се определя чрез семейството. Така че дори и да намеря основание да изрита копелетата, те просто ще бъдат заменени от други представители на същите родове... които най-вероятно ще имат същото мнение за нещата. Ала истината е, че станалото вече е факт. Дори ако можехме да сменим всички членове на Съвета, решението им си остава.

– Просто все ми се струва, че трябва да има нещо...

– Ще престанете ли най-сетне! – намеси се Рот. – Искам да кажа, не може ли да зарежем всичко това? Не се засягайте, но вече го разгледахме от всички възможни гледни точки, прочетохте това, което ни пратиha... стореното – сторено.

– Просто не мога да повярвам, че стана толкова лесно. – Бет погледна към трона. – Един лист хартия и готово.

– Страхувам се за бъдещето – промълви Сакстън. – Тяхната ценностна система не е добра за тези като мен. Нито пък за жените. През последните две години постигнахме такъв напредък... изведохме расата от Каменната епоха, а сега? Всичко ще бъде изличено, помнете ми думата.

Рот се изправи рязко.

– Слушайте, трябва да вървя.

С широки крачки той се приближи до Бет и протегна ръка, та неговата шелан да я улови и да го преведе през последните десетина сантиметра.

Тя го стори и като го притегли към себе си, наклони глава надясно, така че той да я целуне по вената, след това наляво, за да го направи и с другата, а накрая поднесе устни към неговите, за да я докосне и там.

А после двамата с Джордж си тръгнаха.

Докато го гледаше да се отдалечава, Бет изпита болка, че го вижда толкова изпит, слаб, изтощен... макар че физически то се дължеше най-вече на онова, което тя му беше сторила през периода си на нужда. Умствено и емоционално? Мнозина бяха отговорни за това.

И тя бе една от тях.

– Трябва да има начин – заяви, без да се обръща към никого.

Господи, молеше се нейният хелрен да не отива в тренировъчната зала. Последното, което му трябваше, беше още физическо усилие... Почивка и храна – ето от какво се нуждаеше тялото му точно сега.

Ала тя познаваше изражението му прекалено добре.

Кор никога не бе могъл да се нарече мъж на словото. Не беше просто незапознат с каквато и да било литература, а неграмотен – в най-истинския смисъл на думата... и нерядко се случваше Трой да използва думи на английски или пък на родния им език, които той не разбираше.

И все пак логично бе да се предположи, че четирите прости думички, изречени току-що – поне взети поотделно – не би трябвало да са проблем дори за някого с неговите ограничени способности.

Ала мозъкът му отказваше да ги осмисли.

– Какво каза? – попита той дрезгаво.

Докато Лейла повтаряше онова, което беше изрекла, в уханието ѝ се долавяше острият дъх на страх.

– Можеш да ме имаш.

Кор затвори очи и сви юмруци. Тялото му вече си беше превело думите ѝ и им отговаряше – мускулите му потръпваха от желание да се добере до нея, да я повали върху студената земя и да я бележи като своя.

– Не знаеш какво говориш – чу се да промълвява.

– Знам.

– Ти носиш дете.

– Аз... – Дори и със затворени очи, си я представяше как преглъща мъчително. – Означава ли това, че не ме искаш?

Преди да отговори, Кор си пое дълбоко дъх, дробовете му горяха.

– Не – простена той. – Не означава.

Всъщност винаги когато си я представеше с друг, го пронизваше болка, от която пребледняваше. И все пак, въпреки че в тялото ѝ беше посято семето на друг, той искаше да я вземе, да я има, да я задържи...

С изключение на едно.

Отвори очи и я погледна, попивайки всяка подробност от нея – красивата ѝ коса, вдигната високо, изящните черти, деликатната шия, която копнееше да почувства под устните си. Разбира се, имаше още, което да види, ала онова, което искаше да запечата в ума си, бе преди всичко лицето ѝ.

От самото начало това с нея беше лудост... от мига, в който тя му даде китката си под кленовото дърво на онази поляна и той отпи от извора ѝ, Кор беше заразен от болест.

– Искам да ми кажеш само едно. – Очите му не преставаха да обхождат лицето ѝ, претегляйки всеки нюанс на уплашеното ѝ замръзнало изражение.

– Какво? – попита Избраницата, когато той не продължи веднага.

– Ако не беше случилото се, щеше ли някога да ми се предложиш по този начин?

Тя сведе очи. Още по-силно стисна ръце над сърцето си. Отпусна глава.

– Отговори ми – меко настоя Кор. – Кажи ми истината, та и двамата да я чуем, изречена на глас.

– Ала случилото се е факт и...

Кор протегна ръка и повдигна брадичката ѝ с възможно най-лекото докосване. – Кажи го. Трябва да чуеш собствената си истина... а те уверявам, че съм понасял и по-жестоки стрели от нея.

Сълзи изпълниха очите ѝ и те грейнаха като лунна светлина върху водите на езеро.

– Не. Не бих.

Кор усети, че се олюлява, сякаш го бяха ударили. Но както беше обещал, издържа мъчителната болка.

– Тогава отговорът ми е – не. Дори да съществуваше начин да бъде отменено случилото се с краля ти (а такъв няма), никога не бих те взел против волята ти.

– Ала аз избирам така. Това е моят избор.

Кор поклати глава.

– Единствено подтикната от друго.

Той направи крачка назад.

– Трябва да се върнеш в... – Той се огледа в мъглата, все още напълно дезориентиран. – Откъдето си дошла.

– Ти ме желаеш. – Сега гласът ѝ бе твърд и уверен. – Усещам го.

– Разбира се, че те желая. Ала не като жертвен агнец, отведен на заклание. В ума си... не го виждам така.

– Нима причината има значение?

– Някои дарове раняват по-жестоко от обидите. – Понечи да се извърне от нея и установи, че не е в състояние да помръдне. – Особено когато нищо не може да се направи за твоя Рот. Той беше сменен.

– Ако можеш да свалиш един законен крал, значи, можеш да свалиш и друг. Би могъл да върнеш Рот на престола.

– Надценяваш ме.

– Моля те.

Непоклатимостта ѝ го изпълваше с гняв, въпреки че всъщност беше добродетел.

– Защо е толкова важно за теб? Твоят живот няма да се промени. Ще бъдеш в безопасност тук... или където и да било. Братството не е разпуснато...

– Те ще те преследват.

– Тогава ще се наложи да ги убием. Надявам се да видят ползата от това, да се оттеглят с достойнство.

Всъщност направо не можеше да повярва, че казва всичко това. Ала за да не я разстрои, щеше да пощади живота на братята и Рот... стига да не му пречеха.

Лейла поклати глава.

– Лоялността им няма да го допусне. – Вдигна ръце и ги допря до бузите си, сякаш си представяше ужаса. – Отново ще избухне война. Заради теб.

– Тогава ме намрази. Така ще бъде най-добре и за двама ни.

Тя задържа поглед върху него сякаш цяла вечност.

– Боя се, че не мога да го направя.

Кор стори всичко по силите си, за да не обърне внимание на това, че сърцето му прескочи един удар.

– Трябва да се сбогувам.

– Как откри това място?

– Неотдавна те проследих до дома. Ти беше в колата, връщаше се от клиниката. Тревожих се за теб.

– И защо... дойде тази нощ?

– Трябва да вървя.

– Недей.

В продължение на един миг той разигра в ума си фантазия, в която тя му казваше същото... и то беше лично. И не само защото искаше да го склони на своя страна.

Безумието му не трая дълго. Особено когато си представи как тероризира ранения човешки мъж в изоставения ресторант без никаква друга причина, освен че бе в състояние да го направи... а после си спомни как маха гръбнаците на всички онези лесъри и ги изпраща на... кой точно от аристократите? Сякаш получателят изобщо имаше някакво значение. А после се видя как обезглавява убийци. Как ги пронизва в корема. Троши крайниците им.

Толкова много насилие имаше в миналото му.

Както и извратеността на всичко, което беше преживял във военния лагер на Блъдлетър.

И като капак на всичко – лицето му.

Имаше намерение да поеме надолу по склона. За разлика от нея, той не можеше да се дематериализира – неведнъж бе опитал да го стори, за да изкачи по-бързо планината, и се беше провалил заради мъглата.

Да, имаше намерение да си тръгне. Поради всички причини, които ѝ беше изредил, и онези, които бе запазил за себе си.

Вместо това се чу да казва:

– Ще те чакам под кленовото дърво. Утре в полунощ.

– С каква... – тя се уви по-плътно с якето си, сякаш щяха да я изядат жива – ...цел?

– Нищо, за което да се тревожиш.

Този път Кор наистина се обърна и тръгна надолу... докато мислите му не се проясниха достатъчно, за да го спрат. Погледна през рамо и добави:

– Избранице. Можеш ли да откриеш пътя към дома?

– О, да... разбира се... – Само дето, когато се огледа наоколо, лицето ѝ като че

придобе объркано изражение. – Да, ей там..

Не замълча, за да скрие думите си. Като че ли наистина не знаеше къде е.

Кор затвори очи и изруга. Изобщо не трябваше да идва тук... никога.

Ами ако я оставеше сама и тя не успееше да намери къде да се приюти, преди слънцето да изгрее? Ами ако бяха на половината път от мястото, където трябваше да отиде?

Сложил ръце на хълбоците си, Кор отметна глава назад и се вгледа изпитателно в небето, мислейки, че може би там ще открие поне малко здрав разум... защото очевидно бе изгубил своя.

От всички начини да умра, помисли си той...

И през ум не му беше минавало, че би могло да е заради жена.

* * *

Докато обхождаше с поглед тълпата в „Желязната маска“, Трез не можеше да каже, че се радва отново да е в играта. Бизнесът му открай време беше важен за него... е, всъщност първоначално беше на Рив, но когато Преподобния се оттегли (с гръм и трясък, така да се каже), Трез пое управлението. И да, независимо дали мястото беше негово, или на Рив, на него му харесваше да се грижи за всички дейности, да се оправя с хората, да планира нови заведения, да гледа как парите му се увеличават. Е, да, човечите си бяха трън в задника, но това беше така, независимо дали шофираш, пазаруваш в супермаркета или се опитваш да си изкараш прехраната.

Вярно, наркотиците и алкохолът определено не помагаха с последното, но все тая...

Тази вечер обаче, докато гледеше как дузината работещи момичета си изпълняват задълженията, седат в скутове, флиртуват, хващат различни мъже за ръката и изчезват в частните тоалетни... усети, че от всичко това му се повдига.

Особено когато си спомни какво беше обещал да направи за С'Екс.

Човече, толкова се изкушаваше да приеме, че е решил проблема си... че стига да се грижи палачът да е щастлив, всичко ще се размине.

Ала не беше така.

Работата бе там, че непрекъснато си мислеше как би намерил изход, стига само да разполагаше с повече време.

– Някаква вероятност да търсиш мен?

Човешката жена, която стоеше пред него, имаше дълга черна коса (и нищо чудно – в готик клуб като неговия) и тяло с извивки като състезателна писта. И сигурно също толкова бързо щеше да се съгласи да я оправят. С кожата си, избелена до цвят на брашно, и кървавочервените устни тя беше мним вампир в свят на позьори, измислен персонаж, роден вероятно от дълбоко кореняща се емоционална нестабилност.

Не че той правеше обобщения, нищо такова.

– Не – отвърна на глас. – Не търся теб.

– Сигурен ли си? – Тя се фръцна пред него, показвайки кръглото си дупе. – Защото

аз си струвам търсенето.

В ума си Трез виждаше единствено своята Избраница, излегната пред него, така красива и чиста.

– Съжалявам – измърмори той и се отдалечи.

След като си тръгна, оставяйки го в стаята с Ай Ем, Селена не се беше върнала повече. Когато всички бяха повикани в кухнята, за да чуят ужасната новина за краля, Трез бе очаквал да я види там. Ала не.

Искаше да отиде в планинското имение на Рив, за да я види. Бяха оставили нещата между тях прекалено неизяснени за неговия вкус, но имаше чувството, че ако сложат картите си на масата, ще се почувства още по-зле.

Тя също.

Трябваше, чисто и просто, да забрави цялата история с нея...

В другата част на помещението една от професионалните курви (брюнетка, облечена в червени кожени дрехи) срещна погледа му и той я обходи с бърз поглед.

Да, щеше да свърши работа.

Когато ѝ даде знак да се приближи, тя на драго сърце си проправи път през тълпата, за да дойде при него.

– Здравсти, шефе.

Мамка му, наистина, ама наистина не искаше да го прави.

– Имам един частен клиент, който ще се нуждае от специално обслужване. Интересува ли те?

– Винаги. – Тя се огледа наоколо. – Тук ли е?

– Друго място. Утре по обед. Ще изпратя още две момичета.

– Супер. Недей обаче да се хабиш с Уилоу. Напоследък е станала нетърпима.

– Ясно.

– И благодаря, че се сети за мен, шефе. – Тя се усмихна и го побутна с хълбок. – Лично ще се погрижа приятелят ти да си изкара страхотно.

Докато момичето се отдалечаваше, Трез си помисли, че може би, вероятно... да, почти сигурно... ще си издрайфа вечерята върху лъснатия черен под.

Жаден за свеж въздух, той се отправи към изхода, давайки си вид, че иска просто да види как са нещата при Айвън и новия тип при опашката отвън. А след това пое нанякъде в нощта, въпреки че беше без палто, а скъпите му обувки не бяха подходящи за хлъзгавите тротоари.

В самотата си той изобщо не беше сам – мисли за Селена, за брат му, за родителите му изпълваха пространството около него и го караха сериозно да обмисля дали да не се напие.

Ай Ем му беше казал, че сделката, която бе сключил със С'Екс, е адски лоша идея. След което се беше отправил към кухнята, за да приготви пиле качаторе.

И все пак, като се имаше предвид всичко, разговорът им беше протекъл далеч по-добре, отколкото много други между тях двамата напоследък...

– Искаш ли да си купиш кокаин? Хероин?

Трез повдигна вежди и погледна към някакъв бял тип, който се беше облегал на стената на едно студио за татуировки. Изискано.

Вече беше отворил уста, за да му каже да се разкара... когато вятърът промени посоката си и той усети да го блъсва солидна доза воня на лесър.

Това го накара да се закове на място.

– Е, от кое ще искаш? – попита убиецът.

Трез се огледа наоколо без особена причина... освен дето изведнъж вече искаше да си купи нещо, което никога нямаше да използва, от задник, който и представа си нямаше, че говори с врага.

Пристъпи в мрака и бръкна в джоба на елегантния си панталон, сякаш се канеше да извади портфейла си.

– Колко?

– За кое от двете?

Трез продължи играта, оглеждайки се наоколо, сякаш беше неспокоен. Толкова отблизо нямаше никакво съмнение, че е лесър – вонята беше много по-ужасна от човешки мъж, потил се ежедневно в някоя фабрика, без да се е къпал цяла седмица... и случайно поръсен с бебешка пудра.

И стиснал по една умряла миеща мечка под мишниците си.

– И от двете. Хей, имаш ли нещо против, ако се поотдръпнем малко по-навътре?

Убиецът се обърна и започна да изрежда цени, докато двамата навлизаха в страничната уличка край студиото за татуировки. Така и не стигнаха до частта от сделката с размяна на кеш срещу стока.

Трез без проблем овладя положението, като нападна копелето изотзад, сграбчи го за главата и завъртя рязко, така че единственото, което остана да я задържа към гръбначния стълб, беше кожата. След това улови внезапно отпуснатото тяло, блъсна го зад една купчина палети и се зае да прерови джобовете му.

Десет пакетчета хероин. Двайсетина дози кокаин... дребна работа. Около седемстотин долара в брой.

Не беше от големите играчи. Всъщност – нищо необичайно за тази част на града... ако не се броеше това, че е лесър.

Трез блъсна все още мърдащия труп на земята, извади телефона си и набра един номер. Отговориха му на третото позвъняване.

– Бъч? Здравсти, мой човек... какво става? Аха. Да. Ясно. – Погледна към лесъра и си помисли, че бавните движения на ръцете и краката му са като пъпленето на муха по перваза. – Имам едно приятелче, с което искам да те запозная. Не, не е от онези, които би искал да поканиш вкъщи на вечеря. О, да, никъде няма да отиде. Недей да бързаш.

След като затвори, погледна пакетчетата в ръцете си. Бяха белязани със символа за смърт... на Древния език.

Някой от расата търгуваше с наркотици мащабно. И работеше с лесъри.

Следващият въпрос? Кой, по дяволите, беше.

Наближаваше изгрев-слънце, когато Бет реши, че просто трябва да се махне от покоите. Рот все още не се беше върнал и мисълта да прекара дори само една минута с хаоса в главата си бе достатъчна, за да я накара да излезе от кожата си.

Първа спирка? Стаята на Лейла, само че Избраницата не беше там. Което навярно беше за добро, като се има предвид, че най-вероятно нямаше да прави друго, освен да ѝ досажда с въпроси за първите признаци на бременността... което би било лудост по две причини: първо, ако беше заченала, тя беше бременна от колко? Не повече от двацет и четири часа. И второ – Лейла за малко не беше пометнала.

Така че идеята едва ли беше особено добра... при положение че Бет не искаше напълно да откачи.

Докато вървеше по коридора със статуите, реши – кухнята. Да, кухнята беше удачен избор... след като не искаше да досажда на Рот в залата с тежестите в тренировъчния център.

Той определено бе изглеждал така, сякаш има нужда да остане сам.

Докато слизаше по величественото стълбище, на Бет ѝ се струваше, че действителността се състои от две напълно отделни части. Първата беше онова, което бе пред нея – Рот и детронацията, тъжната тишина, която цареше в къщата, тревогата за бъдещето на расата. Втората част беше изцяло вътрешна и напълно физическа: подръпване в таза – дали беше вгнездяване... или наближаването на цикъла ѝ, което би означавало неуспех? Болка в гърдите – признак на зачеване... или резултат от всичкия онзи секс? Горещи вълни – остатък от хормоналния дисбаланс... или бархетът?

Единствено сериозността на положението, в което се намираха заради действията на Съвета, пречеше на вниманието ѝ да се прикове изцяло върху всяка подробност на тялото ѝ. А междувременно дълбоко в себе си дори не бе сигурна дали се надява да е бременна... или се надява да не е.

Всъщност не беше вярно.

С ръка върху корема си Бет усети, че се моли да не се е получило. Единственото лошо от загубата на престола... бе непосредствено след това Рот да научи, че ще става баща.

Ако и сега имаше чувството, че е изгубил наследството на родителите си, това щеше да е, като да му увесят камък, когато едва успява да се задържи на повърхността на водата. Без съмнение щеше да му се струва, че се е провалил пред детето си.

Бет прекоси фойето и трапезарията и прекрачи в кухнята. Господи, тази

призрачна пустота... обикновено тук кипеше от живот, дори през периодите на затишие между основните хранения. Да влезе тъкмо когато капците на прозорците се спускаха и да не открие нищо на котлона, във фурната или върху плотовете, я уплаши.

По дяволите... какво щеше да се случи сега?

Щеше ли Братството да се разпадне? Къде щяха да отидат тя и Рот? Строго погледнато, след като вече не бяха Първото семейство, не биваше да остават в разточителните покои на третия етаж.

Ходеше ѝ се до тоалетната.

Тя влезе в тоалетната до кухнята, свърши си работата, изми ръце и отиде да провери хладилника за втори път.

Някой току-що беше сложил голяма кутия с нещо на долното ниво. Бързо надзърване под капака и... пиле качаторе. При нормални обстоятелства – ястие, с което на драго сърце би се заела, особено при положение че сигурно беше приготвено от Ай Ем. Ала когато го подуши, стомахът ѝ беше категоричен – не, благодаря. Същото стана и с остатъка от свинския бут. Цяла порция лингуини със сос болонезе. Доматена супа...

Бет реши да опита фризера. Отвори го, извади кутия замразени гофрети... и ги върна обратно.

– Хм.

Сладоледът също беше забранена територия. Само при мисълта за гъстото сметаново лакомство ѝ се повдигаше.

Бет се поколеба и сведе поглед към тялото си.

– Има ли някой вътре? – каза тя на корема си.

Окей, нямаше две мнения по въпроса – съвсем беше откачила.

След кратко посещение в килера, което се оказа, като да търси нещо ядовито в пералното помещение, тя се върна при хладилника и си заповяда да извади буркан с нарязани кисели краставички.

– Кисели краставички, как пък не – промърмори тя под носа си. Кисели краставички. Ама че клише.

Само че когато отвори капака и погледна парченцата, плуващи в езерцето от саламура, направи физиономия и побърза да върне буркана на мястото му.

Като последна надежда, тя дръпна чекмеджето със зеленчуци...

– Да! – каза задъхано и ръката ѝ се стрелна напред. – О, да, да, да...

Докато отнасяше връзка био моркови към чекмеджето с ножовете, направо не ѝ се вярваше, че възнамерява да погълне всичкия този бета-каротин.

Тя мразеше моркови. Добре де, не напълно... ако ги откриеше в салатата си, не ги подминаваше. Ала никога през живота си не ги беше изваждала доброволно от хладилника.

Застанала над мивката, Бет отрязва един от връзката, извади белачка и направи малка купчинка от яркооранжеви лентички. Бързо изплакване. Срязване в средата.

Две рязвания по дължина. И готово – крудите²⁹.

Отхапа. Сдъвка. Преглътна.

Бяха толкова свежи, че працияха всеки път, когато отхапеше от тях, а сладкият земен вкус беше по-прекрасен от шоколад.

Още един, помисли си тя, докато довършваше последната четвъртинка. Само дете когато стигна до края на номер две, си помисли... какво ще кажеш за още един?

Докато се справяше с третия морков, мислите ѝ се върнаха към прокламацията на Съвета. Много ясно, че отчаяно искаше да направи нещо – въпреки че не беше виновна за расата на майка си, тя се чувстваше отговорна за цялата тази гадост, която се беше стоварила върху главата на Рот.

Само ако можеше да намери начин да го заобиколят...

Междувременно в Съвета нещата очевидно се развиваха – беше планирано официално въвеждане в длъжност на този Ичан... нещо, за което Рив бе научил, защото като пълен идиот секретарят на Съвета бе пропуснал да махне името му от списъка с имейли.

Щеше да се състои в полунощ.

Бет погледна към двойната фурна. Сините цифри на дигиталния часовник показваха четири и петдесет и четири. Оставаха им деветнайсет часа.

Какво можеше да се направи за деветнайсет часа, по дяволите?

Бет отново се обърна към морковените си запаси и...

Звукът на охранителната система, оповестяващ отварянето и затварянето на една от външните врати, я изненада. Тя се намръщи, излезе през килера, бутна летящата врата, която използваше персоналът...

Лейла излизаше от библиотеката с вид, сякаш току-що беше преживяла автомобилна катастрофа – косата ѝ беше разрошена от вятъра, лицето ѝ – бяло като платно, ръцете ѝ – върху бузите.

– Лейла – повика я Бет. – Добре ли си?

Избраницата подскочи толкова високо, че трябваше да разпери ръце, за да запази равновесие.

– О! Ъъъ... Да. Да, добре съм, съвсем добре, да. Благодаря. – Изведнъж тя се намръщи. – Ами ти? Ти...

Толкова много начини имаше да довърши това изречение, с оглед на онова, което се случваше: Ти... нали няма да се самоубиеш? Ти... си почиваш между епизодите на истеричен плач? Ти... бременна ли си?

– О, да, добре съм. Да, съвсем добре. Да.

Бет също знаеше как да увърта.

– Е, аз отивам в стаята си. За да си легна. Ще си взема душ и ще си легна – каза Лейла, докато си сваляше якето с насилена усмивка. – Ще се видим... е, ами по-късно. Ще се видим по-късно. Чао. Чао засега.

И тя пое по стълбите така, сякаш някой я гонеше.

Докато се връщаше в кухнята, на Бет ѝ беше гадно, че не се бе опитала да разбере какво е разстроило Лейла, ала тъжната истина бе, че самата тя си имаше предостатъчно грижи... просто нямаше къде да дәне проблемите на още някого.

Обратно на умивалника, тя си изстърга още един морков. Срязва го през средата и го обърна по дължина, за да...

Решението ѝ се разкри с такава яснота, че за малко да си отреже върха на пръста.

Остави ножа, взе двете половинки и ги долепи, така че те си паснаха съвършено, като правилните парчета от мозайка.

После отново ги раздели. Събра ги. Раздели ги.

И в двете си възплъщания... половинките си оставаха морков.

Бет хвърли двете парчета на плота и излезе тичешком.

* * *

Спаси ги един голям окръглен жив плет.

Когато се материализира в двора на жилището си в предградието, Кор поспря за миг, за да се съвземе, въпреки че слънцето всеки миг щеше да се покаже от изток.

На това му се казваше разминаване на косъм... едва бе успял навреме да прибере Лейла на сигурно място. Дори сега не беше сигурен, че наистина е успял.

Ала беше сторил всичко по силите си.

След като бе станало ясно, че мъглата я е дезориентирала досущ като него, той я улови за ръката и пое нагоре по склона. Не поиска потвърждение, че скритото имение на Братството действително се намира на върха – за тази информация разчиташе на същите принципи, върху които беше изградена далеч по-подходящата му бърлога в Древната страна.

Колкото по-висока бе една позиция, толкова по-лесно бе да се отбранява.

Движейки се с цялата бързина, на която бяха способни, те бяха налетели право в хоросановата замазка на шестметрова подпорна стена... знак, че са близо до дома ѝ. Проблемът бе, че тя бе прекалено объркана, за да се дематериализира над проклетото нещо.

Изправен пред избора между ляво и дясно, Кор прекрасно си даваше сметка, че безопасността ѝ зависи от неговото решение.

По повече от един начин.

Знаеше, че дори да успее да построи подходящо скривалище, нещо, което да предпази и двама им от слънцето през целия ден, отсъствието ѝ ще бъде забелязано и когато се прибере на следващата вечер, ще я разпитват. Как би могла да отговори на въпросите, без да обърка живота си непоправимо, Кор нямаше представа.

Така че бе избрал дясно.

Когато се натъкнаха на грижливо поддържан малък храст... а след това на цяла редица такива като него, стана ясно, че са на прав път. Не я беше отвел до самия край – когато стигнаха до първата цветна леха, той пусна ръката ѝ и прошепна да върви... да върви бързо.

И на него почти не му оставаше време.

Погледа я как се отдалечава само за миг, преди да потъне в мъглата и дори звукът от стъпките ѝ не се чуваше вече.

Сякаш бе изчезнала завинаги.

И макар част от него да не искаше нищо друго, освен да седне и да остави слънцето да го погуби, Кор си заповяда да тръгне – понесе се надолу, докато буквално не се препъна в един изринат път.

Въпреки че виждаше едва на около метър и половина пред себе си, гладката повърхност му позволяваше да се движи с бързина, която беше немислима върху неравната пръст допреди малко. Беше се втурнал да тича, възползвайки се от помощта на земното притегляне; единствената му тревога бе някой да не се появи на пътя и да го освети с фаровете си.

Това обаче не се случи и той стигна до подножието на планината, оставяйки объркващия, потънал в мъгла пейзаж зад себе си.

Ала чувството на ужас, което го беше обзело, когато за първи път проникна в мъглата, не го напусна. Ами ако Лейла не се беше прибрала навреме? Ами ако някой я беше открил и я разпитваше? Ами ако...

Провери телефона си (напразно), а после затвори очи и се съсредоточи, молейки се да са му останали достатъчно сила и концентрация, за да успее да се дематериализира.

Единственото, което го направи възможно, бе, че просто не можеше да умре, без да разбере какво се е случило с нея.

Отново извади телефона си, с нелепата надежда, че може да се е обадила, а той не е чул звъненето, докато е слизал от планината. Уви... не.

Докато отиваше към входа на колониалната къща, бледото сияние на хоризонта го накара да настръхне в тревога, а очите му се насълзиха... поне докато не нахлу в къщата.

И бе посрещнат от сцена на пълна поквара.

Единственото, което липсваше, за да бъде порокът пълен, бе присъствието на жени. Такива нямаше, но за сметка на това въздухът бе натежал от миризмата на ром и джин, гръмогласния смях и мъжката агресия, която избиваше след победа.

– Ти се върна! – провикна се Зайфър. – Той се върна!

Крясъци, достатъчни, за да разбудят съседите, стига да имаха такива, изпълниха къщата.

– Имам новини – обади се Троу със задоволство, в което едва се долавяха пиянски нотки. – Церемонията по въвеждането ще се състои в полунощ. В библиотеката на Ичан. Бяхме поканени, разбира се.

Изкушението да им заповяда да отидат вместо него бе огромно. Ала Кор не каза нищо. Без да изрече и дума, той кимна и изчезна на горния етаж.

За щастие, войниците му бяха свикнали да се оттегля, за да бъде сам... и го оставиха да си върви.

Кор затвори вратата на спалнята си – това не заглуши напълно звуците от долния етаж, но се бе научил да ги изключва.

Отиде до леглото, което представляваше бъркотия от чаршафи и оплетени одеяла, приседна, свали оръжията си и извади телефона. Сложи го в отворените си длани и прикова поглед в екрана.

Нямаше как да ѝ позвъни – номерът, от който се бе обадила, беше ограничен.

Излегна се по гръб и докато се взираше в тавана, усети, че го завладява празнота, която беше същинско откровение.

Мисълта, че тя може би е мъртва, а той няма представа, го срази така дълбоко, че сякаш самото му съществуване се разцепи надве.

И никога отново нямаше да бъде цял.

[29](#) Френски ордьовър, представляващ нарязани сурови зеленчуци, поднесени със или без сос. – Бел. прев.

Къде беше той?

Докато се размотаваше из кухнята на Асейл и оправяше това-онова по багажа си, Сола непрекъснато поглеждаше през рамо, очаквайки да го види как идва, за да се опита да я убеди да остане.

Ала той вече го беше сторил, нали така?

Под душа.

За първи път от спомена как е с него Сола не се възбуди. А ѝ се доплака.

– Не разбирам защо тръгваме толкова рано – заяви баба ѝ в мига, в който излезе от долното ниво. – Още не е съмнало дори.

Беше облечена в жълтата версия на домашната си рокля, но беше готова за път – обула беше хубавите си обувки, а чантата (в тон с тях) висеше от китката ѝ на каишката си от изкуствена кожа. Двата еднакви телохранители на Асейл стояха зад нея с по един куфар в ръка... и изобщо не изглеждаха щастливи. В което всъщност нямаше нищо чудно – лицата им определено не изглеждаха направени за весели усмивки.

– Дотам са двайсет и три часа, вовó. Трябва да тръгваме.

– Няма да спираме?

– Не. – Не можеше да рискува, когато баба ѝ беше с нея. – Може да шофираш по средата, през деня. Ти обичаш да шофираш.

Баба ѝ издаде звук, който от устата на всеки друг би бил ругатня.

– Най-добре да останем тук. Тук е хубаво. Кухнята ми харесва.

Не, не кухнята харесваше баба ѝ. По дяволите, та тя можеше да готви на преносим котлон, без да ѝ мигне окото... и го беше правила.

Той не е католик – искаше да каже Сола. – Всъщност е наркодилър и атеист. Много скоро ще стане наркобарон...

Ами ако беше бременна, помисли си тя. Защото от два дена не си беше вземала хапчето. Дали това...

По дяволите.

Тръсвайки глава, Сола се върна към реалността и закопча куфара на колелца. След което просто остана да си стои там.

– Е? – подразни я баба ѝ. – Тръгваме? Не?

Сякаш знаеше точно какво чака внучката ѝ.

Или кого, както беше в случая.

На Сола не ѝ беше останала достатъчно гордост, за да се опита да си придаде

нехаен вид, докато се оглеждаше наоколо, претърсвайки с очи входа на трапезарията, свода, през който се минаваше, когато идваш от горния етаж или от библиотеката, неголямото преддверие до стъпалата, отвеждащи в мазето. Празни. Не се чуваше и звук от тичащи стъпки, никакво трополене откъм горния етаж, докато някой бърза да навлече риза и да се спусне на долното ниво.

Като се изключи станалото под душа, как би могъл да не я изпрати...

В този миг баба ѝ си пое дълбоко дъх и златното разпятие, което винаги носеше около врата си, проблесна на светлината от лампите.

– Тръгваме – чу се да казва Сола и като вдигна куфара си, се отправи към задната врата.

Отвън ги чакаше напълно невзрачен форд, договорът за наем – сключен на името на фалшивата самоличност, която Сола си беше създала за извънредни ситуации.

Тази, за която никой в Колдуел не знаеше. А в жабката имаше още един комплект документи – за баба ѝ.

Сола отключи колата с дистанционното и отвори багажника. Междувременно хората на Асейл се отнасяха с баба ѝ като с кралица – помогнаха ѝ да слезе по стълбите, понесли багажа и палтото ѝ, което тя очевидно отказваше да облече в знак на протест.

Докато те настаняваха възрастната жена на мястото до шофьора и прибираха куфара ѝ в багажника, Сола огледа задната част на къщата. Също както преди, и сега очакваше да го види, може би как тича през кухнята, за да стигне до нея, преди да си е тръгнала. Или пък как излиза от мазето и изхвърча навън. Или пък как се показва забързано иззад ъгъла, защото е бил на втория етаж.

В този момент се случи нещо странно. Внезапно всички прозорци в къщата проблеснаха по един и същи начин – едва доловимо блещукане заигра по стъклото на всеки от тях и по плъзгащите се врати.

Какво, по...

Капаци, помисли си тя. Над прозорците се спускаха капаци, движението им – толкова незабележимо, че би го пропуснала, ако точно в този миг не гледаше право натам. След това? Сякаш нищо не се беше променило. Мебелите все така се виждаха, лампите светеха, нормално, нормално, нормално.

Още един от охранителните му трикове, помисли си тя.

Отвори вратата откъм шофьора, сложи един крак в колата и се огледа наоколо. Двата телохранители се бяха отдръпнали, скръстили ръце на гърдите си.

Щеше ѝ се да им каже... ала не, те определено не изглеждаха така, сякаш биха искали да предадат някое съобщение на Асейл.

Всъщност сега, когато бяха настанили баба ѝ в колата, те имаха подчертано разярен вид.

Сола изчака още миг, приковала очи в отворената задна врата. В коридора от другата страна имаше обувки и закачени палта. Толкова обикновено на вид... е, обикновено за някой богаташ. Ала в къщата нямаше нищо средностатистическо. И то

не само защото вероятно струваше пет милиона. Или десет.

Извърна се, седна зад волана и затвори вратата. Мирис на ароматизатор за въздух с дъх на лимон изпълни ноздрите ѝ, а под него – далечното зловоние на цигарен дим.

– Не разбирам защо трябва да си тръгваме.

– Знам, вобó. Знам.

С тенекиен звук двигателят се събуди за какъвто живот му беше останал и Сола мина на задна предавка. Докато обръщаше, погледна отворената врата за последен път.

А после вече нямаше никакви извинения да се бави.

Натисна газта и замига учестено, докато фаровете осветиха първо алеята, а след това еднолентовия път, който щеше да ги изведе от полуострова.

Нямаше да тръгне след нея.

– Правиш грешка – сърдито каза баба ѝ. – Голяма грешка.

Ала ти не знаеш цялата история, помисли си Сола, докато спираше пред един стоп и даваше мигач.

Това, което Сола не подозираше... бе, че същото важеше и за нея.

* * *

Асейл наблюдаваше заминаването измежду обръча дървета, заобикалящи задната част на дома му.

През кухненския прозорец видя как тя стои край масата, ровейки в куфара си, сякаш търси нещо, което може би бе забравила.

Тук навън, обич моя – помисли си той. – Онова, което си изгубила, е тук навън.

А после баба ѝ се появи заедно с братовчедите и беше очевидно, че изобщо не одобрява това отпътуване.

Още нещо в нея, което обожаваше.

Беше очевидно също така, че и братовчедите са против. Но разбира се, те никога досега не се бяха хранили по-добре и определено уважаваха всеки, дръзнал да им се опълчи.

Не, бабата на Марисол нямаше грешка.

Докато гледаше как неговата жена се оглежда наоколо, сякаш очаква той да се появи, тъгата ѝ му достави зрънце удовлетворение. Ала най-важното сега бе да убеди вътрешния си звяр да я остави да последва пътя, който си беше избрала.

Не можеше да спори с инстинкта за самосъхранение... точно както не можеше да обещае да се откаже от бизнеса си. Беше работил твърде дълго и твърде много, за да се отдаде на живот от домошарски ноци... дори ако бяха прекарани с нея. Освен това се тревожеше, че нещата със семейство Бенлоис все още не са приключили. Единствено времето щеше да покаже дали няма и друг брат, или пък някой братовчед с алчен поглед, жадуващ да отмъсти за онова, което бе сполетяло неговата плът и кръв.

Тя щеше да е в по-голяма безопасност без него.

Докато Марисол прибираше куфара си в багажника, баба ѝ бе настанена на предната седалка. А после – нова пауза. Всъщност докато тя се оглеждаше наоколо, Асейл имаше чувството, че трябва да го беше видяла... ала не. Очите ѝ се плъзнаха по тънещото в сянка скривалище и продължиха нататък.

В колата. Затвори вратата. Запали двигателя. Обърна.

А после всичко, което остана... бяха стопове, отдалечаващи се по алеята му.

Братовчедите останаха навън още малко. За разлика от нея, те знаеха точно къде се намира Асейл, но не се приближиха. Вместо това се оттеглиха във вътрешността на къщата, оставяйки вратата отворена... за да се прибере, когато изгряващото слънце стане твърде силно.

Сърцето му виеше в гърдите, когато най-сетне излезе от мястото, където се беше скрил.

Докато прекосяваше снега с омекнали крака, се запита дали не е на път да припадне. Главата му се въртеше... вътрешностите му – също. Единственото, което си оставаше все така силно, бяха мъжките му инстинкти, които неумолимо настояваха да излезе на пътя пред нея, да се изпречи пред евтината кола и да ѝ нареди да обърне и да се прибере у дома.

Вместо това си заповяда да влезе в къщата.

В кухнята братовчедите довършваха останките от храна, приготвена специално за тях и прибрана във фризера на увити във фолио порции. Изглеждаха така, сякаш някой беше умрял.

– Къде са мобилните телефони? – попита Асейл.

– В кабинета. – Ерик сбърчи вежди, докато сваляше бележка от пакета с храна. – Притоплете на сто и деветдесет.

Брат му се приближи до вградените в стената фурни и започна да натиска копчета.

– Конвекция?

– Не пише.

– По дяволите.

При други обстоятелства Асейл за нищо на света не би повярвал, че Ивейл хаби почти несъществуващото си желание да говори с приказки за готвене. Ала Марисол и баба ѝ бяха променили всичко... за краткото време, в което бяха тук.

Асейл остави братовчедите си на мира и изобщо не се учуди, че не му предложиха да хапне с тях. След векове, прекарани в преходно съществуване, имаше чувството, че като нищо ще започнат да си крият запаси от храна.

Асейл отиде в кабинета, седна зад бюрото и се загледа в двата еднакви телефона пред себе си. Както можеше да се очаква, мислите му се върнаха към това, как се бе сдобил с тях... и отново видя Едуардо на земята, а после и Рикардо – прикован към стената за мъчения.

Заповяда на ръцете си да вземат телефоните и...

Ръцете му отказаха да се подчинят, тялото му се отпусна в стола. Докато се

взираше пред себе си с невиждащ поглед, беше ясно, че и последната капчица мотивация го е напуснала.

Отвори средното чекмедже на писалището, извади една от стъклениците си и смръкна първо с едната, а после и с другата ноздра.

Ако не друго, щипещото усещане го накара да се изправи в стола и миг по-късно най-сетне взе телефоните... и ги включи към компютъра си.

Съсредоточеността му беше изкуствена, вниманието – насилено, ала знаеше, че ще трябва да свикне с това.

Сърцето му, колкото и черно да бе, го беше напуснало.

И пътуваше към Маями.

Възможно беше, ако бягаш достатъчно дълго и достатъчно енергично, да накараш тялото си да се чувства, сякаш излиза от юмручен бой.

Докато поставяше крак пред крак на пътеката за бягане, Рот се върна към последната си тренировка с Пейн.

Беше я излъгал. Когато най-сетне се бе съгласил да поеме задълженията на крал, братята и Бет бяха съставили списък с правила, целящи да го накарат да успокои топката в сферата на физическия риск. Не беше особено приятен разговор, а той бе нарушил условията поне един път, за който всички знаеха, и още много, без да го хванат. След като го заловиха да се бие в града, отново се съгласи да изважда камите само с церемониална цел и оттогава миризмата на разочарованието на неговата шелан бе достатъчна, за да го държи в правия път.

Е, това, както и фактът, че именно по онова време окончателно беше изгубил остатъка от зрението си.

Пък и те имаха право – кралят трябваше да бъде преди всичко жив; да се разправя с лесъри из задните улици на Колдуел, вече не можеше да бъде водещото в живота му.

И никакви спаринг-двубои с братята.

Никой от тях не искаше да рискува той да пострада.

А после се беше появила Пейн и макар че първоначално я беше сметнал за мъж, когато разкриха истинската ѝ самоличност, той получи зелена светлина... именно защото тя беше жена.

Спомни си как се бе промъкнала в мъжката съблекалня и бе допряла нож в гърлото му.

Сега... сега вероятно можеше да се бие с когото си поиска. И ѝ дължеше извинение.

Протегна ръка и увеличи скоростта на пътеката. Тази машина беше преоборудвана – на конзолата имаше кукички, както и подплатен колан, направен за него. Благодарение на еластичните въжета, опънати между двете, можеше да се пусне и пак да не падне, леките подръпвания в кръста му казваха къде се намира по отношение на пътеката.

Страшно удобно в нощ като тази... О, чакай малко... всъщност вече беше ден.

Ускори темпото и както винаги умът му се извиси над усилието, сякаш това, че тялото му беше заето, го освобождаваше да се зарее където поиска. За съжаление, досущ като хеликоптер с повредени контролни уреди, мислите му непрекъснато се блъскаха в остри скали – родителите му, неговата шелан, възможността да имат дете, всички празни години, които се простираха пред него.

Поне да имаше зрението си. Тогава би могъл да излиза и да се бие с врага. Ала сега бе хванат като в капан – от слепотата си, от своята Бет, от вероятността тя да е бременна.

Разбира се, ако я нямаше Бет, той щеше да се развихри и да посее смърт, докато не загинеше достойно на бойното поле. Макар че без нея вероятно изобщо не би се качил на престола.

След всичко, което баща му беше постигнал през трагично краткото време, което бе имал, Рот трябваше да последва първоначалния си инстинкт и да не тръгва по стъпките му. В продължение на два века расата се беше справяла достатъчно добре без никой зад руля; вероятно можеха да продължават така до безкрай.

Мислите му се насочиха към Ичан. Може би кучият син щеше да открие, че съвременните поколения не се нуждаят от крале.

Или още по-добре – Кор и шайката копелета щяха да го открият.

Все тая.

Рот отново посегна да увеличи скоростта... и установи, че я е усилил докрай. Изруга и отново затича в бездруго главоломния си ритъм. Замисли се за баща си, седнал зад писалището, което самият той вече не можеше нито да види, нито да използва, заобиколен от мастилници и свитъци пергамент, перодръжки и книги с кожени подвързии.

Съвсем ясно си представяше баща си наред всичко това – с малка усмивчица на задоволство той разтапяше восък и натискаше кралския пръстен в него...

– Рот!
– Какво... – Разнесе се скърцане на гума, когато издърпа предпазителя и скочи на пода. – Бет...?

– Рот, господи...

– Добре ли си...

– Рот, открих решението...

Направо не можеше да диша.

– За... какво?

– Знам какво трябва да направим!

Запъхтян, Рот се намръщи и се улови за уреда, в случай че омекналите му крака съвсем сдадат багажа и се плюсне на земята. И все пак, въпреки че едвам си поемаше дъх, съвсем ясно усещаше миризмата на своята шелан, изострена от решителност и целеустременост.

Рот взе кърпата, която беше метнал върху контролния панел, и попи лицето си.

– Бет, за бога, ще престанеш ли...

– Разведи се с мен.

Въпреки че почти се задушаваше от упражненията, при тези думи Рот спря да диша.

– Извинявай – дрезгаво каза той. – Не те чух.

– Разтрогни обвързването ни. Считано от вчера... когато все още беше крал.

Рот поклати глава, най-различни мисли задръстиха мозъка му.

– Не може да съм те чул добре...

– Ако се отървеш от мен, ще премахнеш основанията, на които са се позовали. Ако няма основания, не могат да те свалят. Ще си възвърнеш престола и...

– Ти да не си изгуби шибания ум! – изрева той. – За какво, по дяволите, говориш?!

Последва кратка пауза.

– Рот, сериозно. Това е начинът да си възвърнеш трона.

Обвързаният мъж в него закрепва с пълно гърло и Рот усети, че е на ръба от това, да изригне... ала вече беше опустошил една стая в имението. А братята щяха да го убият, ако направеше нещо на залата с тежестите.

Опита се да овладее гласа си... и се провали с гръм и трясък:

– За нищо на света!

– То е просто лист хартия! – изкрещя тя в отговор. – Какво значение има, по дяволите!

– Ти си моята шелан!

– Става дума за морковите!

Е, това го накара да се вкамени. Тръсна глава, за да я проясни поне малко, после каза:

– Извинявай... какво?

Трудничко му беше да смени темата и от прекратяването на връзката им да скочи на някакви шибани кореноплодни.

– Виж, двамата с теб сме заедно, защото се обичаме. Някакъв си лист хартия не може да промени...

– Не, в никакъв случай. Няма да доставя на тези задници удоволствието, че са те преца...

– Чуй ме. – Бет го сграбчи за ръката и го стисна. – Искам да се успокоиш и да ме чуеш.

Беше най-странното нещо на света. Колкото и бесен да беше, когато тя му даде недвусмислена заповед по този начин, той се подчини като войник.

– Сложи задна дата на разтрогването на брака... обвързването... все едно. Не им давай никакви причини да изглежда сякаш е реакция на случилото се. След това сам реши дали искаш да останеш крал, или не. Ала по този начин няма да е по моя вина. Както стоят нещата сега, независимо дали ти харесва, или не, аз съм причината да изгубиш престола, а не съм в състояние да прекарам остатъка от живота ни, чувствайки се отговорна за нещо такова. То ще ме убие.

– Решението не е да те пожертвам...

– Не е никакво пожертване. Изобщо не искам да бъда кралица. Искam единствено да бъда до теб... и никаква корона, нито прокламация, нито каквото и да било не може да го промени.

– Дори в този момент може би носиш детето ни в утробата си. Да не искаш да ми кажеш, че нямаш нищо против то да се роди като копеле?

– За мен то няма да е копеле. Нито за теб.

– Ала за останалите...

– Като кого например? Искаш да ми кажеш, че Вишъс ще гледа на детето по различен начин? Тор? Рейдж? Който и да било от братята... или пък техните шелани? Ами Куин и Блей... Куин не е обвързан с Лейла. Означава ли това, че ще гледаш на детето им по друг начин?

– Обитателите на тази къща не са „останалите“, за които говорех.

– Кой тогава? Никога не се виждаме с глимерата... слава богу... а не мисля, че някога съм срещала дори един от онези, които наричате обикновени граждани. Е, с изключение на Елена и Хекс, предполагам. Искам да кажа, всички тези вампири... те никога не идват тук и силно се съмнявам, че това ще се промени в бъдеще. – Тя отново стисна ръката му. – Пък и нали се тревожеше, че един ден детето ни ще трябва да се качи на престола? Е, така ще разрешим и този проблем.

Рот се отдръпна от нея... искаше да закрачи напред-назад, ала не познаваше разположението на помещението чак толкова добре, че да не се плъосне по задник на пода.

Вместо това отново избърса лицето си.

– Не искам престола достатъчно силно, за да се разведа с теб. Просто не го искам. Става въпрос за принципа, Бет.

– Е, ако от това ще се почувстваш по-добре – аз ще се разведа с теб.

Рот примига зад тъмните си очила.

– Няма да стане. Съжалявам, но няма да го направя.

Гласът на неговата лийлан се прекърши:

– Не мога да прекарам остатъка от живота си, мислейки, че вината е моя. Просто не мога.

– Ала вината не е твоя. Наистина. Виж, аз просто... трябва да оставя миналото в миналото, разбираш ли? Не бива да се вкопчвам в спомена за родителите ми по този начин. Това на никого не помага. – Той отпусна глава. – По дяволите, логично е да си помислиш, че досега ще съм го приел. Това, че ги изгубих, имам предвид.

– Не мисля, че това е нещо, което изобщо може да се приеме... особено по начина, по който се е случило с теб.

Рот отново се видя какъвто беше тогава – мършав претранс, заключен в онова скривалище, гледащ през една дупка в дървото как посичат родителите му на парчета. Пред очите му винаги се завърташе една и съща филмова лента, все същото проблясване на мечове, писъци на ужас и болка... и винаги свършваше по един и същи начин – с двамата най-важни души в живота му до този момент мъртви, мъртви, мъртви.

Нямаше да изгуби Бет. Нито дори в преносен смисъл.

– Не – заявитой с нетърпяща възражения окончателност.

Протегна ръка и я сложи върху утробата ѝ.

– Вече загубих миналото си и с нищо не мога да го променя. Ала няма да изгубя бъдещето си... нито дори в името на трона.

Един от проблемите с браковете, обвързванията, все тая... бе, че когато онзи, когото обичаш, наложи вето, нищо не можеш да направиш.

Докато излизаше от стаята с тежестите заедно със своя хелрен, Бет се чувстваше като балон, на който някой току-що бе изкарал целия въздух. Останала без доводи и без планове, тя ненавиждаше положението, в което се бяха озовали, ала всички пътища, извеждащи от него, бяха препречени от голямо, категорично „не“, което нямаше как да бъде заобиколено.

Вместо да го последва под душа, тя отиде в офиса и седна на бюрото, загледана в балончетата на скрийнсейвъра, които плуваха около отворената имейл програма върху екрана на лаптопа...

Горещата вълна дойде отникъде – изригна в таза ѝ и плъзна като горски пожар до крайчетата на пръстите ѝ, до стъпалата, до върха на главата ѝ.

– Исусе – промърмори тя. – Бих могла да изпържа яйце върху гърдите си.

Отвори яката на нощницата си и това помогна малко, а после вътрешната гореща струя отмина така бързо, както бе дошла, оставяйки след себе си единствено бързо охладняващата пот върху кожата ѝ.

Бет махна скрийнсейвъра от екрана и видя как електронната поща се опреснява. Адресът, на който беше настроен този компютър, беше общата кутия за краля и тя се приготви да открие дълъг списък от непочетени писма.

Имаше само едно.

Осезаем израз на смяната във властта, предположи тя...

Изведнъж се намръщи и се приведе напред. Темата беше „Натежало сърце“. А подателят беше някой, чието име тя разпозна единствено защото беше в списъка с подписи върху онзи шибан пергамент.

Бет отвори писмото и го прочете веднъж. Втори път. Трети.

До: Рот, син на Рот

От: Абалон, син на Абалон

Дата: 04430 12.59.56

Тема: Натежало сърце

Господарю, с натежало сърце очаквам бъдещето. Присъствах на заседанието на Съвета и подкрепих вота на недоверие, с неговите остарели, тесногърди основания. Отвращавам се от себе си и от расата, заради наскорошните действия на глимерата, ала още повече от липсата ми на смелост.

Много, много отдавна баща ми Абалон служил на Вашия баща. Историята и до днес се разказва в семейството ми, макар подробностите вече да не са широко известни:

когато група заговорници се обърнали против родителите Ви, баща ми застанал на страната на краля и кралицата и по този начин завинаги покрил рода ми с достойнство. Като отплата Вашият баща дарил семейството ми с финансова свобода и положение в обществото.

Тази нощ аз се оказах недостоеен за това наследство. И откривам, че не съм в състояние да преглътна страхливостта си.

Не съм съгласен с действията, предприети срещу Вас... и вярвам, че и други мислят по този начин. Работя с група обикновени граждани, за да дам гласност на техните тревоги и да се обърна към глимерата за подобаваща компенсация. При общуването ми с тези граждани се убеждавам, че сред расата има мнозина, които си спомнят какво е направил баща Ви за тях и за семействата им. Въпреки че никога не са Ви срещали, това доброжелателство се простира и върху Вас и Вашето семейство. Знам, че ще споделят тъгата и загрижеността ми за това, което ни предстои.

Като признание за провала ми, аз подадох оставката си в Съвета. Ще продължа да работя с обикновените граждани, тъй като те се нуждаят от защитник... и макар да не съм особено подготвен за тази роля, трябва да се опитам да сторя нещо добро в този свят или никога вече няма да мога да заспя.

Ще ми се да бях направил повече за Вас. Вие и Вашата шелан ще бъдете в мислите и молитвите ми.

Всичко е толкова несправедливо.

С почит, Абалон, син на Абалон

Какъв прекрасен мъж, помисли си Бет, докато затваряше имейла. И той трябваше да се отърси от чувството за вина – като се имаше предвид какъв е подходът на глимерата към всичко, едва ли му бяха оставили някакъв избор.

Глимерата знаеше как да съсипва животи, без да ги отнема.

Бет погледна часовника на стената – Рот вероятно всеки миг щеше да се появи. И тогава те щяха... е, всъщност и представа си нямаше какво щяха да направят. Обикновено по това време се отправяха към леглото, но в момента това изобщо не я привличаше.

Защо пък да не се преместят в друга спалня? Не мислеше, че е в състояние дори да погледне онези натруфени покои.

Разсеяно отвори интернет експлорър и се загледа в страницата на Гугъл, поклащайки глава при вида на бутона с надпис „Чувствам се късметлия“.

Аха. Как ли пък не.

Господи, само ако Ви не мразеше всичко, свързано с „Епъл“, сега тя щеше да държи в ръката си айфон и да попита Siri³⁰ какво да прави.

Благодарна беше на Рот, че е готов да отстоява брака им, но дяволите да го вземат...

Без никаква особена причина през ума ѝ пробяга сцена от „Принцесата булка“... онази, в която се женеха на олтара, пред свещеника.

„Бракът, сън насън...“

Бет се вкамени.

А после бързо написа нещо и натисна шибания късметлийски бутон.

Онова, което излезе, беше...

– Хей, готова ли си да се качваме?

Бет бавно вдигна очи към съпруга си.

– Знам какво трябва да направим.

Рот потръпна, сякаш някой беше изпуснал пиано върху крака му. А после придоби вид, сякаш главата му ще се пръсне.

– Бет. За бога...

– Обичаш ли ме, обичаш ли всичко в мен?

Рот се облегна на стъклената врата на офиса, а Джордж се сви в краката му с намерението да си подремне... сякаш очакваше това да бъде поредният дълъг разговор.

– Бет...

– Е, обичаш ли ме?

– Да – простена нейният хелрен.

– Всичко в мен – и човешката, и вампирската част?

– Да.

– И не смяташ едната за по-добра от другата, нали?

– Не.

– Значи, е като Коледа. Искам да кажа, ти не я празнуваш, но тъй като с Бъч сме свикнали да го правим, ти ни оставяш да украсим елха и всички си разменяме подаръци, нали така?

– Да – промърмори той.

– А когато става дума за зимното слънцестоене – ако някога дадеш някой от онези балове, няма да го смяташ нито за повече, нито за по-малко важно от Коледа, нали така?

– Да. – Ако се съдеше по тона му, въпросът, на който отговаряше в главата си, беше: Ако си допра пистолета до челото и дръпна спусъка, това ще сложи край на мъките ми, нали така?

– Никаква разлика?

– Никаква. Може ли да престанем вече?

– Моите вярвания, моите обичаи са също толкова важни, колкото и твоите, без никаква разлика, нали така?

– Да.

– Никаква?

– Да.

Бет скочи от компютъра.

– Чакай ме във фойето след два часа. Облечи си нещо хубаво.

– Какво... какво, по дяволите, си намислила?

– Нещо, за което говорихме преди известно време, но така и не го направихме.

– Бет, какво става?

– Нищо. – Тя се втурна към складовото помещение, за да го изпревари в тунела. –

Всичко.

– Защо не искаш да ми кажеш?

Преди да изчезне, Бет се поколеба.

– Защото се боя, че ще спориш с мен. След два часа. Фоайето.

Докато изскачаше през скрития панел, чу как Рот изруга, ала сега нямаше време за обяснения.

Трябваше да открие Ласитър. И Джон Матю.

Още сега.

* * *

Тази сутрин Селена получи първото пълно сковаване.

Седеше на кухненската маса в имението на Рив с чаша кафе и домашно опечена кифла, изпълнена с тревожни мисли за съдбата на краля, целувките на Трез, суровия поглед на Ай Ем, несигурното си бъдеще...

Най-вече целувките на Трез.

Не го беше виждала нито с други, нито насаме, откакто бяха излезли от банята и бяха отишли в кухнята, за да намерят брат му.

И тя май се радваше, че е така.

Нещата, останали недовършени между тях... сексуалните неща, останали недовършени, точно сега щяха да бъдат твърде много за нея. Докато беше в плен на момента, всичко ѝ се бе струвало толкова естествено, дори предначертано... ала сега, когато главата ѝ се беше прояснила, не можеше да не се зачуди какво си беше мислила.

Бъдещето приближаваше и щеше да ѝ бъде достатъчно трудно и без напрежението от това, да се влюби.

А именно натам отиваха нещата.

Докато мозъкът ѝ се гърчеше в главата ѝ, тя отпи глътка кафе, изгори си устната и в раздразнението си реши, че не е сложила достатъчно захар. А и беше сипала твърде много кафе във филтъра. И на всичкото отгоре водата не беше достатъчно студена, така че сега се усещаше металически привкус.

В действителност кафето си беше отлично. Вътрешното ѝ аз се бореше за равновесие.

Ала поне по въпроса с кафето можеше да направи нещо.

Посегна към малката захарница, протегна ръка, изви се в кръста и...

Тялото ѝ не толкова се схвана, колкото замръзна в тази поза... сякаш всички стави, които участваха в движението, изведнъж се бяха превърнали в камък.

Ужасът накара сърцето ѝ да забие четворно по-бързо, пот изби по лицето и гърдите ѝ. А когато опита да отвори уста, за да си поеме повече въздух, установи, че дори челюстта ѝ не помръдва... макар че това може и да беше от страх.

Изведнъж тишината в къщата сякаш я притисна от всички страни.

В планинското убежище на Рив нямаше никого. Останалите Избраници бяха в Светилището – на посещение при тяхната директрикс Амалия, след свалянето на Рот от престола. Ривендж беше в Колдуел. Догенът, който сега работеше на смени между това място и имението на Братството, бе останал в града, с оглед на печалната новина.

Пресмятайки трескаво, тя се опита да си спомни колко време беше минало, преди сестрите ѝ да бъдат засегнати завинаги.

Не бяха дни. Може би месеци, измерено в човешко време.

Прескъпа Скрайб Върджин... ами ако това беше то?

Съсредоточавайки цялата си енергия, тя се опита да откачи заключените врати на ставите си и не стигна доникъде. Единственото, което помръдна, бяха сълзите, изпълнили очите и оросили ресниците ѝ. Беше толкова странно – въпреки че беше напълно вкаменена, усещаше абсолютно всичко. Горещите струйки, стичащи се по бузите ѝ. Топлината, долитаща отгоре и милваща слепоочията и връхчетата на ушите ѝ. Хладното течение около обувките ѝ с меки подметки. Опарването на езика и гърлото ѝ.

Усещаше дори глада, който я бе накарал да слезе в кухнята.

Какво щеше да прави, ако не...

Треперенето започна от бедрата ѝ – първо съвсем слаби тикове, които бързо се усилиха. След това беше ред на ръцете. На раменете ѝ.

Сякаш тялото ѝ се мъчеше да се отскубне от затвора си, разтърсваше метафоричните решетки, които се бяха захлопнали около нея.

– Ехо?

Мъжкият глас долетя отдалече, откъм другата страна на къщата, и Селена се опита да отговори. Не излезе нищо, освен немощен стон – всичко в нея вибрираше, от зъбите до пръстите на краката тя се тресеше необуздано...

В мига, в който Трез прекрачи прага, тялото ѝ се отскубна от невидимия си затвор; крайниците ѝ изригнаха, блъскаха се в нещата наоколо, мятаха се, най-после свободни. А после тя рухна и удари главата си в ръба на чашата с кафе, кифличката подскочи в чинията си, тракането на захарницата и гръмотевичният удар, с който гърдите ѝ се блъснаха в масата, отекнаха като взрив на бомба.

– Селена!

Трез я улови, преди да се е свлякла на пода; силните му ръце я обгърнаха и я стиснаха здраво, докато в тялото ѝ всичко, което преди малко се бе вкаменило, сега сякаш се втечни. Тя не толкова се облегна в обятията му, колкото се разтопи. И не защото беше възбудена.

– Какво става? – попита той, докато я изнасяше от кухнята и я слагаше да легне

върху канапетото срещу камината във фоайето.

Селена отвори уста, за да отговори, но от нея не излезе нито звук. Вместо това всеки детайл от тъмната дървена ламперия и огнището от речни камъни, и препарираната сова върху полицата над камината станаха болезнено ясни, очите ѝ направо изгаряха от остротата на зрението ѝ.

Затвори очи и простена.

– Селена? Селена.

Сега я изпълваше причудлива летаргия, толкова силна, че буквално усещаше как някакъв вихър засмуква всичката ѝ енергия и тя никога нямаше да се освободи от него. Смътно си даде сметка, че е грешала за болестта. Винаги си бе мислила, че са ставите, ала сега имаше чувството, че проблемът са мускулите ѝ.

От суеверие сестрите ѝ никога не бяха говорили за подробностите. Единственото, за което знаеше, бе краят.

Сега ѝ се искаше да бе разпитала онези, които бяха засегнати от болестта. Още щом бе усетила първото едва забележимо схващане преди... колко време беше минало?

Много.

Определено навлизаше в последния стадий...

Нещо я докосна по устата. Нещо влажно... кръв.

– Пий – нареди Трез. – Пий, по дяволите, пий...

Езикът ѝ се показа и опита кръвта му и вкусът ѝ я накара да простене от жажда. Ала не мислеше, че е в състояние да преглътне...

О, да, да, ето че беше.

Селена впи устни в разреза, който бе направил върху китката си и о, божествена насита! С всяка глътка усещаше как силата ѝ се завръща, изпълвайки я така, както летаргията я бе оставила празна.

И колкото повече вземаше, толкова повече искаше, жажда се разгаряше в нея вместо насищане.

Ала Трез като че ли нямаше нищо против. Нищичко.

С нежни ръце той я намести, така че да легне в скута му, с изпънати крака и ръце – вдигнати над главата. И докато пиеше от него, той бе всичко, което Селена виждаше – красивите му бадемови очи, съвършено оформените устни, тъмната кожа и късо подстриганата коса.

Досуц както преди в присъствието му, тя почувства, че се връща обратно към онова място на отчаяние, към сексуалната нужда, заличила напълно способността ѝ да разсъждава трезво.

Дълбоко в глъбините на съзнанието си знаеше, че всяка постъпка, направена в това състояние, вероятно бе нещо, за което щеше да съжالياва, ала изобщо не я беше грижа. Всъщност първият истински пристъп на болестта я накара още по-отчаяно да закопнее нещата между тях да продължат.

И може би нямаше да се влюби.

Може би... щеше да успее да се закорави срещу чувствата.
Та нали именно вкочаненост я очакваше в бъдещето.

[30](#) Гласов асистент, разработен за продуктите на „Епъл“. – Бел. прев.

Застанал на прага на спалнята си, Джон Матю усещаше приближаването на нов пристъп.

Докато сестра му говореше, а той кимаше, умът му се оттегли в онова място, където се раждаше епилепсията, хаос от електрически импулси, заплашващи да превземат всичко... само че – дотук с това. Тъкмо когато бръмченето им започна да се усилва, той сложи край с помощта на волята си.

Няма. Да. Я. Бъде...

И я виж ти – взе, че подежда. Не отведнъж, ала постепенно кресчендото на прашенето и електрическите искри, заплашващи да го нокаутират, започнаха да отслабват.

– Е... ще го направиш ли? – попита Бет с широко отворени очи. – Имаме около час. На Ласитър му трябва толкова, за да се подготви.

Джон Матю си заповяда да се съсредоточи и опита да навърже думите, които тя беше наговорила, докато...

Боже мой, помисли си той.

Човече, като никога беше доволен, че е ням. Защото, ако трябваше да говори, тя щеше да разбере, че се намира в много особено емоционално състояние. Ръцете му бяха по-сигурни, отколкото би бил гласът му.

Нещо в молбата ѝ го беше разтърсило.

– За мен ще бъде чест – отвърна на езика на знаците.

Преди да успее да свали ръце, сестра му се хвърли на врата му и го прегърна толкова силно, че едва не му откъсна главата. А когато Джон затвори очи и отвърна на прегръдката ѝ, времето сякаш спря...

Изневиделица го връхлетя видение. В един миг стоеше пред спалнята си, а в следващия...

Единственото, което виждаше, бяха сълзи... ала всъщност не, беше дъжд. Дъжд върху предното стъкло на кола... кола, която беше обичал. А после посегна към стартера и...

Бет се отдръпна и сякаш от много далеч той видя как устните ѝ се движат, как оформят още думи. Успя да кимне на правилните места, ала в мига, в който тя излезе и затвори вратата зад себе си, всичко това изчезна.

Опрял чело във вратата, Джон Матю нямаше представа защо сълзи изпълниха очите му... нито защо гърдите му преливат от гордост и щастие.

– Добре ли си? – прошепна Хекс зад него.

Той се обърна в мрака и кимна... а после осъзна, че тя не може да го види.

– Да, знам – каза тя. – Но понякога трябва да го изрека на глас.

Чу се щракване, когато Хекс запали лампата от нейната страна на леглото, и Джон избърса лицето си, нехайно, сякаш просто се беше изцапал. Ала тя беше симпат... и можеше да го прочете като отворена книга.

– Просто не разбирам – оформиха пръстите му. – Защо ми действа по този начин?

Оловносивите очи на Хекс се впиха в него и той дори не понечи да избегне лазерния ѝ поглед – ако искаше още информация за всичко това, неговата шелан бе най-добрият му шанс.

– Около емоционалната ти решетка има сянка – промълви тя, поклащайки глава. – Никога не съм виждала нещо подобно. То е сякаш... и аз не знам, сякаш анализиращ живота на няколко нива едновременно. Или пък...

– Какво? – настоя да узнае той.

– Сякаш в теб има двама души.

– Точно така се чувствам. – Джон разроши бездруго разчорлената си коса. – Особено когато тя е наблизо.

– Тя ти е сестра.

Ала имаше още нещо, помисли си той. Не романтично или нещо такова. И все пак...

– Хайде. – Хекс стана от леглото. – Трябва да се приготвяме. Идеята ѝ е брилянтна.

Неговата шелан се приближи чисто гола и стегнатото ѝ мускулесто тяло в миг проясни главата му, оставяйки единствено мисълта за секс... което беше истинско облекчение. Поне по този въпрос можеше да направи нещо.

– Нека ти помогна под душа. – Тя пъкна ръка между гънките на халата му и намери коравия му пенис. – Трябва да бъдеш много, много чист за това.

Джон на драго сърце се остави да бъде отведен в банята по този начин, а когато четирийсет и пет минути по-късно излязоха, беше много по-отпуснат... и чистичък като къпано бебе.

– Да, смокинг – заяви неговата шелан, докато той стоеше пред дрешника и се взираше в дрехите, висящи от закачалките. – Определено.

Джон кимна и свали колосаната бяла риза от закачалката. Облече я, но Хекс трябваше да му помогне с копчетата, защото ръцете му трепереха, сякаш беше нервен. С панталона обаче се справи без проблем... но не и с тирантите. За тях се погрижи тя. С пояса и папийонката изобщо не си даде труда да опита – просто си стоеше там като крава за доене, докато Хекс се оправи за нула време.

Хубавото бе, че това му даде възможност по-дълго да я съзерцава.

– А сега сакото. – Тя задържа дрехата, сякаш беше мъж, кавалерстващ на дама, намествайки фината вълна на гърба му, след което го завъртя и опъна реверите. – По дяволите...

– Какво? – попита той на езика на знаците.

Пламналият ѝ поглед го обходи от главата до петите.

– Изглеждаш страшно секси.

Джон изду самодоволно гърди. Трудно бе да не го стори, когато собствената му жена го изпива с очи по този начин.

– А ти все още си гола. – Той се усмихна. – Това ми е любимият от тоалетите ти.

Само че тя не беше съвсем гола. Джон вдигна ръка и докосна медальона, който ѝ беше подарил, онзи с големия квадратен диамант в средата.

Хекс обикновено не си падаше по сантименталностите, ала сега взе дланта му между своите и я поднесе към устните си. Целуна я и промълви:

– Знам. Аз също те обичам. Завинаги.

Джон се наведе към нея и докосна устни до нейните.

Няколко минути по-късно двамата излязоха, Хекс – облечена в елегантен панталон и черна копринена риза, направо издокарана в сравнение с „тоалета“ ѝ отпреди малко, особено като се имаше предвид, че като никога беше обула чифт адски сексапилни обувки с токчета.

О, да, Джон вече знаеше какво ще правят, когато всичко това свърши.

От стаите бяха започнали да излизат и други: Блей и Куин, също в костюми; Зи и Бела с малката Нала, облечена в поредната розова феерия от коприна и тюл... което я правеше най-прелестното нещо, което Джон беше виждал.

А той дори не си падаше по деца.

Групичката пое по коридора със статуите и надолу по стълбите, без да разговаря. Така беше от мига, в който Рив бе сложил прокламацията върху масата в трапезарията. И щеше да продължи по същия начин още известно време.

Ала това, което предстоеше, щеше да помогне.

Във фойето на долния етаж се бяха събрали още от обитателите на къщата. Рот и Бет все още ги нямаше и Джон се присъедини към останалите... които също не говореха много. По дяволите, дори Рейдж беше озаптил обичайните си шуроти... макар че, като се имаше предвид, че онзи устат паднал ангел все още не се беше появил...

– Какво, по дяволите, е това?

При думите на Ви Джон се обърна заедно с останалите... и онова, което видя на върха на величественото стълбище, го накара да примига. Веднъж. Два пъти. Цяла дузина пъти.

Ласитър стоеше на най-горното стъпало, черно-русата му коса беше вдигната в прическа помпадур, стискаше тежка Библия под мишница, а пиърсингите му улавяха светлината...

Ала нищо от това не бе истинският шок.

Падналият ангел беше облечен в лъскав бял костюм на Елвис Пресли – с панталони чарлстон, широки ръкави и ревери, които спокойно можеш да си опънеш като палатка в задния двор. О, и крила в цветовете на дъгата, които се разпериха, когато той вдигна ръце като проповедник.

– Нека партито започне – каза Ласитър, докато слизаше по стълбите на бегот, а пайетите му примигаха и блещукаха. – И къде, по дяволите, ми е амвонът?

Ви изкашля цигарения дим, който беше нагълтал.

– Тя иска ти да проведеш церемонията?

Ангелът разтвори бездруго зейналата си яка.

– Каза, че иска най-святото нещо в къщата да го направи.

– Най-святото нещо или най-големият задник? – промърмори някой.

– Това Библията на Бъч ли е? – попита Ви.

Ангелът им показва доволно плячката си.

– Аха. Както и неговото... Тяло господне, май така го нарече. Освен това имам проповед, която сам написах.

– Светците да са ни на помощ – долетя глас от другия край на групичката.

– Чакай, чакай, чакай. – Ви размаха ръчно свитата си цигара. – Аз съм син на божество, а тя е избрала теб?

– Можете да ме наричате „пасторе“... и преди фенът на „Ред Сокс“ да е получил истеричен пристъп, искам всички да знаят, че съм напълно изряден. Бях онлайн, изкарах курс за по-малко от час и вече съм ръкоположен.

Рейдж вдигна ръка.

– Пастор Шибан задник, аз имам въпрос.

– Да, синко, наистина ще отидеш в ада. – Ласитър го прекръсти и се огледа наоколо. – Е, къде са булката и младоженецът? Готов съм да оженя някого.

– Не си взех достатъчно тютюн, за да преживея това – ядосваше се Ви.

Рейдж въздъхна.

– В бара има „Грей Гус“, братко... о, чакай малко. Вече нямаме бар.

– Мисля, че просто ще си влея една банка морфин.

– Може ли аз да ти го сложа? – предложи Ласитър.

– Я повтори. – Леле. Това е, тъъ, интересен тоалет.

При гласа на Бет всички погледнаха през рамо. Тя тъкмо излизаше от библиотеката със Сакстън до себе си. След тях идваше Рив със свитък пергамент под мишница и объркано изражение.

– Нали? – Ласитър направи пирует и подобната на наметало дреха се развя.

Не че Джон Матю му обърна внимание. Нито на него, нито на когото и да било другиго.

Напълно несъзнателно той тръгна към сестра си. Облечена бе в простичка бяла рокля по тялото, която покриваше раменете и се спускаше до под коляното. Когато се приближи, Джон Матю видя, че е същият тип рокля, който Избраниците в къщата носеха, когато искаха да им е удобно. За разлика от тях обаче, косата на Бет беше пусната и се разстиляше на черни вълни по гърба ѝ.

Изглеждаше невинна. И прелестна. И съвършена.

– Толкова си красива – казаха ръцете му.

– Благодаря. – Тя приглади роклята. – Лейла ми я даде назаем. Е, готов ли си да ме отведеш до олтара?

Доста време мина, преди Джон да накара ръцете си да му се подчинят. И докато пръстите му оформяха отговора, той си помисли, че при всички гадости, които глимерата им стоварваше на главата, напрежението в къщата и тъгата, която обгръщаше Рот... това бе нещо, което сякаш беше очаквал цял живот. Нещо, заради което бе прекосил огромно пространство. Някаква цел, която бе искал да изпълни, без дори да си дава сметка за това.

– Да – гордо оформиха ръцете му. – Готов съм.

* * *

Бет никога не бе обичала брат си повече, отколкото в този миг. Докато двамата с Джон Матю стояха един до друг, тя почувства как тихата му сила се прехвърля в тялото ѝ... а наистина се нуждаеше от нея.

Въпреки че беше организирала всичко, все още нямаше представа как ще реагира Рот.

Погледна покрай едрите рамене на брат си и повдигна вежди при вида на Ласитър. Поне на нейния хелрен щеше да му е спестена гледката на ангела, издокаран по този начин.

– Страхотен е, нали? – попита Ласитър и вдигна Библията високо. – Така де, нали ми каза да вляза в интернет и аз го направих. Даже си разпечатах дипломата или както там се казва.

Той извади лист хартия от Библията и го размаха.

– Виждате ли? Съвсем редовно и законно.

Бет се приведе напред.

– Леле.

– Нали? Съвсем като от „Харвард“.

– Впечатляващо.

– Ще си го сложа в рамка. – Той прибра листа. – А след като приключих с това, попрочетох разни неща за човешките сватби. Разбрах, че ще ми трябват церемониални одежди, и тези ми харесаха най-много. Поръчах си ги и – бум, ето че не съм нищо, освен хрътка [31](#).

Бет разтърка слепоочията си. Вишъс. Май трябваше да помоли Вишъс.

– Как се справи с прическата?

– Спрей за коса. Фиби. Декемврийският брой на „Космополитън“... за празниците. Отново – благодаря ти, интернет.

Рейдж поклати глава.

– Имаш ли изобщо топки? Или ангелите се раждат без такива?

Ласитър се усмихна лукаво.

– Справям се достатъчно добре. В Древната страна отбелязвах със звън пладне и полунощ.

Определено трябваше да помоли Вишъс.

– Е, оценявам всичко, което...

Изведнъж всички се смълчаха и Бет погледна към горния край на стълбището. Рот се беше появил и се извисяваше гордо с Джордж до себе си. За разлика от Джон, той не носеше смокинг, но за сметка на това беше облякъл костюм, който Бет отлично си спомняше.

Онзи, в който се беше появил на първата им „официална“ среща в дома на Дариъс.

– Защо са се събрали всички? – попита той.

– Просто ела тук – отвърна Бет.

Докато той слизаше по стълбите, Бет почувства, че дланите ѝ се изпотяват, а миг по-късно я връхлетя най-силната гореща вълна в историята и по тялото ѝ сякаш се разля огън.

Човече, не можеше ли да почака, докато е бременна или напълно преминала периода си на нужда? Усещането, че в себе си има микровълнова печка, направо я побъркваше.

Когато единствените официални обувки на Рот стъпиха върху мозаечния под, Бет си помисли, че просто не би могъл да изглежда по-великолепно. Косата му се беше разпиляла по широките плещи и стигаше до хълбоците му, а с вратовръзката приличаше на влиятелен бизнесмен. Който можеше да убива, ако поискаше.

От което хормоните на Бет в миг се разбушуваха.

– Какво става тук, Бет? – попита той.

– Ще се женим.

Рот потръпна и тя побърза да обясни, преди да е успял да се впусне в гневна тирада.

– Ти каза, че моите човешки обичаи също са от значение... че са еднакво важни. Значи, ще се оженим. Още сега. По моя начин.

Рот поклати глава.

– Но ние вече сме обвързани. Защо...

– За да можеш да се разведеш с мен и да запазиш трона. – Той отвори уста, но тя го прекъсна. – Пред семейството ни, събрало се тук. С истински свещеник.

Ласитър вдигна ръка.

– На вашите услуги. Правя също така и кръщенета. В случай че ви интересува.

Рот поклати глава.

– Това е...

– Да не искаш да кажеш, че човешката ми половина е по-малоценна?

– Ами, не. Но...

– Значи, ако извършим церемонията, тук и сега, няма да изгубим нищо. Можеш да се разведеш с мен по вампирските закони, но ние ще си останем обвързани, а ти ще запазиш трона си. – Бет вирна брадичка, въпреки че той не можеше да я види. – Добре съм го измислила, не смяташ ли?

Последва миг на мълчание със затаен дъх. А после един от братята каза:

– Направо обожавам тази жена. Направо я обожавам.

[31](#) Леко променен текст от песента „Хрътка“ на Елвис Пресли. – Бел. прев.

Когато Рот се остави да го преведат през фоайето, Джордж, както обикновено, беше до него.

Честно казано, дори да не беше сляп, пак щеше да има нужда някой да го води.

Всеки миг очакваше нещо в него да се възпротиви гневно, но Бет го беше хванала натясно... по най-добрия възможен начин. Имаше право – ако нейните културни норми бяха също толкова важни за тях като двойка? Е... щом бяха „женени“ по човешкия начин, значи, бяха обвързани. Точка по въпроса.

И все пак не беше сигурен какво изпитва. Но разбира се, първия път го бяха направили напълно според традициите на расата... и въпреки че те не ѝ говореха нищо, нито имаха някакво значение за нея, тя ги беше спазила.

Струваше му се справедливо да стори същото за нея.

– Готов ли си? – тихо го попита Ласитър.

Из фоайето се разнесе шум от стъпки.

– Какво правят? – прошепна Рот в отговор.

– Оформят две редици, така че между тях да има пътека, водеща от трапезарията до нас. Намираме се на около пет метра от билярдната. Тя се скри – затвориха вратата, за да не можем да я видим.

Мислите на Рот се върнаха към деня, когато се бяха обвързали. Тогава Скрайб Върджин все още не беше изчезнала. Бет беше облечена в червената рокля на Уелси... и едва не беше припаднала, докато братята вдълбаваха осембуквеното ѝ име върху гърба му. Джон Матю, Блей и Куин ги нямаше тогава. Също като Рив и Хекс, Пейн, Мани, двете сенки и други.

Нито пък Кор и копелетата.

А оттогава бяха изгубили Уелси. Но само нея, никой друг.

Изведнъж фоайето се изпълни с музика, класическа мелодия, която бе чувал и преди, обикновено в женски филми, в които ставаше дума за... е, ами за сватби, много ясно.

– Готов? – попита Ласитър.

– Аха. – Исусе, изобщо не беше очаквал да прави нещо такова.

– Току-що кимнах на Фриц – прошепна ангелът. – И той отваря вратите.

Рот се прокашля и се приведе към него.

– С какво... с какво е облечена?

– Бяло. До прасците. Свободно. Придружавана е от брат си и носи бледочервена роза, която Рейдж извади от букета на полицата. – Ласитър замълча за миг, а после

продължи: – Не сваля очи от теб, а усмивката ѝ? Сияе, приятелю. Буквално сияе.

Отведнъж цялата гадост около престола и всички причини, поради които правеха това, се изпариха – щом улови уханието на своята лийлан, единственото, за което можеше да мисли, бе че тя означава всичко за него... и то не само защото може би спасяваше престола му.

А, да – и нищо чудно да беше бременна.

– Скъпи влюбени – започна Ласитър, – събрали сме се тук, за да станем свидетели на свързването в свещен съюз на Елизабет, дъщеря на Дариъс, и Рот, син на Рот.

Значи, нямаше да използват официалните вампирски имена. Чудесно. Така изглеждаше по-човешко.

– Кой ще даде ръката на тази жена в брачен съюз?

Рот очакваше някой от братята да преведе думите на Джон. Ала той даде отговора си високо и ясно: изсвири високо, което категорично оповестяваше, че ще даде сестра си в брак.

Инстинктивно, защото нямаше никаква представа какво включва церемонията, Рот протегна ръка. Тя бе уловена от Джон Матю, който я стисна здраво, клетва, дадена и приета в ръкостискането, безмълвно обещание „ще се грижа добре за нея“, прието със също толкова безмълвно „само да си посмял да не го сториш“.

Няколко души се прокашляха. Сякаш някои от братята се бяха разчувствали.

Ласитър също се прокашля, а после се чу шумолене от прелистване на страници.

– Ъъъ... ами вижте, ще трябва да импровизирам, окей? Има ли някаква причина вие двамата да не може да направите това? Не? Страхотно.

Бет се разсмя.

– Мисля, че идеята е да изчакаш да ти отговорим.

– Всички заедно тогава, става ли? Вие, кибиците, също. Някаква причина това да не стане?

Всички обитатели на къщата извикаха едновременно с Рот и неговата шелан:

– Не!

– Човече, справяме се страхотно. – Още прелистване на страници. – Да, тук са се разпрострели надълго и нашироко. Рот?

По някаква налудничава причина той се усмихна широко.

– Да?

– Вземаш ли тази невероятна жена, която току-що ти спаси задника, за своя съпруга? Обещава ли да я обичаш и утешаваш, да я почиташ и да бъдеш до нея в болест и здраве, да изоставиш всички други, да ѝ бъдеш верен, докато сте живи... мамка му, трябваше да питам първо теб, Бет. Защо не отговориш ти?

– Не – намеси се Рот, широко ухилен. – Аз ще съм пръв. Да, вземам я.

Откъм множеството се разнесе подсмърчане. А после Рейдж изсъска:

– Какво? Това е красиво, окей? Майната ви на всички.

– А сега, Бет, вземаш ли за съпруг този трън в задника, който се пали от едното

нищо? Обещавах ли да го обичаш и утешавах, да го почиташ и да бъдеш до него в болест и здраве, да изоставиш всички други, да му бъдеш вярна, докато сте живи?

– Да – отвърна Бет. – Абсолютно.

– Суууупер. – Ласитър прелисти още няколко страници. – Окей, пръстени? Имаме ли пръстени, хора?

– Сложи пръстена ми на палеца ѝ. – Рот свали огромния черен диамант, който някога бе украсявал ръката на баща му. – Ето.

– А той може да използва моя – обади се Бет. – Той е на майка му.

– Ооо, ама че сладко. – Ласитър взе пръстена на Рот. – Окей, да го направим. Благославям тези пръстени. Бет, вземи си своя и го постави на който пръст стане. Или просто до половината... готово. Така, сега повтаряйте след мен. О, мамка му! Май първо трябваше да го направя с Рот.

– Не. – Бет отново се засмя. – Всъщност така е свършено.

– Свършено – съгласи се Рот.

Беше толкова... правилно. Естествено и истинско... и липсата на официалност пасваше страхотно, особено като се имаше предвид нелепата ценностна система на аристокрацията.

По дяволите, Ласитър беше същинска противоотрова от плът и кръв на всичко онова.

– Окей, Бет, повтаряй след мен: „Аз, Бет, страхотна мадама...“.

Бет се изкиска.

– Аз, Бет...

– Къде остана това със страхотната мадама? Какво? Хайде де, имам лиценз от интернет. Знам какво правя.

Рот кимна на своята лийлан.

– Има право. Ти наистина си страхотна. Смятам, че трябва да го чуем.

– Искам да чуя едно амин! – провикна се Ласитър.

– Аммммммин! – отекна из цялото имение.

– Добре, добре, добре – предаде се Бет. – Аз, Бет, страхотна мадама...

– ...вземам този идиот, Рот...

– ...вземам този идиот, Рот...

– ...за свой съпруг, да го обичам и бъда с него от този ден нататък...

– ...за свой съпруг, да го обичам и бъда с него от този ден нататък...

– ...в добро и лошо, в бедност и богатство...

И изведнъж това вече не беше шега. Колкото по-напред отиваше Бет, толкова по-сериозен ставаше Ласитър и толкова повече тя трепереше, сякаш думите, които изричаше, имаха огромна стойност и значение.

Това бе нейната традиция, осъзна Бет, докато продължаваше с дрезгав глас:

– ...в болест и здраве...

– ...за да го обичам и да се грижа за него, докато смъртта ни раздели. Това е

тържественият ми обет.

– ...за да го обичам и да се грижа за него, докато смъртта ни раздели. Това е тържественият ми обет.

Ласитър отгърна нова страница.

– Приеми този пръстен като символ на моя обет и с всичко, което съм, и всичко, което притежавам, те почитам в името на Отца и Сина, и Светия дух.

Докато Бет повтаряше думите и слагаше рубинения пръстен на кутрето му, Рот трябваше да стисне зъби, за да овладее емоциите си.

– А сега, господарю – продължи Ласитър, – повтаряй след мен...

* * *

Бет не бе от онези момичета, които си мечтаят за сватбения си ден. Които го разиграват с куклите си Барби. Които, щом станат на двайсетина години, редовно си купуват сватбени списания.

Ала беше сигурна, че дори да бе една от тях, никоя от фантазиите ѝ не би приличала на случващото се – заобиколена от вампири, вероятно бременна, венчавана от паднал ангел, облечен като Елвис Пресли и правещ истинско мазало от церемонията.

И все пак, когато вдигна очи към мъжа, който всеки миг щеше да стане неин съпруг, не бе в състояние да си представи нещо, които би ѝ харесало повече. Но разбира се, когато стоиш до правилния мъж, никое от нещата, за които говорят по телевизията, никакви дизайнерски рокли, никакви водопади от шампанско, никакъв диджей, никакви схеми за настаняване и малки подаръчета за гостите нямаха значение.

– Аз, Рот, вземам теб, Бет – започна Ласитър.

– Сам ще го кажа – разнесе се гръмният глас на съпруга ѝ. – Аз, Рот, вземам теб, Бет, за моя възлюбена съпруга, да те обичам и да бъда с теб от този ден нататък, в добро и лошо, в бедност и богатство, в болест и здраве, за да те обичам и да се грижа за теб, докато смъртта ни раздели. Това е тържественият ми обет.

Очите на Бет се замъглиха.

Докато тя подсмърчаше и се усмихваше едновременно, Рот сложи гигантския кралски пръстен на върха на палеца ѝ и с тържествена искреност заяви:

– Приеми този пръстен като символ на моя обет и с всичко, което съм, и всичко, което притежавам, те почитам в името на твоя Отец и Син, и Свети дух.

Разнесоха се ръкопляскания, спонтанни и гръмки. И Ласитър трябваше да вика, за да го чуят:

– С властта, дадена ми от Гугъл, ви обявявам за съпруг и съпруга. Можеш да целунеш булката!

Ръкоплясканията още повече се усилиха, когато Рот обви ръце около нея и я наклони назад, така че единственото, което я задържаше да не падне, бе неговата сила.

Беше нещо, което правеше редовно, несъзнателен начин да докаже физическата

си способност да се грижи за нея.

– Свали ми очилата – прошепна, докато завесата на косата му падаше от двете им страни и ги скриваше от погледите на останалите. – Искам да видиш очите ми, дори и те да не могат да те видят.

С разтреперани пръсти Бет посегна към лицето му и свали плътните очила, разкривайки невероятните му очи, и ето че тя се върна назад във времето към мига, в който ги беше видяла за първи път – в подземната спалня за гости в къщата на баща ѝ.

Бяха съвсем същите, както и тогава. Бледозелени, те грееха толкова силно, че Бет трябваше да примига, и то не само защото собствените ѝ очи бяха пълни със сълзи.

– Прекрасни – прошепна тя.

– Безполезни – отвърна той с усмивка... сякаш си спомняше съвсем същия миг.

– Не, те ми показват цялата обич в сърцето ти. – Бет докосна лицето му. – А това е много полезно.

Устните на Рот се доближиха до нейните, докоснаха ги веднъж, два пъти. А после я целуна страстно и бавно.

Когато най-сетне понечи да я изправи, тя върна очилата на мястото им, а после се обърна към обитателите на къщата пламнала. Заобикаляше ги толкова много обич.

И я караше да се чувства неуязвима, каквото и да криеше бъдещето.

Гласът на Ласитър се извиси над глъчката:

– Благодаря, много ви благодаря.

Рот се наведе, погали Джордж по ухото, улови повода му и тримата поеха по пътеката към трапезарията.

Незнайно как Фриц бе успял да сътвори истински пир и сега масата беше отрупана с протичко, ала изобилно угощение.

Но първо работата.

Рив прекрачи в трапезарията и кимна на Бет, която се облегна на своя съпруг.

– Време е да подпишеш прокламацията – каза тя.

Мъчително бе да види как огромната радост на съпруга ѝ изведнъж секна.

– Също толкова важно, нали така? – прошепна тя. – Ние сме женени. Защитени сме.

– Аха... – Проточи се дълга пауза. – Мога да го направя.

Само че му отне ужасно дълго време да отиде при Рив, който развиваше пергамент с червени и черни ленти в долната част.

– Имам синя химикалка за подписа – каза Рив, изваждайки я от самуреното си палто. – Сакстън го изготви, с дата отпреди три седмици. Увери ме, че формулировката е желязна и няма нищичко, за което биха могли да се хванат.

– Желязна – повтори Рот.

Рив му подаде химикалката.

– Подпиши го и аз ще се погрижа да бъде доставено... с огромно удоволствие.

Бет пусна ръката на своя мъж, за да му даде малко лично пространство... ала очевидно той не се нуждаеше от такова, защото здраво я стисна и се изправи над пергаментата.

– Какво пише? – попита дрезгаво.

Бет плъзна поглед по символите и видя единствено знаци от синьо мастило.

– Пише... – Рив се приведе към тях, – че съюзът ви е анулиран.

– Сякаш никога не е съществувал? – промълви Рот.

Рив потупа с пръст по пергаментата.

– Това е политическо изявление. С политическа цел. Не става въпрос за вас двамата.

– Трябва да сложа подписа си отдолу. А нейното име фигурира в него. Така че именно за нас става въпрос.

Рив също се отдръпна и ето че Рот остана сам с думите, които не можеше да види.

Всички братя и останалите обитатели на къщата стояха назад, не се чуваше нито звук.

Няма да го направи – помисли си Бет. – Просто няма да е в състояние да го направи...

Докато гледаше как Селена пие от вената му, Трез нямаше нищо против, че бе зарязал случващото се в Колдуел заради това.

Беше в клуба и довършваше разни изостанали счетоводни задачи, когато получи съобщението, че всички трябва да се съберат в къщата. Начаса се отправи към имението... очаквайки да види Селена. Когато тя не се появи, той си каза да не се впряга, да я остави да дойде, когато тя реши, дрън, дрън, дрън.

Беше издържал около минута и половина, преди да се изнесе, оставяйки Ай Ем да стои във фойето с мрачен вид и Проклетия котарак (както бе започнал да нарича животното) в ръце.

В мига, в който се озова в имението на Рив, разбра, че Селена е там, и се възбуди... но това се изпари в мига, в който я откри в къщата наскоро пристъп. Но разбира се, кога ли се беше хранила за последен път...

Изневиделица пенисът и топките му изреваха при мисълта, че тя споделя нещо толкова интимно, колкото храненето, с някой друг, и за да се върне на страната на ангелите, той се съсредоточи върху подръпването от китката си, гледката на устните ѝ върху кожата му, това, че именно той се грижеше за нея в този миг.

Но докога ли, почуди се част от него.

– Млъкни. – Очите ѝ се вдигнаха към неговите и той поклати глава. – Не, не ставаше дума за теб.

Прокара пръсти по косата ѝ, дивейки се на разликата между тях, колко меко бе всичко у нея, как ухаеше на пролетен въздух, макар навън да беше зима, колко дълги бяха ресниците върху бледите ѝ бузи, когато затвори очи.

Би могъл да остане така завинаги.

Ала най-сетне тя го пусна и се отдръпна. А после дойде ред на мъничко мъчение – розовият ѝ език се показа и близна раничките върху китката му, затваряйки ги... и карайки пениса му да се втвърди.

Тя лежеше в ръцете му, очите ѝ – замъглени под тежките ресници, разфокусирани от задоволеност.

– Не съм спирал да мисля за теб – тихо каза Трез. – Нито за миг.

– Да?

– Да. – Той кимна и докосна долната ѝ устна с палец. – И не само защото нещата между нас... останаха недовършени.

Усмивката ѝ би го накарала да се плюсне по задник, ако вече не беше седнал.

– Така е.

Господи, обожаваше покоя, който цареше тук. Нямаше оглушителна музика,

нямаше тълпи човеци, никакъв натиск от външния свят... нито пък от с'хийб. Нито дори братята и техните шелани, колкото и страхотни да бяха. Само те двамата.

Ерекцията му стана още по-голяма и той беше принуден да премести бедрата си под главата ѝ. А после се чу да казва:

– Искам да правим любов. Още сега.

Господи, наистина ли го беше изръсил просто така? И все пак в този миг всички причини да мисли трезво му се струваха неимоверно далечни, едва доловим гръм от нощно небе, което в момента бе ясно и обсипано със звезди.

Поне докато по лицето ѝ не пробяга сянка и ленивата насита не отстъпи място на съмнение, от което му се прииска да се скрие в топките.

Ала вместо да се отдръпне, тя вдигна ръка и докосна лицето му.

– Искам го.

– Сигурна ли си?

Господи, толкова беше корав. Прекалено корав, за да постъпи правилно.

Когато Селена кимна... той разбра, че и двамата са изгубени.

– Моля те – прошепна тя дрезгаво. – Избави ме от мъките ми, потуши огъня в мен.

Ръката ѝ се плъзна надолу по тялото му и спря върху ципа му... и Трез замалко да получи оргазъм, тук и сега; топките му се стегнаха, пенисът му напираше зад панталона толкова настойчиво, че той изскърца със зъби.

Първата му мисъл бе да я има тук и сега. Лоша идея.

Нямаше да спре дори ако някой влезеше.

С прилив на сила, Трез се изправи, като я държеше в прегръдките си, подкрепяйки я грижливо.

– Къде е спалнята ти?

– На горния етаж. В задната част.

Носейки я в обятията си, той изкачи скърцащите стъпала, които отвеждаха до втория етаж, и се отправи към покоите точно над кухнята. Отвори вратата с ритник и се озова в стая, пълна с викториански мебели – тежки, махагонови, с много извивки. А по средата – впечатляващо дървено легло, свършената рамка за Селена, когато я постави върху кадифената завивка.

След това се плъзна по тялото и я обкрачи, като внимаваше да не отпусне тежестта си върху нея.

– Искам... да те видя.

Селена посегна към колана на робата си, но той я спря.

– Не, бих искал... аз да го направя.

Коланът беше също толкова бял и мек, колкото останалата част от одеждите ѝ и докато тъмните му ръце разхлабваха лентата, Трез облиза устни. Разтвори двете половини на пищната материя, без да бърза, за да се наслади на онова, което го очакваше.

– О, да...

Погалени от хладния въздух, зърната ѝ се втвърдиха още повече.

Неспособен да се сдържи, Трез се наведе и близна едно, взе го в уста, без да престава да сваля дрехите ѝ. След това се погрижи за другото зърно, докато ръката му се плъзваше надолу към бедрата ѝ.

Уханието ѝ го заля и пенисът му още по-настойчиво опъна панталона, мъчейки се да се освободи.

Господи, при звука на нейния стон, едва не рухна безсилно. Ала много бързо се съвзе – докосна я между краката, откри горещата ѝ влажна сърцевина и потърка връхчето ѝ. А когато Селена заби нокти в раменете му, той се усмихна до гърдите ѝ.

– Свърши за мен – простена той, докато смучеше зърното ѝ.

Като по даден знак тялото ѝ се изпъна и подскочи, притискайки се до гърдите му, а той се зае с устата ѝ, прониквайки с език в нея, докато ръката му ѝ помагаше да се носи върху вълните на оргазма. Когато всичко свърши, тя рухна на леглото, дишайки тежко.

– Моля те... – Гласът ѝ се прекърши. – Знаем, че има още.

– Мамка му, да... искам да кажа... по дяволите.

Знаеше, че трябва да подбира думите си по-грижливо, и се зарече да внимава какво излиза от устата му.

С едно рязко движение Трез свали ризата си, а после и панталона, и ги захвърли, без да го е грижа, че се озоваха върху една от колоните на леглото.

– Ти си... великолепен.

Думите ѝ го накараха да замръзне и той потърси очите ѝ... но тя не гледаше към лицето му. Ни най-малко. Очите ѝ бяха приковани по-надолу и когато хвърли бърз поглед натам, Трез се увери, че възбуденият му пенис стърчи гордо, готов да свърши това, за което бе повикан.

– Може ли да те докосна? – срамежливо попита тя. Само дето вече посягаше към него бледата ѝ ръка...

Ръмженето, което се изтръгна от гърдите му, бе толкова силно, че огледалото до вратата се разклати; той се отпусна настрани.

– Внимателно... о, господи...

Щеше да свърши, особено когато тя го помилва...

– Исусе – изстена Трез и прехапа долната си устна.

Селена се изправи на колене, тежките ѝ гърди се полюшваха, косата ѝ висеше от разхлабилия се френски кок. Улови го в двете си ръце и подхвана сигурно движение, нагоре-надолу, нагоре-надолу, стигаше до главичката му и отново се спускаше по ствола. И докато тя се грижеше за него, хълбоците му ѝ помагаша, ритъмът ставаше все по-бърз.

Внезапно, с едно рязко движение Трез я повали по гръб и отдръпна ръцете ѝ от тялото си.

– Но аз искам да...

Той я прекъсна с уста, езикът му се плъзна между устните ѝ.

– Искам да свърша в теб.

Усмивката ѝ беше невероятно сексапилна, очите ѝ искряха.

– А после ще мога да изследвам всяко частица от теб?

– Господи, ще ме убиеш.

Трез се намести върху нея и тя разтвори крака, за да му направи място.

– Ти си единствената в мислите ми – чу се да казва.

И я виж ти, този път миналото си остана в миналото... вероятно защото беше прекарал часовете, откакто бяха разделени, мислейки за нея върху пода на онази баня, извиваща се под устните му, жадна за още. Да, отчаяното желание да проникне в нея, да я има, да свърши в нея, бе по-силно от всичко, което мразеше у себе си. Този път нищо нямаше да попречи това да се случи.

Особено след като през времето, което бяха прекарвали разделени, той си бе напомнил нещо много съществено:

Тя също бе познала много мъже.

То беше част от работата ѝ... въпреки че го болеше да мисли за това. Като Избраница, която задоволяваше нуждата от кръв на други, тя бе сексуално обучена и мъжете, които бяха пили от нея, я бяха имали. Такъв беше установеният ред.

И колкото и това да го потискаше, то вероятно ги поставяше на равни начала... въпреки че сексът, който тя беше правила, бе част от свещена роля, която спасяваше животи. При него бе ставало дума за почти болестно пристрастяване.

Минало време – помисли си той. – Много добре.

Улови се в ръка, насочи пениса си и преодоля разстоянието, което ги делеше; притисна се в нея, простенвайки, когато откри правилното място... подкрепи главата ѝ с ръце и когато очите им се срещнаха, видя, че тя спря да диша, сякаш се приготвяше за размера му.

– Ще го направя бавно – промълви и я целуна нежно.

Гласът ѝ, когато отговори, бе едва доловим шепот.

– Благодаря ти.

Докато проникваше в нея, тя бе странно неподвижна, очите ѝ бяха затворени, вампирските ѝ зъби се бяха прибрали. А единственото, на което Трез бе способен, бе да съзерцава колко е красива на фона на кървавочервената завивка, с пламнали бузи и разпиляна по възглавницата черна коса.

– Толкова си стегната – с усилие изрече той. – Господи.

– Не спирай.

– Няма...

– Направи го, просто го направи.

Трез се намръщи, мислейки си, че това е странен начин...

Стана толкова бързо, че беше невъзможно да го спре: Селена сграбчи хълбоците му, прикова го на място и с всички сили се изтласка напред, принуждавайки го да преодолее преграда... която не би трябвало да е там.

Тя изохка от болка и в това нямаше никакъв смисъл.

– Какво, по...

Така и не довърши изречението. Не можа да довърши дори мисълта си. Да бъде обгърнат така плътно от нея, бе повече, отколкото можеше да издържи, и оргазмът, който се надигаше в него, най-сетне изригна, изливайки се в тялото ѝ.

В отговор Селена обви крака около дупето му, разтърсена от въздишка, докато той се опитваше да сдържи тласъците си до минимум. Девствена? Девствена...

И тогава си спомни думите ѝ в банята... Вземи ме, научи ме.

Девствена.

Отдръпна се толкова рязко, че тя потръпна... а той едва не се озова не само вън от леглото, но и вън от стаята.

Стомахът му се сви при вида на кръвта върху бързо спадащата му ерекция.

– Селена... Исусе, защо не каза нищо?

Тя извърна очи от неговите и се загърна с одеждите си. Дори оправи колана си, преди да се надигне върху възглавниците.

– Желаех те. Все още те желая. Съвсем просто е.

Трез посегна да разхлаби вратовръзката, която го задушаваше... и си спомни, че е чисто гол.

– Не е просто – каза дрезгаво. – Изобщо не е просто.

Последното, от което се нуждаеше, бе още една жена, за която да е задължен да се ожени: ако Фюри като Примейл му наредеше да го стори? Какво, по дяволите, щеше да прави?

Особено при положение... че се влюбваше в Селена.

* * *

Докато Трез стоеше гол в другия край на стаята, Селена си помисли, че не такова беше намерението ѝ.

Ала правилно бе постъпила, като си замълча. В последната секунда реши да не му казва... именно поради тази причина.

– Как... как... защо... – Заекването не беше добър признак. – Мислех, че си обучена като ерос.

– Така е.

– Как тогава си девствена?

– Не бях използвана по този начин.

Трез вдигна ръце с раздражение.

– Защо аз? – А после изруга. – Имам предвид...

– Както ти казах, исках да бъда с теб. Все още го искам. – След жегването на болка, бе почувствала само миг на загатнато удоволствие... а искаше да опита повече, да научи още за физическата любов.

Уловил главата си в ръце, Трез просто си стоеше там.

– Исусе.

– Просто за да съм сигурна, че сме наясно – отривисто каза тя, – не очаквам нищо от теб. Ако за това се тревожиш. Няма да има никакво обвързване.

Не и с бъдещето, което я очакваше. Макар че, като се имаше предвид как изглежда Трез, то така или иначе, не беше особено вероятно...

– Сигурна ли си, че и Примейлът ще мисли по същия начин?

Селена вирна брадичка.

– Кой ще му каже? – Това като че ли го спря и тя сви рамене. – Няма да съм аз. А в къщата няма никой друг. Значи, ако ти не му кажеш, той никога няма да научи.

Всъщност и сама не беше сигурна как ще постъпи Фюри, ако научи... строго погледнато, след като беше правила секс с друг, извън Примейла или някой от братята, тя би трябвало да бъде низвергната. Ала трудно бе да си сигурен колко от старите традиции бяха оцелели в тези нови времена.

Не че имаше значение. Нейните дни бяха преброени.

И именно затова, когато Трез спря, почувствал колко е стегната, тя бе взела нещата в свои ръце. Твърдо бе решила да не изпусне този шанс, особено след онова, което се беше разиграло в кухнята на долния етаж.

Внезапно си помисли за онази, на която той бе обещан... и усети, че я жегва болка в гърдите.

– Не се тревожи – каза изтощено. – Няма какво да се направи.

– Аз все пак имам чест – сопна се той.

– Не исках да те засегна.

Трез затвори очи и промълви:

– Не бива да се извиняваш.

– Не виждам какъв е проблемът. Тялото си е мое и мога да го дам комуто поискам... избрах теб, а ти също ме желаеше.

При тези думи клепачите му се повдигнаха.

– Аз те нараних.

– Това, от което ме заболя, бе, че спря.

Трез поклати глава.

– Ама че бъркотия.

– Според кого?

– Не знаеш и половината. – Но поне се приближи и седна на леглото. Отново взе главата си в ръце и изпусна силно дъха си. – Не трябваше да бъда аз, Селена. Всеки друг, но не и аз.

– Отново ти повтарям – не смяташ ли, че единствено аз имам право да преценя това?

– Но ти не ме познаваш.

– Знам достатъчно. – Та нали ѝ беше казал за човешките жени. За родителите си. За това, че е обещан на друга. Какво друго би могло да има?

– Не. Ти не...

В стаята се разнесе звук и на Селена ѝ отне миг, докато осъзнае, че звъни телефон.

– Това някакъв шибан майтап ли е! – изръмжа Трез и посегна покрай нея към възглавницата. Там, очевидно изпаднал от джоба на панталона му, който се бе озовал върху колоната на леглото, лежеше мобилния му телефон с екрана нагоре.

Той провери номера... и погледна към часовника.

– Колко е... о, мамка му.

– Какво има? – попита тя.

– Трябва да отговоря. – Той се огледа наоколо, сякаш търсеше място, където да се усамоти. – Ей сега се връщам.

Селена загледа как се отдалечава по коридора... голото му тяло беше великолепно и докато очите ѝ се плъзгаха по гърба му, се опита да прецени дали изобщо някога отново ще има възможност да бъде с него.

Затваряйки очи, тя се отпусна по гръб и усети болка ниско в таза, която я нямаше преди.

Да, беше я заболяло. Ала не толкова, че да я накара да съжали... или да не иска да го направи отново.

Само дето нещо ѝ нашепваше, че това не беше част от нейното бъдеще.

Трябваше да му каже.

Ала нямаше как да върне това решение назад.

В крайна сметка Рот подписа шибаната прокламация за разтрогване.

Това, което му помогна да се реши, беше пръстенът на майка му върху кутрето му: рубинът беше символ за тържествения обет, който Бет му беше дала, и го накара да се замисли за всичко, което тя бе сторила за него. За да се обвърже с него, тя му бе отдала вярата, сърцето, бъдещето си – на него и на неговите братя, на неговите традиции, неговите обичаи... обръщайки напълно гръб на човешката си страна, дотам, че вече не поддържаше никакви връзки с хората, нямаше нищо освен него и братята му, работата му – превзела живота и на двама им.

Вярно, беше спечелила много. Но също така бе изгубила всичко, което бе познавала някога. И го беше направила заради него. Заради тях.

В този миг най-важното не беше престолът. А това, да се окаже на нейната висота – трябваше да подкрепи своите думи с подписа си. Въпреки че ненавиждаше всичко това – от аристократите и шайката копелета до усещането за загуба, което идваше с този шибан лист хартия – той трябваше да удържи на думата, която беше дал на Бет.

Нейните традиции бяха също толкова важни, колкото и неговите.

Ако не подпишеше? Щеше да се отнесе към нея със същото неуважение, с което и Съветът.

А това наистина бе най-логичният начин да заобиколят глимерата.

Едно чудесно малко „да-ви-го-начукам“ в отговор на техните машинации.

– Къде е химикалката? – изръмжа той.

Рив я сложи в десницата му, а с другата ръка той стисна дланта на Бет.

– Къде трябва да се подпиша?

– Ето тук – задавено отвърна тя. – Точно тук.

Рот я остави да насочи върха на химикалката към мястото, където трябва да беше редът, и надраска името си.

– А сега какво? – попита, след като го стори.

Рив се изсмя гадно.

– Ще навия това малко писъмце на руло и ще го завра там, където слънце не огрява. – Разнесе се шумолене на пергамент. – Насрочили са „коронясването“ за полунощ. Срамота е, че ще се наложи да чакам дотогава. Хайде, Сакстън, имаш нужда да хапнеш нещо. Изглеждаш така, сякаш всеки миг ще припаднеш.

Рот се обърна към безмълвното неподвижно множество.

– Е, смятате ли да ядете, или не?

Тишината в миг бе заменена от разговори, сякаш братята му знаеха, че има нужда вниманието да бъде отклонено от него. Той улови ръката на Бет.

– Да се махаме от тук – каза дрезгаво.

– Слушам.

Бързо и решително неговата шелан го отведе от шума и храната и когато долови дъх на горящо дърво, Рот се досети, че отиват към библиотеката.

– Легни, Джордж – каза тя, спирайки, доколкото Рот можеше да прецени, малко преди прага. – Знам, знам, че не искаш да седиш тук сам, но се нуждаем от минутка.

Права беше, помисли си Рот, и като пусна кучето, продължи сам, протегнал десницата си напред. Когато докосна полицата на камината, му се прииска да можеше да види огъня – щеше му се да разрови нещо горещо и да го накара да запращи.

Разнесе се тихо щракване и той разбра, че Бет бе затворила вратата.

– Благодаря ти – каза тя.

Той се обърна.

– Да ти се връща.

– Всичко ще бъде наред.

– Ако говориш за шайката копелета, аз не бих бил толкова сигурен. Несъмнено ще опитат нещо друго. Спечелихме малко време, но не сме разрешили проблема.

Господи, горчивината в гласа му изобщо не му беше присъща. Ала тази ситуация го беше променила.

Слава богу, че баща му беше мъртъв... нещо, което никога не си бе представял, че ще си помисли.

Зад него, Бет се притисна в тялото му, ръцете ѝ се плъзнаха по раменете му и разтъркаха напрегнатите му мускули.

– Церемонията беше прекрасна.

Рот се разсмя.

– Елвис наистина се справи отлично.

– Знаеш ли какво обикновено правят хората, след като се венчаят официално?

– Какво?

Обвила ръце около кръста му, тя мина пред него и като се повдигна на пръсти, го целуна по шията. И я виж ти – настроението му моментално започна да се подобрява.

– Консумация – измърмори тя. – Според традицията мъжът и жената трябва да скрепят уговорката си, ако разбираш какво се опитвам да ти кажа.

Рот понечи да се усмихне... но после си спомни кога за последен път бяха заедно... и при какви обстоятелства.

– Сигурна ли си, че си готова след... е, сещаш се.

– Повече от сигурна.

За да му го докаже, тя се отърка в него и Рот изруга. Внезапно прегладнял до

смърт, той все пак обузда дивата си страна, докато навеждаше глава, за да целуне съпругата си по устните.

– Вдигни ме – въздъхна тя.

Рот се подчини, а тя вдигна роклята си до кръста и обви крака около хълбоците му.

– Не носиш бельо – простена той.

– Исках да съм готова за това.

– Исусе, радвам се, че не знаех... щях...

Не си направи труда да довърши. Вместо това, докато тя се държеше за врата му, той пъкна ръка между тях и разкопча панталона си. Пенисът му начаса изскочи на свобода, пулсиращ и горещ; той се намести малко по-надолу, намери сърцевината ѝ...

– Мамка му! Ами ако си бременна? – избъбри на един дъх и се отдръпна. – По дяволите...

– Бременните жени правят секс. Наистина.

Бет се протегна и засмука долната му устна, а после я гризна с вампирските си зъби.

– Освен ако не се опитваш да ми кажеш, че не ме искаш.

Рот се олюля в елегантните си обувки.

– Как ли пък не.

Разреша всякакво колебание, като проникна в нея бавно, откривайки целта си нежно, без да бърза. Бет като че ли не изпитваше никаква болка, ала той нямаше намерение да рискува; улови дупето ѝ в шепи и започна да я движи нагоре-надолу.

– Обичам те – прошепна в косата ѝ. – Завинаги.

Докато тя мълвеше същото в ухото му, Рот усети как го жегва параноя и отнема част от пожара в тялото му.

Дали баща му бе казвал същите думи на майка му?

А той знаеше как бе свършило това.

Изневиделица предупреждението на Ви отново прозвуча в ума му, видението за бялото поле и бъдещето в ръцете му. Какво...

– Рот – прошепна съпругата му. – Върни се при мен. Съсредоточи се върху мен, тук и сега...

Рот изстена покорно, пропъди всякакви глупости от главата си и направи това, което тя му беше наредила – отдаде се единствено на усещането от тласъците си в нея. Оргазмът беше спокоен, вълна, която дойде и се оттегли с цялата гръмотевичност на летен бриз. Но докато свършваше в своята жена и усещаше контракциите ѝ около себе си, той му се стори по-силен от всички други, които бяха разтърсвали топките му.

Не искаше да се отделя от нея.

Никога.

След като излезе от спалнята на Селена, Трез отговори на позвъняването... но така и не можа да вмести дори едно „ало“.

– Къде си, по дяволите – изплю думите палачът на кралицата. – И къде е онова, което ми обеща.

Трез стисна очи.

– Идвам.

– Не се ебавай с мен.

Връзката прекъсна.

– Трез? – повика го Селена от стаята. – Всичко наред ли е?

Не. Ни най-малко.

Как така вече бе станало дванайсет часът?

Трез отвори вратата широко.

– Аха. Обаче трябва да вървя.

Ругаейки под носа си, той отиде право при панталона си и го нахлузи с рязко движение... а когато топките му се закачиха в ципа, нарочно дръпна по-силно; от болката, изригнала в таза, му прилоша.

Това малко обаждане на С'Екс беше напомняне за всички причини, поради които идеята да дойде тук беше адски тъпа.

Девствена.

Мамка му.

Докато пъхаше ръка в ръкава на ризата си, изведнъж съвсем ясно си даде сметка за Селена, която седеше безмълвно в леглото.

Девствена.

Като по даден знак всички онези жени, които бе чукал в миналото си, се завърнаха, изпълвайки пространството между тях двамата. А след това му хрумна щастливата мисъл за онези, които щеше да осигури на С'Екс малко по-късно днес.

– Това повече няма да се повтори – каза той, посочвайки леглото.

И веднъж бе прекалено много.

Лицето на Селена не издаваше абсолютно нищо, ала отговорът беше в уханието ѝ – тъга струеше от всичките ѝ пори.

И все пак тя срещна погледа му.

– Както желаш. Но ако промениш мнението си, знай, че ще бъда тук.

Човече, тя сякаш беше изтъкана от желязно самообладание, приковала поглед в него, сякаш го предизвикваше да стои надалече от нея.

Неговият самоконтрол не беше толкова добър. Ала ситуацията, в която се намираше, беше толкова лоша.

Ай Ем вече се намираше в опасност. Ако Селена се замесеше с него?

Не искаше тя да се озове в неговия ад.

А що се отнасяше до Фюри – чувстваше се отвратително, задето не му казваше нищо. Още един начин, по който накърняваше честта ѝ... но нищо добро нямаше да

излезе от подобно разкритие.

– Трябва да вървя – промърмори той.

– Както желаш.

Страшно му се искаше да престане да го казва.

Излезе от стаята, като почти се препъваше; изобщо не си спомняше как слезе по стълбите, как прекоси тъмната къща и се озова наред светлия, затрупан от сняг страничен двор. Затвори очи, но трябваше да мине известно време, преди да се съсредоточи достатъчно, за да се дематериализира.

В крайна сметка все пак успя да се добере до „Комодор“, приемайки физическите си очертания зад контейнера за боклук край задния вход. Когато се показа иззад него, мъжете, които тъкмо разтоварваха доставка от промишлени количества почистващи препарати, не му обърнаха никакво внимание, не му обърна внимание и куриерът, който минаваше с колелото си по задната уличка.

За сметка на това, на осемнайсетия етаж го очакваха предостатъчно души.

Трез изруга в мига, в който слезе от асансьора.

Ай Ем се бе облегал на вратата с нехаен вид и убийствен поглед. А до него? Курвите, които Трез беше уредил за С'Екс.

Палачът на кралицата вероятно чакаше на терасата отвън. Или кръстосваше апартамента, бесен, след като беше влязъл с взлом.

Трез напъха ръце в джобовете си... никакви ключове. По дяволите.

Забравил ли ги беше? Или се търкаляха на пода в спалнята на Селена?

Мамка му.

– Търсиш ли нещо? – провлачи брат му.

– Здравсти, шефе – подхвърли една от проститутките.

– Шефе...

– Какво става...

Жените заговориха една през друга, като в същото време повдигаха на помпаните си гърди и наместваха сутиените си. И трите носеха дрехи, за които, строго погледнато, не можеха да ги арестуват, но всичко бе възможно най-късо, най-впито и най-изрязано.

Не че щяха да останат облечени още дълго.

– Нека аз – промърмори Ай Ем и извади месинговия си ключ.

Отвори вратата, кимна на момичетата да влязат и докато те минаваха покрай него, той присви очи срещу брат си.

– Какво правиш, по дяволите?

– Опитвам се да оправя нещата – изсъска Трез. – По единствения начин, който можах да измисля.

С тези думи той мина покрай брат си и пристъпи в хола. И наистина – досущ като злия дух, какъвто беше, палачът чакаше от другата страна на стъклената врата, а черните му одежди се развяваха на студения вятър.

Трите проститутки го забелязаха и се вкамениха – като омагьосани, а може би изплашени до смърт. Или пък и двете.

– Дайте ми минутка, дами – каза Трез, докато отиваше към плъзгащата се врата на терасата. – Ще ви го изпратя в спалнята ей там, надолу по коридора.

– Окей, шефе – отвърна момичето, което стоеше най-отпред.

Трез изчака и трите да излязат от стаята, преди да пусне С'Екс да влезе... и добре, че го направи, защото палачът действително беше бесен и само дето не съдра качулката, докато я смъкваше от главата си.

След това размаха пръст в лицето на Трез и излая:

– За в бъдеще гледай да си точен. Или споразумението ни отпада.

Тъкмо когато Трез се канеше да му се озъби в отговор, Ай Ем се намеси:

– Имахме ангажимент с краля – нещо, от което нямаше как да се измъкнем и което няма да се повтори.

Черни пламтящи очи се обърнаха към брат му.

– Погрижи се да е така.

Ай Ем отново кимна; изражението му беше измамно спокойно – издаваше го единствено потръпването на лявата му вежда... мамка му, когато това свършеше, на Трез му предстоеше да изслуша сериозно конско.

Страхотно. Още нещо, което да очаква с нетърпение.

С'Екс вдигна ръка към черната брошка на гърлото си. Голяма колкото юмука на воин, тя бе инкрустирана с черни камъни, около които се извиваше метал... и когато я свали, одеждите му се свлякоха на пода.

Разкривайки най-обикновен впит потник и черен войнишки панталон.

Онова, което изобщо не можеше да се нарече най-обикновено, беше всичко останало у него – всеки сантиметър от кожата на мускулестите му ръце и широките плещи беше покрит с бели ритуални татуировки. Но дори и така все още можеше да мине за човек.

Кое то беше добре за проститутките.

– Въпреки закъснението ти – процеди С'Екс, – направих услуга на всички ви.

– Значи, родителите ни са живи? – попита Трез.

– А, да, това също. Но ще изгубят жилището си – по нареждане на кралицата. Когато я видях за последен път, майка ви беше получила нервен пристъп, защото ѝ прибираха бижутата. – По лицето на палача бавно се разля усмивка. – Нейно Величество истински се наслаждава на страданието им. Ако не знаех, че не е така, щях да си помисля, че си го планирал свършено.

– Каква е услугата?

– Известно време Нейно Величество ще бъде заета с неща, които нямат отношение към вас.

Трез присви очи.

– В смисъл?

– За около девет месеца.

– Извинявай, какво? Не разбирам какво...

– Бременна е.

За миг Трез спря да диша. А после, след като заповяда на дробовете си отново да се заловят за работа, погледна към брат си.

– Как, по дяволите, е станало?

– Мислех, че от всички ти най-малко се нуждаеш от обяснения за това, как се правят бебетата.

– Но нали съпругът ѝ умря преди десет години?

– Аха. Толкова жалко. – С'Екс изпука кокалчетата си. – Падна лошо.

– Е, чие е тогава?

В усмивката на С'Екс имаше нещо лукаво.

– Случи се чудо.

Мили... боже.

С'Екс кимна.

– Моментът е особено подходящ за вас, защото ще бъде принудена да изчака и да види дали пак ще е дъщеря. И ако се окаже, че е, ще трябва да се разчетат звездните карти, за да се разбере коя от двете ще бъде следващата кралица. Естествено, ако е син, ти си прецакан. Но ако не е, за теб може и да има шанс – в крайна сметка ти беше обещан на тази дъщеря. Ако някоя друга наследи престола, ти си свободен.

Ай Ем изпусна бавно дъха си.

– Това е... адски добра новина. Потенциално.

– Ала все още си ми длъжник – изръмжа С'Екс. – От сега нататък ще трябва да се грижиш за мен... или аз ще се погрижа за вас двамата.

– Не се тревожи за това. – Трез повдигна панталона си; в главата му бушуваше буря. – Всичко, от каквото се нуждаеш.

– Е, така вече ми харесва.

Исусе... това променяше всичко. Или поне би могло.

Далеч по-добро решение, отколкото той би могъл да измисли.

Обсидиановите очи на С'Екс се насочиха към коридора, по който бяха изчезнали момичетата, и Трез си заповяда да се съсредоточи.

– Две правила.

Палачът го погледна.

– Мисля, че не те чух правилно.

Трез се приближи на сантиметри от него и го погледна право в очите.

– Правилата са следните: няма да ги нараняваш. Грубият секс е окей, стига те да са съгласни, ала никакви постоянни белези. И не може да пиеш от тях. Това са единствените ми ограничения и те не подлежат на обсъждане.

Със сенките винаги трябваше да поставиш граници. Особено със сянка като палача.

– Чакай малко, те да не са твои? – попита С'Екс.

– Да.

– Мамка му, защо просто не каза така? – С'Екс му протегна ръка. – Имаш думата ми. Нищо постоянно и никакво пиене на кръв.

Какво облекчение, помисли си Трез, докато здраво стискаше протегнатата ръка.

– Но ти ги давам за толкова дълго, колкото поискаш. Както и апартамента, разбира се. Когато ти се прииска нещо свежо? Знаеш къде да ме откриеш.

Палачът се усмихна и понечи да се отдалечи, ала Трез го сграбчи за ръката.

– И още нещо – те са човешки жени. За тях вампирите са просто измислица... и трябва да се погрижиш да си остане така, ако искаш това да продължи.

С'Екс изглеждаше отегчен.

– Е, добре. Но иначе би било далеч по-забавно.

Той излезе от стаята и тежките му стъпки отекнаха по коридора, а после се разнесоха гласове, след което – звук от затваряне на врата.

Трез отиде право при бара, въпреки че беше едва обед, и извади бутилка бърбън „Мейкърс Марк“. Изобщо не си губи времето с чаша – направо от бутилката бе достатъчно добро за него.

Докато алкохолът изгаряше гърлото му, на път към стомаха му, той си помисли, че би трябвало да изпитва по-голямо облекчение. Но разбира се, все още не беше извън всякаква опасност.

А преди около половин час беше отнел целомъдрието на една достойна жена.

И нищо не можеше да промени това.

– Девет живота. – Ай Ем се приближи и протегна ръка.

Трез му подаде бутилката с бърбън.

– Все още не...

Далечният стон, който се разнесе в този миг, беше женски. Също като онзи, който го последва.

– Ще ги има едновременно. И трите – промърмори Ай Ем.

Картината, изникнала изведнъж в съзнанието на Трез – палачът по гръб, с една от жените, обкрачила хълбоците му, а другата – лицето му, докато в същото време пръстите му бяха заети с третата – накара Трез да вземе бутилката обратно и да я надигне.

По дяволите, помисли си той, можеше само да се надява, че ще съумее да не изостава от апетита на С'Екс.

В шест часа отново започна да вали, сякаш снегът бе очаквал слънцето да залезе, преди да се заеме за работа... В полунощ нямаше никакви признаци, че виелицата ще отслабне скоро.

Загледан през прозореца на спалнята си, Кор проследяваше едрите снежинки благодарение на уличните лампи, които светеха пред къщата.

– Идваш ли?

Гласът на Троу го накара да погледне през рамо. Боецът стоеше на прага, облечен в официален костюм.

Избраницата му щеше да го чака, помисли си Кор. В това отвратително време.

При положение че дойдеше.

Но той не можеше да пропусне коронясването.

– Да – отвърна рязко и стана от стола, който беше придърпал до прозореца.

След това събра всичките си кобури и ножници, препаса ги под раменете и около кръста си и втъкна в тях пистолетите и ножовете си. Ала когато посегна към косата, Троу поклати глава.

– Не е ли по-добре да я оставиш?

– Тя идва с мен.

След като я сложи на гърба си, той скри снаряжението си под дългото кожено яке.

– Да вървим.

Докато крачеше до своя боец, Кор отказваше да срещне погледа му. Знаеше какво ще открие там, ако го направи, а нямаше никакво желание да го подлагат на анализ.

Присъедини се към копелетата на долния етаж и мълчаливо излезе заедно с тях в мразовитата нощ, материализирайки се от задния двор...

...в земите на Ичан, син на Енох.

През снежната вихрушка виждаше, че мнозина вече бяха пристигнали – зад осветените прозорци на къщата се разхождаха членове на Съвета в официално облекло.

И с основание празнуваха – това наистина беше триумф... или поне би трябвало да бъде. Ала единственото, за което Кор бе в състояние да мисли, бе жената, която стоеше наред една поляна, плътно увита в топли дрехи (или поне така се надяваше) и го чакаше. Вдигна поглед към небето и примига, когато в очите му влезе сняг.

Колко ли дълго щеше да остане да го чака...

– Оттук. – Троу посочи главния вход, който притежаваше цялата дискретност на крайпътен билборд. – Сякаш някой би могъл да го пропусне.

Толкова много светлини, до една съсредоточени върху стъклописите около червената врата, украсена със символ, наподобяващ слънце.

– Колко крещящо – промърмори Троу, докато вървяха през снега. – За съжаление, отвътре е още по-зле.

За разлика от него, Кор нямаше никакво мнение по въпроса за декора. Не го впечатлиха и многобройните униформени прислужници, които въвеждаха гостите в къщата, разхождаха се наоколо със сребърни подноси с храна и вземаха поръчки за питиета.

Не, в този миг Кор се намираше далеч от там, под кленовото дърво на една поляна и очакваше появата на една жена, за да може да ѝ даде палтото си, което да я брани от снежната вихрушка.

Не беше тук...

– Може ли да взема палтото ви? – попита един доген до лакътя му.

Кор го погледна и икономът побърза да отстъпи.

– Не.

– Както желаете, господарю. – Поклонът, с който бяха придружени тези думи, бе толкова дълбок, че догенът почти докосна лъскавия под. – Но разбира се...

В този миг се появи Ичан в целия си блясък. Беше облечен със сатенено сако с цвят на кръв, а върху меките мокасини със златна нишка бяха избродирани инициалите му. Страшно изтупан тип, поне в собствените му очи.

– Добре дошли, добре дошли. Пийнете нещо... Клаус, обслужи тези господа.

Кор остави копелетата да отговорят вместо него, а самият той реши да отиде в друга стая.

Аристократите неизменно утихваха, когато той минеше покрай тях, очите им – разширени от страх и респект... което и беше причината да се появи въоръжен. Искаше видът му да е недвусмислено напомняне у кого всъщност е властта.

Докато се разхождаше наоколо, мимоходом забеляза, че Троу бе прав за обзавеждането. Съвременно „изкуство“ задушаваше всичко наоколо, изпълваше ъглите и стените, тъпчеше се около столове, маси и дивани, които бяха толкова разкривени, че не можеше да не се зачудиш къде всъщност би могъл да седне някой гостенин. А цветовата гама беше същински хаос, в който единственият свързващ елемент бе това, че ярките несъгласувани багри направо заслепяваха очите...

Колко ли дълго щеше да го чака? Дали щеше да е облякла палто?

Разбира се, че щеше.

Ами ако някой я попиташе защо излиза? Ами ако я хванеха, докато се прибира в къщата...

– Кор? – тихичко го повика Троу.

– Да?

– Време е. – Троу кимна към библиотеката, в която имаше само рафтове с книги – останалите мебели, слава богу, бяха изнесени.

Или поне по-голямата част от тях. В средата на помещението се издигаше подобен

на трон стол, както и маса, върху която лежеше голямо парче пергамент, восък за печатите и много, много ленти.

А, да – сцената на триумфа на Ичан.

Не че щеше да трае много дълго.

Кор се приближи и застана на прага, срещайки погледите на всеки член на глимерата, докато минаваха покрай него. Когато всички се събраха, той се обърна към множеството, а копелетата застанаха около него, така че никой не можеше да излезе от библиотеката...

В този миг входната врата зад тях се отвори отново и струя студен сух въздух нахлу в имението като неканен гостенин. Кор погледна през рамо и се намръщи.

„Неканен гостенин“ беше точното описание – Ривендж, номиналният лийдайър на Съвета, прекрачи прага, сякаш мястото му принадлежеше, като се подпираше на червения си бастун, а дългото му самурено палто се развяваше зад него.

Усмиваше се, пресметливостта в лилавите му очи беше красноречиво предупреждение.

– Закъснях ли? – извика той и се приближи до Кор, приковал поглед в неговия. – За нищо на света не бих пропуснал всичко това.

Кой, по дяволите, го беше поканил, почуди се Кор. Ривендж беше твърдо на страната на бившия крал, опасен шпионин в редиците им.

В библиотеката Ичан се обърна по средата на жеста си, размахал старовремско абаносово цигаре... и замръзна, когато видя кой е пристигнал.

Ривендж вдигна бастуна си вместо поздрав.

– Изненада – каза той и се насочи право към събралото се множество. – Не ме ли очаквахте? Та аз бях в списъка с поканените.

Троу понечи да пристъпи напред, но Кор го улови и го принуди да спре.

– Не. Може да не е сам.

В миг ръцете на войниците му изчезнаха под дрехите им. Също като неговите.

Ала братята така и не се появяваха.

Значи, това бе съобщение, помисли си Кор.

Ичан погледна към него, сякаш очакваше той да се оправи с натрапника, но когато никой от групичката бойци не помръдна, аристократът се прокашля и се приближи към Ривендж.

– Нека поговорим – каза той. – Насаме.

Ривендж се усмихна, сякаш вече беше впил зъби в гърлото на този идиот.

– Не, не насаме. Не и за това.

– Не си добре дошъл тук.

– Искаш да се опиташ да ме изхвърлиш ли? – Ривендж се изстъпи. – Защо не пробваш и да видим какво ще стане? Или пък накарай някой от тези главорези да го направи вместо теб.

Ичан отвори уста като риба, цялата му самонадеяност се изпари.

– Така си и мислех.

Ривендж бръкна под палтото си и Ичан изписка уплашено; аристократите в стаята се щураха като добитък, който чака да бъде заколен.

Кор отново погледна през рамото си. Вратата беше отворена – прислугата вероятно беше прекалено объркана, за да я затвори... или пък се беше изпарила.

Ривендж нарочно я беше оставил да зее широко. Отсега планираше слизането си от сцената.

– Нося ви поздрав от Рот, син на Рот – заяви той, все така ухилен самодоволно. – Както и документ, който би искал да сподели с всички вас.

Той извади един картонен цилиндър изпод мишницата си и когато свали капачето му, аристократите ахнаха... сякаш очакваха нещо да избухне.

И нищо чудно вътре наистина да се криеше своеобразна бомба.

Ривендж разви един свитък, от който висяха червени и черни ленти, но вместо да го прочете, го подаде на Ичан.

– Мисля, че тази чест се полага на теб.

– Какво е... – Думите заглъхнаха върху устните на аристократа, когато очите му се плъзнаха по листа пред него. След един миг извика: – Тим. Тим!

– Да, вярвам, ще откриеш, че е напълно изряден и законен. Рот не е обвързан с нея. Разведоха се преди около три седмици... и макар да не съм адвокат, съм доста сигурен, че не можеш да обосновеш един вот на недоверие с несъществуващ проблем.

Високият слаб адвокат се приближи, препъвайки се, и се наведе над документа, сякаш отблизо по-добре щеше да разбере онова, което бе написано там.

Изражението, появило се върху лицето му, беше целият превод, от който мнозинството се нуждаеше – неверие отстъпи място на ужас, сякаш пред него действително беше избухнала бомба.

– Това е фалшификат! – заяви Ичан.

– Има всички необходими свидетели и аз съм един от тях. А може би искаш Рот и Братството да дойдат и лично да потвърдят валидността му? Не? О, и не се тревожи. Не очакваме какъвто и да било отговор от ваша страна. Такъв няма.

– Да си тръгваме – прошепна Кор.

Ако беше на мястото на Рот, следващият му ход щеше да бъде да нападне къщата... а вътре нямаше достатъчно прикритие, ужасното изкуство и големите отворени пространства не предлагаха никаква защита.

Докато гласовете на аристократите се смесваха и усилваха, Кор и войниците се дематериализираха на поляната отпред. Приготвяйки се за битка, те извадиха pistolетите си.

Само че отвън нямаше никого.

Никакви братя. Никакво нападение... Нищо.

Тишината беше оглушителна.

Като всички големи смени в живота, слънцето и луната не обръщаха никакво внимание на драмите, които се разиграваха на земята, разписанието им – напълно незасегнато от променящите се съдби там долу.

Беше доста след полунощ, когато Рот се събуди до своята шелан в брачното им легло, обвинил ръка около кръста ѝ и взел едната ѝ гърда в шепата си. За миг се зачуди дали всичко това наистина се беше случило – периодът ѝ на нужда, онази гадост от страна на Съвета, техният отговор.

Може би всичко бе просто един кошмар.

Сгуши се по-близо до Бет, като внимаваше да държи възбудата си настрана. От сега нататък щеше да остави неговата лийлан да започва всеки сексуален контакт, поне докато не разбере дали е бременна. А ако беше... е, не беше сигурен какво щеше да прави тогава...

Господи, наистина ли мислеше така?

– Буден си – каза Бет.

– Откъде знаеш? – промълви той в косата ѝ.

Тя се обърна в ръцете му.

– Просто знам.

Останаха да лежат така сякаш цяла вечност. Господи, как само му се искаше да може да я види... но вместо това се задоволи да прокара пръсти по чертите ѝ.

– Как се чувстваш? – попита той.

– Победоносно. – По гласа ѝ усещаше, че се усмихва. – Господи, обичам Ривендж. Наистина го занесе в Съвета.

Когато Рот не отговори, тя въздъхна.

– Това е нещо хубаво, Рот. Наистина.

– Да, така е. – Той я целуна по устата и се отдръпна. – Умирам от глад. Яде ли ти се нещо?

– Всъщност... не. Не съм гладна, но трябва да е време за Първото хранене. Освен ако не сме го проспали?

– Мисля, че е минало. А вие го наричате закуска, нали така? – Рот стана от леглото и отиде да пусне Джордж от банята. – Съмнявам се, че някой друг е буден. Партито продължи до пет следобед.

Когато отвори вратата на банята, кучето го посрещна възторжено, нашийникът му дрънчеше, опашката му се удряше в касата на вратата, в крака на Рот, в стената, докато обикаляше в кръг и се усмихваше така, че се разкиха.

– Рот?

– Здравей, моето момче. – Той коленичи пред кучето. – Какво става, голямото ми момче? Кой е голямо момче...

– Рот.

– Да?

– Да идем на работа, след като се нахраниш.

– Опитваш се да ме накараш отново да се метна на коня? – Той погали гладката глава на ретривъра и кучето кихна.

– Аха.

Рот потърка лице.

– Душ. Храна. След това ще говорим.

– Искаш да кажеш – ще работим.

Добрата новина, предполагаше той, бе, че в банята никой нямаше да очаква нищо от него. И докато се пъхваше под струята още преди да се е стоплила, и сам не знаеш защо бърза. Тази негова жена щеше да го ръчка, докато той не се върнеше на трона и не се зариеше в бумащина.

С тази перспектива, надвиснала над него, би трябвало да се мие на чешмата и да използва ветрило, за да се изсуши...

В първия миг не беше сигурен какво чува. Ала после, над шума от душа, разпозна звуците от напъни за повръщане.

Изскочи от мраморната кабина толкова бързо, че едва не се хлъзна по гладкия под.

– Бет! Бет...

– Добре съм – обади се тя.

Рот се втурна към отделното помещение на тоалетната и като разпери ръце, започна да опипва наоколо. Намери своята шелан на колене пред чинията; с едната ръка придържаше косата си назад, а с другата се беше подпряла на седалката.

– Ще доведе доктор Джейн.

– Не, няма...

Поредица напъни за повръщане я прекъснаха и докато стоеше над нея, на Рот му се искаше той да бе този, който се напъва и дави.

– Майната му – изруга и препъвайки се, тръгна към телефона...

Само дето апаратът иззвъня, преди да бе успял да вдигне слушалката, за да набере номера на клиниката в подземие. Мамка му, може би жената на Ви също бе започнала да чете мисли.

– Джейн?

– Ъъъ, не, господарю, Фриц е.

– А, слушай... можеш ли да ми изпратиш...

– Рот, престани. Добре съм – разнесе се гласът на Бет точно зад него.

Той се обърна рязко. Миризмата ѝ определено не говореше за медицински проблем... а тонът ѝ беше подразнен, не уплашен.

– А...

– Кого искате да ви изпратя? – попита икономът от другата страна на линията.

Бет отново се намеси:

– Рот, сериозно. Недей да безпокоиш жената, окей? Нищо ми няма.

– Тогава защо повръщаше?

– Моля? – каза Фриц. – Господарю?

– Не ти – промърмори Рот. – Или тя ще дойде, или...

– Добре, добре. Ще слеза в клиниката – отстъпи най-сетне Бет. – Нека само се облека преди това.

– Идвам с теб.

– Така и очаквах.

Рот изруга и се зачуди как ли ще преживее това – Бет или беше бременна и в такъв случай той щеше да прекара в неистов страх... колко? Осемнайсет месеца? Или пък не беше и тогава трябваше да ѝ помогне да преживее разочарованието си.

Или пък... можеше и да изгуби бебето.

Това беше третата възможност... господи, сега той бе този, на когото му се повдигаше.

– Благодаря, Фриц – каза в телефона. – След малко слизам...

– Господарю, само исках да ви уведомя, че тази вечер в къщата ще има работници.

– Работници?

– За билиардната стая. Щетите бяха... значителни. Настилката на пода трябва да бъде напълно подменена, но добрата новина е, че успях да наема онези, които са я правили, и го координирах с Тор. Мислех, че го е обсъдил с вас.

– Бяхме малко заети.

– Но не се тревожете, господарю. Взели сме всички необходими предпазни мерки. Майсторите бяха проверени от Вишъс, а братята ще са наблизо, за да надзирават работата. Боя се, че нямаме друг избор, ако искаме отново да използваме стаята.

– Всичко е наред. Не се тревожи.

– Благодаря, господарю.

Рот затвори телефона и се съсредоточи върху проблема със своята жена. Отиде до дрешника и нахлузи кожен панталон и впит потник.

– Да вървим – заяви, след като сложи твърдия повод на Джордж.

– Рот, нищо ми няма... – Пауза, а после: – О, мамка му.

Стъпки минаха забързано покрай него на път към тоалетната.

Съвсем спокойно Рот се върна при телефона... и каза на иконома да го свърже с доктор Джейн.

* * *

Трудничко ѝ бе да спори със съпруга си дали да отиде на лекар, или не, при положение че не можеше да вдигне глава от тоалетната чиния. Всеки път щом си

помислеше, че пристъпът е отминал, Бет ставаше и се връщаше в спалнята... само за да се озове коленичила на мраморния под две минути по-късно, напъвайки се безуспешно да повърне.

– Няма причина да съм на легло – недоволстваше тя, вперила поглед в тавана над леглото им.

Когато Рот не отговори, тя обърна глава върху възглавницата и го изгледа сърдито. Той седеше в долния край на леглото с изпънати рамене и стисната челюст, огромното му тяло беше неподвижно като скала.

– Добре съм – добави тя.

– Аха.

– Очакват ни няколко страшно дълги месеца, ако се тревожим всеки път когато нещо ме заболи.

– Току-що се опита да си повърнеш черния дроб.

– Не съм.

– Значи, беше панкреасът?

Бет скръсти ръце на гърдите си.

– Усещам, че ме гледаш сърдито – каза Рот.

– Така е. Това е нелепо.

Почукването, което се разнесе в този миг, бе съвсем тихо. Също както и последвалото „Може ли?“.

– Влез. – Рот се изправи и протегна ръка, изчаквайки доктор Джейн да дойде при него.

– Здравейте – поздрави ги тя, докато пристъпваше в стаята... а после забави крачка и се огледа наоколо. – Мили боже, ама че спалня!

– Всичко е прекалено, нали? – каза Бет.

– Истинско ли е? – ахна Джейн, докато се здрависваше с Рот. – Искам да кажа... рубините и изумрудите? По стените?

– Да, истински са. – Рот сви рамене, сякаш не беше кой знае какво. – Бяха част от съкровищницата в Древната страна. Дариъс нареди да ги инкрустират тук.

– На това му се казва пищни тапети. – След тези думи доктор Джейн насочи вниманието си към Бет и се приближи усмихната, готова да се залови за работа. – Разбрах, че ти е станало лошо.

– Добре съм.

– Не, не е – намеси се Рот.

– Да. Съм.

Доктор Джейн сложи старомодната си лекарска чанта върху нощното шкафче и се прокашля.

– Е, защо все пак не проверим как си? Можеш ли да ми кажеш какво се случи?

Бет сви рамене.

– Повърнах...

– Поне два̀йсет пъти – намеси се Рот.

– Не беше два̀йсет пъти!

– Добре, трийсет...

Доктор Джейн вдигна умиротворително ръце и погледна първо единия, а после другия.

– Хм... знаеш ли какво бих искала да направя, ако нямаш нищо против, Рот? Какво ще кажеш да си поговоря с твоята шелан на четири очи ... Не те изхвърлям, просто ми се струва, че ще е най-добре, ако двете с нея останем наса̀ме за малко.

Рот сложи ръце на кръста си.

– Тя повърна. Поне десет пъти. Ако иска да замаже случилото се, много добре. Но фактите са такива.

– Окей, благодаря ти за информацията. Наистина го оценявам. – Джейн се усмихна. – Хей, знаеш ли какво ще помогне? Ако слезеш долу и ѝ донесеш солени бисквити и джинджифилова лимонада от кухнята.

Рот придоби буреносно изражение.

– Даваш ми работа, за да се отървеш от мен.

– Като обвързан мъж, знам, че искаш да се грижиш за нея. И смятам, че ако ѝ се повдига, малко солени бисквити и джинджифилова лимонада ще ѝ се отразят добре.

– Нали си наясно, че мога да повикам Фриц?

– Да, разбира се. Ала можеш също така да го направиш сам и лично да се погрижиш за нея.

Рот просто си стоеше там, намръщен и стиснал зъби.

– Знаеш ли какво, Джейн – мисля, че прекарваш прекалено много време с Рейдж.

– Защото те манипулирам? – Усмивката на лекарката стана още по-широка. – Може би. Но ако тръгнеш сега, ще се върнеш мноооого преди да съм свършила.

Като продължаваше да си мърмори под носа, Рот подсвирна на Джордж и улови твърдия му повод.

– Няма да се бавя.

Предупреждение, ни повече, ни по-малко.

Ала все пак излезе.

Доктор Джейн изчака вратата да се затвори зад гърба му, преди да обърне спокойните си очи обратно към Бет.

– Е, нека позная – мислиш, че си бременна.

Бет зяпна.

– Ами аз...

Лекарката продължи с по-мек тон:

– Няма да го урочасаш. Уверявам те, че да го изречеш на глас, няма да промени нищо. Просто искам да знам какво става в главата ти.

Бет сложи ръце върху окръгления си корем.

– Не знам... чувствам се малко глупаво. Но никога досега не ми е прилошавало по

този начин. Сякаш... не става дума за стомаха ми. Сякаш на цялото ми тяло му е лошо. А Лейла започна да повръща веднага щом спонтанният аборт се размина.

Доктор Джейн кимна.

– Така е. Ала преди да сме отишли твърде далеч в сравненията между вас двете, искам да ти напомня, че всяка бременност е различна. Дори и при една и съща жена. Разбира се, ти току-що премина през периода си на нужда, така че може би действително си бременна. Но вероятно е твърде рано, за да знаем със сигурност.

– Точно това си мислех и аз. И все пак... Не знам... като че ли приемам всичко това за знак. А всъщност може и да не значи, нищо.

– Е, ще ти кажа едно. Това, че във вените ти има човешка кръв, допълнително усложнява нещата и ще направи диагностицирането и грижите за теб по-трудни. Поради което исках да си поговорим откровено. Според мен ще е добре двете с теб да решим кой и как искаш да се грижи за теб, в случай че си бременна. Аз на драго сърце ще ти помогна, но това не е в моята област. Лейла например отиде при Хавърс...

– Не мога да се появя там. Рот ще настоява да е до мен при всеки преглед, а никой няма да повярва, че сме се разделили, ако го видят заедно с мен... бременна. Последното, от което се нуждаем, е да ни обвинят в измама.

– Съгласна съм. И имам идея.

– Каква?

– В Колдуел има прекрасна гинеколожка. В болницата всички говореха за нея. Страшно я бива с особените случаи и специалните грижи. Според мен е добре Мани да се свърже с нея и да види дали би могла да те приеме като частен пациент. С мен и Елена от вампирската страна и с нея – от човешката, както и с всичкото оборудване, ще се чувствам далеч по-спокойна.

Бет кимна.

– Да, мисля, че идеята е добра.

– Страхотно. Веднага се заемам. А междувременно ще те прегледам тук и ще ти дам нещо за гаденето...

– Честна дума, сега съм добре. Като че ми става лошо само когато се изправя.

– Окей, но нека поне ти премеря кръвното, става ли?

– Щом настояваш.

Докато протягаше ръка, Бет бе обзета от моментен пристъп на невярващо изумление. Възможно ли бе всичкият онзи секс да е подействал?

Да е изпълнил истинската си биологическа функция?

Доктор Джейн сложи маншета на апарата за кръвно и докато той се стягаше около ръката ѝ с обичайните пуфтящи звуци, Бет неволно се замисли за всички инвазивни процедури, които ѝ престоят, ако действително беше бременна. Ултразвук. Прегледи. След като цял живот бе в отлично здраве, не бе сигурна как ще се справи с всичко това.

Ала вече нямаше връщане назад.

Разнесе се съскащ звук, докато доктор Джейн гледаше малкия циферблат и слушаше през стетоскопа си.

– Съвършено. Нека ти премеря и пулса. – Тя сложи пръсти върху китката на Бет и след малко кимна. – Да. Съвсем добре.

След това се облегна назад и се загледа в нея.

– Това е лекарски поглед – каза Бет, внезапно уплашена.

– Извинявай, по навик. – Доктор Джейн прибра апарата в чантата. – Ето как стоят нещата. Мога да избира агресивен подход и да направя цял куп изследвания, но кръвното и пулсът ти са отлични, цветът ти е добър, а в момента не повръщаш. Искам да поизчакаме малко... стига да не кървиш там долу.

– Не. Изобщо.

– Чудесно. Засега ще изчакаме, но само ако ми обещаеш, че промени ли се нещо, веднага ще ми съобщиш.

– Съгласна...

Рот нахлу в стаята, следван от Фриц.

– Господи – каза Бет при вида на онова, с което се бяха натоварили. – Това цяла каса джинджифилова лимонада ли е?

– Две – оповести съпругът ѝ. – Останалите са в коридора.

Доктор Джейн се засмя и се изправи.

– За момента жена ти е съвсем добре. Но ми обеща да се обади, ако това се промени... а имам чувството, че ако тя не го стори, ти ще го направиш.

Рот кимна.

– Можеш да си заложиш задника, че е така.

Бет извъртя очи, но дълбоко в себе си всъщност нямаше нищо против, че е толкова настоятелен. Съпругът ѝ щеше отлично да се погрижи за нея... независимо дали носеше детето му, или не.

И това беше истинска любов.

След като изпрати доктор Джейн до вратата, Рот се върна до леглото и приседна на ръба. Бет улови ръката му и я стисна.

– Всичко ще бъде наред.

Господи, как само се надяваше да е така.

– Прозяваш ли се?

– Да. Изведнъж страшно се уморих.

– Нека ти донеса една...

– Не. Не, благодаря ти... просто искам да си почина за няколко минути. След това ще обмисля идеята да сложа нещо в стомаха.

– Още ли ти е лошо?

– Не. Просто не искам пак да ми прилошее. – Палецът ѝ го милваше по отворената длан. – Можем да се справим, Рот. С всичко това.

Тъй като не искаше да издаде параноята си, Рот кимна.

– Да, всичко ще бъде наред.

Само че вътре в себе си изобщо не го чувстваше. Ни най-малко.

– Би трябвало да слезеш в кабинета и да порботиш – промълви тя, сякаш вече потъваше в сън. – Сакстън преспа тук. Той ще ти помогне с преглеждането на имейлите и останалото.

Сякаш глимерата щеше да има какво да му каже тази вечер?

Когато слезе долу, за да донесе продоволствията, се беше натъкнал на Ривендж, който с огромно удоволствие му беше разказал за осуетената коронация на Ичан. Рив направо преливаше от задоволство заради победата – не просто бяха отнели почвата под краката на аристократите, ами направо им бяха отсекли краката.

Не биваше обаче да става наивен и да предполага, че няма отново да се опитат да му вгорчат живота.

Просто щяха да намерят друг начин да го направят.

Благодарение на Кор.

Човече, само ако можеше да докопа шибаното копеле...

– Не мога да заспя така – каза Бет. – Докато се въртиш наоколо.

– Искам да остана.

– Тук няма нищо за правене. За момента, докато не научим нещо със сигурност, сме на режим изчакване.

– Кой ще те нахрани, когато огладнееш?

Гласът на Бет омекна.

– Справях се доста добре и сама, преди ти да се появиш.

Мамка му.

В крайна сметка реши, че тя се нуждае от почивка повече, отколкото той от това, да се прави на бавачка на пораснала жена. Целуна я по устните и остави Джордж да го изведе от стаята и надолу по стълбите. Когато се озова на втория етаж, поспря. Последното място, където искаше да се намира в този момент, бе кабинетът...

Звукът от удари с чук откъм долния етаж привлече вниманието му. Какво по...?

– Стълбите – каза той на кучето.

Докато Джордж го водеше към първия етаж, звуците постепенно се усилваха, но все още бяха приглушени... а носът му улови миризмата на циментов прах. Както и още нещо...

– Здравсти – обади се Рейдж. – Какво става?

Рот протегна ръка и остави братът да се здрависа.

– Нищо. Как вървят нещата там?

– Свалят настилката на пода. Закрихме вратата с дебел найлон, за да спира праха... Фриц се надяваше да оставим отворено, за да може да чисти всяка сутрин, след като си тръгнат. Ние обаче му провалихме плановете.

– Браво на вас.

От другата страна на найлоновата преграда се чуваха мъжки гласове на фона на чукове, удрящи се в камък; по бъбренето си личеше, че мъжете се познават и разбират прекрасно.

– Колко са?

– Седем. Искаме да свършат възможно най-бързо, защото всички сме малко нервни... Джон е тук с мен.

– Здравей, Джон. – Рот кимна натам, откъдето долиташе миризмата на другия вампир.

– Казва здрасти... и иска да знае как е Бет.

– Добре е. Много добре... благодаря ти за всичко, синко.

– Казва, че за него е било удоволствие.

Добро хлапе. Кое се превръщаше в страхотен мъж, помисли си Рот.

– Е, искам да вляза и да се запозная с тях – избъбри той без някаква особена причина.

Възцари се дълго мълчание... през което Рот бе готов да се обзаложи, че Рейдж и Джон си разменят погледи, които казват „няма да я бъде“.

– Отлично, радвам се, че сте съгласни – промърмори той и даде знак на Джордж.

Кучето му съобщи, че са стигнали до преграда, като спря. Рот протегна ръка и напипа плътен найлонов лист. Пусна твърдия повод на Джордж и отмести найлона с две ръце, за да не го откъсне.

Гласовете начаса замлъкнаха.

Освен един, който прошепна:

– Мили... боже.

Изведнъж се разнесе дрънчене като от инструменти, пуснати на пода... а после шумолене.

Сякаш седмина едри мъже бяха коленичили.

За миг Рот почувства, че се просълзява зад тъмните очила.

– Здравсти – каза, опитвайки се да звучи непринудено. – Как върви работата?

Никакъв отговор. Съвсем ясно усещаше миризмата на слисване... като задушен лук, но не неприятно.

– Господарю – разнесе се нисък глас. – Вашето присъствие е огромна чест за нас.

Рот отвори уста, за да отхвърли тези думи... но когато си пое въздух, разбра, че това е самата истина. За всеки един от тях. Те бяха завладени от искрено и огромно страхопочитание.

– Добре дошли в моя дом – каза той с дрезгав глас.

* * *

Джон, който се беше мушнал под найлона след Рот, стоеше зад него и си мислеше – крайно време беше.

Седмината работници бяха паднали на коляно, свели глави и ту поглеждаха към Рот, ту отново свеждаха очи, сякаш той бе слънцето и те не можеха да се взират в него твърде дълго.

А после кралят проговори и четирите простички думи, които излязоха от устата му, сякаш преобразиха всичко. Работниците като един вдигнаха очи и го погледнаха с... нещо като обич.

Рот се престори, че се оглежда наоколо.

– Е, как върви работата според вас?

Мъжете се спогледаха, а после главният майстор, онзи, който им беше представил работниците, докато братята ги претърсваха за оръжие, отговори:

– Ще трябва да свалим настилката на пода. И да сложим нова.

Ново споглеждане... докато Рот продължаваше да мести напред-назад очите си, скрити зад непрозрачните очила, сякаш оглеждаше какво става.

– Вие... – Главният майстор се прокашля, сякаш го бяха засегнали. – Бихте ли предпочели друга бригада?

– Какво?

– Да не сме си навлекли неодобрението ви по някакъв начин, за да ви накараме да дойдете тук?

– Господи, не. Просто бях любопитен. Това е всичко. Не разбирам нищо от строителство.

Главният майстор огледа мъжете си един по един.

– Защото то е недостойно за вас.

Рот се засмярязко.

– Как ли пък не. Това е почтен труд. Нищо срамно няма в него. Е, как се казвате?

Очите на главния майстор едва не изскочиха, сякаш това бе последното, което беше очаквал.

– Аз съм Елф. Това е... – Той изреди набързо имената на останалите.

– Всички ли имате семейства? – попита Рот.

– Аз имам дъщеря и съм обвързан – отвърна Елф. – Макар че първата ми шелан почина при раждане.

Рот сложи ръка върху сърцето си, сякаш нещо го беше пронизало.

– О, по дяволите. Толкова съжалявам.

Главният майстор примига насреща му.

– Аз... благодаря ви, господарю.

– Преди колко време я изгуби?

– Дванайсет години. – Мъжът се прокашля. – Дванайсет години, три месеца и седемнайсет дни.

– Как е дъщеря ти?

Главният майстор сви рамене. После поклати глава.

– Добре е...

Един от работниците зад него, онзи, който беше казал „мили...боже“, се обади:

– Парализирана е. И е истински ангел.

Началникът му начаса го стрелна с гневен поглед... сякаш не искаше Рот да бъде притесняван.

– Тя е добре – отсече той.

– Парализирана? – Рот сякаш пребледня. – От раждането?

– Ъъъ... да. Получи наранявания. Беше родена без ничия помощ. Освен моята, а аз с нищо не можах да помогна.

– Къде, по дяволите, беше Хавърс?

– Не можахме да стигнем до клиниката.

Ноздрите на Рот се разшириха.

– Лъжеш ме.

Веждите на главния майстор подскочиха слисано.

– Никой не беше виновен, господарю. Освен мен.

– Мислех, че се занимаваш със строителство. Или си учил медицина?

– Не съм.

– Как тогава е по твоя вина? – Рот поклати тъжно глава. – Извинявай. Виж, радвам се, че дъщерята ти е оцеляла.

– Това е най-голямата благословия в живота ми, господарю.

– Сигурен съм, че е така. Твоята шелан сигурно ужасно ти липсва.

– Всяка нощ. Всеки ден. Въпреки че втората ми шелан ми е невероятна опора.

Рот кимна, сякаш знаеше точно за какво говори другият мъж.

– Разбирам те. Прекрасно те разбирам. Нещо подобно се случи и с моя брат Тор.

Последва дълга пауза, преди главният майстор най-сетне да проговори:

– Не знам какво друго да кажа, господарю. Освен че ни оказахте огромна чест с присъствието си.

– Не е нужно да казваш нищо. А аз ще ви оставя на мира. Само ви губя времето. – Рот вдигна десница и помахна непринудено. – До по-късно.

И той излезе, оставяйки работниците занемели.

– Винаги ли е такъв? – попита главният майстор вцепенено.

Рейдж кимна.

– Той наистина е достоен мъж.

– Не мислех, че ще е... такъв.

– Какъв?

– Толкова достъпен.

– И защо не?

– Слуховете. Казваха, че е високомерен. Недосегаем. Че не се интересува от такива като нас. – Главният майстор тръсна глава, сякаш не можеше да повярва, че го е изрекъл на глас. – Имах предвид...

– Не, няма нищо. Мога да си представя защо си мислил така.

– Прилича на баща си – обади се по-възрастният работник отзад. – Одрал му е кожата.

– Познавал си го? Бащата на Рот, искам да кажа? – попита Рейдж.

По-възрастният мъж кимна.

– А веднъж ги видях двамата заедно. Младият Рот беше на пет години. Винаги стоеше до баща си, когато кралят приемаше обикновените граждани. Аз водех спор за земя с наемодателя ми, който беше част от глимерата. И да знаете, кралят отсъди в моя полза. – Цялата аура на работника излъчваше тъга. – Спомням си, когато кралят и кралицата бяха убити. Сигурни бяхме, че наследникът им също е загинал... а докато разберем, че не е така, младият Рот вече беше изчезнал.

– Чух, че наскоро е бил прострелян – каза главният майстор. – Вярно ли е?

– Не говорим за това – отвърна Рейдж.

Другият мъж се поклони.

– Разбира се. Извинявам се.

– Както казах, всичко е наред, не се тревожи. Хайде, Джон, да оставим тези мъже да работят. – Джон кимна, а Рейдж добави: – Кажете ни, ако ви трябва нещо.

Джон понечи да последва брата, ала спря в пролуката между найлоновите завеси. Работниците все още се взираха там, където допреди малко бе стоял Рот и бе разговарял с тях, сякаш отново разиграваха случилото се в главите си. Сякаш бяха станали свидетели на историческо събитие.

Докато излизаше от стаята, Джон се зачуди дали Рот си дава сметка какъв ефект беше оказал върху тях.

Вероятно не.

Седнала пред тоалетката си, Ана усещаше единствено съвсем слаба умора от наскорошния епизод. С всяка изминала нощ все повече се чувстваше като себе си, тялото ѝ си възвръщаше силите, умът ѝ – също.

Ала всичко се бе променило.

Първо, братята се бяха преместили в съседната стая. И дванайсетимата. И се редуваха да стоят на стража, така че вратата, отвеждаща в спалнята, която тя делеше с Рот, винаги се охраняваше.

А след това храната. Рот не ѝ позволяваше да сложи в уста нищо, което преди това не е било опитано от него или някой от братята... след което следваше известен период на изчакване.

И накрая – тревогата, която виждаше върху лицето на своя хелрен всеки път щом погледът ѝ го хванеше неподготвен.

И като стана дума за тревога – къде ли беше той?

– Кралят ще се върне много скоро.

Ана ахна и погледна през рамо. Торчър седеше в ъгъла и „четеше“ томче сонети. Всъщност според нея той дори не виждаше символите върху хартията пред себе си. Вместо това погледът му се местеше между преградените прозорци, вратата, нея, прозорците, вратата, нея. От време на време нарушаваше ритъма, като разменяше някоя дума с един от братята си или пък опитваше храната, приготвена на огнището.

– Къде е? – попита тя.

– Скоро ще се върне.

Усмивката му целеше да ѝ вдъхне увереност, ала сянката, легнала в погледа му, говореше друго.

Ана присви очи.

– Не ми е обяснил нищо от това.

– Всичко е наред.

– Не ти вярвам.

Братът просто ѝ се усмихна по онзи свой начин, който не издаваше нищо.

Ана остави четката за коса и се обърна с лице към него.

– Значи, мисли, че съм била отровна. Иначе защо е тази охрана. Готвенето. Тревогата.

– Всичко е наред.

Ана тъкмо вдигаше отчаяно ръце, когато вратата се отвори...

Тя скочи на крака толкова рязко, че тоалетката се разклати и цял куп шишенца и бурканчета изпопадаха.

– Прескъпа Скрайб Върджин! Рот!

Повдигна краищата на полите си и се втурна боса по дъбовия под към ужаса насреща си – двама от братята крепяха нейния хелрен, който бе облян в кръв; простичката му риза беше окапана с кръв от сцепената му устна и нараненото лице, алени капки падаха върху килима от кокалчетата му, главата му се полюшваше безсилно, сякаш не можеше да я повдигне.

– Какво сте му направили! – изпищя Ана, докато братята затваряха и заключваха вратата на стаята.

Преди да успее да се спре, тя заудря онези, които го държаха; юмруците ѝ се сипеха отгоре им, ала те сякаш не ги усещаха, докато отнасяха Рот до леглото му.

– Ана... Ана, престани... – Рот вдигна лявата си ръка, докато го слагаха да легне. – Ана... престани.

Тя искаше да стисне дланта му и да се вкопчи в него, ала той като че ли изпитваше болка навсякъде.

– Кой ти причини това?

– Аз ги накарах да го направят.

– Какво?

– Чу ме.

Ана се дръпна; изведнъж изпита желание да заудря и него.

Гласът на Рот бе толкова слаб, че тя се чудеше как изобщо все още е в съзнание.

– Има нещо, което трябва да бъде свършено. От моите ръце. – Той стисна юмруци и потръпна. – И от никой друг.

Ана го изгледа гневно... а после стори същото и с останалите в стаята, както и с тези, които тъкмо влизаха, тъй като очевидно бяха чули виковете.

– Дължите ми обяснение. Сега – изплющя гласът ѝ. – Всички до един. Или ще изляза от стаята.

– Ана. – Гласът на Рот беше задавен, трудно му беше да диша. – Бъди разумна.

Ана се изправи и сложи ръце на кръста си.

– Да си събирам ли багажа, или един от вас ще проговори.

– Ана...

– Говори или си събирам нещата.

Рот изруга накъсано.

– Няма нищо, за което да се тревожиш...

– Когато се прибираш в брачните ни покои с вид, сякаш си бил прегазен от карета, определено има за какво да се тревожа! Как смееш да ме държиш настрана от нещо такова!

Рот повдигна ръка, за да разтърка лице... и направи гримаса при допира.

– Вярвам, че носът ти е счупен – заяви тя рязко.

– И не само той.

– Действително.

Рот най-сетне я погледна.

– Трябва да отмъстя за теб. Това е всичко.

Ана си пое рязко дъх. А после коленете ѝ омекнаха и тя се отпусна върху брачното им ложе. Не беше наивна и все пак да чуе потвърждението на онова, което подозираше, бе шок.

– Значи, е вярно. Направили са така, че да се разболея.

– Да.

Ана отново огледа нараняванията на своя хелрен и поклати глава.

– Не, няма да го позволя. Ако искаш да бъде отмъстено, нека един от тези способни мъже го направи.

– Не.

Ана хвърли поглед към тежкото, покрито с дърворезба писалище, което бяха сложили в стаята съвсем наскоро и зад което той на драго сърце седеше с часове, отсъждайки, мислейки, планирайки. А после отново погледна пострадалото му лице.

– Рот, ти не си подготвен за агресия.

– Ще бъда.

– Не. Забранявам ти.

Сега бе негов ред да я изгледа свирепо.

– Никой не заповядва на краля.

– С изключение на мен – отвърна тя, без да трепне. – И двамата го знаем.

При тези думи в стаята се разнесе тих смях... на уважение.

– Причинили са същото и на баща ми – глухо каза Рот. – Само че на него отровата е струвала живота.

Ана сложи ръка на гърлото си.

– Но... той умря от естествена смърт...

– Всъщност не. И като негов син, мое задължение е да поправам това злодеяние... също както и онова, което бе причинено на теб. – Рот избърса кръвта от устата си. – Чуй ме, Ана, и ме чуй добре, защото това е истината – няма да бъда кастриран по този начин нито от теб, нито от някой друг. Душата на баща ми ме преследва като призрак, броди из дебрите на ума ми, говори ми. Също като теб – ако бяха успели да те вкарат в гроба. Съдбата ми отреди да живея с първото. Не очаквай от мен да допусна и второто.

Ана се приведе настоятелно към него.

– Но ти имаш Братството. Нали именно затова съществуват, именно така ти служат. Те са личната ти стража.

Докато тя умоляваше своя хелрен, броят и физическата мощ на братята я притискаха от всички страни... по най-добрия възможен начин.

– Възложи го на тях – умоляваше тя. – Нека те накарат виновните да си платят.

Окървавената ръка на Рот се вдигна и Ана си помисли, че иска да стисне нейната. Вместо това той я положи върху роклята ѝ, точно под корсажа... над утробата ѝ.

– В теб расте нов живот – дрезгаво каза той. – Усещам го по миризмата.

За същото си мислеше и тя... макар и по съвсем различни причини.

Здравото око на Рот срещна погледа ѝ.

– Така че не мога да позволя някой друг да свърши онова, което е мое задължение.

Дори ако успееш да те погледна в очите след подобна слабост... никога не бих могъл да срещна погледа на сина или дъщеря си, знаейки, че не съм имал смелостта да се погрижа за собственото си семейство.

– Моля те, Рот...

– Какъв баща бих бил тогава?

– Баща, който е жив.

– Засега. Ако не защитя онова, което е мое, то ще ми бъде отнето. А аз няма да изгубя семейството си.

Завладяна от твърде силни чувства, Ана усети, че по бузите ѝ се стичат парещи сълзи.

Опряла чело в окървавения черен диамант върху кралския пръстен, тя зариде.

Защото дълбоко в себе си знаеше, че той е прав... и ненавиждаше света, в който живееха... и в който след време щяха да въведат един нов живот.

Кор се носеше по една от задните улички в сърцето на Колдуел, войнишките му ботуши газеха мръсната, разтопена от снега киша, леденият въздух го блъскаше в лицето, а далечните сирени и викове служеха като фон на тази битка.

На известно разстояние пред него лесърът тичаше почти толкова бързо, колкото преследвача си. Не беше обаче също толкова добре въоръжен – особено след като беше изпразнил пълнителя си, след което, в пристъп на хлапашки гняв, бе запратил автоматичния си пистолет срещу Кор.

Страхотен ход. Горедолу от порядъка на това да заплачеш, че искаш при мама.

И тогава бе започнало преследването.

Кор нямаше нищо против да го остави да се натича на воля. Стига само всичкото това спринтиране да не доведеше до същите усложнения, в каквито се беше забъркал предишната нощ.

Нямаше никакво желание да се разправя с някой човек.

След около половин километър лесърът стигна до края на уличката, където беше принуден да се направи на излязъл от някой екшън филм – метна се върху шестметровата телена ограда и уверено се закатери по нея.

Разбира се, Омега му беше дал нещо като свръхсила след въвеждането в Обществото.

Не че това щеше да го спаси.

Кор направи три отскока и тялото му се издигна във въздуха, приземявайки се върху лесъра тъкмо когато той достигна върха на оградата. Сграбчи тялото на убиеца и го откопчи от мрежата с едно мощно дръпване, след което се извъртя така, че когато се приземиха, той беше отгоре.

Косата му крещеше да бъде оставена да се развихри, ала вместо да я освободи, Кор извади по-малкия ѝ братовчед от ножницата на кръста си.

Мачетето имаше стоманена дръжка с гумена ръкохватка и когато го вдигна над главата си, то сякаш се превърна в продължение на ръката му.

Всичко можеше да свърши само за миг – с един удар в гърдите. Но това би било адски скучно. Кор стисна лицето на лесъра със свободната си ръка, изви главата му настрани и отрязва едното ухо...

Писькът, отекнал в нощта, бе истинска музика за неговите уши.

– А сега и другото – изръмжа и обърна главата на убиеца на другата страна. – Трябва да има симетрия.

Острието на мачетето изсвистя във въздуха за втори път, с такава точност, че не докосна нищо друго освен ухото. Болката се оказа достатъчна, за да обезвреди

жертвата... по всяка вероятност помогна и това, че убиецът знаеше колко по-лоши ще станат нещата.

Страхът нерядко водеше до парализа.

А лесърът имаше пълно основание да бъде ужасен.

С бърза поредица удари Кор се спусна надолу, забивайки острието дълбоко във всяко от раменете, за да среже сухожилията и да обездвижи горната половина на тялото... а после стори същото със сгъвките на коленете.

След това се отдръпна и загледа гърченето пред себе си, докато вдъхваше вонята... както и страданието. Да причинява болка, подхранваше звяра в него, ястие, което злата му част погълна хищно... и си остана все така гладна.

Време бе да направи нещо по-сериозно. Реши да отреже левия крак... бавно. Без да влага цялата си сила, той нанесе един, два... три удара, преди острието да стигне докрай. С десния крак се разправи също толкова лениво.

А докато се занимаваше с това, умът му се върна към мисли, които само подхранваха злото в него.

Мислеше си за номера, който Рот им беше погодил. Тим, адвокатът, бе разгледал документа за разтрогване на обвързването и го беше обявил за законен... ала Кор знаеше, че е съставен със задна дата.

Сякаш някой би могъл да го убеди, че кралят не бе подписал документа в мига, в който прокламацията за вота на недоверие се беше озвала върху бюрото му.

Залови се за работа под коляното и ритъмът на ударите с мачетето му напомни за Древната страна, когато цепеше дърва, за да уталожить гнева си.

Въпросът, на който искаше отговор, бе колко далеч стигаше този документ. Наистина ли кралят бе зарязал своята шелан.

„Той обича своята шелан с цялото си същество.“

Пристъп на сила го заля при гласа на Избраницата, отекнал в главата му... съвсем навреме, защото тъкмо се залавяше с бедрата. Никакво съдържане повече – оголил зъби, той вложи цялата си сила в ударите, посичайки кожа и кости, така че черна кръв оплиска лицето му.

Лесърът дращеше с нокти по паважа, те се забиваха в настилката под снега, докато писъците заглъхваха в гърлото му, тялото му беше сковано от шока, който превзе дишането и пулса му.

Ала нямаше да умре от това.

Всъщност имаше само един начин да бъде убит.

Кор накълца лесъра на парчета, оставяйки единствено главата, прикрепена към туловище без крайници, докато локви черна кръв се събираха там, където някога имаше ръце и крака.

Когато не остана нищо друго, което да бъде отрязано, Кор се поотдръпна, клекнал на асфалта, за да си поеме дъх. Сега, когато убиецът бе в това състояние, вече не беше толкова забавно. Все още имаше страдание, но то не беше така очевидно.

И все пак Кор не искаше това да свършва. Като наркоман, вкопчил се в доза, която

вече не бе достатъчна, за да задоволи нуждата му, той просто не искаше да сложи край.

Когато телефонът му извъня, той бе решен да не отговори. Нямаше никакво желание да слуша оплаканиците на Ичан – аристократът му оставяше съобщение след съобщение, търсейки друг начин да се добере до трона. Да не забравяме и Тим, който също звънеше непрекъснато.

Само че заговорът им се беше провалил... а Кор все още не беше измислил друг подход.

Вдигна мачетето високо във въздуха и го заби право в празните гърди на лесъра... след което побърза да се дръпне и да закрие очите и лицето си от ослепителната светлина и горещата струя.

Ударът го повали и в същия миг телефонът му отново извъня.

– По дяволите. – Бръкна във вътрешния джоб на якето си и извади дразнещото устройство. – Какво?

Пауза. А после най-прелестният глас, който бе чувал някога, погали ухото му.

– Чакам те.

Кор се олюля, въпреки че само дете не се беше плюснал на асфалта. Затвори очи и изпусна дъха си.

– Идвам.

– Не дойде по-рано, както обеща.

Не беше вярно. В мига, в който успя да се отскубне от копелетата, той се бе дематериализирал под клена... и бе открил стъпките на Лейла в снега. А ето че сега се бе върнала на мястото на срещата им.

– Имаше неща, от които не можех да се освободя. – Шибаната среща. Хаоса след това. – Но вече не е така. Уверявам те.

Искаше да остане на телефона с нея, но въпреки това прекъсна връзката и скочи на крака. Погледна надолу и почувства, че част от гнева му се бе дължал на това, че не бе успял да се види с нея...

Изведнъж изруга. Крайниците, които беше насякъл на късчета, не се бяха превърнали в прах.

Само че тази вечер нямаше да разчиства след себе си. Човеците, които се натъкнеха на останките, щяха да имат още един повод да изпаднат в паника.

Молекулите му се понесоха по вятъра... и отново прие физическите си очертания далеч на север, в края на тяхната поляна. Видя я начаса, застанала под огромното дърво, а бледите ѝ одежди грееха на лунната светлина.

Нетърпелив да стигне по-бързо, Кор опита да се дематериализира при нея, но умът му беше прекалено размътен, за да успее да се съсредоточи.

Закрачи през снега, за да преодолее разстоянието, което ги делеше, ала много скоро вече тичаше с всичка сила.

В този миг тя бе единствената цел, която имаше някакво значение. Когато застана пред нея, бе останал без дъх. Без ум.

От любов.

* * *

Лейла вдигна ръка към носа си.

Когато Кор застана пред нея, миризмата, която го обгръщаше, бе толкова противна, толкова отблъскващо сладникава, че я задави. Той начаса забеляза реакцията ѝ и скри окървавените си ръце зад гърба, отстъпвайки назад, така че вятърът да не духа откъм него.

– Прости ми – каза дрезгаво. – Идвам от битка.

Тъй като не долавяше и следа от миризмата на расата, Лейла въздъхна облекчено.

– Врагът ни?

– Да.

– Тогава това е правилно и достойно.

В очите му лумна огън и тя поклати глава.

– Нямам нищо против, че браниш расата ни.

– Е, това е нещо ново.

Опита да си го представи как се бие... и установи, че изобщо не ѝ е трудно. С якия врат и масивните си плещи наистина бе създаден за агресия. И все пак, макар да бе пропит от миризмата на лесъри, Лейла не се боеше от него.

– Чаках те в снега – прошепна тя.

– Тревожих се, че е така.

– Значи, е свършило. Искам да кажа – Съветът вече знае за Рот.

Кор присви очи.

– Затова ли дойде да се видиш с мен? За да злорадстваш?

– Не, ни най-малко. Просто се надявах...

Когато Лейла не довърши, той скръсти ръце; изведнъж гръдният му кош като че ли стана още по-голям.

– Изречи го на глас.

– Знаеш точно за какво говоря.

– Искам да чуя думите.

– Остави Рот на мира.

Кор се отдръпна от нея и закрачи напред-назад.

– Нека ти задам един въпрос.

– Какъвто поискаш.

– Няма да бъде безопасен въпрос за теб, Избранице. – Когато я погледна, очите му искряха в мрака. – Всъщност тази среща не е безопасна за теб.

– Ти няма да ме нараниш.

– Каква вяра имаш само в едно чудовище.

– Ти не си чудовище. Ако беше, щеше да ме убиеш онази нощ в колата.

– Въпросът ми е следният – промени темата той. – Рот наистина ли се отказа от своята жена? И знай, че опиташ ли се да ме излъжеш, ще разбере.

А може би не, помисли си Лейла. Защото бе упражнявала отговора точно на този въпрос. В продължение на часове.

Срещна уверено погледа му и каза със сигурен глас:

– Да, направи го. Прокламацията е със задна дата, но е вярна. Той се отказа от единствената си любов, за да запази онова, което се опитваш да му отнемеш.

Часове наред пред огледалото. Седнала в банята, върху меката възглавничка на малката пейка, под ярката светлина на всички лампи, които можеше да запали, тя бе повтаряла тези думи отново и отново. Докато не ги наизусти... докато смисълът им се изгуби и те се превърнаха просто в срички. Докато бе в състояние да изрече лъжата без никакво колебание и запъване.

Пък и лъжата всъщност бе отчасти вярна и това ѝ придаваше повече достоверност.

– Каква жертва – промърмори той.

Също като нея – без да издава нищо.

Възцари се дълго, дълго мълчание... изпълнено от силните удари на сърцето ѝ.

– Откажи се от тези нечестиви домогвания – каза тя най-сетне. – Моля те.

– А предишното ти предложение? Важи ли все още?

Лейла преглътна с усилие. По толкова много причини не можеше да си представи как прави секс с него. Той бе враг така сигурно, както и Обществото на лесърите... а част от него наистина бе чудовищна. Освен това никога не си бе представяла, че ще размени тялото си за нещо.

А и не беше наивна. Да, бе изпитала привличане, когато той дойде при нея и я откри в колата. Но това тук бе истинска сделка.

Най-сетне вирна брадичка.

– Да. Все още важи.

– И ако приема условията ти, ще трябва ли да изчакам раждането на детето ти? Или мога да те имам веднага?

При тези думи миризмата във въздуха се промени, тъмен дъх на подправки измести вонята, от която ѝ се повдигаше.

Ръцете на Лейла се спуснаха към корема ѝ, внезапно я обзе ужас. Ами ако изложеше на опасност малкото, което растеше в нея? Само че другите Избраници продължаваха връзките си с Примейла, нали така? Без никакви лоши последствия.

– Можеш да ме имаш, когато поискаш – каза тя с тънко гласче.

– Ами ако искам да го направим тук и сега? На студа. Както си стоиш права, с дрехите.

Сърцето се заблъска в гърдите ѝ, когато разпозна възбудата му... и се уплаши от нея. Въпреки това не отстъпи от казаното, напомняйки си, че притежава нещо, което той иска... и това ѝ даваше възможност да осигури безопасност за Рот и Бет, и детето, което може би щеше да им се роди.

– Ще го направя, както поискаш – чу се да казва.

– И всичко това за твоя крал?

– Да. За него.

Кор се усмихна, ала в усмивката му нямаше нито топлина, нито радост.

– Ще обмисля условията ти. Чакай ме тук утре в полунощ... и ще получиш моя отговор.

– Мислех, че именно за това ме повика тук тази нощ.

– Промених намеренията си.

Вместо да се дематериализира, както Лейла очакваше, той се обърна и пое надолу по пътя, по който бе дошъл, увеличавайки разстоянието между тях с всяка тежка стъпка.

Лейла затвори очи и...

– Какво му каза? – разнесе се мъжки глас зад нея.

Достатъчно глупости, реши Трез.

Когато се дематериализира обратно в имението на Рив, беше готов веднъж завинаги да изясни всичко, да говори с Избраницата си и да ѝ каже точно как стоят нещата. Дватама със Селена твърде дълго обикаляха един около друг и сега, когато примката, която стягаше врата му, изведнъж се беше разхлабила (колкото и дълго да траеше това), трябваше да направи нещата между него и Избраницата свой приоритет.

Както и апетитите на С'Екс, разбира се.

По дяволите. Палачът очевидно беше използвал момичетата толкова безмилостно, че не бяха в състояние да работят тази нощ. Трез беше получил съобщения и от трите и добрата новина бе, че поне те очевидно не съжالياха за нищо – и трите го бяха попитали дали отново може да видят палача.

Ако нещата продължаваха в този дух, нищо чудно те да започнат да му плащат, за да бъдат с копелето.

По дяволите, дори не бяха повдигнали въпроса за заплащането, което им беше обещал.

Когато прие физическите си очертания на обичайното място на страничната морава, Трез с облекчение видя, че осветлението в спалнята ѝ е запалено. Слава богу. Влезе през кухнята, без да я повика и без да вдига никакъв шум. Вместо това мина като призрак през празната къща и пое по стълбището така, че нито едно стъпало да не изскърца.

На горната площадка свърна вляво и когато стигна до открехнатата врата, усети, че гърдите му се стягат.

– Селена...?

Въздухът бе наситен с уханието ѝ; знаеше, че е вътре.

– Селена? – Побутна вратата още малко... и именно тогава чу шум от течаща вода.

Наведе глава, за да не се удари в касата, и докато отново свиваше наляво, усети влагата във въздуха и топлината...

Човече...

Откри я във ваната. Отметната назад, главата ѝ почиваше върху една хавлия; тялото ѝ лежеше в дълбоката бистра вода; ръцете ѝ бяха върху ръба на старовремската порцеланова вана.

– Можех да стана – каза тя, без да си дава труда да отвори очи. – Но исках да ме видиш гола.

Трез се прокашля... нормална реакция, когато те ударят в слънчевия сплит.

– Във... може ли да поговорим?

– Мислех, че вече го направихме. – Клепачите ѝ се повдигнаха и тя погледна към него. – Или има още?

При тези думи раздвижи крака и водата се разлюля над невероятното ѝ тяло – извивките ѝ изглеждаха увеличени, сякаш се движеха... зърната ѝ бяха докоснати от влагата и оставени мокри на въздуха.

– Има още – изграчи Трез, прокарайки език по устните си.

– Ами тогава придърпай си един стол. Освен ако не искаш да се присъединиш към мен.

По дяволите.

– Има ли някаква възможност да излезеш от ваната? И да се облечеш?

– Ако искаш да го направиш, заповядай, подчини се на порива.

Да, защото да докосне мокрото ѝ тяло, щеше да помогне невероятно.

Той изруга под носа си и придърпа един стол... защото се боеше, че ако остане прав, ще се подхлъзне и ще падне върху нея. Във нея.

Така че седна, зарови лице в ръцете си и го разтърка... и си остана така.

Водата издаде тих звук, сякаш тя се бе надигнала леко.

– Трез? Добре ли си?

– Не.

Толкова пъти в живота си бе политал в зейнала под краката му пропаст или пък миналото се бе връщало, за да му вгорчи дните. Ала никога по този начин.

– Трез? – А когато той не ѝ отговори: – Плашиш ме.

– Аз... – Мамка му, откъде да започне. – Селена, толкова съжалявам.

– Защо? – Гласът ѝ тегнеше от напрежение. – За какво се извиняваш?

От срама гърлото му се бе свило така, че едва успяваше да диша.

– Трябва да бъда откровен с теб. Напълно откровен.

– Нима досега не беше?

Той можа единствено да поклати глава.

– Виж, знаеш, че съм имал... многобройни отношения с човешката раса.

– Предишния път не се изрази точно така – отбеляза тя.

Ново поклащане на главата.

– Работата ми... имам клуб. Знаеш ли какво е това?

– Ръгби? Или бейзбол?

– Нощен клуб. Място, където хората пият и... слушат музика. – Исусе Христе. – И правят други неща.

– Да...?

Трез свали ръце от лицето си. Тя беше седнала във ваната и розовите ѝ зърна бяха на самата повърхност на водата, топлата вода ги докосваше... не че тя забелязваше.

– Имаш ли нещо против да излезеш от ваната и да си сложиш халат? – попита той.

– Няма от какво да се срамувам.

Е, по този въпрос нямаше две мнения.

– Така е. Просто ми е трудно да се съсредоточа.

– Може би искам да ти е трудно.

По дяволите, девиците не би трябвало да са толкова съблазнителни. Но разбира се, тя вече не беше такава... той се беше погрижил за това.

Мамка му.

– Е, постигна го.

– Беше започнал да ми казваш за работата си.

Трез прикова очи в пода. Най-обикновени бели плочки, стари, но добре изтъркани, така че изглеждаха свежи дори с пукнатините и липсващите парченца тук-там.

– Трез? – С крайчеца на окото си я видя как изпъва крак и пуска топлата вода. – Какво се опитваше да кажеш?

Просто го направи.

Страхотно, животът беше сведен до реклама на „Найки“³².

– Занимавам се с трафик на жени. Знаеш ли какво означава това?

Селена се намръщи.

– Изкарваш ги на улицата?

– Продавам ги. Телата им. Обикновено на мъже.

Гробовно мълчание.

Трез вдигна очи и срещна нейните.

– Плащат ми за това. Аз ги продавам. Разбираш ли?

След един дълъг миг красивите ѝ ръце пуснаха ръба на ваната и се скръстиха върху гърдите ѝ.

Именно, помисли си той.

– И това не е най-лошото.

Още една дълга пауза. А после:

– Мисля, че бих искала да се облека.

Трез стана и се отправи към вратата.

– Да, и аз така предположих.

* * *

Насред затрупаното със сняг поле Лейла се обърна рязко и потисна желанието да изпищи при вида на мъжа, който излезе иззад голямото дърво. Беше войникът, онзи, който бе ранен и бе доведен в тренировъчния център на Братството. Онзи, който не я бе поправил, когато тя предположи, че е свързан с братята.

Онзи, който преди много нощи я беше довел тук, за да помогне на Кор.

– Съжалявам. – Той се поклони ниско, приковал очи в нейните. – Това едва ли би могло да се нарече подobaващ поздрав.

Лейла тъкмо се канеше да направи реверанс, когато си спомни, че той не заслужава подобно уважение. Също като Кор, той беше от противниковия лагер.

– Изглеждаш така, сякаш замръзваш – промълви войникът.

Акцентът му изобщо не бе като този на Кор; всяка дума бе съвършено произнесена, гласът му бе напевен, а не груб. Ала Лейла не можеше да бъде заблудена толкова лесно. Той вече я бе използвал веднъж.

Нямаше никакво съмнение, че би го сторил отново.

– Е, какъв разговор води с него? – попита я, присвивайки очи.

Лейла се уви още по-плътено в дрехите си.

– Смятам, че ако искаш да знаеш, би могъл и сам да го попиташ. А сега, ако ме извиниш, трябва да си вървя...

Пръстите, които се впиха над лакътя ѝ, сякаш бяха от желязо; красивото му лице беше потъмняло заплашително.

– Не, не мисля така. Искам да ми кажеш какво обсъжда с него.

Лейла вирна брадичка и го погледна право в очите.

– Искаше да знае дали е истинска.

Челото на войника се изглади и той охлаби хватката си.

– Моля?

– Прокламацията за развода. Искаше да знае дали Рот наистина се е отказал от кралицата си... и аз го уверих, че действително е така.

Войникът я пусна.

– Ако приемем, че може да ти се има доверие.

– Това с нищо не променя истината. Която, сигурна съм, можеш да откриеш и другаде.

Всъщност едва ли – като се имаше предвид, че обитателите на имението нямаха никакъв контакт с останалите от расата. Ала може би войникът не го знаеше.

– Значи, е било уредено обвързване, за което краля изобщо не го е било грижа.

– Напротив, всеки можеше да види любовта им. Той бе истински и дълбоко обвързан. – Лейла се насили да свие нехайно рамене. – Отново – вярвам, че ще го чуеш и от други.

Троу поклати глава.

– Тогава не може да се е отказал от нея.

– Може би ще е добре да претеглиш това срещу амбициите си за престола. – Лейла отстъпи дискретно назад. – Мъж, който е в състояние да се откаже от своята шелан, е готов на всичко, за да запази онова, което други се опитват да му отнемат. Врагът, когото предизвиквате с действията си, не може да бъде победен... и ще ви открие. Бъди сигурен.

– Ама че сме надъхани.

– За пореден път – това е нещо, което и сам можеш да откриеш. Или пък не. И в двата случая то не ме засяга.

Когато той я остави да направи още една крачка назад, Лейла си помисли, че вероятно ще успее да се махне.

– Не е само това. Нали?

– Не – отвърна тя.

– Тогава защо той просто не се дематериализира?

Лейла се намръщи. Не беше помислила за това.

– Трябва да попиташ него.

– Това не е неговият стил. – Очите на войника се плъзнаха по тялото ѝ. – А и мисля, че мога да се досетя. Внимавай, Избранице. Той не е такъв, за какъвто го смяташ. Способен е на измяна, каквато жена като теб не е в състояние дори да си представи.

– Ако ме извиниш, трябва да си вървя. – Тя направи реверанс и си заповяда да се съсредоточи, да се съсредоточи, да се съсредоточи...

– Бъди внимателна.

Тези думи отекваха в главата ѝ, докато се дематериализираше от поляната... и отново приемаше физическите си очертания пред главния вход на имението.

Докато се вираше във вратата пред себе си, усети, че я побиват тръпки. Боецът ѝ се струваше по-страшен от Кор – знаеше, че Кор никога няма да я нарани. Нямахше представа откъде е така сигурна, но то бе като ударите на сърцето ѝ – нещо, което усещаше в средата на гърдите си.

Другият мъж? Съвсем не беше така. Изобщо.

Лейла затвори очи. Как само ненавиждаше тази неопределеност между нея и Кор. Как щеше да издържи часовете, които оставаха до утре в полунощ? И защо я караше да чака?

Та тя вече знаеше какъв ще бъде отговорът му.

[32](#) „Просто го направи!“ е рекламното мото на спортната марка „Найки“. – Бел. прев.

Селена се облече напълно, бельо и всичко останало. Въпреки че ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едва успяваше да ги накара да я слушат.

Когато най-сетне влезе в спалнята, откри Трез седнал на стола с висока облегалка зад бюрото, на което тя понякога пишеше в дневника си. Слава богу, че след като бе приключила със записките от предишната нощ, тя бе затворила подвързаната с кожа тетрадка.

Защото беше писала за него, разбира се.

И имаше чувството, че предстои да добави още.

Той я погледна и тъмните му очи проблеснаха за миг.

– Готова ли си да го направим сега?

Прескъпа Скрайб Върджин, от всички неща, които бе очаквала да чуе от него... това беше последното.

– Как можеш да ги... продаваш? – дрезгаво попита тя.

Той въздъхна.

– Те искат парите. Аз го правя възможно. И безопасно.

– А те... ти също получаваш пари за това.

– Аха.

Трябваше да седне, преди да е паднала... и без да се замисли, отиде право до леглото. Не, не там. Вместо това избра големия фотьойл пред камината и подвиг крака под себе си, като се погрижи полите ѝ да покрият всеки сантиметър от кожата ѝ.

– От колко време? – чу се да пита.

– Години. Десетилетия. Първо само надзиравах нещата. Сега съм шефът.

– Не мога да си представя... нещо такова.

Трез разтърка слепоочията си.

– Знам, че не можеш.

Изведнъж Селена почувства, че ѝ е трудно да стои неподвижна. Стрелката на вътрешния ѝ компас се въртеше толкова трескаво, че тя едва успя да оформи някакво изречение:

– Знаеш ли какво? Просто ми кажи всичко. В момента си представям най-различни неща, кое от кое по-ужасно, и...

– Най-лошото е, че съм бил с няколко хиляди жени. Като нищо.

В първия миг Селена си помисли – не, не може да го беше чула правилно. Ала студената вълна, която я заля, говореше, че е точно така.

– Хиляди – немошно повтори тя.

– Най-малко. Нищо чудно да са близо десет. Хиляди, имам предвид. Мамка му, може би и повече.

Селена примига. Когато по-рано ѝ беше казал, че е бил с „много“ човешки жени, тя си бе помислила две-три дузини, не повече. Но цифрите, които споменаваше сега? Дори според критериите на един ерос, те бяха... невъобразими.

Докато се опитваше да си представи всички възможни сценарии, в които той...

– Сред тях имало ли е някоя от жените, които...

– Да. Дълго време не продавах проститутка, преди да съм я имал.

Докато стомахът на Селена се свиваше, сякаш всеки момент ще повърне, тя можеше просто да се взира в него.

– Имаш право – чу се да казва. – Наистина не те познавам.

– Господи, Селена... толкова съжалявам... изобщо не трябваше да бъда с теб. Не защото не те желяех, а понеже... ами понеже знаех каква ще бъде реакцията ти, ако ти кажа истината. И всъщност снощи дойдох именно заради това – за да се опитам да ти обясня, но после...

Селена зарови лице в ръцете си; образи, в които той я целуваше, милваше, любеше, се посипаха като удари отгоре ѝ.

– Мисля, че ще повърна.

– Не те виня – мрачно каза той.

И все пак нямаше смисъл да се мъчи да промени действителността в опит да си възвърне целомъдрието, което бе изгубила по собствено желание.

– Аз те съблазних. – Тя свали ръце. – Сама поисках онова, което получих.

– Не, отговорността е единствено моя...

– Спри, просто спри.

– Окей. Съжалявам.

Също като нея. Защото горчивата истина беше, че ѝ бе доставило удоволствие да бъде с него. Всъщност докато се случваше, то бе същински рай. За съжаление, тази илюзия бе също толкова преходна, колкото и самият акт и сега, когато той бе свършил, насладата сякаш никога не я бе имало.

– Селена, каквото и да си мислиш, можеш да го изречеш...

– Ще ми се да се бях родила в друг живот – избъбри тя на един дъх. – Бих искала просто да се влюбя в някой неженен мъж и заедно да открием скромното си място в живота. Не мисля, че бих искала нещо такова, колкото и малко да се случи между нас.

– Това все още може да се случи. – Гласът му беше свършено безизразен. – Все още може да стане – всеки мъж би те поискал.

А, да... само че имаше един-единствен мъж, когото тя искаше. А и дори Трез да беше светец (какъвто очевидно не беше), нейните дни си оставаха преброени.

– Всичко е наред. – Бореше се да преглътне сълзите си... и успя. Та нали много

скоро щеше да остане сама. – Нещата са такива, каквито са. Много отдавна разбрах, че не можеш да преговаряш със съдбата.

Възцари се мълчание, което сякаш никога нямаше да свърши.

– Не я обичам – наруши го най-сетне Трез. – Не съм сигурен защо имам чувството, че трябва да го кажа, но е така.

– Онази, за която ще се обвържеш? Да, вече ми го каза. – Тя го погледна и видя сведената му глава, скръбта, която се излъчваше от него. – А най-голямата ирония е, че двамата с теб всъщност не сме чак толкова различни.

Очите му се вдигнаха към нейните и тя сви рамене.

– Аз също нямам никаква власт над съдбата си. Трагедията е, че някои неща ни следват като сенки – те са с нас, където и да отидем.

– Аха. Просто никога досега не ме е било грижа. Докато не те срещнах.

Селена си помисли за гробището на Светилището, за сестрите си, на които бе отреден кратък живот и които бяха обречени да издъхнат в затвора на собствените си тела. А после си спомни усещането от това, как той се движи в нея, течната топлина, разляла се по мускулите и костите ѝ.

– Обичаше ли ги? – попита тя.

– Кого? О, жените... не. Никога. Изобщо. По дяволите, половината пъти дори не ми достави кой знае какво удоволствие. – Той разкърши врат, сякаш мускулите на раменете му отново се схващаха. – Наистина не знам какво съм си мислел. Бях извън всякакъв контрол и просто се опитвах да избягам от собствените си мисли. Проблемът е, че сега всички тези жени са вътре в мен.

– Вътре...?

– Моята раса вярва, че можеш да се отровиш, ако имаш... ако си бил с хора така, както го правех аз. И аз... наистина се отрових. То ме разяде отвътре, докато тук не остана нищо.

При тези думи Трез докосна гърдите си и изведнъж Селена разбра, че той наистина е кух отвътре; светлината си бе отишла от очите му, в тялото му сякаш не бе останал живот, аурата му се бе разсеяла, като че ли никога не е съществувала.

Завладяна от дълбока тъга, тя поклати глава.

– Не беше прав.

– За какво?

Толкова бе празен... до дъното на душата си.

– Онова, което виждам сега... е най-лошото от всичко.

* * *

И ето че Асейл отново стоеше на брега на Хъдсън, с черни дрехи и черна маска на лицето. Зад него, облечен по същия начин, се беше изправил Ерик, мълчалив и нащрек.

И двамата държаха пистолети.

– Закъсняват – каза братовчед му.

– Да. – Асейл се заслуша внимателно. – Ще им дадем пет минути. И нито секунда повече.

Вляво от тях, на около четири метра навътре между дърветата, с гръб към реката беше паркиран бронираният му рейндж роувър; Ивейл седеше зад волана, а двигателят работеше.

Асейл вдигна очи към нощното небе. Снежната буря бе отминала и сега лениви облаци премрежваха лицето на луната. Надяваше се да продължават все така – изобщо не се нуждаеха от повече светлина, макар че иначе мястото бе достатъчно усамотено: откъснато, скрито в един завой на брега, с гора, която стигаше почти до замръзналите води на реката. Освен това пътят, водещ дотук, бе тесен и неравен и дори джипът едва успяваше да се справи с него...

– Тревожа се за теб.

Асейл хвърли свиреп поглед през рамо.

– Моля?

– Не спиш.

– Не съм уморен.

– Вземаш твърде много кокаин.

Асейл пак се обърна напред; още една причина да се моли онези, които чакаха, да се появят по-скоро.

– Не се тревожи, братовчеде.

– Знаеш ли дали са стигнали до целта си?

Толкова време беше минало, откакто Ерик се бе интересувал от някого, че Асейл бе принуден отново да се обърне към него. Първият му порив бе да сложи край на тези въпроси, но искрената загриженост върху суровото лице насреща му го спря.

Вместо това той отново се загледа в ленивите ледени води.

– Не, не знам.

– Ще ѝ се обадиш ли?

– Не.

– Нито дори за да се увериш, че са в безопасност?

– Тя не го иска. – А причината да са тук сега бе доказателство за това, колко основателно бе решението ѝ да го напусне. – Окончателна раздяла.

Дори той чу колко кухо прозвуча гласът му.

Господи, как му се искаше никога да не беше срещал тази жена...

В първите мигове звукът не можеше да бъде отличен от останалите нощни шумове, ала бързо се усили – идваше отляво и вероятно бе знак, че чакането им е на път да свърши.

Рибарската лодка, която се показва иззад завоя, се носеше ниско по реката, като листо, и бе почти толкова тиха. Точно както се бяха уговорили, в нея имаше трима мъже; и тримата – облечени в черно, и тримата – потопили въдици във водата, сякаш

просто се опитвах да си хванат нещо за вечеря.

Спряха с кърмата напред.

– Уловихте ли нещо? – попита Асейл, както му беше казано да стори.

– Три пъстърви.

– Аз хапнах две снощи.

– Аз искам още една.

Асейл кимна, свали пистолета си и пристъпи напред. От този миг нататък всичко се разви безмълвно и светкавично: един брезент беше вдигнат и четири сака преминаха от лодката в ръцете на Асейл, а оттам – у Ерик, който ги преметна през раменете си. В замяна Асейл подаде на тримата новодошли черно металическо куфарче.

Най-високият от мъжете въведе кода, който му бяха дали, отвори капака, провери пачките вътре и кимна.

Бързо ръкостискане, а после Асейл и Ерик се оттеглиха между дърветата. Саковете отидоха на задната седалка с Ерик до тях, Асейл се настани на мястото до шофьора.

Докато се отдалечаваха, подскачайки по изровените коловози, прозорците бяха откряхнати, за да доловят всеки звук или миризма.

Нищо.

Когато излязоха на истинския път, спряха и зачакаха, все така скрити между дърветата. И в двете посоки не се виждаха никакви коли; хоризонтът, както се казваше, беше чист.

По нареждане на Асейл, Ивейл натисна газта и те се понесоха в нощта.

С кокаин и хероин на стойност петстотин хиляди долара у себе си.

Дотук добре.

След като беше извлякъл всичко, което успя, от телефоните на двамата Бенлоис, Асейл беше пресял всички номера и съобщения, особено международните. Открил бе два номера в Южна Америка, с които бяха водени много разговори. Обадил се бе от апарата на Рикардо и трябваше да мине през цял куп засекретени прехвърляния, преди да получи сигнал от другата страна.

Както можеше да се очаква, след като се представи и обясни целта на обаждането си, беше посрещнат с голяма доза изненада, но тъй като Бенлоис бе съобщил на съдружниците си за своя най-нов и най-голям клиент, те не останаха прекалено шокирани от новината, че онзи, който някога бе търговец на едро, бе станал излишен... и бе премахнат.

Асейл им беше предложил сделка, за да започнат отношенията си както трябва – един милион в кеш за продукт на стойност половин милион. Един вид жест на добра воля.

В края на краищата за съдружията трябва да се грижиш.

Беше останал доволен от мъжете, изпратени, за да осъществят сделката. Несъмнено бяха с класи над главорезите на Бенлоис, истински професионалисти.

Сега той и братовчедите трябваше просто да разпределят стоката за разпространение на дребно и да се свържат с главния лесър, за да се заеме с

продажбата. И бизнесът можеше да продължи, сякаш Бенлоис никога не беше съществувал.

Свършено изиграно.

– Мина добре – подхвърли Ерик, когато пое по пътя, отвеждащ до стъклената къща на Асейл.

– Така е.

Докато се носеха напред, Асейл се взираше през прозореца и гледаше как дърветата минават покрай тях. Къща. Онази ловджийска хижа.

Би трябвало да е по-доволен. В края на краищата това щеше да открие пред него огромни възможности за печалба. А той обичаше парите и властта, която те носеха. Наистина ги обичаше.

Ала вместо това единственото, за което бе в състояние да се тревожи, бе къде е неговата жена и дали бе успяла да се добере невредима до Маями заедно с баба си.

Не можеше да направи нищо по въпроса.

Тя си бе отишла.

Завинаги.

Когато Бет се събуди, първата ѝ работа беше да направи проверка на тялото си за нови позиви за повръщане. Резултатът беше отрицателен, така че тя седна и преметна крака през ръба на леглото. Колко ли дълго беше спала? Капаците на прозорците все още бяха вдигнати, значи, не се беше съмнало, но имаше чувството, че е прекарала в сън дни наред.

Сведе поглед надолу, сложи ръка върху корема си...

Мили боже, не помнеше да е гълтала баскетболна топка.

Под дланите ѝ той беше подут и твърд, толкова, че се съмняваше дали ще успее да си обуе панталона.

Първата ѝ мисъл бе да вдигне телефона и да се обади на доктор Джейн, но после обузда паниката и се изправи на крака.

– Чувствам се добре – промърмори тя. – Чувствам се съвсем добре...

Докато отиваше към дрешника, имаше чувството, че тялото ѝ е бомба, която всеки момент може да избухне... и усещането беше отвратително. До този миг изобщо не си бе давала сметка колко много приема за даденост здравето си... докато съзнателно не се бе опитала да усложни всичко...

Без никаква видима причина сатурновият пръстен се изхлузи от пръста ѝ.

Тя погледна надолу и го видя как се търкулна по килима, наведе се да го вдигне... и се намръщи. С Рот отново си бяха разменили пръстените, защото и на двамата им беше неудобно да носят нещо, което не им беше по мярка... а символите на брака им имаха смисъл, независимо на чия ръка се намираха.

Или от чия ръка падаха.

– Какво, по дяволите... – ахна тя.

Когато понечи да сложи халката на мястото ѝ, видя, че пръстите ѝ са като на скелет, кожата – опъната върху изпъкнали кокалчета и съсухрена длан.

Сърцето ѝ задумка лудешки в гърдите и тя се втурна към огледалото в банята. Запали лампите...

И ахна. Отражението, което се вираше в нея от другата страна, беше... нищо в него не беше както трябва. Буквално за една нощ лицето ѝ бе хлътнало, в бузите и слепоочията ѝ не бе останала нито грам подкожна мазнина, брадичката ѝ беше остра като нож, сухожилията на врата ѝ изпъкваха.

Вледеняващ страх я прониза в гърдите. Особено когато вдигна ръка и подръпна кожата от долната страна. Отпусната. Прекалено отпусната.

Сякаш за броени часове беше свалила поне десет килограма... с изключение на корема си.

Мъчейки се да не изпадне в паника, Бет се отправи към дрешника, за да открие нещо, което да облече. В крайна сметка извади долнище на анцуг и една от малкото ризи с копчета на Рот, която я обгърна като облак от мек бял памук... спокойно можеше да се проветрява в нея, особено при положение че тъкмо в този миг я заля нова гореща вълна.

Поне пантофите ѝ бяха съвсем по мярка.

Когато слезе на втория етаж, надникна в кабинета на Рот и не го откри зад бюрото. Може би тренираше?

Беше на път към голямото стълбище, когато го видя.

Двамата с Джордж тъкмо излизаха от трапезарията заедно с цяла върволица догени, понесли най-различни сребърни подноси през фоайето.

В мига, в който усети миризмата ѝ, Рот спря.

– Лийлан! Сигурна ли си, че не трябва да си в леглото?

Миризмата на храна моментално отвлече вниманието ѝ и гладът, който я прониза, я накара да се закове на място.

– Ъъъ... да, добре съм. Но съм гладна.

Както и уплашена до смърт.

Докато прислугата продължи към билиардната, минавайки през найлоновите завеси, Рот се приближи до подножието на стълбите.

– Нека те отведе в кухнята.

Бет слезе при него и когато той я подхвана за ръката, тя се облегна на него и пое дълбоко дъх. Вероятно просто си беше въобразила всичко онова на горния етаж. Наистина. Най-вероятно.

По дяволите.

– Знаеш ли, спях добре – промълви тя, сякаш за да успокои самата себе си. Не че подейства.

– Наистина ли?

– Аха.

Заедно двамата минаха покрай дългата маса в трапезарията и влязоха през вратата в насрещния край. От другата страна Ай Ем отново разбъркваше нещо на печката.

Той се обърна... и щом я видя, се намръщи.

– Какво? – Бет сложи ръка върху корема си. – Какво...

– Нищо – отвърна той и чукна дървената лъжица в ръба на голямата стоманена тенджерка. – Искаш ли пилешка супа?

– О, да, звучи чудесно. – Бет се покачи на един от високите столове. – И може би малко хляб...

Фриц се материализира до лакътя ѝ с багета и чиния с масло.

– За вас, господарке.

Бет се засмя.

– Откъде разбра?

Рот се настани на стола до нея, а Джордж седна между двамата.

– Казах му да е готов.

Ай Ем плъзна димяща купичка със супа пред нея.

– Да ти е вкусно.

– И на него ли каза да е готов?

– Да, сянката може и да беше част от плана.

Бет взе лъжицата, която Фриц ѝ подаде, и загреба от супата, като прекрасно си даваше сметка, че и тримата мъже са приковали погледи в нея... Рот – толкова настойчиво, сякаш изведнъж си беше възвърнал зрението.

– Мммм – каза тя... и наистина го мислеше. Супата беше съвършена – простичка, лека и топла, топла, топла.

Може би бе просто защото беше преминала през периода си на нужда и не беше яла от... колко време?

– Е, какво става в билиардната? – попита, за да отвлече вниманието на мъжете от себе си.

– Оправят след мен.

Бет потръпна.

– А.

Рот намери опипом багетата, отчупи твърдото крайче и го остави настрана. Парченцето, което откъсна след това за нея, беше меко в средата и хрупкаво отвън... а маслото, с което го намаза, бе чисто, без сол.

Пасваше си страхотно със супата.

– Искате ли нещо за пиене? – попита Фриц.

– Вино? – предложи Ай Ем, но бързо се поправи: – Не, не вино. Мляко. Нуждаеш се от калций.

– Добра идея – присъедини се Рот и кимна на Фриц. – Нека бъде пълно...

– Не, не, от него ще ми се повдигне. – В миг и тримата се заковаха на място. – Както ставаше и преди... е, всичко това. Но обезмаслено ми звучи добре.

Продължиха в същия дух – тримата мъже ѝ прислужваха. Още супа? Ай Ем начаса ѝ напълни купичката. Още хляб и масло? Съпругът ѝ се зае. Още мляко? Икономът се втурна към хладилника.

Да бъде заобиколена от всички тези обикновени, ежедневни неща, наистина ѝ помогна да се успокои. Ала чувстваше, че трябва да изясни нещо, преди да са я натъпкали с храна до пръсване.

– Момчета, наистина оценявам всичко това, но дори не знаем дали наистина съм брем...

Не можа да довърши мисълта, камо ли изречението си.

Изведнъж стомахът ѝ се сви и всичко, което бе погълнала току-що, се изстреля към аварийния изход.

Едва успя да се добере до тоалетната за прислугата навреме.

Да, всичко излезе навън – супа, хляб, мляко. А после, макар да бе готова да се закълне, че е изпразнила не само стомаха, но и гърдите си, напъните продължиха и тя остана превита одве над тоалетната чиния, докато очите ѝ се насълзиха, а гърлото я заболя, сякаш беше издрано с нокти.

– Здравсти. Как сме?

Беше доктор Джейн, разбира се.

– Здравсти. Какво...

Доста време мина, преди да успее да каже каквото и да било. А, да, и още нещо – ненавиждаше начина, по който давещите се звуци отекваха в чинията.

Когато най-сетне настъпи временно затишие, Бет облегна пламналото си потно чело на ръката си, посегна отново да пусне водата... и установи, че няма сили да натисне лостчето.

– Смятам, че трябва да я заведем на лекар – каза Джейн.

– Мислех, че ти си лекар – изплю думите Рот.

– Наистина ли е нужно? – опита се да възрази Бет.

Това, че в следващия миг отново повръщаше, бе недвусмислен отговор.

* * *

Застанал до вратата на тоалетната за прислугата, на Рот му идваше да закрепци, задето е сляп. Нищо не бе в състояние да те изпълни толкова светкавично с безсилна ярост, като това, твоята шелан да е болна.

С нищо не струващите си очи той не можеше да види лицето ѝ, да прецени какъв е цветът му, изражението му, очите ѝ. А остроото му обоняние? Беше отишло по дяволите – повръщането запушваше синусите му и правеше невъзможно да изтръгне каквито и да било емоционални знаци.

Единственото, което все още действаше? Ушите му... така че всеки път, когато отново ѝ прилошаваше, звуците се забиваха право в ума му.

– Окей, да вървим – дрезгаво заяви Бет най-сетне.

– Чакайте малко – излая той. – Къде ще ходите?

Гласът на Джейн, когато му отговори, беше свършено спокоен.

– На лекар...

– Ти си шибан лекар...

Джейн сложи длан на рамото му.

– Рот. Тя се нуждае от специалист и ние го намерихме.

Какво, по... Я чакай малко.

– Това не ми звучи като Хавърс – процеди той.

– Защото не е. Тя е човек...

– А, не. Няма да го бъде, в никакъв...

Иииии – нова серия напъни.

Рот затвори очи зад тъмните си очила.

– По дяволите.

На ужасяващия фон на страданието на жена му доктор Джейн започна да му дава цял куп разумни причини защо към неговата шелан трябва да подходят много внимателно. Ала, Исусе, мисълта, че жена му ще отиде в света на хората... посред бял ден, защото шибаните щори току-що се спуснаха...

По дяволите. Адски му се искаше животът най-сетне да го извади от списъка си с гадости. Сериозно започваше да му писва да се озовава в ситуации, в които не можеше да спечели.

– ...нечистокръвна, неизвестни усложнения, не може да се направи преценка...

– Не се засягай – прекъсна той малката реч на доктор Джейн, – но няма да оставя жена си да отиде там навън без шибано подкрепление, а точно сега никой не може да напусне къщата...

– Тогава аз ще я придружа.

Рот погледна натам, откъдето беше долетял гласът на Ай Ем. Първият му порив бе да реагира като обвързан мъж и да увери сянката, че и сам може да се погрижи, ако нямате нищо против. Проблемът бе, че не можеше да направи нищо... а само един задник би попречил на жена си да получи медицинските грижи, от които се нуждае.

Рот отметна глава назад и изруга.

– Сигурно ли е, че има нужда от това? – попита, без и сам да знае към кого точно се обръща.

– Да – отвърна доктор Джейн сериозно. – Напълно сигурно.

Ай Ем отново се обади:

– Нищо няма да ѝ се случи, докато е с мен. Заклевам се в честта си.

Имаше чувството, че сянката му подава десницата си... и наистина, когато протегна слепешком ръка, другият мъж я стисна.

– Какво мога да направя за теб? – чу се да казва Рот, докато отвърщаше на ръкостискането.

– Точно сега – нищо. Просто ми позволи да я заведа.

– Окей. Добре. – Само че когато пусна ръката на Ай Ем и отстъпи назад, изобщо не почувства, че приема всичко това. Но какъв избор имаше?

Ето защо не искаше дете, помисли си Рот, поклащайки глава. Това с бременността просто не беше за него.

Какво, по дяволите, щеше да прави, ако я изгубеше...

– Рот – немощно каза Бет. – Рот, къде отиде?

Сякаш бе разбрала, че малко го дели от това, напълно да изгуби разсъдъка си.

– Тук съм.

– Ще ми помогнеш ли да се кача в стаята ни? Мисля, че ще е по-добре първо да опитам да се нахраня, а не искам да го правя пред всички.

– Освен това – обади се доктор Джейн, – трябва да се обадя, за да видя кога може

да ни приеме.

– Рот? Ще ме заведеш ли горе?

В миг той взе своята възлюбена в обятията си и нежно я вдигна от пода.

И начаса почувства, че отново има сигурна почва под краката си. Овладеян. Готов да запази спокойствие, ако не за друго, то за да ѝ спести тревогата за него.

– Благодаря ти... – прошепна Бет и главата ѝ се сгуши в сгъвката на ръката му.

– За какво?

Тя отговори едва когато Джордж ги отведе до подножието на стълбището и Рот се заизкачва по него.

Отговорът ѝ се състоеше от една-единствена дума.

– За всичко.

Беше седем часът и двацет и три минути сутринта, когато Сола излезе на терасата и видя ширналия се пред нея океан.

– Почти си струваше дългото шофиране – промълви тя.

Слънцето тъкмо изгряваше: безбрежната синя вода се сливаше с цвета на утринното небе и единствено розовите облаци на зората показваха дирята на хоризонта между небето и земята.

Марисол се настани на един градински стол и простена, когато всички стави, които имаше, както и няколко, за чието съществуване дори не беше подозирала, нададоха вик на протест. Човече, наистина беше схваната. Но разбира се, какво друго да очаква, след като беше прекарала двацет и четири часа зад волана. А и не само костите я боляха. Десният прасец я пробождаше, сякаш обмисляше дали да не се схване напълно, въпреки че през навярно осемдесет процента от пътуването беше използвала системата за автоматичен контрол на скоростта.

Господи, въздухът тук, на юг, бе толкова мек и приятен, дори през декември.

А влажността беше страхотна. Кожата ѝ буквално пиеше влагата... също като косата ѝ – краят на опашката, в която я беше прибрала, бе започнал да се накъдря.

– Ще отида да спя – оповести баба ѝ.

Сола погледна назад през мрежестата врата.

– Аз също. След малко влизам.

– Никакво пушене – скастри я възрастната жена.

– Спрях ги преди две години.

– И няма да започнеш отново.

С тези думи баба ѝ кимна и потъна в сенките на всекидневната.

Сола отново се обърна към океана. Жилището ѝ в Маями се намиреше на петия етаж в една старичка сграда – непретенциозен апартамент от около сто и четирийсет квадрата, за който преди няколко години беше платила в брой, след което го беше обзавела с евтини мебели. Комплексът разполагаше с басейн и тенис корт... макар че в момента беше почти празен, тъй като празниците тепърва предстояха и повечето от птичките от снежните земи все още не бяха долетели, за да прекарат остатъка от зимата тук.

Сола изви гръб, опитвайки се да облекчи поне малко гръбнака си. Безуспешно. Нищо чудно да ѝ беше нужен един добър масаж след това пътуване.

Добре, че нямаше защо да се тревожи, че някога отново ще ѝ се наложи да го повтори.

Мамка му, ама че депресираща мисъл.

Сола бръкна в задния си джоб и извади телефона си. Никакви обаждания. Никакви съобщения.

Не си беше представяла, че да напусне Асейл, ще боли толкова. И все пак не би могла да каже, че съжالياва.

Зачуди се какво ли прави той в момента. Вероятно тъкмо се прибираше след нощ, прекарана в сделки в престъпния свят на Колдуел.

Дали щеше да се върне при онази жена? Тази, която тя бе гледала как чука?

Сола затвори очи, пое си дълбоко дъх... и соленият морски въздух помогна. Вече не беше там, напомни си тя. Не беше с него... не че някога действително са били заедно.

Така че какво прави той и с кого е, не я засягаше.

Вече.

Всичко щеше да бъде наред, каза си тя, и като прибра телефона, отново се загледа в океана. Беше направила правилния избор...

И все пак дори в този миг образът на Асейл я преследваше, нахлуваше в ума ѝ и изместваше красивия изглед пред нея.

Сола се наведе, опипа бедрото си и натисна превръзката с пръсти. Когато болката я прониза и накара сърцето ѝ да забие учестено, тя си заповяда да не забравя как се бе озовала тук. Защо се беше преместила.

Точно как молитвите ѝ бяха получили отговор.

Да, дългото пътуване ѝ бе дало още нещо, освен схванато тяло и уморен мозък – всички онези мили по магистралата ѝ бяха помогнали да види нещата в правилната светлина.

Там, на север, тя си бе казала, че бягството е единственият ѝ изход.

Ала сега, докато слънцето се издигаше над хоризонта, докато лъчите му се разливаха над водата, а делфини лудуваха в утринните вълни, тя си даде сметка, че не е така. То бе просто начин да се измъкне.

Защото да си признае, че вярва в Господ, беше прекалено страшно, прекалено лудо.

Далеч от всичко, което бе оставила зад себе си на север, в едно неутрално място, където започваше наново, тя най-сетне можеше да бъде откровена със себе си. Молитвата, която бе отправила към небето, последната от многото, бе получила отговор и с идването си тук тя спазваше своята част от уговорката.

Плащайки доста висока цена, както се оказа... защото знаеше, че ще мине много, много време, преди да престане да си проверява телефона.

Сола стана от градинския стол и се върна в къщата. Когато поспря на прага, за да затвори вратата, погледна към плъзгащото се стъкло... и си спомни първия етаж в къщата на Асейл. И докато вдигаше куфара, оставен до вратата, единственото, за което можеше да мисли, беше, че бе опаковала нещата в него, докато все още бе с Асейл.

Същото си помисли, когато си миеше зъбите – за последен път бе използвала

четката си за зъби в неговата баня на горния етаж.

А когато се пъкна между белите чаршафи, си спомни как лежи до него, след като той бе влязъл под душа и я бе любил така властно.

Затвори очи и се заслуша в непознатите звуци наоколо: някой говореше на висок глас в паркинга отзад, съседът от горния етаж бе пуснал душа, от другата страна на стената лаеше куче.

Имението на Асейл бе толкова тихо.

– По дяволите – каза тя на глас.

Колко време щеше да мине, преди да престане да сравнява всичко с онова, което бе оставила зад себе си?

Бе досущ както когато изгуби майка си. Месеци след това метрономът на живота ѝ бе задвижван от тонове, свързани с майка ѝ: последния филм, който бяха гледали заедно; нещата, които си бяха купили онзи следобед; последния даден и получен подарък за рождения ден; онази Коледа, която, разбира се, никой дори не подозираше, че ще е краят на традицията.

Тази безмилостна поредица от спомени беше продължила цяла година, докато всички тези годишнини бяха изчерпани до една. Да ги преживее, бе, като да си проправи път през стена, но тя бе успяла, нали така? Продължила бе напред, стъпка по стъпка, докато накрая животът ѝ най-сетне се бе върнал в някакви що-годе нормални релси...

По дяволите. Не биваше да сравнява това, че си бе тръгнала от един наркодилър, със скръбта по жената, която ѝ бе дала живот и която я бе възпитавала, докато баба ѝ не се бе заела с това.

Ала ето че го правеше.

Преди най-сетне да потъне в сън, Сола посегна към нощното шкафче, отвори чекмеджето и сложи Библията на баща си под възглавницата.

Важно бе да поддържа някаква връзка с нещо, каквото и да било.

В противен случай? Ужасно се страхуваше, че отново ще нахвърля багажа си във взетия под наем форд и ще поеме назад. А глупостта просто не беше опция.

След всичко, което се беше случило през последните дни, тя изобщо не искаше да научи какво сполетява онези, които не удържат на думата, дадена на Добрия дядо.

И не, тя определено нямаше предвид Дядо Коледа.

Добре, че никога не си бе мечтала какво е да научи, че е бременна.

Докато седеше в симпатичната чакалня, заобиколена от меки столове в пастелни тонове, списания за менопаузата и майчинството и жени, които бяха или на двайсет и няколко, или на петдесет и няколко години, Бет бе сигурна в едно – какъвто и да беше резултатът от прегледа ѝ, положителен, отрицателен или твърде-рано-е-да-се-каже, тя никога не би могла да измисли нещо такова във фантазиите си.

Без съпруга си. Придружавана от сянка с достатъчно скрити оръжия, че да взриви танк... или пък самолетоносач. След като беше пила кръв, за бога, едва двайсетина минути преди да излезе от къща с размерите и вида на Версайския дворец.

Да, определено не беше нещо, което би могла да прочете в... Тя взе най-близкото списание. „Съвременно майчинство“ например.

Прелисти пъстрите страници и откри най-различни Щастливи, Задоволени Майки, гушнари своите Малки Ангелчета, докато държаха речи за светостта на кърменето, огромното значение на допира на кожа до кожа и колко е важен онзи първи лекарски преглед след раждането.

– Доповръща ми се – промърмори Бет и метна пропагандата настрана.

– По дяволите – изруга Ай Ем и скочи на крака. – Отивам да намеря тоалетна...

– Не, не. – Тя го дръпна да седне. – Искам да кажа, то беше просто израз.

– Сигурна ли си?

– Напълно. И следващия път, когато нещо ме издразни, обещавам да си го кажа направо. Никакви метафори.

Ай Ем с усилие се напъха в мекия стол. Беше толкова едър, че преливаше над облегалките за ръцете и гърба... и привличаше доста внимание.

Макар и не само заради размерите си.

Всяка необвързана жена, която влезеше, минеше покрай тях или работеше на регистратурата, го гледеше... по начин, който доказваше, че не си мъртва от врата надолу само защото си бременна, яйчиците ти забавят скорост или пък си изтощена от звънящи телефони, цял куп пациенти и една камара канцеларска работа.

– Бил ли си женен някога? – попита го Бет.

Той поклати разсеяно глава; тъмните му очи се оглеждаха наоколо, сякаш беше готов да я брани с живота си.

Което беше страшно мило.

– Влюбвал ли си се някога?

Ново поклащане на главата.

– Искаш ли да имаш деца?

Той я погледна и се изсмя глухо.

– Правилно ли чух, че някога си била журналистка?

– Толкова ли си личи?

– Аха. Но не се тревожи. Нямам какво да крия. – Той кръстоса крака – глезен върху коляно. – Знаеш ли, покрай всичко, което се случва с брат ми през тези години, дори не мисля по този начин, разбираш ли ме? Трябва да оправя нещата с него, а не е, като да съм постигнал особен напредък досега.

– Наистина съжалявам. – Бет беше чула достатъчно от клюките в къщата, за да е наясно с положението им в основни линии. – Ако трябва да съм откровена, все очаквам някоя от тези нощи да сляза долу и да открива, че ви няма.

Ай Ем кимна.

– Нищо чудно наистина да се случи...

– Марклон, Бет? – повика една сестра откъм отворената врата насреща им.

– Аз съм. – Бет се изправи, преметна чантата си през рамо и се отправи натам. – Ето ме.

Господи, на това му се казваше да ти прилошее – само при мисълта да влезе и да се види с лекарката почувства, че този път наистина ще повърне...

Сестрата се усмихна и се отмести, пропускайки я да влезе в малка стая за първоначален преглед.

– Тук само ще ви претегля и ще ви премеря кръвното.

– Ще я подържиш ли за малко? – попита Бет и подаде чантата си на Ай Ем.

– Аха.

Докато той вземаше чантата ѝ, сестрата поспря и плъзна поглед от главата до петите му. След това цялата пламна и се прокашля.

– Добре дошли – обърна се тя към него.

Ай Ем кимна и продължи да обхожда помещението зад нея с поглед. Сякаш от стаята за прегледи щяха да изскочат двойка ниндзи или нещо такова.

Бет не можа да сдържи усмивката си, когато сестрата отново насочи вниманието си към нея и се зае да измери жизнените ѝ показатели.

След като приключиха, сестрата ги съпроводи по един коридор с десетина номерирани стаи, издържан в същите кремаво-кафяви тонове като чакалнята и със същите произведения на „изкуството“, целящи да придадат по-уютен вид на място, пълно с медицинско оборудване и персонал в бели престилки.

– Номер пет, ако обичате – каза сестрата и отново се отдръпна, за да им направи място.

Когато Ай Ем мина покрай нея, тя направи още една крачка назад, а очите ѝ се разшириха, сякаш ѝ харесваше как мирише.

След това се отърси и влезе, затваряйки вратата след себе си.

– Моля, седнете на кушетката за прегледи. А вие, господине, може да се настаните,

където поискате.

Сянката си избра мястото точно срещу входа, приковал поглед в него, сякаш предизвикваше някого, когото и да било, да прекрачи прага.

Бет отново се усмихна и неволно се запита какво ли би си помислила сестрата, ако знаеше, че той е готов да се нахвърли върху всеки, който не му се харесаше. И да го убие.

Може би да го нареже и да го направи на яхния.

Господи, надяваше се това в супата да беше само пиле...

– Госпожо Марклон?

Бет се отърси от мислите си.

– О, извинявайте. Какво?

Частта с медицинската ѝ история мина бързо, тъй като преди преобразяването си тя бе съвършено здрава, а естествено, нямаше да ѝ каже, че преди две години се беше превърнала във вампир.

Много ясно.

– И от колко време смятате, че сте бременна?

– Ако трябва да съм честна, дори не съм сигурна, че съм бременна. Но е възможно и много ми прилошава... и ми се искаше да се уверя, че всичко е наред.

– Правили ли сте си домашен тест за бременност?

– Не. Трябваше ли?

Сестрата поклати глава.

– Можем да направим кръвен тест на място, ако лекарката прецени, че е необходимо. Що се отнася до повръщането – много жени страдат от сутрешно гадене, което всъщност си трае по цял ден... но всичко е съвсем наред.

– Господи, не мога да повярвам, че говоря така.

Сестрата се усмихна и довърши медицинския ѝ картон.

– Окей, а сега облечете тази нощница, ако обичате. – В скута на Бет се озова квадрат от сгъната хартиена материя. – Лекарката ей сега ще дойде.

– Благодаря.

Вратата щракна зад сестрата.

– Не мога да те оставя – каза Ай Ем, докато се изправяше и се обръщаше към стената... след което скри лице в големите си шепи. – Но силно те съветвам да не казваш на съпруга ти, че си се съблякла, докато съм бил в стаята. Предпочитам да си запазя ръцете и краката там, където са, ако нямаш нищо против.

– Напълно съм съгласна.

Докато възможно най-бързо сваляше дрехите си и нахлузваше тънката нощничка, на Бет ѝ се искаше Рот да беше с нея. Всъщност това бе недвусмислено напомняне колко много я успокоява присъствието му. Толкова рядко се разделяха, че бе лесно да забрави какво означава той за нея, особено когато се намираше под стрес.

А след това нямаше какво друго да правят, освен да чакат.

– Е, ако възнамеряваше да се ожениш, каква жена би искал?

Ай Ем я погледна.

– Не може ли да говорим за бейзбол или нещо такова?

О, мамка му.

– Или пък мъж. Извинявай. Не исках да те засегна.

Той отново се засмя.

– Не съм гей.

– Е, каква би искал да бъде?

– Човече, ти наистина не се отказваш, а?

Сега бе неин ред да се засмее.

– Виж, седя тук, облечена в тази салфетка, и замръзвам, докато чакам да ми съобщят, че имам грип и не е било нужно да идвам. Направи ми услуга и ми помогни да отвлека вниманието си от случващото се.

Ай Ем отново се настани в стола си.

– Е, както ти казах, не съм мислил много по този въпрос.

– Искаш ли да ти намеря някоя...

– Не – отсече той. – Нееееееееее. Не, не, не, спри още сега, момиченце.

Бет вдигна отбранително ръце.

– Окей, окей. Просто... и аз не знам, струваш ми се свестен тип.

Ай Ем не отговори.

И докато той мълчеше, Бет си помисли, по дяволите, беше го накарала да се почувства неловко...

– Може ли да ти кажа нещо, което никой друг не знае? – избъбри той на един дъх и Бет изпъна рамене.

– Да, ако обичаш.

Ай Ем изпусна дъха си.

– Истината е... – Господи, дано само лекарката да не се появи, преди той... – Никога не съм бил с жена.

Веждите на Бет подскочиха, но тя моментално им нареди да се върнат на мястото си. Не искаше Ай Ем да вдигне очи и да види шока върху лицето ѝ.

– Е, това е...

– Смешно. Знам.

– Не, не, нищо такова.

– Трез компенсира предостатъчно – промърмори той. – Ако намерехме средното аритметично между неговия и моя сексуален живот, пак щяхме да говорим за рекордни цифри.

– Леле. Искам да кажа...

– Преди брат ми да избяга от с'хийб, аз бях прекалено срамежлив. А после, когато нещата с него взеха гаден обрат, бях прекалено зает с това, да не допусна да излезе

извън всякакъв контрол. Пък и... и аз не знам, не си падам по леки жени. Нашите традиции повеляват, че почиташ тялото си, като го споделяш единствено с онзи, който е станал твоя половинка. Предполагам, че ми е трудно да си избия тези глупости от главата.

След миг я погледна гневно.

– Какво?

– Просто... никога не съм те чувала да изричаш толкова много думи наведнъж.

Приятно ми беше да се разкриеш по този начин.

– Може ли да го запазим между нас двамата?

– Да, абсолютно.

Бет изчака миг-два.

– Но ако срещна някого, който... ами, който е подходящ, може ли да ви запозная?

Ай Ем поклати глава.

– Оценявам загрижеността ти. Но аз не съм добра партия.

– Е, какво, ще прекараш целия си живот сам?

– Нали имам брат си – рязко каза той. – Повярвай ми – това е повече от достатъчно, за да ми запълва дните.

– Да, сигурна съм, че е така.

Когато Ай Ем отново се умълча, Бет предположи, че е приключил с приказките. Вместо това той проговори за последен път:

– Имам само още една тайна.

– Каква е тя?

– Недей да казваш на никого... но харесвам проклетия ти котарак.

Бет наклони глава на една страна и му се усмихна.

– Имам чувството, че и той доста си пада по теб.

* * *

Мина цял час, преди вратата отново да се отвори.

И беше друга сестра.

– Здравейте, аз съм Джули. Доктор Сам има спешен случай. Наистина съжالياва. Помоли ме да ви взема кръв, за да ускорим нещата.

За миг Бет се притесни от тази блестяща идея. Между двете раси имаше анатомични различия. Ами ако откриеха нещо...

– Госпожо Марклон?

Но нали Ай Ем беше обещал да се погрижи за всичко, напомни си тя. А не ѝ беше трудно да се досети как ще го направи.

– Да, разбира се. Коя ръка предпочитате?

– Нека погледна вените ви.

Пет минути, едно мацване със спирт, две боцвания и три напълнени епруветки по-късно, двамата с Ай Ем отново останаха сами за известно време.

Което се проточи.

– Винаги ли отнема толкова дълго? – попита той. – При хората?

– Не знам. Преди никога не съм се разболявала и определено никога не съм се чудила дали съм бременна.

Ай Ем отново се намести в стола си.

– Искаш ли да се обадиш на Рот?

Бет извади телефона си.

– Нямам сигнал. Ами ти?

Ай Ем провери апарата си.

– Не.

Логично. Бяха в една от по-новите сгради на болницата „Свети Франсис“ – дванайсет- или петнайсететажна постройка от стомана и стъкло – и се намираха на втория етаж. По средата.

Без помен от прозорец наоколо.

Господи, как ѝ се искаше Рот да е тук...

Вратата се отвори и по-късно... много по-късно... Бет щеше да си припомни първото, което ѝ направи впечатление.

Тази жена ми харесва.

Доктор Сам беше висока около метър и петдесет, на петдесетина години... и пациентът за нея беше най-важен.

– Здравейте. Аз съм Сам и съжалявам, че ви накарах да чакате.

Тя премести папката, която носеше, в лявата си ръка и протегна десница с усмивка, която разкри хубави бели зъби и лице, остаряло естествено. Късата ѝ руса коса беше умело боядисана, носеше хубави златни обеци и диамантен пръстен на лявата ръка.

– Ти трябва да си Бет. Мани е мой стар приятел. Някога правех гинеколожки консултации на пациентите му в Спешното.

Без абсолютно никаква причина Бет почувства абсурдното желание да заплаче... и побърза да го потисне.

– Аз съм Бет. Марклон.

– А вие сте? – обърна се лекарката към Ай Ем и му протегна ръка.

– Приятел.

– Съпругът ми не можа да дойде – каза Бет, докато те се ръкуваха.

– О, съжалявам.

– Той... няма да е в състояние да присъства на прегледите.

Доктор Сам опря хълбок в кушетката за прегледи.

– В армията ли е?

– Ъъ... – Бет погледна към Ай Ем. – Всъщност да.

– Благодарни му за службата от мен, става ли?

Господи, мразеше да лъже.

– Ще го направя.

– Окей, да се залавяме за работа. – Доктор Сам отвори папката си. – Вземаш ли витамини за бременни?

– Не.

– Това ще бъде първата ни работа. – Доктор Сам вдигна очи. – Имам много хубави органични витамини, от които няма да ти се повдига...

– Чакайте, значи, съм бременна?

Лекарката се намръщи.

– Аз... съжалявам. Мислех, че си тук за ултразвук?

– Не, дойдох, за да разбера дали имам стомашен вирус, или съм... е, сещате се.

Лекарката придърпа един стол съвсем близо и сложи ръката си върху тази на Бет.

– Определено си бременна. И то от известно време. Ето защо е важно да започнем с витамините възможно най-скоро... както и да се опитаме да качиш малко килограми.

Бет почувства как кръвта се отцежда от главата ѝ.

– Това... не е възможно.

– Ако се съди по нивата на хорион гонадотропин³³, си във второто тримесечие... макар, разбира се, нивата да варират значително. Ала в момента си над сто хиляди. Така че се надявам да ми позволиш да ти направя ултразвук, за да видим какво се случва.

– Аз... аз... аз... аз...

– Да, тя би искала да го направите – обади се Ай Ем. – Може ли да стане още сега?

– Аз... Аз...

– Абсолютно – отвърна доктор Сам, но не помръдна. – Но нека първо се уверим, че Бет е съгласна. Искаш ли да останеш насаме с приятеля си за малко?

– Не може да съм бременна от четири месеца. Не разбирате... не е възможно.

Може би беше заради това, че е вампир. Може би резултатите бяха странни, защото тя беше...

– Е, както ти казах, нивата на хорион гонадотропин са просто индикация в началото... и то само съпоставени с това, колко се увеличават. – Лекарката стана, отвори едно чекмедже и извади малко четвъртито устройство, което имаше сензор, свързан с дебела жица. – Може ли да проверя за сърдечен ритъм?

– Не е възможно – чу се да казва Бет. – Просто не е.

– Ще ми позволиш ли да видя дали има сърдечен ритъм?

Бет се отпусна върху кушетката и усети как лекарката слага нещо с размерите на отпечатък от палец върху корема ѝ...

В стаята се разнесе слабичък пулс.

– Да, имаме сърдечен ритъм. Силен и равномерен. Стремим се към сто и четирийсет и ти си като по учебник.

Бет можеше единствено да примигва срещу плочките на тавана високо над себе си.

– Донесете ултразвука – каза тя дрезгаво. – Сега.

[33](#) Глюкопротеинен хормон, характерен за бременността. – Бел. прев.

Докато крачеше по мозаечния под във фоайето, Джон отчетливо си даваше сметка за две неща: първо, сестра му я нямаше от часове. И второ, Рот беше на ръба.

Кралят се беше настанил на последното стъпало на стълбището и се поклащаше напред-назад, сякаш отмерваше секундите с огромното си тяло.

Без никаква особена причина Джон се приближи до найлоновата завеса, закриваща входа на билиардната. Предишната нощ работата беше напреднала значително и въпреки размерите на помещението подът беше почти готов. Тази нощ очакваха да им доставят новия мрамор и майсторите да започнат да го слагат. След това щяха да се заловят със стените, което вероятно щеше да отнеме по-дълго...

Леле. Наистина се опитваше да отвлече вниманието си.

Върна найлона на мястото му и погледна към Рот. Логично бе да се помисли, че той бе най-неподходящият да остане с краля в момент като този, при положение че единият от тях беше сляп, а другият – нем.

Ала Рот нямаше никакво желание да си общува, така че се получаваше.

Всички останали се бяха изнесли, след като Бет и Ай Ем тръгнаха... и Джон бе възнамерявал да стори същото. Съпруг определено беше повече от брат, особено когато ставаше въпрос за нещо такова. Ала когато се озова на горния етаж, дори и след една сесия с Хекс, краката му отново го доведоха тук.

И ето че сега чакаше.

Интересно, имаше чувството, че ако бе който и да било друг, Рот би го изхвърлил.

– Телефонът ти да е звънял? – попита Рот, без да вдига глава.

Джон изсвирука къс, понижаващ се звук – най-близкото подобие на „не“, с което разполагаше. Разбира се, ако му се бяха обадили, и двамата щяха да чуят.

– Съобщение?

Джон поклати глава... преди да си спомни и отново да изсвирука...

Внезапно звънецът във вестибюла пропя и върху дискретно монтирания до стълбището монитор се появи образ.

Бет. Ай Ем. На входните стъпала.

Рот скочи на крака, а Джон се втурна към копчето, преди още Фриц да се е появил, като в същото време изсвири настойчив, висок звук, та съпругът да знае, че жена му си е дошла.

В мига, в който отключи механизма, вътрешната врата на вестибюла се отвори широко.

Джон никога нямаше да забрави как изглеждаше Бет, когато прекрачи прага на

къщата: лицето ѝ беше преbledняло и изопнато; очите ѝ – широко отворени; движенията ѝ – несигурни и тромави. Не беше облякла палтото си, а го държеше в ръце и го пусна на пода заедно с чантата си, без да забележи.

Простички ежедневни предмети се разпиляха навсякъде. Портфейл. Четка за коса. Вазелин за устни.

Защо забелязваше всичко това...?

А после единственото, което виждаше, бе сестра си, която тичаше по мозайката, изобразяваща цъфнало ябълково дърво... сякаш някой я гонеше по петите.

Когато се хвърли в прегръдките на Рот, то не беше от радост.

Беше ужасена.

В отговор Рот обви ръце около нея и я вдигна като перце; напрежението, опънало лицето му, нямаше нищо общо с това, колко тежеше тя.

– Какво има, лийлан? – попита той.

– Бременна съм. Ще...

– О, господи...

– ...имам момче.

Джон протегна ръка, за да се подпре. Не може да беше чул правилно. Невъзможно бе...

Рот бавно я пусна обратно на пода. И рухна на най-долното стъпало, сякаш краката му се бяха подкосили.

И я виж ти, Джон направи съвсем същото, странна смесица от отчаяние и невероятна радост отнеха и последната капчица сила от тялото му и той се намери седнал на пода.

Как беше възможно...?

* * *

В тишината, която се възцари след съобщението на Бет, умът на Рот просто отказваше да работи. Също като ръцете и краката му. Докато се отпусна обратно на стъпалото, което допреди малко топлеше със задника си, имаше чувството, че е попаднал в някакъв кошмар.

– Не... разбирам. – Син? Щяха да имат син? – Та периодът ти на нужда беше само преди една нощ... най-много две.

– Знам, знам – задавено каза тя.

Начаса Рот изригна в действие. Майната му на собствения му объркан мозък – Бет се нуждаеше от него. Овладея се и я взе в скута си, като прекрасно си даваше сметка, че наблизо бяха само Джон и Ай Ем... и се радваше, че е така.

– Каж ми какво каза лекарката.

Миризмата на сълзите ѝ едва не го уби, но въпреки това се овладя, докато тя се прокашляше няколко пъти.

– Отидох там, готова да чуя, че е твърде рано. Не се очакваше да съм бременна в

четвъртия месец...

– Какво?

– Така твърди лекарката. – Бет поклати глава до гърдите му. – Искам да кажа, знам, че се чувствах особено, но мислех, че е само защото нуждата ми приближава. А всъщност вече съм била... искам да кажа, вероятно съм била бременна, преди тя да настъпи.

Исусе... Христе.

Тя се отдръпна лекичко.

– И ако трябва да съм честна, още преди месец забелязах, че дрехите ми започват да отесняват. Може би дори по-отдавна. Мислех си, че е, задето ям от стрес или пък защото не правя достатъчно упражнения. А после настроенията ми взеха да се менят... а като се замисля сега, осъзнавам, че гърдите ми тежаха. Ала никога не съм имала цикъл или нещо такова. Така че... просто не знам. Господи, ами ако съм навредила на детето с това, че стоях при Лейла? Ами ако...

– Бет, шшш... Бет, чуй ме. Какво каза лекарката за детето?

– Каза... – Тя подсмръкна. – Каза, че е красив. Съвършен. Има сърцето на лъв...

При тези думи Бет избухна в ридания, от онези, които са по-скоро начин да освободиш чувствата си, отколкото каквото и да било друго. А Рот я притискаше до гърдите си, загледан неவிждащо над главата ѝ.

– Син? – дрезгаво рече той.

– Лекарката каза, че е голям и силен. А аз го видях да помръдва – продължи Бет през сълзи. – Нямах представа, че е бебе, мислех, че е стомашно неразположение...

– Значи, си била бременна преди периода си на нужда.

– Това е единственото обяснение, което имам – проплака тя.

Рот я притисна още по-силно до себе си, точно до биещото си сърце.

– ...син?

– Да. Син.

Изведнъж Рот почувства, че лицето му се разтяга в най-голямата, най-широката, най-щастливата усмивка на света; опъна бузите му до болка, накара очите му да се насълзят и дръпна кожата на слепоочията му така, че го заболяха. Радостта не беше изписана единствено върху лицето му. Гореща вълна, която заплашваше да го изгори жив, се разля по цялото му тяло, пречиствайки места, които дори не бе подозирал, че са мръсни, и отнасяйки паяжините, които се бяха появили по ъглите, карайки го да се чувства жив така, както не се бе чувствал много, много отдавна.

Преди да разбере какво прави, той скочи на крака с Бет в обятията си, повдигна глава нагоре и се провикна с цяло гърло и повече гордост, отколкото можеше да се побере в над двуметровото му тяло:

– Сиииииииииииииииииииииииииииииииииин! Ще имам сиииииииииииииииииииииииииииииииин!

Това бе мигът, в който Бет обикна сина си с цялото си сърце.

Докато Рот виеше срещу луната от бащинска гордост, тя се усмихна през сълзите и тревогата си. Толкова отдавна не го бе виждала изцяло и напълно щастлив... и все пак, ето го сега, грейнал като слънце наред новината, която тя се боеше, че ще го изплаши до смърт.

И причината за това бе техният син.

– Къде, по дяволите, са се дянали всички! – гневеше се той, вперил сърдит поглед към стълбището.

– Ти ги повика точно преди две секунди...

В този миг от стайте наизскачаха хора и на върха в горната част на стълбището се образува задръстване; звук от тежки стъпки отекна във фойето, докато братята се спускаха надолу, следвани от своите шелани.

– Ето. – Бет извади листче хартия. – Покажи им това... снимка от ултразвука.

Рот я намести, така че сега я държеше само с една ръка, след което взе листчето от нея и го вдигна високо, сякаш бе с размерите на билборд и направено от злато.

– Вижте! – извика той. – Вижте! Моят син! Моят син!

Бет не можа да не се разсмее, въпреки че сълзите още по-силно се стичаха по бузите ѝ.

– Вижте!

Братята наобиколиха онова, което той държеше в ръка, и Бет остана поразена... те до един се бяха просълзили, мъжествените им усмивки бяха доказателство, че съдържат чувствата си.

А после погледът ѝ падна върху Тор. Той стоеше малко по-назад заедно с Есен. Неговата шелан вдигна разтревожени очи към лицето му и той като че ли най-сетне събра сили да пристъпи напред.

– Толкова се радвам за вас – каза той дрезгаво.

– О, Тор! – Бет протегна ръце.

Братът ги улови и в същия миг Рот свали снимката, сякаш искаше да я скрие.

– Не – спря го Тор. – Дръж я високо, бъди горд. Имам добро предчувствие за това и ликувам заедно с вас... от все сърце.

– О, мамка му. – Рот придърпа брата в крепка прегръдка. – Благодаря ти, мой човек.

Толкова много гласове, толкова много души, които ги поздравяваха, ала имаше още едно лице, което Бет искаше да види.

Джон също се държеше настрана, но когато улови погледа ѝ, по устните му начаса се разля усмивка... макар и не като тази на Рот. Беше разтревожен.

– Всичко ще бъде наред – оформиха устните ѝ.

Макар и сама да не бе сигурна дали го вярва. Обвиняваше се, задето не бе разбрала, че е бременна; за това, че се бе опитала да принуди периода си на нужда да започне напразно... и най-вече за това, че бе успяла. Ами ако повръщането бе началото на спонтанен аборт? Ами ако...

Бет си заповяда да спре, вкопчена в две неща. Първо, беше чула сърцето на детето си, силно и равномерно. И второ, лекарката беше останала във възторг от бебето.

Внезапно морето от вампири се раздели... и ето ги и тях.

Бела с Нала на ръце и Зи, застанал до своите момичета.

Бет отново избухна в сълзи, докато Бела се приближаваше до нея. Господи, невъзможно бе да не си спомни как Нала бе поставила началото на всичко, събуждайки копнеж, който най-сетне бе станал неустоим.

Когато спря пред нея, Бела също ридаеше.

– Просто искахме да кажем – поздравления!

В този миг Нала протегна ръчички към Бет; лицето ѝ бе грейнало в най-сладката усмивка на света, от цялото ѝ същество струеше неподправена радост.

На това не можеше да се откаже.

Бет взе малкото момиченце от прегръдката на майка му, намести го до гърдите си и като улови размаханата му ръчичка, я обсипа с целувки, целувки, целувки.

– Готова ли си да станеш голяма... – Бет погледна първо към Зи, а после към съпруга си. – ...голяма сестра?

Точно така, помисли си Бет. Защото именно това бяха братята и техните семейства. По-близки от родни братя, защото бяха избрани.

– Да, готова е. – Бела избърса очите си и погледна към Зи. – Повече от готова.

– Братко. – Зи протегна десница; жълтите му очи бяха топли, кривата му усмивка грееше върху белязаното му лице. – Поздравления.

Вместо да разтърси ръката му, Рот тикна снимката от ултразвука в лицето на своя брат.

– Виждаш ли го? Виждаш ли сина ми? Голям е, нали, Бет?

Бет целуна меката косичка на Нала.

– Да.

– Голям и здрав, нали?

Бет отново се засмя.

– Голям и здрав. Абсолютно съвършен.

– Съвършен! – провикна се Рот. – И го казва лекарка... искам да кажа, била е в медицинско училище.

Сега вече дори Зи се разсмя.

Бет върна Нала на родителите ѝ.

– А доктор Сам каза, че е изродила повече от петстотин хиляди бебета досега...

– Виждате ли! – изрева Рот. – Тя ги разбира тези неща. Синът ми е свършен! Къде е шампанското? Фриц! Донеси шибаното шампанско!

Бет поклати глава, пое си дълбоко дъх и реши да се отдаде на момента. Все още им предстоеше толкова много, а накрая – самото раждане... което, Исусе, вече я плашеше до смърт. С толкова много препятствия пред тях и толкова много неизвестни бе трудно да не изпадне в паника.

Ала поне през следващия час не искаше нищо друго, освен да сподели тази нечувана радост с Рот... да отпразнува случилото се чудо.

Колко интересно – през цялото време, докато се бяха карали за това, дали да имат дете... то вече бе растяло в утробата ѝ.

Понякога животът си правеше такива шеги.

Бет се отпусна в обятията на съпруга си и просто се наслаждаваше да го гледа как тупа братята си по раменете и дори прие кристална чаша за шампанско от Фриц.

Нейният хелрен бе висок мъж. Ала сега? Пред него бледнееше дори Еверест.

– Вече може да ме оставиш да сляза – усмихна се тя.

Смръщването, което получи в отговор, бе, като да се блъсне в тухлена стена.

– За нищо на света. Ти си моята съпруга и носиш моето дете. Късмет ще имаш, ако след три години изобщо позволя на крака ти да докосне пода.

С тези думи той се наведе и я целуна по устата.

По дяволите, вероятно трябваше да му напомни, че това е „тяхното“, а не „неговото“ дете... ала не така се чувстваше. Толкова много се бе страхувала, че ако имат дете, той няма да го приеме и обича... и сега изпитваше единствено облекчение и огромна радост, задето той вече го чувства като свое собствено.

Вече го обича.

Кое то бе най-прекрасната новина за нероденото ѝ дете. Когато Рот, син на Рот, решише, че някой му принадлежи, щеше да свали и луната, за да му я даде.

Реакцията му бе именно такава, на каквато тя твърде много се бе опасявала да се надява.

Рот вдигна чашата си.

– За моя син – надвика той множеството. – И най-вече – за моята съпруга.

Когато Рот обърна лице към нея, любовта, която изпитваше, накара очите му да грейнат толкова ярко, че Бет виждаше бледозелената светлина дори през тъмните му очила.

Всички обитатели на къщата нададоха вик на радост... и всички отпиха.

Освен нея, разбира се.

Защото беше бременна, помисли си Бет с усмивка, която можеше да се мери с тази на Рот.

Рот се носеше на вълната на щастието. С братята му около него и този нов смисъл в живота му, той знаеше, че това е една от най-невероятните нощи, които някога бе имал. Или... мамка му, все още беше ден, нали така?

Кого, по дяволите, го беше грижа?

Трудно му бе да обясни, дори на себе си, какво точно се беше променило. Ала изведнъж всичко беше различно – начинът, по който стискаше ръцете на братята си, как се усмихваше на техните шелани, как притискаше Бет до себе си.

А тя бе най-прекрасното от всичко.

Докато шампанското се лееше и смях огласяше фоайето, той просто не можеше да повярва, че е достигнал този миг в живота си. Едва преди нощ бе крал, останал без своя трон и може би бе на път да изгуби и своята шелан. А ето че сега короната отново бе на главата му, а съпругата му носеше детето им в утробата си.

От четири месеца.

Мислите му се върнаха назад, пресявайки седмиците и месеците. Веднъж, преди около четири месеца, Бет го бе потърсила в кабинета му през деня. С всички неща, които им бяха на главата, доста отдавна не бяха правили любов и той бе поразен (по хубав начин) от това, колко агресивно го бе поискала. След това... ами като се замислеше, след това миризмата ѝ се беше променила... станала бе по-плътна, макар и не по начина, по който ставаше при вампирската бременност.

През цялото това време тя бе носила детето им в утробата си.

Съдбата им бе поднесла това, което тя искаше, ала се боеше, че никога няма да има и това, от което той дори не знаеше, че се нуждае.

В този миг чу как неговата шелан се прозя и незабавно мина на режим бойна тревога.

– Окей, време е да се качваме в стаята си.

Събралите се начаса притихнаха и той почувства вниманието, насочено към неговата Бет. Оттук нататък тя щеше да е обект на страшно много внимание не само от негова страна, но и от страна на братята му. Те и така изпитваха закрилнически чувства към нея. Сега, когато беше бременна? Тези чувства щяха да се увеличат двайсетократно.

– И мисля, че отново трябва да се нахраня – каза неговата Бет, докато поемаха по стълбището, водени от Джордж, който го побутваше леко по крака.

– Аз ще се погрижа. – Рот се намръщи. – Лекарката какво каза за повръщането?

– Смята, че наистина съм хванала някакъв вирус. Но разбира се, тя и представа си няма за периода на нужда... а може би е именно заради това?

– Ще говоря с Хавърс... не е нужно да ходиш да те преглежда.

– Това би било страхотно. Доста съм неспокойна.

– Не се тревожи. Аз съм насреща.

И действително беше така. Чувстваше се господар на света, една стара, позната част от него отново се пробуди за живот.

Джордж ги отведе до вратата, зад която бяха стълбите, отвеждащи на третия етаж,

а когато ги изкачиха, Рот свърна наляво.

Сигурната като банков трезор врата се отвори, той прекрачи прага и побърза да я сложи в леглото.

– Искаш ли да ти напълня ваната? Душ? Умивалника?

Бет се засмя.

– Просто искам да полежа. Имам чувството, че слизам от увеселително влакче, което се е движило прекалено бързо.

Рот приседна до нея и сложи ръка върху корема ѝ.

– Обичам това.

– Кое?

– Тази окръгленост. – Той се усмихна. – Това е нашето дете.

– И още как.

– Ще ми се да можем да я видя. Снимката.

– И на мен.

– Но и това е прекрасно. – Ръката му описваше кръгове върху корема ѝ, докато се опитваше да си представи как ли ще изглежда синът му. – И е силен.

– Да. Точно като баща си.

– Ето, вземи вената ми. – Той поднесе китката си към устата ѝ. – Моля те.

– О, благодаря.

Зъбите ѝ потънаха в кожата му и макар да я искаше на шията си, Рот си нямаше доверие. Беше превъзбуден и за това обикновено имаше един отдушник... а то нямаше да се случи, докато тя беше бременна. Не. Не и докато синът му бе там вътре...

Жена му сложи ръка върху коравия му пенис... и той едва не изскочи от кожата си.

– По дяволите!

Бет отлепи устни от вената му.

– Нали знаеш, че можем да правим секс.

– А, не. Не.

– Рот, аз не съм болна... пък и сега няма да се тревожим, че ще забременея. – Усмивката ѝ се долавяше във всяка сричка. – С това вече се справи без проблем.

– Наистина го направих, нали?

– Толкова се радвам за това – каза тя и Рот почувства, че докосва лицето му. – И най-вече за реакцията ти.

Е, реакцията му май изненада и двамата.

Рот я милваше по корема и мислеше за онова, което растеше в нея.

– Искаш ли да знаеш кое е най-хубавото от всичко?

– Каж ми – прошепна тя.

– Ти ми даде нещо, от което дори не знаех, че се нуждая. Това е най-големият дар, който някога ще получа... то сякаш ме допълва там, където дори не знаех, че зеем

дупки. И все пак... въпреки всичко това? Любовта ми към теб не е станала по-голяма заради него. Ти си оставаш все така важна за мен, колкото си била винаги. – Той се приведе и положи целувка върху широката ѝ риза... всъщност една от неговите, и колко страхотно беше това, а? – Бях напълно обвързан с теб преди това, ще си остана такъв и след него... завинаги.

– Ще ме накараш отново да се разплача.

– Плачи тогава. И ми позволи да се грижа за теб. Нека се погрижа за всичко.

– Толкова те обичам.

Устните му откриха нейните и той я целуна веднъж, два, три пъти.

– Да. Ти. Се. Връща. А сега довърши това хранене и си почини... а аз ще се погрижа да ти изпратят нещо за хапване.

– Не, моля те – никаква храна. Не точно сега. Твоята сила е единственото, от което имам нужда.

Точно каквото искаше да чуе от устните ѝ, помисли си той.

Седя на ръба на леглото сякаш цяла вечност, докато тя пиеше от китката му. След това ѝ помогна да се изкъпе, изсуши я и я сложи да си легне.

– Само ще си почина малко – промълви тя, унасяйки се, докато капците се вдигаха за през нощта.

– Колкото дълго искаш.

Син. Син.

– Аз ще заседна зад бюрото – каза той... преди да се спре.

Интересно, точно това ѝ казваше всяка вечер след Първото хранене – техният шеговит начин да кажат, че ще си сложи короната и ще се опита да отметне част от натрупалите се гадости.

– Толкова се радвам – сънено каза тя.

Интересно... в този миг кралските задължения изведнъж не му се струваха бремене.

Всъщност когато улови повода на Джордж, Рот откри, че с огромна лекота слезе по стълбите и се отправи към кабинета си. А когато прекрачи прага, откри бюрото и заобиколи покрития с дърворезба ъгъл... поспря за малко, преди да се настани в стола на баща си.

Когато най-сетне се отпусна в него, го направи с чувство на благоговение. Тронът изскърца както винаги и той се зачуди дали бе правил същото, когато баща му седнаше в него. Не си спомняше тази подробност от младежките си години и му се искаше паметта му да е по-добра.

Вместо да повика Сакстън или да провери имейла си с помощта на звуково активиращия се компютър, той се намръщи и се опита да извика възможно най-много спомени от миналото си. Онези, които успя да открие, бяха неясни... заради болните му очи.

Господи, никога не се бе замислял особено за човешката част на жена си... ала сега отчаяно се надяваше новото ДНК, която тя носеше, да противодейства на дефекта му. Би било невероятно, ако синът му се родеше с нормално зрение.

Но ако не станеше така?

Е, тогава той, който бе отговорен за това, щеше да бъде насреща, готов да подкрепи сина си. Да си сляп, не беше най-прекрасното нещо на света, но определено не означаваше, че не можеш да се наслаждаваш на живота.

Мамка му, като си помислеше, че бе готов да пожертва едно дете само защото се боеше, че то може да има дефект. Глупаво. Толкова глупаво.

Слава богу, че съдбата бе по-мъдра от него...

– Господарю – разнесе се гласът на Фриц.

– Заповядай, влизай! – Господи, ама наистина беше в страхотно настроение... време бе да се поовладее, ако не за друго, то за да не дразни самия себе си.

– Един от работниците моли за аудиенция.

А, да. За миг Рот се върна към обичайното си състояние – да държи всичко настрана, но после се изправи.

– Ей сега ще сляза... не. – Заповяда си отново да седне. – Нека се качи... но искам да го придружиш. И нека неколцина от братята да помогнат.

Не беше готов да се довери на никой, който не живееше в тази къща.

– Веднага – отвърна икономът. – С удоволствие.

Виж ти, помисли си Рот, май не само той беше на върха на щастието.

Погледна към пода.

– Нямам представа какво правя тук, Джордж.

Окуражителното изсумтяване, което се разнесе, бе точно онзи вот на доверие, от който се нуждаеше. Майната ѝ на глимерата, сериозно.

Малко по-късно в стаята се разнесе острият глас на Вишъс.

– Посетителят ти е тук.

– Нека влезе.

Чу се шум от стъпки и изведнъж в стаята се появи нова миризма... толкова силна, че Рот потръпна.

Никога досега не бе познавал подобна... благодарност? Това ли беше? Страхопочитание? Беше букет от невероятно дълбоки чувства, това поне бе сигурно.

– Главният майстор се покланя пред бюрото ти, братко – каза Ви. – Свалил е шапка.

Това, че главният майстор плаче, бе нещо, което Вишъс благоразумно предпочете да запази за себе си.

Рот се изправи и заобиколи бюрото, ала преди да успее да каже нещо, от устата на скромния мъж се изля порой от думи.

– Знам, че сте били вие. Не може да е бил никой друг. – Гласът на мъжа се прекърши. – Не мога да ви се отплатя... откъде разбрахте?

Рот сви рамене.

– Помислих си, че дъщеря ти вероятно се нуждае от по-хубав инвалиден стол. Както и от няколко рампи.

– А миниванът. Миниванът... откъде разбрахте...

– Предполагам, че в момента парите не са ти излишни... въпреки че се грижиш прекрасно за семейството си. А що се отнася до причината – ти ми помагаш тук, а аз искам да ти помогна там.

– Втората ми шелан, тя не може да ви се отблагодари достатъчно. Нито пък аз. Но искаме да ви дадем това. Недостоен дар за Ваше Величество.

Рот се намръщи, изведнъж част от миналото се завърна пред него.

И го накара да примига няколко пъти.

Спомняше си как поданиците правят същото с баща му, как му подаряват разни неща в знак на благодарност.

– За мен е чест – каза той задавено и протегна ръце.

Онова, което легна върху тях, бе гладко и меко.

– Какво е това?

Последва неловка пауза. Сякаш главният майстор не разбираше.

И в този миг Рот осъзна, че стои на кръстопът. Колкото и да е странно, помисли за сина си.

Премести онова, което му бяха подали, в едната си ръка, вдигна другата...

...и свали плътните си очила.

– Аз съм сляп – каза той на обикновения вампир. – Не виждам. Ето защо знаех какво би било важно за теб и семейството ти. Имам известен опит с това, да трябва да се приспособя към този свят.

Разнесе се рязко поемане на дъх и по устните на Рот пробяга усмивка.

– Да, слуховете за слепия крал не са просто слухове. А самата истина... и аз не се срамувам от нея.

Мили боже... докато не изрече тези думи на глас, и сам не си бе давал сметка колко непълноценен се бе чувствал. Колко много бе крил. Колко пъти се бе извинявал за нещо, което не зависеше от него. Ала това време бе отминало.

Зрящ или не, той трябваше да дава пример в този свят... и проклет да е, ако не се покажеше достоен за това.

– Така че, моля те – каза той на осезаемо слисания вампир, – опиши ми онова, с което ми оказваш честта да ме дариш.

Последва дълга пауза. В която главният майстор далеч не бе единственият изненадан в стаята. Изумлението на Ви, който пушеше като комин в ъгъла, буквално струеше от него.

Главният майстор се прокашля.

– Това е... въз, моята шелан, тя тъче платове по традиционния начин на Древната страна. Продава ги на расата за траурни знамена и дрехи. Това е... най-прекрасната ѝ тъкан – направи я преди години, ала сърце не ѝ даваше да я продаде. Отне ѝ година да я довърши... – Гласът на другия вампир се прекърши. – Казва, че сега вече знае защо не е могла да се раздели с нея – пазела я е за вас.

Рот сложи очилата си върху бюрото и прокара ръце по плата.

– Никога не съм докосвал нещо толкова фино... като сатен. Какво е на цвят?

– Червено.

– Любимият ми цвят. – Рот помълча за миг. А после взе решение. Майната му. –

Чакам син.

В стаята отново се разнесе рязко поемане на дъх.

– Да, моята любима и аз... бяхме ощастливени. – Изведнъж Рот съвсем ясно осъзна

това, че синът му няма да наследи престола... и почувства тъга. Тъга, но и облекчение. – Ще използвам подаръка ти, за да го повия в него. Когато се роди.

При което последва трето ахване.

– Не, той не е наследник на престола – добави Рот. – Моята съпруга е наполовина

човек. Така че той няма да заеме моето място... и това е окей.

Синът му щеше да открие своя собствен път в живота. Той беше... свободен.

И докато изричаше своята истина, без оправдания и обяснения, докато се намяташе с одеждите на честността, докато казваше на глас думите, които бе спотаявал, без сам да си дава сметка, че го прави...

Рот изведнъж осъзна, че и той най-сетне бе свободен... и че родителите му, ако можеха да го видят, биха останали доволни от него.

Такъв, какъвто беше.

Молът в Колдуел работеше до десет часа вечерта.

Кор се материализира в един закътан ъгъл на огромния паркинг и пое покрай редиците автомобили с широка крачка, скъсявайки разстоянието до входа, където гигантски червен знак светеше над цял куп врати.

Нямаше представа какво прави тук, на път да се смеси с хората и с цел, която, ако беше хрумнала на някой от войниците му, нещастникът щеше да търпи подигравки до края на дните си.

Кор влезе през стъклената врата и се намръщи. Навсякъде преливаше от женски дрехи в най-различни жизнерадостни цветове... от които му се прииска да отприщи някоя огнепръскачка, та да избави очите си от мъките им.

По-навътре се виждаха цял куп стъклени шкафове, в които блещукаха разни женски дреболии, шалове висяха от закачалки, а огледалата... господи, навсякъде беше пълно с огледала.

Докато минаваше покрай тях, Кор извърна очи. Не се нуждаеше от напомняне за грозотата си. Особено пък тази нощ...

Дали тук изобщо имаха онова, от което се нуждаеше?

Докато обикаляше първия етаж, усещаше очите на истинските купувачи върху себе си. Ясно бе, че се чудят дали няма да се появят в късните новини като жертви на ужасно произшествие. Без да им обръща внимание, Кор пое нагоре по движещите се стълби.

Именно там, на втория етаж, откри мъжките дрехи.

Да, тук най-различни мъжки ризи и панталони, и пуловери, и сака висяха на закачалки и отрупваха рафтовете. И също като на долния етаж, тук се носеше тиха ритмична музика, а от тавана струеше светлина, която привличаше погледа към стоката.

Какво, по дяволите, правеше тук...

– Здравейте, мога ли да ви помогна... хей!

Кор се обърна рязко, заемайки бойна поза и чернокожият продавач отскочи назад и вдигна отбранително ръце.

– Прости ми – промърмори Кор.

Поне не беше извадил някое от оръжията си.

– Няма проблем. – Красивият добре облечен мъж се усмихна. – Нещо специално ли търсите?

Кор се огледа наоколо и за малко да слезе обратно по самоходната стълба.

– Нуждая се от нова риза.

– О, страхотно. Среца ли имате?

– И панталон. И чорапи. – Като се замислеше, никога не носеше бельо. – И бельо. И сако.

Продавачът се усмихна и вдигна ръка, сякаш се канеше да потупа клиента си по рамото... но после очевидно размисли и не го направи.

– Как искате да изглеждате? – попита вместо това.

– Облечен.

Продавачът направи пауза, сякаш не бе сигурен дали това е шега.

– Ъъъ... окей, мога да работя с „не гол“. Освен това е законно. Елате с мен.

Кор го последва, защото не знаеше какво друго да направи – след като беше задвижил нещата, нямаше причина да не ги довърши.

Мъжът спря пред щанд с ризи.

– И така, ще приема, че става въпрос за среща, освен ако изрично не ми кажете нещо друго. Всекидневно облекло? Не казахте нищо за костюм.

– Всекидневно. Да. Но искам да изглеждам... – Е, не като себе си, ако не друго. – Представително.

– Тогава смятам, че ще искате риза с копчета.

– Риза с копчета?

Продавачът го изглежда изпитателно.

– Не сте тукашен, нали?

– Не, не съм.

– Личи си по акцента ви. – Продавачът плъзна ръка по главозамайващото разнообразие от сгънати квадрати с яки. – Това са традиционните ни кройки. И без да съм ви взел мерките, виждам, че европейските модели не са за вас – твърде сте широк в раменете. Дори да намерим правилния размер за ръцете и врата, пак ще ви е тясна. Някой от тези цветове харесва ли ви?

– Не знам какво да харесам.

– Ето. – Мъжът избра синя риза, чийто цвят напомняше на Кор за екрана на телефона му. – Подхожда на очите ви. Не че аз съм от тези... но трябва да се възползвате от това, което имате. Някаква представа кой размер сте?

– XXXL.

– Ще ми трябва нещо малко по-точно. – Продавачът извади шивашки метър. – Врат? Ръце?

Сякаш за да му помогне да разбере, той описа малък кръг пред гърлото си.

Кор погледна надолу към тялото си. Носеше най-чистата впита тениска, която имаше, чифт войнишки панталони и ботуши.

– Не знам.

Мъжът посегна с шивашкия метър, но после се поколеба.

– Знаете ли какво? Защо сам не го направите... просто го увийте около врата си и аз ще прочета цифрата.

Кор взе метъра и изпълни указанията.

– Окей, леле. – Продавачът скръсти ръце на гърдите си. – Няма да искате вратовръзка, нали?

– Вратовръзка?

– Ще го приема за „не“. Ще ми разрешите ли да премеря ръката ви?

Кор протегна лявата си ръка и мъжът бързо се залови за работа.

– Почти нормална, поне на дължина. На ширина? Говорим за порядъка на Скалата. Но имам идея.

След ровене, което едва ли продължи повече от минута и половина, Кор вече имаше три ризи, които да пробва.

– А панталонът?

– Не знам нито размера си, нито какво искам. – Най-добре да действа експедитивно. – Същото важи и за саката.

– Имах предчувствие, че ще го кажете. Елате с мен.

Преди да разбере какво става, Кор вече стоеше чисто гол в една съблекалня и се опитваше да натъпче тялото си в дрехите, оръжията му лежах скрити под купчината с онези, които бе свалил от гърба си.

– Как е? – обади се новият му най-добър приятел от другата страна на вратата.

Кор се погледна в огледалото и повдигна вежди. Изглеждаше... не, не добре. Това никога нямаше да е той. Но не изглеждаше така глупаво, както се чувстваше... нито така грубо, както в собствените си дрехи.

Свали тъмното сако, което продавачът му беше предложил, препаса пистолетите и ножовете си и отново го облече. Беше му тесничко на гърба и не можеше да го закопчае съвсем... но несъмнено беше безкрайно по-добро от изцапаното с кръв кожено яке. А панталонът се опъваше съвсем малко върху бедрата му.

Излезе от съблекалнята и подаде останалите две ризи на продавача.

– Ще взема и тях.

Продавачът плесна с ръце.

– Чудесно. Така наистина е много по-добре. Имате ли нужда от обувки?

– Може би друг път.

– В края на месеца ще имаме разпродажба. Елате тогава.

Кор го последва до касите и взе ножица от един моливник, за да отреже етикетите, които висяха от китката и кръста му.

– Имате ли ухания?

– Говорите за парфюми?

– Аха.

– Те са в друг отдел – отсреща. Мога да ви покажа къде са... Всъщност вижте това. – Продавачът отвори едно чекмедже. – Тук имам някои мостри... Да, „Drakkar“ от старата школа. „Égoïste“ – този е много добър. „Polo“ – оригиналът. О, опитайте ето това.

Кор взе малкото шишенце, което му подаваха, отвори капачето и вдъхна. Свежо, чисто... така би миришела красотата, ако имаше свое ухание.

С две думи – всичко това, което той не беше.

– Този ми харесва.

– „Eternity“ на Келвин Клайн. Много традиционен... а сладурчетата страшно си падат по него.

Кор кимна, сякаш имаше някаква представа за какво му говорят. Ама че лъжа.

Продавачът пресметна всичко.

– Окей, общо прави петстотин и един и деветдесет и два.

Кор извади банкнотите, които беше натъпкал в задния си джоб.

– Имам ето това – каза той и разстла парите в отворените си шепи.

Веждите на продавача подскочиха.

– Да, определено не е чак толкова. – Последва кратка пауза. – Искате ли... окей, трябва ми пет от тези, четири от тези и два от тези дребосъци.

Кор се опита да улесни процеса, в който мъжът дърпаше различни купюри, които очевидно означаваха нещо.

– Ето ви рестото и касовата бележка. Искате ли торба за старите ви дрехи?

– Да, ако обичате. Благодаря.

Начаса му подадоха голяма бяла торба с червена звезда.

– Благодаря, че бяхте наш клиент... аз съм Антоан, между другото. В случай че решите да се върнете за обувки.

Кор натъпка старите си дрехи в торбата и се поклони.

– Дълбоко оценявам помощта ви.

Антоан вдигна ръка, сякаш отново се канеше да го потупа по рамото, ала и този път се сдържа и вместо това се усмихна.

– Срази я, мой човек.

– О, не. – Кор поклати глава. – Няма да е необходимо. Тази я харесвам.

* * *

Лейла излезе от имението в единайсет и четирийсет и осем, като се измъкна през френските прозорци на библиотеката. Като че ли никой не я забеляза. Разбира се, Рейдж и Джон Матю наглеждаха работниците в билярдната; Рот беше в кабинета си със Сакстън; Бет си почиваше; останалите братя се биеха, а Куин и Блей се наслаждаваха на малко време само за тях двамата през свободната си нощ.

Прислугата пък бе заета с почистването след тържественото Първо хранене.

Не че Лейла следеше какво правят всички в къщата.

Ни най-малко.

Дематериализира се от задната тераса и се отправи към поляната, която започваше да ѝ става толкова позната, приемайки форма под кленовото дърво.

Беше облечена в традиционните си избранически одежди, но носеше палто, за да ѝ

е топло, и в джоба му беше сложила сълзотворен спрей.

Куин бе настоял да я научи как да се защитава и как да шофира. Така че ако другият мъж се появеше, тя беше готова.

С ръка в джоба на палтото, стиснала малкия цилиндър в шепа, Лейла обиколи дървото. И внимателно огледа покритата със сняг поляна.

Беше сама.

Прескъпа Скрайб Върджин, наистина ли...

В подножието на възвишението една фигура изникна от нищото... и вятърът, който точно в този миг смени посоката си, довя миризмата му.

Беше той. Но... имаше и още нещо. Някакво ухание, което беше едновременно мъжествено и... съблазнително.

Приближи се бавно, крачките му бяха равномерни и спокойни, докато изкачваше хълма, понесъл нещо под мишница. Тялото ѝ незабавно реагира на присъствието му – сърцето ѝ заби учестено, дланите ѝ се изпотиха, не ѝ достигаше дъх.

Каза си, че е страх. И до голяма степен наистина беше. Но имаше и нещо друго...

Дрехите му бяха различни, осъзна Лейла, когато той спря пред нея. По-изискани. Привлекателни.

Сякаш се бе облякъл за нея?

Опитвайки се да облекчи паренето в гърдите си, тя си пое дълбоко дъх и се намръщи.

– Миришеш... различно.

– Неприятно?

Лейла поклати глава.

– Не. Ни най-малко. А и дрехите ти... изглеждаш много добре.

Кор не отговори, лицето му не издаваше нищо, така че тя не можеше да си направи никакво заключение.

Мълчанието се проточи. Докато Лейла най-сетне не бе в състояние да издържа повече.

– Е...?

Поне не се престори, че не я разбира.

– Обмислих предложението ти.

Сърцето на Лейла затуптя толкова силно, че едва чуваше дълбокия му глас.

– И какъв е отговорът ти? – попита тя дрезгаво.

– Приемам условията ти.

Точно както беше очаквала. И все пак, въпреки че стоеше неподвижно, тялото ѝ затрепери неконтролируемо.

– В замяна на това, че ще бъдеш моя, ще прекратя домогванията си до престола.

Поне в това имаше утеха, макар че сега тя трябваше да изпълни своята част от сделката.

– Не се тревожи – дрезгаво каза той. – Няма да бъде тази вечер.

Въздишка на дълбоко облекчение се изтръгна от нея... и лицето му помрачня.

– Отлагането няма да е вечно. – Кор извади онова, което държеше под мишницата си. – Рано или късно, ще ми дадеш това, което искам.

С едно бързо движение той тръсна предмета в ръцете си, който се оказа одеяло, и го постла на земята.

Лейла го гледаше и нямаше никаква представа какво да стори.

– Седни – заповяда той. – И се наметни с това.

Лейла се подчини и докато вземаше завивката от ръцете му, се запита какво ли възнамерява да прави...

Кор се настани до нея и прегърна коленете си, загледан напред с непроницаемо изражение.

Лейла последва примера му. Дори изкопира позата му.

Поне бе спасила Рот. И стига детето ѝ да беше в безопасност, тя щеше да продължи да прави всичко, на което бе способна за своя крал.

Независимо какво ѝ струваше.

На следващата вечер, облегната на възглавниците в брачното си легло, Бет прокара пръсти по невероятната тъкан в ръцете си.

– Това е било изработено на ръка?

– Да, от шелана на главния майстор.

Бет присви очи и се опита да си представи как бе възможно невероятно фините и равномерни нишки да са излезли изпод нечии пръсти, а не от машина.

– Изумително.

– Казах им, че ще го използваме за сина ни, когато се роди.

Бет потръпна, мъчейки се да не обръща внимание на неподправения ужас, който я жегна. Рот, който толкова се страхуваше от раждането, преди тя да зачене, за момента като че ли напълно бе забравил за тази част. Бет, от друга страна, определено наваксваше и за него.

– Да, разбира се – промълви тя. – Харесва ми цветът.

– Просто трябваше да направя нещо за тях. Той е добър мъж. Не очаквах нищо в замяна...

Рот излезе от дрешника, облечен в „униформата“ си, и Бет не можеше да не се възхити на гледката. Косата му падаше свободно почти до стегнатото му дупе. Всеки мускул по великолепните му ръце се виждаше съвсем ясно благодарение на впития потник. А коженият панталон...

– Предполагам, че го е тъкала цяла година...

– Някога изобщо ще правиш ли секс с мен? Или трябва да чакам още пет месеца?

Рот се закова.

Но поне Бет знаеше, че я слуша.

– Хайде де, Рот. Както ти казах вчера, аз съм бременна, не съм повредена.

– Ъъъ....

Копнееща за дългата му корава ерекция, тя прикова очи в хълбоците му и загледа как възбудата му приема очертания.

– Е, поне знаем, че все още ме желаш – подхвърли тя.

– Никога не се съмнявай в това.

– Е, какво ще кажеш за сега? Защото изглеждаш... страхотно. – Погледът ѝ се плъзна по тялото му. – Да не би изведнъж да си станал по-голям? Искам да кажа, това бейзболна бухалка ли е в джоба ти, или просто се радваш да ме видиш? Ела тук и нека те видим какво можеш, здравеняко.

Рот отметна глава назад.

– Бет...

– Какво? Какъв е проблемът... виж, трябва да поговорим за това. Подобно въздържание не е добро за никого от двамата ни.

– Там вътре е синът ми, окей? И просто... не ми се струва... правилно.

Бет нямаше намерение да се разсмее, но то се оказа по-силно от нея.

– Съжалявам. – Тя вдигна отбранително ръце, когато Рот се намръщи, сякаш беше ядосан. – Честно, не ти се подигравам.

– Нима?

– Ела тук. – Бет протегна ръце. – И не, няма да те съблазня. Честна дума.

Той се приближи с боси крака, стиснал черните си чорапи в ръка. Изглеждаше нелепо да накараш краля на вампирите да седне и да му дръпнеш една лекция... особено когато беше някой с неговите размери. Ала тя щеше да полудее без сексуалната връзка между тях. Също като него.

– Искам да бъда с теб – започна меко, – но само ако и ти си съгласен. То няма да навреди на бебето... можеш да позвъниш на лекарката и лично да я попиташ. Или пък говори със Зи – двамата с Бела са били заедно по време на бременността ѝ. Тя ми го каза. Говори с когото решиш, че е нужно, но моля те, опитай се да го премислиш. Да бъдем заедно, трябва да бъде част от всичко това.

Рот изпука кокалчетата си, сякаш обмисляше думите ѝ, а Бет се загледа в татуировките от вътрешната страна на ръцете му.

Опита се да си представи техния син, покрит със същите символи, и се пресегна, обръщайки едната му ръка, за да може да прокара пръсти по тях.

– И той ли ще има същите татуировки? – Толкова много имена, помисли си Бет. – Или понеже аз съм му майка, няма право...

– Майната му на това. Естествено, че може да ги носи... и ще накарам Ви да ги направи. Но само ако ги иска.

– Учудвам се.

– От?

– Това, колко много искам да го направи. Искам да бъде досущ като теб.

Възцари се дълго мълчание и Рот трябваше да се прокашля, преди най-сетне да проговори:

– Това е най-невероятният комплимент, който съм получавал някога.

– Не знам... просто мисля, че ти си съвършеният мъж.

– Караш ме да се изчервявам.

Бет се засмя.

– Но то е вярно.

– Аз ругая. Непрекъснато. Избухлив съм. Командоря всички... включително и теб.

– Освен това си невероятен боец. Страхотен любовник... макар че синът ми никога, никога няма да прави секс... не, по никой начин, и ако някога имаме внуци, те ще са непорочно заченати. Чакай, докъде бях стигнала... а, да. Освен това си много верен.

Никога не си поглеждал друга жена.

Рот вдигна пръст.

– И това би било така дори ако не бях сляп.

– Умен си. Изглеждаш страхотно...

Той се приведе към нея.

– Да не се опитваш да ми се подмажеш, за да ме накараш да правя секс с теб?

– И получава ли се?

– Може би. – Той я целуна леко по устните. – Просто имам нужда от още малко време. Едва вчера отиде на пожар да те прегледат, защото повръщаше.

Бет прокара ръка по бузата и коравата му челюст.

– Ще те чакам. Винаги.

– Радвам се. – Той се облегна назад. – Е, как е стомахът? Искаш ли нещо за хапване? Лекарката каза, че трябва да качиш малко килограми, нали така?

– Нищо не ме изкушава. Но след малко ще опитам бисквитите и джинджифиловата лимонада. Лейла горещо ги препоръчва.

– Много добре. Кога ще отидеш на контрола?

– Е, това е другата част от прегледа. Ай Ем трябваше да направи малко от своята магия върху горката жена – естествено, кръвните ми резултати бяха нещо, каквото те не бяха виждали дотогава, макар че хормоните за бременността се оказаха достатъчно точни. Искане да отида отново след месец, освен ако нещо не се промени. Доктор Джейн каза, че ще се опита да набави ултразвук за клиниката – имат портативен апарат за ортопедичните тестове, но не и такъв, който да е предвиден специално за бременност и който може да прави триизмерни изображения. За съжаление, той е страшно скъп...

– Ще получат всичко, от което се нуждаят.

Бет кимна и се умълча. След миг улови широката длан на съпруга си и потърка с палец големия черен диамант на пръста му.

– Какво ще правиш тази нощ?

Макар че знаеше отговора.

– Ще заседна зад бюрото.

Тя се усмихна.

– Харесва ми, когато го казваш сега.

– Знаеш ли... на мен също. – Той сви рамене. – Странно, имах чувството, че изобщо не се справям с работата. Нали се сещаш, в сравнение с баща ми, дрън, дрън, дрън. Ала това бе собственото ми неодобрение, не неговото. А сега... ами и аз не знам... като че ли най-после се отървах от тези глупости.

– Радвам се.

– Да, то е за добро. – Той се намръщи. – Просто ми се иска да имаше някакъв начин да... и аз не знам. Беше ми приятно да помогна на онзи майстор. А има още много като него... не може да няма. Обаче не знам как да стигна до тях. Баща ми

страшно го биваше в това, да говори с обикновените граждани, не с тъпата глимера...

Бет рязко се изправи.

– Имам идея. Знам точно какво да направя.

Рот погледна към нея... и бавната усмивка, която се разля по лицето му, бе най-сексапилното нещо в него.

– Знаеш ли какво? – каза той. – Обожавам ума ти. Абсолютно.

* * *

Рот вдигна крак и се завъртя. Ритникът му попадна право в целта си – високо и в лицето.

Торчър пое удара и описа кръг с меча в ръка, така че оръжието проблесна до гърдите на Рот. Само че не можа да преодолее цялото разстояние. Нямаше разкъсани дрехи, не потече кръв.

Ала Рот знаеше, че няма време да се радва на малката си победа. Отскочи назад, премятайки се във въздуха, и се приземи сигурно, заемайки бойна позиция, вдигнал и двете си ками...

– Хвърли остриета! – извика Агъни.

Без нито миг колебание, Рот хвърли оръжията настрани и посрещна противника си с голи ръце.

Торчър се нахвърли отгоре му, без да му спестява дори частица от бързината и силата си. Рот се вкамени и в последната секунда, докато бойният вик на брата отекваше из обляната от светлината на факли пещера, той се хвърли на земята и го сграбчи за глезените.

Торчър политна напред... а Рот вече бе научил, че последното, което искаш, е един от братята да се приземи върху теб с меч в ръка. Трескаво пропълзя настрани и скочи на крака. Това беше жизненоважно. Винаги трябва да се изправиш на крака.

Торчър стори същото – само след миг отново беше прав, вдигнал високо меча си, погледът му беше сигурен. И двамата се бяха запъхтели и сега, след всички тези седмици на тренировки, Рот не бе единственият, покрит със синини.

Мечът засвири във въздуха, когато Торчър го размаха от двете страни на масивното си тяло.

Рот дори не си даваше сметка за всички неща, които претегляше през ума си, не и съзнателно – къде е изнесена тежестта на противника му, какво гледат очите му, точно как се свиват и отпускат мускулите му. Ала всичко това бе част от подготовката му; неща, които някога му бяха напълно чужди, сега се превръщаха във втора природа...

Изневиделица, Рот бе нападнат откъм гърба – огромна тежест го повали на пода и преди да успее да си поеме дъх, той усети, че го преобръщат и го стискат за гърлото; ръка, обвита в метална ръкавица, се сви в юмрук...

Прас!

Ударът го зашемети и ръцете му се отпуснаха безчувствено на пръстения под.

– Достатъчно! – провикна се Агъни.

Начаса тежестта се вдигна от него – Найт отскочи назад; сега по лицето му се четеше не агресия, а загриженост.

Рот се претърколи по корем и оттласна горната половина на тялото си от земята, мъчейки се да диша през кървящата си уста, докато алените капки падаха върху пръстта.

Лицето му гореше от болка и докато я чакаше да отmine, той се върна назад, към началото на всичко това – как усещането, че е ранен, го объркваше, плашеше, отвличаше вниманието му. Ала вече не беше така. Сега той познаваше пътя на облекчението: знаеше, че неизменно ще последва безчувственост, а малко след това умът му ще се проясни и той отново ще се изправи на крака.

Кап. Кап. Кап.

Аленочервена, кръвта му се събираше в локвичка под лицето му.

– Достатъчно за тази вечер – обяви Агъни. – Много добре, господарю.

Рот се надигна на колене, но все още беше рано да се изправи на крака. Прекалено бе замаян за това. Изчакай... изчакай...

– Нека ви помогна, господарю – обади се Найт, протягайки ръка.

– Да повикаме ли лечителя? – обади се друг.

Рот затвори очи и усети, че тялото му е готово да се предаде. Но после си представи обичната си шелан, легнала върху брачното им ложе, кожата ѝ – с цвят на облак.

Изправи се без ничия помощ и изплю кръвта от устата си.

– Отново – каза той на събралите се около него. – Ще го направим отново.

За миг се възцари мълчание, светлината на факлите блещукаше над останалите мъже в тайната пещера за подготовка.

А после братята му се поклониха по начина, по който бяха започнали да го правят напоследък – не както повеляваше етикецията, понеже не го правеха за поздрав или за да се сбогуват, както беше обичаят на аристокрацията.

А от уважение.

– Както наредите – каза Агъни. И отново повиши глас: – По местата!

– Къде отиваш?

Абалон, който тъкмо си обличаше палтото, спря, затвори очи и едва след като изглади чертите си, се обърна към дъщеря си.

– Никъде, миличка – усмихна се той. – С уроците си ли се...

– Защо е това писмо? – Тя докосна отворения плик в ръката си. – Къде отиваш?

Абалон си помисли за прокламацията, която висеше над камината. Онази, която носеше името на баща му. А после го обзе тревога за това, което дъщеря му държеше между деликатните си пръсти.

– Бях повикан при краля – глухо каза той. – Трябва да се подчиня.

Дъщеря му пребледня и обвини ръце около тялото си.

– Ще се върнеш ли?

– Не знам. – Абалон се приближи до нея и я взе в прегръдките си. – Това зависи от Негово Величество...

– Недей да ходиш!

– Ще се погрижа за теб. – Стига богатството, дадено на баща му от предишния крал, да не ѝ бъде отнето. Но дори и тогава тя нямаше да осиромашее – Абалон бе скътал достатъчно пари в различни скривалища. – Федрика знае всичко и ще се погрижи за теб. – Той отстъпи назад. – Не мога да навлека позор на рода ни. Бъдещето ти зависи от това.

Ако не се опиташе да поправи страхливата си постъпка, знаеше, че дъщеря му може да бъде следващата. А това той не можеше да понесе.

– Грижи се за себе си – каза той с разтреперан глас, а после се обърна и се отправи към вратата.

– Татко! – изпищя дъщеря му.

Абалон кимна на иконома, но не се обърна, неспособен да гледа как догенът се намесва и удържа дъщеря му назад.

Дори когато излезе навън, все още чуваше как обичното му дете вика името му и ридае. Трябваше да мине известно време, преди да се съсредоточи достатъчно, за да се дематериализира... но най-сетне успя и се отправи към адреса, който беше получил, приемайки физическите си очертания пред...

Е, ако това бе мястото, където щяха да го екзекутират, поне бе достатъчно елегантно. Намираше се в най-хубавата част на Колдуел и представляваше прекрасна постройка във федерален стил; всичките ѝ прозорци грееха, а над гостоприемния вход висеше фенер.

Вътре се движеха фигури. Едри фигури.

Въпреки че страх стискаше гърлото му и караше коленете му да се подкосяват, Абалон се приближи до входната врата. До месинговата брава имаше звънец и в мига, в който той го натисна, широката врата се отвори.

– Здравей! Ти трябва да си Абалон?

Абалон примига насреща ѝ. Тъмнокосата жена пред него бе облечена в широки дрехи, краищата на косата ѝ се къдреха, яркосините ѝ очи го гледаха дружелюбно и с внимание.

– Аз съм Бет. – Тя му протегна ръка. – Много се радвам, че дойде.

Абалон сведе поглед към ръката ѝ и се намръщи. На пръста си... сатурновия рубин ли носеше? Прескъпа Скрайб Върджин, това да не би да беше...

Абалон падна на колене пред нея и наведе глава толкова ниско, че почти докосна лъснатия под.

– Ваше Величество, не съм достоен за...

Два огромни черни ботуша изникнаха пред очите му.

– Здравсти, мой човек. Благодаря, че дойде.

Сънуваше, не можеше да има друго обяснение.

Абалон вдигна очи нагоре, нагоре, високо нагоре... по най-огромния вампир, който някога бе виждал. А дългата черна коса и тъмните очила не оставяха никакво съмнение точно кой стои пред него.

– Ваше Величество, аз...

– Не се засягай, ама какво ще кажеш да се изправиш? Бих искал да затворя входната врата. На жена ми ще ѝ стане студено.

Абалон побърза да стане и в този миг си даде сметка, че е забравил да си свали шапката. С едно рязко движение той я смъкна от главата си и я сложи пред тялото си.

А после единственото, което бе в състояние да прави, бе да мести поглед ту на едната, ту на другата страна... а след това и назад, когато видя двама мъже, толкова едри, че трябва да бяха членове на Братството, да отместват столовете си.

– Това той ли е? – попита един от тях, невероятно красив.

– Аха – отвърна кралят и махна с ръка надясно. – Да влезем ей тук, Ейб...

– Ще ме убие ли? – избъбри Абалон, без да помръдва.

Веждите на кралицата подскочиха.

– Не. Мили боже, не... защо да го правим?

Рот сложи ръка на рамото му.

– Трябваш ми жив, мой човек. Нуждая се от помощта ти.

Убеден, че всеки момент ще се събуди, Абалон го последва вцепенено в прекрасна стая, която сигурно бе предназначена за хранене, ако се съдеше по кристалния полилей и голямото огнище. Нямахме обаче дълга тясна маса, нито пък редици столове или странични масички за сервиране. Вместо това пред камината имаше две кресла, поставени едно срещу друго, както и още няколко удобни столове и дивани

встрани от тях. В близкия ъгъл стоеше писалище, зад което красив русокос вампир в елегантен костюм прехвърляше някакви листове.

– Заповядай, седни, Ейб – покани го кралят, докато сам се настаняваше в едно от креслата.

Абалон се подчини... в края на краищата това определено бе за предпочитане пред гилотината.

Кралят се усмихна и суровото му аристократично лице се стопли мъничко.

– Не съм сигурен точно колко знаеш за баща ми, но той приемаше обикновените граждани. Съпругата ми прочете имейла ти от нощта на онова заседание на Съвета... и в него споменавах, че работиш с тяхна организация.

Абалон премести поглед от краля към неговата шелан, която се бе настанила на един от меките столове и си сипваше джинджифилова лимонада.

Лъжеха, помисли си изведнъж. Изобщо не се бяха разделили, отдалече си личеше, че са напълно отдадени един на друг.

– Ейб?

– Ъъъ... – Не това бе очаквал от тази среща... макар радостта му, че глимерата е била изиграна, да беше огромна. – Да, но то е... не сме организирани много добре. Има доста проблеми, които трябва да бъдат решени, и... не че се опитвах да изпълнявам вашата роля...

Кралят вдигна ръце.

– Хей, аз съм благодарен. Просто искам да помогна.

Абалон преглътна с усилие.

– Искаш ли нещо за пиене? – попита някой.

Беше брат с гарвановочерна коса, козя брадичка и ледени сребристи очи... както и татуировки на едно от слепоочията.

– Да, моля. Благодаря – отвърна слабо Абалон.

Две секунди по-късно воинът му поднесе студена кѝла в стъклена чаша. Кое то се оказа най-вкусното нещо, което Абалон бе пил някога.

Опитвайки да се успокои, той промърмори:

– Простете ми. Боях се, че съм си навлякъл гнева ви.

– Нищо такова. – Рот отново се усмихна. – Ще ми бъдеш много, много полезен.

Абалон се взираше в шипящата течност в чашата си.

– Баща ми е служил на вашия баща.

– Да. И то много добре, ако мога да добавя.

– Благодарение на щедростта на вашия род моето семейство процъфтя. – Абалон отпи нова глътка; ръката му така трепереше, че ледът издрънча в чашата. – Може ли да кажа нещо за баща ви?

Кралят като че ли застина.

– Да.

Абалон вдигна поглед към тъмните очила.

– В нощта, когато той и майка ви бяха убити, умря и част от баща ми. Той никога вече не беше същият. Спомням си, че домът ни беше в траур в продължение на цели седем години – огледалата бяха покрити с черен плат, гореше тамян, касата на входната врата беше почернена.

Рот разтърка лице.

– Добри хора бяха те, моите родители.

Абалон остави напитката си настрана, стана от креслото и коленичи пред своя крал.

– Ще ви служа така, както моят баща служеше на вашия, телом и духом, с цялото си същество.

Абалон смътно си даваше сметка, че в стаята бяха влезли и други и го гледат. Изобщо не го беше грижа. Историята бе описала пълен кръг... и той бе готов да продължи гордо напред.

Рот кимна веднъж.

– Назначавам те за свой главен свещенослужител. Тук и сега. Сакстън – повиши глас той. – Какво трябва да направя?

– Току-що го направи – отвърна изискан глас. – Аз ще изготвя документите.

Кралят се усмихна и протегна десница.

– Ти си първият член на моя двор. Бум!

* * *

– Знам къде беше миналата нощ.

Кор спря по средата на уличката... но не се обърна.

– Нима?

Гласът на Троу не издаваше нищо.

– Проследих те. Видях я.

Сега вече Кор се завъртя рязко. Присви очи и впи поглед във втория по власт в шайката копелета.

– Много внимавай какви ще бъдат следващите ти думи. И да не си посмял да го направиш отново.

Троу тропна с крак.

– Говорих с нея. Какви, по дяволите, ги вършиш...

Кор реагира толкова бързо, че преди да разбере какво става, другият мъж се озова прилепен до тухлената постройка зад себе си, борейки се за въздух през желязната хватка, стиснала го за гърлото.

– Не си ти този, който може да поставя действията ми под въпрос. – Кор си заповяда да не изважда оръжие... но не беше лесно. – Това, което се случва в личния ми живот, изобщо не те засяга. И нека бъде възможно най-ясен – ако искаш да умреш от естествена смърт, никога повече не се доближавай до нея.

Гласът на Троу беше сподавен:

– Когато вземем трона...

– Не. Това приключи.

Веждите на Троу подскочиха.

– Не?

Кор го пусна и закрачи напред-назад.

– Амбициите ми се промениха.

– Заради една жена?

Преди да успее да се спре, Кор извади един от пистолетите си и се прицели право в главата на Троу.

– Мери си приказките.

Троу бавно вдигна ръце.

– Просто се интересувам от причината за подобна коренна промяна.

– Не е заради нея. Няма нищо общо с нея.

– Тогава какво?

Поне думите му бяха самата истина.

– Онзи мъж се отказа от жената, с която е бил обвързан, за да запази престола си. Знам го от достоверен източник. А щом е готов да стигне дотам? Значи, е готов на всичко.

Троу изпусна бавно дъха си.

И не каза нищо повече. Просто се взираше в очите на Кор.

– Какво? – попита Кор.

– Ако искаш да продължа да говоря, ще трябва да свалиш оръжието.

Мина известно време, преди ръката да се подчини на заповедта на мозъка му.

– Говори.

– Правиш грешка. Постигнахме голям напредък... и несъмнено ще има и друг подход.

– Не и за нас.

– Не прави подобен избор заради някакво увлечение.

Ала именно това беше проблемът – боеше се, че онова, което изпитва, е много повече от увлечение.

– Не го правя.

Троу също закрачи напред-назад, сложил ръце на хълбоците си и клатещ глава.

– Това е грешка.

– Тогава събери свои заговорници и се опитай да надделееш. Няма да успееш, но ти обещавам да те погребат както подобава, ако все още съм жив.

– Твоите амбиции помагаша на моите. – Троу бе приковал нетрепващ поглед в него. – Не искам да захвърля бъдещето с толкова лека ръка.

– Не знам какво означава това и не ме интересува. Ето как стоят нещата – можеш да си тръгнеш, ако поискаш... а може и да останеш и да се биеш заедно с нас, както

сме правили винаги.

– Говориш сериозно.

– Миналото вече не ме интересува както някога. Така че върви си, ако искаш. Вземи и останалите, ако желаеш. Ала животът ни в Древната страна ни бе достатъчен години наред, така че не виждам защо самоличността на краля те интересува толкова.

– Защото острието ми все още не е било изпитано срещу короната.

– Какво възнамеряваш да правиш сега? Това е всичко, което ме интересува.

– Боя се, че вече не те познавам.

– Някога това би било благословия.

– Но не и сега.

Кор сви рамене.

– Ти решаваш.

Троу вдигна очи, сякаш се опитваше да открие вдъхновение в небесата.

– Добре – процеди най-сетне.

– Добре, какво?

– Колкото и да се опитвам – при тези думи лицето му стана мрачно, – верността ми си остава към теб.

Кор кимна веднъж.

– Приемам вричането ти.

Ала изобщо не се заблуждаваше. Сега амбицията на Троу стоеше между тях и никаква размяна на думи, нито дори пергамент не можеше да промени това.

Не бяха приключили, ни най-малко. Може би щяха да минат дни, седмици или пък години, преди разривът да стане факт... но от този миг нататък неизбежното щеше да ги следва.

И Кор се боеше, че разменната монета е една жена.

Седнал на бюрото си в „Желязната маска“, Трез имаше чувството, че не може да понесе и миг повече от това място. Писнало му беше от шума, от миризмата, от хората... по дяволите, дори бумажината го дразнеше.

Бутна настрани около сто и петдесет касови бележки и разтърка очи, готов да експлодира. А после, когато свали ръце и очите му отново привикнаха към флуоресцентната светлина, зрението му си остана някак замъглено.

Нова мигрена?

Трез взе един лист хартия, за да провери дали може да прочете текста.

Никакви слепи петна... засега.

Той заряза опитите да свърши каквото и да било, облегна се в стола и като скръсти ръце на гърдите си, впери свиреп поглед в затворената врата. От далечното думкане на баса му се прииска да имаше тапи за уши.

Ала всъщност онова, което наистина искаше, бе да се разкара оттук. И нямаше предвид само този клуб. Нито пък онзи в склада в другия край на града. Искаше да се махне от целия този шибан бизнес – продажбата на алкохол и проститутките, парите и цялата тази лудост.

За бога, всеки път щом затвореше очи, виждаше лицето на Селена. Чуваше гласа ѝ, когато му казваше, че би искала да се облече. Усещаше миризмата на отчаянието ѝ.

Докато си мислеше за тяхната „връзка“, ако изобщо можеше да се нарече така, измерваше всичко в отдръпвания. Провалени разговори. Полуистини. Спотаени тайни.

И все негови.

Колко странно. Ай Ем му натякваше да започне начисто от... колко време? Повтаряше му да се стегне и да престане с безразборния секс; предупреждаваше го, че времето му изтича; надяваше се и се молеше нещата да се обърнат, дори когато нямаше и най-малка надежда. А междувременно той чукаше курви на обществени места, получаваше мигрени и се носеше по огромната вълна на самоунищожението, без да обръща никакво внимание.

А ето че въпреки всички усилия на брат му, Селена бе тази, която го бе накарала да се види такъв, какъвто беше в действителност.

Струваше му се проява на неуважение към Ай Ем да го признае, но си беше точно така.

Господи... молеше се кралицата да роди дъщеря, която да бъде избрана. Може би по този начин поне част от кошмара щеше да свърши...

Почукването, което се разнесе, беше тихо и той долови миризмата на спрей за тяло

още преди вратата да се отвори.

– Влез.

Работещото момиче, което прекрачи прага, имаше крака, които ставаха дори за модния подиум, но лицето ѝ не бе чак на това ниво: носът като че ли бе малко по-голям, отколкото трябваше, устните – малко по-малки, очите – не съвсем в центъра. И това след всичката пластична хирургия. И все пак от разстояние или в тъмното тя бе страхотно парче.

– Чух, че си искал да ме видиш.

Гласът ѝ бе като за секс телефон – нисък и дрезгав, косата, която отметна над рамото си, бе естествено гъста.

– Аха. – Добре, че не го познаваше достатъчно добре, за да разбере, че той е полумъртъв. – Имам един специален клиент, който...

– Да не е онзи, за когото всички говорят? – Очите ѝ се разшириха. – Секс богът?

– Аха. Искам да знам дали можеш да отидеш в един апартамент утре и да се срещнеш с него. – Двамата със С'Екс се бяха разбрали да го уреждат веднъж седмично, ала когато изнудвачът ти се обади и поискаше среща, ти изпълняваш. – Ще те представя и...

– И още как, по дяволите. Другите момичета говореха за него... бил истински жребец.

Тя плъзна ръце по тялото си, улавяйки гърдите и женствеността си.

– Утре по обед. – Трез ѝ даде адреса си в „Комодор“. – Ще се видим там.

– Благодаря, шефе.

Тя присви очи и Трез се досети какво предстои. И наистина, следващите ѝ думи бяха:

– С какво да ти се отблагодаря?

– Нищо. Просто не закъснявай утре.

– Сигурен ли си?

Докато я гледаше, Трез почувства, че част от него иска да отстъпи. Толкова полесно бе по този начин – като да политнеш назад в плувния басейн през юли. Пляс и вече не ти е горещо. Проблемът бе, че той не можеше да плува. И всеки път, когато се хвърлеше във водата само за да се охлади, се оказваше на дъното, неспособен да диша.

А битката да изплува на повърхността просто не си струваше моментното облекчение.

– Благодаря ти, малката. Но ще пасувам.

Жената се усмихна.

– Да не си си намерил някоя, шефе?

Трез отвори уста, за да отрече.

– Да.

Ха – помисли си. – Как ли пък не.

След приятния им задушевен разговор Селена не бе идвала в къщата на Братството, нито пък той се бе качвал в планината.

Прекрасно си спомняше лицето ѝ, докато тя го гледаше. Най-сетне бе станал и бе излязъл от стаята ѝ... след като тишината се бе проточила сякаш до безкрай. Е, да, би могъл да настоява за някакъв завършек или нещо такова. Но всичко се свеждаше до това, че независимо дали трябваше да се върне при с'хийб, или не, той се бе омърсил необратимо.

Онова, което би могъл да предложи на нея или на когото и да било, не си струваше дори дъха, потребен за да изрече извинението си.

– О, ама че новина – каза курвата. – Може ли да кажа на другите момичета?

– Аха. Да. Все тая.

Тя излезе от стаята му с почти танцова стъпка.

Вратата се затвори и Трез отново впери поглед в нея. Единственото, което виждаше върху гладката повърхност насреща си, бе Селена, така ясно, сякаш бе умряла и призракт ѝ бе дошъл да го преследва.

За миг – ама че лудост! – му се прииска между тях да бе останало нещо недовършено, за да има повод да я види. Но разбира се, истината бе, че можеше да подходи по хиляда различни начина... ала единственото, което имаше да ѝ предложи, бе себе си.

Кое не бе достатъчно добро вчера. Днес. Утре...

Дълбоко в Трез започна промяна. В началото той я взе за случайна мисъл. Ала когато тя намери отзвук у него, той си даде сметка, че е нещо много, много по-сериозно.

Когато погледнеше в бъдещето, той не виждаше нищо стойностно в живота си, освен своя брат. Ай Ем бе единственото ценно нещо, което имаше на този свят. И изведнъж мисълта да се предаде на кралицата и дъщеря ѝ, да се превърне в сексуален роб, затворен между стените на двореца, използван единствено заради пениса и спермата си... изведнъж това вече не му се струваше чак толкова различно от начина, по който бе живял досега.

Беше правил безразборен секс, който нямаше никакво значение.

Никоя от всички онези жени не бе означавала нищо за него.

Защо трябваше да е различно с дъщерята на кралицата?

Едно обаче нямаше да е същото. Брат му щеше да е свободен да живее живота си.

И това бе единственото достойно нещо, което Трез би могъл да стори.

Той се облегна в стола и си каза, че това изобщо не бе лош завършек.

* * *

Сола излезе от апартамента, въпреки че беше нощ. Просто не можеше да издържа да стои затворена между четири стени, а терасата не бе достатъчна, за да утоли жаждата ѝ да скита.

Спусна се по стълбите, мина покрай проблясващия басейн и излезе на пътеката,

която минаваше между храстите. От другата страна беше плажът, ширнал се в продължение на цяла миля и в двете посоки. Силен топъл вятър я блъсна в лицето и без особена причина тя пое надясно, пъкнала ръце в джобовите на тънкото си яке.

Телефонът в него си оставаше безмълвен.

И докато гледаше тъмния океан, който се простираше пред нея, и слушаше плисъка на вълните, Сола осъзна, че телефонът никога няма да позвъни.

О, да, щеше да получава обаждания от баба си. Може би от телефонната компания. Или пък от гаража, занимаващ се със скапания ѝ нов автомобил.

Но не и от телефон с колдуелски номер.

Тя спря и загледа как лунната светлина, която струеше зад гърба ѝ, докосва неспокойното море. Въпреки че от това ѝ се повдигаше, тя нарочно се върна обратно в багажника на онази кола, отново почувства студа и друсането, страха от това, че каквото и да предстоеше, щеше да боли. Много.

Вкопчена в този спомен, тя отново си повтори защо мълчанието на телефона е нещо хубаво...

В първия миг не бе сигурна какво точно привлече вниманието ѝ.

Не беше миризма, не; вятърът духаше срещу нея. Не беше и нещо, което видя, докато погледът ѝ се плъзгаше по хоризонта зад гърба ѝ – неподдържани храсти, строеж, някаква поляна, басейн... нищо не помръдваше. Не се чуваше нито звук.

– Асейл? – прошепна тя на вятъра.

Тръгна към храстите. Затича се.

Ала когато стигна до тях, той не беше там.

– Асейл! – повика го Сола. – Знам, че си тук!

Гласът ѝ не стигна далеч заради вятъра. Тя се върна по стъпките си, по-близо до дома.

– Асейл?

Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, предателска надежда пулсираше в нея, докато накрая ѝ се стори, че се рее над пясъка.

Само че оптимизмът ѝ бе като гориво в резервоар. Колкото по-дълго нямаше отговор, толкова повече намаляваше нивото му, докато накрая тя започна да забавя скорост... и спря.

– Асейл...?

Огледа се наоколо, молейки се да го види, въпреки че това бе последното, от което се нуждаеше.

Ала чернокосият мъж, когото търсеше, не отвърна на повика ѝ... и най-сетне чувството, че някой я наблюдава, изчезна.

Сякаш вятърът го беше отнесъл.

Сякаш никога не бе съществувало.

Докато се връщаше към дома си, Сола остави сълзите си да падат една след друга, без да си дава труда да ги избърше. Наоколо бе тъмно. Нямаше кой да ги види.

Нищо, от което да се крие.

Тя беше... сама.

Времето си течеше – седмици и месеци отминаваха, сезони се сменяха и хапещият студ на зимата бе изместен от влажните свежи ветрове на пролетта, които на свой ред отстъпиха място на дъхавите нощи на ранното лято.

До месец май Рот вече бе свикнал да мери времето не с календара, спускането и вдигането на капачите в имението или храненията в дома му.

А с нощите, които прекарваше, изслушвайки историите на своите поданици.

Истинските истории. Онези, в които ставаше въпрос за живот и смърт. За обвързвания и разводи. Болести и здраве. Интересно, колкото и важна да бе вампирската церемония за него, човешката, която бе споделил с Бет, по-добре улавяше метронома на живота.

Аудиенциите, които даваше на обикновените граждани, бяха уреждани от тихия, стабилен Ейб, наричан още Абалон, ала отговорите на Рот си бяха лично негови. А имаше толкова много за вършене – да посредничи при спорове в семействата; да благославя новородени синове и дъщери; да споделя тъгата на тези, които бяха понесли загуби, и радостта на онези, на които съдбата се бе усмихнала.

Както винаги, Бет беше до него; присъстваше на аудиенциите заедно с Ейб, проверяваше различни документи със Сакстън, когато се налагаше... и с всеки изминал миг коремът ѝ ставаше все по-голям.

– Пристигнахме, господарю – обади се Фриц от шофьорското място на мерцедеса. – В дома на господаря Дариъс.

– Благодаря, мой човек.

Воден от Джордж, Рот слезе от задната седалка и се наведе към прозореца.

– Хей, ще идеш ли да вземеш още ягоди? Освен това пак е на вълна моркови. И кисели краставички. Най-добре вземи два буркана от киселите копелета.

– Веднага се връщам, господарю! Мисля да ѝ взема и малко сладоледено кисело мляко. Тя го обича с парченца шоколад, нали?

– О, мамка му. Да. И не забравяй салатата от цвекло. Както и телешкото.

– Няма.

– И побързай, окей? Всеки момент ще се върне от „Потьри Барн“³⁴ с Ай Ем.

Рот затвори вратата на мерцедеса и се обърна към Джордж:

– Да вървим.

Кучето знаеше точно къде да отиде – отведе го до входа, който Рот отвори с ума си.

– Здравей, скъпа, прибрах се! – провикна се той.

– Носиш ли цветя? – извика Ласитър в отговор.

– Не и за теб.

– По дяволите. Е, тази вечер съм дежурен тук заедно с Тор, така че може ли да се размърдаме? Има цял списък с уговорени срещи, но искам да си догледам „Кухнята на ада“.

– Не го ли записваш? – измърмори недоволно Рот, докато двамата с Джордж влизаха в някогашната трапезария.

– Да, ама никак не ме бива с въздържанието. Беше от девет часа, а аз мразя да чакам. Между другото, сипах прясна вода на Джордж в купичката до стола ти.

– Поне обичаш кучета. Само това те спасява.

– Ха! Аз имам крила и ореол, кисело копеле такова. Вече съм си окончателно спасен.

– Такъв ни бил късметът.

– Здравсти, братко. – Ви се появи в стаята, палейки една от ръчно свитите си цигари. – Къде е момичето ти?

– Скоро трябва да се върне, нали? – намеси се Ласитър.

Рот не можа да сдържи усмивката си, докато сядаше. Единствената ситуация, в която дразнещият кучи син ставаше сериозен, бе, когато се отнасяше до Бет... което, трябваше да признае Рот, си бе направо умилително.

– Тя върна ли се? – попита Рейдж, прекрачвайки прага на стаята.

– Колко време отнема да поръчаш бебешки мебели? – присъедини се и Бъч.

– Седмици – отговори Зи. – Нямах си представа.

Продължиха в същия дух – всеки от новодошлите, Блей, Куин, Фюри и Ривендж, питаха за Бет.

Единственият, който не го направи с думи, беше Джон... но и не беше нужно. Братът на Бет беше тихо, разтревожено присъствие от мига, в който бяха научили за неочакваната бременност. И Рот го обичаше заради това. Джон никога не се пречкаше, ала винаги бе наблизо, изслушваше Бет, подкрепяше я, говореше с нея, носеше ѝ филми.

Интересно, сериозният начин, по който подхождаше към ситуацията, напомняше на Рот за Дариъс.

Господи, как само му се искаше Дариъс да беше жив, за да види онова, което предстоеше след... нима наистина оставаха само четири седмици?

Исусе...

Всеки път, щом си помислеше за приближаващото събитие, усещаше, че му е трудно да диша. Но после си заповядваше да не забравя всички прегледи, на които Ай Ем бе завел жена му. Бременността на Бет протичаше съвършено гладко. Тя беше здрава, ядеше, пиеше и се хранеше добре... не че доктор Сам, човешката лекарка, при която ходеше, знаеше за последното. А сърдечният ритъм си оставаше отличен. Синът му бе в перфектно състояние.

Като че ли беше прекалено лесно.

Още четири седмици...

– Лийлан.

Рот скочи от стола.

В стаята се разнесоха цял куп поздравии, изречени с ниски гласове, ала братята начаса се отдръпнаха, така че тя да може да се хвърли в обятията на своя хелрен, който я повдигна от пода, като внимаваше да не натиска корема ѝ.

– Как си? – прошепна в ухото ѝ, знаейки, че отговорът ѝ, както всеки път през последните дни, ще бъде, че има контракции.

– Страхотно. Господи, намерих най-страхотните неща! И само сини – така де, нали ще имаме момче. Детското креватче и масата за преповиване са свършени... нали, Ай Ем?

– Свършени – потвърди сянката.

Несъмнено горкото копеле изобщо не се интересуваше от такива работи, но това нямаше значение. И той, като другите, бе останал до Бет и бе нейният защитник в света на хората... и разбира се, Рот знаеше причината. По този начин Ай Ем им се отплащаше, задето го бяха приели в имението, него и брат му, след като апартаментът им в „Комодор“ бе престанал да бъде сигурен. Пък и беше очевидно, че харесва Бет по неромантичен начин.

– Нали? – Бет така силно го бе прегърнала през врата, че Рот едва преглъщаше. – Толкова съм развълнувана! Искам да се запозная с него още сега!

– Това ли е инстинктът за гнездене? – попита Рот по посока на последното място, откъдето беше дошъл гласът на Зи.

– Аха. И само почакай – все още ти предстоят кошчето за пелени и шешетата.

– Ще ги вземем от „Борн Фри“³⁵ – осведоми го Бет, сякаш той имаше представа какво означава това. – В случай че нямам мляко.

Вместо отговор Рот се отпусна в креслото и я настана в скута си, напълно щастлив да я остави да се наслаждава на разказа си. А братята и воините? Те ги наобиколиха, задавайки въпроси, досущ като по-големи братя.

Всеки от тях би дал живота си за нея и за детето в утробата ѝ.

При тази мисъл Рот запримигва учестено.

Докато Рот държеше своята жена в прегръдките си, а ръката му описваше кръгове върху твърдия ѝ корем, мислите му се върнаха към онова, което се бе случило точно преди залез-слънце. След като той се беше преборил със страха си от секса, нещата между тях отново бяха станали такива, каквито бяха в началото на връзката им.

Както можеше и да се очаква, с всички бушуващи хормони.

Сега, когато бременността ѝ бе толкова напреднала, тя трябваше да е отгоре и той нямаше нищо против. Обожаваше да взема в шепи наедрелите ѝ гърди и да усеща как сърцевината ѝ го поема по нов начин заради промените, настъпили в тялото ѝ.

Всъщност дали нямаше да имат време за...

– Здравсти, Ейб.

– Как сме, Аб!

– Какво става, Албакор?

Естествено, Ласитър беше този, който отказваше да научи правилното име.

Докато Абалон отвърщаше на поздравите със заекване, бе трудно да не се усмихнеш. Все още не беше свикнал съвсем с братята, но те бяха свикнали напълно с него. Също като Рот.

– Господарю, господарке, добър вечер.

– Абалон, как е дъщеря ти? – попита Бет.

– Да, Ейб, как мина срещата снощи?

Тишина, в която и муха да бръмнеше, щеше да се чуе. Братството беше взело под крилото си Абалон и единствената му дъщеря и горко на онзи вампир, който я изведеше на среща и се отнесе лошо с нея.

– Е, не вярвам, че ще разцъфне в истинска любов. Но я върна вкъщи цели трийсет минути преди вечерния час.

– Добре. – Рот кимна. – Това означава, че няма да му строшим краката. Е, как е програмата за тази нощ?

– Пълна – докладва аристократът. – На първата двойка, която ще приемем, току-що им се роди внук и искат да попитат дали могат да доведат майката и малкото. Само че дъщеря им не е омъжена за бащата и се притесняват, че това може да ви засегне.

– Ни най-малко.

Тонът на Абалон си остана спокоен.

– Ала те държат да поискат разрешение и да го уредят лично с вас.

– Добре. Става. Кога ще видя детето?

Абалон се засмя.

– Утре вечер?

– Ще бъда тук. А след това?

– Всъщност един мой братовчед. Моли за разрешение...

Докато Абалон разясняваше ситуацията и връзките в семейството, Рот за пореден път беше възхитен от него. Ейб беше толкова ненатрапчив и почтителен, никога не престъпваше границата, но въпреки това всяка вечер му осигуряваше истински извор от знания и състрадание.

Беше невероятно впечатляващо.

И докато седеше и слушаше всички тези предисловия, Рот изведнъж почувства, че би могъл да прави това завинаги. Наистина.

Особено със своята шелан до себе си, кучето в краката си и братята наоколо.

* * *

С огромен ужас и ръка върху порасналия си корем, Ана гледеше как мъжът ѝ се приготвя за нощта, която му предстои.

На треперливата светлина от свещите и огъня в камината всичко у него беше различно. Беше забелязала настъпването на промяната през последните месеци, ала

тази вечер всичко, което досега бе смътно, едва забележимо, загатнато, сякаш се бе сляло в едно, кулминацията най-сетне беше настъпила.

Тялото му беше различно – по-кораво, с по-ясно очертани мускули. По-едро.

И изражението му не беше същото. Най-малкото не и сега, когато това ново настроение беше легнало на плещите му.

Сякаш почувствал очите ѝ върху себе си, той погледна към нея.

– Колко дълго няма да те има? – попита Ана. – И не ме лъжи. Знам с каква цел излизаш.

Той се извърна към дъбовата маса, върху която се бяха появили дрехи, каквито Ана не бе виждала преди, донесени от Братството. Всичко беше черно.

– Ще се върна призори.

Гласът му беше по-нисък от обикновено, по-студен от обикновено. А после Ана осъзна, че той препасва кожена лента през гърдите си. Досущ като онези, които братята носеха.

– Ще се биеш ли? – прошепна тя със свито гърло.

Отговори ѝ едва след като беше втъкнал две черни ками с дръжките надолу над сърцето си:

– Ще се върна призори.

– Ще ги убиеш, нали?

– Наистина ли искаш да ти отговоря на този въпрос?

– Да.

Рот, нейният хелрен, нейната любов, бащата на нероденото ѝ дете, се приближи до тоалетката, където тя седеше. Когато коленичи пред нея, Ана почувства облекчение, защото по този начин той ѝ се струваше почти познат. Особено когато се взря в очите ѝ.

– Ще направя онова, което трябва да бъде направено – заяви той.

Ана докосна лицето му, проследявайки чертите му, докато мислите ѝ се върнаха към всички онези утрини, в които се бе прибирал окървавен и куцащ, подут и схванат. Ала напоследък, въпреки че все така се срещаше с братята, той не се връщаше ранен.

Значи, би трябвало да се досети, че е време.

– Пази се! – примоли се тя. – Нуждаем се от теб.

– Ще се върна при теб. Винаги.

С тези думи той я целуна по челото и напусна покоите им. Преди вратата да се затвори, Ана видя, че братята се бяха подредили от двете страни на каменния коридор, стиснали факли в ръце.

Поклониха се на хелрена ѝ, когато той излезе.

Сам...

Ана отпусна лице в ръцете си. Единственото, което можеше да стори... бе да се моли.

[34](#) Верига магазини за мебели и стоки за дома. – Бел. прев.

[35](#) Компания, произвеждаща бебешки бутилки и биберони. – Бел. прев.

Докато Рот приемаше първите си посетители, Бет се измъкна в кухнята и си напълни купичка с пресни ягоди.

Човече, през последните месеци беше свикнала да я глежат – облага, на която Бела я бе посъветвала да се наслаждава, но с която ѝ бе отнело известно време да привикне: всички бяха толкова мили – братята и техните шелани, прислугата, Джон Матю, сенките. Беше невероятно.

Също като бременността.

Като по чудо, тя протичаше досущ като обикновена човешка бременност. Вече беше в осмия месец и се чувстваше страхотно – имаше предостатъчно сили, глезените ѝ не бяха подути, нямаше стрии, а бебето правеше обиколки под ребрата ѝ всеки път когато тя ядеше. Особено ако хапваше нещо сладко.

Все неща, за които изобщо не се беше подготвила. Нещастия? О, да, беше ги прекарала всичките през главата си. След първоначалния шок в лекарския кабинет тя, естествено, бе погледнала в интернет и се бе наплашила до смърт, четейки за всичко, което би могло да се обърка. Единственото хубаво бе, че вече бе преминала през несигурното първо тримесечие, когато се случваха повечето помятания... макар че, за съжаление, периодът ѝ на нужда бе неизвестна величина в уравнението и ѝ беше отнело цял месец, за да се успокои в това отношение.

И все пак тревогата почти бе изчезнала сега, когато навлизаше в последната четириседмична обиколка. Е, да, самото раждане нямаше да е лесно и не, тя нямаше намерение да стиска зъби и да откаже всякакви лекарства. А всеки път щом почувстваше, че става по-неспокойна от обикновено, си напомняше, че безброй жени бяха преживели съвсем същото преди нея.

Онова, което планът за раждането ѝ предвиждаше, бе през следващите четири седмици Ай Ем и Трез да са на разположение, готови да реагират незабавно. Доктор Сам беше обещала да бъде свободна, независимо от часа на денонощието... ангажимент, зад който Бет подозираше, че стои един от умствените трикове на Ай Ем.

Той беше направил доста от тях, много дискретно, разбира се.

Благодарение на което бяха успели да запазят истината за расата ѝ в тайна.

Бет се надяваше, че като при много жени, раждането ще започне през нощта, така че Рот да може да присъства на поне част от него. Ала и двамата се бяха съгласили – въпреки че това щеше да го убие – нейната безопасност и тази на детето бяха на първо място.

Което означаваше, че се налага да отиде при доктор Сам...

– Плодовете харесват ли ви, господарке? – попита Фриц.

Бет погледна през кухнята на баща си и кимна.

– Съвършени са.

Икономът грейна, сякаш беше спечелил от тотото, а тя довърши ягодите и му позволи да вземе празната чиния.

След това се отправи обратно към трапезарията, като внимаваше да не вдига шум, докато отива към мекия стол.

Рот се беше настанил в любимото си кресло, онова отдясно, зад което се намираше бюрото на Сакстън. Срещу него седеше мъж с ръце върху коленете, превити рамене и сивкаво лице. Дрехите му бяха простички, на китката си носеше обикновен часовник с кожена каишка.

Рот се приведе напред и му протегна ръка.

– Какво се случи?

Мъжът се поклащаше напред-назад в стола.

– Тя...

Той погледна към нея и пребледня още повече.

Бет застина и сложи ръка върху корема си.

Господи.

– Говори с мен – настоя Рот тихо.

– Тя...

Мъжът зашептя толкова тихо, че не се чу нищо повече.

Ала Рот очевидно чу всяка дума. И докато гледаше как пръстите на съпруга ѝ се свиват, а мускулите на ръцете му се издуват, Бет разбра за какво става въпрос.

Смърт. При раждане.

Отдавна знаеше, че вампирската раса страда на родилното ложе, както го наричаха, ала доскоро нямаше истинска представа точно колко големи са загубите им. Ала откакто бяха започнали да се срещат с обикновените граждани, редовно се плашеше до смърт.

Толкова много загинали. Майки и деца.

Също като собствената ѝ майка.

Трагедия, с която медицината изглеждаше неспособна да се справи. Хавърс имаше клиника, оборудвана с най-съвременни технологии, и въпреки това продължаваха да се случват нещастия. Очевидно – непрекъснато.

Рот протегна силните си ръце и ги сложи върху раменете на другия вампир. И той говореше съвсем тихо, ала каквото и да казваше, съпругът, който бе изгубил всичко, кимаше.

Дълго останаха така.

Когато срещата най-сетне приключи, двамата се изправиха и се прегърнаха, обикновеният гражданин беше толкова по-дребен от нейния съпруг.

Преди да си тръгне, мъжът целуна пръстена на Рот.

Абалон го съпроводи навън, разменяйки тихи думи с него, а Рот бавно се отпусна в креслото. Челото му беше набраздено, устните му – свити в тънка черта.

Бет се изправи и потръпна. Опъна гърба си и се приближи до своя хелрен. Искаше да го прегърне, ала предположи, че точно в този момент надали се нуждае от напомняне за бременността ѝ.

– Не мога да му помогна. – Гласът на Рот се прекърши. – Не мога да му помогна с това, което се случва в главата му.

– Понякога дори само да знаеш, че не си сам, е достатъчно.

– Не съм съвсем сигурен за това.

И все пак той улови ръцете ѝ и ги поднесе към устните си, целувайки кокалчетата ѝ едно по едно. А когато Бет усети, че я залива вълна на изтощение, Рот като че ли го видя.

– Защо не се прибереш вкъщи?

– Откъде разбра?

– Току-що се прозя.

– Така ли?

– Нека Фриц те отведе.

Бет изви гърба си; искаше ѝ се да остане, но трябваше да бъде реалист.

– Май цялото това обикаляне из магазина ми дойде в повечко.

– Върви, почини си. Аз ще си дойда след два-три часа и ще си намерим някое глупаво предаване по телевизията, окей?

– Звучи чудесно.

– Добре. – Той я целуна веднъж. А после, сякаш то бе по-силно от него, още един път. – Обичам те.

– И аз те обичам.

– Фриц! – провикна се съпругът ѝ. – Колата!

Бет не пропусна да погали Джордж и да му каже къде отива, преди да си тръгне. А след това излезе в нощта и се качи на задната седалка на мерцедеса.

Облегна глава назад и почувства, че в миг започва да се унася.

– Боя се, че няма да съм много добра компания – каза тя на Фриц.

– Просто си почивайте, господарке.

– Добра идея, Фриц.

* * *

След като Бет си тръгна, Рот се облегна назад в креслото си. Изобщо не беше спокоен.

Умря пред очите ми... държах мъртвия си син в ръце...

– Господарю?

– Извинявай, какво? – Рот се отърси. – Какво?

Абалон се прокашля.

– Искате ли да направим почивка, господарю?

– Да. Дай ми минутка. – И като улови повода на Джордж, нареди: – Кухнята.

За щастие, когато влезе в другата стая заедно с кучето си, установи, че Фриц вече си беше тръгнал, а братята останаха в трапезарията.

По дяволите, в мига, в който помириша болката и тъгата на онзи поданик, разбра, че другият мъж бе изгубил всичко... и то не в материалния смисъл на думата. Никой не изпитваше подобна агония заради вещи. Както обикновено, Абалон знаеше какво се е случило, но Рот предпочиташе да остави поданиците сами да му разкажат подробностите – искаше да чуе историите им лично от тях.

Всъщност този път не самото раждане бе отнело живота на жената.

А автомобилна злополука.

Рот бе очаквал първото, ала съдбата бе решила друго. Жената беше преживяла раждането, също като детето. Бяха убити от пиян шофьор, на връщане от клиниката на Хавърс.

Нехайната жестокост на съдбата понякога вземаше съкрушителни, епични размери.

Невероятно.

Приближи се до масата, издърпа един стол и седна. Почти бе сигурен, че е с лице към прозорците... не че можеше да ги види.

Беше чул толкова много истории, ала тази... господи, тази като че ли го разтърси повече от всичко друго.

Нямаше представа колко дълго остана така, но най-сетне Ви пъкна глава в стаята.

– Добре ли си?

– Не.

– Искаш ли да отложим срещите?

– Аха.

– Добре.

– Ви.

– Да?

– Спомняш ли си видението, за което ми каза? В което съм гледал към лицето в небесата и съм държал бъдещето в ръцете си?

– Аха.

– Какво...

Изведнъж Рот отново преживя болката на своя поданик.

– Всъщност забрави. Не искам да знам.

Понякога информацията не беше нещо хубаво. Ако другият вампир бе надникнал в бъдещето, това не би променило нищо. Просто щеше да прекара времето, което му оставаше с жена му и детето, ужасен от онова, което предстои.

– Ще отпратя останалите посетители.

Вратата се затвори зад гърба на брата.

Без особена причина мислите на Рот се насочиха към родителите му и той се зачуди

каква ли е била нощта на собственото му раждане. Те никога не бяха говорили за това, но и той никога не ги беше попитал. Винаги се случваше нещо друго... пък и той бе прекалено млад, за да го е грижа за подобни неща.

Опита да си представи появата на белия свят на собственото си дете, ала просто не бе в състояние да го направи. Защото представляваше поредица от събития, прекалено емоционални, за да може да ги обмисли трезво.

Ала имаше нещо, което внезапно му стана кристално ясно.

Просто не бе сигурен как го приема.

Докато размишляваше над нещата, в ума му се надигнаха спомени от последните два-три месеца. Разкази и проблеми, дарове – дадени и получени. След всички усилия, които му беше коствало да изпълнява кралските си задължения, за него бе същинско откровение, че всъщност може да му е приятно да го прави.

И даже битките не му липсваха.

Та нали имаше толкова много други предизвикателства, които трябваше да посрещне и да преодолее. Защото битките винаги се водят на бойното поле и понякога враговете не са въоръжени с обикновени оръжия. Понякога враговете сме самите ние.

Рот най-сетне разбираше защо престолът даваше толкова много на баща му. Разбираше го, и още как.

И странно как едно нещо като че ли свързваше всичките му поданици – любовта към семейството им. Техните партньори, техните родители, техните деца; това като че ли беше на първо място.

Винаги.

Семейството на първо място.

Следващото поколение... на първо място.

Мислите му се върнаха назад към нощта, в която родителите му бяха убити. Единственото, което бяха направили, преди вратата да бъде изкъртена, бе да го скрият. Направили бяха всичко възможно да го спасят... и не ставаше дума за бъдещето на престола. Не, последните им думи, преди да го заключат в скривалището, изобщо не бяха за това.

„Обичам те.“

Когато времето им бе изтекло, това бе единственото, което искаха да му кажат.

Не: „Бъди добър крал“. Не: „Последвай примера ми“. Не: „Накарай ме да се гордея с теб или...“.

„Обичам те.“

Това бе свързващата нишка, дори през вододела на смъртта и времето.

И когато си представяше появата на сина си на този свят, Рот бе адски сигурен, че едно от първите неща, които щеше да му каже, бе: „Обичам те“.

– Рот?

Гласът на Сакстън го накара да подскочи и той се обърна.

– Да? Извинявай, бях се отнесъл.

– Приключих с канцеларската работа от миналата и тази нощ.

Рот отново се обърна към прозорците, които не можеше да види.

– Бързо си се справил.

– Всъщност вече е три часът сутринта. Седиш тук близо пет часа.

– О.

И все пак не помръдна.

– Повечето от братята си тръгнаха отдавна. Фриц все още е тук. Чисти на горния етаж.

– О.

– Ако не се нуждаеш от нещо...

– Всъщност има едно – чу се да казва той.

– Разбира се. С какво мога да помогна?

– Трябва да направя нещо за сина ми.

– Завещание?

Докато обмисляше идеята си в подробности, Рот изпита мъничко страх. Господи, не беше ли логично да си помислиш, че преломните моменти в живота би трябвало да идват с крайпътен знак, който да ти каже в коя посока да поемеш и да те предупреди да намалиш скоростта!

Но разбира се, неговата шелан беше бременна много преди да навлезе в периода си на нужда.

Така че животът винаги правеше каквото си поиска.

– Да. Нещо такова.

Рот удържа на думата, която беше дал на своята шелан, и наистина се върна призори.

Докато яздеше бавно към дома, той бе толкова изтощен, че едва се държеше в седлото. Но разбира се, имаше и друга причина да напредва бавно.

Макар да бе излязъл сам, не се връщаше по същия начин.

Сега по земята зад него и коня му се влачеха шест мъртви тела и още две бяха прикрепени за задната част на седлото. Трупите на земята бяха завързани с въжета около глезените, другите два се задържаха към коня с кукички и мрежа.

От останалите му жертви не беше останало достатъчно, за да ги вземе със себе си.

Не усещаше никаква друга миризма, освен кръвта, която бе пролял.

Не чуваше никакъв друг звук, освен приглушеното шумолене на телата по пръстта на пътя.

Не знаеше нищо друго, освен това, че до един ги беше убил с голи ръце.

Гористата долчинка, през която яздеше, бе последното, което му оставаше да прекоси, преди да стигне до замъка... И ето, в мига, в който излезе измежду дърветата, той се издигна пред него в цялата си грозота.

Не се радваше на онова, което бе сторил. За разлика от котката в плевнята, мишките, които той бе убил, не му бяха доставили удоволствие.

Но докато си мислеше за нероденото си дете, Рот знаеше, че бе направил света по-сигурно място за него. А когато си спомнеше обичната си шелан, както и смъртта на собствения си баща, прекрасно си даваше сметка, че онова, което бе така нетипично за характера му, се бе оказало повече от необходимо.

Подвижният мост над крепостния ров начаса се спусна, сякаш го бяха очаквали.

И действително беше така.

Ана изтича по дебелиите греди, а гаснещите лунни лъчи играеха в тъмната ѝ коса и червените ѝ одежди.

Познаваше я от толкова малко време, измерено в отминали сезони, но въпреки това, при всичко, което се бе случило, имаше чувството, че са прекарвали заедно цял един живот.

Братята бяха с нея.

Докато дърпаше юздите, Рот разбра, че е видяла всичко – закри устата си с ръце и Торчър трябваше да я улови за лакътя, за да не падне.

Щеше му се да не беше идвала. Ала връщане назад нямаше.

Скочи от седлото, въпреки че все още не бе достигнал моста, остави коня, където беше, и пое по дебелиите греди.

Помисли си, че може би тя ще побегне от него, но стана тъкмо обратното.

– Добре ли си? – попита го Ана, докато се хвърляше в обятията му.

Немощни, ръцете му се обвиха около нея.

– Да.

– Лъжеш.

Той отпусна глава в уханната ѝ коса.

– Да.

Поне с нея нямаше нужда да се преструва. Истината бе, че все още се страхуваше за бъдещето. Може и да си бе отмъстил на предателите, ала щеше да има и други.

Истината бе, че кралете бяха мишена за чуждите амбиции.

Рот затвори очи и му се прииска да имаше начин да се отърве от наследството си... и освен това се тревожеше за сина си, ако му се родеше такъв. Дъщерите имаха шанс. Синовете бяха прокълнати.

Ала не можеше да промени какъв бе роден да бъде. Затова не му оставаше друго, освен да се моли куражът, който му бе послужил тази нощ, да се завърне, когато отново най му потрябва.

Поне сега бе доказал на себе си и на своята възлюбена, че не е просто водач в мирно време. Наложеше ли се, можеше да вдигне и меч.

– Обичам те – прошепна Рот и докато неговата шелан потръпваше до гърдите му, той знаеше, че утре заран ще потръпне отново, видяла онова, което се канеше да стори с главите на убитите.

За да бъде разбрано едно предупреждение, то трябва да бъде недвусмислено.

– Да отидем в покоите ни – каза той и я притисна до гърдите си.

Кимна на братята, знаейки, че те ще се погрижат за коня... и за жертвите му. По-късно щеше да има време да бъдат обезглавени. Сега? Не искаше нищо друго, освен мъничко нормалност наред лудостта.

Докато влизаха в замъка, Ана бе, както винаги, единствената му опора.

– Ако имаме син... – промълви той.

– Да? – Ана вдигна очи към него. – Какво?

Рот погледна лицето, което се вираше в неговото, прекрасното лице, което отмерваше часовете и годините на живота му.

– Надявам се да открие жена като теб.

– Наистина ли? – прошепна тя.

– Да. Моля се да бъде поне наполовина толкова щастлив, колкото съм аз.

Ана още по-силно го прегърна през кръста, а гласът ѝ одрезгавя:

– А ако е дъщеря, да има мъж дори наполовина толкова прекрасен като баща ѝ.

Рот я целуна по върха на главата и те продължиха напред, през голямата зала и нагоре към покоите си, а братята ги следваха на почтително разстояние.

„Да – помисли си Рот, – за да оцелееш, не трябва да си сам.“

И да си свързал живота си с достоен партньор.

Имаш ли това? Тогава си по-богат от всеки крал и кралица, живели някога.

На следващия ден Рот видя майка си за първи път от триста и трийсет години насам.

Част от него знаеше, че това е сън. Твърде отдавна бе сляп, за да се изкуши да си помисли, че реалността изведнъж се беше променила.

Пък и тя беше мъртва от векове.

И все пак, когато дойде при него от мрака, тя бе толкова жива, колкото синът ѝ би могъл да си мечтае, движеше се с лекота, облечена в старовремска рокля от червено кадифе.

– Мамен? – каза той в почуда.

Когато вдигна глава, с изумление установи, че я вдига от възглавницата си. И мамка му, това беше неговата стая – разбра го по блещукането на стените.

Първият му порив бе да се обърне рязко и да провери...

Бет лежеше до него, жива и невредима под завивките; лицето ѝ бе обърнато към него, тъмната ѝ коса – разпиляна по възглавница, досущ като неговата. И по очертанията на корема ѝ той виждаше, че да, все още е бременна.

Исусе Христе, виждаше я.

– Бет – каза задавено. – Бет! Виждам те, лийлан, събудисевиждамтевиждамте...

– Рот.

Гласът на майка му го накара отново да се обърне. Тя стоеше до леглото му, скръстила ръце на гърдите си, пръстите ѝ бяха скрити в широките ръкави на роклята ѝ.

– Мамен?

– Не знам дали си спомняш, но веднъж ти ми се яви.

Господи, гласът ѝ беше толкова нежен, точно такъв, какъвто си го спомняше... И Рот почти затвори очи, за да запомни този звук. Ала не, нямаше да позволи да изгуби дори една секунда зрение.

Я чакай... какво беше казал?

– Така ли?

– Аз умирах. И ти дойде при мен от мъглата на Небитието. Каза ми да се върна с теб у дома. Накара ме да спра и да се върна с теб.

– Не си спомням...

– Това е дълг, за който дълго време не можах да ти се отплатя. – Усмивката ѝ беше умиротворена, като усмивката на Мона Лиза. – Ала ето че настъпи моментът да сторя същото за теб. Защото те обичам толкова, толкова много...

– Да сториш същото за мен? За какво говориш?

– Събуди се, Рот. Събуди се още сега. – Изведнъж гласът се промени, стана настойчив. – Повикай лецител... трябва да повикаш лецител, ако искаш да спасиш живота ѝ.

– Да спася живота ѝ... живота на Бет?

– Събуди се, Рот. Веднага. И повикай лецител.

– За какво...

– Рот, събуди се.

Като изстрелян от катапулт, Рот седна в леглото.

– Бет! – изкрещя той.

– Какво-какво-какво-какво...

Обърна се трескаво към съпругата си и изруга в мрака, който го обгръщаше. Проклет да беше шибаният сън, задето го бе подразнил с онова, което нямаше.

– Какво? – извика Бет.

– Мамка му, извинявай. Извинявай. – Той протегна ръка, за да я успокои, да успокои себе си. – Извинявай, просто гаден сън.

– Господи, изкара ми акъла. – Тя се разсмя и Рот я чу да се отпуска тежко върху възглавницата. – Добре, че лампата в банята е запалена, докато спим.

Рот се намръщи и се обърна натам, където бе стояла майка му...

– Не, тя наистина беше тук.

– Кой?

– Извинявай. – Той разкърши врат и праметна крака през ръба на леглото. – Ей сега се връщам.

Протегна се хубаво и когато гръбнакът му изпука, със задоволство си спомни разговора, който беше провел с Пейн веднага след като се прибра. Отново щяха да започнат да тренират заедно... и не защото тя беше жена.

А защото беше страхотен боец, а той искаше да се върне в играта.

Отиде в банята и след като погали Джордж, който се беше свил в мекото кучешко легло, което Бъч му беше подарил за Коледа, се изпика и наплиска лицето си с вода.

Когато се върна в леглото, имаше намерение отново да потъне в сън. Само че когато се опъна по гръб, изведнъж се намръщи.

– Ъъъ... слушай... добре ли се чувстваш?

Неговата Бет се прозя.

– Да. Абсолютно. Но се радвам, че се прибрах по-рано... сънят определено помогна. А и като лежа, ми е по-добре – гърбът ми все още е схванат от обикалянето по магазините.

Опитвайки се да придаде нехайно звучене на гласа си, той попита:

– Кога е следващият ти преглед?

– В петък. Сега вече са веднъж седмично. Защо питаш?

– Без особена причина.

Той се умълча и Бет се сгуши в него, въздъхвайки дълбоко, сякаш се канеше да потъне в дълбок сън. Рот изкара около минута и половина.

– Какво ще кажеш да се обадим на лекарката?

– Да се обадим, в смисъл... чакай малко, имаш предвид още сега?

– Ами да.

Почувства как тя потръпна.

– Но защо?

Да, сякаш можеше да ѝ сервира нещо от рода на: „Защото мъртвата ми майка каза така“.

– Не съм сигурен. Просто... може да те прегледа или нещо такова.

– Рот, не е уместно. Особено като се има предвид, че ми няма нищо. – Рот усети, че си играе с косата му. – Това заради онзи вампир ли е? Който е изгубил жена си и бебето?

– Не е било по време на раждане.

– О. Помислих си, че...

– Вероятно бихме могли просто да ѝ се обадим.

– Няма причина да го правим.

– Какъв е номерът ѝ? – Рот посегна към телефона си. – Ще ѝ се обадя.

– Рот, да не си си изгубил ума?

Мамка му, просто щеше да звънне на „Информация“.

Бет продължи да говори, докато той чакаше някой оператор да вдигне от другата страна.

– Да, ало. В Колдуел, Ню Йорк. Номерът на доктор Сам... как ѝ е фамилията?

– Изгубил си си ума.

– Ще платя за посещенията ѝ... не, не говорех на вас – допълни той в слушалката, след което, спомнил си фамилията на лекарката, го издиктува два пъти буква по буква. – Да, свържете ме с кабинета ѝ, ако обичате.

– Рот, това е...

Тъкмо когато от другата страна се разнесе звън, Бет притихна.

– Бет? – повика я той, сбърчил вежди.

– Извинявай. Кръстът ме заболя изведнъж. Знаеш ли какво? Следващия път, когато реша да вървя толкова дълго, ще си сложа обувки за бягане. А сега затвори и...

– Да, здравейте, това е спешен случай. Нужно е доктор Сам да дойде в къщата ни, жена ми е нейна пациентка... трийсет и шеста седмица... Симптоми? Жена ми е бременна. С колко време разполагате?

– Рот? – повика го Бет с тихичко гласче.

– Какво искате да кажете, че не можете...

– Рот.

И тогава той млъкна... и разбра, че майка му е била права. Обърна глава към жена си и попита с ужас:

– Какво?

– Кървя.

* * *

Дефиницията на „ужас“ се променя, когато не става дума единствено за теб. И най-вече, когато си бременна в трийсет и шестата седмица, да усетиш как между краката ти се разлива влага... и то не защото водите ти току-що са изтекли.

В първия миг Бет помисли, че е изгубила контрол над пикочния си мехур, но когато отмести одеялата настрани и се дръпна, видя нещо върху чаршафите.

Никога досега не бе виждала толкова ярка кръв.

А болката в кръста ѝ изведнъж стана убийствена.

– Какво става? – попита Рот.

– Кървя – повтори тя.

От този миг нататък нещата се развиха с мълниеносна скорост. Беше почти сякаш се намираше на задната седалка на препускаща кола – всичко прелиташе покрай нея прекалено бързо, за да го види: Рот крещеше в телефона, ново обаждане, доктор Джейн и Ви, дотичали на пожар. А после още по-бързо, движеха се, движеха се, движеха се, всички около нея хвърчаха, докато тя се чувстваше странно неподвижна и утихнала.

Когато я прехвърлиха върху носилката на колелца, тя погледна към леглото и потрепери при вида на яркото петно. Беше огромно, сякаш някой бе излял няколко литра боя под нея.

– Бебето добре ли е? – промълви тя, докато постепенно я завладяваше нещо като шок. – Той... Рот добре ли е?

Всички около нея ѝ предлагаха съчувствие, но не и истински отговори.

Ала Рот, големият Рот, беше неотлъчно до нея, държеше ръката ѝ, ориентирайки се по ръба на носилката.

Джон се появи в мига, в който слязоха на площадката на втория етаж. Беше по боксерки; косата му беше разрошена, очите му – нащрек. Той улови другата ѝ ръка.

Бет не помнеше много от трескавото препускане през тунела... освен това, че болката ставаше все по-свирепа. О, и лампите на тавана, които прелитаха над нея, ритмичното им пулсиране, от което се почувства като в кораба от „Междузвездни войни“, на път да премине на светлинна скорост.

Защо не чуваше нищо?

Погледна онези, които се бяха скупчили около нея, и видя, че устните им се движат, очите им се срещаха трескаво над нейните.

– Малкият Рот добре ли е? – Дори собственият ѝ глас долиташе отдалече, сякаш някой беше намалил звука. Тя се опита да го усили. – Той добре ли е?

А после минаха забързано покрай обикновения вход на тренировъчния център и се отправиха към аварийната врата, направена именно за нея, именно за подобен случай.

Само че това не беше планът за раждането ѝ. Тя трябваше да излезе в света на хората, където имаше кой да се погрижи за нея и за Малкия Рот, да забележи всеки проблем, който би могъл да се появи с него, Ай Ем да бъде до нея, ако беше през деня, и големия Рот и Джон, ако беше нощем.

Малкия Рот, помисли си тя.

Май току-що беше кръстила сина им.

Когато пристигна в клиниката, единствената мисъл в главата ѝ бе, че не трябваше да се случи тук. Особено когато вдигна очи към хирургичното осветление в главната операционна.

По някаква причина си спомни всички пъти, когато бе слизала в това помещение, подкрепяща някой от братята, ранен в бой, или пък правеща компания на Лейла по време на прегледите ѝ, или...

Пред очите ѝ се появи лицето на доктор Джейн. Устните ѝ се движеха бавно.

– ...ет? Чуваш ли ме, Бет?

А, добре, някой беше усилил звука на околния свят.

Ала не чу отговора си. Не можа да чуе собствения си глас.

– Окей, добре. – Доктор Джейн произнасяше думите много отчетливо. – Искам да ти направя ултразвук, за да изключим плацента превия... усложнение, при което плацентата се озовава в долната част на матката. Но се тревожа, че имаш отлепване на плацентата.

– Какво... е това? – промълви Бет.

– Боли ли те някъде?

– Кръстът.

Доктор Джейн кимна и постави ръце върху корема ѝ.

– Ако натисна...

Бет простена.

– Просто се погрижи Рот да е добре.

Докараха машината за ултразвук и срязаха нощницата ѝ. Докато слагаха малко от гела върху корема ѝ и намаляваха осветлението, Бет не гледаше към монитора. Взираше се в лицето на своя съпруг.

Това прекрасно мъжествено лице беше ужасено до смърт.

Не си беше сложил тъмните очила и бледозелените му нефокусирани очи блуждаеха из стаята, сякаш отчаяно искаше да зърне нещо, каквото и да било.

– Откъде разбра? – прошепна Бет. – Че има проблем...

Очите му рязко се обърнаха към нея.

– От майка ми. Каза ми го в съня ми.

По някаква причина при тези думи Бет се разплака; лицето на съпруга ѝ се замъгли и тя изведнъж осъзна пълното си безсилие по възможно най-ужасния начин. Не я беше грижа за нищо друго, освен за бебето, а ето че по никакъв начин не можеше да повлияе на случващото се. Нейното тяло и детето ѝ щяха да решат изхода.

Умът, волята, душата ѝ? Всичките ѝ мечти и желания, надежди и приумици?

Изобщо нямаха думата в това, което ставаше.

Лицето на доктор Джейн отново изникна пред очите ѝ.

– ...ет? Бет? Чуваш ли ме?

Бет вдигна ръка, за да отметне кичур коса от лицето си, и осъзна, че са ѝ сложили маншет за кръвно налягане и венозна система. А върху лицето ѝ нямаше коса. А сълзи.

– Бет, ултразвукът не показва това, което се надявах да видя. Пулсът на бебето отслабва, а ти все още кървиш обилно. Ще трябва да го извадим, окей? Сигурна съм, че имаш отлепване на плацентата и двамата сте в опасност.

Единственото, което Бет бе в състояние да стори, бе да погледне към Рот.

– Какво да правим?

С глас толкова пресеклив, че думите едва се разбираха, той отговори:

– Нека оперира заедно с Мани, окей?

– Добре.

Доктор Джейн пак се появи пред нея.

– Ще трябва да те приспим... не искам да ти слагам епидурална инжекция, защото нямаме време.

– Добре. – А после се обърна към Рот: – Обичам те. О, господи... бебето...

Единственото, с което Рот разполагаше, бяха миризмите в стаята. Антисептици. Кръв – тя го ужасяваше. Страх – от неговата Бет и онези, които я бяха наобиколили. Спокойна, трезва мисъл откъм доктор Джейн, Мани и Елена.

Можеше само да се надява, че именно тази последна миризма ще ги спаси.

Изведнъж се появи нещо ново. Стипчиво.

А после нещо до него изскърца, сякаш някой беше придърпал стол. След което една тежка ръка го натисна надолу, за да седне, и улови десницата му толкова силно, че едва не му смаза костите.

Джон Матю.

– Здравсти, мой човек – каза Рот, осъзнал внезапно, че времето сякаш бе спряло. – Здравей... мой човек.

В крайна сметка единственото, което Рот можеше да стори, бе да стисне ръката на брат си също толкова силно... И двамата останаха така, един до друг, вкаменени, докато край тях се чуваха медицински термини, отекваше металически звън, долавяше се съскане на машини.

Гласът на доктор Джейн бе така спокоен. Също като отговорите на Мани.

Те бяха пълна противоположност на ситуацията – колкото по-страшно ставаше всичко, толкова по-съсредоточени и овладени бяха те.

– Окей, държа го...

– Чакай, да не би вече да се случва? – обади се Рот.

Единственият отговор, който получи, бе изсвирването до него.

А после... първото проплакване на новороденото.

– Жив ли е? – попита Рот като пълен идиот.

Ново изсвирване.

А след това той напълно забрави за сина си.

– Бет? Ами Бет?

Никой не отговори.

– Бет? – изкрещя той. – Джон, какво става, по дяволите?

Въздухът тегнеше от мирис на кръв. Плътен. Толкова плътен.

Не можеше да диша. Не мислеше. Дори не беше жив.

– Бет – прошепна той в мрака.

Мина цяла вечност, преди доктор Джейн да се приближи. По близостта и посоката на гласа ѝ разбра, че е коленичила пред него.

– Рот, имаме проблем. Бебето е добре, Елена го преглежда. Но Бет продължава да

кърви, дори и след като затворих матката ѝ след цезаровото сечение. Кърви прекалено обилно и няма никакви признаци на съсирване. Най-сигурното решение е да направим хистеректомия. Знаеш ли какво представлява това?

Говореше му така, сякаш беше глупав... и добре, че го правеше.

– Не. – Въпреки че беше чувал думата. По дяволите, в този момент трябваше да му обясняват и най-простичките неща.

– Налага се да извадя матката ѝ. Не го ли направя, тя ще умре, Рот. Това означава, че повече няма да може да има деца...

– Не ме е грижа за нищо друго, освен за нея. Каквото трябва да направите – направете го. Веднага.

– Окей. Да действаме, Мани.

– Къде е синът ми! – извика Рот изведнъж. – Дайте ми сина ми!

Не мина дори миг, преди някой да сложи мъничко вързопче в ръцете му. Толкова лек. Прекалено лек, за да е жив... и все пак синът му бе топъл и дишаше. Изпълнен с живот.

Рот искаше да го прегърне, защото неговата шелан бе в това дете. Във всяка молекула от живота му телце, тя бе с него... и това означаваше, че докато притиска бебето до гърдите си... притиска своята Бет.

– Какво става? – прошепна, без да очаква отговор.

Остави сълзите си да падат на воля. Навярно мокреха лицето на сина му.

Кой го беше грижа, по дяволите.

Бет изплува от мъглата на несъзнанието като коркова тапа, изскачаща на повърхността на спокойна вода.

И изкрещя в мига, в който мозъкът ѝ заработи:

– Рот...!

– Тук сме, тук сме.

Бет се завъртя рязко в болничното легло, при което коремът ѝ бурно се възпротиви.

А след това нищо нямаше значение. Седнал до леглото ѝ в стол, който не беше достатъчно голям, за да го побере, мъжът ѝ държеше техния син в обятията си... и двамата си приличаха като две капки вода.

Риданието, което се изтръгна от нея, беше напълно неконтролируемо, надигна се толкова мигновено, че почти изригна от душата ѝ. И, човече, как само я заболя коремът.

Протегна ръце и венозната система се опъна, но Бет не я беше грижа. И ето че нейните мъже дойдоха при нея. Рот се изправи с новороденото в прегръдките си и се отпусна внимателно на леглото до нея.

– О, господи, това е моето бебе – чу се да казва.

Малкия Рот (да, наистина го беше кръстила вече) бе истинско копие на баща си. И сякаш я беше познал по някакъв начин, когато баща му го сложи в ръцете ѝ, той отвори очички.

– Здравей, голямо момче.

Защото въпреки че тежеше... – колко? около три килограма? – с начина, по който това дребосъче я гледаше, то сякаш беше по-високо и от баща си.

– Толкова си красив – каза Бет.

А после видя очите му. Зениците им бяха нормални, ирисите – тъмносини, а не бледозелени.

Бет погледна съпруга си.

– Съвършен е.

– Знам. Казаха ми, че прилича на мен.

– Освен в очите. Но аз бих го обичала независимо от всичко.

– Аз също.

Бет гукаше над бебето, а пръстите ѝ си играеха с червената тъкан, излязла изпод пръстите на жената на главния майстор... докато не си даде сметка, че нещо не е наред.

Съпругът ѝ беше прекалено сдържан за специален момент като този.

– Рот? Какво не ми казваш?

Той разтърка лице и ужасът от по-рано в миг се завърна.

– Какво? Нещо не е наред с него ли?

– Не.

– Но?

– Наложих се да ти извадят вътрешностите. Кървеше прекалено силно.

Бет се намръщи и поклати глава.

– Какво?

Рот опипа наоколо и откри ръката ѝ.

– Вътрешностите ти ги няма.

Бет почувства, че се вледенява.

– Хистеректомия?

– Да. Така го нарекоха.

Бет изпусна дъха си. Още нещо, което не влизаше в плана. Беше истински шок да осъзнае, че част от онова, което я определя като жена, вече го няма.

Но после сведе поглед към своето свършено оформено, свършено здраво момченце. Мисълта, че би могла да не преживее този миг... Да не бъде тук със своя съпруг и своя син...

Майната ѝ на матката.

– Окей – каза тя. – Всичко е наред.

– Съжалявам...

– Не. – Тя поклати рязко глава. – Не, не съжаляваме. Имаме семейството си и сме много, много щастливи. Изобщо не съжаляваме.

Това беше мигът, в който очите на Рот се напълниха със сълзи, кристални капчици падаха от суровата челюст върху татуировките от вътрешната страна на ръката му.

Загледана в имената, изписани там, Бет се усмихна и си представи Малкия Рот голям и висок, силен като баща си.

– Успяхме – провъзгласи тя, обзета от внезапен прилив на оптимизъм. – Успяхме!

Рот понечи да се усмихне, а после откри устата ѝ и я целуна.

– Да. Ти успя.

– Нужни са двама. – Тя го помилва по лицето. – Ти и аз. Заедно.

– Аз направих само приятната част – ухили се той.

* * *

Няколко часа по-късно Бет стана от леглото и се изплакна внимателно в банята. След това си облече дълга бархетна нощница и с помощта на Рот и Малкия Рот в прегръдките си, излезе от стаята...

...само за да бъде посрещната от оглушителни ръкопляскания.

Беше възнамерявала да се върне в имението и да намери останалите обитатели на

къщата, но те бяха дошли при нея. Близо петдесетима, от братята до догените, те до един се бяха натъпкали в коридора на тренировъчния център, подредени от двете страни по цялото му протежение.

Трудно бе да не се просълзи.

Но какво пък – това беше нейното семейство.

– Да живее кралят! – отекнаха викове.

Притиснала Малкия Рот до гърдите си, тя покри ушите му с ръка и се разсмя. И именно тогава видя брат си. Той грееше, усмивката му беше широка и горда, сложил ръце върху сърцето си, сякаш копнееше да прегърне бебето.

Бет доуцука до него, без да каже нито дума. Просто му подаде Малкия Рот.

Радостта, която получи в замяна, докато Джон държеше непохватно малкото червено вързопче, бе най-прекрасното нещо на света. Отстъпваше единствено пред щастието на Рот.

Изведнъж множеството поде напев на Древния език:

– Да живее кралят...

– Всъщност не.

С тези две думи Рот сякаш изключи звука на целия свят.

Бет се намръщи и погледна през рамо, заедно с всички наоколо, към последния чистокръвен вампир на планетата.

Рот се прокашля и повдигна тъмните си очила, за да потърка основата на носа си.

– Снощи отмених монархията.

Мъртвешка тишина.

– Какво...? – попита Бет.

– Каза ми, че не искаш да бъдеш причината да се откажа от престола. И не беше. В крайна сметка изборът беше мой. Рано или късно, някой друг ще реши да си опита късмета с мен... а следователно – и с вас. А ако умра? Синът ми ще трябва да се бори, за да запази нещо, което не бива да зависи от кръвта във вените. А от заслугите.

Бет вдигна ръце към лицето си.

– Господи...

– Така че вече сме демокрация. Сакстън ми помогна да го узаконя. Много скоро ще имаме избори. Говорих с Абалон – той ще координира всичко. По дяволите, той вече има добър набор от кандидати. О, а най-хубавото? Глимерата остава без работа. Закрих Съвета. Много ви здраве, копелета.

– Толкова се радвам, че се пенсионирах – обади се Рив. – Наистина.

Рот погледна към Бет.

– Така е най-добре за нас. За Малкия Рот. И кой знае... може би един ден той ще реши да се кандидатира. Но това ще бъде негов личен избор. Не товар... и никой, от никое съсловие на никое общество, няма да може да му каже, че жената, която си е избрал, не е достойна. Никога.

При тези думи Рот бръкна в джоба на черния войнишки панталон, с който беше обут, и извади шепа... стружки?

Не, късчета пергамент.

И докато ги посипваше по пода, добави:

– А, освен това скъсах онази фалшива прокламация за развод. Човешката церемония е напълно законна. Ала във вените на сина ни тече два вида кръв и искам и двете традиции да имат значение.

Бет отвори уста, за да каже нещо. Но в крайна сметка единственото, което можа да направи, бе да обвие ръце около силното тяло на своя съпруг и да се притисне в него.

Естествено, в целия тренировъчен център нямаше сухо око.

Ала така ставаше, когато един обикновен смъртен... стореше нещо, достойно за супергерой.

Мина сигурно цял месец, преди Рот най-сетне да разбере за какво точно се отнасяше видението на Ви. Лицето в небесата, бъдещето в ръцете му...

Малкия Рот растеше като по учебник – спеше през деня, събуждаше се нощем... което беше свършено. Бет се беше възстановила напълно от цезаровото сечение, хранеше се добре и бе най-прекрасната майка на планетата.

На това му се казваше да ти идва отвътре. Беше невероятна... и толкова щастлива, толкова невероятно щастлива.

Действителността да имат син бе дори по-прекрасна, отколкото мечтата.

А Малкия Рот се справяше със задълженията си като герой. Хапване, акане, спане, акане, хапване. Много рядко се сърдеше или плачеше и нямаше нищо против по време на храненията да си го предават около масата, та всички в къщата да могат да го погушкат.

Дори кучето и котаракът го харесваха. Той спеше в креватче в покоите на Първото семейство и очевидно и Джордж, и Бу мислеха за себе си като за стражеви пост. Когато не помагаше на Рот да се оправя наоколо, ретривърът неизменно беше с детето, легнал пред креватчето. А когато Джордж изпълняваше задълженията си при другия си господар, тогава на пост заставаше котаракът.

Така че, да, беше една блажено нормална юнска нощ, когато Бет оповести, че отива да потича след Първото хранене, а Рот реши да заведе Малкия Рот, кучето и котарака на разходка из първия етаж. На детето това винаги му харесваше и както обикновено, в мига, в който тръгнаха, то започна да извива главичка насам-натам, сякаш оглеждаше недвижимото имущество.

Бяха в библиотеката и тъкмо минаваха покрай френските прозорци, когато Малкия Рот изписка и се протегна, сякаш нещо беше привлякло вниманието му.

– Какво има, здравеняко?

Рот намести сина си (господи, обожаваше тази дума – син) и се зачуди.

– Луната ли гледаш? Най-вероятно е така... да, мисля, че е така.

Отвори вратата и си пое дълбоко дъх. Лятото бързо настъпваше, нощта бе топла като вода за вана и докато Малкия Рот протягаше ръчички нагоре, таткото си помисли – да, гледаше светещото кълбо в небесата.

Или пък... лицето.

С чувството, че реалността се слива по някакъв особен, магически начин, Рот завъртя сина си с личицето напред и го повдигна нагоре.

Високо, високо нагоре.

Държеше бъдещето... в ръцете си.

Докато синът му за първи път в живота си виждаше луната... с очи, които бяха свършени, досущ като всичко друго в него.

– Ще ти дам всичко, което мога – дрезгаво каза Рот, доволен, че наоколо няма никой друг. – Всичко, от което се нуждаеш, ще ти го осигуря. И ще те обичам до последния си дъх.

Изведнъж Рот си даде сметка, че не е сам.

От вратите на къщата излизаха хора. Множество.

Обърна се рязко, притиснал закрилнически сина си до гърдите си, готов да посрещне лошата новина.

– Какво?

* * *

Дойдоха да я вземат, докато беше на пътеката за бягане. Всичките. Цялото Братство.

Ала не Тор бе този, който заговори. А Сакстън.

А когато той свърши, Бет се вцепени и едва не изпадна от маратонките си.

Докато се връщаше в имението през тунела, изпитваше същото усещане за откъснатост от действителността, както и когато раждането се беше объркало. Не си спомняше нито как бързат, нито хората около нея, нито каквото и да било от онова, което се говореше.

А когато стигна във фойето и откри останалите обитатели на къщата да ги чакат, видя, че до един имат същото изражение.

Съдбата отново беше взела контрола в ръцете си.

И единственото, което те можеха да сторят, е да поемат в новата посока.

Начело с Бет, те тръгнаха из първия етаж, очаквайки да открият Рот и Малкия Рот зад всеки ъгъл.

Отворената врата към терасата им каза къде са отишли.

Бет прекрачи в нощта и видя съпруга си, вдигнал сина им към пълната луна, която грееше като слънце, обливайки всичко в бялата си светлина.

Той сякаш правеше свещено приношение...

А после се обърна рязко, прикривайки сина им със силните си ръце.

– Какво?

Въпреки че Сакстън беше донесъл новината, всички погледнаха към Бет.

Тя пристъпи напред и внезапно ѝ се прииска да не беше облечена в спортни дрехи. Може би в бална рокля?

– Бет, какво става, по дяволите?

Опита се да открие подходящите думи, трескаво навързваше глаголи и съществителни в ума си. Но в крайна сметка онова, което излезе от устните ѝ, беше кратко и изразително.

Тя падна на едно коляно, наведе глава и промълви:

– Да живее кралят.

Като един, множеството зад нея стори същото и в нощта се издигна многогласен хор, повтарящ тези три думи, докато телата им коленичеха върху каменната настилка.

– Извинявай. – Рот поклати глава. – Нещо не чух добре.

Бет се изправи. Ала беше единствената, която го направи.

– Беше избран доживотно с пълно единоподушие. Крал на расата. Абалон организира нещата, а всички онези обикновени граждани, на които помогна, дадоха гласа си. До последния. Народът те избра да го оглавиш. Ти си крал.

Докато многогласният вик отново огласяше нощта, Рот нямаше представа как да отговори. И колко щастлив бе този звук, женски и мъжки гласове се издигаха към нощното небе в прослава на настояще и бъдеще.

– И кой знае – продължи Бет, поглеждайки към сина им. – Може би, ако той порасне като баща си, един ден също ще бъде избран. Но то зависи от народа... ти им даде правото да гласуват, а те ти дадоха престола.

Рот се прокашля. После отново. И отново.

В крайна сметка единственото, което можа да направи, бе да прошепне:

– Ще ми се родителите ми да бяха живи, за да видят това.

Бет обви ръце около съпруга си и сина си, прегръщайки и двамата. И когато погледна над рамото на своя мъж и видя лицето на луната, внезапно изпита чувството, че пренареждането най-сетне е свършило и е настанала нова ера.

– Мисля, че го виждат – тихо каза тя. – Мисля, че в този миг и двамата гледат надолу... и са много, много щастливи.

Защото родителите са особено горди, когато видят светът да възнаграждава куража на децата им.

И знаят, че любовта се лее като река около тях.

Навсякъде.

Завинаги.

Следва
книга тринайсета от поредицата
БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ